

G. 35.

1926.

Br. 1.

Glasilo Apostolstva molitve, društava Srca Isusova i sv. Cirila i Metoda.
S dupuštenjem crkvene vlasti izdaju Isusovci u Zagrebu.
Stojeći godišnje D. 12. za inozemstvo 24. Uprava Glasnika S. I. Zagreb I. pp. 147.

BRĀČO!

Hrvatski narod doživio je prošle godine teških razočaranja. Razočaranja snalaze one, koji idu za nemogućim ciljem ili pak mogući cilj nastoje postići nedostatnim sredstvima. Svi dobro znamo, gdje je bila krivnja našem razočaranju. No ipak još ni sada ne pokazuju svi pravoga puta, kojim da se boljemu krene, ne pružaju svi potrebite snage za obnovu.

Jedno je sigurno: što se čvršće držimo Isusa, to će nam bolje biti.

Najveća nam zla od onih, koji se Isusa ne drže: od lažljivaca i vjerolomnika, od pijanaca i lijencina, od bludnika i napržica, od svadljivaca i otimača, od gizdavaca i mkušaca. Takovih pak ima ne samo u seoskim krčmama, nego i na gospodskim stolicama. Oni su nesretnici takovi jer ne poznaju Boga i vrednote duše svoje, jer ne erpu jakost za duševan život odanle, kamo je tu jakost stavio Početnik života. Ako ne blagujete tijela Sina čovječjega, nemate života u sebi — svjedoči Isus. Iv. 6, 53.

Po Isusu dakle pošten život, po Isusu jakost utjeha i sreća. Tko njega slijedi ne hoda po tami i ne razočarava se. Povratimo se svi Isusu, pa će nam ovo razočaranje biti početak boljih dana.

Tomu želi Glasnik pomoći. Za to i jest on vjerni prijatelj hrvatske duše, hrvatske obitelji, hrvatskog društva, jer privodi Isusu i iz njegova Srca prosvjetljuje i krijeći. To će on činiti i ove godine.

Pokazivat će put k Isusu odraslima, samcima i u obitelji, šireći posvetu obitelji Presv. Srcu.

Privodit će mladež euh. Isusu posebnim dijelom njozi posvećenim.

Uputama i vijestima iz Apostolata Srca Isusova, naših revnih Djevojačkih Društava i Apostolata sv. Cirila i Metoda, podupirat će katoličke organizacije.

Tko redovito i pažljivo čita Glasnik — temeljito se izobražava.

Tko širi Glasnik najbolje radi za prosvjetu naroda.

Tko pomaže Glasnik — čini djelo vrlo milo Bož. Srcu.

UREDNISTVO.

POBOLJŠANJE KRŠĆ. ŽIVOTA JUBILEJEM.

Mjesečna nakana Apostolata, blagoslovljena od sv. Oca pape.

»**Krist pobeduje!**« piše na spomeniku pred crkvom sv. Petra u Rimu. Nitko nije tomu bolji svjedok od tog spomenika i sv. Oca pape koji je gledao kako se mimo toga spomenika dnevice nižu tisuće Kristovih učenika, da se prosvijetljeni i okrijepljeni vjerom, pouzdanjem i ljubavi povrate u sve krajeve i narode. »Rimski jubilej« pokazao je neprijateljima Kristovim, da Krist ne izumire u svom tajanstvenom tijelu — rimokatoličkoj Crkvi — nego da živi i radi. Taj život se neobično pokazao najprije u središtu kod vidljive glave, a sad treba da novom snagom zastruji i dobrim djelima da se pokaže po svem svijetu.

U novoj godini moći će se dobiti jubilejski oprost svuda, ako se izvrše uvjeti, što će ih sv. Otar i biskupi odrediti. Grijeha, što ih inače samo biskup može oprostiti, oprashtat će svaki svećenik; zavjete, što ih nemože čovjek da izvrši, moći će svećenici promijeniti ili od njih odriješiti; otpalim katolicima olakšat će se povratak; izmirivat će se svijet s Bogom i međusobom.

Kao kad bi bogata banka, u koju je stavio kralj i svi bogataši svoj novac, oprashtala dugove i dijelila pomoći najprije u svojoj središnjici, a kasnije u svim podružnicama, — tako je činila Crkva prošle godine u Rimu, a ove po svem svijetu s duhovnim blagom, što joj ga ostavio Krist Gospodin i svi Sveti njegovi s njime. Tko da opiše radost i sreću samo jednog iskrenog obraćenika, kad je svijestan da mu je zaista sav dug oprošten! A eto, takova radost može da se razlije cijelim svijetom po ovom proširenom jubileju.

Što nam je činiti?

Odstranimo osobne grijehе! Taština, srdžba, zavist, lijepost, psovka, pjanstvo, nečistoća — to izgriza srca, to ispija život.

Odstranimo obiteljske grijehе! Nesloga, nebriga za dječcu, rastrošnost, uništavanje mladih života — to ubija naše obitelji.

Odstranimo društvene grijehе! Nehaj za vjeru u školi, u zakonima, u umjetnom stvaranju; gaženje poštenja u štampi, u zabavama, u trgovini; krivi obzir i slabost pred lažnom prosvjetom — to nam rastvara narod.

Taj manjak u našim računima traži na knadu, da bolji sinovi daju Ocu zadovoljštinu djelima pokore, ljubavi bližnjega, javnim pobožnostima, dobrim ustanovaama. Traži, da ti bolji sinovi svim silama uznaštoje nevaljane na pravi put privesti, tako te ne bude katolika, koji se ne bi ove godine o uskrsu isповijedio i pričestio, a po tom bolji život nastavio. »Obnovite se duhom u ma svoga, i obucite novoga čovjeka, koji je stvoren po Bogu u pravdi i svetosti istinitoj!« Efež. 4, 23.

Kad ne bi jaram vukli s nevjernicima!

Što li biste, braćo katolici, sve mogli i stvorili, kad se ne biste obazirali na nevjernike! »Fin i kaputi« i tobožnji vode navijestili su bili boj svetoj godini i proslavlj naše tisućgodišnjice. Uvjereni katolici ipak podoše u Rim i na Srce Isusovo proslaviše javno i svečano

tisućgodišnjicu u Zagrebu i širom doma. Tada se tek usmijeliše drugi —

Hoćeće li se još obazirati, što će »fini kaput«? Ne iznose li novine dan na dan, da su najveći tati i prevaranti u »finim kaputima«? Ne otkrivaju li, da su pod njima zakrivena načesretnija srca? Sto dakle da držite do prezirnog smiješka bezvjerske inteligencije!

Vaša bojažljivost je kriva, da vam se framazuni nameću za vode i vjeđu iz škola gone
Vaša mekoputnost
 gradi u kinu njime palače i podržaje tisuće nečudorednika; Vaš nehaj za složan istup širi njihove bljutave i beznačajne novine!

Ono nепоузданје у Vašu vjeru, što ga šire. Vi mislite da je Vaše, a nije nego je od njih narinuto. Vaš bistri razum je do pred kratko priznavao Boga i Crkvu. Njihov kal Vam je tu istinu pomutio i Vi hoćeće da kamenujete Majku!

Onu težnju za niskim užitkom kao da već smatrate svojom prirodnom potrebom, — a nije nego tek tudinskim napravama raspirena životinjska strast.

Hrv. Orlovi vode medunarodnu procesiju Omladine iz crkve sv. Petra u Rimu 15. IX. 1925.

Vi ste poniženi, jer vučete jaram s nevjernicima!

STOVATELJI PRESVETOGA SRCA NAPRIJED!

To Božansko Srce je »mir i pomirenje naše«; Ono je »Žrtva za grijeha« — Ono je »Izvor života i svetosti«. Vi bolje razumijete Njega, Vi laglje shvatite bolnu braću. Posredujte! Prikazujuće to Srce kao zadovoljštinu; privodite braću k tom Izvoru... Isus je naš jubilej. Njega treba da unesemo svukamo!

U kojoj crkvi još nema njegova kipa — treba da ga ove godine postavimo. U kojoj kući nema njegova Glasnika treba da ga unesemo. U kojoj župi nije još bilo preporodnih misija treba da ih potražimo. U kojem selu nije bilo društva i revnitelja Srca Isuse-

va — treba da ga osnujemo. Koja obitelj se još nije posvetila Presv. Srcu — treba da to učini...

Sve će to snažno doprinijeti obnovi kršćanskoga života u hrvatskom narodu. No ne zaboravite, da nam je za tu obnovu potrebno još osobito dvoje : katolički dnevnik i dom za duhovne vježbe !

J. Vrbanek D. L.

HRVATSKI BISKUPI SVOME NARODU.

Donosimo glavne misli iz najnovije okružnice naših biskupa.

Prošle smo godine s biskupske konferencija u Đakovu upravili na vas okružnicu, kojom smo vas poticali, da u godini 1925. što doстоjniye proslavite tisućgodišnjicu hrvatskog kraljevstva i svetu godinu...

Vi ste se, časna braća svećenici i mili vjernici, odazvali našemu pozivu i pošli ste koncem svibnja ove godine u lijepom broju kao hodočasnici u vječni grad Rim pod vodstvom svojih biskupa, da proslavite jubilarnu godinu. Sv. Otac srdačno nas je primio i oslovio krasnom besjedom hvaleći zasluge Hrvata stecene u borbi za vjeru i Crkvu Kristovu. A osobito je bio razdražan, kada smo mu uručili naš narodni dar, zlatan kalež. Njime se Sv. Otac služio na duhovsku nedjelju kod svećane mise, kojoj su prisustvovali i naši hodočasnici. Očinskom je ljubavlju primio i one naše hodočasnike, koji su boravili u Rimu u mjesecu rujnu, a bila je među njima u pretežnom dijelu zastupana katolička organizovana omladina.

Na naš je poziv hrv. narod pridonio svoj obol za gradnju Tomislavove crkve u Duvnu i za obnovu crkve sv. Franje Ksaverskog u Zagrebu, koja je požrtvovnošću društva »Tomislav« i »Hrvatska Žena« potpuno uredena.

Hrvatski je narod na naš poziv proslavio i tisućgodišnjicu hrvatskog kraljevstva na blagdan presv. Srca Isusova diljem cijele naše otadžbine, a osobito je svoju katoličku i hrvatsku svijest zasvjedočio toga dana u Zagrebu veličanstvenom procesijom. Ali ne samo na svetkovinu presv. Srca Isusova nego i na druge dane u ovoj godini slavio je narod najsvećanijim načinom u raznim stranama naše domovine tisućgodišnjicu hrvatskog kraljevstva.

Dobro Vam je poznato, kako su neki krugovi dočekali rodoljubnu biskupsku okružnicu s pogrdama na episkopat i svećenstvo. Biskupi se nisu obazirali na neosnovane prigovore, jer su im bile na umu riječi Spasiteljeve: Blago Vama, kada vas budu progonili i svako zlo na vas govorili lažući mene radi. Veselite se i klikujte, jer je plača vaša velika na nebesima (Mat. 5, 12)...

Ali sada više episkopat ne može šutjeti, kada čuje, kako neki krugovi udaraju na katoličku vjeru namjeravaju hrv. narod odcijepiti od katoličke Crkve.

Mi smo uvjereni, da hrv. narod ne će slušati zavodnika i stupiti u borbu s Rimom, jer je ta borba posve suvišna i štetna. Kao što prigodom hodočašća u mjesecu svibnju, tako su se i prigodom hodočašća u mjesecu rujnu uvjerili naši hodočasnici, da Rim želi čitavoj

našoj otadžbini svaku sreću i napredak. Kako to čine druge države, tako i naša država sklapa s Rimom konkordat, da na taj način utvrdi prijateljske odnose sa sv. Stolicom. S toga ne će protivnicima katoličke Crkve uspjeti, da poremete ove dobre odnose.

Premda dobro znamo, da katoličke vjere i katoličke Crkve u hrv. narodu nije kadar uništiti ni pojedini čovjek ni veća skupina ljudi, to ipak treba da i svećenici i svjetovnjaci budno stoje na braniku vjere...

Kada bude hrv. narod dobro poučen o potrebi, ljepoti i uzvišenosti katoličke vjere, o božanskoj potrebi katoličke Crkve te o nepogrješivosti rimskoga pape, ne će ga moći nitko odcijepiti od Rima. Ostanite dakle odani katoličkoj Crkvi i neustrašivo ispovijedajte katoličku vjeru. Imajte na pameti odlučnu riječ sv. Pavla: Pa bio tko mu drago, makar i andeo s neba, koji bi vam propovijedao drukčije nego što smo vam mi propovijedali, nemojte ga slušati. (Gal. I. 8.9.).

U obrani katoličke vjere i Crkve neka bude sve svećenstvo složno. Proti bezvjerskim agitatorima neka neustrašivo ustaje s propovijedaonice i u privatnom saobraćaju...

Dode li do kulturne borbe, katolici je nisu izazvali. U toj će borbi biti i otpadnika, koje će hrv. katolički narod prezirati i osuditi. Za onoga, koji izda Sina Covječjega, bilo bi po Isusovim riječima bolje, da se nije ni rodio (Mat. 26. 24.). Takovi su slabici i prije svog otpada bili suha grana na bujnem stablu katoličke Crkve...

Pokazat ćete vjernost katoličkoj Crkvi, budete li se oslobođili od svih savremenih zabluda i nastojali, da kod vas do jakog izražaja dode prva i najveća zapovijed: Ljubi Boga nada sve, a bližnjega kao sama sebe (Mat. 22. 737.)...

Stavljamo vam na srce, da slušate namjesnika Kristova, kada poziva sve katolike: neka se organizuju u katoličkoj akciji. Sve se župe i sve organizacije pozivaju, da odmah počnu djelovati za svetu stvar katoličku i to upravo sada, kada se spremaju novi, katoličkoj Crkvi neprijatni zakoni u našoj državi... Htjelo se, da u osnovnim školama nauk o Bogu i vjeri ne poučavaju službenici Crkve, nego organi svjetovne vlasti. Tako bi se u pojedinim slučajevima moglo dogoditi, da nauk o Bogu tumači onaj, koji možda u Boga i ne vjeruje. U isti mah samovoљno se mijenja nastavna vjeroučna osnova, mijenjaju se i vjeroučni udžbenici bez privole crkvene vlasti; napokon se ide i za zatvaranjem konfesionalnih škola.

Već se sada iz nekih razreda naših škola nauk vjere posve izbacuje, a u nekim se suzuje na jedan sat obuke u tjednu. Mi ne smijemo na to šutjeti, već moramo tražiti svoje pravo, da nam se mlađež poučava u vjerskim istinama. Katekizam je glasnik Božji, koji nas uči, da smo dužni spoznati Boga. Ijubiti ga i služiti mu i tako dušu spasiti. Mi moramo tražiti, da se oni, koji stvaraju zakone, obaziru na pet milijuna nas katolika u državi. Pozovite stoga svoje zastupnike u parlamentu, pripadali oni kojoj mu drago stranci, i tražite od njih, neka izglasuju zakone, koji će zaštititi opravdane zahtjeve katoličkih državljanima. Neka katolici ne dopuštaju, da im se otimaju ona prava, što su ih uživali već od davnine. Vjersko uzga-

janje mladeži napose u konfesionalnim školama ne ugrožuje narodnih interesa; ono dapače stvara značajne članove državne zajednice, koji zajamčuju njezinu sretniju budućnost.

Dok se na nas u novinstvu napada, od potrebe je, da se i mi u katoličkim glasilima dignemo na obranu naših svetinja. Ali na žalost i sramotu našu nemamo jošte **dnevnika**, u kom bismo branili vjeru i Crkvu katoličku. Preka nam je stoga dužnost da osnujemo katolički dnevnik. On ima biti kula, iz koje će polaziti opća obrana naših prava.

Povrh toga valja da promičemo vjerska društva. Napose pak obraćamo pažnju na Treći Red sv. Franje povodom 700 godišnjice smrti serafinskog Oca, koja će se proslaviti u godini 1926...

Kada bi se Trećemu Redu sv. Franje u našim stranama posvećivalo više pažnje, tada bi on i kod nas donosio obilnijih plodova i bio dušobrižnicima najači oslon za uspješan rad u župama...

Molimo se Bogu, časna braćo svećenici i mili vjernici, neka blagoslovi ove naše opomene i upute, da urode što obilnijim plodom za kršćanski preporod našega naroda.

Dano u Zagrebu, dne 18. listopada 1925.

Slijede potpisi sviju 14 hrv. nadbiskupa i biskupa.

U NAZARETSKOJ TIŠINI

Ovaj me Dječak udivljuje, zanosi, osvaja. Šutnjom udivljuje, cistoćom zanosi, ljubavlju osvaja.

Iz svih 30 godina skromnog života dopire samo prva i jedina riječ: »**Zar ne znate da mi valja biti u onom, što je Oca mojega?**« Trideset-godišnju šutnju prekida samo da posvjedoči poslušnost programu Očevu. Težak je to program! Sunce njegove nebeske mudrosti treba da je 30 godina u pomrčini. Spasiteljna njegova ljubav lancima je povezana. Obnoviteljski rad vezan je na kućne sitnarije.

Čujder **Dječače!** Tvoji vršnjaci u Nazaretu, Judeji, Rimu — — viču, psuju, ljenčare, prkose — — a Ti bi ih mogao tako lijepo poučiti, na dobro priviknuti. Podi k njima! Pokaži im svoju mudrost!... Zaredaj od grada do grada, budi odmah Spasitelj!...

— Program Očev je drugačiji. Meni valja biti u onom, što je Oca mojega!...

No **Mladiću Sveti!** Gle Tvoji vršnjaci širom svijeta gube vrijeme u besposlici, strasti im se razvijaju. Bit će kasnije teže s njima. Ti bi ih sada mogao okupiti, priviknuti na rad i samozataju; odgojiti mladi naraštaj i s njime obnoviti svijet. Tebe bi i slijedili, jer si tako lijep, ljubezan, odlučan... Ideall! Podi k njima!...

— Program Očev je drugačiji. Meni valja biti u onom, što je Oca mojega!...

O šutnjo tajanstvena — poslušnosti sveta — kako si lijepai

»**Ja sam cvjetak poljski i Ilijan u dolini...**« Pje. 2, 1. Bijeli ha-

ljinica — ljiljan duša; ljiljan cvijeće — drugovi. Božanstvo tako prožima tu presvetu dušu, to prečisto tijelo, da u nje i ne može biti ništa neuredno. Taj sklad, ta nevinost božanskom snagom prodire iz očiju i diže dušu u visine. On je Ljiljan jer gleda Oca; meni veli: budi ljiljan da gledaš Oca. »Blaženi čista srca, jer će Boga gledati« — ovđe živom vjerom, u vječnosti osobitom jasnoćom spoznaje i srećom osebujnog blaženstva!

Ali čistoća sveta! Kako si na tom Dječaku ozbiljna!...

Da li je potrebno bilo, da to Srce Dječakovo izade na grudi? Ta što može ovakova nevinost nego ljubiti i ljubljena biti?

No ta ljubav je
trnjem ovjenčana. Već u djetetu Hladna noć i mrka špilja — prve ga primaju. Grubi pastiri, kobni starac prorok, ozbiljni kraljevi i surovi progona — to mu opkoljuje kolijevku. Suze i krv s bolnog obrezanja, glad progona, napor rada, nujne misli s griešne okoline, bol zbog uvreda što se Ocu nanose... Sve to budi u Srcu Dječaka čežnju, da izvrši najveće djelo ljubavi Ocu i braći ljudima — izmirenje na Križu. »I kako mu je tjeskobno dok ga ne izvede«. Luka 12, 50.

O mili Isuse! Tko da Te takova ne ljubi? Sam se takav proklinje... I moja će Ti ljubav biti drage volje — trnjem ovjenčana!

Radosno ću trpjeti iz ljubavi k Tebi. Radosno svladavati, što se protivi čistoći. Radosno raditi i slušati.

»Meni valja biti u onom što je Oca moj...
Luka 2, 49.

NAŠE NOVINE.

Bilo to u studenom prošle godine. Jedna obitelj u Gračanima izmolila pozdravljenje u čast Bl. Dj. Mariji. Iza molitve zapali domaćin svjetiljku i uzme u ruke svoje omiljene novine, Glasnik Presv. Srca. Čim počne čitati, u to netko kuc na vrata. Vrata se otvore, a stranac iz susjedne župe pozdravi: »Hvaljen Isus! Dobar večer!« Gospodar odvrati: »Na vijeke hvale vrijedan! Bog nam daj dobar večer!« Stranac stane sred sobe, pogled baci na sliku Presv. Srca Isusova i na Glasnik, i nezna koraknuti, ne može usta otvoriti. Iza kratke stanke reče smeteno: »Ja nijesam dobro došao. To nije kuća N. N.?« »Nije«, odvrati gospodar, »ali si sjedni, pa ćemo se malo porazgovoriti«. Stranac sjedne, a gospodar kuće sa svojom ženom počne kao naručeno govoriti o dužnostima muža i žene prema Bogu i prema samima sebi. Stranac sluša i sluša. Ponude ga večerom i nastave svoj razgovor, a stranac pozorno sluša i gleda na sliku, pogledava na Glasnik. Iza dugog razgovora ode kući, a da nije ušao u susjednu kuću kamo je bio nakanio i da nije otkrio razlog svoga dolaska. »Presveto Te Srce neka čiva na Tvojem putu, sretan Ti put i laku noć«, bila je popratnica, s kojom je pošao u tamnu noć.

Kratko vrijeme iza toga potražila je žena ovoga stranca čestitu ovu obitelj u Gračanima. »Ja bi rado poznati te dobre ljude—govorila je — jer su učinili neizmerno dobro meni, mom čovjeku i našoj djeci. Kad se moj muž vratio iz Gračana pride k meni i na moje veliko čudo, zagrlj me i reče: Ženo! Zahvali Bogu, da sam danas bio u onoj kući u koju sam zalutao. Mi smo eto življeli u velikom griješu i gadnoj svadi. Mene ti naputila N. N. neka idem u Gračane k jednomu kamenolomcu, koji će mi dati dinamita. Nakanio sam bio dinamitom dići našu kuću pa otići po svijetu, a Ti i djeca ili mrtvi ili prosjaci. Bog je htio da sam ušao pod pravi krov, a ne pod naumljeni, jer bi mi čovjek bio dao dinamit neznajući zašto ga trebam. Kuća Ti je polak kuće N. N. Sa svojom me ženom lijepo primio. Tu me ganulo Presv. Srce, čiju sam sliku vidio i Glasnik, a čovjek mi je govorio, što je naučio iz njega. Ja sam sretan! Od danas ćeš biti i ti sretna i naša djeca. Hvala Bogu i Presv. Srcu!«

I od tog dana ta se kuća preporodila, jer je u njoj počeo novi život, život po Božjoj volji.

Citaoče dragi! Ovo Ti je istinit događaj. Mislim, da vidiš, tko je bio onaj, koji je zlo zapriječio.

Glasnik Presv. Srca Ti je dobar savjetnik, sigurni učitelj i vjerni pratioc u teškim časovima Tvoga života. On izlazi samo 12 puta na godinu od Svetišta Presv. Srca u Zagrebu, ali prolazi sve krajeve, gdje se hrvatski govori. On ulazi u uboge potleušice, ali ga lijepo primaju i u gospodskim palačama. On Ti dobro dolazi neukima, ali i služi učenima. Svima je jednak prijatelj, sve vjerno ljubi i sigurno prati. Otvaraj mu vrata i ne ćeš se pokajati.

»Ne ćeš naći sigurnijeg savjetnika, negoli ti je onaj, koji ne ljubi tvoje, već tebe« veli ti sv. Gugur. Onaj, koji ne ljubi Tvoje, već tebe, jest Presv. Srce.

Leopold Rusan

Zdravo Kraljice... živote naš!

Sva su čudesa, što se događaju u Lurd, neobična, no što se dogodilo s gospojom Josipom Ventura dne 21. lipnja 1925. to je zaista nešto izvanredno. Njoj je 45 godina, udata je već 18 g. i ima zdravo dece. No 9 zadnjih godina mučile je razne bolesti: slabokrvnost želučani čirovi, plućna tuberkuloza sa cijelom svojom žalosnom pratinjom, mnogih bolova, kao : zatvorenost probave, potpuni gubitak teka, svinutost hrptenjače, bacanje krvi i t. d. Od godine 1917. nije se više skreveta dizala, a kad si zaželjela poci u Lurd bila je ko smrtni kostur.

Zivom vjerom dala se ipak na put iz Villafranke u Španjolskoj. Svuda je nosili i prenašali, a u Barceloni joj dali i sakramente umirućih. Bacajući krv dovezla se praćena od liječnika 20. lipnja u Lurd. Onako već polumrtvu uroniše je slijedeći dan u čudotvornu kupku. Jedva ju oblijala voda, kad li očuti u prsim neko razdiranje, a po tom — da joj potpuno dobro. Samo se digla, prohodala — ona, koja već 7 godina nije na noge stala. Podoše s njom u liječnički ured pred 25 liječnika. Dvanaestorica je pregledali, 9 iz Španjola, 2 iz Bel-

» Zvijezdo jutarsja — molí za nas! «

gije i 1 Francuz : ni traga sad bolovima, ni traga sušici. Brzo ave njenim liječnicima u Španjolsku. Oni ponovno svjedoče da je pošla s neizlječivom tuberkulozom u zadnjem stepenu. Drugi dan je pregledavaju opet i opet, a ona se smije i strahovito jede, da što prije naknadni izgubljenih 20 kilograma. Cijeli liječnički ured posvjedočuje u »Analima N. D de Lourdes« 9. 1925. br. 6, da je samo nadnaravnom silom ozdravila.

POZDRAVLJAM TE MAJKO !

Pozdravljam Te Majko Boga moga,
Mladenačkog srca svetim žarom
Te se klanjam ovdje pred oltarom.
Tebi, zori mladog žiča svoga.
Pogledaj nas, smiluj nam se Djevo
U tvoje Ime počinjemo evo !

Pod noge Ti stavljam srca ova,
Njine želje, čuvstva, muke, boli
Ti se za njih Svevišnjemu moli,
Od njega im prosi blagoslova.
Pogledaj nas usliši nas Djevo
U tvoje Ime počinjemo evo !

Zivota našeg Ti nam zvijezda budi
U duhu čistu, poniznu i svetu
Sjajem svojim Ti nam kazuj metu
I nevinost čuvaj nam u grudi
Svjetli nama kroz te tmine Djevo
U tvoje Ime počinjemo evo !

Kao mladi lavi srnut ćemo
Boriti se za čast Tvoga Sina.
U boj zove vječna otadžbina
Za nju hrabro svi da izginemo.
Pogledaj nas, obrani nas Djevo
U tvoje Ime počinjemo evo !

Mi ljubimo Tebe svoju Majku
Svetim žarom, što nam srce zgara
Sniženi kraj tvojega oltara
Žiča svog Ti predajemo šajku.
Ti je ravnaj — Ti je prati Djevo
U tvoje Ime počinjemo evo !

T. Jagrić .D L

NOĆNO KLANJANJE U ŠPANJOLSKOJ.

U Španjolskoj je jako rašireno čašćenje presv. Euharistije, pa i noćno klanjanje. Članovi su tih Društava noćnog klanjanja samo muškarci. Ovi su dužni, da svaki mjesec jednu noć klanjuju u crkvi pred izloženim Svetootajstvom. U Madridu n. pr. postoje 32 odjela s 15-30 članova, koja su podijelila klanjanje tako, da se svake noći po redu klanja u jednoj crkvi. Svaka skupina ide u crkvu navečer, kad je njezin red ; ide sa zastavom, pa tu svećenik izloži svećano presveti Sakramenat. Klanjanje počinje pjevanjem, zatim dvojica, četvorica ili više njih počinju svoj sat klanjanja, a drugi se povuku u sobu da se odmire na pripravljenim ležaljkama, dok dode njihov sat. I tako se klanja cijelu noć. Prvo pola sata pjevaju se crkveni časovi, drugo pola sata razmatraju ili mole. Od početka klanjanja zatvore se crkvena vrata ; otvore se samo članovima društva, jer nekoji klanjaoci ne mogu rano doći. Tramvajski namještenici dospiju tek u 2 sata iza ponoći. U 4% je zajednička molitva, te misa i pričest. Oko 6 sati polaze klanjaoci kući.

Osim ovih mjesecišnih klanjanja drže svi klanjaoci zajedničko klanjanje 4 puta u godini.

Za muškarcima se povedoše i žene. I one imaju svoje klanjanje, ali po danu. Djeca — Tarcisos — imaju također svoja klanjanja po podne.

Tako u samom Madridu ima 4000 noćnih, 2000 dnevnih i 300 »Tarcisos« klanjalaca. U svoj Španjolskoj ima 100.000 klanjalaca obogađ spola, podijeljenih u 700 skupina, i 8000 »Tarcisos«.

H. Gil D. L

MALEN — PA DRAG *).

— Jeste me vidjeli? !
Tko je, ko ja? ! Dugo
sam se mučio, borio sam
se, da se dignem što
više. Evo me. Gledajte
me na fotografiji ovdje.
Sad ja sviram, a vi ple-
šite ! ...

Sjećam se, bio sam
u pučkoj školi i mi smo
si dečki načinjali krake,
kako ih vidiš ovdje na
slici i hodali na njima.
Ravnicom se hodalo ka-
ko tako, ali gore, u bri-
jeg, nikako. Kad smo
hodali ovako na kra-
kama, obično bismo vi-
kali na prolaznike: »U
gni se, gledaj me! Sto
si ti prema meni! Ja, ovako visok, a ti? ...«

Jednoga dana Francek, dječak od kojih 8 godina, popne se i on
na štakce. Koraca, najprije polagano, a onda jače i jače. »Mamice,
gledaj me, kako sam velik. Svi me gledaju!« A majka: »Sidi dolje,
baci to; budi radije malen na zemlji nego velik u zraku!«

I još majka nije ni izgovorila, čuje Franceka kako se dere. Krv
mu ide na nos. »Što je?« — »Eto pao sam, pa upravo na nos!« ... I
majka nije imala puno smilovanja. Ondje vidi šibu i natepe Franceka.
»Govorila sam ti ja: ne penji se visoko!« ...

Maloga Franceka naslijeduju mnogi i mnogi, ne bi čovjek ni mislio,
koliki.

Čovjeku je u naravi, da bude »štogod«. Zašto ide dak u školu?
Da bude štogod. Zašto dječko u zanat? Da bude štogod. Ali mnogo
ih je, jako mnogo, koji bi htjeli biti štogod, ali bez škole, bez truda, bez
muke. Biti štogod, imati štogod, uživati, da to bi; ali truditi se, raditi.
to pak ne.

Ja sam stvoren »za nešto više«, misle si i govore. Jedni bi htjeli
biti činovnici, i to na visokim mjestima, a ne imaju sposobnosti za
to. Ne smeta, samo da se popnem na te štakce! ... Drugi bi htjeli,
da se proslave ko umjetnici, pjesnici, neka ljudi motre plod njihova
uma! A glava? Ako je i drže visoko, prazna ko prazna lat! ...
Oni ondje hoće da budu zastupnici, pače i više. »Sve će propasti, ako
poso ne primim u ruke ja! ...« A kad tamo, oni za koji mjesec odi-
laze, da dadu mjesto drugima, koji se smatraju još »sposobnijima«.

* Presvjetli gospodin će u svakom broju ovako rastumačiti po jednu sliku.

Svaki bi htio svirati, ali ne samo ko ovaj tu na slici, na štakama, već na mjestima, koja nose... I popnu se na mjesta, visoko gore, al su ipak samo na štakama. Padaju, ko ono Francek, jer ne idu prirodnim putem istine i poštenja nego neprirodnim načinom nadimanja i zavaravanja. I tako je danas naš svijet na štakama, pun drvenih veličina... Tko zna koliko će krvi poteći, kad se to štropošta...

A što na to dragi Bog? Sv. je Petar u prvoj svojoj poslanici (5,5.) napisao: »Bog se oholima protivi, a poniznima daje milost«. Ovi ljudi budu vjere jako malo ili ništa, ne mole, ne primaju sv. sakramente. Slični su jutarnjim oblacima; ovi su zlatni pa grimizni, a malo iza toga lura, kliša, blato...

Ima, — ima i dobrih ljudi, na koje dolazi napast, da se popnu do sto viših mjesta. Govore: »Hoću da radim, da koristim i narodu i Crkvil...« »Znadeš što? Ako te Bog treba na ovom ili onom mjestu, dovest će te onamo...« Koji se silom utisne na koje mjesto, većinom mu ide kao Franceku na štakama... »Tko misli da stoji, neka gleda da ne padne!« I. kor. 10, 12. »Bolji je suh zalogaj s radošću nego puna kuća sa svadom«. Reč. 17, 1. »A velika je dobit pobožnost sa zadovoljstvom«. I. Tim. 6, 6.

M. Rihtarić

POČASNA STRAŽA SRCA ISUSOVA U OSIJEKU.

Nastojanjem III. reda ustanovio je presvjetli biskup Ant. Akšamović iz Dakeva u kapucinskoj crkvi u Osijeku bratovštinu »Počasne straže« presv. Srca Isusova. Ova bratovština bila je dosada u našim zemljama više manje nepoznata. Zato se moramo zapravo čuditi velikom broju članova, koji su odmah s početka pristupili. Na sam dan podignuća brojila je bratovština već do 300 članova. Danas ima ih 800, od njih 300 samo u Punitovcima gdje se revan g. župnik Berti svom silom zauzeo za ovaj lijepi način štovanja Bož. Srca.

Svrha »Počasne straže« jest podati Bož. Srcu na poseban način zadovoljštinu za uvrede nanesene mu u presv. oltarskom Sakramantu, navose za psovke među hrv. narodom. Svaki član odabere sebi po jedan sat, kojega dnevno posveti Srcu Isusovu, i to tako, da ostane u svome zvanju, na svome poslu, te samo u duhu pohodi Isusa u Sakramantu, pak mu prikaže rad i trpljenje kao naknadu za grijehu ovog dana. — Dakle dobru nakanu učiniti i jedan sat za Srce Isusovo vjerno strpljivo raditi. Ako je ikako moguće pohodi se i crkva i zadrži se malo "molitvi".

Vježbanje u dobroj nakani, u pohodima barem mišlju i vjeran rad glavne su prednosti ove bratovštine na kojima se može lakoćom bolje graditi vjerski život. Kako su mnogi duboko shvatili smisao ovoga vidi se iz toga što su si na pr. odabrali baš sat najvažnijeg posla u ovome zvanju, ili sat najtežeg predmeta u školi — ili vrijeme najžešće napasti; opet drugi se nagodili medusobno, kako će uzimati obzira na onoga koji bude na redu da drži svoj sat.

Imena članova upisu se na sat ili dobnik Počasne straže. Sat je javno izložen u crkvi. Pred njim gore obično svijeće. Izabere li sebi

netko i drugi i treći sat, to imademo još jedan dobnik — »Sat milosrda« Na »Sat milosrda« upiše se samo početnim slovima osoba ili nakana, za koju hoće član prikazati ovu uru. Pred satom milosrda gori danju i noću svjetiljka. I tu smo doživljeli već ganutljivih prizora.

Clani drže mjesecne skupštine sa razgovorom i blagoslovom, zajednička sv. pričest sa sv. misom, sat klanjanja sa glasnom molitvom i pjesmama i druge pobožne vježbe prema odredbi vode. Održali smo n. pr. i pričesnu devetnicu na čast sv. Maloj Tereziji od Dj. Isusa sa 2300 sv. pričesti — Ljubav, Čast, Naknade Božje Sreću koje se uđo stoja na taj jednostavan način širiti kraljevstvo svoje među nama.

Sve potrebno o Počasnoj straži nađete u molitveniku Srce Isusovo Spasenje naše Novi članovi mogu se javiti: Tajništvo Počasne straže. **Kapucini Osijek I.** Za upismicu i pravila šalje se po 1 Din.

KALENDAR S. L I M. ZA G. 1926. može se još dobiti kod Uprave Glas. S. L u Zagrebu I pp. 147. za D. 12. Svima se u njemu najviše mili članak ţ profesora F. Klapuha D. I. o nebu. Već radi njega sama vrijedno je nabaviti ovaj i drugim štivom i slikama bogat Kalendar.

IMAMO LI DUŠU ?

Neki gospodin reče : »Nemoj mi govoriti o duši. Ta tko je video dušu ? U nju bih vjerovao, kad bih je mogao vagati«.

Njemu treba kazati : Tko je video tvoju pamet ? ... Električni možeš mjeriti njezinu jakost, ali nju samu ne. Pa ipak vjeruješ i da si ti pametan i da ima elektrike ! ...

Nije drukčije ni s dušom. Nju ne vidimo tjelesnim očima, ali znamo da postoji. Kako ?

Kad pomicliš na svoje prijatelje u Americi, umom se prenosiš onamu. I tada se sjetiš doživljaja, što si ih imao s njima ...

Gledaš li hrpu pšenice, odmah sudiš koliko kilograma može biti u toj hrpi.

Kad se smiješ pametnoj šali ili dosjetki, shvaćaš nešto, što ne razumije nijedna životinja. Zato se one i ne smiju.

Životinja se povodi za hranom ili pićem, brani se protiv neprijatelja, ali ne odabire sudom i voljom između više stvari jednu ili drugu ili treću. I pčela i lastavica i svaka životinja vazda isto čine. Samo je čovjek slobodan.

Sve ovo znači, da je u našoj nutarnjosti nešto, što nije tjelesno ili pusto životinsko. To nešto što u nama sudi i hoće zovemo »dušom«.

Nadalje nam znanost jamči, da se u čovjeku sve mijenja u 10 ili manje godina. I moždani se izmijene. No mi vidimo i čutimo, da se naš »Ja« — svijest o nama samima — nikada ne mijenja. Taj »Ja« ostaje vazda isti. I taj »Ja« je nevidljiv, pa zato ga i ne davaju roditelji.

Uz to ima sigurnih događaja, da se često pokojnici ukazali ljudima. A to nebi mogli, kad bi u grob poslo sve što čovjek živima.

I spiritizam pokazuje, da nije u čovjeku sve sama kruta tvar.

I zagovor svetaca jamči, da smrt tijela nije i smrt duše.

Još da se osvrnemo na dva prigovora.

Jedni vele : I životinje imaju dušu, ali poslije smrti nema od nje ništa. — Na to se odgovara : Udari psa kamenom, on će zagristi u kamen kao da mu je on kriv. Pauk vazda jednako plete svoju mrežu, a i pčela gradi svoje sače, lastavica se seli prvi put na jug, a da ga nije vidjela. Životinja radi po osnovi, koja je u njoj od Začetnika prirode, te je ne može kao čovjek da promjeni ili usavrši. Životinja dakle nema uma, da sudi ; dakle nema ni umne duše, koja je iznad materije i koja sa smrću životinje ne bi propala.

Drugi kažu : kome su bolesni moždani, taj ne može da pametno sudi. — Na to je lako odgovoriti : I najbolji guslar ne može da izvodi dobre i prave glasove na razbijenim guslama. Guslaru su gusle u vjet, da izvede krasno skladnoglasje, gusle nijesu uzrok. Tako nijesu ni moždani uzrok naših zaključaka i osnova, nego tek uvjet. Oni su kao glasovir, a glasovirač je duša.

Bio je opaki rimski vladar, koji je ubijao ljudе, da vidi dušu. I taj se opaki čovjek hvalio, da nema duše, jer da je nije našao u nijednom čovjeku. Lijepo mu je na to odgovorio kršćanin : »Kad krletku otvorиш i ptica pobegne, zaludu ćeš pružati unutra ruku, da uhvatiš pticu.«

A. Alfrević D. J.

KAKO SAM POSTAO SVEĆENIK.

I.

J. Müller. Ljubljana.

Ovo mi priča svećenik iz naših strana.

Bio sam puka sirota. Majke nemam, a oca neznam. Mati mi za rana umrla, a otac iza njezine smrti zaboravio sebe i djecu.

Bilo nas troje. Othranila nas nekadanja naša sluškinja. Sama je bila velika sirota. Prala je vojnicima rublje, pa je od toga živjelo nas petero. Nije dobro živjela sa svojim čovjekom. Klali, se kleli i prokljinjali. Crkve nijesu znali nikako.

Tu mi je bilo djetinjstvo. Spavao sam na podu; pokrivala me noć i zima. Rublja i cipela nijesam imao do devete godine, sve mi je odijelo bilo, mali otrcani kaputići i stare hlače. Od zime i leda popucale i iskrvarile mi noće. Hrana — suhi hljevac, a ni njega nije često bilo.

Duši bilo još gore. Nauka nikakova a primjeri loši. Kako u kući, tako i vani. Zapao sam među vojnike. Bila je to strašna škola. Naučio sam sve i sva, samo ništa dobra. Ljudi me žalili i samo žalili. Pomogao nije nitko. Mogao je pomoći svećenik. On me često vidi i nevidio.

Kako bi to svršilo, neznam. Dobro sigurno ne. Bog je Otac sirotinje. Daleko preko mora i gora živjela je u siromašnom seocu moja baka. Molila je i zaklinjala moga ujca, da nas uzme k sebi. To joj je i uspjelo. Došao sam ujcu.

Sirota baka, što je negdje u zapećku molila i molila, možda nije ni sama slutila, kako će Gospod nagraditi njezinu molitvu. Njezina je molitva prvi korak, makar i daleki, do moga zvanja u svećenike.

II.

Ujak moj bio dobar, priprrost čovjek. Bio je obrtnik i dobro mu bilo. Volio me a nije znao postupati sa mnom. Silom htjede, da u čas sve popravi. To me samo jače odbijalo. Nije jadan znao, gdje valja prihvatići.

Ujna, njegova žena nije tako radila. Sama neškolovana, ali lijepa i plemenite duše. Govorila mi duši. Govorila je lijepo, meko. Ljubila me i svaka joj riječ bila ljubav. Gle ! Ti si dobar, lijepa ti duša. Bog Ti je dade, da jednom Ti druge duše Njemu privedeš. Znadeš koliko si i kako patio, pa Ti je teško, što Ti niko nije pomogao. Ti valja, da dru-

Holman: Isuse — Tvoj!

gima pomogneš. Ne možeš to, ako ne slušaš starije i ne budeš dobar. Kako ćeš pomoći, ako ne naučiš u školi. Budi u školi marljiv, da puno naučiš, sve će ti jednom dobro doći.

Tako je nekako govorila i radila. Topla je njezina riječ otalila led duše. Ja neznam ni kako ni kada je nastala promjena. Znadem, da sam iza tri godine puno molio klečeći na golim koljenima, Očenaš za Očenašem — —, da postanem svećenik. Rado sam pošao u gimnaziju, još radje počeo učiti latinski, jer je to jezik svećenika. U gimnaziji obolim, pa sam morao sa ujcem u kupke. Pošli smo tada i na proštenje Majci Božjoj. Znadem dobro, jedno sam tada molio Majku Božju — — da postanem svećenik.

Tu je kolijevka moga zvanja. Usadila ga ujna. Tako je postala moja druga mati. Ne ona sama. Svećenik postati božje je djelo. Bog mora da sudjeluje u prvom redu. Lako je usaditi u dušu djeteta dobro i plemenito, ali sačuvati to, dati da raste i uzraste, to ne može čovjek sam.

III.

Gimnazija naša bila dobra pa i na glasu. Kateheta naš nije učenjačio; što je govorio, to je držao i radio.

Osam godina puno je u životu mlada čovjeka. U njem je sve u naponu razvoja. Narav je jaka, pojačavaju je prilika, zli drugovi i loše knjige. Baš su tada počeli pokretaši. Govorili nam proti vjeri, nema duše ni života iza smrti. Mladi ste pa uživajte.

Mladi je čovjek sklon na oholost. Hoće da se istakne, puna mu je glava svačega. Oholost je početak svih zala.

Tko me tada čuval? Ideali. Tko njih daje i čuva? Kongregacije nijesmo imali . . .

Iza mature podem u vojništvo. Tako me svjetovali mladi i stari. Ono će tobiože otvoriti oči. Zvanja nije nestalo, ali je zamrlo pod onom našom nesretnom: Čemu čete u popove? Mnogi me i otvoreno odvraćali. Neko dapače prokleo i mene i sjemenište, ako u njega uđem.

Vojništvo me samo odbilo. Baš tu sam najbolje vidio, da nije ovaki život za mene. Tu mi dopane u ruke dobra jedna knjiga »Marijino dijete.« Pročitah je i još istih praznika bio sam primljen u sjemenište. Čije je to djelo? Ja velim—Marijino. To je dar one molitve iz djetinjstva. Gospa je Mati svećenika pravoga pa i svakoga.

Svećenik je posrednik izmed Boga i ljudi. Posrednik valja da ima i božansko i čovječansko. Prvo daje Mati Božja, drugo mati ljudska. Tako je bilo u Gospodina, tako je i u njegova služe. Božansko daje molitva, ljudska molitva i odgoji. Jedno i drugo valja da bude. Čovjek bez Boga ne može ništa, ali Bog hoće da čovjek suraduje. Opet je molitva glavno. Odgajati ne može i nezna svako, a moliti može svako. »Svećenik je plod molitve, zapamtite, gospodine«, reče mi taj svećenik i završi sa suzom na oku.

H.R.-25.

»MALI KRIŽARI«.

Ime nas sjeća na »križare« srednjeg vijeka. No dok su oni išli oružjem da oslobole grob Spasiteljev, naši mali križari dvadesetog vijeka vojuju molitvom i drugim pobožnim djelima za oslobođenje Isusa, koji je zatvoren u svetohraništu, pa želi odatle izići, uskrsnuti i kraljevati u dušama.

Kad su jednoć Asirci ratovali proti izabranom narodu židovskom, vidje Izrael, da ne može silom odoljeti oružanom neprijatelju, pa se zato latiše drugog sredstva: stadoše moliti pomoći od Gospodara nad vojskama. Svećenici obukoše kostrijet, a djeца klečeći pred hramom moljahu zaštitu i pomoći protiv neprijatelja. (Knjiga Juditina, pogl. IV.) — Još jasnije govori Novi zavjet o moći djetinje molitve. Spasitelj je rekao, da je njihovo kraljestvo nebesko (Mat. XIX. 14), a sv. Otac papa Benedikt XV. tumači te riječi ovako: »Položaj i ugled djece kod Boga je sličan ugledu nasljednika prijestolja kod zemaljskih vladara. Zato imaju ona u nebu, t. j. u svome kraljevstvu, svoje vlastite ministre - anđele - kao zagovornike svojih molitava kod prijestolja Božjeg, kao što su to ministri na zemlji...« Crkva nije nikad zaboravila na ovu odliku. Osobito će djeца, što pred svetohraništem uzdišu i izljevaju svoje molitve, koje sam Bog nadahnuje njihovoj nevinosti, izazvati na Francusku milosrde Božje».

Na ovim se evo načelima i činjenicama osniva društvo »Malih križara« (La Croisade des Enfants), euharistična sekacija Apostolstva molitve, ustanovljena početkom svjetskog rata. Svrlja joj je: molitvom djece i čestom sv. pričesti pospješiti kršćansku obnovu naroda. Članovi se djele u četiri manja odjela: prvi dio (a i svi ostali) prikazuje Presv. Srcu onom molitvom, koja je na zadnjoj stranici Glasnika, svaki dan sve svoje molitve, poslove i patnje i sva dobra djela za kršćansku obnovu naroda; u istu svrhu svaki mjesec barem po jednu sv. Pričest. — Drugi dio se osim toga obvezuje na sedmičnu sv. Pričest — 3. dio na čestu ili na svagdanju sv. Pričest.

Koncem god. 1925. bilo je kod francuskog središta Apostolata više od milijun i 200 tisuća organiziranih »Malih križara«.

P. Mesarić D. L.

A KAKO ĆEMO MI ?

Već smo htjeli g. 1917. da okupljamo djecu pod imenom »Malih križara« oko Isusa — Hostije. Reklo se onda: bit će bolje samo „Pomladak Vojske Srca Isusova“. No kako je »Vojska S. I.« ograničivala svoj rad samo da iskorijeni psvoku, to već ni onda nije mogla obuhvatiti svu djecu u svom pomladku.

Sad je »Vojsci S. I.« u Apostolatu molitve dano šire polje rada, pa se mogu i sva djeca — muška i ženska — okupljati u svojoj sekciji »Malih križara«. Upisu se kao članovi Apostolata sa općenitom upisnicom; ustanove međusobno grupe po 7 njih u jednoj. Mole dnevno svoje prikazanje; pristupaju jedanput mjesечно k zajedničkoj sv. pričesti, a u tjednu kad na kojega dode red.

Gdje se mogne organizacija bolje provesti; drže svoje tjedne sastanke, imadu posebne znakove i vježbe. Duh organizacije jest: ljubav Isusu u ostiji, svladavanje sama sebe i apostolat kod drugih.

Središnja uprava Apostolata u Zagrebu I. Palmotićeva ul. 33. nabit će posebne znakove i tiskanice za njih, pa daje i sve upute o tomu.

Ima i drugih dječjih udruženja u nas, koja više ili manje lijepo uspijevaju. Tako »Mladi junaci« »Podvornici presv. Sakra menta«. Mi se radujemo svima i preporučamo sve. Svaki neka odabere, kako mu se čini zgodnije samo neka se Isus slavi i dječa k njemu privode.

Uredništvo

OSVETIT ĆE SE.

Neki sedamgodišnji dječarac u Tuluzi pričestio se prvi put u prvu nedjelju siječnja prošle godine. Slijedeće nedjelje htjede da se i opet pričesti. Kad bi u jutru reče majka družini: »Pustimo ga neka spava, odviše je danas zima, da tako rano izade«. Al kad tamo, mališ iskoči iz kreveta i ne mareći za zimu trči amo tamo po kući noseći hlačice u jednoj a kaputić u drugoj ruci i više: »Obucite me brzo, ja hoću da se pričestim!« Nitko mu ipak ne htjede pomoći, a on udri u jauk i plač. Kad vidje da ga nikako ne puste, ogorčeno će naglašujući riječ po riječ: »Dobro! Ja vam velim, otići ću u svećenike pa ću se pričestiti svaki dan, a Vi me barem onda ne ćete moći spriječiti!«

»NISAM BILA SASVIM DOBRA!«

U jednom odgojnog zavodu bilo više protestanske djece s katoličkom, koja se često pričešćala. Znajući i oni, da je živi Isus u svetoj Hostiji živo su željeli da ih puste k sv. pričesti. Ali kako će, kad nijesu katolici?.. Siromašci pohadali su presveti Sakramenat dnevice, molili ondje deseticu krunice, prinosili Isusu svoje žrtvice, a kad se drugi pričešćali — ogorčeni sami na sebe rekli bi: »Zbilja je to grdo biti protestant, postat ću katolik, da se mognem pričestiti!«

Mali katolici su opazili, da im je snaga u Euharistiji. Zapitali jednom osamgodišnju djevojčicu, dosta osoru inače: »Jesi li danas bila dobra?« — »Dà, nešto malo! ali ne sasvim, jer nisam bila kod sv. pričesti.«

Ova dječica privode svoje obitelji sve češće k sv. Misi, šire obiteljsku zajedničku molitvu, a dakako da i sprijeće mnogo drugih grijeha.

»PODVORNICI PRESV. SAKRAMENTA« U ŠIBENIKU.

Godine 1924. na 9 studenoga osnovano je novo euharistično društvo »**Podvornici Presv. Sakramenta**«. Društvo broji 45 muških i 73 ženska člana. Organizacija je podijeljena u 2 sekcije: pjevačku 35, i euharističnu sa 24 člana. Koji su se prvi put već pričestili, zajednički pristupaju k sv. pričesti svakog mjeseca, a neki i češće od »euharist. sekcije«. Naše društvo, primilo je 478 sv. Pričesti u prvoj godini svoga opstanka. Rad u organizaciji dobar je. Pjevačka sekcija pjevala je u crkvi »Gospe van grada«, u svibnju i listopadu 28 marijanskih i 17 euharističnih pjesama; te još 7 raznih tonova »Tantum erga«, 8 vrsta Lauretanskih litanija i to jednoglasno dvoglasno, a neke i troglasno.

Društvo »Podvornika Presv. Sakramenta« u Šibeniku.

Na 30 kolovoza 1925. imali smo rijetku svećanost: blagoslov društvenog barjaka. Jutrom preko sv. Mise pjevala su djeca zanosno i skladno nabožne pjesme do sv. Pričesti; zatim stupilo njih 57 k stolu Gospodnjemu, da se nahrane tijelom Onoga, koji je život i snaga njihovih nevinih duša. Barjak je divno izrađen; s jedne strane slika Pr. Sakramenta, a s druge sv. Tarzicij njihov zaštitnik.

Još je jedan dan bio dan vanjske slave za naše društvo: javni nastup dne 29 studenoga. Program zabave bio je slijedeći: 5 deklamacija, 3 pjevanja dvoglasno izvadala pjev. sekcija i dvije predstave: »Dim« (Igra u 3 čina za djecu) i »Operimo crnca«, u 1 činu. Djeca su izvela sa lijepim razumijevanjem sve uloge, tako da neznam, koje bi lice više trebalo pohvaliti. Bude li se ovako išlo naprijed, napose u čestom primanju sv. pričesti to će ueharistički odgoj lijepo unaprijediti i djecu samu i unijeti po njima vrhunaravnog shvaćanja u njihove domove.

Neka dode euharistijsko kraljevstvo Tvoje Gospode!

O. Metod Rudan.

NAŠI MISIJONARI

Na svetu Ceciliju bila je prva misionska svečanost u svetištu Srca Isusova u Zagrebu. Slavilo se proglašenje blaženih kanadskih mučenika, o kojima govori Kalendar Srca Isusova i Marijina za g.1926. U govorima predhodne trodnevnice tumačio je vel. P. Prešeren, provincijal Isusovaca, misijsku ideju katoličke Crkve i pokazao je, kako su je djelom izveli bl. Izak i drugovi mu među Huronima i Irokezima u Kanadi i sadanjim Sjedinjenim državama Sjeverne Amerike.

Zadnji dan oprostila se s nama dva hrvatska Isusovaca : O. Pavao Mesarić i Mg. Ante Vizjak, koji su slijedeći dan, dne 23. XI., otputovali u Indiju, da ondje naviještaju poganim evanđelje. Otac Mesarić je rođen u Medumurju 19. VI. 1894. i svršivši gimnaziju u Zagrebu stupi g. 1912. u Družbu Isusovu. Poslije dvogodišnjega novicijata učio je filozofiju u Innsbrucku i 4 god. bogosloviju u Enghienu u Belgiji. Mg. Vizjak je rođen Zagrepčanin (12. II. 1896.), koji je polazio najprije realku, a onda prešao na gimnaziju i g. 1915. stupio u Isusovce. Iza filozofije bio je vršnjim profesorom matematike i fizike na travničkoj gimnaziji, a sad će u Kurseongu, na obroncima Himalaje, svršiti bogosloviju.

U bijelom misjonarskom odijelu pristupiše obojica, praćeni svojom redovničkom braćom, pred oltar Bož. Srca, odakle im obojici sinulo sveto zvanje. Veleć. P. Provincijal blagoslovio im

i predade križeve kao znak njihova rada, njihove utjehe, njihove borbe i slave. Kad se na to O. Mesarić sa propovijedaonicom oprostio s narodom zaplakala je sva crkva. Ne bez dubokog razloga. Koga da ne gane pogled na mladog čovjeka, koji s tako velikom izobrazbom, sa znanjem osam jezika, u procvjetaloj muževnoj dobi — polazi k zapuštenoj indijskoj raji, koja jedva zna da živi...

— Zašto takovi ljudi ne ostanu kod nas, pa da svoj narod dižu? »Ljubimo mi svoju milu i nesretnu domovinu — odgovorio O. Mesarić — ljubimo mi svoj rod i prijatelje, ali nam je čista ljubav za duže — one nesretne poganske duše — još veća. Mi ostavljamo dom i rod, da Kristovom krvi peremo one nesretnike, za koje malo tko mari...«

— O imamo mi i u Zagrebu pogana! bilo je tihih, a drugi dan i glasnih uzdisaja. I na njih mlađi misijonar odgovara : »I ti imadu sposobnih misijonara, ali naši moderni — poput nekadanih židovskih naobraženika — imadu za Isusovu nauku tek nož kritike i lužnu prezira, pa se stoga u vlastitoj moćvari guše...«

No baš ovaj oproštaj je pokazao da ima i plemenitih duša, koje razumiju žrtvu misijonara, pa im ju i zasladi svojom ljubavlju i da-

Hrv. misijonari O. Mesarić i Mg. Vizjak.

režljivošću. O. Mesarić je na svom kratkom putu mjesec dana po glavnim našim gradovima: Varaždinu, Koprivnici, Požegi, Splitu, Dubrovniku, Sarajevu i Subotici darom dobio prigodom svojih predavanja gotovo cijelu sivotu, što mu je za put trebala. Sami vrijedni Subotičani darovali mu 12.000 dinara, a Vinkovci 3200 dinara. Kod samog opraštanja sabrala mu naša Zagreb sirotinja 7000 din., a već prije spremile vrle kont. čitavu izložbu krasn. bogoslužja. Društvo presv. Olt. Sakramenta darovalo misijon. Ikač, krušnik i svijećnake.

Slično se oprostio tijedan dana prije u franjevčkoj crkvi O. Frado Triplat, rođen u Mal. Bukovcu, koji je pošao u Rim.

To su eto naši misijonari, koji velikim samoprijegorom podoše tragom velikih vjerovjesnika. »Ljubav Kristova goni nas!« rekao je O. Mesarić sa sv. Pavlom. Ta požrtvovna ljubav je obrana naše rimokatoličke vjere; ona je najbolje jamstvo Božjeg blagoslova, što ćega zazivati na njihov rad i radi njih na njihov hrvatski narod.

C. Frado Triplat, franjevac,
hrv. misijonar u Kini.

STO JE TO SA ZAVODOM SV. JERONIMA ?

Tko je podigao zavod sv. Jeronima u Rimu?

Podigli su ga zajedno Hrvati i pape. Hodočasteći u Rim želili su naši đedovi, da imadu ondje svoj gostinac, pa su u 15. i 16. vijeku ustanovili zaklade kojima se podiglo nešto od onih zgrada, koje su danas vlasništvo zavoda. Crkvu pak i preostali dio imetka dali su izgraditi pape napose papa Siksto V.

Kakova je to dakle zadužbina?

To je prava crkvena imovina, i to ne samo u koliko su je pape crkvenim novcem umnožili, nego i u koliko su naši stari jednu crkvenu zadužbinu ustanovili. Do pred 25. g. nije nikad nitko s tom imovinom gospodario nego sv. Otac papa i svećenici.

Kako se počela država u to mješati?

Otkad su Talijani oteli sv. Ocu papi njegovu državu, otada on ne može s ilom zaštiti svoje pravo, pa tako ni zavode, koji pripadaju Crkvi. Zamolio je dakle u potrebi onu državu, čijem narodu zavodi pripadaju, da ona posreduje kod talijanske vlade, te se dotična crkvena imovina poštuje. Prijašnja je vlastila, ako i nevoljko, zaštitiila pred 25. g. naš zavod da je ostao crkveni i hrvatski. Neki strančari u našoj sadanjoj vlasti htjeli bi, da to bude državna imovina ili barem da o njoj država odlučuje.

Može li sv. Otac papa na to pristati?

Ne može, jer znade on i znaju naši biskupi, kako svjetovni ljudi loše gospodare s crkvenom imovinom. Dogovorno s tim strančarima otpustio je šticerik naše vlade, ravnatelj zavoda naše svećenike, koji su učili u njemu više nauke. Biskupi su hrvatski proti tomu prosvjedovali, i sv. Otac je skinuo tog nevaljanog ravnatelja te imenovao novoga. Tako su opet mladi svećenici u zavodu i uče, da posluju koriste domovini i hrvatskom narodu.

Tko dakle brani našu narodnu korist?

Brani je sv. Otac papa i hrvatski biskupi, a proti njoj su oni nerazumni strančari, koji bi htjeli da to bude državno. A ipak su mnoge novine u Hrvatskoj — na žalost slabo hrvatske, a nikako katoličke — tu stvar tako prikazale, kao da sv. Otac i biskupi hoće po Hrvate krivo. Hoće li se još opširnije uputiti čitaj »Kat. List« g. 1925. br. 46. 47.

»Presv. Srce Isusovo, štiti obitelji naše!« Oprost 300 dana

OSIGURAJTE SVOJU OBTELJ!

»Osigurajte se!« nagovara ljudi zastupnik osiguravajućeg društva. I on ih uvjeri, da će mirno živjeti i na sigurnom svoju djecu ostaviti, ako se osiguraju. Tolike tisuće ljudi dnevno si otkidaju i plačaju svoje mjesecne obroke...

A živu li zaista svi ti mirno? Ostavljaju li zaista svi ti djecu na sigurnom?

Žnadem ih ja, a znadete ih i vi, dragi čitatelji, još više, koji su osigurani kod banke, ali to osiguranje ne nosi, što obećaje. Ne nosi naprsto za to, jer se mir i sreća djece ne dadu kupiti, nit se mogu novcem platiti.

Mir daje Onaj, koji ga s neba donio. Sreću djeci daje Onaj, koji veli »Pustite k meni malene...«

Tko se Isusu izruči, taj dobro osigura sebe i svoje. To se učini posvetom obitelji Presv. Srcu. Isus je obećao: »Ja ću vratiti mir razrožnim obiteljima, koje se meni posvete i štuju Srce moje.« »Ja ću obilno blagosloviti svako mjesto, gdje se štuje slika Srca mojega. O tom nas uvjerava učenica Bož. Srca, sv. Margareta. O tom nas uvjera veliko iskustvo onih tisuća obitelji, koje se posvetile već Bož. Srcu.

Uzme se lijepa slika Presv. Srca i stavi na časno mjesto u kući. Pred njom otac ili majka skupa s djecom i svim članovima obitelji pokleknu i izmole posvetnu molitvu obitelji, što se nalazi u molitveniku Srce Isusovo ili Kruh nebeski. Ta se molitva ponovi barem svaki prvi petak i obitelj se češće isповijedi i pričesti, a svaki večer pred slikom pomoli.

Učinite to, braćo, svi na svetkovinu slike Obitelji ili već na Novu godinu, pa ćete kod Isusova Bož. Srca najbolje osigurati svoju obitelj.

Svaki broj Glasnika donosi priznanja i zahvalnice Pr. Srcu za ljubeznu njegovu brigu i zaštitu. U slijedećem broju donijet ćemo napose prekrasne takove vijesti iz domovine i iz Amerike.

SVEĆENIKOVA MAJKA.

Francuski je akademik René Bazin kazao : »Ima majki, koje imaju svećeničku dušu i koju one predaju svojoj djeci«. Dali je to istinito ? Čujmo nekoliko primjera.

Sv. Ivan Vianey, župnik arški, rekao je o svojoj majci : »Iza Boga ovo je djelo moje majke, da sam postao svećenikom. Često mi je ona rekla : Moj mali Ivane, ako vidim da ti uvrijeđš Boga, to će mi biti veća muka nego kad bi to učinilo koje drugo moje dijete... Krepost prelazi iz srca majki u srca djece«.

Kako je Chervier (Servie) postao svećenikom ? Mati se popela svake subote Bl. Gospu Fourviere-a i to pješice, pa je noseći još dijete u utrobi prikazivala ga bl. Djevici : »Darivam ti ga, Djevice ! Ako ti ono ne bi dobro služilo, digni mene iza njegova krštenja«. Ta je mati imala svećeničku dušu.

Dobra mati pita malo dijete : Bi li, sine, želio postati svećenikom ? Ona svom sinčiću nabavi oltarić, crkveno ruho u malenom, govori o ljepoti, o užvišenosti svećeničkog zvanja i djelovanja. Dobra se majka moli, da Bog udijeli sveto svećeničko zvanje njezinom sinu, da udijeli i okruni konačnim uspjehom. Hoće li Bog takovu majku uslišati ? Mislim, da hoće. Ta Isus je sam kazao : »Žetva je velika, ali radnika je malo. Molite se dakle gospodaru žetve, da pošalje radnike u svoju žetvu« (Mat. 9, 37-8).

A. A.

DA DJECA SLUŠAJU...

Što treba da čine roditelji ?

1. Privikni djecu, da te slušaju već od malih nogu.
2. Tražite da odmah i potpuno poslušaju.
3. Zapovijedaj mîrno, bez srditosti i bistro.
4. Pokaži da te veseli dječiji posluh.
5. Ti zapovijedaj djetetu, a ne dijete tebi.
6. Pokaži primjerom, da i ti slušaš svoje starije.
7. Kazni neposluh.
8. Poduči djecu u dužnostima.
9. Slušaj i ti Boga i njegovu Crkvu.
10. Moli s djecom i vodi ih u crkvu.

Što da učine roditelji katkada ?

1. Nagradi posluh.
2. Pohvali i obodri djecu.
3. Obrazloži, zašto moraju djeca slušati.
4. Poduči djecu, da Boga ne sluša tko roditelje ne sluša.

VAŽNOST RADA ZA CRKVENO JEDINSTVO.

U današnje se vrijeme mnogo zanimaju dobri katolići za misao promicanja crkvenog jedinstva. Tako je ove godine svršetkom mjeseca rujna u Belgiji održan tečaj kroz tjedan dana, gdje su se održavala predavanja o istočnoj crkvi i njezinim običajima. Tom zgodom obavljale se i pobožnosti za obnovu jedinstva istočnih pravoslavnih crkvi sa katoličkom. U Francuskoj pak postoji u Parizu posebno društvo, koje se mnogo bavi proučavanjem prilika istočnih rastavljenih crkvi, i upriličuje pobožnosti za crkveno jedinstvo.

Osobito se mnogo zanimaju Slavenski narodi za misao crkvenog jedinstva. U Velehradu, gdje su razvijali svoje apostolsko djelovanje slavenski vjerovjesnici, sv. braća Ćiril i Metodije drže se svake godine o blagdanu ovih Slavenskih apostola dne 5. srpnja brojna pučka zborovanja, gdje se Slavenskim hodočasnicima živo preporuča da rade za misao crkvenog jedinstva s katoličkom crkvom među Slavenima, koji se nalaze u pravoslavlju, i to tako da daruju milostinju i mole se za crkveno jedinstvo i primaju katkada na tu nakanu sv. pričest.

Osim toga održavali se u Velehradu znameniti učenjački zborovi ili kongresi, na kojima su viječali najbolji učenjaci izaslanici stočne pravoslavne crkve zajedno sa učenjacima katoličke crkve, kako bi moglo doći do obnove crkvenog jedinstva. Dosele su u Velehradu održana 4 ovakva učenjačka kongresa.

Prošle godine 1925. održan je ovakav kongres za promicanje crkvenog jedinstva i u našoj državi u gradu Ljubljani, a prisustvovalo je na njem oko 400 sve poizbor učenjaka, koji se zanimaju za ovu važnu misao obnove crkvenog jedinstva. Tu je bilo prisutno i tako pravoslavnih srpskih izaslanika, mnogo pravoslavnih Rusa, a od Hrvata oko 100 učesnika. Tako se i u našoj državi pobudilo veće zanimanje za tako zvani čirilometodski pokret, kojemu je glavna svrha pored obnavljanja katoličkog i vjerskog života, da pobuđuje zanimanje za crkveno jedinstvo i podupire rad za obnovu tog jedinstva.

Kod nas djeluje već kojih dvadesetak godina u tu svrhu osnovano pobožno društvo »Apostolat sv. Ćirila i Metoda«, koji je prilično raširen među katoličkim vjernicima naše države u Sloveniji i Hrvatskoj. Prošle godine počelo je to društvo izdavati svoje posebno glasilo »Glasnik sv. Ćirila i Metoda«, ali budući da takvo glasilo osobito u početku zahtijeva velikih novčanih žrtava, nije moglo da dalje izlazi u onom opsegu, kako je započelo, nego će ubuduće biti stegnuto tek na 1 ili na 2 broja godišnje, dok će njegovu zadaću stalno preuzeti naš

»Glasnik Presv. Srca Isusova« da svoje čitatelje upoznaje s ovim veoma važnim pokretom, koji promiče rad oko obnove crkvenog jedinstva.

Taj je rad veoma uzvišen, plemenit zaslužan i koristan za spasenje ljudskih duša. Neprijatelj ljudskog spasenja zaveo je veliki dio istočne crkve na otpad od prave katoličke crkve, tako da ti zavedeni kršćani ne priznaju jedinstvene veze svojih crkava s vrhovnom vidljivom glavom crkve, namjesnikom Isusa Krista i nasljednikom Petrom. Oni blude izvan pravog i spasonosnog ovčinjaka Kristova kao izgubljene ovce bez pastira. Budući da nijesu više živa uda pravog otajstvenog tijela prave crkve Kristove, izumire u njima duhovni život, ponestaje prave vjere, a širi se opaćina i bezbožnost. I sam crkveni život rastavljenih pravoslavnih crkvi biva sve slabiji, jer pravoslavne crkve su posvema ovisne o državnoj vlasti onih država, tako da nemaju prave crkvene slobode i ne mogu da razvijaju potpuno svoje vjersko djelovanje.

Sveta je dužnost naročito svih katoličkih Slavena, pa i nas Hrvata, da živo rade oko toga, da se naša Slavenska braća pravoslavne crkve jednom opet povrate u krilo prave crkve, gdje će uskrnuti na novi vjerski život. Tada će u njima nanovo zastrujiti milosni sok zasluga Kristovih, jer će opet postati loze spojene s božanskim čokotom. Božanski Spasitelj radoval će se, kad se zalutale ovce opet povrate u njegov spasonosni ovčinjak, i ispunit će se ona žarka želja Spasiteljeva, za koju se toliko usrdno molio na posljednoj večeri: »Oče sveti, daj da sví budu jedno!«

Dr. I. O.

VJERA — SVE.

Kad se češće putuje, upoznадemo i nehotice mnoge.

Vozim se opet. Kratak je put, a moj susjed odmah zapodjene razgovor. Po mekanu naglasu mišljah, da je Rus, a on iz Makedonije.

Pravoslavne sam vjere, ali me već dvadeset godina nije vidjela crkva. Vjera meni nije ništa. Narodnost, to vrijedi..! Zar ne i vama je vjera ništa?

»Meni je vjera, moja vjera, sve!«

Izenadio se moj suputnik.

»Vi ste tako zaguljeni. Pa zar nije sve jedno pravoslavna ili rimokatolička vjera?«

Ne htjedoh raspravljati. Ta znamo kako je... Bacaju udice, da se mogu prijavama višima dodvoriti.

Moja izjava, da mi je **vjera sve**, nije mu valjda išla iz glave, pa će odjednom: »Bio sam nedavno u crkvi. — »Pa rekli ste, da vas već dvadeset godina nije bilo u njoj. — »Pa tako znatiželja, da vidim..!«

Već popušta, pomislim. A da sam uz njega pristala i izjavila se, da je i meni vjera ništa, udarili bi oboje po njoj.

Ne stidimo se priznati svoje vjerovanje, jer ako se protivnici i ne ravnaju uvjek po nama, mi se ne smijemo nikad po njima!

B. J.

ONI NEMAJU MARIJE.

Spremala se za udaju. Bila sam još mala, a opet se dobro sjećam. Pokazivala nam pune ormare, novo pokušto i šta sve već treba u kućanstvu. I slika je ovdje, koja će visjeti nad krevetom — Isus na Maslinskoj gori u smrtnoj muci. Začudili se, da nije po starom običaju nabavila sliku bl. Djevice.

»Oni nemaju Marije«, odgovori a njima je bilo jasno. Udarala se naime za protestanta. Da sam bila veća, možda bih upitala, a tko im je dao Isusa?

I sada mi ta slika uvijek isto zbori : »Oni nemaju Marije.«

Dobila je dvoje zlatne, zlatne dječice. Zapitali je, gdje su krštena. »U protestanskoj crkvi«, a rumen ju oblije.

»I onako budu uz mene napol rimokatolička«, doda brzo, kao za ispriku.

Da, n a p o l k a t o l i c i , ali potpuni katolici uz takovu majku nikada. Oni nemaju Marije, koja bi ih branila, čuvala i vodila k Isusu. Ono su djeca bez Majke Marije — bez Isusa!

B. J.

U POGIBLI.

Vlasotinci jest Varošica dva kilometra daleko od želježničke stanice Leskovac u Srbiji. Ovu sam varošicu pohodio 12. lipnja. Tamo dodoše k sv. misi iz okolice daleke 20 i više kilometara. Kako su veseli bili, da mogu opet prisustovati sv. činu! Tu sam krstio i jedno dijete, koje je imalo već 11 mjeseci i čekalo, hoće li doći koji katolički svećenik u one krajeve.

Odatle odoh iste večeri put Vel. Plane, 150 kilometara prema sjeveru. Tamo sam stigao i 13. juna imao sv. misu i podijelio sv. sakramente. Tu sam i djecu pripravio na prvu sv. pričest. Sutra dodoše k meni muž i žena. Svaki je nosio po jedno dijete u naruču. S njima dodoše i kum i kuma. Oni su jašili 4 sata, pa 3 sata želježnicom. Bili su skroz mokri od kiše. Bili su gospoda i svoje su haljine sušili u mojoj kuhinji, a dodoše, da im krstim djecu. Za konje, želježnicu i drugo imali su velikih troškova; uz to po onim gorskim krajevima ima vukova i drugih nepričika. Ni trošak ni trud nije mogao da ih odvrati od svog sv. čina.

Gospoda je priopovjedala, kako su je prijateljice načinile: »Krstite djecu u našoj pravoslavnoj crkvi«. Dapače su joj nudili 1000 dinara kao dar djeci, i koje šta drugo. No dobra gospoda im odvrati: »Ja poštivam vaše vjersko uvjerenje, pa poštivate i vi moje. Zar mislite, da ču prodati dušu svoje djece za novac? To nećete doživjeti. Ja vas sve volim, ali pustite mene i moju djecu u miru, da slobodno živimo u vjeri svojih katoličkih otaca.«

Niški svećenik.

† Dr. Josip Pazman, umir. sveuč. profesor i župnik sv. Petra u Zagrebu preminuo je dne 6. prosinca prošle godine. Pokojnik bio je oduševljeni radnik za misao obnove crkvenog jedinstva. Pohadao je također velehradske kongrese i sudjelovao kao predavač. Inače je revno promicao apostolat sv. Ćirila i Metoda te bio poznat kao neu-morni radnik za vjersku obnovu naše katoličke omladine i svega naroda. Preporučamo ga toplo u molitve članovima Apostolata sv. Ć. i M. Pokoj mu vječni!

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršće. Svome obecanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu posalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Dogadajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za razirenje Glasnika.

SVETA ŽELJA.

Brać Nazad nekoliko mjeseci zahvatila moga sinčića ljuta ognjica i kašalj. Prepao se ju i žena pledajući ga u mukama. Obratimo se zajedničkom molitvom Bož. Srcu i Majci Mariji vršeci devetnicu, možeći zlatnu krunicu, uzdržavajući se petkom od vina čitav mjesec dana. Netom započesmo svoj zavjet a to djetetu bolje, i još ne dovršimo a ono već zdravo. Još u utrobi matere posvetio sam ga Pr. Srcu sa željom, da ga vidim jednom na oltaru božjem gdje prikazuje neoklanjanog Jagatčića. Tu svoju želu ponavljam sada, kad je dvostruko Božji I. D.

POMOĆNIK OBITELJI.

Medimurje. U gospodarstvu je sto stvari pa i sto briga. Čovjek pak ima samo jednu glavu, u kojoj hudo šumi, kad se ne može svim tim brigama na kraj. Kako odlane onda gospodaru, kad ima koga, komu može priteći! Tako je meni stoput odianulo, kad sam se Pr. Srcu preporučio. Ono mi pomoglo da sam mogao nastaviti svoj rad; Ono mi pomoglo pri blagu; Ono mi po zagovoru sv. Kuzme i Damjana dovelo ženu oporavljenu iz bolnice. Sve ovogodišnje kušnje i žrtve prikazujemo za naše grijeha i za obraćenje nekih osoba. Pr. Srce, dodi kraljevstvo Tvoje!

NESRETNI LJUBOMOR.

Sisak. Duge godine pretrpjela sam nevina strašne sramote i zlostavljanja od ljubomornog moga supruga. Spletakama jedne osobe u kući bila sam i protjerana i pala u živčanu bolest. Našavši se sama mislila sam: sad će me bar pustiti na miru u mojoj sirotinji. Ali i ovamo je dopirala zloba. U strašnom očaju molila sam Boga, ali mi se činilo kao da je nebo gluho za moj vapaj. Ne sustanem ipak. Kleknem i molim kroz grozani plać Majku Božiju i Presv. Srce, da me utješe. I kao da je netko s mene skinuo teško breme bilo mi laglje. Kako sam drugo jutro ustala mirna, tako sam smirena i dalje. Budi hvala Bož. Srcu — izvoru sve utjeha!

NA ISPITU.

Zagreb. Za teško a ipak sretno položene ispite zahvaljujem Bož. Srcu, jer sam uvjeren da sam ih načinio samo njegovom milošću. Neka moj uspjeh bude na časti i slavi Pr. Srca, Bezgrijeće Djevice i sv. Terezije od Malog Isusa, čijem sam se moćnom zagovoru preporučivao.

G.

JOŠ ZAHVALJUJU PRESV. SRCU.

Andrijaševci M. V. Bolest krenula na bolje.— E K Muž dobio službu, dijete primljeno u sjemenište.— Babina greda M. B. Prestala bol u krstima.— Belec P H Hvala Isusu i Mariji za ozdravljenje; darujem 10 d.— Belovar I i M I Bož. Srce me izbavilo iz tifusa i djetetu mi vrattile zdravlje.— Bošnjaci N N Šaljem 60 d. za dobre svrhe zahvaljujući za povraćeno zdravlje.— A LL Brat mi sretno prošao na ispit.— Borčec I P iz teške bolesti i bijede izbavilo me Pr. Srce po zagovoru t. biskupa Langa.— Bresanone M L Iza Pr. Srca i Majke Božje imam zahvaliti zagovoru biskupu Langu, da sam postigao sveto zvanje.— Brod P T Često mi pomoglo Pr. Srce pa su učam da će i sada, darujem za sv. M. 20 d.— J V Šaljem 100 d. na dar zahvaljujući Bož. Srcu za sretno uspijelu operaciju.— Cavtat N V Darom Pr. Srca dobila sam parnicu; darujem 25 d. za Gl.— Ciglena I K Sveta obitelj po zagovoru sv. Blaža oslobođila me bolesti grla.— Crničug J. M. Iz teškog

položja izbavilo nas Pr. Srce kad smo mu molili devetnicu.— Delnice M M Preporučam se u milost Bož. Srca i šaljem 100 d. za Svetište.— Dodgeville Mich. M G Bož. Srce i Svib. Kraljica pomogli mi u teškom porodu, šaljem zahvalna 1 dol.— Dol. Kupčina. M H Izlijecilo mi tešku bol; darujem 10 d.— Dubrava J i M Š Zagovorom sv. Valentina oslobođilo nam dragi Isus dijete teških grčeva.— Djakovo D H Slava Pr. Srcu za milosti pri sretnom porodu, budi mi zaklonište u svakoj dobi! Darujem Gl. 50 d.— Gor. Vrba A B Odlučivši nositi škapular M. Božje i čuvati se grijeha riješio sam se bolesti.— Gerovo M J Vršeci devetnicu Pr. Srcu ozdravila mi ruka.— Gospić M B Preslatko Srce Is. mi više puta pomoglo. Grđurovec J O U velikoj nevolji prosila sam Pr. Srce više stvari i dobila u pravo vrijeme.— Harkanović F K Primite 50 d. za Svetište S. I. jer mi pomoglo u bolesti i obitelji.— Ivanićgrad A B Hvala Pr. Srcu na velikoj milosti.— K B Sv. Josip i dragi naš biskup Lang isprosili mi sestri sretan uspjeh na ispitu.— Kadnović J B Pr. Srce mi pomoglo pri operaciji i inače; zahvalan šaljem 50 d.— Kalinovac F Z Srce Is. i Mar. bilo mi milostivo u brzi za gospodarstvo.— Koprivnica E K U znak zavjeta Pr. Srcu prilažem 30 d.; drugi put opet 30.— Kostrena sv. B. J R Dragi Isus i mila M. Božja riješili mi sinu potvore; darujem 20 d.— Marija Gorica B B Hvala Pr. Srcu za dobivenu milost.— Modoš D R K Sačuvalo mi Pr. Srce oca od smrtnje pogibli i od klevete.— Molve A T Minula me Zubna bol, kad sam se preporučila Pr. Srcu.— Mostar S K U teškoj kušnji i bolesti osjetila sam predivnu moć Pr. Srca.— Nova Gradiška V P Zagovorom M. Božje, sv. Josipa i t biskupa Langa opravljam se od teške bolesti.— Orebić M D Primite 20 d. znak zahvalnosti Pr. Srcu, što mi pomoglo supružni i sinu.— Osijek T M Nečakinju mi riješilo boli; darujem za sv. Mise i Svetište 50 d.— Pavlović M P Zagovorom sv. Ante kod Pr. S. Isusa našao sam izgubljeni novac.— Poljane P G Vrāim veliku devetnicu Pr. S. koje mi spasio dijete od smrti.— Pribić M J Molila i izmolila dobrog svećenika župi.— Rubbia M V Hvala Pr. Srcu, M. B. i sv. Josipu što su mi pomogli u potrebama; darujem 20 lira.— Sarajevo A N Hvala Pr. S. za uslišanu molitvu.— Sisak A P Progonjena našla sam utjehu kod Bož. Srca.— Split F Š Za Svetiste S. I. šaljem 100 d. harsna za uslišanu molitvu.— D Zahvalan šaljem za Gl. 40 d.— Stara Pazova K D Hvala Pr. Srcu za udijeljeno, usam se u njega i za daleje.— Subotica S A Ko zov slabog dijeteta uslišao je Isus na preporuku sv. Male Terezije i moj vapaj.— M N U velikoj žalosti Isus mi je jedini pomoćnik i utješitelj.— Sumartin M K Zagovorom t biskupa Langa isčeza mi u dva dana oteklinu s vrata, koja je trajala prije 6 god.— Supetar I D Šinčiću nam krenulo na bolje, kad se zavjetovao Pr. Srcu.— Šibenik T L Stavljan svoju obitelj pod zaštitu Pr. Srca, jer mi pomoglo dijetetu.— Škrljevo E M Bož. Srce me uslišalo u velikoj bolesti, šaljem 20 d. za njegovo Svetište.— Topusko J V Devetnicom se brzo opravila.— Trogir D J Buduć mi S. I. udijelilo zamoljenu milost harno darujem Gl. 10 d.— Varaždin M K Izbavilo me pred godinu dana iz velike neprilike.— J B Brzo prošla teška glavobolja.— Virovitica I K Pomogao nebeski Liječnik dijetetu, koga je zemaljski već bio napustio.— Vidovec V B Obiteljskom molitvom Pr. Srcu popravila nam se kvar u gospodarstvu.— Velaluka J A Višeput pomoglo Bož. Srce meni i majci.— Vratno J K Tisuc hvala Pr. Srcu za pomoći u porodu i pri gospodarstvu.— Zagreb J P Pr. Srce mi već 6 puta izbavilo dijete iz smrtnje pogibli.— M K Ustrajnom molitvom otjerala bolest.— I K Malim darom 10 d. želim se oduziti za veliku milost.— M Ž Zagovorom biskupa Langa kod Pr. Srca poboljšalo se zdravlje tetki, koja nam savjetom i dobrim primjerom mnogo vrijeđi.— J S Sv. Josip me riješio teške nevolje i klevete.— P C Nevjajana djevojka zavela mi muža, molitva sv. Josipu vratila ga obitelji natrag. J L Pr. Srce mi pomoglo pri ispitima.— I M Nečakinji pomoglo kod ispitima.— J A Isus i Marija riješili me zagovorom biskupa Langa teških duševnih i tjelesnih kušnja.— FGj Sv. Ante i meni našao izgubljeni spis.— M K Vršeci devetnicu Pr. Srcu popustila mi teška bol srca.— B K Zagorka u Zagrebu primila mnoge milosti od Pr. Srca, daruje 20 d.— K B Dvaput me izbavilo od teške bolesti.— M R Poslje sv. Pricači stinula mi misao, kako sam se poslije i riješio srčane boli.— I K Zagovorom sv. Male Terezije primila mnoge milosti.— M A Brzo mii se vratilo zdravlje.— Gj Š Pr. Srce i M. Božja pomogli mojoj obitelji često.— B T Isus i M. uslišali me u velikoj nevolji.— Zaprešić J. GŠaljem za sv. Mise, jer mi Pr. Srce pomoglo kod udaja i kasnije u obiteljskim brigama.— Zenica I P U teškoj pogibli za čitavu obitelj smilovalo nam se Bož. Srce; slava mul!

VIJESTI IZ DJEVOJAČKIH DRUŠTAVA SRCA ISUSOVA.

GRADIŠTE. Na selu rijetko što novo i neobično. No dne 15. studenoga bila u nas neobično lijepa slava tisućogodišnjice naše. Iz Županje nam došlo pjevačko društvo »Tomislav« i krasno je pjevalo pod sv. Misom, a naš g. župnik D. Mitrović dizao nam ponos i pouzdanje propovijedu iz naše hrvatske i katoličke povijesti. Poslije svete Mise bilo je otkrće Spomen—ploče nad crkvenim vratima, a u večer svećana akademija. — A. Ivančić.

MAČE. Naše Djev. društvo prikazalo je u rujnu 513 naknadnih sv. pričestii a u listopadu 565. — A. Ivančić, glavarica.

MARUŠEVAC. Želimo se barem pod konac godine javiti, da i druge sestre znaju da živimo i kao društvo radimo, makar rijetko pišemo. Malo nas je, jer se drugarice lijepim brojem poudale. Na svetkovinu Presv. Srca primljeno je 10 novih članica. Tu smo svetkovinu najsvećanije proslavile trodnevnom pobožnošću što u jutro što u večer u 7 sati. I na dan klečanja 21. veljače čine naše drugarice počasnu stražu Bož. Spasitelju kao i kod groba u velikom tjednu. Sv. pričestii smo prikazale po mjesecima ovako: siječanj 50., velj. 47., ožujak 46., trav. 47., svib. 45., lipanj 60., kol. 30., rujan 43., listop. 46. — Lijepo se zahvaljujemo gđi tajnici za lijepo pismo o Vel. Gosi i želimo, da što više hrvatskih djevojaka dode po Mariji k Isusu. — K. Peharda, glavarica.

SELCA NA BRACU. Naše djev.društvo, u zadnje dvije godine dobro se prorijedilo jer se mnoge članice vjenčaše. Umniožilo nam se opet primanjem 18 novih članica. Na 11. X. je vlč. g. župnik svećano obavio primanje Pomladice od 25 djevojčica, što se pridružiše našem društvu. Mnoge se prijavile za Naknadu. Tako sad dnevno imamo po dvije, koje redovito pristupaju k sv. Pričestii u naknadu Bož. Sreća za uvredne.

Tokom ove godine ostavila nas jedna od najboljih revniteljica odazvavši se pozivu nebeskog zaručnika i posla je u samostan Dominikanka. Druga revnителjica i barjaktarica, pošle su u Ameriku. Bož. Srce pratio ih u dalekom svijetu! Mjesto ovih izabramo za revniteljice Zorku Mustapić i Katicu Uršić, a za barjaktaricu Mariju Bosković. Na sam Vel. Petak ispratismo do hladnog groba jednu dobru drugaricu, koja nas se sjetila na času smrti i od svoga siromaštva, ostavila za fond našega društva svotnic od 500 Kr. Vječni joj pokoj!

Društvo vrši svoje dužnosti i redovito pristupi k stolu Gospodnjem svaki prvi petak po jedna skupina. Blagdan Presv. Srca proslavljamo po običaju i ove godine što mogućno svećanije. Neka Božansko Srce blagosloví i udijeli nam vilenost ustrajnosti!

Sveta Nedjelja. Iza oduljeg čekanja od posljednjeg primanja u društvo 18.V. 1924., ispunila se napokon želja naših novih kandidatkinja 18. X. 1925., kada su bile svećano primljene u »Djev. Društvo presv. Srca Isusova«. Došao nam vel. Otar urednik i upravitelj naših društava te je nakon vrlo praktične propovijedi primio 21 novu članicu i 2 rev. Apost. molitve.

Predmet razmatranja bila je sv. Agneza, kao uzor djevojačkih kreposti, prikazana na kipu, izrađenom u zlatu, srebru i bronci, koji se nalazi u Rimu na oltaru sv. Agneze.

Zlatna kruna i glava svetičina prikaz su zlatnih misli, svetih želja. Djevojka u mislima svećana s dragim Bogom, kroz dan i noć neka posvećuje sebe Onome, koji je nezin nebeski Zaručnik. Njemu za ljubav živi, trpi i pregara. Ona ne živi za zemlju, već za nebo kamo joj miso leti.

Srebrna bijela označuje čistoću i bljelinu nježnog djevojačkog srca, koje treba da gori i izgara poput svjećice na čast i utjehu za one koji za Njega ne mare. Ona ga prima u čisto svoje srce svaki mjesec barem jedanput, da mu iskaže svoju

ljubav, i nadoknadi za one, koji Mu baš nikako ljubav ne vraćaju, već obratno, kletvom, preziron i mnogim grijesima vrijedaju tu predragu i beskonačnu ljubav.

Brončani dio kipa svetičina znači čvrstu volju i ustrajnost u vršenju volje Božje. Ona ne odustaje nikomu za volju, radi zemaljskih dobara od svoje vjere i svoga nebeskog Zaručnika. Svetica Agneza, bogata i lijepa mlada i vrlo ugledna rimsko plemečkinja podnosi rade mučeničku smrt i ostaje vjerna svome nebeskom Zaručniku. Kako divan primjer djevojkazna, da se ne iznevjerje svome Spasitelju te mogu ili u djevičanskoj čistoci primiti vez ženidbeni, ako ih na to pozove Spasitelji ili mu lilijan djevičanstva donijeti na sud.

Naše društvo broji sada 93 članice, koje su u zadnjih 9 mjeseci primile 1105 sv. Pricači; revniteljice pak oko 500 sv. Pricači.

Trogir. Ugledavši se u druga mjesta i videći od kolike je koristi za obnovu obitelji štovanje Srca Isusova osnovali smo pred nekoliko mjeseci »Društvo Srca Isusova«. Već to društvo broji 80 članica. Društvo vodi Vlč. Frano Coce, vjero- učitelj.

Svakog prvog petka imamo zajedničku sv. pričest, a u večer propovijed i blagoslov. Postoji i pjevačko društvo od samih članica. Nabavili smo kip Srca Isusova u Rimu i ovih nam dana ima stiči. Pripravljamo se za što dostačniji doček i blagoslov kipa. Neka se širi slava Srca Isusova!

Vukovar. Čitam, sa sviju strana svijeta ima nešto, samo iz Vukovara ništa. Mislio bi netko da ga u opće nema, a ono skoro svaki mjesec po koja mala zabaviča ili sijelo, što ga naše vrijedne Kongreganicke ili Orlice priređuju u svom malom domu.

Danas mi se osobito, a sigurno i svakom, ko je bo popodne oko 4 sata u crkvi, dopao istup kojih tridesetak mlađića orlova pri klanjanju. Klečali su naime cijeli sat i pjevali i molili sa ostalim društvima. To više mi se ovo svidielo kad znam kakav je danas kod nas svijet, pa hvala dragom Bogu da ima ipak još mlađih ljudi koji nisu zaboravili crkvu.

Klanjanje se obavilo sjajno. Svako društvo se natjecalo, kako će lijepše svoj sat obaviti. Na koncu u 5 sati na večer rekao je propovjed O. Placid pak se s blagoslovom i pjevanjem litanija presv. Srcu svršilo.

Razumije se kao od sebe, da se pri svećanoj sv. misi sva društva pričestila. Hvala za mar i nastojanje oko svega toga ide našim vrijednim Franjevcima. —

Bivša tajnica.

Misija u Žrnovnici kod Splita 15 do 21. XI. (g. 1925). Velika je kisa ljevala dok se misijonar vozio do Žrnovnice. Srećom da se sutradan razvedri i bili krasni dani cijeli tjedan, inače bi teško išlo, budući kuće rasstreene. Narod se lijepo odazvao. U malenoj crkvi sve bilo zbijeno. Župa koјi 1500 duša, a bilo je 1035 sv. pričest. Već opstoji »Djevojačko društvo«, koje lijepo napreduje. Ima preko 100 članica i lijep društveni barjak. Prve nedjelje u mjesecu primaju zajednički sv. pričest. Jedna djevojka željno željela, da stupi u to Društvo. Međutim se teško razboli no svakako htjede da je barem na času smrti uvrste u Društvo i da primi medalju Bož. Srca, kao oznaku Društva. Kad je primila medalju, minuše je teški bolovi, koji je do onda nemilo mučili; milo i sveto preminu. Drugarice Društva svećano ju do groba otpriatre.

Trećeg dana misija iza sv. pričesti, kako pričaju, govorila neka mlada žena, da je veoma sretna i zadovoljna što je dobila veliko oproštenje. Na večer istog dana pri radnju sveto preminu, ostavljajući drobnu, siromašnu siročad. U crkvi pred lješom pokojnice misijonar držao kratak govor, a primjer svete smrti djelevar je na prisutne. Duša s Bogom pomirena hoće da i izvanjskim načinom dade oduska svom zadovoljstvu. Za vrijeme misija primiše veleč. župnik i otac misijonar zajedničko pismo. U tom pismu neki na osobit način izrazuju svoje zadovoljstvo da se pomirili s dragim Bogom i zato se i pogostite, a jedan od njih u pismu veli: »Sretan sam za ovaj doživljaj, kojeg nijesam ni u snu sanjao. Od radosne svoje gozbe poslaše dar i župniku g. J. Ceresattiu i misijonaru zahvaljujući, koji nijesu ž nima žalili ni truda, ni muke.

Na groblju kod crkve seljaci podigose lijep nadgrobni spomenik 13-godišnjoj djevojčici Tomici, koju puk pravom stuje kao djevici i mučenici. Lanjske godine neki nepoznati zlobnik silom je htjede obezčastiti. Mala Tomica dade si izmrcvariti tijelo, slomiti ruku i rupcem zadušiti, radije nego da joj otme djevičanski vjenac. U džepu pregače nadože joj Gospinu krunicu.

Pri svršetku misije došao preč. kan. Ivan Lubin, da započne pohod župe Župe biskupa Presv. Bonefačića. Preč. kanonik zahvali se misijonaru u ime biskupa na uspijeloj misiji. Kod crkve na istaknutom mjestu nalazi se još kameni križ, kojeg podigao g. 1876 misijonari, Isusovci. U župi opstoji starinska bratovština Presv. Sakramenta. God. 1898. oči Dominikanci osnovale bratovštinu slike Krune. Malo ne svaka obitelj na većer moli Gospinu krunicu. Neka Bož. Srce Isusovo i Majka Božja štite župu Zrnovnici.

S. D.

MILODARI.

Za sv. Mise. Bošnjaci M L Din. 50—; Brod n/S. L I Din. 30—; Dobrljin K H Din. 30—; Dugnese K S 1 dol.—; Omiš B M Din. 20—; Šikirevcji J M Din. 45—; Stravča M B Din. 50—.

Za Svetište Srca Isusova. Andrijasevci K E Din. 50—; Autofagasta Čile gda Fr. D. Din. 60—; Bakar M T Din. 10—; Bošnjaci N N Din. 10—; Brezovica F O u znak zahvalnosti za primljene velike milosti Din. 100—; Delnice M M Din. 100—; Dobrljin K H Din. 10—; Dol Š J Din. 25—; Dugnese K S 1 dol. East Helena St. J. 2 dol. Harkovci K F Din. 50—; Hillville Ekar. 3 dolara Hlebine K. za mnoga primljena dobročinstva Din. 20—; Gračanica M O Din. 20—; Gradusa M Hr. Din. 100—; Ivanovo selo M M Din. 100—; Kalinovac F Z Din. 10—; Kotoriba H E Din. 25—; i R K Din. 100—; Križevci V R Din. 50—; Kansas City C Lj. 1 dol. Kruševica M S Din. 10—; Kuzminec M R Din. 20—; Los Angelos E M 2 dol. Mali Tabor H F Din. 20—; Marijančaci G A Din. 20—; Nikinci R M Din. 100—; Nova Gradiška P V Din. 50—; Osječki F M. Din. 10—; Petrovaradin M V u zahvalu za primljene milosti Din. 30—; i E V moli presv. Srce Isusovo za potrebne milosti Din. 20—; Piskorevcji P J Din. 6—; Pittsburgh 1 dol Preko M M Din. 25—; Preseka, bratovština S. I. Din. 100—; Prezid K Z Din. 100—; Retković A M zahvaljuje presv. Srcu Isusu za povraćeno zdravlje Din. 25—; Split S F Din. 100—; Šag R L Din. 5—; i M R Din. 10—; Šibenik F S zahvaljuje presv. Srcu Isusu. i sv. Ante za primljene milosti Din. 8—; Trnani S K Din. 10—; Varaždin S K Din. 20—; po din. 5—; N N. A. F., M. J., J. P., L. R., M. V. Visoko po Din. 10—; C H. A. G., F. M., H F Din. 6—; D I Din. 4—; Vrata F I sa zahvalom M B Din. 20—; J D Zahvaljujući presv. Srcu i M. B. Din. 20—; Vukovar H I Din. 20—; Wastington Park III P St. 3 dol. H K 1 dol. Zadubranje M P Din. 10—; Zagreb presv. g. biskup Dr. D. Premuš Dinara 1000—; B D Din. 50—; M T Din. 100—; K J za zvona Din. 50—; I M Din. 50—; I K in. 10—; Mali Jakov J. pretplatnik Glasnika od rođenja, dobio od strica iz Amerike odijelo i u njemu 1 dolar. Odmah se sjetio Svetišta Presv. Srca i donio da bude za popravak.

Za raširenje Glasnika Srca Isusova. Andrijasevci M i I P za sretan napredak Din. 50—; Bakar M T Din. 5—; Beograd K I Din. 700—; Beltinci V Z Din. 8—; Bošnjaci L A Din. 10—; Dubrovnik obitelj Š za primljene mnoge milosti Din. 100—; Šumarski N M Din. 16—; Gjurgjevac H K Din. 19—; Gradiste M J Din. 2—; Grubišno Polje Din. 38—; Hreljin M P Petrova Din. 100—; a za sirotinju u L. 100—; Ilača Din. 100—; Jastrebarsko G S Din. 8—; Klis župni ured Din. 20—; Kostajnica Din. 50—; Krk S B Din. 38—; Miholječ B J Din. 4—; Mihvanec Din. 117,30; Novi Vinodolski Din. 3—; i V R Din. 10—; Novakovec B A Din. 15—; Osječki K D Din. 10—; Šibenik M K Din. 15—; Piljenica G K za ozdravljenje od teške bolesti Din. 100—; Ploča Š K Din. 15—; i R D Din. 10—; Pučišće L M Din. 38—; Šikirevcji J. N. u zahvalu presv. Srcu na ozdravljenju Din. 10—; Stara Pazova D K Din. 40—; Šibenik Derkovec B B u zahvalu što se riješila vel. rla Din. 30—; Šljivoševci N N Din. 10—; Trnani S K da presv. Srcu Isusovo bude u pomoći djeci i da ih čuva od bolesti Din. 10—; Varaždin B J Din. 10—; Vel. Kopanica D F u zahvalu presv. Srcu Isusovu i Bl. Djev. Iurđ. što mi je nakon devetnica ozdravila kćerka Din. 50—; Vidovec V B Din. 25—; Virovitica K I na čestu Srcu Isusovu za primljenu pomoći Din. 176—; Vranovci B K za sreću kod marve Din. 20—; Zagreb K M P Din. 76—.

Za Misije među poganima. Bakar M T Din. 5—; Borčec I P za pokrštenje Ivka Din. 100—; Bošnjaci N N Din. 10—; East Helena J S 1 ddolar Klanjec P F za crnce Din. 100—; Kotoriba H E za crnce Din. 25—; Petrovaradin I H za crnce u zahvalu presv. Srcu Isusovu na ozdravljenju Din. 50—; Preko M M Din. 20—; Prozor C S da se dvoje djece krstili na ime Marija i Josip Din. 200—;

Sumartin B S da se jedno crnje pokrsti na ime Antun Din. 100—; Sušak L J Din. 111—; South Chicago M M 1 dol. Tarnjoš Sz. J. Din. 50—; Vinkovci P M Sabrano prigodom predavanja Din. 3221—; Zagreb K S da se troje crnačke djece krsti na imena: Antun, Matija i Tereza od M. Isusa Din. 300—; F K i M M za pokrstenje Cilike i Danijela Din. 200—; M S za krst. Josipa i Terezije Din. 250—; M za krst Andrije Din. 100—; J S Din. 30—; F Gj. Din. 100—; B T Din. 150—; B V Din. 25—; Zemun O J zagovorom Bl. Dj. Marije, sv. Josipa i sv. Antuna, moljeći devetnicu, djeće ozdravilo i za razne primljene milosti, šalje za crnje Din. 40—.

Za kruh sv. Ante. Bakar M T Din. 5—; Bošnjaci N N Din. 10—; Dol. Vrbaza L O u zahvalu za primljene milosti Din. 10—; Duguesne H K 1 dolar Gjurgjevac H K Din. 5—; Grk I M Din. 12—; Jablanac B J 10—; Podvinje C M za ozdravljenje cijele obitelji Din. 50—; Stara Pazova D K Din. 10—; Šag R L Din. 15—.

KNJIŠTVO.

Cesto se obraćaju vode društava na Uredništvo, da im pribavi zgodne predstave. Toj potrebi eto barem donekle mogu udovoljiti slijedeće tri predstave, što ih je prevela gdica Zlata Šporčić, te se strojem pisane mogu kod nje nabaviti. Zagreb I. Nikolićeva ul. 10.

NA RASKRŠCU: Drama u 5 čina za 10 žen. lica. Ozbiljan komad uzet iz svakdanjeg života, u kojem se prikazuje kako kleveta i ružna podvala može da učini mnogo zla, dapače i unesrećiti cijelu porodicu. Nu vidi se i moć i veličina vjere, kad se u njoj ustraje kraj svih progona. — Din. 50.—

SVETA CECILIJA: Igrokaz u 5 čina za 10 žen. lica. Događaj uzet iz tgesch stoljeća, za vrijeme kršćanskih progona. Din. 50.—

VJERNOST: Drama u 4 čina za 13 ženskih lica. Rimski komad iz doba Konstantina Velikoga, kad je podijelio slobodu katoličkoj crkvi. Din. 40.—

Naslijeduj Krista. Vrlo zgodna knjiga kao molitvenik u platno vezana Din. 30. sa poštrom Din. 5— više.

POTREBNO I KORISNO STIVO.

Molitvenik: »Srce Isusovo spasenje naše« je najobilniji molitvama, pjesmama, slikama i uputama hrvatski molitvenik, a k tomu ne predebeo (2 cm u obliku 13×9 cm) i ukusnog oblika. U finoj koži vezan sa zlatorezom stoji 60 din. — Crnim platnom vezan i zlatorez 25 din.; bez zlatoreza 20 din.

»Kongreganist i »Kongreganistica« jesu molitvenici za članove Marijinih kongregacija s pravilima i molitvama. U vrlo ukusnom platnenom uvezu sa zlatorezom din. 12-50; samo platno din. 10.

Česta sv. Prijest, uputa o čestom i dostojnom primanju sv. Prijest; din. 5. **Razmatranja o Presv. Srcu prema litanijsama,** napisao M. Kulunčić D. I. D. 10.

Životopisi: Sv. Alfonso Rodriguez — krasan primjer svete života u svjetovnom i redovničkom staležu. Napisao J. Celinčak D. I. Meko vezana knjiga od 280 str. din. 12.

Sv. Ivan Berhmans — treći zaštitnik mladeži. Napisao Josip Predragović D. I. zanimiv životopis sa slikama iz života svećeva. Meko uvezan din. 5.

Bl. Robert Bellarmin, kardinal i veliki branitelj vjere i crkve. Životopis od 125 str. Napisao A. Alfrević D. I. Meko uvezan stoji din. 5.

Životopis sv. Terezije od Maloga Isusa. Divna je to knjiga još divnije ove Svetice, koja čini toliko čudesa, da je sv. Otec papa rekao: »Čini se da će sad sv. Ante malo otpočinuti. Život je njezin objava kreposti mile i lake, tako te čitajući ga i nehotice zavolit će njezin »mali put« savršenstva. Naše je izdanie vrlo ukusno i mnogim slikama urešeno. Stoji din. 40. i dobiva se kod Uprave Glas. S. I.

Josip Kundek, hrvatski misijonar u Jasperu, u Sjever. Americi. Napisao Msr M. D. Krmpotić. stoji D. 5.—

Sve ove knjige dobiju se kod Uprave Glas. S. I. Zagreb I. p.p. 147.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — I. Dvornik, D. I. rektor

Urednik: J. Vrbanek D. I. Tiskara Glasnika Srca Isusova: A. Alfrević D. I.

G. 35.

1926.

Br. 2.

Borba s framasunima.

Nakana Apostolstva molitve u veljači odredena od sv. Oca Pija XI.

G. 1717. sastade se u Londonu 12 ljudi, slobodnih zidara ih framasuna, te skupiše i povezaše engleske ondješnje lože u jedno pod imenom »Velika loža«. G. 1723. pastor Anderson sastavi konstituciju te Velike lože u Londonu. Ta konstitucija u prvom svom članku govori protiv svake vjere, pa je papa Klement XII. već g. 1738. osudio framasunstvo. Framasunske su lože bile do g. 1723. više političke ustanove. G. 1725. osnovana je Velika loža u Irskoj, pa g. 1736. u Škotskoj. Kad je buknula francuska revolucija, ove su tri lože odobrile sve njezine novotarije. Iz Engleske presadilo se framasunstvo po Evropi, i sada ga ima po svem svijetu. Sada postoje u Zagrebu 3 lože, u Beogradu 6, te po jedna u Vršcu, Somboru, Subotici, Škoplju, Karlovcu, Dubrovniku, Sarajevu. U svem ima 15 srpskih i hrvatskih loža. Osim dviju sve su te lože podvrgнуте beogradskoj loži »Jugoslaviji« od 9. juna 1919. Starješina je Đorđe Vajfert u Beogradu. Osim toga postoji i framasunsko »Savezno vijeće«, koje je u vezi sa ložama i Velikim Orientima u stranim državama.

U lipnju 1925. su pariške framasunske lože imale svečano zborovanje u Parizu. Tu je kazao framasun Dušan Tomic ovo: »Velik dio naših naipoznatijih političkih i drugih ličnosti začlanjen je u Beogradskoj Velikoj loži«. Dakle ima i kod nas mnogo framasuna.

Može li katolik biti član framasunske lože? Ne, jer su to pape, osobito Leon XIII. 20. VI. 1884. zabranili. Brani to i crkveni zakonik u kanonu 1240. kojim se zabranjuje takvoga crkveno pokopati. Kanonom 2335 se iz crkve izopćuje tkogod se upiše među njih.

Za čim ide framasunstvo?

Njihovo glasilo »Neimar« piše: »Od naših se privrženika očekuje, da pripadaju onim vjerama, koje bi svi ljudi mogli priznavati Cilj je slobodnog zidarstva, da širi kulthum i nite t.a. t.j. puste čovječnosti. (1925, str. 175—6). Isto glasilo piše g. 1925. i ovo: »Religija hoće da pomiri sve ljude kroz jedno saznanje o prolaznosti onoga što najviše cijenimo, preteći paklom i obećavajući raj. A mi hoćemo nešto sasvim drugo« (str. 147).

Framasunstvo u SHS stoji u najtjesnjem odnosu s framasunstvom u Francuskoj i drugdje. Ovo pak ne taji svojih ciljeva, za kojima ide. Čujmo ih.

G. 1900. je bio međunarodni framasunski kongres u Parizu, pa je zaključio: »Nije dosta boriti se protiv upliva klera, više valja srušiti ratilo, kojim se služi kler, a to je sam a vjera« (Congrès intern. de Paris, p. 102). G. 1903. bio je međunar. framasunski kongres u Ženevi, koji je zaključio: »Svi framasuni širom svijeta treba da pobiju zajedničkog neprijatelja. Taj je neprijatelj papinstvo« (Congrès inter. de Geneve, p. 35). Slično je framasunski kongres u Bruxellesu g. 1904. izjavio: »F r a m a s u n s t v o s m a t r a z a j e d i n o g n e p r i j a t e l j a p a p u« (Convent intern. de Bruxelles, p. 43).

U službenom glasilu francuskog framasunstva čitamo ovo: »Framasunstvo je toliko učinilo za emancipaciju ljudi i ono je provelo narodne revolucije. Ono će znati i provesti i najveću revoluciju, a to je međunarodnu revoluciju« (Bull. off. Grande Loge, 1922, p. 281).

Kako provode ova svoja načela najbolje se vidi odatle, što im je dokazano, da su prouzročili svjetski rat. Nadalje je znano, da su svi protocrkveni zakoni u Francuskoj bili odglasani u »Velikom Orientu«, a onda je započela novinska i parlamentarna hajka proti vjeronauku u školi, proti redovnicima, proti crkvenoj organizaciji i posjedu i t. d. Pri tome upotrebljavaju i najnepoštenija sredstva: laž, klevetu, potvoru, otimanje, dapače i samo umorstvo.

Crkvu sprečavaju u njezinom prosvjetnom i dobrotvornom radu, pa mjesto crkvenih i redovničkih bolnica i zavoda osnivaju tako zvane laičke, u kojima se za Boga, vjeru i dušu ništa ne mari, a Isus i njegova Crkva ruglu se izvrgava. Mjesto crkvenih uvode najprije tako zvane narodne svetkovine, a po tom druge smješne kao na pr. za vrijeme revolucije pa i nedavno u Meksiku. Sve smjera na to, da čovjeka odvrate od misli na vječnost, a urone ga u zemni prah i uživanje.

Katolici se dakle bore na život i smrt

s framasunima. Mnogi misle, da je organizirano framazunstvo onaj Antikrist, koji će pod konac svijeta zametnuti boj s Kristom. Ciljevi njihovi pa sredstva i način, kojim se bore posvema se slažu s onim, što je proglašeno da će raditi i rabiti taj »čovjek grijeha«.

Prvo je dakle, da katolici budu na oprezu te ih ne zamame u svoje društvo, jer ih ondje strahovitim zakletvama obvezu i ako se iznevjeriće do na smrt ih progone. Nastoje pak pridobiti za se svakoga naoobraženoga čim opaze da je sposobniji i djelatniji.

Drugo treba da se katolici okupljaju u svoja vlastita društva te čvrstu i svestranu svoju organizaciju suprotstave njihovo; svoj vrhunaravni život suprotstave njihovo jalovoj naravnoj dobroti.

Treće treba da ljube i mole se za sv. Oca papu, koji je najviše njima na nišanu, e da se Gospod udostoji poniziti neprijatelje svete Crkve svoje.

ISUS KRALJ LJUDSKOGA DRUŠTVA.

U službi Božjoj na Svjećnicu veli Crkva: »Eto dolazi u svoj sveti hram **Gospodar Gospod**; raduj se i veseli kćeri Siona izlazeći u susred Bogu svom u!« S Malahijom pozdravljamo tako Isusa već kao dijete svojim vladarom, jer — kako veli rimski katekizam — On to zaslužuje i samim divnim **ujedinjenjem Bože i čovječe naravi u svojoj osobi**. Ono dijete, što ga prečista Majka u hram nosi, jest vrhunac svega stvorenoga; vrhunac ljepote, dobrote, mudrosti, snage, svetosti, miline... U njem je čovjek uzvišen do Boga.

Kad bi se svи narodi bili pod Jerusolimom sakupili pa to Dijete vidjeli i od Majke saznavali, tko je i što je, svi bi bili oduševljeno kliknuli »Ti vladaj nama!« Poput svetih triju Mudraca »pali bi i poklonili bi mu se« kao kralju svojemu.

Što ne učiniše oni, čine danas milijuni njegovih vjernika ispovjedajući dnevice vjerovanjem apostolskim: »Vjerujem... i u Isusa Krista... Gospodina našega«. Čine to s tim čvršćim uvjerenjem, što znaju, da im je to Dijete bilo »na uskršnjuće« iz grijeha i da je Krv potekla za njihovu slobodu. Svoga oslobođitelja, takovoga Oslobođitelja, priznati svojim Kraljem nije samo čast nego i dužnost. Isus je bio i bit će Kralj sviju naroda.

Sadašnji bezbošci i liberalci kako ne će da vjeruju u Isusa, tako neće ni da ga priznaju svojim Kraljem. A ne priznaju ga zato, jer bi tada trebalo da po njegovu zakonu i živu i rade, a to im se od oholosti i putenosti neće. I naš bivši ministar prosvjete izdao je u rujnu 1925. naputak učiteljima, da u školi imena Isusova i ne spominju. Drugi iza njega spominju doduše Isusovo ime, ali ruše njegovu vlast u javnom životu. Kao da je Isus za to na zemlju došao, da se njome samo prošeta od skupštine na skupštinu, pa tko hoće nek mu vjeruje, tko ne će, neka čini što hoće. Tako govore naši slabovjerci oponašajući francuske i druge bezbošce.

Nije tako, gospodo! Vi varate sebe i narod! I vas i narod veže

Kralj kraljeva i Gospodar gospodara.

Isusova nauka u savjesti. »**Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji... Idite dakle i naučavajte sve narode... Tko ne vjeruje biti će osuđen!**« veli Isus ovezujući, da srcem vjerujemo i djelom izvršimo njegovu nauku. Koji tako obvezuje taj vlasta, taj sudi, taj je Kralj. Kralj je čovjeku kući, Kralj je i narodu u javnom životu.

To je trebalo proti onakovim bljudnjama bezvjeraca i framazuna nglasiti. Najbolje se to nglasiti **s v e t k o v i n o m**, jer što Crkva vjeruje to i slavi. Slaveći pak neprestano dozivlje u pamet, što treba da vjerujemo i kako da po tomu živemo.

Svetkovina Isusa Kralja ljudskog društva.

Zato je sv. Otac papa, završujući svećano jubilarnu godinu na badnjak, proglašio novu svetkovinu: Isusa Kralja ljudskoga roda. Sv. Otac je sam već služio sv. Misu Isusu Kralju u čast na zadnji dan god. 1925., a mi svi čemo to slaviti četvrte nedjelje u listopadu.

Služeći sv. Misu ove svetkovine svećenici će s narodom moliti nebeskog Oca, da sve većma izvrši, što je Isusu obećao: »**Proslavio sam ga i proslavit ću!**« Iv. 12, 28.

Sjećajući se te svetkovine sjećat će se katolici i Pavlove opomene: »**Isus treba da vlada dok ne podloži sve neprijatelje svoje!**« I. K. 15.

Ova dake nova svetkovina znači: 1. **Isus je gospodar ljudskoga društva:** obitelj kao i države, i po njemu vrši sam Bog Otac svoju vlast nad njima.

2. **Isus je vrhovni zakonodavac**, pa državni zakoni ne smiju biti proti njegovoju nauci, nego s njome skladni, kako to Crkva Isusova uči.

3. **Isus je vječni sudac**, koji će za račun pitati, da li je tako radio kralj i bogalj, ministar i glasač.

4. **Isus je upravitelj ljudskoga društva**, pa treba da mu se utječu za pomoć obitelj i država u svojim potrebama, baš kako to čine i pojedinci. Priznavajući njega svojim zajedničkim vladarom svi narodi treba da budu i osjećaju se medusobom kao braća.

IZ POVIJESTI NOVE SVETKOVINE.

Nova svetkovina nglasuje **o s o b n o** vladalačko pravo Spasiteljevo i ističe **l j u b a v** Isusovu kao značajujuću njegova vladanja. Jednim je i drugim usko vezana uz pobožnost presvetomu Srcu Isusovu.

Do g. 1864., kad bi dne 18. IX. sv. Margareta M. Alacoque proglašena »blaženom«, imala je ova pobožnost više značaj skromnog nastojanja, da pojedinac uzvrati Bož. Srcu ljubav za ljubav. Ne puštanju toga ni kasnije s vida, pošli su ipak odusevljeni štovatelji Presv. Srca i dalje naglašujući njegova prava u javnom i društvenom životu.

Kako su liberalni katolici sustavno uzmicali pred nasrtljivim bezvjerstvom, tako su baš gorljivi štovatelji Presv. Srca sustavno nglasivali, da je Isus još uvijek živi, ako i tajanstveni, stanovnik ove zemlje. Njemu u Euharistiji pripada kraljevska počast, Njemu u zakonodavstvu i društvenom životu kraljevska prava. Time se na kon-

kretan način nastojalo podržati onaj utjecaj kršćanstva na javni potredak, koji je u prijašnjim vjekovima općenito iz same vjere proizlazio.

Već g. 1863. je započeo, a kasnije živo nastojao Isusovac P. Ramiére upravitelj Apostolata molitve u Tuluzi, širiti ideju »Socijalnog kraljevstva Srca Isusova«, najprije u Glasniku Pr. Srca, a kasnije opširnim djelima. Predlaže posvetu obitelji, župa, biskupija, država i cijele Crkve.

G. 1866. osniva u Granadi španjolski kanonik Gras y Granollers »Akademiju i dvor Krista«, da se promakne kraljevstvo Isusovo u Euharistiji. Lozinka mu je: »Krist vlada! Izdaje iza toga i djelo: »Spomenica vladarskog prava Kristova«.

G. 1868. posvećuju belgijski biskupi svoju domovinu Presv. Srcu, da je obrani od presizanja bezvjeraca.

G. 1873. u ožujku čini to isto irski episkopat za Irsku. Iste godine od 25. do 31. srpnja raspravlja francuski parlament o podizanju zavjetne bazilike Pr. Srca na Montmartru i zaključuje, da javno dobro naroda traži te se ona podigne i državnim troškom.

Još prije, o svetkovini Pr. Srca organizira Isusovac Viktor Devon narodno hodočašće u Paray le Monial, gdje se u dva maha posvećuje do 200.000 naroda sa 50 narodnih zastupnika Presv. Srcu ispoštjujući: »Isuse! Ti ćeš nam biti kralj!«

3. rujna 1873. proglašuje Garcia Moreno Equador »Republikom Presv. Srcas«. On to plaća svojom krv i životom, ali domovina mu se ipak 12 god. kasnije svečano posvećuje Presv. Srcu i uvodi posve kršćansko zakonodavstvo.

1875. Nastojanjem Apostolstva molitve preporuča Pijo IX. svim biskupima posvetu svijeta Pr. Srca i sam je obavlja »da dode kraljestvo Srca Isusova!«

1881. dne 26. VI. drži se u Tarragoni (Španjolska) kongres u čast Bož. Srcu, a sakupljeni narod aklamira Isusa u Euharistiji kao svoga Kralja.

Tri dana zatim održan je u Lillu prvi međunarodni euharistijski kongres, na kom se raspravlja o socijalnom kraljevstvu Isusa Krista.

1882. sastaje se 14. rujna u Avinjonu drugi međunarodni euh. kongresa i utemeljuje »Društvo socijalnog kraljevstva Isusa Krista«.

1885. održan 3. IX. euhar. kongres u Freiburgu i 4000 osoba prisluži vjernost socijalnom kraljevstvu Isusovu te kliču: »Živio Isus — Hostija!«

Iste godine osnova kardinal Alimonda u Turinu vlastitu sekciju »Socijalnog kraljevstva Isusa Krista«.

1886. osniva se u Madridu španjolska sekcija istoga društva, a g. 1887. u Potu portugalska s nazivom »Fasti Euharistici«.

1888. 19. II. Međunarodno društvo »Fasti Euharistici« traži odobrenje Leona XIII., koji ga daje ističući, da se njime brani vlast Krista Gospodina nad državama — »a narodi se privode da poštiju Boga«. Iste godine dobiva to društvo i oproste.

1889. Usuprot slavi stogodišnjice francuske revolucije od bezbožnika, francuski katolici posvećuju 1.036.197 svojih obitelji Bož. Srcu, da iz njih niknu zdrave jedinice za preporod naroda.

1890. postavljen bi temelj, a 1893. dovršena je u Paray le Monialu zgrada »Hieron« — Isusu — Hostiji — Kralju —, u kojoj je središnji ured za širenje ideje socijalnog kraljevstva Srca Isusova.

1896. Međunarodni euh. kongres u Mlecima, gdje kao patrijarka kasniji Pijo X. govori: »Krist je kralj ne samo pojedinca i obitelji nego i društva i naroda pa kao takav treba da vlađa. Dužnost je katolika da oživotvore i pribave poštivanje pravima, što ih ima naš Gospodin u Presv. Sakramantu, da bude ljubljen i služen kao kralj, kako je to bilo u doba žive vjere.«

1897. Isusovac Sana — Solaro složio je sv. Misu i crkvenu službu za svetkovinu »Isusa, Kralja kraljeva«.

1899. Leon XIII. i s njime svi katolici posvećuju svijet Bož. Srcu Posebno svećano čini to hrvatska mlađež.

1900. Republika Columbija posvećuje se službeno Pr. Srcu.

1911. Na međunarodnom euh. kongresu u Madridu posvećuje se španjolski kralj Alfonzo XIII. sa cijelom vladom Isusu — Hostiji. Ustanovljuje se **Naknada narodna Bož. Srcu za uvrede po narodu** kao takovu nanesene.

Iste godine dne 29. VIII. odlučuju belgijski biskupi s kardinalom Mercierom na čelu, da se u štovanje Presv. Sakramenta (Misi, pričesti, klanjanju...) uključi i ideja **narodnog dobra** (poklon otpošnja, naknada).

1912. prihvata međunarodni euh. kongres u Beču na predlog upravitelja Apostolata P. Calota, ideju **svetkovine Soc kraljevstva Srca Isusova**.

1914. 25. Međunarodni euhar. kongres u Lourdes-u dne 26. VII. zaključuje da se drži dan klanjanja sviju naroda i da se zamoli sv. Otac papa, neka bi uveo svetkovinu »Socijalnog kraljevstva Srca Isusova«.

1915. — 1918. zaraćeni narodi s jedne i s druge strane utiču se Presv. Srcu; no znakove ozbiljne pokore i svete revnosti u obnovi pomoću štovanja Bož. Srca, daju najviše Francuzi.

1919. Dne 30. V. Službena posveta Španjolske Bož. Srcu pred ogromnim kipom njegovim na Brdu Andela s obećanjem kraljevim da će se u svim zakonima vazda paziti na nauku Isusovu.

Iste godine posvećuje se i Australija Bož. Srcu po biskupijama Poljska obnavlja svoju davnu posvetu i uvršćeju u svoi ustav, da se ne smije nikada ništa pripustiti proti kršć. načelima.

1920. Belgija kraljevska porodica posvećuje se u prisluću vlasti Bož. Srcu. — Prigodom proglašenja Bl. Margarete M. Alacoque svetom posvećuje se više milijuna obitelji Presv. Srcu i šalju svoja imena u »Zlatnim knjigama« na njezin grob.

Prigodom međunar. euhar. kongresa u Rimu podastire Apostolat molitve sv. Ocu ponovnu molbu s potpisima oko 400 biskupa za svetkovinu socijalnog kraljevstva Isusova. Sv. Otac Pijo XI. uzimlje ideju Soc. kraljevstva Isusova u svoju lozinku i preporuča je često u molitve Apostolata.

Kratak ovaj pregled sadržaje i pokazuje troje:

1. Crkvena nauka i bogoslužje ne iznosi od jednom nešto posve

novo, nego vječne istine, što su u pokladu njezinu, dozrijevaju svaka u svoje vrijeme prikladnim plodom.

2. Ideja socijalnog kraljevstva Isusa Krista usko je vezana sa štovanjem Presv. Srca i Euharistije.

3. Prvi trudbenici na polju kršćanske obnove gledaju uspjeh svoga rada i traže sredstva u neprestanom dodiru s osobom Spasiteljevom pod vodstvom crkvenog ugleda. **J. Vrbanek D. L.**

BL. BERNARDICA.

Tko je ne pozna? Sa svojom dragom Gospom Lurdskom dospjela je i ona kao vjerna pratilica sve do na kraj svijeta. No više joj vrijedi, što je njezino ime zapisano na nebnu. Sv. Otar papa je to potvrđio proglašivši je dne 14. lipnja 1925. blaženom. Time smo sigurni, da je i Gospa izvršila svoju riječ danu joj u objavi: »Obecajem ti da će te učiniti sretnom, no ne na ovom već na drugom svijetu.«

Ugled svetista lurds-kog time je dakako još više porastao i »Analji Gospe Lurdske« radosno se osvrću na život i kropicu nove blaženice. Kako je Lurd sa svojim čudesima neprestani dokaz istinitosti naše rimokatoličke vjere, rado donosimo eto nekoliko crtica Ab. Baletta o Bernardici.

Bl. Bernardica, kojoj se javila Gospa u Lurdru.

U doba, kad joj se Gospa ukazala (11. II. i dalje 18 puta do 16. VII. 1858.) bilo je Bernardici 14 godina, a bila je slabušna i već nadušljiva. Nije tomu malo pridonijelo i siromaštvo u kom je obitelj živjela nemajući često ni čednoga obroka.

Veći dio djetinjstva provela je čuvajući malo stado ovaca na planini. Tako nije dospjela ni u školu, pa nije znala ni čitati ni pisati. Pa kakovo je to sakriveno blago u tom djetetu prirode privuklo Kraljicu neba?

Prije svega: Bernardica je bila čista i nevin. Ta nevinost joj je osjevala s lica i s oka; ona joj nadahnjivala sramežljivost, ona je htjela da čuva stidljivost pred svakim. Može se sa sigurnošću reći da je Bernardica sačuvala krsnu nevinost sve do smrti. Lijepo se je izabirala i iz ove dogodovštine. »Jedne večeri pratila sam poslijepodne poučnicu Bernardicu u bolnicu — prijavljena jeona sestra rovnica — a ona će mi nenađano: »Sestro moja, kako me usrećiva poučka!«

— Kako to? Ta propovjednik je govorio o grnenu?

— Da, ali zar niste čuli što je rekao?

— Pa što takovo?

— Rekao je, da čovjek samo onda grijesi, kad hotumice čini grijeb, a ja se ne sjećam, da sam ikada u životu hotjela učiniti grijeh, dakle ja nijesam ni učinila. Eto to me čini sretnom!

Kakogod bila tankočutna u čistoći, u poniznosti bila je jedan odličnija. Sv. Bernard jednom reče, da nema ništa riješe od čašćenja poniznosti. A tko je bio u tomu većim teškoćama izvrgnut od Bernardice? Do pred ukazanje Gospino nitko nije ni znao za nju, a tad od ednom joj se svi dive, zovu je malom sveticom, dovode joj bolesnika, ih ozdravi, pružaju nabožne stvarce da im ih blagoslovij.

Usred svih tih iskaza štovanja, tražena i cijenjena, ona ostaje jedna i ne pokazuje nikad ni najmanjega znaka sebeničja. Ja neznačljivo odgovarala bi priprosto ljudima, koji joj što pružili, da blagoslovij.

Nekoga dana dove više članova jedne obitelji preporučujući joj molitve svoga bolesnika. Dok joj se oni jadali, prihvati je straga tobora neka žena za odijelo želeti ga poljubiti. Osjetivši to naglo se Bernardica okrene i reče: »Ma što činite, draga moja, i zašto mi ne mogu imatratte? Ja sam sirota ko i vi, nit što više mogu. Sve što mogu jesti ja molim ko i vi; a možda će vaše molitve biti prije uslišane nego neće.«

Njezina nesebičnost bila je stavljena na jednaku kusaju. Bernardica je bila vrlo siromašna, što je bilo poznato. Koliki bi bili sretni su joj čime mogli pomoći. Svoju ljubav kušali su na sve mogućnosti da joj iskažu, obzirno, srdačno, dosjetljivo. Ništa je nije moglo kloniti, da bilo pod kojom izlikom išta na dar primi.

Jednoć joj neka gospođa kriomice spusti u džep ista zlatiša znajući bijedu, u kojoj se roditelji njezini nalazili. Bernardica naglo uzmaže i sva crvena u licu vrati joj veleći: »Hvala gospođo, ali ja ne mogu primiti.«

— Ali, drago dijete, odgovori nježno gospođa — svi roditelji su potrebbni, neka to bude za njih. Siroće malo, možda nemaju katkad — rat ni kruha.«

— Doista — reče Bernardica — nema ga uviteke, ali to ne čini ništa.

I dobra gospođa morade novac natrag uzeti.

Radi te tolike osjetljivosti Bernardićine gledaju na nesebičnost množi su mislili, da je to jedna od onih triju taina. Što joj Gospa kocipilije povjerila, neka ne prima novca.

Kakovu je to djevojče pokazalo odvažnost i čvrstoću braneci istinitost Gospinih objava i izvadajući dane joj naloge! Bojažljiva inače i ponizna usudila se prkositi predstavnicima javne oblasti. Komisar policije i carski upravnik i istražni sudac mučili je ispitivajući amo tamo hoteli je uhvatiti u riječi. Njezina otvorenost i iskrenost pomela im sve račune, pa kad se nadali da će je strahom razoružati, razoružala je ona njih svojom neustrašivošću, kakovoj se od priprosile djevojčice nijesu nadali.

— Obećaj mi da više ne ćeš ići pred spilju — govorio joj komisař akomet — ili će te dati zatvoriti.

— Ne mogu vam, gospodine, obećati, jer sam Gospo obećala da u onamo ići.

Takova je eto bila Bernardica u vrijeme ukazanja: dijete ne mo, ponizno, nesebično i čedno, no ujedno odlučna i odvažna i uprotivština. Takovu je poznavali mještani i stranci, koji su ju htjeli i bili sretni da s njome govore u Lurdru do g. 1866.

Nu ona je svome poslanje u to doba ispunila. Crkva što ju je Blaževica tražila bila sagradena, svijet je brojno onamo hodočastio, udesa se vodom od spilje sve više množila. I sad je bio čas, kad je Gospod odveo s pozornice ukazanja, da je sakrije i u savrši u rečovničkoj samoci. Svršit će se.

MNOGO ŽELE, A MALO MOGU.

Kako ovo magare i ovaj rak, tako su mnogi ljudi, koji bi htjeli biti sve ono, za što nijesu, a ono što bi mogli biti, neće da budu.

Je li magare stvoren da svira u diple, a mi da oš i plešemo, kako magare svira? Ne, nije. Je li magare bar učilo svirati? Ne, nije.

Je li rak stvoren, da nude »dinstman« ili kavči ministar? Ne, nije. Služnik je onđe na kolovoru, da mi nosi torbu ili kovčeg, a ministar ili koji drugi činovnik, i on nosi teret i ima pred Bogom i pred ljudima odgovornost, da izvrši i obavi ono, što ona služba od njega zahtijeva. To može biti teret, i to kolik teret. A je li ovaj dorasao tomu, je li sposoban, da nosi takav teret? Ako jest, dobro. Ako nije, kako nije ni rak, što se onda prti ono, za što nije! Neka ostane kod onoga, za što ga je Bog stvorio. Šoštar ne... bude šoštar, a šnajdar, šnajdar. Zlo je, kad bi šoštar htio

da bude ministar, a ministar neka bude šoštar. Niti će šoštar štogod učiniti na stolici ministarskoj niti ministar na šoštarskoj. Jedno i drugo — magare s diplama. Jedno smješnije od drugoga. I što je smiješno, neka bi i bilo. Neka bude, ko hoće, i rak s teretom i magare s diplomom! Ali to tolikima škodi.

Sveto Pismo veli: »Ne traži ono, što je previsoko za tebe i ne poduzimaj onoga, za što nijesi dosta jak, već promišljaj na ono, za što te je odredio Bog«, Ecclius 3, 22.

Imao sam druga, s kojim sam se u trećem gimnazijalnom razredu rastao. Zimi je bio uvijek na ledu, ljeti na ulici. Kod knjige nikad. Iza više godina smo se sastali: ja sam bio klerik, on čižmarski kalfa. Kašnje, ja sam bio već više godina svećenik, a on ni sam nije znao, što je. Uvijek se ljutio. Da sam ja sudac, oh, kako bi se to sasma drukčije sudilo. Da sam ja župnik, vidjeli biste, kakav bi to bio red, i u crkvi i u župi! Magare, sve bez diplô! Mogo si biti ili sudac ili župnik, kako su jedno i drugo postali suučenici. Ali — trebalo je učiti, a ne teptati se.

Zato čuj, ti Ivo, ti Zdenko, ti Emile i svi drugi, koji polazite školu, dete, učite! Ne diple ko ovo magare; ne lijenštine, ko rak. Ne »ruksak« na leđa, pa u goru, već knjigu u ruke. I molitve se držte. Ako nećeš, hajde u šoštariju, bolje i pametni šoštar, nego bedasti ministar.

Pa škola! Eh, zlata vrijedno ako je škola. Učitelj, profesor, ruku mu ljubim ako nije magare s diploma. Gledao sam lončara. Od jedne te iste zemlje načini raznou posudu. Baci komad ove mase, nogama vrti a rukama ravna. Evo lijep lonac. Baci opet, vrti okreće, evo tanjur, evo šalica. Sve lijepo. Baci opet, vrti nogama, ravna rukama, a eto posude, koje ne smijem spomenuti. Stavljaju je pod krevet.

Uprav tako i škola i profesori u školi. Ali lončar, ako i ima pred sobom pustu ilovaču, treba da misli, što ima biti od nje. I učitelj u školi, neka misli, što je. Neka bude što biti ima učitelj, odgojitelj, a ne magare s diploma ili rak, komu je škola jedino velik teret.

Odaberi si dakle stalež, sinko, što kaniš biti. Ili mu ga odaberi oče ti, kako je mene moj otac odredio: Ti ćeš biti pop. Pa niti je moj otac požalio, što me je dao u školu i što mi je odredio, da budem svećenikom, niti sam ja ikada požalio da sam postao to, što jesam. Ali kad si si odabrao stalež, onda na poso: rad, nauk, žilava ustrajnost, a ne diple, pa sve natraške, ko rak. Sav pak nauk, rad, poso, Bogu za volju. Njemu na poštovanje a tvojoj duši na spasenje.

Matija Rihtarić.

S OBALJE JADRANA.

Javljamo se nešto okasno, ali ipak želimo, da se barem sada širom hrvatskoga doma po toli raširenom Glasniku čuje, kako i mi ovđe »Zadru gradu na pridvraču« provodimo štovanje Isusa u Presv. Sakramantu i čuvamo narodnu svijest.

Na 7. i 8. rujna održao se u Preku na moru euharistijski kongres za naš hrvatski dio zadarske nadbiskupije. Došao k nama naš presv. biskup Dr. J. Mileta i odmah dne 7. ujutro uz govor i sv.

Misu podijelio brojnoj djeci sv. Pričest. Na večer bio je zaziv Duha Svetoga i govor preč. kanonika Ive Ivanovića o značenju kongresa. Cijelu noć bila župska crkva dupkom puna pobožnih i saboranih klanjalaca, koji se ispovjedali i prema jutru pričestili. Kakova li radost Bož. Pastiru, kad je gledao povratak tolikih već izgubljenih ovčica, u njegov euharistijski zagrijaj!

Na Malu Gos-

pu prozbori Euhar. procesija u Preku. Nebnicu nese bratimi u tunikama, nam naš presvjetli biskup Dr. Milet o putu k Isusu po Mariji. Vrijedna je istina svačija dobra riječ, ali je biskupova uvijek stostruk vrednija; pa tako bi i nama slušajući, kako nam naslijed. apost. govori.

Poslje biskupske sv. Mise bilo javno zborovanje, na kom su uz ostale oduševili narod govorili Dra Vučića, odvjetnika u Šibeniku i Dra Miličića iz Splita o Euharistiji i školi i o Euhar. i društ.

U 2 s. po po-dne držala se staleška predavanja za rodite-lje, mladiće i djevojke, gdje je svaki stalež do-bio jezgro-vite pouke i otvorili mu se novi vi-dici.

Procesiju u Preku prate svečano iskićene lade.

Vrhunac kongresa bila je procesija s Presvetim uz obalu, a iskićene lade ga morem svečano pratile. Nezaboravan je to bio prizor, kao i onaj, kad se oko 5000 naroda na koncu posvetilo Presv. Srcu.

Naša domaća društva davala su tom zgodom i dvije uspjele predstave. Kćeri Marijine i Orlice prikazivale su »Smrt Majke Marije«, a Orli su lijepo odigrali »Garcia Moreno«. Sve je službe u crkvi i izvana, uzveličao naš zbor Sv. Ceciliјe skladnim svojim pjevanjem. — Dadosmo Spasitelju počast, a bilo nama svima na usavršenje i trajnu duševnu korist!

D. S.

ZIVI LI NAŠA DUŠA POSLIJE SMRTI?

Naš »Ja« nema dijelova: vazda smo isti, i ako se naše tijelo mijenja i promijeni u 7 ili 10 godina. Kako se svojim mislima prenosimo svakamo, vidi se, da nijesmo vezani ni na prostor ni na vrijeme; vidje se, da je naša duša jednostavna, duhovna, pa dosljedno nema ni duhovnih dijelova. Ali što je smrt? Raspadanje u sastavne čestи, dijelove. Duša dakle ne može umrijeti, jer nema sastavnih dijelova. Kako dakle ne propada sitni atom, jer nema dijelova, tako još i više i duša mora da ostane neumrla. Barem nam znanost ne može iznijeti protivre.

K ovome nadolazi i moralni dokaz. Mi vidimo, da je u svijetu više žalosti nego li radosti, pa pravom zovemo ovu zemlju suznom dolinom. Ovdje nema nigdje potpune pravednosti, nema života bez krijeva. Ovaj svijet postaje nam neshvatljivom zagonetkom, čak okrutnom sudbinom, ako i duša umire sa tijelom. Nije pak moguće, da nigdje ne bi bilo potpune pravednosti i potpune sreće. I načinu u nama čežnja za tom potpunom pravednošću i beskrajnom srećom? Zar da priroda vara? Ne ona ni Onaj, koji ju je tako uredio. To manje, što čovjek nije podvrgnut nijednom biću na zemlji, nego je on gospodar svemu. Pa kako da taј vladar bude prevaren i to u svojoj najvećoj čežnji?

Sto svi narodi drže za istinu, mora da je istina naravi. Tako je rečao i filozof Aristotel. Nije moguće, da se svi ljudi varaju u prvinu načelima. I gle! Svi narodi vjerovaju i vjeruju, da je naša duša neumrla, da ona žive iza smrti tijela. Divlaci u to vjeruju. Odakle su to naučili? Zar opažanjem naravi prirode? Nel. Upravo obratno bi onda vjerovali, jer dnevno vide i doživljaju, da se tijelo u grobu brzo pretvoriti u prah. A zašto su onda i najstariji narodi vjerovali, da čovjek žive na drugom svijetu i da je ondje nagrađen ili kažnjen prema svojem življenju prije smrti? Je su duboko uvjereni, da je u nama duh, koji se sa smrću tijela ne raspada, nego dalje živi.

K ovome nadolazi, da sve objave govore o dalnjem životu naše duše iza smrti tijela. Posebno u te vjeruju Židovi i kršćani. Mi katolici svi isповijedamo: »Vjerujem u Život vječni.«

Kad je ove zadnje riječi umirući izgovorio pokojni kanonik Matija Stepinac, onda je nadodao tri puta: »Amen«, t. j. tako je, tako neka budel. Tako kaže i svaki čovjek, koji je živio po glasu Božjeg zakona, što ga čuti u sebi upisana. Samo zlikovci žele, da ne bi bilo drugog života. Čovjek najradije ono ne vjeruje, što ga plaši, što mu je neugodno. Zlikovac se boji života iza smrti.

A. Alfrević D. L.

Natječaj.

Najlepšu pjesmu u čest sv. Aloiziju prigodom 200-godišnjice njegove kanonizacije, nagradit će Uredništvo Glasnika S. L. sa 200 dinara. Pjesmu treba poslati najkasnije do Uskrsa. — Uredništvo.

IZ-KRAJEVSTVA SRCA • ISUSOVA

Ovako drugdje — a kod nas?

Biskup Don Santos Cabral, biskup iz Bello Horizonte u Braziliji, predao je sv. Ocu Piju XI. osebujan dar: zbirku dragulja, što se nalode u brazilskoj državi Minas Gerais, kojoj je on biskup. Predsjednik ove provincije Dr. Fer. de Mello Bianna dao je dragulje uokviriti na krasnu spomenploču, a na njoj urezati ovu posvetu:

„Nj. Svetosti papi Piju XI. izraz najdubljeg počitanja, čiji narod živi, radi i napreduje pod utjecajem kat. vjere, koja će i vazda biti njegovo najdragocjenije blago.“

Tako trijezni i pošteni ljudi misle o rimokatoličkoj Crkvi. A neki naši?...

Stovanje Srca Isusova u Španjolskoj.

Stovanje Srca Isusova cvjeta u Španjolskoj kao u malo kojoj zemlji. Pred malo je godina sam kralj u pratinji svojih ministara posvetio presv. Srcu na »Andeoskom brežuljku« kod Madrija svu kraljevinu. O. de Eguia D. L., tajnik Apostolstva molitve za Španjolsku, piše da je broj upisanih centrala tog Apostolstva prekoracio 10.000, ne uračunajući amo 541 centralu, za koje nije stalno da djeluju. Apostolstvo molitve ima danas u Španjolskoj 1.700.000 članova. Osim toga postoje i Euharističke udruge, n. pr. Počasna straža Srca Isusova, u kojoj je u Madridu članica i sama kraljica; zatim udruženje za naknadnu sv. pričest, a u jednom su takom udruženju članovi samo časnici, njih 350. Ima među njima i lijepi broj generala. Svi pristupaju barem jedanput k stolu Gospodnjem svaki mjesec i daju tako divan primjer. Posveta je obitelji vrlo raširena.

Uprava katoličke Crkve.

Papu pomažu u upravu Crkve kardinali. Tih je sada 66, te ih je 32 talijanske, 34 netalijanske narodnosti. Kardinalski je dekan Vincenzo Vanutelli, kome je 98 godina i već je 36 godina kardinalom.

U Crkvi je 14 patrijarha, 219 nadbiskupija i 944 biskupija. Ove je godine osnovano 10 novih biskupija. Uz to postoji još 20 apostolskih delegacija, 198 apostolskih vikara i 82 apostolske prefekture. Apostolska Stolica ima 26 nuncijskih i internuncija kod raznih država. Razne države imaju kod pape svoje zastupnike, te je sada 8 poklisara i 17 zastupnika država.

Katolici kod »Saveza Naroda«.

Veli se: gdje Bog ima crkvu, tu davo gradi kapelu. Ovajput su katolici podigli kapelu, gdje je davo sagradio palaču. Savez Naroda podigli su oni, koji niesu hteli ni da se ime Božje spomene u pariškom miru. Budući da taj Savez Naroda može katoličkoj stvari mnogo škoditi.

diti, osnovali su zauzeti katolici uz njega društvance: »Union cat. des etudes internationales« t. j. »Katol. društvo za međunarodno proučavanje«. Iz nekih 10 država imaju katolici ondje svoje zastupnike, koji paze na korist kat. vjere u pitanjima, što dođu pred Savez Naroda. Njemu oni podastiru svoje mišljenje i tražbinu. Prošle godine bio je tom društvcu predsjednikom predsjednik Švicarske republike. Gospoda iz »Saveza Naroda« nijesu mogla na ino već da priznaju ozbiljan rad i trijezne zahtjeve kat. udruženja. Već su više puta uvažili njihove zahtjeve.

PAPIRNATA ZVONA.

Svaki dan radosno čitamo u našim raznim katoličkim listovima: Župa je A. nabavila a župa B. podignula nova zvona. Vidi se jasno, narod naš, ne može, da živi bez zvonova. Zvono mu je vjeram pratičac u tugi i veselju, od kolijevke pa do groba.

U jutro, podne i u večer zvoni pozdrav andeoski, da s Bogom počnemo, u Njem nastavimo i s Njim završimo svaki dan. U nedjelju rano izjutra svečano najavljuje dan Gospodnj, dan počinka od tjelesnih posala ali dan rada za vječni spas pa stoga kasnije još svećanije zove na službu božju. »Dajte Bogu što je božje!« opominje milo ali ozbiljno. Žalosnim glasom svojim javlja smrt jednog svojih vjernika i prati ga na vječni počinak, opominjući sve nas druge, da će i nama jednom tako zvonti. Smrt je, veli sudba naša i vrata novoga života. Gromkim glasom zvoni na vatru, zove na pomoć i obranu. Drugi put opet veselo javlja veselu vijest, jedan sretnik naše župe stupa prvi put u oltaru Božjem, da za nas prinese prvu žrtvu Života Božjega i svoga. U nevolji zove zvono na zajedničku pomoć, u veselju nosi radost svima i svakomu. Sa visoka stupa moćnim svojim glasom naviješta svima, je volja Božja, da po muci i nevolji ovoga svijeta postignemo u vječnosti sretan i stalni mir. Vjesnik je božji u svemu, da sve Njemu zove i dovede.

Tako je bilo odavna pa tako je i danas, ali ne svagdje. Drugo doba donaša i druga zvona. Telefon, radi i novine javljaju cijelom svijetu, što zvona kažu samo svojoj župi. Svagdje možemo dobiti i čitati novine. Kako silno i jasno zvone novine, ta nova zvona od papira! Ova su nova zvona danas u velikoj pogibiji. Stara zvona od mjeđi i bakra opet su naša, opet zovu i vode Bogu. No ova nova? Ona su danas u rukama neprijatelja vjere naše. Zvone u jutro i u večer a nekoja i u podne. Javljuju vesele i žalosne dane, zvone na tuču i vatru, donose ovo i ono. Nikad gotovo ne zovu Boga, neće da vode k Njemu, a često i često zovu na pobunu proti Njega. Nikako ne mare za više, nebesko, božje već svom snagom traže samo zemaljsko, mimo Boga pa i proti Boga. A broj je njihov velik, svaki dan veći.

Kupujte zvona.

Što da učinimo mi? Papa Pijo X. reče: »Uzalud gradite crkve, držite misije i šaljete svećenike na sve strane. Sve je to uzalud, ako prije ne skrbite za dobre i katoličke novine.« Papa Lav XIII. veli: »Kad bi sv. Pavao opet došao na ovu zemlju, opet bi udario svim

žarom da radi za Krista. Nu ne bi opet kano za života pravio šatore. Danas bi sv. Pavao bio urednik katoličkih novina.« On bi lijevao zvona od papira. Uređivao bi i izdavao velike katoličke novine, kako je i nekad pisao poslanice. Tako i mi hoćemo, da radimo poput velikog sv. Pavla. Mi ćemo da svijetu opet javimo našim novim zvonovima: »Još živi stari Bog i vlada udesom poštenih ljudi.« Kršćani Ga ni danas nijesu zaboravili niti se od Njega odmetnuli. Starim glasom zvone nova katolička zvona — časopisi — novine — mi ćemo ih podignuti, proširiti, sačuvati i usavršiti, da cijelom svijetu govore: »Još živi pravedni Bog i štiti pravdu!«

Eto to zvoni naš »Glasnik Presv. Srca Isusova.« Otvorite i kuće svojih prijatelja, da onamo dopre njegov glas. No i njegov je glas pre-slabil kad nemamo katoličkog dnevnika. Njega sad osnivaju vrijedni katolici u Zagrebu. Više od stotine dobrih katolika darovalo je po 1000 dinara za njegov osnutak. No još treba barem 10 puta toliko. Javite se imućniji ljudi i darujte, jer je to sada najpreča naša potreba.

J. M.

ZANIMIVO PISMO.

Uvijek sam se zgražao nad bogumurskim kletvama, što su u našem narodu žaliboze tako uvriježene i poslije rata samo još strašnije postale. Više puta sam razmišljao, kako bi bilo, da se naša štampa upotrebi, da odgojno djeluje i u tom smjeru na narod. Nu ona zato i sama premalo odgoja imade, te se više puta skoro čini, da ona to nekakvom narodnom tečevinom drži. Čovjek pak, neorganiziran samac, nemoćan je proti ove poštasti.

Procitao sam Vašu knjižicu »Vojska Srca Isusova proti psovki« i došao sam do uvjerenja, da je svaki rimokatolik dužan poraditi na tome, kako bi se ovaj upravo užasni običaj jedanput iskorijenio. Prvi pak korak tome da učini time, te pristupi u udruženje proti kletvi.

Smatram zato dužnošću, da kao jednostavan vojnik stupim u »Vojsku Srca Isusova« i molim da me u ovu primite. Obećajem, da će dodijeljene mi dužnosti savjesno ispunjati i tako moj dio pridonijeti k ozdravljenju našeg inače dobrog naroda.

U ime upisnine ili članarine prilažem Din. 50.

Zeleći »Sretan Božić« pozdravljam sa »Hvaljen Isus!«

Vjekoslav Vrhovnik v. r.
zastupnik tvornice boja.

Opaska uredništva.

Nije ovo prvi put da uredništvo prima poziv i sastavak proti psovci, ali je značajno kako čestiti sugrađanin dobro razabire, da treba udruženo raditi. To e to već davno čini »Vojska Srca Isusova« i »Apostolat muževa« pa mi pozivljemo opet i opet čestite muževe i mlađe da pristupe Apostolatu, gdje će uz ovo nastojanje proti psovci naći i drugo široko polje rada. Upisati se može u svaku dobu. Sastanci se drže svake prve subote navečer u 7 s. u svetištu Srca Isusova. Članarina se ne plaća nikakova, nego se marljivo dolazi na govore i sv. pričesti, moli se dnevice prikazna molitva i uradi se, što se na sastanku reče i kako u pravilima stoji. Uprava Apostolata.

HODŽIN ZAPIS.

Pripovijeda svećenik iz Bosne

Podavno je to bilo, što hoću da pričam. Bio je' upravo Ilijski mjesec, a mi bi rekli mjesec kolovoz. Sunce bilo prijario, da od teške žegе čovjeku sve frcaju iskre ispred očiju. Ja se sklonuo u hladnu župnišku kancelariju i zavezo se u čitanje. Kad li njetko uze kucati na vrata baš ko kakvim štapićem. Podigoh glavu, da vidim tko je i šta je, a na vrata uđe Turčin i u ruci mu zbilja štapić. Ja u čudu bolje pogledam, a to borme nije kakvi mu drago Turčin, nego baš glavom hodža iz gornjega šehera u Banjoj Luci. Ustadoh i sa hodžom se pozdravim i podkućim mu stolicu neka sjedne. Moj hodža nešto zamisljen i karli (žalostan). Kada sjede na stolicu teško uzdahnu i otpuhnu ko kada je sa sebe svalio teret od stotinu kantarskih oka. — Vidim ja, da je mome hodži nešto plaho teško pri srcu i baš mi ga sjeromaha blaže. Sada ču ja njemu: Ama dragi moj hodža, što si se bolan tako okario i što te je poteglo amo do mene? Ovo je moj hodža katolički fupnički stan, pa da ti nisi bolan amo zabaso?

Tad će meni hodža: Ne pitaj, gospodine, za zlo, za muku. Nisam ja, moj gospodine, onako čorke zabaso, već sam baš maksus (majerice) do tebe došao.

Ja se upravo tomu začudih, što će kod mene turski hodža i kakvog li on može ovde imati posla, kada ja znam, da u nas u Bosni obično nitko ni skim ne ima posla i svaka je vjera za sebe, a osobito zakonošć hodže, fratri i popovi. Na to ču ja hodži: kakva je to muka, moj dragi hodža, ne bilo je da Bog da nikad na svijetu!

Amin Bože, reče mi hodža, ta ti se pozlatila, pa iz tvojih usta u božje uši!

Deder mi sada reci, dragi moj hodža, prihvatom ja, kakva ti je to golema muka, da čujem.

Hodža malo zastane i ponješto se ko razvedri i onda će mi: Ej moj gospodine, eto moram od muke, a vele ljudi: muka istjera i iz planine vuka. Znaš gospodine, imam kod kuće jedino svoje muško dijete, svoga Alijicu, ama ko zlatnu jednu jabuku, a volim ga ko svoje oči u glavi. Eto sada moje goleme žalosti, dijete mi se razboli i sve me je strah, da će, Bože sačuvaj, još i umrijeti. Ja jedni otac već sam sve naše hodže obletio, da pišu zapise, da mi dijete ozdravi, ali sve džaba (uzalud). Ja ko bez glave poleti amo, poteci tamo i svašta sam mu davo, što je samo tko kazao, ali djetetu ništa na bolje, već baš na gore.

Ma bolan hodža, odvratim ja, pa i ti si hodža i zašto mu nisi ti zapis zapiso i nisi trebo moliti i tražiti, da ti drugi hodže pišu.

Eh umijem ja dakako pisati zapise i tko bi izračuno što ih ja preko godine napišem svijetu i svak se živ hvali, da mu je valjalo i pomoglo, odvrati meni hodža. Ali moj zapis za moje dijete nije hajirli (koristan), već mora druga ruka pisati, da bude od pomoći. Čuo sam od svijeta, da vaši fratrovi i popovi imaju sevepli (sretnu) ruku i kada oni zapišu zapis, da beli pomoći mora. Eto, gospodine, da ti sada pravo kažem, zato sam ti došao i molim te, ko što se Bog moli, napiši mi zapis, pa išći šta ti duša može podnijeti.

Ama hodža dragi, zašto nisi ošo istočnim popovima i njihovim kaiuderima? Oni imaju evangelije i knjige ko i mi, pa bi ti oni mogli zapisati i valjda bi ti pomočio, odvratim ja hodži.

Mani se gospodine, duše ti, reče mi hodža, kakvi oni, kakvo li što! Ja još nisam čuo da oni umiju pisati zapise i nitko im i ne ide. Ja samo toliko znadem i čujem, gdje svijet divani, da samo naši turski i vaša katolički zapisi pomažu, a više ničiji, pa sam zato i došao do tebe.

Ja u sto nepričika i uhvatio se
što no vele, ko
oile u kućine:
neznam kako se
ti nesretni zapisi
pišu, a i da
nam ne će mi
se s tim imati
posla. Gledam
ia svaki način,
ia kako svoga
hodžu razmet-
nem, ali ne da
hodža baš ni na-
najeti, već moli i
kumi, da mu pi-

šem zapis, da mu samo dijete ozdravi. Hajde ti hodža kojem drugomu
fratru ili popu neka ti on to piše, a ja dragi hodža, baš to ne umijem i
nisam još nikada piso zapisa.

Nemoj tako, gospodine, upade mi u riječ hodža, ako znaš što je Bog
i ako znaš, što je teška muka, od koje srce puca. Ne govori, da ne
umiješ, kada si i ti zakonoša (t. j. stariji u zakonu, naime sveštenik)
i imaš vaše knjige i sindilije (evangelije) u rukama. Piši mi olim te! znaš
da čekam ko na žeravici, da mi napišeš i da kući poletim, jer me mori
teška briga, šta će biti s djetetom. Piši mi, gospodine, tako ti sreće
tvoje i mladosti.

Zao mi bi jadnoga hodže, a opet se ne volim baviti zapisima, pa
sam se zbilja izmučio što ču i kako ču.

Nemoj molim te, gospodine, više zatezati, već ti, živ bio, piši meni
zapis. Mi Turci znademo, da vaši zapisi pomažu ured (gotovo) bolje
nego naši turski.

Ama dragi hodža, ja ču na to njemu, kako ti možeš znati, da
naši zapisi bolje pomažu vama nego vaši, što ih vi pišete?

Čuo sam to, veli mi hodža, od svakoga i zato sam baš eto i došao
do tebe.

Bježi bolan hodža, ja ču na to, kako vi barem Turci možete to reći,
kad vi kažete, da je vaš turski zakon najprije i najpraviji. Kada je vaš
zakon, kako vi velite, najprije i najpraviji od Boga zakon, onda treba,
da i vaši zapisi budu najbolji i od pomoći, a ne naši.

Sad ja opazih, da je to mogu hodžu malo žacnulo i on se ljutunu,
ali se odmah slegnu, i povrati i onda će mi reći: Znaš, gospodine, što ču

ti reći, ali živ bio, nemoj se što ljutiti!

Ne ču dragi hodža, slobodno ti reci što si ukastio (naumio), rekнем ja. Sada će moj hodža: Ti si zbilja gospodine, čovjek kamenoga srca, kada ti nećeš, da mi pišeš zapis i pomožeš mi u mojoj ljutoj muci!

Nisam ja, moj hodža, kamenoga srca ja ču njemu, već ja samo to velim neka ti tvoje hodže zapišu. Vi Turci velite, da je vaš zakon pravi, a naš i drugi da nisu. Ako nije naš zakon pravi onda ti, moj dragi hodža, ne može ni naš zapis pomoći. Zašto da ti onda džaba i besposleno pišem kada ti ne može pomoći? odgovorim ja.

Ja, vira je ne velim, da je baš naš zakon jedini pravi reče mi hodža i vaš je dobar i to mi Turci znademo.

Ama dragi hodža, ja ču na to njemu ne može biti svaki zakon pravi i dobar zakon. Ti znaš, da je samo jedan dragi Bog. Zakon je pravi od Boga dragoga. Eleml kada je samo jedan dragi Bog, onda je bezbeli (svakako) i jedan samo pravi zakon i to onaj, koji je od njega, od Boga. Kaži mi po duši sada, dragi hodža, zar nije ovako kako ja velim: jedan Bog, zakon samo od Boga dolazi, pa zato je, eto i sam razumiješ, samo jedan pravi zakon i to samo onaj božji. Drugi, moj dragi hodža, više ne mogu biti pravi.

Sad će meni hodža: Ma, gospodine, ti ćeš još mene danas smesti u mojoj pameti, kada ti meni tako govorиш.

Zašto bih te smeо u pameti, dragi hodža? rekнем ja. Ma bolan, hodža, zar nije tako ko što ti rekoh: jedan samo Bog, e onda mora biti i jedan samo na svijetu božji zakon.

Ama pomagaj Bogu (za Boga miloga) reče hodža, što je onda od tolikih kletih zakona na svijetu? Zar oni ne valjaju? začuđeno će meni hodža.

Ej moj dragi hodža, ja ču tebi samo ovu reći: kada bi svi zakoni valjali, onda ne bi njih toliko ni bilo! Zar nismo rekli: jedan samo Bog, jedan samo mora biti božji zakon i samo taj je pravi. Drukčije, moj hodža, nemože nikako biti.

Pa otkuda onda, učini meni hodža, toliki zakoni po božjem dunjaluku (zemljji)? Zar to nije sve od dragoga Boga ko prsti iz jedne ruke?

Nisu moj hodža, ja ču njemu. Zašto ti onda kažeš, da je vaš turski zakon pravi, ja opet velim, da je naš pravi i svak veli da je njegov pravi a baš nitko ne kaže, da je njegov krivi, da ne valja. Pa eto, dragi moj hodža, i sam vidiš da nam zakoni nisu nikako jednaki: ti klanjaš i ideš u džamiju svoju, ja se opet krstim i idem u svoju crkvu, i Srbin se krsti sa tri prsta i ide u svoju bogomolju, a židov opet ide u svoju airu (sinagogu). Nitko nikomu ne će pod živu glavu prijeći na njegovo, već svak vozi, kako je od svojih starih primio. Sada ti meni, dragi hodža, reci: kako onda mogu naši i drugi po svijetu zakoni biti pravi i jedini, i jednaki kada eto i sam, dragi hodža, vidiš, da nismo nikako jednaki, već smo se razišli svak na svoju stranu, a opet svaki od nas veli, da je njegov pravi zakon. Ded mi sada, dragi hodža, reci: kako to može biti, da je samo jedan dragi Bog, kao što i jest i da bi On tolike zakone stvorio, a svaki zakon jedan na drugoga, da tako rečem, reži, a kamo li, da se slažu i paze? Sada moj hodža zašuti i zamisl se.

Nastaviti će se.

SLAVLJE SV. ALOZIJA I STANKA.

Dne 31. prosinca ove godine navršit će se 200 godina, otkako su sveti Alojzije i Stanko proglašeni svetima. Tim činom zasvijetila je svijetu njihova krepost najsajnije i oni ostadoše ideali i zaštitnici mladeži.

Njihov uzor i zagovor potreban nam je i danas, kad nam je mlađež tolikim pogiblima izvragnuta. Djelevat će pak to više, što se više upozna i zazivlje. Treba dakle da ove godine obnovimo štovanje naših svetih zaštitnika. Na to je podsjetio i sam sv. Otac Pijo XI. odgovarajući kardinalima na božićnu čestitku,

Središnjem odboru za proslavu u Rimu pridružuju se već biskupijski odbori širom katoličkoga svijeta i s oduševljenjem prihvataju zgodu, da pod lilijan — barjakom milih Svetaca privedu Isusu milijune nevinih srdaca.

Ni hrvatska mlađež ne će zaostati. Pokazala je to g. 1891., kad je poslala na grob sv. Alojzija album najljepši od sviju, a kod kuće proslavila 300-godišnjicu njegove smrti najsvečanije.

Biskupijski naši odbori se već i sada spremaju, paeto kako žele da proslave naše Svetete. 1. Širit će se životopisi obaju Svetaca: sv. Alojzija od biskupa Dra Langa, što ga izdaje naš Glasnik; sv. Stanko što ga priredio Dr. Janko Oberški. — 2. Širit će se slike obaju Svetaca, manje i veće, s molitvama njima u čast. — 3. Obavit će se svećano 6 - nedeljna pobožnost pred svetkovinu sv. Alojzija, a posebna priprava opet sv. Stanku. — 4. Svetkovine obaju Svetaca: 21. lipnja i 13. studenja proslaviti ćemo osobitim slavljem. — 5. Držat će se predavanja sa slikama i akademije njima u čast. — 6. Mlađež će opet spremiti što ljepši album s potpisima i posvetom te ga po svojim odaslanicima položiti na grob sv. Alojzija u Rimu.

Eto Ti dakle, katolička mlađeži, krasne prigode, da se duhom obnoviš uz one Ideale, koji su već milijune nadahnuli najvećim junaštvo.

LJESTVICA SV. ALOZIJA.

Rodio se 9. III. 1568. u Kastiljonu. Bilo je to utorkom u 6 s. navečer. I odmah bi kršten.

Crkveni obred krštenja popunjeno bi svećano dne 20. IV. 1568.

U listopadu 1578. zavjetuje vječno djevičanstvo pred oltarom Navještenja u Firenci.

U proljeće 1579. odluči posvetiti se svećeničkom staležu.

U srpnju 1580. prima prvu sv. Pricaest od sv. Karla Boromeja.

Početkom g. 1581. odlučuje služiti Bogu kao redovnik.

Dne 15. VIII. 1583. pozivlje ga Bl. Dj. Marija u Madridu, da stupi u Družbu Isusovu.

2. XI. 1585. odriče se u Mantovi nasljednog prava na kneževinu.

25. XI. 1585. stupa u Isusovački novicijat kod sv. Andrije u Rimu.

Koncem srpnja 1587. svršava već svečanom raspravom filozofiju.

25. XI. 1587. polaže prve zavjete u Rimu i počinje bogosloviju.

3. III. 1591. oboli na smrt dvoreći okužene.

21. VI. 1591. sveto umire, baš u petak, koji bi odabran za svetkovinu Prev. Srca.

8. IV. 1600. učini Bog prvo i potvrđeno čudo po njegovu zagovoru

G. 1604. počinje se u više biskupija slaviti godišnjica njegove smrti

19. X. 1605. proglašuje papa Pavao V. Alojzija »blaženim.«

21. VI. 1725. i 22. XI. 1729. stavlja Benedikt XIII. Alojzija za zaštitnika školske mladeži.

20. IV. 1726. zapovijeda sv. Otac da se izda dekret kanonizacije bl. Alojzija.

31. XII. 1726. Benedikt XIII. proglašuje Alojzija — svecem.

KRATAK PUT SV. STANKA.

Rodio se kao poljski plemić g. 1550. 28. listopada u Prašnišu.

24. VII. 1564. dolazi k Isusovcima u Beč na nauke.

O Božiću 1566. teško oboli i primivši sv. Pricaest po Andelu dobi od Bl. Dj. Marije zvanje u Družbu Isusovu.

Ljeti 1567. pobježe u Augsburg. da bi postigao svoje zvanje.

28. X. 1567. stupa u novicijat Družbe Isusove u Rimu, kamo je pješice došao iz Njemačke.

15. VIII. 1568. već umire u Rimu na glasu svetosti.

18. II. 1604. proglaši ga papa Klement VIII. blaženim.

G. 1621., 1648. i 1651. izvojuju Poljaci uz njegovu zaštitu sjajne pobjede nad Turcima.

31. XII. 1726. bi zajedno s Alojzijem proglašen svetim.

† O. FRANJO KLAPUH D. I.

Što? Zar ćeš o mrtvima u ovom našem dijelu Glasnika, što je odreden za »Svećenički podmladak?« O životu nam govori, ne o smrti!

»O smrti! Dobar je sud tvoj!« Crkv. 41, 3. God. 1925. umrlo je u zagrebačkoj nadbiskupiji 20 svećenika, a zaređena su tek dvoje. I opet ostade 18 mjesta praznih. Ili su to župe ili škole ili zavodi — strašna je to praznina gdje manika posrednik med Bogom i ljudima. O smrti, strašan je sud tvoj! Na Vama je mladi prijatelji, da ga okrenete te bude »dobar sud smrti«. Kako? Odlučite se za svećenike, ustrajte u svetome zvanju! Primjer dobrog oca Klapuha Vas na to pozivlje.

A tko je on bio? Rodeni Čeh u Palanki šleskoj 14. V. 1866. svršio je gimnaziju u Kromerižu i postao je g. 1888. svećenikom olomučke nadbiskupije. Plativši dugove za lijepu knjige, što ih je bio nabavio, estavlja dobru kapeljaniju i pristupa k Isusovcima 7. X. 1889. »Kad prinosim Bogu žrtvu života, neka bude što savršenija« — reče i učini. Čekale ga 2 g. novicijata, 2 g. filozofije, 3 g. bogoslovije — sve je to lijepo i izvrsno svršio. Već je bio dobar isповjeđnik i propovjednik u Velehradu, profesor bogoslojije u Vidnavi, svršio je zadnju godinu kušnje, kad opet ćeo ga na praškom sveučilištu gdje uči 4 godine matematiku — iz poslušnosti. U dobi od 40 godina svršio je svoje nauke i došao g. 1908. u Sarajevo za profesora zoologije.

Da mogne bogoslovima jatno tumačiti teške bogoslovске i filozofske pojmove brižno je tražio primere i zorne slike te njima olakši i upravo zasladi svoja predavanja. Radi toga kao i radi velike svoje dobrote silno je svima omiljio. Njegova zornost i milina odražavale se i u kratkim — 10 minuta — propovijedima, što ih je g. 1923. držao u sjemenišnoj crkvi. »Kad P. Klapuh propovijeda — reče jedan odličan slušatelj — misli sve jednakoročno, kao kad žigice pališ.«

Neke od tih propovijedi obradio je u članku »Konac svijeta« u Kalendaru Sreca Isusova i Marijina za 1925., druge opet u istom Kalendaru za g. 1926. pod naslovom »U nebo!« Ti su članci pravo iznenadnje i za mnoge svećenike. Bilo je čitatelja, koji su uredništvu priznali, da im nije vjera ni malo teška, otkad su pročitali ove članke.

Mnogo je radio obavljajući uz profesuru sad kućne službe, sad radeći u crkvi, sad opet kao prefekt bogoslova. No kako se malo gibao uhvatila se ga bila debljina, od koje je mnogo patio kao i sv. Toma Akvinac. To mu kobno djelovalo i na srce pa je zadnju godinu i pol mnogo prepatio. Kad ga u bolesti pitali: trpi li od kakve napasti odgovori: »Kad je čovjek na križ raspet ne dosije do nj zemaljsko blato.« Kao strogi knajpijanac žacao se liječnika kao otrova i radi njih se dao u očitoj smrtnoj pogibli prenijeti iz zagrebačke klinike natrag u kolegij Družbe Isusove gdje se opet ponešto oporavio. Spremajući se uza sve teške boli na dalji rad u Sarajevu, klonu dne 12. rujna, a 18. predade plemenitu dušu Stvoritelju.

† O. Fr. Klapuh D. L.

BAŠ POSVETA MU JE MILA.

Pred dvije godine izgubi nam tata službu i stan. U prvi mاه nije se nama djeci to činilo baš tako velikom nesrećom. Ali kad smo stali tražiti stan i službu pa svagdje našli zatvorena vrata i srca — kad smo se našli svi na ulici i jedva se sklonili pod sami krov na nekom tavanu — a tad smo bolno dizali ruke i oči k nebu... No i ono se činilo gluho. Bilo je vrijeme kušnje.

»Djeco, molite usrđnije, pa će nas Bog uslišati!« poticali nas dobri roditelji. Sa suzama vapila sam Isusu za pomoć. I dode mi misao: Eto, naša cijela obitelj pati. Tata i majka bez službe; brat je još naučnik; sestra i ja malo zaslužimo; a svi smo na tom tavanskem vjetru i prahu... Isus je obećao baš obiteljima svoju osobitu pomoć ako mu se posvete, ako ga časte pred slikom Srca njegova. Predložim dakle roditeljima, da mi to učinimo. Oni pristanu. I mi stali zazivati Bož. Srce kao Kralja i Gospodara naše obitelji.

Prošlo nekoliko dana iza toga zavjeta i roditelji dobiju namještenje sa stanom i opskrbom... Tko sretniji od nas! Htjeli smo odmah da posvetu obitelji obavimo svečano, ali nijesmo pravo znali kako. Nämjerimo se na vel. Urednika Glasnika i razložimo mu želju našu. I eto njega odmah prve nedjelje po podne k nama. Sjetio nas ljubavi Bož. Srca prema obitelji kao koljevcu miljenika njegovih, kao tvrdavi staroga kršćanskoga poštjenja suprot bezbožnim političarima, kao dragoj njegovoju kući, za koju On sam vodi prvu i najveću brigu... Preradosno kucala su nam srca, kad smo iza toga svi članovi obitelji moli li posvetnu molitvu i završili oduševljenom pjesmom. Da, mili Kralju obitelji naše, Tvoji smo i Tvoji ćemo biti sav život i u vječnosti! Tebe sad dnevice štujemo, od Tebe u čestoj sv. Pričestii dobiva obitelj naša jakost za životnu borbu...

Oj čujte obitelji širom Hrvatske! Posvetite se i Vi ovako Bož. Srcu, da i Vi okušate radost, koju mi osjećamo pod zaštitom Srca Isu sova — Gospodara obitelji naše!

Obitelj F. Kost.

DOSTOJANSTVO KRŠĆANSKOG BRAKA.

P. Bock D. L.

Vrijednost pojedinih stvari stoji do nutarnje vrline njihove i osobito do svrhe kojoj služe; onda i do plodova, kojima obogačuju nebo i zemlju. Zloporabe pak, kojima su ovdje na zemlji izvrgnute i najuzvišenije tajne, ni malo im ne umanjuju vrijednosti. S toga gledišta treba prosuditi na primjer beskrpanu dragocjenost presvetog oltarskog sakramenta, pa isto tako i dostojanstvo kršćanskog braka. U tom smislu je već apostol Pavao nazvao kršćansku ženidbu »velikom tajnom, gledom na Krista i Crkvu« (Ef. 5, 32), jer je zakoniti brak već po prvobitnoj naredbi Božjoj (1. Mojs. 2, 23.) a još više kršćanski brak po sakramentalnom dostojanstvu svome, do kojega ga je uzdigao Isus Krist, slika i priča one nerazdružive, ljubezne i plodne zajednice između Krista i Crkve.

Krist i Crkva u svojoj životnoj zajednici nisu više dvoje, nego jedno, jer obadvoje živi jednim istim životom. Krist je glava, a Crkva je tijelo i punina Kristova. Posve je sličan razmjer vrhunaravni između kršćanskog muža i kršćanske žene. Prekrasne su riječi, kojima sv. apostol Pavao u poslanici Efežanima, napose u odlomku, što se čita u sv. misi kod vjenčanja, ističe bit i plodove ove divne sličnosti.

»Braćo, veli on, žene neka budu podložne svojim muževima kao Gospodu; jer je muž glava ženi, kao što je Krist glava Crkvi, on spasitelj tijela njezina. No kao što je Crkva podložna Kristu, tako neka budu i žene muževima svojim u svemu«. No žena nije ropkinja ni sluškinja, nego je ravnorodna, dapače uz jedini izuzetak glavarstva muževljeva u obitelji također ravnočasnja i ravnopravna drugarica i pomoćnica mužu. Zato Apostol dalje veli:

»Muževi! Ljubite svoje žene, kao što i Krist ljubi Crkvu i sebe predade za nju da je posveti, očistiv je kupanjem vodenim kroz riječ života: da je metne preda se slavnu Crkvu, bez liage i bez mrštine ili takova čega, nego da bude sveta i bez skvrne. Tako su dužni muževi ljubiti svoje žene kao svoja tjelesa. Koji ljubi svoju ženu, sebe samoga ljubi. Jer nitko ne omrznu kad na svoje tijelo, nego ga hrani i grije, kao i Gospod Crkvu. Jer smo udi tijela njegova, od mesa njegova i od kostiju njegovih (1. Mojs. 2, 23.). Toga radi (reče već prvi Adam u raju, nadahnut Duhom Svetim, 2 Mojs. 2, 24): ostavit će čovjek oca svojega i mater, i priklonit će se k ženi svojoj, i bit će dvoje jedno tijelo. Tajna je ova velika, a ja govorim u Kristu i u Crkvi. Ali i vi svaki da ljubi svoju ženu kao i sebe samoga; a žena da se boji svojega muža« (Ef. 5, 22 — 33).

Uzor takova kršćanskog braka

u naše vrijeme bijaše blagoslovljeni brak pobožnih roditelja svete Terezije od Maloga Isusa. Jednako je svet i sretan bio taj brak u svom zametku, u svom opstanku i u svojim plodovima.

»Ako je korijen svet, i grane su svete« (Rimlj. 11, 16.). Već se djed Terezijin, kapetan Martin odlikovao praktičnim duhom kršćanskim i tolikom pobožnošću »te ga nije nitko mogao bez suza slušati kako (u zajednici s obitelju) moli Očenaš« Iz njegove brojne porodice g. 1823. kao mezimac niknu otac male Terezije, Lujo — Josip — Sta-

nislav Martin u Bordeaux-u. Kršten od tamošnjeg nadbiskupa, prese- li se mladić kasnije s obitelju u Alençon u Donjoj Normandiji. Za ka- kovim je idealima taj mladić težio, jasno razabiremo iz dvostrukе značajne nakane njegove. Bilo je u rujnu g. 1843., kad je 20-godišnji Lujo jednog dana kao putnik osvanuo na visokom vrhu Velikog svetog Bernarda u Švicarskoj i pokucao na vrata glasovitog onog samostana. ne bi li ga milosrdni redovnici za uvijek primili među svoje članove. Tek jedina okolnost, što mladić nije svršio svoje latinske škole, smetala mu je, barem za sada nije mogao biti primljen. Malko razočaran putnik se vrati u svoj zavičaj, gdje je domala upoznao, da Gospodin ima i njime druge nakane isto tako milosrdne i neiskazane.

U istom gradu Alençon-u, gdje je naš mladić vodio draguljarski dučan, javi se gospodica Zélie Guérin, pobožna djevojka i kći tvorni- ţara čipaka, praćena od svoje majke, u bolnici milosrdnih sestara od sv. Vinka Paulskoga. Na licu joj se ugodno otisnula rijetka snaga značaja, koju je odala i svesrdna molba njezina, da je prime u svoju redovničku družbu. No već iza prvog razgovora s njom odlučno je odgovori časnja poglavarica, da to nije volja Božja. Djevojka se vrati u svojoj obitelji, gdje bi odsada često u svom srcu molila ovu bez- zelenu, ali značajnu molitvu: »Moj Bože, kad nisam vrijedna, da budem u vajom zaručnicom kao moja draga (starija) sestra, to će se udati, da izvršim tvoju svetu volju. Tad mi daj, molim te, mnogo djece, i da sva budu tebi posvećena«.

Toj odabranoj duši Providnost Božja namijeni kao zaručnika kre- posnog mladića Luju Martina. Zenidbu su sklopili 12. srpnja 1858. u crkvi Naše Gospe od Alençon-a.

Iz jednog povjerljivog pisma razabiremo plemenite osjećaje Lujene pri tome braku. U samo veće svadbenog dana on povjeri svojoj mla- doj drugarici želju, da živi s njom vazda kao sa milom sestrom. No doznavši iza više mjeseci poseban san svoje žene, zaželi i on poput nje, da njihov brak urodi brojnim plodovima, eda ih prikažu Gospodinu.

Bogu se toliko svidjela plemenita odluka mlađih supruga, te iz njihova braka poniče devetero djece, od kojih četvero, dvoje muške i dvoje ženske, u ranom djetinjstvu polete kao andeli u nebo. Od preostalih pet kćeri jedna imenom Viktorija, posveti se Bogu u redu od Pohodenja, dok četiri druge, Marija, Pavlina, Celina i Terezija stupiše u strogi red Karmeličanki. Tri prve i danas sveto živu u tom redu, a najmlada, Terezija od Malog Isusa, (g. 1873. — 1897.) za krat- kež života svoga steće toliku svetost te se poslije smrti svoje proslavljolikim čudesima, te ju je papa Pio XI. već 17. svibnja 1925. mogao proglašiti sveticom. Životopis njezin »Povijest jedne duše«, što ga je sama svetica u poslušnosti napisala, preveden je već na sve jezike pa i naš i dobije se kod Glanička Srca Isusova. Roditelji su njezini nekoć držali devetnicu za devetnicom, da sebi po zagovoru sv. Josipa isprose malog misijonara. Bog im je uzeo dvoje muške djece, ali im je u Maloj Tereziji dao »preznamenitog misijonara jake i neodoljive riječi. Njezin život ima čar, koji se ne će nikad izgubiti, i nijedna duša koja se pusti uhvatiti ovom udicom, ne će ostati u vodi mlačosti ni u vodi grijeha...« Dapače i sami su roditelji njezini postali

misijonari modernom odraslotu naraštaju i kršćanskim roditeljima.

Što dakle moderni svijet ima naučiti od presretnih roditelja Malog Isusa i slike Terezije? Prije svega ti roditelji — misijonari modernom svijetu živo i zorno propovijedaju, kako se treba vratiti uzvišenom slavljanju »velike tajne« kršćanskog braka, i kako se na taj veliki sakrament treba pripraviti svetim životom i dobrim djelima, a ne grijesnim i sekvnjiti obiteljski život već u njegovu zametku. Ženidbeni stalež nije stalež pukog uživanja, već stalež pun žrtava, pun patnja i kušnja gdje se muž Boga radi neprestano žrtvuje za ženu i djecu, a žena opet za muža i djecu po uzor-primjeru žrtvenog života Kristova za Crkvu i žrtvenog života svete Crkve za Krista Gospodina. Blagotakovim supruzima! I blago djeci i unučadi njihovo!

A teško vjerenicima nevijernim Bogu i uzvišenoj svrsi kršćanske ženidbe! Teško supruzima preljubničkim! Ali teško i onima, koji hoće da obore ili promijene zakon Božji o glavnoj svrsi ženidbe i traže uživanje bez »tereta djece«, ili se samovoljno rastaju protiv svećanog obećanja svoga, danog na oltaru kod vjenčanja, »da nazočnog druga svoga ne će ostaviti ni u jednoj nevolji ovoga života, već da će s njim zajednici živjeti, dok ih smrt ne rastavi«. O kolikoj propasti takovi supruzi i supruge »na probu« idu u susret! I kolikog se blagoslova Božjeg lišavaju na ovom i na drugom svijetu!

I roditelji slike Terezije od Malog Isusa često su bili iskušani. Pomislimo samo na četiri slučaja smrti kod male djece njihove, na tešku bolest male Terezije, i na preranu smrt majčinu, te na konačnu višegodišnju tešku bolest očevu. »Podlaganje puno ljubavi bio je jedini odgovor njihov Bogu, koji je uvijek Otac, što nikad ne ostavlja svoje djece. Svaka je zora ugledala ove pobožne roditelje na podnožju svetog oltara. Skupa su klecali k svetoj gozbi, strogo su obdržavali aemrs i postove crkvene i ni zašto ne bi htjeli da što rade bez velikog razloga u nedjelju i zapovijedane blagdane. Najmiliji im je odmor bicitanje Svetog Pisma, a molitvu su vršili zajednički po ganutljivom običaju pokojnoga djeda kapetana Martina... S toga su se ognjišta izjale velike kršćanske krijeptosti. Bogatstvo nije tu unijelo raskošnosti, a se obitelj nije nikad udaljivala od patrijarhalne jednostavnosti.«

Osobito je gđa Zelija Martin bila »jaka žena«. Nije mazila djece svoje, zabranila je svima hvaliti djecu zbog ljeopote ili tašlog razloga i neprestano ih je upućivala na trajna vječna dobra. Kako se one unački ponijela u nevolji, o tom čujmo riječi njezine: »Četvero je moje djece već dobro smješteno, a druga, da druga će unići u to kraljevstvo nebesko samo sa više zasluga, jer će se dulje boriti... Kad sam zaklopila oči svojih mališa, osjećala sam bez sumnje veliku bol, ali bol smiren. Nisam plakala nad onim, što sam za njih pretrpjela. Slušala sam, kako neki govori: Bilo bi bolje i ne roditi ih. Nisam podnosila takova govora, jer mi se činilo, da nisu podnesene muke ništa prema vječnoj sreći moje dječice! Ta nisu oni za uvijek izgubljeni. Život je kratak i pun nevolja; naći ću ih opet.«

Bože, daj nam što više takovih matera i takovih otaca! I bit će također kod nas domala puno svetaca i svetica.

H.R.-25.

Mali križari.

Jožica hoće da očisti dušu.

»Majčice, video sam te, da si bila u onoj maloj kućici u crkvi. Što si tamo radila?«

»Odmah će ti reći, zlato moje. Htjela sam, da Isus dode k meni, a kad Isus dolazi, treba duša da je sasvim čista i lijepa. Išla sam tamo da očistim dušu.«

»Oh, majčice, i ja bih da Isus dode k meni, i ja bih si očistio dušu. Hoćeš li me povesti u onu malu kućicu?«

I majka je doskora vodila Jožicu ne samo u onu malu kućicu, nego i k dragome Isusu, da ga primi u sv. pričesti.

Što sestrica radi pod sv. Misom.

»Seko, kuda ćeš, da si se tako lijepo opremila?« upita mali bratac svoju stariju sekuru.

»Zar si zaboravio, braco, da je danas nedjelja, a nedjeljom se ide k sv. Misi.«

»Da, zbilja, ide se k sv. Misi. A što ti radiš, seko, kod sv. Mise?«

»Pričekaj malo, odmah će ti kazati. Sjećaš li se, što sam ti pričala o dragome Isusu?«

»Sjećam se, pričala si mi, kako je Isus umr'o na križu.«

»Da, brate, dobro si upamtio. Ali sam ti i to kazala, da je opet oživio i pod misom dode živ u bijelu hostiju. A sad slušaj, što će ti kazati. Jesi li vidio, kad svećenik svećenik pripravi za Misu, da stane na donju stepenicu, da se prigne i da moli?«

»Jesam, pa?«

»Eto vidiš, ja onda mislim na dragoga Isusa, kako se moli i kako se krvlju znojio na Maslinskoj gori. A kad svećenik poljubi oltar, sjetim se Jude, koji je izdao Isusa i molim Isusa, da Ga ja nikada ne izdam. A kad svećenik digne onu bijelu Hostiju, a to je živi Isus sakriven, onda mislim na Isusa, kako su ga dignuli na križu i kažem Mu: Isuse, ja vjerujem, da si Ti Bog i čovjek! Isuse ja Te ljubim. Isuse, ja Te ljubim više nego sve na svijetu.«

»Maca, to je lijepo! I ja bih hotio ići k sv. Misi!«

Mala junakinja.

Moja mala Katica — pravo živo srebro. Ni časka nema mira. Sad se okreće nalijevo, sad nadesno.

Ali što je to danas? Sjedi mirno. Žive krupne oči uprla u mene — i sluša.

Prode jedan sat, prode i drugi, a moja Kate mirna pa mirna. Pokatkad vidim, kako se htjela okrenuti, ali onda bljesne joj u očima. i ona se opet umiri.

Za velikoga odmora približim se, ne bih li odgonetala moju malu Katu.

Razgovarala je sa svojom drugaricom.
»Čuješ, Kate, kako to da si ti danas tako mirna?« pita je jedna drugarica.

Ona se malko zacrveni pa će junački:
»Znaš, kad nam je jučer gospoja onako lijepo pričala o malome Perici, kako se žrtvovao za Isusa, mislila sam: Ako je to Perica mogao, zašto ne bih i ja. Odsada ču i ja tako pokazati Isusu, da ga ljubim, da se u školi više ne okrećem i da pazim, što nam gospoja priča. I znaš, danas sam se već nekoliko puta htjela da okrenem, ali sam pomislila: Hoću Isusa da razveselim — i bila sam mirna.«

Kako ćeš ti draga dijete, pokazati Isusu,
da ga ljubiš?

Tko ne bi rado itao k Isusu! ...

Kako je Milica darivala Isusa.

Milica je dobila od bake za imeni dan ravno pet dinara.

»Bože moj, toliki novac!« misli mala Milica. »Što ču ja s njime?«

»Aha, znam što ču. Poslije škole idem da si kupim lijepu naranču i još će mi ostati za slatkise. Uh, kako je dobra bakal!«

Ali da, slušajte, što je učinila.

U školi je gospodin katehet govorio i o svetoj Maloj Tereziji, kako je ona sve što je imala dala Malome Isusu. Ništa nije sebi pridržala.

Sluša naša mala Milica, sluša pa — misli: »Kako bi bilo, da i ja ovih pet dinara dadem malome Isusu. Samo kako bih Mu to dala? Aha, evo kako! kupit će za tri dinara naranču, ali je ne ču pojesti. Dat će je maloj Ivanki, koja nema ni mame ni bake, da je miluju. A ona dva dinara odnijeti će k Malome Isusu, koji tako milo leži u lasicama tamo u našoj crkvi. Oh, kako će se Isus veseliti!«

Smišljeno — učinjeno. Tako je mala Milica darovala Isusa.

Puno vrijedi.

Sv. Ivan Vianei, župnik Arsa, govorи: »Stavite na tezulju sva dobra učinjena na svijetu, a s druge strane sv. pričest valjano obavljenu. Slično je kao da mjerite zrno prosa i veliko brdo.«

Kard. Newman prije svoga obraćenja vršio je službu anglikanskog arhidjakona i imao je godišnju plaću sto hiljada engleskog novca. Svega se odreće i stane se pripravljati, da prigrli katoličku vjeru. Dok se pripravlja na sv. pričest, prijatelj mu govori: »Zar nije grjehotra, da izgubiš toli unosnu plaću?« Na to će oduševljeni Newman: »Nijedno blago ovog svijeta ne da se porediti sv. pričešću.«

Sv. Klara († 1253.) tražila je u sv. pričestima pomoć u svakoj nevolji. Kad je bila žalosna ili umorna, od sv. pričesti joj okrepa; kad je bila smetena ili je sumnjala, od sv. pričesti joj bistrina; od sv. pričesti joj u tmini svjetlost, u strahu i malodušnosti nada i potpora, u bolesti pak olakšica u bolima.

Pristupi i ti često sv. pričestii. To i naša majka, sv. Crkva i želi. U Pričesti je Isus Bog, izvor svakoga blaga. S. D.

Priznaj!

Neki dječak marljivo učio katekizam, a to ne bilo po čudi njegovom ocu. Jednog dana ljutito otme mu ga iz ruku i reče: »Ludače, ne prestano propovijedaju.«

Sutradan sin će ocu: »Oče možeš li, da napraviš svjetiljku bilo uljenu, bilo pomoću petroleum ili električne, koja bi svijetila cijelome selu?«

»Ne, sinko moje, odvrati otac.«

»A bi li tvoji prijatelji, prihvati sin, mogli napraviti jednu svjetiljku, koja bi svijetila cijeloj našoj pokrajini?«

»Ne, dijete moje.«

»A bi li znali kraljevi ovoga svijeta napraviti svjetiljku, koja bi svijetila cijelome svijetu?«

»Moj dragane, to nije moguće,« odgovori otac.

Na to će odrješito sin: »A ipak, mili oče, ima ta čudesna svjetiljka, a to je — sunce. Nijesu to napravili ljudi, koji ne znaju napraviti drugu svjetiljku, sličnu ovoj. Sunce, mjesec... stvorio je Bog, koji je sama mudrost. Dakle priznaj, dragi oče, da ima Bog, o kome propovijedaju svećenici.«

Neki mudrijaši koješta priznaju, a ne će da priznaju Boga. Vele, da ga ne priznaju, jer im je neugodno vršiti njegove svete zapovijedi. S. D.

ZAHVALNICU valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, aко zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti, dogadjajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

SLUŽBU I BLAGU ĆUD.

Slavonija. Zlobom neprijatelja izgubio mi muž službu bilježnika g. 1914. Molili smo se Presv. Srca i obećali zahvalnicu pa je brzo opet dobio mjesto. Zaboravila ja da se zahvalim i kraj nagle čudi moga muža nas opet zadesi nesreća — ostade opet bez mesta. Uzdajući se u zagovor Majke Božje kod neiscrpivog milosrdnog Bož. Srca stanem im se opet moliti — i već drugi dan eto ponovnog namještenja. Sad se skupa zahvaljujemo i molimo Bož. Sreća za blagu ćud. **T. K.**

NA DRUGOM SPROVODU † BISKUPA LANGA.

Zagreb. Dugo sam molila Pr. Srce po zagovoru svetih mojih zaštitnika, da mi sin bude premeštěm u Zagreb. Ali badava. — Za vrijeme prenosa † biskupa Langa u Zagreb utekla sam se zavjetom njemu. I za par dana sam bila obaviještena, da je premeštenje preko svake nadje uslijedilo. — Sad sam mu se prepričala, da mi pomogne nači stan za sina. Kraj sve velike tjeskobe za stanove uspijelo mi je i to. Hvala dakle dragom Bogu, što se udostoji pokazivati, da mu se mili zagovor našeg svetog biskupa. Obecanih 1000 d. izručila sam za gradnju Doma biskupa Langa za sirote. — **L. T.**

GROM.

Sharon Pa. Jedne večeri u rujnu nadvili se gusti oblaci nad našom kućom, punjje sjevale kroz gustu tamu, gromovi pucali uz uzasan tutanj. Bila sam u kući sama sa djetetom u naručju. Ustrašena zavapim: Presv. Srce čuvaj nas radi ljubavi svoje! Sv. Marijo, sv. Josipe i Antune — čuvajte nas!... Za tren manja bliesne, grom zaori i sva se kuća vrđrma. Poletim u drugu sobu, da vidim ima li što kvara. Kad se skoro opet razvedriло opazim, da je kuća doista nešto oštećena, no hvala Bogu, da nije bilo veće štete i da se nama nije ništa dogodilo. Iz zahvalnosti zaliem eto za svetište 10 dolara. — **S. P.**

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Bare. T. K. Isus i Majka Božja pomogli mojem sunrođu dvaput do službe. — Beničanci J F Darom S. I. ozdravio mi muž; darujem 20 d. — Rizoli J C Zahvalna za ozdravljenje muža darujem 10 d. — Borčec I P Saliem 100 d. za misije jer mi pomoglo Pr. Srce u velikoj bijedi po zagovoru svetaca Božjih i † biskupa Langa. — Caprag J G za ozdravljenje brata darujem 50 d. — Čuferie K K prestala dudotrajna žabobolja, kad sam se počela moliti Pr. Sreću i M. Božjoi. — Demerie T S Po zagovoru † biskupa Langa dohila sam od Pr. Sreća tri velike milosti; za Svetište i misije 100 d. — Dušoselo J I Rijetilo me velikog zla. — Pakovo M Š Hvala Bož. Sreću na udjeljenim milostima; darujem 20 d. za GL. — V D Zagovorom † biskupa Langa saglo prestala teška i duga reuma. — Garv J R za sinovca Ivana žalio 5 dolara iz zahvalnosti za primljena dobročinstva. — Gosrić A R Pomoglo mi već Bož. Sreć, ne ostavi me i sada! — Gerovo F T Bilo mi Pr. Sreća na romać u teškom porodu; darujem 20 d. — Gradeša K P Ozdravila mi majka. — J P Usliši mi Isuse veliku molbu! — M H Dajem 100 d. za Svetište jer mi je dragi Isus po zagovorn Majke svoje ozdravio dijete. — Jakšić I P i Z C Iz zahvalnosti za primljene milosti darujem 50 d. — Karlobag Gj Č Zaštito mi obitelji u teškoj nevolji. — Karlovac M J Pomoglo mi i utješilo više puta Pr. Sreća zagovorom M. B. i svete Margarete i bl. Bernardice. — Kloštar Ivančić J B Preporučam se Bož. Sreću, koje mi već mnogo pomoglo; da-

rujem 25 d. — Komletinci A M Utješilo ju u teškoj kušnji prigodom smrti dragoga supruga. — Kostrena sv. B. A R Hvala Bož. Srcu, koje mi pomočio te sam svršila školu i dobila namještenje; darujem 20 d. — Križevci A L Moleči 9-cu †. biskupu Langu riješila sam se opasne rane. — Kumanovo M J Primat ču Glasnik dok sam živa, jer mi Pr. Srce povratilo zdravlje. — Kutjevo M K Sačuvalo me za vrijeme rata. — Levanjska Varoš M H Nečak mi primijen u sjemenište. — Lokve V C Molitvom M. B. i sv. J. povratio mi Srce Isusovo zdravlje. — Lomnica D A Bož. Srce pomoglo mi u gospodarstvu, sin mi sretno svršio ispit i meni ozdravila nogu. — Los Angeles C L Preporučam bolesnog muža pomoći Pr. Srca, koju smo do sada već često osjetili. — K P Šaljem uz preplatu 3 dolara dara u čast Bož. Srcu, da mi pomogne duši i tijelu Mali Bukovac M K Darujem 10 d. u č. sv. Josipu, čijim zagovorom sam ozdravila. — Marija Gorica M P Zahvalna Pr. Srcu za pomoć i utjehu u obitelji darujem 10 d. — Madarevo D C Pr. Srce vratilo mi ocu zdravlje i mene mnogoput utješilo. — Mače J T Zagovorom preč. Djelice i darom Pr. Srca ozdravio. — Martinska Ves M Š Moleči Pr. Srce smogla sam da platim dug. — Milohnići M N K Ozdravio sin, kad smo ga Pr. Srce preporučili. — Nakovani T S U teškim dñima pomoglo mi Pr. Srce po zagovoru sv. Male Tereze. — Nijemci V S Sin prebolio teške ozlede. — Nova Kapela S S Bož. Srcu i dragoj Gospoj te sv. Anti hvala za ozdravljenje muža g. 1924. — Novi Jankovci J G Već me Isus dragi često u obitelji pomogao pa ga i sada za djecu svoju molim. — Novigrad I P U velikim bolima pomoglo mi S. I. darujem mu u čast 50 d. — Novomjesto T J S Teške časove života sretno proživio pod zaštitom Bož. Srca. — Odzaci M N Pomoglo mi Bož. Srce u bolesti, u parnicu i u tvorničkom poslu; iz zahvalnosti preplaćujem sebe i još jednoga na Glasnik. — Petrinja M K Po zagovoru † bpa Langa ispunilo mi Pr. Srce vruću želju. — Platičevi J S Sva već ukočena zazvala sam Bož. Srcu i milu Majku Božiju i zdravlje mi se vratilo; darujem 20 d. — Privlaka F B Srce Isusovo pomoglo mi u teškim neprilikama, darujem 15 d. — E K Dobrotom Pr. Srca i Majke Lurdske i sv. Ante dobila mnogo milosti; šaljem 110 d. za Svetište. — Račinovci M A Darujem 20 d. zahvaljujući S. I. za mnogo brojne pomoći. — Raven R D V Primila veliku milost po zagovoru † biskupa Langa; darujem 200 d. za pokrštenje dvoje crnčadi Antuna i Ivana. — Širkovića N i M B Brzo našli izgubljenog konja, kad smo zazvali Pr. Srce. — Šplitska žup. U. šalje 20 d. za misiju u zahvalu S. I. i sv. Tereziji za dobivenu milost. — Steelton Pa M F Nebrajene hvale Pr. Srce i Majci Božjoj za povraćeno zdravlje, daruje Gl. 1 dolar. — Struga Z P U pogibljennom porodu pomoglo pouzdanje u Pr. Srce. — Stenjevac E K Ozdravila od teške bolesti darujem za Gl. 50 d. — B K Devetnicom S. I., M. B. i sv. Josipu postigla zdravlje. — Subotica R C Još pred 2 g. vratilo Pr. Srce zdravlje bratu kad sam započela veliku devetnicu; darujem 30 d. — Sv. Simun I J Sačuvalo me Pr. Srce u zdravlju i zahvalan darujem 25 d. — Sharon Pa S P Sačuvalo nas Pr. Srce od veće stete groma. — Travnik J G Hvala trim osobama sv. obitelji za veliku milost. — Valpovo Č J Pomoglo mi Pr. Srce pri blagu. — A M Za kruh sv. Ante darujem 10 d. jer sam po zagovoru njegovu i Majke Božje bila uslišana. — Varaždin J J Šaljem 10 d. radi uslišenja molitva po zagovoru Majke Božje, sv. Josipa i sv. Ante. — Vrbovo M G U teškoj duševnoj bolesti bio mi dragi Isus na pomoći. — Vrbovsko Š H Tešku životnu borbu olakšao mi † biskup Lang svojim zagovorom. — Zagreb L T Zagovorom biskupa Langa dobio sin dugozeljeno premještenje i našao stan. — M L Sv. Ante mi našao jednu stvar; Malu sv. Tereziju nešto mi potrebitno isprosila. — M S Za rata me čuvalo Pr. Srce usred šrapnela, tad me pomaže u bolesti i drugim teškoćama. — S H sv. K. Uticući se zagovorom biskupa Langa ozdravila sam od prožirenja srca. — J V iz D. Višeput me već uslišalo Pr. Srce, kad sam u čast molila devetnicu. — Z P Hvala sv. Josipu, koji mi je isprosio sina; darujem 100 d. — S K Izbačilo me iz duševne stiske. — D i S B Riješio se sretno bolesti i ispita. — G A Pr. Srce sam činila devetnicu i dala služiti sv. Misi pa me riješilo srčane boli; darujem 50 d. — N D Teško oboljeloj vratilo mi Pr. Srce zdravlje. — Zagolik V K Zagovorom sv. Roka pomoglo Pr. Srce mom bratu i meni višeput. — Zagradje M R U pravi čas doveo još svećenika snaji na umoru. — Zlatar A Š Zahvalan za mnoge milosti šaljem dar Gl. 20 d. — Zorkovac Đ Gj. Uticući se Pr. Srce sretno prošao na ispit; darujem 10 d. —

KOSTAJNICA. Na Nikolinje doživjela je Kostajnica dirljivu crkvenu svećanost, na koju ćemo se dugo vremena najugodnije sjecati. — Kada je u lipnju ove godine na blagdan presv. Srca Isusova uvedeno ovdje društvo »Apolostalstva molitve«, bila je za 9 dana na glavnom oltaru izložena slika presv. Srca Isusova. Kad je ista slika bila skinuta, osjećali smo svi veliku prazninu i stali o tom misliti i raditi, da se ta praznina ispunji. Revniteljice društva, naročito gđa Kovačić stale su ozbiljno raditi, da se nabavi kip Srca Isusova i počele sakupljati za njegovu izgradnju. Nu g Antun Vugrin, domaći knjižar pretekao nas je sve i poklonio našoj crkvi kipove Srca Isusova i Marijina, koji su postavljeni uz glavni oltar za ukras naše prostrane crkve. Na dan sv. Nikole, koji je zaštitnik naše župe, bila je posvetva istih kipova, a obavio ju velič Upravitelj Apostolata u nadbiskupiji O. Vrbanek. Prije same posvete propovijedao je velič otac, kako se baš u lijepoj prigodi blagoslovilju kipovi, kad slavimo 1600 - godišnjicu sabora u Nisiju, na kom je i sv. Nikola kao častan priznavalac vjere branio Božanstvo Isusovo. On neka čuva i unaprijedi i u našoj župi, ljubav prema Božu Srcu, u kom je sva punina Božanstva. — Zatim je slijedila sama posveta, a onda svećana sv. misa sa asistencijom pred presv. Olt. Sakramentom, kod koje je skladno pjevac crkveni zbor grada Kostajnice. Poslije podne na sastanku članova Apostolata govorio nam je opet velič otac o sjeđenju sa Spasiteljem po našim vježbama: jutarnjoj nakani i čestoj sv. Pricesti. Zaista smo u tom razabrali kako sredstvo za potpun katolički život, to i jest svrha društva. Novom uredsu naše župne crkve radujemo se svi župljanici, jer osjećamo, da nas on približuje žarištu, naše kat. vjere Božu Srcu, koje će ogrijati srca naša i naših potomaka.

Prisutnik.

BAŠKA. Naše Djevojačko društvo Srca Isusova primilo je sv. Pricesti u naknadu za uvrede Božu Srcu nanesene: rujan 98; listopad 102; studeni 113. —

A. Semerić, glavarica.

BRDOVAC. Čestitam Vama i svim društvima: Sretan Božić! Javljam da je kod nas bilo sv. Pricesti po prilici: ožujak 3000; travanj 2000; svibanj 1000; lipanj 500; studeni 90; prosinac 400. —

J. Fučkar, glavarica.

Donja Kupčina. Djevojačko društvo S. I. zajedno s Apostolatom primilo je sv. Pricesti u listopadu 145; studenom 158; —

S. Antolčić, glavarica.

Drenovci. Poprečni broj sv. Pricesti u našem društvu je 55. Na dušni dan isle smo sve zajedno na groblje k našim pokojnim drugaricama, da im iskažemo ljubav i preko groba onom kiticom jesenskoga cvijeća, molitvom i pjesmom »Mirno spavaj i počivaj!«. Prizor je duboko dirnuo njihove roditelje. — Sad u prosincu polazimo redovito zornice i primamo sv. pribrest, kojih je bilo ovaj mjesec 90. Uz mnogo pozdrava u ime društva želi svima sretan Božić!

A. Vilić, glavarica.

Ložišće. Djevojačko društvo S. L. primilo je naknadnih sv. Pricesti: august 112; septembar 45; listopad 40; studeni 90; Na Svesvete primljeno je 6 djevojčica u Podmladak. Na Bezgrešnu pristupilo je cijelo društvo sv. Pricesti.

Glavarica društva Julijana Lombardić zauzele se, da se nabave kovni llijani kipovima sv. Josipa i sv. Ante u našoj crkvi. Štovatelji dragih ovih svetaca odazvate se i sad ti llijani rese ova kipa, a nabavljeni su troškom od 1500 dinara. Najveći prinos darovala je M. Forencić r. Perić iz San Franciska. —

Zaveli smo i akciju za kat. Misije. Članica D. R. preuzeala je povjereništvo i prikupila 40 pretplatnika. Smisao za to djelo nailazi na sve to veći odziv.

Upravitelj D. A. Marušić.

Martinska Ves. U 3 nedjelju adventa primljeno je u Djev društvo S. L. 11 članica, pa imade sad svih 40 sa 10 pripravnica. Sv. Pricesti naknadnih bilo je oko 400. Da nema pustog obzira bilo bi i više. Ali što nije to će biti u novoj godini?

Vel. Bukovac. Primisimo lijepe Vaše savjete i nastojimo da ih se držimo. Kad nas se ljudi drže starog svoga običaja, da se u oči blagdana vole kasno pri-

Vijesti. — Najboljnji vapaj.

ćestiti. Tako se i mnoge naše drugarice u oči Bezgrešne. — U listopadu primili su sve djevojke sv. Ptičest, a u studenom i prosincu i po dva i po tri puta. Uz se dačan pozdrav i čestit Božić!

Vel. Gorica. Još nam zuje u ušima lijepo rijeći, što smo ih čule na dan osnutka našega Djev. društva dne 8. lipnja. I mi se nastojimo držati njih kao i vršiti svravila. Svakoga mjeseca primamo oko 150 sv. Ptičesti i čitamo marljivo Glasnik. Naš vel. g. župnik upućuje nas i hrabri na mjesечnim sastancima, a mi kitimo dragom Isusu oltar i u crkvi i u srcu svom. Čije ćemo jednom u vječnosti biti, to ne treba da se od mladost posvetimo. Šaljemo pozdrav svim društvima diljem naših vratne domovine neka se sjeti u molitvi i nas mladih svojih drugarica. —

J. Pavilić, glavarica

Voća. Djevojačko društvo S. L. primilo je u kolovozu, rujnu, listopadu i studenom 225 sv. Ptičesti. Kod klečanja dne 6. kolovoza izvršile smo revno svoju dućnost časteći milog Isusa u Presv. Sakramenu cijeli dan. — **T. Stanko,** glavarica.

Kobilic. Naše selo spada pod župu Veliku Goricu, a ove svete godine sa gradili smo si kapelu u čast M. B. Karmelskoj. Blagoslov je bio 19. srpnja. Mi članice Djev. društva, učinile smo sve, što smo mogle za nakit i procesiju. I bilo je doista lijepo i draga svim našim župljanima, koji su u velikom broju došli. —

Svibanj i lipanj lijepo smo probavile moleći dnevne krunicu i litanijske zajedno. U srpnju pak i kolovozu obavile smo devetnicu M. B. Karmelskoj i Bistričkoj kojoj smo brojno hodočastile. —

Otkad smo u društvu opaža se veća sestrinska ljubav među nama i idemo sedna drugoj da čitamo lijepje knjige. — **Anica Trupčević,** revniteljica.

Velaluka. Na izmaku smo godine pa Vam dvije radosti javljaju: prvo da mi buduće godine sajdete više Glasnika, jer će ih trebati 60. Mnogim je obiteljima tako omiljio, da ne mogu biti bez njega.

Druga radost jest ta, što se ove godine vrlo razvilo štovanje Presv. Srca u našoj župi. Preč. naš župnik i g. katehetka nabavili nam kip Presv. Srca i mi smo snijeme vrlo svećano proslavili bili blagdan. Od onda ima svaki prvi petak lijep broj sv. Ptičesti, a k tomu obavljamo i »Devet služba u čast Pr. Srcu. Lijepim poukama prosvjetljeni i nebeskom Hranom okrijepljeni vraćamo se na rad. Možemo zaista biti zahvalni našim vrlim dušobrižnicima, što nas i dobrim primjerom svojim i revnošću potiču na duhovni život. Neka bi sveti planjer ljubavi Bož. Srca obuzeo cijelu župu našu! — **Oreb B.** povjerenica

NAJBOLNIJI VAPAJ.

Brušane. Naša župa uzaludno moli svećenika i tako ostadosno skoro dvije godine bez nadzora i pouke. Bilo nas je 44 članice Djev. društva Presv. Srca Isusova i primale smo 22 glasnika. Sada za g. 1921. nolim samo pet komada mjesечно. Ovom se nije čuditi, jer ovce bez pastira idu o svojoj glavi ne mareći za očitu propast. Neke bivše članice vole primati omladinu slaba glasa na prelo te slušati sramotne pjesme, bogumirske psovke i klevete, nego čitati čestito štivo. Opečnici vole zaći u birtiju nego slušati sv. misu. Taj »pakao« imadeš pred crkvenim vratima, pa se na blagdan Bezgrješnog Začeća porodi ondje svada. Najgroznije bogopsovke odjekuju u crkvu i smetaju vršenje službe Božje, koju je slučajno obavljao trnovački svećenik. Jedna osoba pala je pred crkvom od udarca u nesvijest i nakon 25 sata preminula, dočim ih je više ranjeno. Evo ovako. Vam se napredaju bez dobrih svećenika. — Oj dobri i sposobni dac! Podite u sjemenište da nam budete dobri pastiri duša naših, sada u crno zavijenih. A V klerici u sjemeništu ustrajte u svetom svome zvanju i nek je prokletstvo ona ženska glava, koja bi Vas Isusu iznevjerila. Sve ćemo rado da smrti dievovati samo da isprosimo Vama jakost i ustrainost.

Ožalošćene ovce bez pastira.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — **I. Djornik,** D. I. rektor.

Urednik: **J. Vrbanek D. L.** **Tiskom Glasnika Srca Isusova:** **A. Allirević D. I.**

G. 35.

1926.

Br. 3.

Procvat katoličke vjere u sjevernoj Evropi.

Nakana Apostolstva molitve u ožujku, odredena od sv. Oca Pija XI.

Bolno se čovjeka doimlje, kad stupivši kroz sveta vrata u sv. Petru u Rimu pogleda na sarkofag švedske kraljice Kristine, što se nalazi na prvom lijevome stupu. Eto nekoč je prava vjera cvala ne samo u Švedskoj, nego i u susjednoj Norveškoj i Danskoj, a jednako i na jugoistočnoj obali Baltika : u Litvi, Letonskoj, Estonijskoj i Finskoj. Sirili je i za nju umirali: Sv. Kanut, kralj danski u 9. vijeku; sv. Henrik, biskup u Upsali; sv. Ansgar, Olaf, Erik, Brígita, Katarina u kasnija vremena.

Nesretna pohlepa za crvenim imetkom zavela je kraljeve Kristijana III. i njegove susjede i nasljednike, da su se odmetnuli u luteranstvo te za sobom odveli i neupućen narod. Pomagali im i neki nevaljani svećenici, baš kako biva u najnovije vrijeme i u nas. Mrki protestantizam zavladao je tim lijepim krajevima, pa dok će materijalno blagostanje lijepo dizalo, duševno su ti narodi u velikoj pogibli.

Prvak njihov, protestanski nadbiskup u Upsali Dr. Soederblom izjavio je 19. VIII. 1925. na svečanom vijećanju raskolnih crkvi, da ne zna ništa sigurna o objavi, o otkupljenju, dapače ni o božanstvu Kristovu. »Ujedinimo se, reče, samo da obnovimo praktično kršćanstvo!« Kao da može koga vezati Kristova zapovijed, ako ga ne prosvjetljuje, ne veže i ne krije njegova vjera!

Nije čudo da siromah viće za praktičnom kršćanstvom, kad mu država namiješta žene za svećenike, a jedan njegov biskup Trodijhem to još odobrava. Razvod brakova, nesreden obiteljski život i pokvarjenost mlađeži, napose ženske, preotima mah.

E, pa zar nije tako i u katoličkih naroda?

Ako i jest u kojega, na dvoje treba ipak pripaziti. Katoličkim narodima čuva ipak Crkva netaknuta nauku i zdrava čudoredna načela, tako da zlo uza svu pokvarjenost ne vrijedi kao dobro i dopušte no. To pak zadržaje narode da posvema ne propadnu.

Drugo: u katoličkih naroda ostaje i u najpokvarenije doba mnogo i pojedinaca i organizacija, koje se strogo drže starog poštjenja i velikom ga revnošću nastoje provesti i u zalutalih. To je pak snažno vrelo obnove i novoga života. Najbolji je tome primjer francuski

narod. I u sjevernih naroda

katolici dobivaju sve veću važnost.

Danaca ima u svemu 3 i pol milijuna. Od toga je g. 1890. bilo jedva 6000 katolika sa 58 svećenika i 20 crkvi i kapela. Sada pak ima 22.000 katolika sa 83 svećenika, 543 redovnice i 48 crkvi i kapela.

Norvežana ima oko 2 i pol milijuna. G. 1890. bilo je 1200 katolika, sa 20 svećenika i 12 crkvi. G. 1925. bilo 3000 katolika sa 18 duduše svećenika, ali zato 256 redovnice i 23 crkve i kapele.

Sveda ima 5,600.000 i dok je 1890. bilo 1500 kat. duša, danas ih je 4000 sa 12 svećenika, 89 redovnica i 10 crkvi i kapela.

U Finskoj je najžalosnije, jer su krivovjerci znali narod najlukavije prevariti. Baš kako čine i u nas odmetni tako zvani »starokatolici«, tako su i tamo zadržali i kat. obrede i način uprave dapače i istu isповijed, samo su govorili, da ne trebaju pape. Narod se jadan prevario i ostao eto već 400 godina bez prave vjere. Luč prave Isusove vjere podržaje ondje još i danas 1500 katolika s biskupom i 6 svećenika na čelu.

U Estonkoj je također malo katolika, jedva 2560 sa 3 svećenika; ali za to je u Letonskoj od 1.400.000 stanovnika 400.000 katolika; u Litvi dapače od 2 i pol milijuna ima 2 milijuna katolika.

Ovom razmijerno malom broju katolička namijenila je Providnost veliku zadaću vjerskog osvještenja sjevernih naroda. Položaj im je duduše težak, jer su još i danas u nekim zemljama strogi zakoni proti prelazu na katolicizam. Ugleđ im ipak raste osobito s dva razloga: među njima ima odličnih inteligenata, kao na pr. glasoviti pisac Joergensen; i drugo: katolički su uzgojni zavodi za mladež upravo najzorniji.

Javno mišljenje okreće se sve većma katolicima u prilog. S naklonosću pratile su na pr. mnoge novine jubilarno hodočašće njihovo u Rim. Išli su u više navrata. U svibnju ih je bilo 428; od tih je bila dobra trećina protestanata, koji su sve pobožnosti činili skupa s katolicima i s velikim počitanjem poklonili se sv. Ocu papi. U jesenskom hodočašću bilo je paće više protestanata nego katolika. Gleđajući to pisale su novine u Bergenu: »Medu norveškim luteranima opaža se bilo svjesna bilo nesvesna ili polusvesna sklonost prema rimskoj vjeri.«

Zanimivo je da im se osobito pobožnost Presv. Srcu mili. Danski Glasnik Presv. Srca, pa finski »Uskon Sanoma« t. j. Glasnik Vjere, kao i litavska »Zvaigzde« t. j. Zvijezda nalaze mnogo čitatelja i među inovjercima. Tako eto i u Sjevernoj Evropi žar Božanskoga Srca topil predsuda i unosi svjetlo prave vjere. Sjedinimo s njegovom ljubavlji svoju ljubav, s njegovom molitvom svoju molitvu, s njegovim trpljenjem svoje trpljenje, da se dade nebeskom Ocu zadovoljština za grijeha otaca, a sinove da što prije zagrlji prava im majka, sveta rimokatolička Crkva.

J. Vrbanek D. I.

Što je glavno u isповијedi ?

Sa čovjekom, sa svećenikom u isповијedi vrlo lako obraćunaš. Rečeš mu svoje slabosti, pa što ti može? Sutjeti mora, ne smije do tebe manje držati, mora te dapaće odriješiti. Za to ga je Bog postavio: »Kojima vi oprostite grijeha, oprostit će im se«. Iv. 20, 23.

Ono, što je teško u isповијedi, jest obračunati sa samim sobom. Ispovijed je dobra samo onda, kad se čovjek zaista kaje. Kaje se pak, kad žali što je pogriješio, žali od srca, žali za sve, žali pred Bogom.

Tu žalost ne treba baš dà čuti, kao što ju čuti, kad mu bližnji rod umire. Glavno je da ima ono uvjerenje: Zaista sam Bogu kriv; volio bih da to nijesam proti Njemu učinio. Najbolje ćeš razaznati, da li je ta duševna žalost prava, ako se pitaš: Kakove sam volje, hoću li taj smrtni grijeh još učiniti? Ne, što je do mene, ne ču nikada!

No kako da stvorim u sebi takovu volju?

Ozbiljno promisli, što si grijehom učinio: Boga Gospodina uvrijedio, milost njegovu i nebo izgubio, vječni pakao zaslужio, Isusa na križ razapeo.

»Sin časti oca i sluga gospodara svoga; ako sam ja Otac, gdje je čast moja? Ako sam ja Gospodar, gdje je strah moj?« veli Gospod kod Malahije 1, 6. Ovakvomu, kakav sam sada u grijehu, veli Gospodin: »Odilazi od mene prokletniče u oganji vječni!« ...

Kako je dobar Bog, da me još drži!.. Drži me, jer mu Isus pri-

kazuje svoje boli za mene. »Isus bivši uništen postade svima, koji ga slušaju, uzrok spasenja vječnoga«. Hebr. 5, 9.

Što sve Isus trpi za mene? Pet otajstva žalosne krunice... U noći od četvrtka na petak prepatio ih je sva u Srcu na Maslinskem brdu. Kao sveznajući Bog predočio je svojoj čovječjoj duši sve, što ga sjutra čeka: vucarenje po gradu, krivi sud, poruge, trnova kruna, grozni bičevi i šibe, teški križ, čavli, zapuštenost, žeda, smrt... I sve to da mi pokaže, kako je teško moj grijeh uvrijedio Oca, koji ne pušta da ga mime kalež...

Promatrajući ga tako P. Croisset, veliki štovatelj Presv. Srca, ovako pobuduje kajanje: »O moj Otkupitelju i Bože moj! koliku li je žalost čutilo od ljubavi i boli ranjeno Srce Tvoje za sve grijeha svijeta. O da mogu osjetiti i ja taj bol, što sam ga također prouzročio! Molim Te upotpuni nedostatno kajanje moje svojim bolom. Tisni u srce moje odvratnost i strah pred i najmanjim grijehom; promijeni jedno srce moje prema neizrecivo čistom i svetom Srcu svome, ko je sveder plamti ljubavlju za Oca. Čvrsto odlučujem u buduće ljubiti samo što Ono ljubi, kao i mrzim sve, što je Njemu mrsko. J. V.

BL. Bernardica.

Svršetak.

Dne 17. srpnja 1866. stupa Bernardica u samostan sv. Gildardo u Nevers-u k Sestrama kršć. ljubavi i pouke, kod kojih je u Lurdusu neko vrijeme polazila školu. Već za tri tjedna bude obućena i dobi ime Sestra Marija — Bernarda. Trinaest godina napunjalo je sad poživo djevojče ovu redovničku kuću blagim mirisom svoje poniznosti.

»Došla sam da se sakrijem« reče drugaricama u novicijatu. Ove pak zaista svjedoče, da joj nije do drugoga bilo stalo nego da bude zaboravljena i malo cijenjena. Providnost je dopustila, da se kraj učiteljice novakinja Maike M. Terezije Vauzon mnogo u tom vježbala, jer ju ova svakom zgodom ponizivala i trapila.

Neka postulantica, tek što je došla u samostan, zaželje da vidi Bernardicu. Ona se baš nalazila kraj M. učiteljice pa će ova gospojici reći: »Bernardicu? pa to vam je! — »To-o-o?!« zine gospojica sva u čudu, jer si bila stvorila daleko sjajniju sliku o Bernardici. No još prije no će dospjeti popraviti svoj neuljudan izraz pruži joj Bernardica ruku veleći: »Da, gospojice, to i samo to!«

Neka glavarica upita je jednom: »Zar vas ne nalazi samomilje stoga, što vas je Gospa tako odlikovala?« — »A što li mislite o meni?« — odgovori Bernardica — Pa ja dobro znam, da je Gospa mene odabrala, jer sam bila najveća neznalica. Da je bila koja još veća od mene, bila bi nju potražila.«

Pravo čvijeće ljubavi ne niče nego na tlu poniznosti. Kad bi mlada Sestra Marija — Bernarda određena, da dvori bolesnike, posveti im se ona svim srcem i dušom. »Ona ih je njegovala — veli jedna redovnica — neizrecivom nježnošću. Vazda blaga, mila, nasmijana, prem često sva izmorena, brinula se srdačno i posto-

jano za njih kao majka«. Kad se približavala krevetu bolesnika da ih bodri, donosila im toliko utjehe i milja, te su mislili, da im se andeo približio. Često bi ih zabavljala zanimivim pričovjedanjem i požnim primjedbama, tako te bi zaboravili svoje боли.

Kad je pak sama u bolesti trebala podvorbe, svela je to ona zaista na najmanje. Zamolila je dapače poglavariču, neka joj predijeli Sestru čvrsta sna, kako je ne bi njezine боли u počinku smetale. »Počinite vi u naslonjaču — reče Sestri dvoriteljici — kad će trebati, zvat' cu vas!«

Prema svim drugaricama bila je susretljiva, mila i ljubežljiva. »Kad se pruži prilika — zapisa ona u svojim bilješkama — da poput Spasitelja ulijevam ulje i vino bolesnima, činit' ću to bez probiranja osoba, dapače, kao što učini Isus, radije ću se baviti siromašnjima, bjednjima i zapuštenijima.«

Ljubav rada revnosti. Kako bi se rado bila pridružila drugaricama, koje su iz istog samostana polazile u misije. Zadržana bolešću nastojala je svoju nemoć naknaditi molitvom, jer nije nikad zaboravila opomene Djevičine: »Moli za grešnike!« Spas grešnika, bila joj je jedna od onih misli, za koje je živjela. Za njih je svakog jutra prakazivala svoje molitve i rad moleći za to i Sestre: »Bl. Djevica je tako živo preporučila molitvu za njih, govorila bi im podsjećajući, da molitvi treba pripojiti pokoru. »Mi se dosta ne mrtvimo; mrtvimo se više!«

Kad joj donijeli vrlo gorak lijek, a to je bivalo često, kazala bi: »To neka je za velikog grešnika.«

»A gdje je taj veliki grešnik?« zapitali bi je.

»O, Blažena Djevica dobro ga zna!«

Oganj na kom se rasplamčuje revnost za duše, jest ljubava u Isusova. Ona je prožimala srce S. Marije — Bernarde, ona joj nadahnjivala sve žrtve. Tu je ljubav zasvјedočivala žrtvujući se veleđušno na oltaru pravila redovničkih. »O Isuse moj — zapisala je u bilježnici — daj da te ljubim! Ljubi i ti mene pa me razapinji, koliko te volja.«

Ljubila Isusa, ljubila je i Mariju. Koliko li je razloga imala, da je osobito ljubi. Njezina viđenja toliko joj oplemenila dušu najjednijim i najuzvišenijim osjećajima. »O ljubite je! — govorila bi drugaricama. O kad bi ljudi znali kako je ona dobra! Molite dobro svoju krunicu, stavite se pod njezinu osobitu zaštitu, ne će vam biti badaval.«

Kad je god uhvatila časak vremena pohitila bi u kapelu i ondje je našli zaronjenu u molitvu pred Marijinim oltarom. Sjećajući se njezine ljepote kod ukazanja nije mogla da vidi veći dio slika, što su taj dogadjaj prikazivale, »O dobra moja Majko kako Te nakazuju!« kliknula bi takvom prilikom. Ne mogu shvatiti, kako se mogu činiti takove nagrde, kad se radi o Blaženoj Djevici. A ipak su to bile slike, koje su mnogi držila umjetninama. »Marija je bila tako lijepa, da kad je čovjek jednom vidi, rado umire da je opet vidi — reče jednom zgodom.

No prije nego će je opet vidjeti trebalo je da prode još teške kuš-

nje. Njezin je doduše život bio sav samo jedan križni put. Već ju u djetinjstvu mučila naduha i vrućica je nerijetko prikovala na krevet. Sumnjičenja, progoni i duševne patnje u vrijeme ukazanja svima su poznati. Jedva je stupila u samostan, bacala je krv i došla u životnu pogibelj. Ova je minula, no samo da ustupi mjesto drugim bolima; naduhi, trganju, oteklinama i sušenju kostiju.

Tjelesnim bolima pridružile se redom i duševne. Iznenada joj stiže vijest, da joj je majka preminula. Ne ćemo se čuditi, što se na tu vijest onesvijestila, kad znamo, kako je djetinja ljubav bila u tom plemenitom srcu duboka. »Moj Bože, rekla je, kad se osvijestila, neka bude blagosloveno ime tvoje!« Slično je bilo iza pet godina, kad joj bilo oplakati oca.

Da savršeno pročisti svoju miljenicu, pričuvao joj Gospod za zadnje dane najteže duševne boli. Jednog dana odgovori Sestri, koja ju u bolima tješila: »O velika je to bez sumnje muka, kad čovjek ne može disati. No kud i kamo je veća, kad ga muče takove nutarnje boli. To je strahota!«

Cinilo se ko da je Gospod htjede učiniti dionicom svoje smrtnе stiske. I to je njegovo dobro dijete shvatilo te je neprestano ponavljala: »Bože moj, ja ti prikazujem svoju bol; da, Gospode, ja hoću tvoj križ!« »O križu ti si oltar, na kom hoću da se žrtvujem umirući s Isusom!«

S veseljem primi svetu pomast, a još prije zamoli sve za oproštenje naglašujući osobito, da joj oproste oholost, kojom ih je tobože sablaznila. Svi su pak znali, da je to još zadnji izraz duboke njezine poniznosti.

Na uskrsnu srijedu, 16. travnja 1879., približi se maloj mučenici konac. Žarko je ljubila i grila križ, i kako nekoć za ukazanja prekriži se milo i dostojanstveno, te tihо tepajući riječi: »Sveta Marijo, Majko Božja, moli za me sirotu grešnicu... sirotu grešnicu --- poleti k Bezgrijesnoj u nebo.

ŽALIM.

Zalim, što mi nije duša
Kao liljan bijela,
I što nije kao sunce
Ražarena cijela,

I što nije kao zvijezda
Povrh zemlje trajno,
I što nije dobra svima
Kao sunce sjajno,

I što nije kao krilo
Dobre majke meka,
Pa da tako pred oltarom
Svog Isusa čeka.

S. M.

MOLITVA KRISTU KRALJU.

Isuse Kriste, ja te priznajem sveopćim Kraljem. Štogod postoji, stvoreno je za Tebe; vrši Ti i nadamnom potpuno svoja prava. Obnavljam Ti svoj krsni zavjet odričući se davla, njegove taštine i njegovih djela, a obećajem Ti živjeti svim svojim silama, da pobijede prava Tvoja i Crkve Tvoje.

Božansko Srce Isusovo, ja Ti prikazujem siromašna djela svoja, e da sva srca priznaju sveto Kraljevstvo Tvoje, te da tako Tvoj mir zavlada po svemu svijetu. Amen.

(Potpun oprost jedamput na dan uz obične uvjete. Sv. Penit. 21. II. 1923).

ISUSU RASPETOMU.

Iz španjolskoga prevao M. Pavelić D. L.

Čeznuće moje, ruke plemenite,
Na svetom križu što ste ogoljene,
Da primite me, vi ste raširene,
I pribijene, da me ne kaznite.

Vâs ištem, oči mrakom obavite,
Što krvlju ste i suzam pokriveni,
Što budne ste, da odriješite mene,
I zaklopljene, da me ne kaznite.

Vas, noge, što mi pobjeć ne možete,
I glavu, što je spremna mene zvati,
I krv, što teče hiteć mene prati.

Sjedinit ču se s vama, grudi svete,
I s vama, čavli, da me prikujete,
I ne ćemo se više rastajati.

IMAMO SAVJEST.

1. Imamo savjest i velika je njezina moć.

Da se dignemo u vis pomoću zrakoplova i da nas on ponese u daleke krajeve i napokon spusti u jedno zabitno afričko selo, kamo još nije nijedan Evropljanin stupio, vidjeli bismo, kako se i ondje ljudi Bogu mole, prikazuju žrtve Bogu, djeca poštivaju svoje roditelje, odrasli kao i djeca ljube svoje starije, cijene čistoću, osuduju kradu priskaču u pomoć svomu bližnjemu, majke i ocevi vole svoju djecu. Uopće bismo se začudili nemalo, kada bismo našli, da tu ljudi znadu u pogledu čestitog života velik dio onoga, što i mi znamo. Prošlog je ljeta bio u Zagrebu o. Kohnen, misijonar među Šilucima u središnjoj Africi. On je pri povijedao, kako je neki protestanski misijonar došao u šilučko selo, pa pod otvorenim nebom stao tumačiti 10 zapovijedi Božjih. Ti su tobožni »divljaci« mirno slušali i na svršetku su misjonara otpratili do na kraj selja, a onda se vratili i vikali: »Ala je lud taj čovjek! On misli, da mi to ne znamo.«

U istinu nema naroda ni čovjeka, koji ne bi znao u glavnom, što je u 10 zapovijedi Božjih. Oni sebe i osuduju onda, kada rade protiv tih zapovijedi. N. pr. članovi plemena Đur u ekvatorijalnoj Africi nerijetko stanu na glas isповijedati svoja zlodjela, za koja nitko nije znao. U Indiji ima mnogo slučajeva, da se ljudi, svjesni koga teškog grijeha, bace pod noge slonu, kada ovaj u vjerskoj njihovoj procesiji nosi kumire. A ne dogodi li se i u Evropi, da netko dode k suču i očituje mu svoje krvice? I to dotičnik učini ne na času smrti, kada mu tobože ne može nitko ništa, nego i onda, kada je zdrav i kada nitko ne bi doznao za njegovu krivnju.

2. Naša je savjest od Boga.

Kada nalazimo kakav zakon po svoj našoj državi, mora da ga je naredila vlast te države. Tako opravданo sudimo. Ako je taj zakon raširen po svoj Evropi, valja da su ga odobrile i uvele vlasti svih evropskih država. No ako je taj zakon na svem svijetu i to prije nego li je postojala i jedna država, onda mora da taj zakon potječe od zakonodavca, koji je prije svih država i obitelji, a to je jedino Bog. Dakle samo Bog je uveo u našu dušu kao i dušu svih ljudi svojih 10 zapovijedi; On nam je dao savjest, koja nam pokazuje što je pravo i dobro i što je zlo, te da moramo dobro činiti i zlo izbjegavati.

Što hoće ovaj glas savjesti? Kad nas nitko ne vidi niti čuje, čujemo mi ipak u sebi glas, koji nam prijeti kaznom ili nam za dobro obećaje nagradu i to na drugom svijetu. Koliko li puta već rekoše divljaci katoličkom misijonaru: »Na drugom će se svijetu znati, što je tko. Ondje nas čeka sud i kazna i nagrada.« Ovakvo su vjerovali i stari Grci i Rimljani i Egipćani, Perzijci, uopće naobraženi i divlji narodi. Zdrav ih je razum učio, da na ovom svijetu nema potpune pravednosti niti kazne ili nagrade i da je čovjek najnesretnije biće, ako nema drugog svijeta iza groba i ako Bog ne bi sudio pravedno sve naše misli i djela.

Pazimo dakle na glas savjesti. Vladajmo se po njoj. Ništa ne činimo protiv nje, jer ćemo za to Bogu odgovorati. I mladima dajimo dobar primjer! Bogu živimo po savjesti! **A. Alfrević D. L.**

Sakriveno blago.

ESTO ljudi pričaju o sakrivenom blagu i željni su, da ga nadu. Iz riznice Božjeg milosrda prikazuje se svagđanje blago, za mnoće sakriveno, jer ne dolaze, da prisustvuju kad se ovo blago na oltaru za svakoga otvara. Za mnoće je sakriveno blago, jer ga ne cijene, a zato i ne mare za nj. Za ove i ostaje sakriveno blago. Ovo sakriveno i najveće blago na svijetu jest — sveta misa.

Cijena ovog blaga. Isus je rekao pri zadnjoj večeri: »Ovo činite na moju uspomenu«.

Što je Isus učinio pri zadnjoj večeri to nastaviše apostoli. A i danas svećenici prikazuju Bogu nekrvnu žrtvu. Sv. misa je središte i jezgra kršćanskog bogoslužja. Križ je drvo života, na njemu nebeski plodovi rastu. Naši žrtvenici, na kojima se žrtva Kristova obnavlja, jesu zlatne posude, u njima nam se daju ovi plodovi. Prvi kršćani radije bi prigrlili smrt, nego da napuste sv. misu. U kat. crkvi bez sv. misе presušio bi izvor Božjih milosti. A neprijatelj Božji sotona zna, da je sv. misa neprocjenivo blago, zato nastoji, da vjernici ne slušaju sv. misu, ili ako je slušaju, da prisustvuju bez ikakve pobožnosti.

Koristi ovog blaga.

1. Sv. misom Bogu iskazujemo čast i Njemu se zahvaljujemo. Bogu ide neizmjerna čast. Sv. Bernardo veli: »Mi uzimamo od Isusa što nama nedostaje, da iskažemo Bogu čast. Zato mi prikazujemo Vječnom Ocu Isusa, njegovog Sina, koji se za nas žrtvuje na oltaru«.

Jedna sveta duša ovako je davala oduška svojoj ljubavi spram Boga: »O Bože, da bi imala tisuć jezika, da uzveličam tvoje savršenosti! Oh, da bi imala takvo srce, koje bi vrijedilo za milijun srdaca, da te žarko ljubim! Oh, da bi mogla nagovoriti sve ljude, da ti ljubav iskažu«. Nato će neki glas, koji joj govoriti: »Tješi se, jer jedna s a m a sv. misa iskazuje mi čast, koju ti želiš i još veću i neizmjernu«. O. Segneri služi se ovom prispodobom: »Kad bi slavna Crkva (t. j. nebo) poslala sve nebesnike, da počaste Presv. Trojstvo. A vojujuća Crkva (t. j. naša zemlja) poslala jednog svećenika, da prikaže sv. misu, Bog bi višu čast primio od jedne sv. mise, nego li od poklona svih nebesnika«.

Neki protestanski slikar, tako veli Diderot, prigodice bi ismješivao katolike. No jednom ipak osjeti živu želju da postane katolikom. Bilo to baš onda kad je motrio sv. Oca Papu gdje služi svečanu sv. misu.

Kad je jednom Franjka Farnese molila, prikaza joj se Majka Božja, izruči joj malog Isusa i reče: »Uzmi ovo Bož. djetešće, njime možeš dati dostoјnu zahvalu za sva dobročinstva«.

2. Sv. Misa taži srdžbu Božju.

Da nije ove pomirbene žrtve, mi bi vidjeli zemlju poplavljenu od teških i zasluzenih kazna. Sv. Timotej biskup veli: »Zemlja neka

zahvali svoj daljni opstanak sv. misi, bez nje bila bi grijehom već davno uništena».

Svećenik, koji prikazuje žrtvu na oltaru to je onaj stup, koji još podržaje svijet, uskoleban težinom grijeha. (Sv. Euharije).

U Staroj Ateni jednog dana zrak se tako strašno okužio, da su ljudi na ulici mrtvi padali. Liječnik Hipokrat naredi, da se sva stabla posjeku i da se naslagama ovih drva raspali oganj, ne bi li se zrak raskužio. I danas se zrak okužio svakovrsnim grijehom. Svakog dana na oltaru diže se pomirbena hostija k nebu, da raskuži zemlju neprestanim grijesima zaraženu.

Posluži se ovim blagom.

Mnogi i ostaju siromasi, jer neće da se posluže ovim blagom. Sv. misa je potpora svijeta, jer daje veliko blago. Sve što je Isus za nas zaslužio u gorkoj svojoj muci, sve nam u sv. misi daje. Sv. misa je primjena muke Isusove veli sv. Toma. Ako mi ne stavljamo zapreka, ona nam daje duševno blago: pokajanje pobjedu napasti i ostale milosti. Daje nam vremenito blago, u koliko ne škodi duši: zdravlje, sreću, obilje i ostalo. Pravednicima daje obilje milosti, dušama čistilišta nebo, grešnicima dar pokore, poganim dar vjere, krivovjercima obraćenje pravoj vjeri. Sv. misa je čovječanstvu poput sunca, koje svojom toplinom može ganuti svako srce, što se posluži ovim suncem milosti. Zavidnici prigovarali tajniku španjolskog kralja, nadbiskupu Ferdi de Távaleru, zašto on svaki dan čita sv. misu, kad je silno zaposlen. Nadbiskup odgovori: »U sv. misi dobivam milost i jakost da sve potpuno izvršim.«

Kako će doći do ovog blaga?

A ti hajde, kako si i dužan, na sv. misu u nedjelje i zapovjedne blagdane. Stariji neka prednjače primjerom. Ukućani, ako ne mogu svi, neka se barem izmjenjuju.

U crkvi, kod crkvenih vrata i oko crkve za vrijeme sv. mise lijepo i sabrano se ponašaj. Na Kalvariji Isus se žrtvovao, na oltaru u sv. misi Isus se i sada žrtvuje. Kad je Isus uzlazio na Kalvariju našlo se duša, koje su se ganule. Neki se hladno ponašali na Kalvariji, a neki su ismjehivali Isusa.

Prorok Ezehijel svetim Duhom zanesen gledao je udivljen veličanstvo Božjeg hrama. No gle u hramu vidi predmete i osobe, koje su izazivale srdžbu Božju. Naoruža desnicu, da kazni nesretnike. Što bi uradio prorok kad bi vido, kako se danas neki ponašaju u crkvi? Neki možda dolaze, da ih vide, i da vide. U nekim mjestima žensko odijelo nije baš pristojno za crkvu. Prorok bi sigurno naoružao i danas svoju desnicu, da ih istjera ili kazni. Jedan francuski biskup u svojim pastirske pohodima uvihek je isticao ove riječi: »Spomeni se, da svetkuješ dan Gospodnjeg.« I naglasivao slušanje sv. mise. Na svom grobu dade uklesati spomenute riječi. Bog u svojoj trećoj zapovijedi ovo ističe. Tvoji duhovni oci, svećenici, neprestano ti preporučuju, da ideš na sv. misu. Poslušaj! u sv. misi naći ćeš blago možda za te do sada sakriveno ili slabo poznato. Poslušaj i bit ćeš zadovoljniji i sretniji.

S. Dragičević D. I.

NIŠTA TEŽE OD ZLE SAVJESTI.

Kao ladica što mirno plovi morem, tako je život poštenjaka, koga nadahnjuje mirna savjest. Siguran je kao kad bi bio u čvrstoj kuli.

No jao, kad čovjeka stane goniti zla savjest.

Ide Kain, da prinese Bogu žrtvu, ide i Abel. Abelova je žrtva Bogu mila, Kainova nije. Kain bude ljut na brata. Misli i razmišlja, da ga ubije. Zašto se ljutiš? pita ga Bog. I lice ti se iznagrđilo. Ako činiš dobro, zar te ne će nagraditi? Ako zlo, grijeh, nemir, strahota, pred vratima su ti. I kad je ubio svoga brata, trese se Kain od straha pred Bogom i govori: »E to, ti me čeraš danas sa lica zemlje, i pred tvojim će se licem sakrivati, bit će tudinac i prognanik na zemlji. Svak, koji me nade ubit će me...“

Tako se evo boji, trese se čovjek, koji je učinio grijeh. Najprije misli: Ne zna nitko. A kad tamo, znade Bog, a duša, savjest ne da mu mira. Ruje u njemu, boli ga, peče. I sad opet misli: svatko zna, svatko me prezire, progoni, kao da mu je čitav svijet na ledima. Put života samo mu je trnje. Zakon Božji, što ga je prekršio postao mu veći teret nego da ga je izvršio.

Davidu je Bog bio oprostio grijehu, ipak on vapi u Psalmu 37.5. »O pačine moje nadvile se nad glavu moju i kao teški teret pritištu me.« Pa i dobro je dok savjest opominje; čovjek se još može popraviti. No jao kad čovjek otvrdne, kad savjest zatuče, da mu se tek na Božjem судu probudi...

Što ćeš dakle učiniti ako te takav teret pritisne?

Idi, zbaci što je teško, nečisto na duši. Daj, obavi sv. ispovijed. Obavi je čim bolje, čim prije. Eto korizma je. Tebe kao katolika goni Crkva, da taj teret odbaciš. Ove godine možeš dobiti laglje oproštenje od svih grijeha, jer je za nas jubilejska godina.

Što ćeš, kad preko Boga ne možeš! A Bog je rekao: »Kojima vi oprostite grijehu bit će im oprošteni.«

Kakav će to biti život ako ostaneš u grijehu? Eto ti primjera. God. 1892. je u New Yorku neki Talijan počinio ubojstvo. Policija ga je tražila, ali on je vješto podbrusio pete.

Iza blizu jedne godine vidjelo se u Montrealu u stolnoj crkvi nekog Talijana gdje kleći. Jako je smeten. Sad skokne na noge,

sad se opet baci na koljena, ljubi podnožje oltara. Jakim glasom govori, više: »Ja sam ubio, ubojica sam!« Mislilo se, da je poludio i ljudi pozovu stražara. Ovaj dode i hoće da ga odvede, ali čovjek lijepo moli stražara: »Nemojte me odvesti, ostavite me u crkvi; ja imadem činiti pokoru za jedno ubojstvo, koje sam prošle godine učinio u New Yorku. Od onda ne imam mira, ne imam pokoja. Dan i noć me nešto proganja. Krvavo lice ubijenoga mi je uvijek pred očima, i u snu...«

To se onda čitalo u misijskom listu, a danas se tako što i češće čuje.

Zato, moli se Bogu i pazi na sebe. Ne daj tijelu sve, što bi htjelo. Oprisi se, bori se proti njemu. Daj tijelu, što je nužno da živi i da može raditi, ali ne zadovoljuj svakoj njegovoj željici. A svijet?! Ljudi?! Što će reći?! Ostavi ih, ne daj se zavesti. Jedino borbom se čuva i sačuva mir duše, mir savjesti.

Bog neka ti bude Bog, Otac. Ne ostavi ti njega, on tebe ostaviti neće. **M. Rihtarić.**

ŠTO MI JE VRIJEDILA.

Istužit ću vam se, jer mi je srce prepuno bola. Bit će mi lakše, a mnogoga od vas i molitve kod Boga vrijede, pa će mi po njima biti milostiv, kad nisam vrijedan, da primi moje.

Do pred rat živio sam u slavonskoj varoši, kako se već onđe živi. Ja zasluzivao, žena brižno gospodarila, djeca slušala i bogobojazna bila. Bio ja kod kuće ili ne, oni su svako veće s majkom obavljali skupnu molitvu pred kipovima Srca Isusova i Marijina. U pravom ih je duhu katoličkom uzgajala, da ih milina bila onake gledati.

Sredinom rata oženio se stariji sin i domala otišao u rat. Doklaskom snahe u brzo prestala skupna molitva, ali prestaо i mir i blagoslov u kući. Sin postade grub i osoran, pa nemaš pred njim mira ni počinka, da o drugim zlima ne govorim. Još se dalo snositi, dok mi Bog ne uzme ženu, njoj za dobro, da je dobru i milu nagradi, ali meni za nevolju, jer je sad snaha i sin da se već ne da izdržati.

Za žive žene molili smo već tolikoput devetnice Presv. Srcu i vazda uslišani bili; a eto otkad je ova nesreća pod krovom, ko da se nebo nad nama zatvorilo. S početka nije ona htjela tobože samo skupne molitve, a sad eto kud je sve otišlo! Sad vidim, što li mi je vrijedila žena ne samo rukom nego više dušom, a vidim i to kakovo je vrelo blagoslova skupna molitva obitelji Presv. Srcu. **D. F.**

Popovi i skakanje u zatvor.

Kad treba obraniti svetu vjeru skaču istina i svećenici u zatvor. No ovako ipak ne, kako se ovi razgovarali.

Dvojica seljana vraćajući se kući iz susjednoga mjesta razgovaraju i prvi reče:

»Da ti bi, da ti pop kaže i s tornja za njegovu volju skočio.«

Drugi, koji je u društvu Apostolata muževa, odgovori: »Čuješ, da i ti popa slušaš, bilo bi ti bolje, i ne bi bio doskakao u zatvor. Ja popa slušam i nikad me nije naveo na zlo, uvijek sam dobro prošao...«

ZDRAVO MARIJO!

Andeo se Božji spusti
S neba k Tebi pa izusti
Ono rajske: Zdravo!
Vasiona prihvatala:
Zdravo, zdravo, zdravo bila,
Svega svijeta slavo!

Javljal je nebo svima
Adamovim sinovima
Prije toga davno,
Kakvim sve će roditi rodom
I usrećit zemlju plodom
Tvoje Ime slavno.

Dokle bude zemljom Ijudi
Pjevat će se uvijek svudi
Tebi: Zdravo bila!
Kroz svu vječnost raj će — eto —
Tvoje slavit Ime sveto,

Fra Bono Zec.

HODŽIN ZAPIS.

Nastavlja pripovijedati bosanski svećenik.

Zamalo se hodža trgne i prozbori: »Pa šta je onda, gospodine, s tolikim narodom i s tolikim zakonima, kad je samo jedan pravi? Šta će iz toga biti i kuda će to izaći?«

»Moj dragi hodža, ja ti mogu samo to reći: tko je tomu kriv, neka ga Bog pita i on će morati dževapati (odgovarati) kod Boga. One prvonje što su zakone zametnuli neka se dobro drže na strašnom božjem sudu: kako su smjeli učiti druge njekakve svoje zakone mimo jedan pravi od Boga zakon. Kako su oni smjeli pačati se u Božje i svijetu prosipati svoju pamet i mudrolije? Oni će najgore biti pred Bogom karani. Drugima će već nijkako dragi Bog rastarabiti, kako već tko bude pred Bogom u duši pravičan, hrdav i grečan.«

Moj se hodža sada nješto usplahiri i reče mi: »Pa kad je to tako, zar ti, gospodine, misliš, da naš turski zakon nije pravi od Boga zakon?«

Ja mu na to: »Neka, dragi hodža, mi ćemo se sve polako razgovarati, a ne ćemo huje provoditi, već ti meni sada ovu reci: a zar nije naš zakon pravi?«

»Valaj, ja ne velim, da je krivi« učini hodža.

»Ej moj hodža, ako nije krivi, onda je zar pravi. Tude ne ima onako šigu migu, već ili pravi ili krivi. Eto ti veliš i sam, da nije krivi, e onda će biti pravi«, rećem ja.

»E onda je i moj pravi« presjeće mi riječ hodža.

»Ali, moj hodža, svaki zakon i svaka vjera veli, da je njegovo pravo, a rekli smo, da samo jedan zakon može biti pravi, kao što je i samo jedan dragi Bog, što je dao taj svoj pravi zakon ljudima. Kada budemo tako svi govorili, a i govorimo, da je naš svačiji zakon pravi, onda ili nije ničiji, ili samo jedan i to onaj, što je od Boga, a drugi svi nisu od Boga dragoga, već od grešnih ljudi i zato i nemogu biti pravi. Zar nije tako?«

»Pa ured (gotovo) i jest tako, jer tako nješto zamisljeno hodža. »Pa kad je to tako«, trgne se nagle hodža i reče mi, »deder ti, gospodine, meni reci: pa otkuda je naš turski zakon?«

»Ej moj hodža, znaš valjda bolje nego ja, da je vaš zakon posto od Muhameda, a on je, moj hodža, bio čovjek ko i svaki«, ja ču njeumu.

»To ja znam«, reče mi na to hodža, »ali je naš Muhamed bio božji prorok u Arabistanu, kako to donose naše knjige i čitabi, znaš tamo u Arapskoj zemlji.«

Znam ja to, moj hodža, ko i ti, jer sam to učio i s tim si dosta glavu razbijao.

»Znam«, reče mi hodža, »ali ti, meni, gospodine, reci sada ovu: pa otkuda naš turski zakon čak amo u našoj Bosni? Znaš, da je Arabistan čak tamo negdje na kraju svijeta.«

»Neka moj hodža«, ja ču njeumu: »ti veliš, da je dragi alah naredio, da prorok Muhamed vas dunialuk uči taj božji zakon, a ti meni sada to reci: pa jeli ikada prorok Muhamed bio amo u Bosni?«

»Valaj« otpovrnu mi hodža, »ja to baš ne znam, a sve bih reko, da nije.«

»Ja isto velim, da nije« rečem, »jer prorok Muhamed nije ni znao, gdje je ta Bosna ko što ja i ti ne znamo za svaki budžak (kut) ovoga svijeta. Ti si me malo prije pitao: pa otkuda vaš turski zakon i vi Turci u Bosni i veliš, da je to Božja bila naredba, da vaš zakon bude širom ovoga svijeta. Ej moj hodža, nije sve baš božja naredba, puno toga ima na svijetu što je i proti božjoj naredbi!«

»Kako to«, začuden će upitati hodža, »zar ne sudi Bog svim svjetom?«

»Sudi da, ali tko misli na to?« rećem ja svome hodži. »Zašto je svijet hrđav i narod se ispoganio? Zar je to naredba božja?«

»Valaj nije«, odgovori hodža.

»Eto vidiš, moj hodža, nije sve, što biva na svijetu božja nared-

ba«, velim ja, »već ljudi puno toga urade, što nije nikako od Boga naredba, već njihova naopaka volja, a dragi Bog samo šuti i trpi. Ali, moj hodža, on trpi samo do svoga vakta, (vremena) a onda će biti jao i pomagaj na strašnom božjem sudu«.

Sad ču ti, hodža, kazati ko što si me pito : otkuda je nasto vaš turski zakon i vi Turci ovdje čak u našoj Bosni. Znaš ti, moj hodža, da je prije jedno 500 godina turski car sultan Mehmed na sablji uzeo našu Bosnu i proširio svoje carstvo. Znaš ti, moj hodža, da on ovdje u Bosni nije bilo ama baš ni za lijeka Turaka, već sve naš kršćanski narod i kršćanski zakon.

Znam valaj, to i tako donose i naše knjige« reče mi hodža.

»E pa dobro moj hodža, sađa mi reci, otkuda vi Turci ovdje u Bosni i otkuda se dogodi vaš ovdje zakon?«

»Šta ti ja znam?« malo će ljutito moj hodža.

»Kada ti ne znaš, onda ču ti ja kazati, dragi hodža. Jel de, kada je sultan Mehmed uzeo na sablji našu Bosnu, uzeo je vojskom, a bezbeli ne knjigom i naukom: nisu valjda hodže i zakonoše zemlje uzimali već vojska. Znaš, da je sultan Mehmed bio turski car i u svojoj vojski imo svoje Turke, Arape i Misirce, a ne kršćene narode. Vojska ko vojska: ona se samo tukla i zemlju otimala, a nije valjda nosila u ruci knjige i čitabe, već sablju i buzdovan. Kada je car Mehmed našu zemlju na sablji oteo, onda se s vojskom svojom vratio, a u Bosni ostavio svoju vladu i sudavu. Pazi sada, dragi hodža, jesu li ti sudije i carski ljudi mogli toliki narod isturčiti, kada oni nisu bili ni hodže ni zakonoše, već samo carski činovnici. Njih je car ostavio, da sude Bosnom, a nije ih Bog poslao da uče zakon?«

»Pa otkuda mi Turci ovde i naš zakon?« u čudu me zapita hodža. »Čekaj, moj hodža, i to ču ti reći. Eto kada je car Mehmed Bosnu na sablji uzeo, onda se je mnogo našega kršćanskog svijeta prevjerilo i isturčilo : nješto silom, a nješto borme i milom. Oni bogatiji, oni koljenovići, da ne izgube svoje zemlje i svoga dobra odmah se prevriješi i isturčiše. Kada su vidjeli da narod bježi glavom bez obzira,

Nekad crkva sv. Ante,
sada džamija u Bihaću.

i od njih zazire, ko od nevjernika onda su oni, da im raja (prosti puk) ostane u zemlji kao kmetovi i robovi silom i milom taj narod pretjerali u novi svoj turski zakon i tako ti, moj hodža, nastadoše u našoj Bosni Turci i turski zakon uze mah. Sada ti meni dragi hodža, reci, ali pravo i metni ruku na srce i kaži mi, je li to bilo pravo i poštено? Zar su ovi murtati (izdajice) bili kakvi ljudi? Zar nisu pogazili stid i sram kad su za jadnu grudu zemlje i za kukavnu paru svojom vjerom prevrnuli? Ej moj dragi hodža, to je ono zlo na ovome hrdavome svijetu: da se ljudi jagme za novcem, a veli se pravo: novac dušogubac i da su se lakomili i laksili (otimali) za dobrima i blagom ovoga svijeta i zato su prodali i svoju dušu i zakon svoj prevrnuli. Tako su moj dragi hodža, postali Turci u Bosni i turski zakon, a kako se to već vozi do 500 godina, onda vas ima dakako širom sve naše Bosne. Sad vidiš, dragi hodža, otkuda ste i kako je postao vaš zakon u Bosni: od prevjerica i samih poturica!«

Moj se hodža nješto teško zamislio i oborio glavu i sve predase gledi. Uprav sam se bio pobojo, da se još ne će hodža na me razljutiti, pak onda nastavim: »Eto moj dragi hodža, ono što si me upitao, ja sam ti sada odgovorio. Reci mi, zdravlja ti, dragi hodža, nije li ovako bilo? Ja mislim, da i vaše knjige tako pišu, a naše beli ovako vele.«

Sad će jedva jedvice meni kodža: »Valaj, gospodine, sve more biti, pa i to. Svašta ima pod ovom nebeskom kapom i još će svašta biti.«

Svršit će se.

ZIONISTA SE OBRATIO.

Ivan Herzl, sin osnivača židovske zionističke stranke pokršao se i dne 20. listopada 1924. u Londonu prešao u katoličku Crkvu. Zbilo se to ovako. Godine 1918. i 1919. prisustvovao je javnim vjerskim predavanjima u Hyde-parku u Londonu. »Sredenost misli i neobična ljepota stvari, o kojima sam priviput čuo — veli on sam — tako me obuzela, da se tom dojmu nijesam mogao oteći. Tako sam često išao s predavanja na predavanje od 3 sata do 9, a da pri tom nijesam ni opazio, da još nisam ništa ni založio. Kad sam dočuo, da kane na bečkom groblju podići spomenik mome ocu, odlučio sam, da se u isti taj dan dadem krstiti. No katolički svećenik, kome sam stvar povjerio, nije htio na to pristati, jer da još nijesam dovoljno podučen. Kako sam ipak hotio provesti svoju nakamu, a znao sam da je krst valjan pa dijelio ga i krivotjerac, podem za silu jednom svom prijatelju, protestanskom pastoru, all sam mu otvoreno priznao, da kanim preći katolicima.«

I zaista je nastavio s poučavanjem kod Isusovca P. Day-a, velikog misionara za Židove u Londonu. Taj ga uvede u »kat. društvo za Židove« i upozna sa »Sestrama od Siona« pa je molitvom jednih i prijateljskim saobraćajem drugih zaista postigao milost prave vjere. Radostan piše 24. X. prijatelju Isusovcu Blihmaltru u Beč: »Iskreno me zadovoljstvo obuzima, što sam prošle nedjelje milošću Božjom primljen u jednu spasonosnu Crkvu katoličku, Sveti čin obavio je P. Day, Isusovac. Danas sam sav sretan primio Tijelo Gospodnje . . .«

Brojni obraćeni Židovi u Londonu radosni su prisustvovali svetomu činu, dok se drugo Crkvi neprijateljsko novinstvo silno ljutilo. Tako eto sin najljepše rješava teško zionističko pitanje, što ga je otac uzbudio.

H.R.-25.

Mali križari.

Moja mala Mirkica.

Da je vidite samo! Mala je i draga. Katkada i jako mudra.
Prava star-mala.

Malo umorna došla sam s puta kući.

— Teta, hodi da vidiš! Skoči, zagrli me i povuče u svoju sobu.

— Što je Mirkice, što se dogodilo?

— Ja sam se pričestila. Gledaj pričesnu sliku nad mojim krevestom. Krupne pametne oči malo udивljeno gledaju u mene.

Ne rekoh ništa. Poljubila sam je u čelo.

S večera drugi otišli šetati. Sjedim s Mirkom pred kućom i pričamo.

— Kako je bilo, Mirkice, kad je Isus došao k tebi?

— O znaš, teta, žao mi je bilo, što tebe nema. Bilo mi je lijepo i dobro, samo sam se malo bojala.

— A zašto si se bojala?

— Misnila sam, da Isus voli bolju diecu.

— Pa ti budi takovo bolje dijete. Jako moli Isusa da to budeš.

— Znaš danas sam molila Isusa za tatu, da i on voli Isusa. Misliš li, da je Isus čuo, što sam mu rekla?

— Da, Mirko, Isus je sigurno čuo. Samo Ga uvijek moli za tatu. Vidjet ćeš, da će i tata ljubiti Isusa.

Dragičina kitica.

Sjutra je velik Gospin dan. Sva se djeca užurbala noseći cvijeće, da okite Gospin oltar. I mala Dragica ide u crkvu, ali nema u ruci kitice — ili barem se ne vidi kitica, koju nosi mala Dragica. Skromna je mala Dragica ko i ljubičice, što tamo stoe do nogu blažene Gospe. »Što ti, Dragice, ne nosiš cvijeća Gosi na oltar?« upita je njezina drugarica.

»Nosim, Anice, samo se moje cvijeće ne vidi.«

»Ta idi, molim te, kako bi to moglo da bude?«

»Eto tako, Anice, majčica me naučila da savijem kiticu cvijeća, koje se ne vidi, a Gospo je milije od bijelog jorgovana i mirisne ljubice.«

»Kako to, Dragice?«

»Evo kako: Kad me mama jutrom budi, a meni se ne da ustaći, pomislim: ustati će Gospo za ljubav. U taj čas skočim iz kreveta — i ešti jednog cvjetka Gospo na oltar. Kad me majčica zove, da joj što pomognem, a ja bih se još igrala, opet Gospo za ljubav *odmah* ostavim igru i pomažem majci. Kad mi se ne da svršavati zadaće, sviđam se Gospo za ljubav. — To je moja kitica, koju će danas staviti Gospo na oltar. Majčica kaže, da će se Gospo jako veseliti.«

Ivanka.

Mali je Isus došao k Ivanka. Ona se danas pričestila. — Navečer je spremala majka malu Ivanka na počinak. Ona klekne, izmoli svoju večernju molitvu, preporuči se svome andelu čuvaru, a onda će majci:

— Mamice, dali je Mali Isus još uvijek u mojoj duši?

— Da, dijete, dragi Bog je još uvijek u twojoj duši.

— A kad će otici Bogo iz moje duše?

— Otići će, ako ga ti otjeraš, ako ga uvrijediš.

— Ali ja ga nećeš da otjeram, ja hoću, da On ostane uvijek kod mene. Kako ćeš ga zadržati, majčice?

— Moli Ga, da ti pomogne, da ostaneš njegovo dobro dijete, moli ga, da ti duša ostane čista i lijepa, reci Mu, da hoćeš, da samo On stanuje u tvome srcu, pa ćeš Ga tako zadržati.

— A hoće li Isus htjeti, da opet dode k meni?

— Da, dijete, ako budeš ovako dobra, Isus će često dolaziti k tebi pa i svaki dan.

MODERNI KRIŽNI PUT.

Ovo više nije tajna, koju bi trebalo kriti pred vama, mladi prijatelji. Što na ovoj slici vidite, to gledate premnogi kod kuće i na ulici, to čitate u listovima, što vam ih sa izdajnim posmehom starost gleda u rukama.

Gospodim Isus nosi i danas križ na Kalvariju. To jest: na prvom putu osjetio je boli i za današnje grijeha, jer ih je unaprijed bio, unaprijed Ocu za njih zadovoljio. Što mu se danas čini — dobro ili зло — čutjelo mu je Srce potpuno već onda.

Onaj, što ga vuče i pesnicom udara, to je onaj prostačina kočijaš na ulici, što za svaku kune i huli. Fini gospodin, što križ na Isusa pritiše, to je bezvjerski pisac, koji pobuduje sumnju o vjeri, o duši i Božu. Bradaš onaj, što je zamahnuo šakom, govori na škupština proti pravoj Isusovoj nauci i proti svećenicima. Koji se upro pa gura Isusa pod križem, to je neposlušni sin i skitalica, koji žalosti roditelje

i Isusa. Ona trojica, što se smiju i grohoću, to su kukavni beznačajnici, koji plješću svakom za čašu vina. Odstrag su framasuni i bludnici. Bliže s desna vidiš, kako sluga zloduha ucka djecu neka se kamonom nabace na Isusa.

Žalostan ide u toj rulji za Isusom svećenik s pobožnim dušama, kako je nekoć išao sveti Ivan s Majkom Isusovom i Marijom Magdalrenom.

Na drugoj strani eto ganutljive skupine, koju neizrecivo боли тaj postupak s Isusom, па га јели утјешити. Стују га како могу. Мајка пружа дјете, да га Isus barem pogledом благослови. Учитница redovnica uči djecu, da se mole ranjenom Isusu. Plemeniti dječak i djevojka pale svijeću i klanjavu se Isusu kao pred Svetotajstvom. Ma-la radnička djeca dižu ruke: »Isuse! Oprosti моме тати!...»

Pridruži сe овој divnoj kiti plemenitih duša. Obavi оve korizme više puta križni put; ostavi сe svoje главне pogreške; pohodi češće Isusa na oltaru.

A zar ne, da на slici još нешто мањка? Ti mladiću već pogadaš! Мањка uredena чета људи, који би скочили i rulji doviknuli: »На страну nitkovi! Ми не дамо нашега Isusa vrijedati!«

Ne bi ли ti medu оve? Pridruži сe Apostolatu, pridruži сe Malim Križarima, pridruži сe Orlima,

Langov Dom.

U spomen blagoga našega biskupa † Langa žele revni katolici u Zagrebu da podignu Dom za djevojke, kako bi se sačuvale od zla svijeta. Srećke za lutriju, što je u tu svrhu dozvoljena mogu se po D 10.— dobiti kod župnog ureda sv. Marije u Zagrebu. Kaptol 3. Vučenje će biti 19. III. ove godine, —

DVIJE CRKVE.

Pitali neki: »Koje li su to dvije crkve, što ih Apostolat sv. Ćirila i Metoda tako voli te ih u svoj naslov stavlj?«

Prva je dakovačka katedrala, svetih Apostola Petra i Pavla, što ju gradio od 17. IV. 1866. do 1. X. 1882. biskup **Strossmayer** sa ogromnim za onda troškom od 1.200.000 forinti. Na dan posvete, dne 1. X. 1882., označi joj cilj sam veliki biskup ovako: »Hram ovaj posvećen je jedinstvu crkve i naroda moga. U toj crkvi sve nam govori o jedinstvu, govorи izbor zaštitnika crkve — sv. Petra, komu je glavni oltar posvećen — a govori nam i oltar sv. Ćirila i Metoda... Vjera od nas ništa tako silno ne traži, kao ljubav i plod te ljubavi, a to je sloga i jedinstvo... Sveti Crkva je ona, u kojoj se nalazi živi izvor jedinstva: sv. Petar. I na tome Petru utemeljio je Isus Krist Crkvu svoju... Isus Krist je srušio zid, koji je rastavljao narode, On je ljubav donio među ljudi, a ta ljubav, to jedinstvo, to obilježje njegove vjere i nauke, nalazi se samo u onoj Crkvi, u kojoj je Petar, to jest, koja je na Petru sagrađena. Crkve koje nemaju Petra, nisu sagrađene istočna, ne imaju jedinstva, nisu sagrađene na temelju, na kojem je Isus Krist Crkvu svoju utemeljio... Istočna crkva već nije svuda jedna, i za to ne ima životne snage, ne ima onoga jakoga ugleda, koji bi ju u raznim nezgodama čuvati mogao i morao... Istočne crkve izgubiše pravu slobodu, koju je Isus Krist Crkvi svojoj ostavio, i koju ona kao zemicu oka svoga čuvati mora. Za to je istočna crkva u ruci svjetske, kadšto tude vlasti, i jer nije utemeljena Isusom, a na sv. Petru, služi toj vlasti... Ona može biti valjana, radina i čestita, ali jer je u vlasti trećega, jer nema svoja temelja, to ona nema ni slobode, ni života, ni procvata... Sloboda je snaga Petrova, jeste snaga čitave Crkve... Ako vam ja danas kršćani, odavle bez ikakva straha istinu navješćujem, to dolazi od tale, što iu je bez straha nigda sveti Petar i što iu danas bez straha njegov namjesnik sveti Otac papa u Rimu navještaje. Ako su biskupi pripravni prije umrijeti, nego li istinu zatajiti, to je zato, što je papa prvi pripravan za nju umrijeti. Papa ne ima vanjske snage, ne ima vojske, ne ima države, pa ipak moraju s njime ugovarati i Berlin i Petrograd... On je sila, on je snaga, jer je u niemu jedinstvo Crkve, u niem sloboda, u njem ugled božanski...«

Mi Slaveni ne ćemo izvršiti velikog onog poslanstva ni u Evropi

ni u Aziji, ako nismo jedno... Ishodište i početak našem jedinstvu jesu slavenski apostoli sv. Ciril i Metod...» J. Strossmayer str. 358.

I o tomu je govorio veliki biskup drugi dan, a mi čemo u slijedećem broju, te time pokazati, koja je ona druga crkva u našem naslovu. Za sada tek molimo svu braću neka se zamisle u to, što je Strossmayer, koga toliko danas zlorabe, mislio o jedinstvu u pravoj Crkvi i o sv. Ocu papi; kao temelju jedinstva i sreće hrvatskoga naroda.

DVA ZNAMENITA OBRAĆENJA.

U posljednje doba pobudila su u katoličkom svijetu veliku pažnju obraćenja dvaju učenih sljedbenika ruske pravoslavne crkve na katolicizam, a to su arhimandrit i ravnatelj sjemeništa u Vilni, imenom Filip Morozov, i ruski diplomat Mihail Andrejev.

Filip Morozov odlučio se prije nekoliko mjeseci na korak obraćenja poslije dugotrajnog proučavanja katoličke crkve i zbiljskog razmišljanja. Povodom svoga obraćenja upravio je na svoga pravoslavnog metropolita u Vilni značajno pismo objelodanjeno u »Vilnskom dnevniku«, gdje opravdava svoj korak ovako:

Poslije dugotrajnog razmišljanja odlučio sam da učinim ovaj veoma važan korak. Odlučio sam da postanem članom onoga vjerskog društva, koje priznaje svojim vrhovnim pastirom rimskoga biskupa. To činim slušajući glas svoga duhovnog osvijedočenja, koji mi kaže, da prava Crkva Kristova mora da bude tamo, gdje nalazimo Petra u njegovim nasljednicima.

Ovim pismom zahvaljujem Vam za svu susretljivost, koju ste dosele prema meni iskazivali. Opraćam se sa svim svojim dosadašnjim drugovima, s kojima ne mogu više da djelujem.

Ostavljajući Vas, molim Vas da budete uvjereni, da moj korak nije njošto izdajstvo. Priključujući se da budem članom katoličke crkve, ja ujedno ostajem vjeran istinitom pravoslavlju i pravovjerju, što su ga naučavali sv. crkveni oci i učitelji, ostajem vjeran nerazdijeljenoj crkvi. Ne treba da se odričem divnih istočnih crkvenih obreda na jeziku naših Slavenskih apostola Sv. Cirila i Metoda, obreda što ih Rim priznaje i odobrava isto tako kao i latinski. Priznavanje pape kao vrhovnog ugleda u Crkvi, ne brani mi da se i nadalje smatram dobrim sinom svoga naroda, kojega vruće ljubim, kaošto nije smetalo ni Vladimиру Solovjevu, jednom od najvećih slavenskih muževa, da primi katoličku vjeru, nego je sveudilj ostao po narodnosti dubokosvjestan Rus. Kako da se oslabi moja ruskna svijest samo zbog toga, ako pristupim u onu Crkvu, koja kao brižna majka svoju djecu čuva sve narode od neobuzdane sebičnosti, te čini od njih kršćansku porodicu?

Rastajući se od Vas znam dobro, da ćete me Vi izopćiti kao otpadnika. No to me ništa ne uznenimira, i ja Vam sve to opraćam. Znam naime, da se zauzimate za crkvu odijeljenu od Rima, i da stoga ne možete drukčije postupati s onima, koji Vas ostavljaju. Čvrsto sam uvjeren, da Vaše izopćenje ne može mojoj duši nauditi. Njim me

naime ne možete odijeliti od otajstvenoga tijela Kristova, niti od ljubavi njegove. Ja ljubim nadasve Krista i njegovu svetu Crkvu, i u njemu ću ljubiti svu svoju braću i molit ću Svevišnjega, neka dade mnogima između Vas milosti, da pridete k pećini, na kojoj je Spasitel sazidao svoju Crkvu. Jedino na toj pećini može da stoji u današnjim teškim i tužnim vremenima jedina pravovjerna Crkva Kristova.

Ne tražite uporišta za svoju crkvu niti u Moskvi, niti u Carigradu, niti među engleskim protestantima kod njihovog metropolite u Canterbury-u, nego u središtu kršćanstva u Rimu!

Drugi znameniti obraćenik s ruskog pravoslavlja na katolicizam jest ruski diplomata Mihajlo Andrejev, koji je prešao na katoličku vjeru dne 2. veljače 1922. u crkvi sv. Kanizija u Beču. Poslije svoga obraćenja pošao je na bogoslovске nauke na sveučilište u Innsbrucku, gdje je dne 26 srpnja god. 1925. zareden za svećenika. Početkom studenoga godine 1925. stupio je u novicijat Družbe Isusove u zavodu sv. Andrije u Rimu.

Povijest svoga obraćenja opisao je on sam u posebnoj knjizi.

Ljubav k istini i prava znanost vodi nesumnjivo u krilo prave Crkve Kristove. Molimo se stoga vratiti naročito Duhu Svetomu, Duhu istine i ljubavi, da prosvijeti zrakama čiste istine razum zabudjelih, i rasplamti u njihovim srcima žar prave ljubavi prema Kristu i njegovoj svetoj Crkvi.

Dr. Janko Oberški

ZANIMANJE ZA CIRILOMETODSKU MISAO U AUSTRALIJI

Primili smo zanimivu vijest, da se u dalekoj Australiji tamošnji naši doseljenici iz Dalmacije veoma živo zanimaju za ideju »Apostolata sv. Cirila i Metoda«, među njima obavlja duhovno pastirsku službu neki revni irski svećenik, koji im ide veoma ususret. On ne žali ni truda, da nauči hrvatski jezik, da može obavljati duhovno pastirsku službu među tamošnjim Hrvatima. Taj svećenik zamolio je da mu posaljemo hrvatsku himnu u čast sv. Cirilu i Metodu, što više sličica za članove Apostolata, i pravila »Apostolata sv. C. i M.« — Prigodom glavne svetkovine Slavenskih apostola, dne 5. srpnja namjeravaju učiniti svečanu trodnevnu pobožnost u čast sv. slavenskim apostolima. Kod te pobožnosti želi osobito sudjelovati i sam tamošnji nadbiskup Mannix, rodom Irac, a inače također veoma sklon Slavenima.

Ako se dakle na najjudaljenijem zemaljskom kopnu tako živo zanimaju naša braća za uzvišenu misao crkvenog jedinstva, tim većma treba da to činimo mi kod kuće, da ne ostanemo postideni pred svojom braćom, a pogotovo pred vanjskim svijetom.

Dr. J. O.

Mjesto vijenca na odar † dra Josipa Pazmana darovao je g. prof. Drago Čepulić za »Apostolat sv. Cirila i Metoda« svatu od 100 Dinara. Darovatelju srdačno zahvaljujemo.

LJUBAV POBJEDUJE.

»Blagoslovit će mjesto, gdje se štuje Srce moje« — reče Spasitelj sv. Margareti. Ako to vrijedi već o običnoj kući i obitelji, kud i kamo vrijedi više o domu molitve, u koji se stječe narod na tisuće. Osobitim pak načinom vrši Bož. Srce ovo svoje obećanje na hrvatskom Svetištu svojem u Zagrebu.

U njemu se Ono sjedinilo sa srcima ljudskim u sv. Pričestu prošle g. 1925. ništa manje već 165.000 puta. Koliko se vrhunaravne snage spustilo u te tisuće duša!

Tko da izreče sreću onoga mira, štoga nadoše tisuće duša, koje se isповjediš u Svetištu. Bilo je svih sv. ispovijedi više od 80.000.

O požrtvovnom radu Marijinih kongregacija, (10 muških i 5 ženskih) što se kupe kod Svetišta, izvješćuje njihovo glasilo »Vjesnik Mar. kongr.« Ovdje ćemo tek spomenuti veliko njihovo zauzimanje za obnovu i nakit Svetišta. Za sama zvona darovale su one i sabrale do 40.000 din. prošle godine.

Apostolat Srca Isusova lijepo se razvija te je broj upisanih članova kod samog Svetišta porasao do konca godine na 4225. Muževi imadu svake prve subote u mjesecu u 7 s. navečer svoj posebni govor. Dne 3. siječnja u 7 s. pristupilo ih je do 200 zajednički sv. Pričesti.

Već je više puta bilo u Glasniku naglašeno, kolik je potreban za razvoj katoličkog života u nas Dom za duhovne vježbe. Još se nije našlo velikodusnih poduzetnika i darovatelja, da se takav podigne. Da se ipak kako tako pomogne prijekoju potrebi, udešene su prostorije prijašnjega novicijata, te već moguće dvanaestorica Orlova od 30. I. — do 3. II. obaviti zatvorene duhovne vježbe.

Iza oproštaja s dragim našim misijonarima, koji podoše u Indiju, bila je već dvaput **misinska pobožnost** u Svetištu. Prva o sv. Franji Žaveru s propovijedima i blagoslovom; druga na Svjećnicu. Marijine kongregacije primile su sv. Pričest u 5 1/2, 6 1/2 i 8 s. U 8 s. bila je pjevana sv. Misa, kod koje je već po drugiput s uspjehom nastupio novi Cecilijanski muški pjevački zbor pod ravnanim prof. F. Dugana. U dvoranu sv. Jeronima obavio se po pod. u 3 s. drugi dio ovog Misinskog dana s predavanjem i slikama sv. Franje Zavera te dvim dječjim misijskim igrama, što su ih vrlo lijepo uvježbale Č. Sestre Milosrdnice.

Domaći misijonari, koji od ovog Svetišta raznose plam ljubavi Bož. Srca širom hrvatske domaje, obredali su prošle godine 25 župa

držeći u svakoj propovijedi po 8 dana i izmirujući narod s Bogom. Svuda se narod najradosnije odazvao i ko za čudo, gdje je više naoobraženijih, tude se i kršćanskiye vladali. Vidjelo se to primjerice u Vrboskom i Bakru. Prostrana Bakarska crkva bila svako veće puna naobražena svijeta, koji je razmišljao o najvažnijim pitanjima čovječe sudbine i ljudskog društva, a potom sredio savjest s Gospodinom Bogom.

Svoj mukotrpni rad započeo već naši misjonari i ove godine pa eto ih u Rječicu i Šišljači kod Karlovca. Sve je bilo u oba mjesta dobro i lijepo, no dvije stvari treba napose istaknuti: zauzimanje općinskih glavarja i revnost muževa. Mnogi su muževi došli na propovijedi i ispovijed iza godina, a samo na savjet drugova svojih. U Rječici izjavio bio jedan junačina: »Pa ma i sam Bog s neba sišao, ja ne idem ni u crkvu ni na ispovijed!« Pa ipak je nagovorom drugova došao i sve račune lijepo s Bogom uredio.

Općinskim poglavarima u Šišljaču služi na čast da su svi dolazili na svaku gotovo propovijed i svi se ispovjedili. Dapače prijateljski pomogli misjonarima te su mogli u kuću nekim, koji su bili napoglibi da ostanu bez blagoslova svetih misija. — Pjevajući zlatnu krunicu otpratio je narod u jednom i drugom mjestu oce misjonare Iliju Gavrića i Tomislava Jagrića do granice župe.

Ganutlijiv je bio i ovaj događaj u Šišljaču. Dobra neka žena molila se Bogu da joj se tvrdi muž ispovjedi. Molila je i njega, ali dugo uzalud. Baš protivno: on psuje misjonare, a po ženi udri toljagom do krvii. Sva krvava dode u crkvu i vapi: »O Presveto Srce! Obrati mi muža.« I obratilo ga. U subotu eto i njega k propovijedi i ispovijedi.

Eto tako se dobro širi na sve strane, pa koje čudo da doživimo upravo ganutljivih prizora **zahvalnosti Presv. Srcu u negovu Svetištu**. Eto jedan najnoviji. U oči Svićećnice eto k nama tja onamo iz Komletinaca u Srijemu 'čestite selianke K. Šibalić. »Što je dobra u Srijemu?« zapitati će je urednik. »Ma eto, meni iadno malo dobra, ier me već dvadeset godina muž ostavio. A da bi zašto, za moju dobrotu. Teške su mi boli i da nema vjere ne znam kako bi bilo. Ovako: Bogu se molim i radim pa život ide. Na kongresu 1923. vidiela sam ovo Svetište i ko da mi se nebo otvorilo nisam ga mogla zaboraviti. Pala sam bila poslije u bolest i zavietovala Presv. Srcu dar. Ono me ozdravilo, a ja mu eto spremila svojom rukom oltarnik...«

Gleda urednik, a to zaista krasna ručna radnja: 5 metara dušačka, nešto više od pol metra široka, u tri skladne boje izrađena. Vjenac srdaca: Srce Isusovo pa Srce Marijino, a povrh njih zaziv: **Presv. Srce Isusovo oprosti psovke hrvatskom narodu!** — »Lijep je to rad, ali Vas je i muke stajao!« priznat će urednik. »Ha, pa za ljubav Isusu ništa nije teško...« Sizom u oku gledala je vrijedna Sremkinja siutradam, kako se nižu Misa za Misom na velikom oltaru Svetišta, a na niezinom oltarniku.

»Prosti Presv. Srce psovke hrvatskom narodu!... Proti grijotu mužu mojemu!...« uzdisala je iza svete Pričesti, što ju je u Svetištu primila.

STO JE SVEĆENIK ?

Svećenici su suci, namjesnici, knezovi, kraljevi u kraljevstvu najvišeg vladara.

Svećenici su vidljivi andeli Gospodnjii.

Svećenici su prvi časnici u četi velikog svemirskog kralja, djelitelji blaga i milosrđa, upravitelji Božih ličnosti i čuvari svih njegovih dobara.

Svećenici su oči, jezik, srce Isusove Crkve.

Svećenici su drugovi Oca, Sina, Duha svetoga i to najvećim i najzamernijim načinom, što ga se dade pomisliti. Oni su pomoćnici i suradnici presvetog Trojstva.

Sv. Iv. Eudes.

»Žetva je velika, a poslenika malo!...
Gospode! Slijedit ću te kudagođ podeš!...«

»MOJ SVEĆENIK«.

Ima toliko katoličkih obitelji, koje nemaju svoje djece i nemaju bližeg roda, kome da ostave svoj imetak. Bog ih je obdario i lijepim godišnjim prihodima, pa dijele milostinju i već otrše mnogo suzu sirotinji. Ali evo na jednu stvar nijesu ni pomisili. A što je to?

Ovakova bi katolička obitelj vrlo lako mogla posiniti uzornog svećenika, koji će se takovih roditelja svagda sjećati na oltaru za života i poslije njihove smrti. Tolike obitelji kod nas i vani imaju jedinca i toga darovaše Crkvi i posvetiše ga svećeničkom staležu. To je Bogu milo. No sigurno je i to Bogu drago, ako koja obitelj nema djece i uzme za sina mladog svećenika. Evo ovakova obitelj, koja bi ovo učinila, možda većom nesebičnošću dariva Bogu jednog svećenika.

Kako se može posiniti svećenika? Vrlo lako. Družba Isusova ima u Travniku Malo sjemenište, gdje se odgaja do 26 gimnazijalaca. Većinu njih uzdržavaju razni dobročinitelji. Tako jedna zagrebačka štelja daje za jednog od njih 500 dinara mjesecno, za druge nekoje daju Marijine kongregacije.

Koliko treba mjesечно davati za to? Možeš davati 10 ili 20 ili 50 ili 100 ili 500 dinara. Marijine kongregacije naprave tako, da članovi mjesечно toliko doprinesu, te se skupi 500 dinara. Drugdje katoličke organizacije namijene u ovu svrhu svu dobit pri kakovoj zabavi.

Kamo se šalje novac? Može to biti i na uredništvo Glasnika. Svi Isusovci i pítomci u Travniku u Malom sjemeništu svaki dan se mole za svoje dobročinitelje, a Isusovci svećenici sjećaju ih se u svojim sv. misama. Sigurno će i dobri Bog obilno nagraditi svaki i najmanji dar, koji dadeš za »svog svećenika.« **A. Alfrević D. L.**

ZAHVALNICU valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti, dogadajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

KUD ĆE VOJNIK U NAPASTI.

Boka Kotorska. Zavjetovao sam se bio, da će se zahvaliti u Glasniku budem li primljen u podčasničku školu. Rado naime čitam Glasnik već više godina i u njemu nalazim veliku utjehu. Pa ne samo da me primili školu, već me Presv. Srce tako pomaže u teškoćama vojničkog života, da me uvijek nane srdžba i druga napast, kadgod ga zazovem. Ne mogu doduše uvijek u crkvu, kad bih želio; mogu ipak mišlu u Presv. Srce, pa mu se često u svom srcu klanjam i molim. — O. A.

LIJEP DOKAZ ZAHVALNOSTI.

Hrvatska. Pred 6 mjeseci oboljela sam na nozi od išijasa. Tražila sam lijeke u liječnika i po kupalistima. Uzalud sve; 5 mjeseci sam odležala. Pridružile se i druge teške boli i ja morala na operaciju. Zavjetujem se tada devetnicom Presv. Srcu, Bl. Djevici i sv. Josipu, ako mi uspije operacija, da će držati doživotno Glasnik i svaki petak postiti o kruhu i vodi. Hvala Bož. Srcu operacija je sretno prošla, a i druga bolest krenula znatno na bolje. Zato se eto pretplaćujem na Glasnik i darujem 1000 dinara za svetište Presv. Srcu u Zagrebu. A. H.

POMOĆ † BISKUPA LANGA U AMERICI.

Whiting Ind. Jos od mladosti curilo mi na desno vho. Bilo je već i upale, dapače i moždana, a koliko god sam tražio pomoći od liječnika, od nikud je nije bilo. Kad sam dakle čuo za zagovor † b. Langa pobudilo se i u meni ufanje, da bi mi on pomogao. Obećao sam mu sv. Misu i javnu zahvalu i stao ga moliti. Prošla su eto od tada 3 puna mjeseca, a meni se bolest nije pojavila. Vršim svoje obećanje i šaljem za 2 sv. Mise; a od sada će puno moliti, a činite to i Vi, koji čitate, da Bog dragi proslavi ovoga našeg hrvatskog sveca. — L. B.

NASAO RAD.

Kanada. Iz domovine dодoh u ovu daleku zemlju, da zaradim svagdanji kruh. Ali i ondje bijeda i nevolja ubija narod bez posla. Oni poznati u svojem nemaju rada, kako će ja? U osamljenosti zazovem Presv. Srce da me vodi obećavši zahvalnicu u Glasniku. Ja je eto šaljem i dar k tomu 5 dolara, jer sam još istoga dana našao zaradu, a što je još više miran ostao i predan u volju Božju. Živila Širila se naša sveta vjera, koja tako čovjeka diže i pomaže. — E. Črnčić

U KOJI BI SAMOSTAN?

Bosna. Odlučila sam već bila, da će se posvetiti Bogu u redovničkom životu, no nisam još pravo razabrala volju Božju, u kojem da samostanu to izvedem. Naumljeni dan odlaska već bio posve blizu, a ja još uvijek u dvojbi. Po savjetu bratovu učinimo obiteljsku devetnicu Bož. Srcu, Majci Božjoj i sv. M. Tereziji. Nije prošlo ni 9 dana i ja sam se posve mirno mogla odlučiti za »Kćeri Božje Ljubavje. — M. K.

Neobično ozdravljenje zagovorom † biskupa Langa.

Italija. Dijete od 16 mjeseci, imenom Ernestino Giovanelo zadobi jednu vrst tuberkuloze u gliožnu desne noge. Upotrebljavala sam sva ona sredstva, što su liječnici odredili, ali sve je bilo uzalud. Sva rastužena odnesem dijete u bolnicu na radijeve zrake i po novo upotrijebim sve upute liječničke, ali sve to nije koristilo. Uverena sam bila, da je djeteca bolest na nozi neizlječiva. Kad sam čula od jedne pobožne osobe za smrt ovoga svetog biskupa, obratila sam se k njemu vrućom devetnicom i stavim komadić — košulje od † biskupa na bolesnu nogu. Već drugi dan opazim, da bolest ide na bolje, a na koncu devetnice dijete

posve ozdravi. Nakon ponovne pregledbe liječnik izjavlja, da je dijetet posve zdravo, a bolest je trajala 8 mjeseci. Potaknuta ovom dobivenom milosti, slavlja cijelu svoju obitelj pod njegovu zaštitu.

Marija Giovanella.

ZAŠTITNIK OBITELJI.

Primorje. Otac sam brojne obitelji. Božjom pomoći svima sam pribavio i pribavljaj kruh, a što je glavno svi u strahu i ljubavi Božjoj živimo. No baš zato snasla nas kušnja. Sina mi u službi »smenili«; kći mi činovnica teško oboli; druga također za njom; zeta časnika jedva spasili od gubitka krvi; a da bude zlo potpuno obolim od djelomične uzetosti i ja; a suprugu nađem jednoga dana obledjenjem za umrijeti. Govorio sam s Jobom: »Bog dao Bog uzeo!« No kad mi supruga oboli, počrlik u crkvu i izjadam se Pr. Srcu, nek me poštedi. Ta On je obećao zaštitu obiteljima, koje ga štuju, a ja sam već više od 25 g. njegov štovatelj. I eto prilike se odmah stale sredavati. Sin mi bude opet uspostavljen u službi; kćerka izdržala preteku operaciju; zet mi posve ozdravio, a i meni i ženi je bolje. Za toliku dobročinstva mi se dnevnom molitvom Pr. Srcu zahvaljujemo. Vrijedno je pak da to i javno učinimo, nek se vidi, da je Bož. Srce vjerni zaštitnik obitelji. — **Gj. Č.**

VELIKOM DEVETNICOM

Istra. Obolilo mi dijete, a lijeka od nikuda. Sva u strahu i tjeskobi, da ne izgubim eto i drugo dijete, klekoh pred sliku Majke Božje i sa suzama zavjetujem veliku devetnicu od svetih Pricači na devet prvih petaka. I dijetetu mi bude odmah bolje i sada je zdravo, a ja vršim svoj zavjet i šaljem 20 d. dara u čest Bož. Srcu, komu neka je tisućputa hvala! — **P. G.**

PRIGODOM MISIJA.

Zagorje. Očutila sam pomoći Pr. Srcu već mnogo puta. No ovo što sam za vrijeme sv. Misija doživila, sili me da se javno zahvalim. Moj mili suprug lijepo se s dragim Bogom izmirio i ispojedio i promijeniti se i puno je bolji. Isto je i s više drugih dragih mi osoba. Hvala Pr. Srcu na toj neizrecivoj utjehi. Vodilo nas dalje sve dok ne budemo u vječnosti svi smireni u radosći. — **M. P.**

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Babina Greda M V Moleči se Presv. Srcu popustile mi plućne bolesti. — **Borovci** N P Bož. Srce mi često pomoglo pa eto i sada da sretno dovrši ispit. — **Bošnjaci** K D Devetnica Pr. Srcu pomogla mi sinu do zdravlja. — **Brodanci** J B Hvala Presv. Srcu, koje me već 12 god. milo vodi i pomaže u mom osobnom i obiteljskom životu. — **Bjelovar** M S Obećala moliti dnevno zlatnu krunicu Presv. Srcu i domala mi muž dobio dobru službu, a meni se povratno duševni mir. — **Banjaluča** A P Bož. Srce mi u brzo povratio zdravlje. — **Ciglenica** I L Ozdravio od opasnih opeklina. — **Chicago** III M M Osvidjećena sam, da mi je samo Presv. Srce dalo, što sam molila; zahvalna darujem Glasniku 2 dol. — **Caglić** R K Opazila zaštitu Presv. Srca na svom zdravlju i pri gospodarstvu. — **Dijankovec** J D Moleči devetnicu Pr. Srcu postigla zdravlje i pomoći na sudu i pri blagu. — **Denji Andrijevići** J S Ostavljenoj od liječnika pomočio ustrojno pouzdanje u Pr. Srce. — **Dretelj** V V Nastrandalogu tješilo i podiglo Pr. Srce; darujem D 100. — **Dubrovnik** N A Iza 4 g. muž mi našao posao i stanbene nepriklike sretno se riješile; darujem D 50. — **Etna** Pa A V Prikažite molim sv. Misu zahvalnicu Pr. Srcu za dobro zdravlje i čvrstu vjeru, darujem 1 dollar. — **Gospić** M S Hvala Bož. Srcu, koje mi je u nuždi pomoglo. — **Gjenović** A O Primljen u željenu školu i pomozen u duševnim potrebama. — **Hreljin** M K Zagovorom sv. Josipa i Majke Marije pomoglo me Pr. Srce u teškom porodu, a i uslijalo još da vrijeme rata kad smo bili ubrizi za oca; darujem 100 d. — **Ivanec Var.** T K U pogibli za živinom zazvala Bož. Srce i pogibelj minula. — **Ivanjska** Gj G Pomoglo mi pri gospodarstvu. — **Kamenica** R H Rodak mi sretno prošao na sudu. — **Kraljevec** S K Darujem 100 d. za Svetište zahvalan za ozdravljenje supruge. — **Križevci** S K Rješilo me Pr. Srce zastarjele srčane boli; darujem za Svetište 50 d. — **A H** Sretno prošla na operaciji i popustile mi druge boli zavjetom Bož. Srcu. — **Kunić** J F Od vrlo neugodne bolesti i duševnih tjeskova oslobođio me Bož. Liječnik zagovorom Bl. Djevice i sv. Josipa. — **Makarska** M J Za primljene milosti molim da prikažete sv. Misu zahvalnicu; u tu svrhu darujem D 40. — **Mali Tabor** A K Bož. Srce me višeput uslijalo pa i sada. — **Martijanec** M N Zahvalan darujem 10 d. jer mi pouzdanje u Pr. Srce olakšalo srčanu bol. — **Maruševac** T M Tražio sam pomoći kod vraćara, a našao sam je samo kod Isusa. — **Metković** S M S Devetnicom Pr. Srcu, Sv. Obitelji i Maloj Tereziji

ozdravili, kad mi već nitko nije mogao pomoći. — M F S kćerkom skupa zahvaljujem za sinov sretam ispit i darujem za Svetište 20 d. — **Moslavina N S** Teško bolesnu ženu mi napustili liječnici, nebeski joj Liječnik ipak povratio zdravje. — **Naštice J L** Zagovorom Bl. Djevice, sv. Josipa i sv. Ante vratilo mi Srce Isusovo zdravlje i riješilo me jedne tjeskobe; šaljem dar 50 d. — **Nova Gradiška J K M** Darujem 50 d. za kruh sv. Ante jer nas Pr. Srce njegovim zagovorom uslijalo u dvim potrebnama. — **Novi Marof J H** Pouzdanjem u Bož. Srce sretno izdržao operaciju. — **Novska R G i E G** Iz zahvalnosti darujemo 75 d. što nam je dragi Isus ispunio želju. — **Omišalj K M** Ustrajnom molitvom kroz 6 mjeseci isprosila kćerki zdravlje; zahvalna preplaćujem 10 Glasnika. — **Ogulin B S** Hvala Presv. Srcu koje mi bratu udijelilo strpljivo i odanost u bolesti i smrti. — **Orehovac J M** Dugom molitvom isprosio sinu zdravlje. — **Osijak Ob. F** Zahvalni za primljena dobroćinstva darujemo 50 d. preporučujući se i za buduća. — **T W Muž i sin** krenuli iz grijeha na bolje. — **Pitomača M I** Držeći Glasnik kroz 2 godine sretno prošla kroz razne kušnje, jer sam se vazda uticala Bož. Srcu; darujem 20 d. — **Pittsburgh Pa S M S** Josip mi isprosio od svoga Bož. Štićenika zdravlje. — **Rab M Z** Dragi Isus pomogao maloj Nevi u teškoj болji. — **Samobor K I O** Darujemo 50 d. zahvalni za dobivenu pomoć u obiteljskim teškoćama. — **Sarajevo P R** proti svakom očekivanju liječnika sin mi ozdravio u Čakovcu, kad sam skupa sa C. Sestrama molila 9.-cu Presv. Srcu i Maloj Tereziji; darujem 30 d. za Glasnik. — **Selce M L I** Darujem 50 d., jer mi Pr. Srce produžilo život i zdravlje. — **Sisak A P** Opet mi pomogla Majka Božja i sv. Josip; hvala im! — **Selnica M V** Moleći ustrajno de-vetrice Pr. Srcu Isusovu i S Marijinom namjerila sam se na dobrog liječnika i pomoći njegovom brzo ozdravlju na očima. — **Slobodnica A i P F** Dijete nau bilo u pogibli da izgubi vid; ustrajnom molitvom Pr. Srcu ono je ozdravilo; zahvalni darujemo 30 d. — **Split S Lj** Iz zahvalnosti Pr. Srcu šaljem 20 d. — **Br K Hvala Pr. Srcu, Bl. Djevici i sv. Tereziji** za sretno riješeno pitanje stana; darujem Gl. 30 d. — **M B Pouzdajući se u Srce Isusovo i Gospu Karmelsku** junački izdržala dvije pogibeljne operacije; darujem za Svetište 100 d. — **Strmec R V** Ozdravio mi sinićić da bude grize. — **Stari mikanović M P** Nalazila se u tjeskobama, izbavilo me Bož. Srce. — **Stupnik J C** Gospa od kamenitih vrata i sv. Apolonija oslobođidle me od teške Zubobolje. — **St. Quentin M K** Šaljem 10 fr. rahvalan Pr. Srcu za mnoge milosti. — **Subotica S F** Uzdrži Pr. Srce mir i blagoslov u našoj kući; darujem 50 d. Glasniku. — **Sv. Juraj M S** Šaljem 50 d. iz velike zahvalnosti Pr. Srcu, što sam zagovorom ū biskupa Lang-a riješena teške duševne borbe. — **South Bend Ind.** Pouzdanje u Pr. Srce pobijedilo je brata krivovjera u svetoj stvari i zahvalna darujem 5 dolarja. — **Šemovci S M** Isus i Marija olakšali mi bolest; zahvalna darujem 20 d. — **Trosat S M** Primio željene milosti zagovorom ū b. Langu i ū k. Stepinco te se utičem njihovu zagovoru i nadalje. — **Tunja R K** Sestrinom djetu ponudio Bož. Srce. — **Varaždin S T H ū Biskup Lang** pomogao mi u velikoj dobi teškoći. — **Vel. Masleniča A K Mili** otac, prem starac, sretno izdržao operaciju. — **Vidovec V B** Otkad se utičem skupa s djeicom Pr. Srcu krenule u obitelji i u gospodarstvu na bolje. — **Vugrovec I C Bl.** Djevici i ū biskupu Langu zahvaljuje za položeni ispit — **Vratno S I U** gospodarskim nevoljama utekli smo se zagovoru ū b. Langu i bilo nam je Pr. Srce milostivo. — **Whitting Ind. I B** Pouzdanjem u zagovor ū b. Langu riješio sam se dugogodišnje teške bolesti uha. — **Zagreb M F** Zahvalna darujem 30 d. jer mi je sin sretno položio maturu. — **F K Kao** mladić borim se s teškim neprilikama, no Pr. Srce mi njezinu žrtvu. — **J K Zagovorom M. Božje** riješila se teške želudčne bolesti. — **A B** Srce Isusovo pomoglo, da sam sretno svršila maturu. — **F O Molila** sam za zdravljene braće na grobu sv. Antuna u Padovi i on ozdravio. — **M K** Darujem za Svetište 100 d. jer me dragi Isus oslobođio teške duševne tjeskobe po zagovoru ū b. Langu. — **M M Riješilo** me pogibeljne bolesti; darujem 100 d. — **S P Za misiju i Kruh sv. Ante** darujem 40 d. zahvalne Bož. Srcu, Maloj Tereziji i ū b. Langu za pomoći pri porodu i u obitelji. — **B H Presv. Srcu i Preč. Srcu Marijinom** hvala na iskazanoj pomoći. — **Z P Šaljem za raš. Glas.** 40 d. zahvalna Pr. Srcu i Majci Božjoj za uslijđanu molbu. — **P D Zahvalujem** Bož. Srcu i darujem 20 d. — **P J Zagovorom ū b. Langu** riješilo me Presv. Srcu teške novčane neprilike. — **M J** Iz teških muka izbavilo me Pr. Srce. — **Zlatar G B** Tisuć hvala Pr. Srcu za mnoge pomoći napose za jednom povraćeno zdravlje majke. — **F H Sv. Obitelj** štitila mene i moju obitelj; slava joj! Darujem za Svetište 50 d. — **R P Krunicom i zazivom S. L** izbavljena iz nevolje, darujem 12 d.

Baška. U prosincu prikazalo naše Djev. Društvo 58 naknadnih sv. Prćestii, a na Božić pristupisimo sve. I inače dolaze mnoge izvan obveze, da razvesela Bož. Srce, a Ono da ojača njih. — **A. Šemerdžić**, glavarica.

Drenovci. Opet se usudilo naše »Djev. Društvo« istupiti s predstavom i to ovajput »Djevicom Orleanskom«. Svi su gledaoci bili vrlo zadovoljni, a učinio se da je dragi Isus bio najzadovoljniji, jer nas stajalo mnogo truda. Bilo Njemu na veću slavu, a nama i bliznjima na usavršenje.

I opet nam se broj udajom vrijednih nekoliko članica umanjio. Prćesti bilo u prosincu 38. Sve pozdravlja u Presv. Srcu odana **A. Vilić**, glavarica.

Mače. Naše je Društvo Djevoj. Pr. Srca imalo primanje 21 članice na Bezgrješno Začeće. Udale nam se u jesen 3. a k dragom Isusu posla jedna. Sv. Prćesti primilo je društvo u studenomu 615, u prosincu 735. Mir Božji bio uvijek sa svima nanim! **A. Ivančić**, glavarica.

Perušić. Na blagdan presv. Imena Isusova proslavilo je naše Djevojačko društvo petnaest - godišnjicu svojeg osnutka. U kapelici sv. Roka sakupile su se sve članice. Svečanu sv. misu sa presv. Otajstvom odslužio je upravitelj vlc. g. R. Valić mjesni kapelan. Crkvica je bila dupkom puna vjernika, rošljike sv. evangelija progovorio je g. upravitelj o značenju blagdanu i o svrsi bratovštine Presv. Srca Isusova. Spomenuo je i utemeljitelja i prvoga upravitelja našega društva pak. Vida Potočnjaka, koga je Svevišnji pred nekoliko godina pozvao k sebi u napunu njegove snage i revnosti za slavu Božiju i za spas duša. Iristupile smo sve zajednički pod sv. misom k stolu Gospodnjem i zahvalile se Božanskom Srcu Isusovu za nebrojene milosti dosada primljene. Poslije sv. mise bila je svečana zahvalnica Tebe Boga hvalino. **Marija Umčić**, glavarica.

Sali. 18. XII. 1925. premištu u dobi od 14 god. uzor - djevojčica Vera Mihić Paškina. Bila vrijedno dijete. Pobožna prema Majci Božjoj i presvetom Isusovu Srcu. Svojim slatkim glasom najradije je pjevala pobožne pjesme. Nije žalila truda da dođe od udaljenosti kojih 2 sata hodja u školu za pjevanje k g. zupniku. Članica »Marijine kongregacije« i »Orla« znala je svojim deklamiranjem izvan programa puno puta da razveseli svoje drugarice. Kako je njezina smrt dirlula u srce sve, koji je poznavali svjedoči najlepše njezin pogreb. Takova još naše selo nije vidjelo. Šest sestara — orlica u odori zaognute crniom i dva braća — orla u odori ponješće malu Veru na vječni počinak u društvu kongreganista i kongreganistica, orlova i orlica. Na grobu se oprostilo od Vere — orlica Bernardina Domenis uzjevanje svih prisutnih. Završila je svoj žalobni oproštaj: »Zbogom slatka Vero, jedno pero manje u krilu našeg oria«.

— U bolesti je bila ustrpljiva iznad očekivanja i odana u volju Božju. Kad ju je par dana pred smrt upitao župnik bi li joj bilo teško umrijeti, odvrati: Nije mi teško. Gore ću biti sa svojim Isusom zaustvijek! Da, u nebu ti je bolje. Vero! Sjeti se nas, koji plaćemo nad tvojim grobom i žalimo da ne možemo gledati tvoje andeosku življenje. **Tvoji prijatelji.**

Petrinja. Djevojačko društvo naše zaželilo je da poput drugih društava poradi nesto na slavu Božiju. Našoj crkvi treba misnog ruha, jer je nedavni požar dosta toga uništio, pa sad valja novo nabaviti. Djev. društvo počušalo je prirediti malu zabavicu sa predstavom, pa je zadovoljno sa uspjehom. Dne 2. i 3. siječnja upriličiše tu svoju zabavu u župnom dvoru. Jer je premalena prostorija, to se pretstavica morala četiri puta ponoviti. Davao se jedan žaljivi igrokaz »Saliča kave« i jedan božični komad: »Dječje radovanje«, koji je sve gledaoca ushitio. Da smo ovaj put davali u velikoj dvorani »Hrv. Doma« bila bi ispunjena, toliko je nagrnuulo značajnog svijeta, da nisu mogli svi stati ni ostati. Dobrovoljnim prinosima sabrano je 1120 din. To baš nije neznam kako velika svota, a glavno je, da je Djev. društvo opet počelo raditi.

MISIJE U POLJICIMA U DALMACIJI.

Poljica bila su sve do prošlog stoljeća slobodna plemićka općina poput Turopolja, kasnije nazivala se kneževinom. Imala je svog velikog kneza, vlastiti zakon ili »statute« od god. 1400., svoj svileni barjak sv. Jurja. Misije se držale u Tugarima, Gataču i Ostrvici, u poljičkim selima.

U Tugarima 29. XI — 5. XII. Premda župa rastrkana i vrijeme nepovoljno: mečava, bura, snijeg, ipak je narod rado dolazio u jutro i poslije podne u crkvu. Svi su pristupili na sv. pričest, a neki i po više puta za svoje mile pokojnike. Trigodom misija obnovila se revnost »Vojske Srca Isusova«, koja lijepo napreduje, ima 199 članova; u svečanim zgodačama pod svojim barjakom stupaju u procesijama. Jedan od »Vojske« prijavio se za povjerenika Glasnika.

»Djevojačko Društvo«, koje bilo zamrlo sad je dobio 57 novih članica. Uvrstile se u Društvo i djevojke iz najudaljenijeg komšiluka »Naklice«. Ovom prigodom blagoslovljjen je novi misionski križ. Vrijedni Tugarani nabavile za crkvu nova krasna zvana, koja stoji 30.000 din.

U Gataču 6 — 12. XII. Lijepa je crkva, ali udaljena po sata od župnog stana. Zato su bile samo u jutro dvije propovijedi i ispunjavanje. Narod se pripravno odazvao. U crkvi nalazi se pretisak misionske Majke Božje, koju je puk nazvao »Gospom zdravlja«. Dne 9. XI. 1874. stari misionari Isusovci darovali su tu sliku dobrim Gačanima. U crkvi je i mramorni oltar duša u čistilištu. U župi već opstoji »Vojska Srca Isusova«. Listonosac Ivan Braić bit će povjerenikom Glasnika Srca Isusova. Zadnjeg dana radi kise nije bilo procesije, zato je preostalo vremena, da se obavi svečano primanje 30 novih članica »Kćeri Marijine«; imaju ukusno izvezeni barjak. To društvo osnova pred par godina sadašnji župnik velič. Stjepan Kaštelan.

Ostrvica. 13. — 19. XII. U ovom mjestu bilo sijelo slavnih poljičkih plemića; ovdje nalaze se i njihovi grobovi. Crkva je sagrađena još g. 1452. Prema bilo nepovoljno vrijeme, jaki vjetar i snijeg, narod se ipak nije dao smesti. Zadnjeg dana bio blagoslov krasnog kamenog misionskog križa. U crkvi bilo svečano primanje 40 članica, koje se uvrstile u novo osnovano »Djevojačko Društvo Srca Isusova«. Pri svršetku svečano otpratiše misjonara do granice svoje župe pod hrvatskom trobojnom uz slavljenje zvana i pučanje mužara.

U Poljicima narod rado ide u crkvu i pristupa na sv. sakramente. Svaki veći komšiluk ima svoju kapelu još od starine. Natječu se koju će biti urednija i ljepša. Svaka ima svoje zvono i u zvonjenju pridružuju se matici.

Vrli Poljičani nijesu se pojasmili sa tudim imetkom. Oni redovito davali i sada daju svećeniku što ga ide, kako im je i njihov starinski statut naređivao. I u mnogim svjetovnim postima još se drže kršćanskog običaja. U Poljicima opstaje razne starinske bratovštine, a u novije doba i bratovština svete krunice.

Povijest veli, da je sloga poljičkog svećenstva i naroda bila velika. A i sada narod voli svog svećenika. Takav narod Srce Isusovo blagoslivia. S. D.

BRAĆO POMOZITE I NE UZMITE ZLO!

Glasnik nerado moljaka za sebe, a ne bi hotio teretiti čitatelje ni za druge, jer nam nije posao sabiranje novca nego dijeljenje duševnog blaga. Na uredništvo se ipak češće obraćaju s prošnjom, da preporuči dobra poduzeća. Eto mi to sada činimo za neka novija i potrebitija stavljajući cijenjenim čitateljima na srce, da makar malim darom kojemu koji pomogne i ne na nas nego na njih izravno pošalje. Koji ne može ništa neka izmoli barem koju molitvicu, da Bog dragi gane one, koji mogu dati; sam pak može se u srcu radovati, što su i katolici tako poduzetni, da rade i grade na sve strane.

Boče, z. p. Brčko (Bosna) gradi se nova i prijeko potrebna župna crkva Presv. Srca. Pomoći se šalje na Rkt. Župni ured.

Samostan Konventualaca, Zagreb Sv. Duh 29. Dizne Hrv. kat. orlovske Dom, koji je vrlo nuždan za onaj dio grada, napose pak radi radničkih obitelji onog okoliša.

Sirotište sv. Franje u Mostaru želi u proslavu 700 godišnjice sv. Franje Asiškoga podići tom Svecu u čast kapelu, koja bi služila zavodu i okolišu pa moli veledušne štovatelje velikog Sveca da tome pripomognu.

Zvonik Gospe Sinjske podrt je i gotov da se sruši na štetu i sramotu naroda, jer je to proštenište ne jednog kraja već hrvatsko narodno. Zauzeti čuvari tog Svetišta, veleč. Oci Franjevci, pregnuli su da ga obnove i mole svaku katoličku dušu, da pomogne Majci Božjoj za ljubav. Darovi se šalju: Gospa Sinjska Sinj — Dalmacija.

Naši glasovi — Samostanski Treći Red sv. Franje — koji su toliko zasluzni, da se sačuvala velika povlastica narodnog jezika u crkvi, grade kraj crkve sv. Žaveru u Zagrebu svoj samostan, pa se opravdano nadaju, da će ih u tom pomoći svi, koji ljube naše narodne svetinje.

GLASOVI PRIJATELJA IZ AMERIKE.

Casni Oci Isusovci!

Vi ste meni povjerovali poslavši mi 20 Kalendara Srca Isusova, pa eto da ja iskupim Vaše povjerenje. Imao sam truda da rasprodam, jer ima i ovdje svakojakog našeg naroda. No ja sam baš htio da zade dobro štivo nevaljancima u ruke, ne bi li ih mili Isus okrenuo. Iznajeli se i ovdje neki bijela kruha i mesa pa se vesele, kako će sada tobže i stara domovina okrenuti svetoj našoj vjeri leđa... Joj ne ludujte, braćo u domovini! Zar ne čujete, da se sve što je po svijetu pametnije baš u rimokatoličkoj Crkvi obraća? Kakovim se oduševljenjem već sada spremaju naši Amerikanci da proslave euharistijski kongres u Chicagu. Vele da će doći iz Rima 12 kardinala i španjolski i belgijski kralj. Dok drugi narodi napreduju, zar da mi stari rimokatolici da se zapustimo i vjeri otaca iznevjerimo?... Mi smo ovdje osnovali Apostolstvo molitve i ovo lijepo napravili... Pozdravljam Vas po Presv. Srcu Vaš zemljak Whiting... Ivan Belavić.

Primio sam, dragi naš uredniče, Kalendar Pr. Srca Is. i Marijina i stoput Vam hvala, što mislite i na nas ovdje mnogoput tužno zapuštene. Da nas još Isus i njegov svećenik ne utješi, kako bi tegoban bio taj put života. Eto Vam saljem radosna sreća dolar za Kalendar i Glasnik; malo je to za ono dobro, što ga ja i druga braća od njih primamo... Omaha... L. Lesac.

Štovana Uprava Glasnika!

Kratko ću reći: svih 25 Kalendara sam raspaćala. Ali taj posao nije bio baš tako kratak. Za ljubav Isusovu se ipak i puno više može učiniti. To rade, kad čovjek vidi i sluša, kako su veseli i — a to je najviše — bolji postali ljudi i obitelji, koje ga čitaju... Neka Vas drago Sreća Isusova jači da još puno pomognete narodu do poštenja... Melcher... M. Grgević.

Cijenjeni čitatelji Glasnika!

Mene ovdje u Kanadi zanima, kad čujem što iz Glasnika o domovini, pa mislim da će i Vas zanimati nešto, onako iskreno i sigurno, o prilikama oko mene.

Nije ni ovdje da bi se lopatom grabilo, ali su prilike za život čini se ipak bolje ako čovjek isto zemlje posjeduje. Obični posjednik ima ovdje po 150 jutara zemlje, po 4 konja i drugo blago, barem jedan auto, u kući elektriku, telefon pa i »radio«, da čuje u svoju sobu iz grada koncert. Teško je ipak za vjersku utjehu, jer rema naših hrvatskih svećenika ni pouke, pa nam naš narod ovdje upravo podivlja. Veselo sam počeo k njima dolaziti, ali se još rade njih rješio. Molim Vas, što da učinite kad čujete oca, kako si vlastitu djecu uči Isusa psovati? Kad se nas nekoliko stalo prije jela križati, nije bilo za izdržati što su sve na nas smetali... Nama, nama bi trebalo misijonara, jer je gore divljakom postati nego divljakom se roditi. Sele se i drugi narodi ovamo, jer je laglje doći nego u Sjedinjene Države. No za te ljudi pobrinu se odmah njihove vlade, kao na pr. Poljska, da dobiju svoga svećenika i živu život čvjetačkoj dostojan. Ne bi li se što takova moglo učiniti i za nas?... Naseby... Janko Šeperić.

KNJIŠTVO.

Osiguraj svoje vječno spasenje! Kratka je to uputa na 20 strana, zašto i kako da obavimo Veliku devenicu u čast Presv. Srcu. Može se dobiti i kod nasoga Glasnika za 1 dinar. —

Pošasti putenosti i uzgoj čistoće. Ovu vrlo savremenu pouku napisao je Fra ig. Radić, a izdao Savez Trećega Reda sv. Franje, Zagreb I. kaptol 9. Cijena za duke D 15. — za ostale D 20. — Naručuje se kod izdavača. S velikom će koristiti čitati staro i mlado, valjano i lako umno. —

Papina nepogrešivost. Napisao Msgr. Dr. Stj. Bakšić, sveuč. profesor. Hrv. kat. nar. savez u Zagrebu izdao je ovu kratku ali preglednu, jasnu i temeljitu raspravu ustuk bludnjama, što ih šire neki nevaljani svecenici. Ni svi treba da znamo dati račun o vjeri svojoj i proti nevaljancima je obraniti. Uzni dakle i čitaj, jer ob ovoj istini svete vjere ima i u katolička vrlo krivog shvaćanja. Stoji D 5. —

Šta su obnovljeni Cisterčani ili Trapisti? Nekoliko riječi o njihovu postanku i načinu života. Prijedio Ante Špoljar, konzistorijalac i župnik. Cijena s poštarnicom D 4.50. Naručuje se kod: Tajništva opatije Marije Zvijezde kod Panje Luke, Bosna. Novac treba unapred poslati. Kad čitaš kako ozbiljno nastoje toliki plemeniti ljudi oko savršenstva, rado ćeš se zamisliti i u to, kako da si osiguraš barem spas duše.

Još jedan Kalendar! Ali taj Ti je u svako doba dobro došao, jer svagda rado pogledaš na slike Svetih i pročitaš koju riječ o njima. Eto takav je zidni Kalendar Hrv. kat. nar. saveza za g. 1926. Njega mogu čitati i nepismeni, jer im slika oku govori. Članovi »Hrv. kat. nar. saveza« dobiju ga preko župnih ureda čim uplate ovogodišnju članarinu. Drugi ga dobiju za poslanih unapred D 10. —

Euharistijski kongres u Chikagu bit će upravo čudevište, kako naviještuju ogromne priprave na nj. Obdržavat će se 20. do 24. lipnja ove godine. Prevoz u III. razredu od Zagreba do New-Yorka i natrag stoji 198 dolaru t. j. od prilike 11.000 dinara. Dakako da to nije sav trošak nego tek polovica, jer od New-Yorka dalje treba i živjeti i voziti se o svom posebnom trošku. Upute daje: Jugoslavija Express Agencija, Zagreb Trg I. Br. 15.

NAJPOTREBNIJA STVAR U KORIZMI

je čestit molitvenik, da se znadeš pripraviti za sv. ispovijed i Pričest, te tako udovoljiti svojoj strogoj dužnosti. Nabavi dakle sebi, djeci i rođacima: **Srce Isusovo — spasenje naše.** To je najveći i slikama najbogatiji, a uvezom vrlo ukusni molitvenik. Kožom i zlatorezom vezan stoji D 60. — Platno i zlatorez D 25. — Obični platneni crni uvez D 20. — **Nabavlja se kod Uprave Glasnika Srca Isusova.** Zagreb I. pp. 147.

»Kongreganist« i »Kongreganistica« jesu molitvenici za članove Marijinih kongregacija s pravilima i molitvama. U vrlo ukusnom platnenom uvezu sa zlatorezom Dn. 12.50; samo platno Din. 10. —

Česta sv. Pričest, uputa o čestom i dostojnom primanju sv. Pričesti. Din. 5. —

Razmatranje o Presv. Srcu prema litanijsama. Napisao M. Kulunčić; D. 10. —

Vojska Srca Isusova — predložuje način, kako ćemo se ostaviti naše narodne sramote — kleteve i psovke. Din. 3. —

Sveta ura — ili razmatranje za sat klanjanja pred Presvetim. Din. 3. —, veličini 40×30 cm. Komad D. 10. — Vrlo su sгодне za posvetu obitelji Presv. Srcu.

Doočnice su slikama Bož. Srca i Svetih, 10 kom. Din. 5.; 100 kom. D. 40. —

Bl. Robert Bellarmi, kardinal i veliki branitelj vjere i crkve. Životopis od 125 str. Napisao A. Alfrević D. I. Meko uvezan stoji Din. 5. —

G. 35.

1926.

Br. 4.

Zajednička mjeseca sv. pričest muževa.

Nakana Apostolstva molitve za travanj, blagoslovljena od sv. Oca.

Prigodom zajedničkog poklona urednika Glasnika sv. Ocu u rujnu prošle godine spomenulo se sv. Ocu, kako je brojan Apostolat muževa u Njemačkoj. »A koliko ih pristupa mjesечно sv. pričesti?« upitati će sv. Otac.

»Više od pol milijuna, sv. Oče!« odvrati njihov voda P. Noetges. Da ste vidjeli onu blaženu radost na licu sv. Oca pape, kad je to čuo! Udivljen i ganut pohvalio je njemačke muževe.

Kolika li je tek radost nebeskog Oca nad tim muževima kad ih gleda svaki mjesec pri tom svetom činu! Kako blaženim okom promatra ih Isus s oltara, kad mu se približuju u otajstveni pričesni zagrljaj. Veseli im se Isus jer

Muževi trebaju sv. pričest.

Koji su prvi među onima iz morenima, kojima je Isus rekao: »Dodite k meni svi, koji ste umorni i ja će vas okrijeptiti!« Jamačno oni, koji nateže rade i najžešće duševne borbe proživljuju. Njima treba ojačati utjecaj duše na tijelo, njima treba poletnim mislima razvedrbiti dušu.

Gdje će to bolje nego u zagrljaju s Istinom, Životom, Svetjelom? Kajanje pred Pričešću potiskuje sve nisko; čin vjere i želje za Isusom trga dušu kroz oblake sjetilnosti. Čin ljubavi i predanja Isusu iza sjedinjenja napunja novom snagom za idealizam, za rad.

Muževi! Nama se spočitava grubijanština. Podite u crkvu gdje se pričešćaju naši drugovi. Promatrajte finoću njihovih kretnja kad pristupaju; gledajte njezne crte blažene sreće na njihovu licu kad se zahvaljuju; pridružite im se, da osjetite milinu i blagost njihove riječi i susretaja kad se kući vraćaju.

Tko ne vjeruje u uspjeh ove škole za nebesko-građansku finoću, neka proučava tri mjeseca jednoga gospodina od kabareta i plesne dvorane. Neka ga proučava ne samo kad uvojitim kretnjama i protegnutim licem udvara kojoj gospojici, nego i onda kad mu je podnijeti dosadu žene, nestasnost djece, nespretnost služinčadi, nesavjesnost potčinjenih, zagrižljivost prepostavljenih, nasrtljivost prosjaka... U isto vrijeme neka promatra tvrdoga ali čestitog obrtnika, koji je rev-

nošću novoobraćenika stao polaziti školu česte sv. pričesti... Ne sumnjam da će odlično priznanje za gradansku finoču odnijeti ovaj potonji.

Muževi trebaju mjesecna sv. pričest.

Od muževa se očekuje sredost i stalnost, s rednost u načelima, u pogledu na svijet; stalnost u poštenoj riječi i u težim prilikama života. Jedno i drugo brzo pomanjka, ako čovjek češće sam sobom ne obraćunava, ako se vrelu Božje snage ne približuje. Varaju se muževi koji misle da su neiscrpive snage. Svi smo tek slabici akumulatori, koji treba da se često puni iz centrale.

Kad računamo s mjesecnom plaćom ili utrškom, mjesecnim izletom ili odmorom, mjesecnom otplatom ili nabavom, zar je mnogo ako bismo računali s mjesecnom pričešću? Što Crkva za povjeda u skrsnu pričest, to je toliko da ne umremo. Za krepak život, kakav dolikuje katoličkom mužu, treba barem mjesечно zdrženje s Isusom.

Odaslanik iz Belgije kazivao je na našem sastanku u Rimu, kako u 500 flamanskih župa pristupa mjesечно 50.000 muževa sv. pričesti i kako se baš po njima podržaje i širi jezgroviti kršćanski život. To su potpuni ljudi, to su značajevi. To svjedoči javni život Belgije.

Početkom 18. vijeka bio je u Napulju i okolicu bujno procvao vjerski život, da se svj. čudili lakounom inače onom narodu. A što im je bilo dalo takvu postojanost? Sv. Franjo Hieronimo prikupljao ih je na zajedničke mjesecne sv. pričesti. Više od 20.000 pričešća se skupno kroz mjesecce i godine, da ne spominjemo druge tisuće pojedinaca.

Muževi trebaju zajedničku sv. pričest.

Taj zahtjev ne treba da potječe od kukavštine; njega stavlja razboritost i društveno dobro. Vrlo često krije muškarac svoju pobožnost radi obitelji, da joj što zli jezici ne spočitnili ili dapače da je ne liše kruha. Kad dakle vidimo, da nam je mjesecna sv. pričest potrebna, razborito je da se složimo te je mnogo nas zajednički prima. Tako ćemo zavezati te zle jezike.

Urednik meksičkog Glasnika P. Cardoso priopovijedao je, kako se u nekom gradu zajednički mjesечно pričešća oko 4000 muževa iz Apostolata. U vijeću je 30 revnitelja; svaki od njih podsjeti u oči prve nedjelje u mjesecu po dvojici članova, svaki od njih opel drugu dvojicu i tako dalje pa eto ih svih subotom u večer na sastanku i ispovijedi, a nedjeljom na sv. pričesti. Ti muževi tako su zauzeti, da su sve revolucije, koje tako često haraju Meksikom, njihov grad ostavile netaknutim. Što više! U taj grad se socijaliste i drugi bundžije uopće i ne usude doći.

Zajednička dakle sv. pričest muževa diže javno poštjenje, utvrđuje kršćansko shvaćanje i vršenje života, ona je obranbeni zid crkvene slobode.

U nas su to lijepo počeli provoditi:

na mnogim mjestima dična organizacija naših Orlova, na drugima članovi Vojske Srca Isusova, a u Zagrebu Apostolat muževa. Bilo je

milo gledati njih barem 200, kako su prve nedjelje siječnja ove godine u 7 s. zajednički pristupili sv. pričestu u Svetištu Srca Isusova. Tko pristupi Apostolatu ili Orlovima obvezuje se na mjesecnu sv. pričest, a baš u tim društvima mu ona biva tako laka.

Tko veli, da je odviše tražiti od muževa mjesecnu svetu pričest, taj neka promisli, da mi katolici već sada plaćamo svoj obzir i svoj nehaj tolikom beznačajnošću naše javnosti, a plaćat ćemo ga i dalje svojim novcen i krvlju prema drugima. Danas nema značaja bez Isusa u Euharistiji !

J. Vrbanek D. L.

Führich : »Treći dan uskrsnu od mrtvih!«

NA USKRS...

T. Jagrić D. L.

Svanuo je dan...
Sva nebesa gledaju
Na grob, gdje je pokopan —
Isus — Alleluja!

Njubeski se sjaj
Švad po grobu rasuo.
Uskrs slaveć kao Maj —
Isus — Alleluja!

Razlila se slast...
Duhom plovi radost, mir;
Pakla, smrti skrši vlast —
Isus — Alleluja!

Isus, pravi Bog...
Svaku dušu prežarko,
Iz dna Srca ljubi svog —
Isus — Alleluja!

Podignimo glas,
Slatke pjesme pjevajmo,
Uskrsnuo naš je Spas
Isus — Alleluja!

JUBILEJSKI OPROST.

Kako je Glasnik javio već u prvom broju proširio je sv. Otac papa jubilej na sav katolički svijet, pa mogu svi vjernici zadobiti veliko oproštenje uz stanovite uvjete. Neke je uvjete označio sam sv. Otac, a biskupe je ovlastio da svak u svom kraju odredi potanje, kako bi se vjernici što obiljnije okoristili tom blagodati.

Eto što je odredio preuzvišeni zagrebački Nadbiskup :

Kako ćemo steći veliko jubilejsko oproštenje

1. Treba da se svaki vernik skrušeno ispovijedi naročito u tu svrhu. Nedostaje dakle samo uskrsna sv. ispovijed, na koju je i mako svaki obvezan.

2. Treba da se dostoјno pričesti.

3. Treba da pohodi glavnu crkvu svoga boravišta i još tri druge crkve ili kapele, u kojima se može čitati sv. misa, javno jedamput na dan, kroz pet dana, prirodnih ili crkvenih, uzastopce ili odijeljeno, ili sam ili u skupu s drugima ili u procesiji sa župnikom, dotično sa svećenikom, koga župnik ovlasti.

4. Prigodom pohađanja crkvi treba da svatko moli u crkvi na nakantu sv. Oca Pape barem 5 puta Oče naš i Zdravo Marijo i Vjerovanje apostolsko ili druge molitve iz molitvenika, odobrenoga po duhovnoj oblasti. Nakana sv. Oca, na koju On želi da se moli, jest: za proširenje evandeske vjere, za mir i slogu narodâ, za takovo uredjenje sv. mjesta u Palestini, koje će se slagati sa pravima katoličke Crkve.

5. Zadnje djelo, koje se čini po određenju sv. Oca za potpuno oproštenje mora da je izvršeno u stanju posvetne milosti. To znači: čovjek mora da je sebi svjestan, da nije u teškom ili smrtnom grijehu.

6. Vrijeme potpunoga oproštenja traje uključ. do 31 XII. 1926.

7. Ispovjednici imadu u tu svrhu vlast od sv. Oca, da mogu odriješiti i od grdnih grijeha, koji su inače pridržani biskupu ili sv. Ocu. Osim toga mogu oni da pomognu i onima, koji se zavjetovali nekim zavjetima. A moći će da pomognu i nekim onima, koji žive u nevaljanom braku, a žele da ga ukrijepe.

8. Župnici ispovjednici imadu ovlaštenje, da olakšaju i propisane pohode i da ih zamijene, kad je potrebno, drugim dobrim djelima. To mogu osobito onima, koje bi štogod priječilo, te ne bi bili u stanju, da izvrše sve, što je propisano. To oni mogu i izvan sv. ispovijedi.

Tkogod dakle ima kakovu poteškoću ili pitanje, neka se razgovori sa svojim duhovnim pastirom ili duhovnim vodom.

Odazovite se, dragi vjernici, pozivu Sv. Oca cijelog kršćanstva i ispunite rečene uvjete, da zadobijete obilato oproštenje za spasenje svojih duša. Odazovite se, da svojim pohodima u crkvama dадете čast Božanskom Spasitelju u Presvetom Oltarskom Sakramentu, koji nam je mukom i smrću na križu pribavio velike milosti jubilejskoga oproštenja. Odazovite se dodite u zajedničke procesije, da se duhom uzdignete Spasitelju svijeta, te i vi velikom kršćanskom ljubavlju obuhvatite cio svijet i za nj se Višnjem Ocu Našem pomolite. Ne budi vam ova ljubav teška. Odazovite se! Amen.

KRIST USKRSNU — NADA NAŠA !

Smrt :

»Određeno je ljudima da jednom umru«. Sv. Pavao 2. 9, 27.

Čovjek :

»O smrti ! Kako je gorka misao na te !« Crkv. 41, 1.

Nada :

»Blaženi smrtnici, koji u Gospodu umirul!« Ot. 14, 13
»Bog uskrsi Isusa i dade mu slijvu, da vaša vjera i nada bude u Boga«. Sv. Petr 1, 21.

Isus :

»Ide čas, u koji će svи, koji su u grobovima, čuti glas Sina Božjega. I izići će, koji su činili dobro, na uskršnje života, a koji su činili zlo, na uskršnje suđa«. Iv. 5, 28.

Krščanin :

»Znam da Otkupitelj moj živi i da ēu na sudnji dan ustati iz zemlje; i opet se zaodjeti kožom mojom i u tijelu mojem vidjeti Boga moga«. Job 19, 25.

Führich : »Vjerujem... uskršnje tijela i život vječni. Amen !«

STARAC TOMA.

Po engleskom K. Grimm D. I.

Na iskrčenoj strani brijege, u bijeloj kolibici je živio stari Toma. Svi su ga poštivali, jer se uvijek pokazao čestitum i radnim i služio je Bogu svom revnoušu Irskoga katolika. Poštenim radom je zadovoljio posve svoga gospodara, u koga je bio na poslu cijeli svoj život.

Svetoga je Josipa štovalo kao svoga zaštitnika. »Sveti Josip je radnički svec«, često bi znao reći svojoj trojici sinova, dok su još rasli i primicali se svojoj momačkoj dobi. »Radnik ako se ugleda u svetoga Josipa, ne može okrenuti po zlou.«

Sinovi su mu međutim izrasli i postali roditeljskim ponosom. Došlo vrijeme i oni su ostavili očevo strebu i iskrčeni brijege te pošli za poslom u daleki svijet, no svaki od njih je ponio svoju čast neoštećenu i nježnu pobožnost naprama Svetom Stolaru.

Starac Toma je previše volio svoj iskrčeni brijege, a da bi ga mogao ostaviti i poci za svojim kršćanim sinovima u svijet. Iza svoga odlaska oni su više godina običavali svakoga ljeta obaći svoju očinsku kolibu. Onda im majka umrije i oni su se sve više otidivali od svoga doma i već su imali svoje vlastite obitelji, dok je stari Toma ostao sam samcat kod kuće. No njegova djeca ga nijesu nipošto zaboravila nego su platila staroj Mari, prvoj susjedi, da dvori Tomu u svemu, što zatreba, i da mu kuha i pere rublike. Mara se dobro brinula za svoga Tome i skoro se počela hvaliti, da nema boljega čovjeka u cijelom kraju od staroga Tome i da je stari Tome najzahvalnije stvorenje u okružju. Tome je zaciјelo bio vrlo strpljiv i dobroćudan. Živio je kanoti u sumraku davno prošlih uspomena i od nade, čekajući ravnodušno dan svojega sjedinjenja s Bogom i svojim svetim Zaštitnikom.

»Ja ēu doskora poci po svoju vjećnu nagradu, to je stotinu puta rekao starij Mari, dok je ona mela oko ognjišta i vječala kotao. Zar to nije velika srca, što sam je imao u životu? Ja sam lijepe i zadovoljno sproveo svoj dugi život bez ikakve bolesti, i ostavljam tri opskrbljena sina iza sebe.« »Nije svakom tako — Mara bi uvijek odgovorila — »ali nije niti svaki taki«, uvijek bi dodala, jer je Mara znala cijeniti svoga štićenika, koga je iskreno poštivala.

»Ma jest, Bog me je uvijek obasipao svojim milostima«, odvrnuo bi starac — svi svići Josip se nije nikada oglasio na moju molitvu, i siguran sam, da će sveti Josip tako urediti, da ja neću umrijeti bez svećenika premda sam ovako sam.«

Mara je uvijek klimala glavom kada je Tome počeo snovati, kako će mu sveti Josip dovesti svećenika. »Ta to ēu biti ja ili stari Patrik«, rekla bi Mara, ali nasamu bi prijateljima dodala, — »ako bude vremena, jer je srce u staroga vrlo slabo«. No uza sve to nikada nije pokušala nijekati da je sveti Josip dobar.

Znala je pridodati savjet, neka Tome zovne Doktora, neka pregleda njegove srčne napadaje. »Kani se toga, Mare, ta ni najpametniji doktor na svijetu ne može turiti u me novo srce. Valja gledati, da se živi s ovim, što ga imam.« »Kako bilo da bilo, ja znam, da ne valja, kada stara čovjeka napada nesvjesticu; potrošito kada živi na samu.« »Mene nije strah, ja sam u rukama sv. Josipa; on me neće ostaviti« brani se Tome.

No uza svu odvažnost starog Tome, Mara se nije dala primiriti. »Ja se sve bojim da ga ne nadem jednog jutra mrtva; ne će zar sv. Josip čudesna tvoriti radi njega«, tako se Mara tužila svom mužu. »Prodi se toga, Mare, Ti se uvijek brineš za staroga Tome. Ne boj se, vidjet ćeš, on će umirati najmanje nedjelju dana. Bit će dosta vremena, da se zovne Velečasni.«

»Dio Bog, ali ja sve nekako slutim, da će on naglo umrijeti«, odvrati Mara nekako sumnivo. Mara se nije mogla smiriti i često su njezine misli bile kod Tome u kolibi, dok je ona sjedila sa svojim mužem kraj male vatre na ognjištu. Sama je za sebe razmišljala što bi bilo, da se on naglo razboli. —

Osamnaestoga ožujka je hujala silna bura. »Bože Ti hvala, strašne noći!« reće Mara slušajući pisku i huku vjetra. »Baš prava ožujski noć«, odvrati stari Patrik. »Danas je upravo osamnaesti ožujak«, nastavi pospano Mara, Tome hoće da ide na misu sutra, na blagdan svetoga Josipa. »To bi bilo previše za njega na ovakom vremenu«, primijeti Patrik zijejavajući. »Baš je nekako umoran i blijed danas«, reće Mara, kada netko poče krepko udarati u vrata. Mara i Patrik se u čudu zgleđaju. Patrik se prvi odvraži i primakne vratima. »Tko je zavika Patrik. »Otač Maguire«, dode glas iz mraka. Patrik skoči, da otvari vrata. »Hvala Ti Bože, što je Vas, Velečasni, natjeralo u ovu strašnu noć?« zapita Patrik

čudeći se. »Baš prije sat zovnu me stari Toma, čini se, da je siromah na umoru«, odvrati O. Maguire. Mara se sva prenerazi i zavika na glas »Ma, Velečasti, tko je došao po Vas?« »Ja zapravo ne znam«, odvrnu O. Maguire. »Vratari mi reče, da je pokrulan čovjek sa bijelom bradom«. Mara se prekrstí. »Vjerujte mi, ovdje nema takva čovjeka u okolini i mi smo jedini susjedi Tomini. To je sigurno bio sveti Josip, što Vas je zovnuso. Stari je Toma uvijek gojio veliku pobožnost napram svetom Josipu i uzdao se u njega i gorio, kako je sveti Josip radnički svetac i radnički uzor. I on je sam vec postao pravi svetac naslijedujući svetoga Josipa. Blijedo svećenikovo lice se zažarilo od zanimanja. »Molitva više čini nego itko na svijetu«, reče potihno. »Sveti Josip svojih ne zaboravlja. Valja pitati Tomu za razjašnjenje, a sada neka me Patrik odvede gore k njemu.«

Mukke je stupalo njih troje kroz buru i vjetar prema bijeloj Tominoj kolibici, gdje ga nadu na umoru. »Bogu hvala, ja sam znao da će sveti Josip meni dovesti svećenika prije smrti«, zavika Toma napornim glasom, kada ugleda O. Maguire-a. — »Koga si poslao po mene?« zapita svećenik potihno.

»Ah, Velečasti, nijesam imao nikoga — odvrati starac, nego sam se baš malo prije stao moliti svetom Josipu i eto Vi ste došli.«

Mara klekne na koljenja i poče se moliti Bogu i zahvaljivati svetom Josipu. »Bog svojih ne ostavlja, a ni sveti Josip se nikad ne oglasi na molitve onih, koji se ulječu njemu«, uzdahnju O. Maguire.

NAZARETSKOM PATRIJARKI.

Iz vrutka sreće opojne
Tajnena Ti života,
Svud sipa trake bezbrojne
Božanstvena Ljepota...
Preodredena Hostija,
Da spasi čovečanstvo,
O grud se tvoju savija
Sakrivajući Božanstvo.

Ne dosiže Te misao
Bez poniznoga vela,
Jer nā njem Bog je pisao
Misterium Raspela...
Tek patnicima činiš se
Sred prognaničkih uzā
Ko tihi, bolni jecaji
Sa materinih suza...

Iz djevičanskog talama
Kraj nazaretskog lugu,
Romoni pjesan psalama
Ko slavčev poj bez druga.
Na rijeci vječne Ljubavi,
Gle, lahor budi vale,
Da na tvog srca nevine
Zapljuškuje ih žale.

Sv. Josip — Zaštitnik sv. Crkve.
Blagdan zaštite 21. travnja.

Gorčina žiča preli se
U zagrljajne slasti...
O čudo...! Raju...! Bogu svom
U zagrljaj češ pasti...!
O Josipe preblaženi,
Nebeska blagost sama,
Ražeži oganj svijetom svim
Svog ljubavnoga plama...!

Za čovjekom je žudio
Božanski pastir duša
I stoga On je hotio
Da tebe — oca sluša.
Svemogući od Djevice
Satvorio si tijelo.
Da cijenu plati Ocu svom
Za čovječanstvo cijelo.

Uz Ljer Božanski Marija,
Ko zatvorena ruža,
U djevičanskim čaškama
Dar utjehe Ti pruža.
Za sviju nas Te spasenje
Zivota teret skrši...
Od patnje Tvoje Pomirba,
Na Kalvariji svrši...

Donesi melem dušama,
Pokazi stazu svjetu,
Da zgazi zmiju lјuticu
Obiteljskom na cvjetu.
Privedi grijesno čovještvo
Na pravednosti stazu...
I daj mu doć po Isusu
U vječitu ekstazu...!

T. Jagrić D. L.

BOLNA MAJKA.

Tko li je ova tužna majka s dragom djećicom ?

Tko li je onaj ružni svirac, koji joj odvodi djecu, koji dapaće ucka djecu neka majku kamenju? Tko li su ta jadna i propala djeca, da se tako daleko zaboravila?

Nije to prizor daleko od onoga u narodnoj pjesmi o zakletom dvoru, što ga obligeće 9 crnih gavrana. Ova majka ipak ne proklinje. Ona je bolna i plače, ali ne plače sebe radi, već za djecom, koju će lupež unesrećiti; plače nad zločinom njihovim i nad progonom vjerne joj na krilu djece.

Majka je to rimokatolička Crkva. Nju je ovako predocio bogoduhi slikar Führich. Ima ona 300 milijuna djece. Dobro ih uči ona samom Isusovom riječi, njegovim ih Tijelom hrani, njegovim ih proštenjem liječi. Da je sva slušaju i s njome drže, bila bi im kuća sigurna i puna blagoslova Božjega.

Cujte, ne katolika, nego protestantskog učenjaka Harnacka, što o njoj veli u svojoj knjizi »Bit kršćanstva« str. 153. »Rimokatolička Crkva je najveličanstvenije djelo, što ga je povijest stvorila. Na njemu su radile sve sile ljudskog umu i duše, za njiv upotrebljene sve prirodne sile, kojima čovječanstvo raspolaže... Ona je odgojila narode... Kad ih je mlade dovela do kršćanske kulture nije ih pustila na prvoj stepenici, ona im je ulila sposobnost napretka i tisućljećima ih vodila... Ona je održala samostalnost vjere i crkve suprot državne sremoći na duhovnom području... Ova Crkva je svojom organizacijom podobna da se vazda prilikama prilagodi, kako to ne može ni jedna druga. Ona ostaje — ili se barem čini — uvijek stara, a ipak je uvijek mlada...«

Isporedite s ovim svjedočanstvom svjetskoga učenjaka zabadanja

naših hrvatskih sićušnika po novinama i skupštinama proti rimokatoličke Crkve. Zar vam se ne čine ko ovaj pakosni svirac, koji trstikovom sviralicom zavodi djecu na zločin, da kamenuju Majku. Najprije im svira pjesmu slobode i uživanja, po tom pjesmu nevjere i progona.

Djeca — najviše ona sa 16 do 30 godina — misle: »Bit će dobro!« skoće za njim, da se naužiju grijeha... Kad izgube čistoću zasvira on: »Šta čete kod te stare Crkve? Zreli ste da budeste svoji. Osnujte svoju narodnu crkvu, svoje teosofsko društvo, svoju ložu... U njima pjevate kako vi hoćete, ženite se i rastavljate kako vas volja, a drugo vam od vjere i ne treba...»

Majka plaeče i zazivlje: »Djeco moja, djeco mila! Ne idite za lašcem i varalicom. Strpite se dok zrelje prosudite. Sjetite se riječi Isusove: »Tko vas sluša mene sluša«. »Tko Crkve ne sluša neka ti je kao pogani«.

I djeca već da će se vratiti. No varalica svirac napne sile pa se ceri i pretvara, bijesni i udara: »Udrite kamenjem po Staroj!...»

Majka — Crkva rimokatolička — trpi ne radi sebe već radi propasti duša i naroda. S dobrom djecom moli za obraćenje zavedenih.

J. V.

ZA PROSLAVU 200-GODIŠNICE SV. ALOJZIJA

Moli **Odbor** sva uredništva naših đačkih listova, da se oduže svom nebeskom Zaštitniku svečanim izdanjem, za koje mogu dobiti slike ili klišeje te lijepe građe kod **Uredništva Glas. S. I. Zagreb I. p. 147.**

MAJČINA MOLITVA.

Umorna od rada prespala sam nehotice ranu Misu na Božić, a kasnije ne smijem. Joj meni, kakova mi tuga sjela na dušu! Na sam Božić — pa ja bez sv. Mise! Vaj meni, kakav će mi to biti Božić? Grizlo me strašno.

Na koncu konca — mislim sama u sebi — pa ja nisam htjela. Kad nisam htjela sagriješiti, onda mi i nije griješ... Smirila sam se malo. No ipak još ostalo u glavi: bilo bi više darova duši od Malog Isusa, da sam išla... Odjednom mi sine misao: Providnost me vodi; Bog to može drugačije naknaditi. U tome se smirim i Božić je bio i za mene Božić.

Drugi dan sastanem se s majkom i pripovijedim joj, što mi se dogodilo.

»Ha, možda je dragi Bog pogledao i na moju prošnju. Bila sam kod sv. Mise i prikazala ju baš za tebe...«

O da vam je znati, kakova me zahvalnost prema dragoj majci obuzela! Kako sam onaj čas željela doviknuti svim majkama, koje imadu djecu u tudini ili Bogu otudenu. Molite majke, prikazujte svete Mise za djecu svoju, kakva bila i gdje bila! Božansko Dijete ima dosta jaku ručicu, da s oltara vašega dobaci tračak radosti svoje u srce djece pa i daleko onamo u Ameriku, pa i još dalje onamo — u ohladnjelo srce djeteta.

F. P. Brod.

Sud našeg Amerikanca.

... I za ovu godinu imam 30 preplatnika Glasnika, jer je svima omilio. Pošaljite još 16 Kalendara, svi ih teško očekuju...

O uspjehu svetih misija, što se kod nas držale u ožujku mogu Vam javiti, da sve muško i žensko polazi mjesечно na sv. Pričest, a neki i dnevno. Razumije se, da ta ljubav k Isusu predpostavlja i inače dobar život i neprestano nadvladavanje slabosti u čovjeku.

Bio sam prošlog ljeta tuj u Domovini. Zadržale me one svećenosti, pa vam se nisam javio. No eto što će Vam reći. Ono što sam lijepih uspomena ponio iz Domovine to je onaj pobožni svijet u Zagrebu, kojega sam video u crkvama. U gradovima sam u opće video više muškog svijeta u crkvi nego na selu. To je prava žalost, što se narod tudi od crkve i Boga. Bojim se da ga takvim načinom ne odvedu k raskolnicima, a onda je i za ovaj i za onaj svijet izgubljen.

Mi katolici u Americi imamo neprijatelja, ali ga znamo složno potisnuti. Slobodni smo, država nam ne zapovijeda u crkvi. Kad toga ne bi bilo i kod Vas bio bi bolji uspjeh. To je, znam, teška borba, kad vam raskolnici prijete. No zašto se čovjek teže bori to i više cijeni. Ne bojte se što tako nasilno pritiskuju. Progonjeno izazivlje ljubav. U progonu će tek naš svijet naučiti ljubiti svoju vjeru i svoje svećenike.

Za sada toliko; javit ću Vam se i kasnije. Pozdravlja Vas i sve štovatelje Presv. Srca

Battle Creek Mich.

A. G. Hrvatski radnik u Americi.

SA GROBA † BISKUPA LANGA.

Od dana u dan množe se sve više posjetiovi groba svetoga našega biskupa Langa u crkvi sv. Marije u Zagrebu. Milovidan bakreni kip Andela u središtu crkve pokazuje mjesto, gdje se dole u grobnici krije tijelo, što je nosilo onu veliku dušu.

I taj kip ima svoju povijest. Darovala ga mil. gda. Arko. A ovo zašto. Zahvaljujući se sama priopćjeda.

Više godina bila sam učenicom blagopokojnoga biskupa dok je bio u samostanu Sestara Milosrdnica. Sve smo ga smatrali svecem kako je i bio. Njegovo vladanje, njegov život bio je naš katekizam, iz kojega smo naučile vjeru vjerovati, zapovijedati vršiti. Iz svršene škole ispunjedala sam se kod njega i njegovi me savjeti vrlo pomagali u duhovnom životu.

Kad mi obolila majka pohodio ju on i lijepo spremio za vječnost. Ostavši iza njezino smrti samu bolno sam jecala kraj njezina odra. I tude se našao on da me potješi. »Niste sama, imate dragog Boga, koji se brine za Vas. — govorio mi.

— Ah s majkom mi je uzeo sve — rećem ja ogorčeno — toga mi ne može ničim naknaditi.

Sada me pogleda svojim velikim očima i nekom tajnom silom izazove te

sam mu i ja u oči pogledala, što nisam do onda nikada. Iz tih očiju gledala je u mene vječnost. Kao da mi netko iz drugog svijeta govori, bile su mi njezove orbiljne izgovorene riječi: »Što ste kazala? On Vam može dati i više nego Vam je uzeo. Dat će Vam dobroga muža, koji će Vam naknaditi dobru majku«.

Niti sam onda niti kasnije mislila na udaju, već dapače odlučila ne udavati se. Pa ipak se dogodilo, da sam se pohadajući majčin grob upoznala sa sada već pokojnim mojim suprugom, o komu je jednoće majka moja rekla: »Sretna, koja ga dobije!« I ja sam zista bila sretna, dok nije sv. Josip došao po njega...

Zivjela sam kao udovica. Za vrijeme bolesti blagoga biskupa palila sam svijetlo pred kipom sv. Josipa moledi da ozdravi. Dne 1. studena usmilo mi se da mi sv. Josip govoril: »Svijetla više ne treba! — A zašto ne?« upitam ja. — »Jer se troja želja ne može ispuniti! — odgovori. Sanjam dalje, kako sam pošla u treću sobu i putem se spotakla i vidjela biskupa Langa u lijesu, ali svijetla i mila. U to se pro-

budim i vidim, da je svjetiljka zaista ugasla. Po podne sam tek saznao da je u istinu ranim jutrom preminuo.

Blagi biskup bio je svojom svetošću moj najveći dobrotvor. Sva sam sretna, što je odbor za njegov prenos u crkvu sv. Marije prihvatio ponudu, da mu stavimo taj spomenik, makar samo i privremeni.

i tako sad mili Andeo sklopljenim rukama sve potiče da se preporučamo zagovoru našega velikog biskupa.

OZBILJNA RIJEC NARODU.

Sve veća nestasica svećenstva i nedostojne navale na službenike Božje potakle su preuzvišenoga zagrebačkoga Nadbiskupa, te je u ovogodišnjoj korizmenoj okružnici progovorio vjernicima o svećeničkoj službi i načinu, kako da opet dobijemo dovoljno svećenika. Kako su prilike i u drugim biskupijama gotovo iste, donosimo glavne misli iz okružnice, da ih dobro svi razmislimo i u zgodi proti nevaljancima upotrijebimo. Niže donosimo dva zanimiva događaja, koji pokazuju, da je Preuzvišeni i boljem dijelu naroda iz srca govorio i da će ga vjernici razumjeti i slijediti.

Spasitelj svijeta stavio je blago nauke, vlasti i milosti svoje, kojom prepričala svijet, u svoju jedinu pravu rimokatoličku Crkvu. Toj Crkvi je dao hierarhičan ustav, to jest, da prema raznim stepenima vlasti, jedni poučavaju i vode, a drugi se uče i slijede, što posvema odgovara prirodi i čovječjoj duši. Svećenstvo je dakle Božja ustanova ljudima samo na dobro, i tko svećenstvo štuje i sluša: Boga sluša i sebi koristi. »Tako neka nas smatra čovjek kao služe Kristove i djelitelje tajna Božjih« — govorio je već sv. Pavao Korinćanima.

»Svećenik je drugi Krist, jer zapravo Krist sam nastavlja svoje djelovanje po svećenicima, koji su kao usta njegova i ruke, jesu orude njegovo... Rad svećenikov među pukom je društveno djelovanje od najveće zamaštosti i vrijednosti. Polaganje biskupovih ruku i posveta, kojom se prenosi na pojedince svećenička vlast ne stvara dakle jaz između svećenika i ostalih staleža, niti ga odvaja od puka, već ga s njim veže najnježnijim sponama, svećeničkom naime službom na dobro i spasenje vjernika.

Po svemu ovomu sudeći, čovjek bi očekivao, da će sav svijet priznati blagotvorno djelovanje svećenikovo i davati mu dužno poštovanje. Istina je samo to, da nitko nije ravnodušan prema svećeniku i svećeničkom staležu: jedni ga vole i cijene, a drugi ga mrze i preziru. Nije ni čudo; jer se isto dešavalo i samom Spasitelju Isusu Kristu. Dešava se na pr. da netko ne shvati ma i najbolje nakane župnikove, ili ga smeta, kad župnik ozbiljno nastoji, da odstrani kakav općenit porok, općenitu manu u župi na pr. sprečavanje ili tamanjenje poroda, i on zamrzi na župnika, pak među župljanim rovari protiv njega i potkapa ugled njegov. Tako nešto se desilo i samom sv. Pavlu apostolu, kako se on sam dirljivim načinom tuži u poslanici Galaćanima. »Primili ste me« veli, kao angjela Božjega, kao Krista Isusa... bili biste, kad bi to bilo moguće, izvadili oči svoje i dali meni. Dakle sam vam postao neprijatelj, govoreći vam istinu? Ali o tom neće dulje, kao ni o tom, kako bezvjerci, bezbošci, slobodni zidari, komunisti, boljševici i t. d. sotonski upravo mrze osobito katoličku vjeru, katoličku Crkvu i svećenike, službenike njezine. To se samo sobom razumije. Ja vas, predragi vjernici, želim upozoriti samo na jedno. Najdublji razlog, što su mnogi mrzili Krista, bila je njihova oholost. U Isusu Kristu sastala se slabost i jakost. »Ležeći u jasmama«, veli papa Hormizda, »javio se na nebesima, izdan i prodan otкупionac je, umoren nad vladao je smrt. Za života Spasiteljeva farizeji, saduceji i pismoznanci, ti oholice onoga doba, nijesu marili za uvišen nauk Njegov i za čudesa Njegova, već se zaklanjali za prividnu slabost Njegovu, samo da mogu ustrajati u besomučnoj mržnji na Njega. »Nije li ovo« govorahu oni, sin tesarov? « Iz Nazareta da može šta dobra doći? Tako i oholice današnjega svijeta ne će da gledaju na uvišenu službu, što je svećenik vrši za spasenje vjernika, već paze samo na manjke i nedostatke njegove. Jest, i svećenik treba da se bori sa svim slaboćama ljudske naravi, jer je i on prah, kao što su i sva djeca Adama. Ali s malo praha sa zemlje dao je Isus svjetlo očinje slijepcu od poroda, a nije zato uotrebio nebesku zvijezdu, a skute haliine svoje upotrebio je, da izliječi ženu, koja je dvanaest godina bolovala od krvotoka.

Ako i je svećenik prah od zemlje, ali je prah u Spasitelievim rukama, da slijepima otvara oči, on je rub na haljini Spasiteljevoj, da na one, koji potrebuju liječnika, prenosi lijekovitu moć Spasiteljevu. I to daje po volji i odredbi Kristovoj svećeničkomu staležu pravo na opstanak. Ali oholice svijeta ovoga, koji hoće da se sve samo njima klanja, njima služi, u oholosti svojoj govore, da čovjeku ne treba nikakva posrednika, oni da znaju sami neposredno s Bogom urediti stvari duše svoje, oni da nisu proti vieri, ali da ne trebaju »popovske« vjere. Vi, predragi vjernici, nakon gore izložene nauke i sami morate vidjeti, da je to ohola sebičnost, koja se kosi sa općim zakonima, koji vladaju u svoj prirodi, napose u društvu ljudskom, a očito se protive odredienju Sina Božjega za negovo Kraljevstvo sv. Crkvu katoličku. To dakle ne smije govoriti srce katoličko. Drugo je dakako pitanje,

kako savjesno ovi sami s Bogom obavljaju taj najznamenitiji, najodlučniji posao duše svoje! Čini se jako luhkoumno ili još bolje nikako, a svakako ne prema odredbi Božjoj.

Ovakvi oholice svijeta, upravo jer svuda traže samo sebe, premda katolici, javno napadaju na ugled čitavog staleža svećeničkoga, poimence i na ugled biskupa u vrhovne glave Crkve katoličke, sv. Oca Pape, te nastoje odvratiti i odbiti narod od svećenstva. I tim se radom svojim javno ponose, kao da rade, ili kako oni misle, da su već izradili veliko društveno i državotvorno djelo — otpad naroda od svećenstva. O, predragi vjernici, kolika je to samoobmana i zasljepljenost!

Vjera i čudorede jedini je trajan i čvrst osnov svakog društvenog poretka, dakle i sreće naroda i država.

Čuvari pak tih temelja jesu svećenici, i već zato stalež svećenički imade najodličnije zasluge za društvo i za državu.

Natpastir sad upozoruje na veliku n e s t a š i c u s v e č e n i k a i glavne uzroke tomu, a to je nekršćanski duh, koji je zavladao u obiteljima i među školskom mlađeži.

Da se sačuva od pokvarenosti ona mlađež, koju Bog Gospodin zove za svoje svećenike, potreban je i u nas zavod, gdje će mlađež u poštenju moći sticati potrebno znanje. I eto kako veleđušno pristupa Natpastir velikome djelu.

»Dogоворио сам се с presvjetlim gosp. Autunom Akšamovićem, biskupom djakovačkim, te smo odlučili, da već ovoga proljeća zajednički otpočemo u Zagrebu s gradnjom malog sjemeništa sa čitavom gimnazijom za 400 učenika.

Biskup Akšamović se obvezao doprinijeti jednu trećinu troškova za gradnju, a ja sam za tu svrhu žrtvovao sve, što sam mogao i smogao; sav uštedjeni novac od prodaje šuma; svu četrnaest godišnju zaslужbu moje tiskare, koju takodjer poklanjam sjemeništu —, da u buduće dohodak njezin služi za uzdržavanje sjemeništa; za gradilište sam dao od posjeda nadbiskupskih tik grada krasan vinograd, koji zajedno s livadom i voćnjakom iznosi oko 17 jutara. Spreman sam uz odobrenje više oblasti dati i velik dio temeljne glavnice. Ali sve to ni izdaleka ne dosiže velike svote od kojih 40,000.000 Din., koja je potrebna za gradnju tako velikog zavoda. Po kan. 1355. Crkvenog Zakonika mogao bih na katoličke vjernike nadbiskupije raspisati porez, ali toga ne ču da činim, jer volim, da to veliko i sveto djelo izvede ljubav: ljubav za Krista, sv. Crkvu negovu i ljubav za spasenje vlastite duše; jer bolje zadužbine i vrednijeg nadgrobнog spomenika jedva može biti, nego li s ljubavlju prinešen dar za ovu sv. svrhu. Neka dakle ljubav svakoga nadahne, te s veseljem u srcu dade koliko može — jer Bog ljubi vesela darovatelja« (II. Kor. 9, 7.).

Sam sv. Otar papa odobrava osnovu Natpastira, veseli joj se i daje joj svoj blagoslov.

»Time osokoljen odredjujem i nalažem svim župnicima pod osobnom odgovornošću njihovom, da svaki u svojoj župi što brije odabere odbor, a prema prilikama za pojedinu selu posebne odbore između revnih katolika ili katolikinja, koje će pokucati na vrata i srca vjernika i od njih sabrati milodare, što će ih ljubav njihova drage volje

žrtvovati za gradnju malog sjemeništa —, zapravo za dobro samih vjernika, za dobro kat. hrv. naroda, — svoje vlatite djece, koja će, ako su od Božja pozvana, imati u toj zgradiji badava stan i hranu i poštano uzgajanje, za dobro dakle vlastito. — Nakon obavljenog sakupljanja imadu župnici novac poslati nadbiskupskoj pisarni.

Još mi je jedno na srcu. Kad bude izgradjeno naše malo sjemenište, treba da se napuni mlađićima srca čista i neokaljana; — mlađićima, koji su puni straha Božjega, puni ēžnje za krepomnim životom, puni ljubavi za Krista i za toliko užvišenu ali tešku službu svećeničku. Zato treba da svećenički odgoj začne već prije, nego što će malo dječe stupiti u malo sjemenište. Majke katoličke majke, vi treba da u srcu djece svoje bacite prvo sjeme, prvu klicu svećeničke odgoje. Opazite li u sinku da rado polazi u crkvu, rado dvori kod sv. mise, rado prima sv. sakramente, možda čak i oponaša svećenika te tohože služi sv. misu, — pazite na ovakav biser svoj, čuvajte ga od svakoga skvarenja, čuvajte ga za Isusa, jer su to prvi znaci poziva Božjega. Budete li, kršćanske majke, ovakove sinove nevine i nepokvarene darovale Gospodinu — i dalje majčinom brigom i ljubavi pazile na njih, kad budu kod kuće, to će onda iz našeg zavoda izlaziti obilje dobrih i svetih svećenika, a takove treba Isus, sv. Crkva i katolički narod Hrvata. — Božji blagoslov neka bdiye nad tim!

KUMOVSKI DAR.

Cetvrtak je iza Čiste nedjelje, na koju su svećenici pročitali poslanicu preuzez. g. zagrebačkog nadbiskupa o dječačkom sjemeništu. Urednik se muči, kako bi tu zlatnu poslanicu spremio i u Glasnik. Kad eto čuje teške korake i za čas »Hvaljen Isus i Marija!«

— Uvijeke, dragi, Vi sigurno iz daleka?

— Iz Gradeca, Velečasni, pa bi hotio nešto zamoliti.

— O, u Gradecu su dobri ljudi, pa će biti sigurno dobro.

— Daj Bože ! Bili bi ljudi i bolji, da imamo više svećenika. To je i moja velika želja, što čitam u glasniku i čujem. Imao sam devetoro djece; troje mi pomrlo i jedan je samo dečko živ. Uvijek sam Bogu prošao, da bi mi dao jednog sina za svećenika othraniti. Nije tomu davno da mi se zbljaja rodilo muško dijete. Od kuma je dobio na dar 30 dinara. Nisam bogat, ali sam donio tih 30 dinara, da bi prikazali ovdje u Svetištu za njega sv. Misu, neka bi mu Presv. Srce zdravlje očuvalo i pamet prosvijetljilo, da bi bio jedamput dobar svećenik.

— Dragec, bolje mu niste mogli uložiti krsnoga dara ! Nego znaće što : pol ćemo poslati Majci Božjoj na Bistrigu, da se i njoj preporuči, jer je ona Majka prvoga Svećenika i svih dobrih svećenika.

— Neka samo to ostane za ovdje, Velečasni. Ja ču gore još sam odnesti, jer znam da za tako svetu i veliku stvar treba puno žrtvovati i puno moliti. Nego eto još 30 dinara za svete Mise za moje pokojne roditelje, koji su me učili poštjenja i straha Božjega ...

I još je svašta lijepa priopovijedao taj čestiti čovjek, a urednik nema, kako se posvetom obitelji Presv. Srcu odgajaju svećenička zvanja.

HRVATSKI ORLOVI.

Dr. I. Merz.

Po svim hrvatskim krajevima, sve više širi se pokret hrvatske katoličke omladine, koja se krsti ponosnim imenom : **Orli**. Šta je Orlovstvo ? Orlovstvo jest katolička organizacija hrvatske omladine, kako kaže orlovska »Zlatna knjiga«.

Orlovstvo je u prvom redu **katolička** organizacija, što znači da Orlovstvo živi i radi po nauci Kristovoj i njegove sv. rimokatoličke Crkve. Orlovstvo ide za tim da odgoji svoje članove u katoličkim vjerskim načelima da budu pravi i dobri katolici. Zato orlovska »Zlatna knjiga«, kad govori o vjerskim dužnostima Orla ističe da Orao mora vršiti sve dužnosti koje mu nalaže katolička Crkva i da mora težiti za kršćanskim savršenstvom te traži mjesecnu sv. Pricest.

Hrv. Orlovi u Rimu sa švicarskom gardom sv. Oca pape.

Orlovstvo surađuje sa katoličkom Crkvom, odnosno njezinim predstavnicima, našim biskupima i zato oni uvijek i u svakoj prigodi toplo preporučuju, kao pravu i dobru katoličku omladinsku organizaciju. I naš sv. Otac Papa, vrhovna glava sv. katoličke Crkve, preporuča Orlovstvo i zanosno ga pozdravlja. Kad su hrvatski orlovi mjeseca rujna prošle godine bili u Rimu i primljeni bili od sv. Oca, rekao im je on: »I vas, Orlovi, zato pozdravljamo od svega srca. Pozdravljamo vas kao namjesnik Isusa Krista, Božanskog Ljubitelja čiste, zanosne i odlične mladeži«. Sv. Otac je nadalje Orlovima stavio na srce, da duhom i životom što dublje zarone u sv. vjeru i da буду njezini apostoli, te je posebno spomenuo: »Orlovi ! Vaše je ime divno i genijalno. Vaša je zadaća da budete vjerni prema domovini i prema obitelji, prema Crkvi i vjeri katoličkoj«.

Orlovstvo jest nadalje **hrvatska** organizacija i kao takova razvija svoje djelovanje po svim hrvatskim krajevima. Orlovstvo hoće da

preporodi naš narod u katoličkom duhu — jer znade, da je samo u katolicizmu napredak i budućnost hrvatskog naroda, kao što je na katolicizmu sazidana sva slavna hrvatska prošlost. Naši stari bili su dobri katolici, oni su se borili za slobodu hrvatske domovine pod geslom: za krst časni i slobodu zlatnu.

Danas ima naš narod mnogo neprijatelja od kojih je najgori bezvjerje, koje neprestano ulijevaju u našu narodnu dušu razni liberalci i framasuni. Hoćemo li da osiguramo naš narod od propasti u koje ga bezvjerje vodi, moramo sačuvati našu omladinu u pravoj kršćanskoj vjeri. Samo takova omladina jest uistinu hrvatska. Omladina bez Krista nije i ne može biti hrvatska.

Hrv. Orlovi vježbaju u Zagrebu na omladinski dan.

Orlovstvo je organizacija katoličke hrvatske omladine. To znači da omladina nalazi u orlovsom društvu ono što joj najviše treba, a to je **dobar katolički odgoj i dobru katoličku prosvjetu**. Svaki hrvatski omladinac treba da bude u redovima hrvatskih Orlova.

Zaštitnik hrvatskih Orlova jest sv. Ivan Evandelist (6. svibnja), slave svake godine hrvatski Orlovi vrlo svečano. Taj dan zove se **dan katoličke omladine**. Ove godine proslavit će Orlovi taj dan dne 9. svibnja. — Sva će brojna orlovska društva tog dana istupiti pred hrvatsku javnost sa svojim priredbama i javno pokazati svoja načela. Po našim crkvama i našim domovima, sabirat će se doprinosi za orlovsку organizaciju. Sveta je dužnost svakog hrvatskog katolika, da podupre orlovsku omladinu. Dodite taj dan na orlovske priredbe — mjestima gdje ima orlovskih društava. Poduprite tog dana orlovstvo makar i najmanjim doprinosom. Što je glavno molite se taj dan za napredak hrvatskog orlovstva presvetom Srcu, da do godine ne буде samo 131 društvo sa 6000 članova, već da svaki novi dan katoličke omladine urodi novim apostolima našeg društvenog preporoda. —

USKRSNA PJESMA.

Rujna zoro Uskrsnoga slavlja,
Spasitelja Kršćanin pozdravlja.
Nebo, zemlja, priroda sva hiti,
Da Mu slavu uskrsnuća kiti:
Pramaljetno cvijeće, dah i struja --
Sve, sve pjeva: Alle, alleluja! . . .

Iza križa, grozne muke, strave
Narodi Ti Uskrsnuće slave:
Na križ nose proljetno to cvijeće,
Pod njim pale uskrsnice svijeće;
S vasionе pjesan divna bruja,
Pjesan divna: Alle, alleluja! . . .

Stjepan Širola.

Bože sunce sjajnije nam sintu,
Molba naša k Nebesim' se vimus;
Zvona zvone pjesan svuda ori;
Razliježe se po dolu i gori:
»Spasitelju slava! — samo zuja
Posvud slavno: Alle, alleluja!

Divni glasi uskrsnih zvonova
Slavu groba slave Isusova
Radost velja, sreća na sve strane
Divne prati uskrsne te dane: —
»Krist uskrsnu slavno! Alleluja!
Alleluja! — Alle, alleluja! —

RAZUMIJIU I ODAZIVLJU SE.

Pozvali me u govorionicu, jer da želi neka žena samnom govoriti.

— Odakle ste Vi draga?

— Iz Ludine, Velečasni. Ja sam A. C. i čitam Glasnik.

— A, sjećam se, Vi ste bila došla prije par godina nešto radi »Djevojačkog društva« i donijela Presv. Srca kitu cvijeća. Pa kako je sada?

— Ha teško je, kad je malo svećenika. Pa sam baš mislila, kad nas je preuzvijeni pozvao, da pomažemo za sjemenište, da bi i ja nešto pomogla. Htjela bi jedno siromašno a dobro dijete par godina hraniti, a kasnije bi ga u sjemeništu pomagala. To bi i moja kći, koja je već za udaju, jako rada . . .

Razgovarali smo dalje i vidio sam, da će pošteni katolici dobro razumjeti i izvršiti poziv brižnoga svoga Natpastira, te prinositi sve što će moći za izgradnju novog dječačkog sjemeništa. **Urednik.**

Po sv. čistoći — zvanje.

Bilo mi je 12 godina, kad sam čitajući Glasnik počeо štovati Presv. Srce. To žarko Sunce grijalo me i drugih 12 godina tijekom hladnjih ratnih vremena. Bilo je i u nas bijede i oskudice, jer smo bili bez oca, pa je majka imala puno brige za mene i dvije sestrice. Išli smo ipak redovito u crkvu i na prve petke k sv. Pričesti. Uspjelo nam dapaće tu pobožnost i medu druge u župi raširiti, tako te su sada revni štovatelji Presv. Srca, koji nam se u početku i rugali.

Lijep je bio dar Isusov naš svagdanji kruh, no za mene kud i kamo lijepši, što sam u ružna ona vremena sačuvao sv. čistoću i čuvajući nju dobio i postigao redovničko zvanje. Iz samostana sv. Franje, moga milog i novog zavičaja, kličem vama, mladići i djevojke: čuvajte sv. čistoću! I njom ćete lako podnijeti sve, bez nje ništa. I njom je život lijep, a sv. zvanje lako.

Fr. P. P.

KO VISOKO HODA — NISKO PADA.

Jest, taj se popeo visoko!
Ako mu je u glavi, kao
su mu visoko noge, no bit
će od dječka štogod. Ali!

Drugi ljudi, kako se vidi
na sličici, hodaju nisko.
Pokraj pločnika se vidi vo-
da, a u vodi lađe. Dvije
barčice plove na vodi, ti-
ho, mirno, nisko. Ko je
sigurniji? Ovi, koji su do-
le u nizini, ili onaj gore,
na visini?

Bože moj, ljudi bi htjeli
biti gosnoda i to ne gospo-
da kakova goder, kako se
n. p. i danas veli: gospo-
šoštar, gospod Šnajdar, go-
spon muž. Ne; oni bi htjeli
biti prava pravcata gospoda, kako su gospodin sudac, gospodin fiškal,
ministar! Dobro, pa neka budu. Mi ih trebamo. Ali, da budeš
gospodin, treba postati. A kako? treba učiti. Ali dječki, mjesto
da uče, tepu se, mjesto da rade ljenjare.

I ne samo učiti! I moliti treba! Je, dakako, još moliti! Mo-
liti, djeco, moliti! Dobit ćete, ali molite, rekao je dragi Isus. Bog
ravna i upravlja svijetom. Ako hoćeš štogod postati, Bogu se daj u
ruke. On je otac, otac i moj i tvoj. Za to, dječki, u jednu ruku
krunicu, u drugu knjigu!

Moliti je moći dakako svugdje i na svakom mjestu, ali najljepše,
njapobožnije se moli u crkvi, a u crkvi pred presv. oltarskim Sakra-
mentom. Tu smo mali. Pred velikim Bogom, koji se stisnuo u malu
hostiju, čovjek postaje ono što jest, malen. Kad vjeruje u »maloga
Boga« — diže ga Bog do velikoga — djeteta Božjega.

U crkvi ćeš naći ispovjedaonicu. I ona će te visoko dignuti.
Ali prije moraš u njoj malen postati.

Pa zar je i ispovijed molitva?

Jest, molitva, i te kakova! I tu se diže pamet i srce k Bogu. Pa
još kako.

Pa zar ja?! Ja da kleknem pred popa? Ja, koji se penjem nad
tornjevima!!

Jest, ti, ti, klekni, klekni u ispovjedaonici pred onoga, koji onđe
sjedi. Tu ćeš biti nisko, malen; ali ne ćeš pasti. Odavle se možeš
uspeti visoko. Vedra twoja duša bit će malo nebo.

Napoleon je bio jednostavni dječko, vojnik, a svojim se umom
i talentom uspeo visoko. Postao je francuskim carem. Sad se uzo-
holio, htio je postati gospodarem svijeta. Prijetio se samom Gospo-
dinu Bogu. Kad je bio u Moskvi, dao je skovati medalje, da budu

na spomen. Na jednoj strani medalje vidjela se njegova glava a na drugoj strani se čitalo :

Nebesa su tvoja — zemlja je moja.

Nekoliko takovih spomen-medalja šalje namjesniku oremburškomu. Starac general Suvarov uzme jednu medalju i pod lik Napoleonov napiše nožičem ove riječi :

Leđa su tvoja — Batina moja.

I pošalje je Napoleonu. To se i dogodilo. Jako... Jako je Bog kaznio ovoga oholica. Visoko se penjao nisko je pao.

Svakomu je život u pogibelji, ali onomu, koji se popeo visoko, u većoj je pogibelji. Zlo je, veliko zlo, ako se ko uspne na koje visoko mjesto, a da ne ima sposobnosti za nj, ne ima zvanja, koje tu treba, nije od Boga određen za ovo mjesto. Nije molio, već je puzao pred drugima, da mu pomognu popeti se. Ovako ne samo da trpi sam, nego trpe radi njega i drugi.

Kao beznačajnik ulaguje se desno i lijevo. On »balancira« samo da ostane visoko, da ga ne zbace. Takovi primjeri strašno zlo djejuju. »Kad je on pogazio riječ i poštenje zašto bi se baš ja toga morao držati?« Tako vele ljudi i — i oni »balanciraju« između Boga i davla, između čiste savjeti i nepoštenog života. Za to i jest toliko polutana.

Ako se dakle penjemo gore, na brije, neka nas vodi dragi Bog!

Još jedno ti veli ova slika : »Tko pogibelj traži — u pogibelji će i propasti. **M. Rihtarić.**

HODŽIN ZAPIS.

Svršetak.

Sad ja opet nastavim: »Eto vidiš, dragi hodža, da vi Turci ovde u Bosni niste postali od Turaka osmanlija ni od koga drugoga, već ste po krvi, lozi, koljenu i plemenu i starini naš narod i to samo naš hrvatski narod. Da ne misliš, dragi hodža, da ja možda varam, ili, što no je riječ: jazim vodu na svoj mlin, eto ti vaših begova i aga, koji mnogi imaju naša kršćanska kućna imena: eno ti begova Filipovića, eno ti begova Koljenovića, eno ti begova Malića i svakakvih drugih, što i dan dnas imaju obilježje svoje davne kršćanske i hrvatske starine. Eto vidiš, dragi moj hodža, da vi u stara vremena niste bili Turci, već kršćani, niste imali turski zakon, već kršćanski.«

»Pa eto neka bude ko što ti veliš, gospodine, tako«, učini malo otresito hodža, »ali otkuda da smo mi Turci Hrvati, a ne Turci, to ti meni reci!«

»Hoću, dragi hodža, ali samo budи dobar, pa me poslušaj.«

Znaš, dragi moj hodža, kako je turski car sultan Mehmed udario vojsku na Bosnu, udario je bezbeli na tuđu, a ne na svoju zemlju. U ono su doba ovdje u Bosni bili kraljevi, što su nad Bosnom vladali svojim narodom i svojom zemljom. Po vjeri i zakonu, kao što sam ti već rekao, ovdje je svuda bio kršćanski narod i zakon, a po krvi i plemenu hrvatski. Elem, kada je Bosna pala i velikaši i mnoga se

raja poturčila, onda je taj isturčeni svijet dakako primio se zakona turskoga, ali nije promijenio svoje krvi i plemena, jer nije to haljina, da se mijenja, već je isto ono što je od zemande (od davnine) i bio, a zakon je samo promijenio i zamijenio. To je tako bilo: ko kada bi tko na se uzeo druge haljine. On ostaje uvijek jedan te isti insan (čovjek), a haljine može mijenjati kako je njemu draga. Tako je bilo i onda: narod po plemenu i koljenu bio hrvatski, a samo vjeru primio drugu, vašu tursku. Od toga se naroda izradio drugi i sve dalje do današnjega doba i tako svi su ovi po vjeri dakako turskoga zakona, ali roda i plemena su hrvatskoga. Sad mi kaži, dragi hodža, jesli li me razumio? Ti, dragi hodža, nemoj ni gore, ni dolje već pravo po srijedi govoriti, ali samo pravo, što no je riječ: na krivo sjedi, ali pravo besjedi!«

»Pa valaj« reče hodža, »sva je prilika, da je baš tako njekako.«

»Eto vidiš dragi hodža«, ubrzam i ja, »ti i vaši Turci po vjeri i zakonu ste dakako Turci, hoću reći: turskoga zakona, ali po rodu, lozi i plemenu ste pravi Hrvati. Sada istom znaš, što si i ko si! — Da ne misliš, moj dragi hodža, da ja samo onako u vjetar govorim, već baš ovako je pravo, eto sada se upravo slavi ravnih 1000 godina, što je naš prvi kralj uzeo na se zlatnu krunu i zakraljio se nad svim Hrvatskim narodom. Da vidiš, da smo baš mi Bošnjaci, vi i mi podumijenta (temelj) hrvatskoga naroda, eto u našoj Bosni i to na Duvanjskom polju, što je tamo oko Lijevnja, bio je pred 1000 godina prvi naš kralj Tomislav okrunjen zlatnom krunom za kralja svega soga naroda. Eto, moj dragi hodža, i ti i ja ova smo Hrvati, ali samo se vjerama i zakonima podijelili, a ne lozom i plemenom, već jesmo i uvijek ostajemo Hrvatima!«

Moj hodža zadro u mene očima i zagledo se ko u crkvenu ikonu (sliku) i sluša bez daha ko prediku u crkvi. Tad će meni hodža: »Ma, gospodine, po Bogu si, ja još nikada nisam toga čuo, što ti meni sada reće.«

»Ej moj hodža, a tko će ti bolan to reći, valjda naši Turci? Valjda oni strančari, koji i štošta drugo telale. Kamo puste od Boga sreće, moj dragi hodža«, uzmem ja dalje, »da smo se mi prije upoznali i porazumjeli, sve bi po nas bolje bilo i dragi bi nam Bog bolje davao.«

»Kamo sreće od Boga«, prihvati hodža, »da se sprijateljimo!«

»Daj Bože!« reknem ja. »Amin Bože!« dovrši moj hodža.

»Eto, gospodine, sad smo se baš o svačem proluglendisali (razgovarali), pa de vjere ti«, hodža će meni, »gledaj, da mi zapišeš zapis za dijete. Znaš, da jedva čekam, da vidim kako mu je i sve me je strah, da mu nije, Bože zakloni, na gore bola krenula.«

Ja nikud ni kamo pa ču svome hodži: »Znaš, dragi hodža, da se nismo ovako spoznali, ne bi ti šale piso, ali ovako neka bude na tvoju. Reknem mu neka me malo začeka, dok se ja vratim iz svoje sobe i donesem mu željeni zapis. Odem u svoju sobu i otvorum obrednik i nadem molitvu za bolesnike. Uzmem komad čegeta (papira) i ovu molitvu ispišem i savijem. Tada odem u crkvu i tude izmolim dotične molitve i preporučim Božjemu milosrdju i dobroti to bolesno dijete i uzmem sobom zapis i donesem ga svome hodži. »Eto ti, hodža,

zapisa i kada dođeš kući metni ga na dijete i dobro ga čuvaj. Moli se dragomu Bogu skupa s djetetom i uzdaj se u Boga, a dragi je Bog kada pomoći.

Hodža sav izvan sebe, ko kada je dobio moći od pomoći, izvadi iza pasa vezenu čevrnu (rubac) i zamota u nju moj zapis i to tako brižno i pomno ko kada je to sitni biser, ili mali dukati. Ustade moj hodža i zahvaljuje do neba visokoga i oprosti se sa mnom i ispadne na vrata. Ja ga malo ispratih, ali moj hodža ide ko kada ga vjetar odnese.

To je bilo i prošlo, a ja već na to bio i zaboravio. Puno je vremena od toga proletilo, a ja se jednoć desio u Banjoj Luci i idem po nekomu poslu glavnom ulicom. Dade mi se nješto pogledati, a ja vidjeh, kako jedan turski hodža namjerice ide prema meni. Ubrzo korake i nješto maše rukama ko kada koga pozdravlja po turskomu običaju. Ja se ogledavam i gledam na koga to hodža toliko maše rukom, a kad tamo, bome moj hodža upravio pravcem na mene. Kad mi bliže jedan drugomu, a to hodža leti k meni, pita me za zdravlje, a ja se ne mogu nikako sjetiti, kako to, da me hodža pozna ko kad smo mi njejakvi ahhbabî (priatelji). Sad hodža uze pričati, kako je on i spomenu mi onaj moj zapis. »Bolan, gospodine, zar ti mene ne poznas?« upita me začuden hodža.

»Ma, hodža dragi, kako će poznati, kada toliki svijet preko godine čovjeku prode ispred očiju. Tko bi sve upamtio i pozn?«

»Ama ja sam, gospodine, onaj hodža, komu si ti zapiso zapis za dijete« reče mi.

»Zbilja, hodža, eto sada i meni to dođe na um, pa reci mi kako ti zapis pomože?« upitam ja.

»Ne pitaj, gospodine«, otpovrnu mi hodža, »ama znaš kako imas sevepli ruku posvetila ti se ona. Ja čim sam došao, doletio kući, odmah brže bolje, kako mi ti reče, metnem tvoj zapis na dijete, uzmem avdest (pranje pred molitvom) i počnem klanjati. Eto božjega čuda; djetetu odmah odlanu i zatim za malo dana ustade i sada je zdravo zdravljato ko ljeljen« reče mi hodža sav veselo i oduševljen. Sada uze moj hodža mene zvati svojoj kući, da me počasti ručkom i kafom po turskom običaju, ali ja dakako ne mogoh poći. Hodža mi je još sto puta zahvaljivo i mi se onda napokon izrukovasmo, oprostimo i razidosmo.

To je taj hodžin zapis, o kojem sam ovo napisao, koji je hodži kako on sam priznaje, iza Boga jedini valjao. Ma nije valjao papir i pismo već molitva čestitog čovjeka. Tko u sam zapis vjeruje, krivo vjeruje, tko se u Boga uzda pravo čini. **J. Marić, Bos. Martinac.**

Tko ima koji suvišan prvi broj Glasnika od ove godine neka nam odmah pošalje, jer se sveder javljaju novi preplatnici, a toga broja nam je pomanjkalj.

Uprava Glasnika S. L.

Hodočašće Majci Božjoj u Lurd ići će iz Zagreba dne 9. kolovoza o. g.
Sve upute daje

Odbor hodočašća, Zagreb Kaptol 29.

MALI · KRIZARI

DOSAO JE, ALI BEZ SLATKOSTI.

Djanovi mi se prilijepili uz sjepočice, a grudi se stežu, nekako mi je tjesno. Sve bih nešto htio, da htio bih, da i danas gori moje srce poput kandila, ali nešta guši taj plamen i srce mi ostaje hladno.

Još čas dva, i On će doći k meni. Dodi, Gospodine, ali oprosti, što Ti nijesam spremio stan ugodan i urešen najljepšim cvijećem iz perivoja krepštii,

Uistinu, kako je lijepo cvijeće. Zute cvjevcice poredale se tako, da prave lijepo sjedalo, a plave latice krasan naslonjač za svoje mile goste, mlijive pčele, što lijecu njojko lo susjednih poljana.

Ali gdje sam to ja? — Pustio sam svog Isusa, a zašao među cvijeće. Oprosti mi, moj Spasitelju, dodji k meni, ja Te ljubim i želim Te još više ljubiti. Samo ni Te bih hotio misliti, no evo slab sám, pa mi mašta odvodi i razum od Tebe, jedinog dobra.

Ali kako će Te primiti ovako hladan? Ta ni iskrice Tvojog ognja ne osjećam u sebi, a kojim će Te pravom onda uvesti u prašne odaje svog sreća, kad mi nijesi poslao znaka, da hoćeš doći k meni?

Ali ja ipak znam, da Ti želiš doći, i čekam Te ovako tužan sa žudnjom, da mi daš dio svog plamena ljubavi.

O dođi, molim Te, dođi!

Na mojem se jeziku tali nebeski Kruh, a ja Njega — svog milog Gosta — ne nalazim nigdje. Ja ipak znam, da je došao, premda mi se nije oglasio. On je ušao u prostorije moje duše i tamo ostavio svoje darove, ma da ih ja još nijesam našao.

No reci mi ipak, molim Te, dragi Isuse, da si tude. Rastopi željezo oko mog srca svojim božanskim zrakama ljubavi. Ti, Majko, očisti sve kutove moje duše od paučine i praha, samo da što bolje čujem glas Isusov i da bude Njemu što ugodnije provesti koji časak kod mene.

On, evo, još šuti, a moje se srce stišće i plače, što ne može da očuti topli poljubac Njegov — kojega hoće da ljubi. No On se krije, jer uistinu nijesam vrijedan, da ljepše postupa samnom, ta ja sam Mu već često vratio za ljubav mlakost, a za slatkost uvrede.

Dobar je ipak On ja to znam. On to sve čini, da Ga još više zaželim i ljubim, pa da onda mogu drugiput bolje očutjeti blizinu i dobrotu Njegovu. Hvala Ti za sve, dobri moj Bože! I za ove muke ja Ti hvalim i kažem Ti, da Te ljubim, premda nemam slatkih osjećaja, što ih daje Tvoja prisutnost.

BUKICA VOLI MAJKU BOŽJU.

— Mamice, ja ču ti nešto šapnuti u uho, ali ne smije čuti Mišek.
 — Ajde, dušo, da čujem.
 — Znaš, ja više volim Majku Božju nego Isusa.
 — Ali zašto to? začuđeno će majka.
 — Zato, jer je Majka Božja ljepša.
 — Ali, milo moje, Isus je najljepši, On je Sin Božji.
 Zamisli se mala Bukica pa će:

— Da, znaš, kad gledam Isusa u onako lijepoj bijeloj haljinici, onda je ljepši, ali kad Ga gledam na križu, onda moram plakati, plakati.

Majka pogleda svoje zlato po plavoj kosici pa reče: »Da, dijete moje, i ja moram plakati, kad gledam Isusa na križu, ali kad porasteš razumjet ćeš, da je Isus ipak najljepši na križu.«

MALI IVICA.

Pričala majka Ivici, kako je sv. Martin rasjekao mačem svoj ogrtač, dao polovicu ogrtača siromahu, a moću vidio, da je taj siromah bio sam dragi Isus.

Sluša mali Ivica, sluša pa misli: Bože mili, barem da ja imam takav mač, zasjekao bih svoj kaputić i dao bih ga Isusu.

Uto vidi, kako se približuje stari, stari prosjak. Zaigralo srce Ivicino, sav se zažario, potrci na ujcu, malko zaviri u lice siromahovo i misli: Nije li to možda ipak dragi Isus. No ne usudi se ništa da kaže, nego brže zadje u kuću i poviće majci: — Mamo, dodji da vidiš, nije li ovo dragi Isus.

Izide majka, nasmiješi se Ivici i kaže: — Dijete moje, u svakom siromahu treba da gledamo dragoga Isusa, jer je Isus kazao: »Što učinite jednome od najmanje moje braće, meni ste učinili.«

PRVA PRIČEST.

Prva je Pričest. Sva djeca lijepo obučena, milota ih gledati. Ali još su ljepše njihove male duše i čista srca.

Bojažljivo približuju se pričesnom stolu. I moje srce dršće za srca tih mališa, za njihovu nevinost.

Pričest se dijeli. Isus se spušta u ta mala srca, u nevine duše, da srca budu jaka, da duše ostanu čiste.

Stojim baš za mojim malim Lujom. Okrene se, milo me pogleda, stavi ruku na srce i reče: »Sad je Isus tu!«

Da, sad je Isus tu — i neka ostane vazda.«

BIT ĆU MISIONAR.

— Šta je, Dragane, što si se ti tako zacrvonio? Da se nisi tukao?
 — Nisam, mama, odgovori Dragan važno. — Nego znaš, ja bih ti kazo, što ču ja biti.
 — Ajde, da čujemo, nasmiješi se majka.

— Ja ću biti misionar.

— Misionar? A znaš li ti, Dragane, što je misionar?

— To se zna, da znam. Gospodin kateheta nam je pričo, kako su dva misionara otišla u Indiju, da pokrste one divljake. I ja bih išao k onim divljacima i reko bih im, kako je ružno biti ljudožder i govorio bih im o Isusu i onda bi ih pokrstio.

Majka malko prikrije svoj smiješak, a onda reče: »E, pa dobro, sinko, kad porasteš, bit ćeš misionar. A sad ćeš lijepo biti marljiv u školi i molit ćemo se Isusu, da te sačuva za sebe, da doista budeš jedamput Njegov misionar.«

KRAJ BOLESNE MAJCICE.

Tamo daleko u Macedoniji živi ko u progonstvu vrijedna obitelji Lj. Otač činovnik u službi. Majka leži bolesna i misli da joj je životu kraj. Starija se djeca pitaju: što ćemo? Mali Zlatan eto kječi pred slikom Presv. Sreca i moli: »Srce Isusovo, spasi moju majku, poslat ću Ti dara tri banke!«

Culo ga Presv. Sreća i dalo majci zdravlje, a mali Zlatan poslao »tri banke« Svetištu Sreca Isusova u Zagreb. Majka dodala još dvije i tako bilo svega 50 dinara. Mala je to vrijednost, ali je veliko Zlatanovo srce.

MALA RUŽICA PRESV. SRCU.

Pričat ću vam o mojoj maloj Katici. Pa čuje i Vi dragi mali prijatelji Presvetog Sreća. — Katica ide u školu i mama je kao pčelica, a tihia i pažljiva. S veseljem učni sve, što je dobro. No ona znade kad god i pogrešiti, kao i sva ovako draga mala dječica, no ona to nastoji vazda, da popravi.

Katica vam ima svojih teškoća i baš hoću, da vam jednu takovu pričam. Djevojčice su morale plesti narukvice, pa i Katica. Naučila se teško, i puno se pri tom naplakala. Kad je naučila, nosila je svoj posao kući i sve su joj prstići dobili žuljeve, kako se je mučila, da razveseli i izmenadi svoju gospodičnu. Kad je već naplela toliko, da bi mogla biti čarapica za jednu malu malu curicu, donijela je u školu. Sjajnih očiju pruži mi posao, ali jao!

Gospodična gleda, pa gleda i najednom veli: »Katicice, mi to moramo parati, vidi, kolike dvije rupe su posve dolje.« Mislim sam pući će joj malo srce, zadrhtala je i oči joj se napune teških suzica. Mislite li, da je plakala? Ipak ne!

Rekla sam joj, zar ti ne ćeš dati dragom Isusu ovu ružicu, zar ćeš pustiti, da svene? Katicice, de, nasmij se milom malom Isusu i daj mu veselo ovu ružicu. I u taj čas iz suznih očiju zasja sreća, i ustašca, koja su se stezala, nasmiju se.

I tako je Katica stavila pred Presv. Srce ružicu, crvenu ružicu svjadavanja, koju je Isus milo primio na grudi svoje.

Da li Vam je sad draga moja Katica? Hajde i Vi složite vijenac ruža pred prestolje Sreca Isusova. Ono će i Vaše ruže, Vaše strpljeno, milo prigrli.

? Pitanja i odgovori!

1. U novom molitveniku »Srce Isusovo — spasenje naše« imade sv. Misa u čast Bož. Srcu, što se čita na svetkovinu S. I. Mogu li svi vjernici tu misu i češće u godini moliti? Tako pita A. L. iz You... u Americi.

Odgovor. Mogu je svi i u svako vrijeme moliti, jer baš otajstvo Božanskoga Srca sadržaje u sebi sva druga otajstva života Spasiteljeva. Bož. Ljubav promatra s najvećom koristi u Srcu Isusa Djeteta kao i dječaka, Muža kao i Patnika. Svećenici dakako ne mogu te Mise govoriti kad god bi htjeli, nego prema općim propisima i posebnim ovlasticama, što ih iško imade.

2. Ove godine je prvi petak travnja ujedno veliki petak, kad se ne može primi sv. Prcišt. Kako je onda s velikom devetnicom, u kojoj treba da se pričešća 9 prvih petaka bez prekida?

Odgovor. Crkva je vlasna i oву želju Spasiteljevu tumačiti, pa je već i protumačila tako, da se nastavi sa sljedećim prvim petkima dok ne svrši devet tako, kao da ovog prvog petka nije mudutim ni bilo.

3. U mladosti učinila sam mnogo zavjeta, koji me vežu za sav život, na pr. petkom i subotom prisustovati sv. Misi; baš u crkvi moliti devetnice neke molitve; kod kuće paliti uljanicu pred slikom Gospe Lurdske i t. d. Neke od tih zavjeta ne mogu izvršiti radi siromaštva, drugi me tjeraju u duševne tjeskobe. Što da radim?

Odgovor. Najkraci put je k ispojedniku pa mu sve reći. On može prosuditi: 1. da li su ti zavjeti uopće valjni, kad ste ih u »mladosti« činili; 2. da li već nisu i prestali, kad vam ih je nemoguće izvršavati; 3. dali vam treba dispenza ili promjena kojega zavjeta. Sad će mu to biti laglje, kad imade jubilarne ovlasti od sv. Oca i biskupa.

Ne gledaći na osobne Vaše prilike može se reći: 1. Kod zavjetovanja uvijek se šutke razumijeva: učinici ako će moći ili dok će moći. Fižička ili moralna nemogućnost rješava zavjet. 2. Svatko je dužan redovita sredstva i napor upotrijebiti da zavjet izvrši; a teško bi grijesio tek kad je stalno da se pod težak grijes zavjetovao i taj zavjet zaista pravom nemarnošću ili prezrom neizvršio. 3. Tjeskobne duše imade već u toj tjeskobi dovoljnam razlog da traže promjenu ili ukinuće zavjeta.

4. Može li se spasiti žena koja ostavi muž?

Odgovor. Može 1. ako joj crkveni sud dosudi, da je imala pravo ostaviti ga, i 2. ako dalje sama pošteno i krčanski živi. Crkveni pak sud dosudit će joj, da ga slobodno ostavi t. j. da se doživotno rastave, ako mu sigurno dokaže preljub, na koji ona nije pristala, niti mu povoda dala niti ga oprostila.

Dosudit će joj da ga na neko vrijeme slobodno ostavi, ako mu sigurno dokaže da je prešao na krivu vjeru, ili na drugočiji nepošten život, ili da je hotio dijete bezvierski ili krivovjerski odgajati, ili da joj je od njega prijetila teška pogibao život ili duše, ili da je zlostavljao i život joj teško i nepravedno ogorčivao. Popravi li se kasnije muž te zatraži da se žena povrati, ona je to dužna tek onda, ako joj biskup zapovijedi.

No pazite žene! Ista prava ima i muž, ako vi što takova činite.

5. Da li je zaista proti naravi i sv. Pismu jesti meso?

Odgovor. Niti jedno niti drugo, samo treba jesti umjerenou. Da je proti naravi, pokazalo bi se to već davno u strašnim poslijedicama, kakovima rode drugi grijesi proti naravi. Dok naprotiv znamo sigurno, da se neprosvjetjeni narodi nekad a mnoga plemena u Aziji još i danas većim dijelom lovinnom hrane, pa ipak su zdrava. — U sv. Pismu pak stoji izričito, da je Bog dao životinje čovjeku i za hranu. Noi reče On poslije potopa ovako: »I sve što se miče i živi, neka vam bude za hranu za jelo; sve vam dадох како зеленој travu. I Mojs. 9. 3. Pa i Gospodin Isus јео је месо. Njegova Crkva uči umjerenost, a ne potpuno uzdržavanje, osim za trapnju u stanovite dane.

Kraljevec na Sutli. Za vrijeme misija pred Božić pobudila se u nas želja za društvo Sreća Isusova. I hvala Bogu želja nam se brzo i ispunila. Veleč. g. župnik N. Horvatin rastumačio nam je Apostolstvo molitve kao vrlo prikladno društvo za sve, jer su dužnosti luke, a milost i pomoć za kršćansko življenje velika. K tomu se i u njemu može svakom staležu pružiti ono, što napose treba.

To smo s veseljem vidjeli odmah, kad nam je vel. biskupijski upravitelj Apostolata O. Vrbanek dne 31. siječnja došao i Apostolat osnovao. U društvo se javilo do 50 mlađica, koji su odmah — i to prvi od svih u biskupiji — primili nove krasne znakove Apostolata s natpisom: »Dodi kraljevstvo Tvoje!« U Djevojačko društvo primljeno je 130 najboljih djevojaka, koje je preuzeo da vodi kao glavarica sestra vel. župnika đidice Iv. Horvatin. Revniteljicama izabrane su za pojedina sela: A. Drgeštin, A. Kićnić, M. Krivak, V. Ivanuš, M. Vitković, O. Berić, M. Šunc, A. Stipčić i A. Kranul.

Svi ćemo uzastojati, da Križem, Hostijom i Srcem — kako nam znak kaže — ostvarimo Kraljevstvo Isusovo u svome srcu i u životu župe naše. — **I. H.**

Velika Gorica. U veljači primilo je naše Đev. društvo 180 sv. Pricači. Udalio nam se 11 članica pa i sama glavarica. Pri njezinom vjenčanju dne 2. II. vidjelo se, kako je društvo cijenilo njezine djevojačke kreposti i požrtvovnu ljubav, kojom se za sve zauzimala. U dvoredu smo ju sve u crkvi na vjenčanje dočekale i na koru joj vjenčanje pjevanjem popratile. Poslije vjenčanja oprostile smo se snjome kao glavaricom pred crkvom kratkim govorom i uručile joj spomen-darak: lijepi križ. Na slijedećem sastanku izabrana je glavaricom Anica Trupčević, koja svim susestrstvima u društvenim preporuča eto naše društvo u svete molitve.

DUBROVNIK. Društvo kćeri Sreća Isusova, što ga već lijepi niz godina okuplja u stolnoj crkvi preč. kanonik Ferranti, dalo je dne 20. II. vjersku zabavu u korist katoličkih misija. Bilo je tu umjetničko pjevanje (Chiesa: Ljubav Bogu, Antonelli: Slava sv. Tereziji, i prigodnica: Smilujte se nijmall); bilo je živih slika (Kiša ruža i sv. Terezija zaštitnica misija); bila je i lijepe igre: »Glad u crnačkoj zemlji« od Monia. Sve su izvodile vrijedne članice društva, pa se i ovom zgodom moglo opaziti, kako duboko i svestrano zašnjeca u dušu i srce vjerski odgoj u društvenima. Zaista se može čestitati i duhovito-me vodstvu društva i požrtvovnom nastojanju članica. —

DONJA KUPČINA. Članice našeg društva S. L. prikazale su prošle godine 2201 naknadnu sv. Pricač. Udalio ih se 13, a ove godine već 9. Svih članica ima sada 142. U siječnju smo primile 165 sv. Pricači. Glasnik primaju sve članice, koje znaju čitati. Ove godine imamo 100 novih pretplatnika a zaslu-gom našeg vel. g. župnika Bertelja, koji je prigodom blagoslova kuća svugdje posudio Glasnik.

MAČE. Javljamo da je naše Đev. društvo u siječnju prikazalo 543. sv. Pricači i preporučamo se svetim molitvama drugarica, da bi nam društvo što bolje napredovalo. — **A. Ivančić, glavarica.**

NIŠ — U SRBIJL Kako smo jesenjas navijestili, uspjelo nam je proširiti našu crkvu, obnoviti je i dozidati toranj. Posvetio ju dne 20. XII. pr. g. nadbiskup Rodić uz brojnu pratinju svećenstva. U ljutoj zimi pokazali katolici Niš i okolice, da ih ne može nikakova teškoća uspregnuti od svete stvari, da je slavljen ne krune, kad su već toliko za nju žrtvovali. Obradovala ih je lijepa pažnja svih oblasti, koje su po svojim zastupnicima uzveličale sveti čin. Za uvrat priredile su kat. gospoje i naša mladež »Mahnića« akademiju i čajanu u našem pozorištu. Napose je njihov pjevački zbor zadivio sve kako u crkvi tako i na akademiji.

Tko da dostojno ocijeni ovaj veliki trud i svetu onu ljubav da pohvali, kogom su svi, počamći od preč. župnika Mons. F. Hrdy-a pa onda predsjednice gdje potpukovnica Šoštaric, blagajnice gde Stajnko, tajnice gdje Hajdušek i dalje redom

radili i žrtvovali se, te danas ima naša crkva uz skladna nova tri zvona i lijepo ruho i puno nakita. Zvona nam teže 1112 kg i stoje 60.000 dinara.

Sad treba da se razvije bujan kat. život. Lijepu nadu tome imamo u svetoj dosadašnjoj revnosti, a milost iz Presv. Sreća grijat će i dalje. Otkad je ovdje vojnim svećenikom v. g. Dejak stali su i vojnici više mariti za crkvu. Jedan je pače g. učitelj iz konjičke škole preuzeo da orgulja. Bilo sve Bogu na slavu, dušama na spas!

OSIJEK. *Devetnica spasa.* Naša »Počasna Straža S. L.« bacila je u novoj godini primjerene letake među narod i pozvala ga, da ove godine zajedničkom pobožnošću proslavi devet prvi petka. 92 počela su već sa siječnjom, još više nastavilo je u veljači. Pobožnost obavljamo u kapeli Č. Sestara Milosrdnica u gradskoj ubožnici vrlo svećano. Na Glasnik ih se pretplatilo 48. Bož. Sreća neka izlije obilje svoga blagoslova na naš mili slavonski narod! S. L. M.

REČICA. Tek nekoliko staracu sjeća se, kad su bile prije 65 g. kod nas sv. misije. Hvala dragome Bogu i revnome g. župniku Boriću da smo ih ove godine opet doživjeli. Bio je to pravi preporod naroda. Kako i ne bi, kad nam vrli misjonari velečioci Gavrić i Jagrić onako krasno rastumačili vječne istine, po kojima Bog Gospodin vodi i sudi svijet. Kako je to sasvim nešto drugo, nego ono kad dodu prevrtili političari, da izvale pa opet poreku, a jedino, u čemu su stalni, jest mržnja na crkvu i svećenstvo. Ona pažnja, revnost i skrušenost našeg naroda pokazala je najbolje, da shvaća i znade, tko mu pravo dobro nosi. U cijeloj župi je malo tko ostao bez sv. ispunjedi, a društva naša: Materinsko, Djevojačko, Mlađića i Mlađih junaka stala su da rade novim životom.

SHEBOYGAN, WISS. Kao novost bilo bi već prekasno da Vam javim o hrv. hodočaštu na našu američku »Svetu Goru« — Holy Hill. Javljam ipak ne bilo bilo poticaj, da to ove godine u većem broju izvedemo.

S tri strane smo pošli gore na dan iza Vel. Gospe. Braću iz Chicaga poveo je Rev. Bojanic, druge iz Milwaukee Rev. Jesih, a mi iz Sheboygana dodosmo s treće. S pjesmom »Zdravo Kralje!« pozdravljamo Bl. Djevicu, koju katolici svuda po svijetu jednako oduševljeno štuju. Rev. Bojanic propovijedao nam tako zanosno, da smo svi u duši odlučili obnoviti život po Isusu. Posvetom Majci Božjoj kao da nam je to zajamčeno te čemo to i izvesti. Obavili smo iza toga i krizni put, a poslije smo se odvezli automobilima na večernicu, gdje nam se obnovile mile uspomene iz stare domovine pjevajući litanije kao u djetinjstvu. Tko od Vas, braćo Hrvati u Americi, još nije bio na našoj Svetoj Gori — Holy Hill — neka svakako upotrebi prvu priliku, da se tamo duševno okrijepi.

Srinjine u Dalmaciji. U ovom mjestu lijepo se razvila pobožnost spram Sreća Isusova. Svećano slave blagdan Sreća Isusova. Uoči tog blagdana mnogi dolaze na ispunjed. U nedjelju pred blagdanom Sreća Isusova sakupljaju po selu mlodare, da podignu u matici oltar Bož. Sreću, a već su nabavili kip Sreća Isusova. U siječnju (10.—16.) ove godine bile su misije. Tom prigodom obnovila se je i umnožila »Vojska Sreća Isusova«. Bilo je svećano primanje novih članica Djevojačkog Društva, a osnovao se i pomladak tog društva. Mate Orduli pok. Jerka, član »Vojske Sreća Isusova« prijavio se za povjerenika »Glasnika S. L.« i već je sakupio 43 pretplatnika. Misija slijedio uspjela. Pri odlasku otratrili misjonara hrvatskim barjakom Društva Vojske, na kome se ističe milovidna slika Bož. Sreća.

S. D.

Podstrana kod Splita. God. 1923. osnovala se na poticaj vjernika Bratovština Sreća Isusova, koja je nabavila lijepu zastavu Bož. Sreća. Blagdan Sreća Isusova svećano slave; u jutro sv. misom, a poslije podne procesijom po selu. Mjeseca siječnja ove god. držale se misije, a odaziv na misije bio je veoma dobar. Neki se svojski zauzeli, da se nemarnjaci ispunjede. Jednom si romahu nabavili novu košulju i doveli ga s daleka po kiti i ružnom putu ispunjedniku, da se s Bogom pomiri. Mjesna glazba svirajući pjesme u čast Bož. Sreća, uveličala je zaključnu procesiju i blagoslov misijonskog križa. Staš Jakulj, novi povjerenik »Glasnika S. L.« sakupio je već 60 pretplatnika. Kip Bož. Sreća, koji je bio izložen za vrijeme misija posred crkve, privukao je mnoge k sebi i bio je izvanredan broj sv. prisjeti na radost požrtvovnog mjesnog župnika.

S. D.

ZAHVALNICE.

I ZA NAŠ KRUH SE BRINE.

South Bend. Proživjeli smo u zadnje vrijeme dvije hude neprilike. Posudili smo bratu više od 3000 dolara, da kupi farmu. Navalila nesreća na obitelj; on propao, a snijim da će i naš mukom stečeni novac. Utekli smo se Presv. Srcu za njega i za sebe. Uslišalo nas ono tako, da smo lijepo svoj novac dobili i sada mu u čast šaljemo dar od srca i od mogućstva svoga. Još nam se desila pogibao kod marve i zagovorom sv. Antuna očuvalo nas Bož. Srce od veće nesreće. Čast mu budi i hvala na vijeće. J. i D. Š.

ZA SINU U VOJNISTVU.

Hrvatska. U velikoj žalosti za bolesnim sinom u vojništvu molila sam devetnicu sv. Franju Ksaveriju, da se kod Presv. Srca zauzme za njega i za mene. Netom sam devetnicu dovršila, sin mi se vratio iz vojništva da se oporavi. Hvala Bož. Srcu, Majci Mariji, sv. Franji i sv. Alojziju, koje sam u pomoć zazivala. L. C.

IZMIRILO IH.

Bjelovar. Tistilo me već svašta: bolest, gubitak i svakakve brige. Jedno mi pak bilo najteže: gledati zavadenog braču. Moj muž i djever bili se posvadili, da se već radilo i o glavi moga muža. Tko će do tog srca da ga umekša? Sjetim se, kako me Presv. Srce već više puta u bolesti i drugoj teškoći uslišalo i ja mu se srdačnom devetnicom utečem i sada. Za par dana eto djevera k momu mužu, izmirili se i sad bolje no ikad. — Hvala Ti, Bož. Srce! Očuvaj nam mir, jer si Ti naš mir i pomirenje. — C. R.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Andrijevići M M Isus i Marija pomogli mi u teškim časovima poroda. — **Bakar** R I Napuštenom od liječnika pomogao Bož. Liječnik; darujem 20 d. — **Banovići** M K Zagovorom Majke Božje i sv. Josipa stišalo Presv. Srce razdor u obitelji. — **Belovar** M J Zahvalan Pr. Srcu za uslišenje darujem 25 d. — **Beograd** P B Srcu Isusovu hvala i zagovor t biskupu Langa što mi muž ostao u službi, kad je bila pogibao da je izgubiti; darujem za Svetište 100 d. — **Brod** n. S. M A Moleči devetnicu za devetnicom Presv. Srcu oslobođila se teških misli i živčane bolesti. — **M S Zahvalna** S. I. i M. B. za sretan porod šaljem 25 d. — **Cabuna** I B Izbavilo me iz velike nesreće i oslobođilo jedne nevolje zagovorom t b. Langa; darujem 20 d. — **Celovac** Z K Zagovorom Majke Božje kod Presv. Srca smirilo se dijete u školi. — **Crikvenica** I B Glasnik me naučio pouzdanju u Presv. Srce i time sam već mnogo postigla od S. I. — **Čabar** F T Zazivajući Pr. Srce bolest mi krenula na bolje; darujem za Svetište 100 d. — **Čakovec** J B Darujem za 5 sv. M. zahvalna za mnoge milosti. — **Čapljina** V K B Dobili potrebni premješta; za misiju darujem 100 d. — **Domagođić** F P Obećajem vjernost Bož. Srcu, koje me izbavilo od srsti. — **Donji Miholjac** M T Očito mi pomogao Bož. Srcu, koje me izbavilo od srsti. — **Drenovci** M V Vratilo mi zdravlje i izgubljeni stvar. — **Drežnik** J P Iz zahvalnosti bož. Srcu i B. B. Bistričkoj šaljem za Svetište 100 d. — **Dakovo** R M Danomici mi Pr. Srce iskazuje nebrojeno milosti pogotovo u školi. — **Durđevo** M S Ojačio me mili Isus da mogu podnijeti obiteljski križ. — **Gradište** M J Isus i Marija pomogli meni i mužu u bolesti. — **Grgurjevac** I P Nesretima pri marvi pomogao sv. Josip i sv. Ante. — **Kamen A Č** Dragi brat i jedino mi dijete ozdravili milošću S. I. i Majke Božje. — **Kamenica** K N Vratilo majci zdravlje. — **Kansas City** J T Često mi pomogao Presv. Srce, osobito kod dviju operacija pa zahvalna šaljem 6 dolara za misiju i Stetište. — **Kopela** K M Zahvalna za pomoć primljenu od Pr. Srca šaljem dar 50 d. — **T K Obećavši** moliti Očenaš i Zdravo Mariju dok sam živa u čast Bož. Srcu krenula mi na bolje bolesna ruka i za devetnice posve ozdravila. — **Karlobag** M B Zahvalna što mi je Pr. Srce ozdravilo supruga šaljem dar 50 d. — **Kloštar Podr.** M K Tisuć hvala Bož. Srcu i preč. Srcu Marijinom, koji me nijesu u nevolji zapustili; darujem 20 d. — **Komletinci** A B Zagovorom sv. Antuna oslobođio mi se muž vojništva. — **Koprivnica** K L U nevoljama života pratiло me Bož. Srce. — **P J Dragi Bog** mi uzdržao djecu kad smo po ljudski već svu nadu bili izgubili. — **Kostel** L C Devetnicom Pr. Srcu postigla oporavak sinu. — **Krap. Toplice** O F Prikažite sv. Misu kao zahvalu što mi je sestra ozdravila i kao prošnju za nečaka. — **Kravarško** N N Okrađen utekao sam se S. I. i M. B. i u brzo imao opet sve u rukama. — **Kunišinci** M B Zahvaljujem za primljenu milost. — **J G Prestale** opetovane boli zagovorom t b. Langa. — **Kupina** F M Darujući 10

d. preporučam Bož. Srcu i sv. Obitelji svoju obitelj i gospodarstvo. — **Lepoglava** I S Zagovorom ugodnika Božjih pomoglo B. Srce. — **Ljubljana** I S Izlijješilo mi ponovo majku. — **Lukač** J Š Olakšalo mi brige kod gospodarstva. — **Marija Bistrica** J P Brzo ozdravio na slomljenu nogu. — **Marino selo** Z K Slava Pr. Srcu za mnoge primljene milosti. — **Mitrovica** J P Preporučam sebe i djecu Bož. Srcu i M. Božjoj po zagovoru † b. Langa, koji su mi već i pomogli. — **Mrzlopolje** M G Hvala Bož. Srcu. Bl. Djevici i sv. Vidu za iskazanu pomoć. — **Neštin** V K Svetoj Obitelji preporučam svoju obitelj. — **Neuzina** L B Primit 20 d. dara iz zahvalnosti, što nas zaštitilo Pr. Srce. — **Novi Jankovci** O Š Pridružujem se zahvalnima i svojom zahvalnicom. — **Nove Plavnice** C R Povratilo obiteljski mir i zdravlje u dva puta. — **Nova Rača** V M Sveti Andeo Ć i Sveci Božji isprosili mi puno milosti od Isusa i Marije. — **Odžak** Š V Darujem pol dolara hvaleći Pr. Srcu za mnoge milosti. — **Ohrid** D Lj Izbašilo majku na prošnju djece. — **Omaha** P G Ponovo zahvaljujem Bož. Srcu i M. Božjoj, što sam izdržao teškoće života osobito operacije. — **Opatija** A D Bož. Srce mi pomoglo u bolesti. — **Osijek** M P Izbašljena iz velike kušnje. — **Z K I** ovajput mi pomoglo Pr. Srce. — **Pag** S B Šaljem 150 d. za misije, jer nas Bož. Srce uslišalo u potrebi. — **Petrinja** Z F Presv. Srce zagovorom duša u čistilištu riješilo nam oca teške bolesti. — **Petrovaradin** I N Uz pomoć liječnika i još veću Božju vratilo mi se zdravlje; darujem 100 d. — **Plavić** F S Za sretno vršenje službe zahvaljuje Bož. Srce i Bl. Djevici. — **Podr. Moslavina** M P Preporučila se † b. Langu i ozdravio joj muž. — **Podvje** A Š Dobio željenu službu. — **Povlje** Lj V Za pokrštenje »Janislava« Šalje 100 d. štujući uspomenu miloga muža. — **Požega** I P Utekla se Bož. Srce posredovanjem † b. Langa i bila dvaput uslišana u novčanoj nuždi. — M J Za uslišane prošnje zahvaljuje i za buduće se preporuča te daruje 50 d. — **Raven** S P Sretno prošao na ispitu. — **Razloge** Lj J Isus i Marija — tisuć im hvala — izbavili me iz teškog položaja. — **Sarajevo** M Š Iz velike neprilike izbavilo me Pr. Srce, tek što sam počeо moliti 9-ecu njemu u čast; darujem 30 d. — **F E Duboko** uvjeren da nas Bog ljuhavljaju vodi zahvaljujem mu na premnogim dobročinstvima. — **Selište** A P Pr. Srce, Bl. Djevica i sv. Josip oteli me smrti. — **Louth Bend** J i D Š Bož. Srce nam pomoglo, da smo dobili novac, koji je bio u pogibli da propane, a isto tako i s jednim marvindetom. — **Sivica** A K Šaljem zavjetovanih 100 d. jer me Pr. Srce zagovorom sv. Ante oslobodilo iz velike pogibli duše i tijela. — **Split** M P Presv. Srce predajem se Tvojoj neizmernoj dobroti, vodi me kao i do sada. — **Stenjevec** J P Sretno se vratilo iz rata i izmaksnuo drugim neprilikama. — **Stražeman** Z S Hvala Presv. Srcu i nebeskim zagovornicima što su pomogli miloj nečaknjici. — **Sumartin** F P Nevinost obranilo i očitovalo Pr. Srce. — **Sv. Ivan Zel.** B K Povratilo mi zdravlje. — **Štefanci** J B Utješilo me u zdjvojnosti, darujem 20 d. — **Svarča** P J Iz zahvalna srca Šaljem 100 d. — **Teslić** A Š Pr. Srce i Srce Marijinu te sv. Tereziji zahvaljujem za mnoge milosti. — **Tučepi** A Č Za zdravlje djeteta dao služiti sv. Misi u bi mu odmah bolje. — **Valpovo** M A Popustila teška bolest noge. — **Varaždin** T Z Bož. Srce pogledalo je na moje skruseno srce. — S F Šaljem za Svetište 250 d. kao zavjet za uslišane molbe. — **Vel. Gorica** B L Tješilo me i izlijješilo Pr. Srce. — **Vinkovci** M P Iskrena hvala Bož. Srcu za mnoga dobročinstva. — S K Koliko kućaja srca toliko hvala Bož. Srcu i Majci Božjoj za dobročinstva, što ih primih u ovo 10 g. otkada držim Glasnik. — **Vrhovina** H B Šaljem 75 d. dara zahvalna Bož. Srcu i svetim pomoćnicima. — **Zagreb** P P Slava Pr. Srcu koje me dovelo u sastanak. — M T Želeći dovršiti kapelu Pr. Srce u Rakovpotoku molio sam Presv. Srce da se ono pobrine i zaista je ganulo Tomu Garasica iz Pittsburgha u Am. te je u tu svrhu poslao 1000 din. Hvala dobročinitelju, slava Bož. Srcu! — M P **Zazvala** Bl. Djevicu da pomogne otkriti pogrešku u računu i Ona mi ju tako reči pokazala; darujem 100 d. — J V Zagovorom † biskupa Langa sretno prošla na operaciju, darujem 80 d. — B J Neočekivano dobro prošla na ispitu. — J B Zagovorom † biskupa Langa i sv. Terezije obratio mi se otac. — M V Darujem 100 d. jer sam uvjerenja da mi je Pr. Srce udijelilo željeno premjешtenje. — Još drugih 14 štovatelja iz Zagreba zahvaljuje Presv. Srcu za razne milosti. — **Zlatar** I S I ove godine pomoglo mi Bož. Srce u radu i pobožnosti. — J R U obiteljskim teškoćama i gospodarskim potrebama pratiло me Bož. Srce. — **Zlobin** J R Slava i čast Bož. Srcu za udijeljenu milost. — **Zabnik** M M Presv. Srce svratilo mi se tešku bolesti na bolje. — **Žednik** J D Zagovorom † biskupa Langa vratilo mi se tjesno i duševno dobro raspoloženje. — **Županja** Sedam čitatelja Glasnika zahvaljuje za razna dobročinstva.

IZ HRV. KAT. NARODNOG SAVEZA.

Središnjicom hrv. katoličke akcije, proglašio je u oči Božića, zagrebački Nadbiskup i predsjednik biskupske konferencije preuzv. g. Dr. A. Bauer »Hrv. Kat. Narodni Savez«. Predsjednik narodnog saveza je presvj. biskup Dr. D. Njaradi, a odbornici su predsjednici i tajnici svih velikih hrv. kat društava. Zbor duhovnih savjetnika čine provincijalni redova i predsjednici širokih organizacija svjetovnog klera.

Učlanjujte se u »Hrv. Kat. Narodni Savez«. Današnji sv. Otac papa stavlja preko svega na srce svima katoličku akciju. Nju su svima preporučili jedno-glasno naši biskupi na prošloj svojoj konferenciji. Središnja katolička akcija u Hrvatskoj jest Hrv. Kat. Narodni Savez. Svrha Narodnoga Saveza jest, da radi po kat. načelima oko prosvjetnog i kulturnog unapredjenja našega naroda. Članom može postati svaki katolik i katolikinja (Članarina samo Din. 10.—) Jer mi Hrvati nemamo velikih bogataša i dobrotroljubiva, treba da se skuplja zrno do zrna. Učlanjujte se sv! Svaki član dobiva na dar divno izvedeni stolni ili zidni kalendar (I. polug.) sa sličicama svih svetaca. — Hrv. Narodni Savez — Zagreb I. p. p. 232.

Katolička Akcija, zvat će se vjesnik, koji će davati praktične upute svim vodama na polju kat. akcije. Vjesnik će biti **besplatan prilog** »Katoličkom Listu« a moći će se sasvim jefitno i zasebno pretplatiti. Uredništvo je povjeroeno Narod. Savezu u Zagrebu I. pošt. pret. 232.

Zahvala sv. O. Piju XI. Svetе godine 1925., o tisućoj godišnjici hrv. kraljevstva, tri su hodočašća s više hiljada Hrvata pošla u Rim, da slave dvostruko slavlje. Tom je zgodom sv. Otac Pijo XI. pred licem cijelog svijeta počastio Hrvate s tolikim dokazima ljubavi, da je Hrv. Kat. Narodni Savez u ime svih Hrvata katolika i svih hrv. kat. društava i udruženja, dao izraditi na pergameni krasnu adresu zahvalnicu, kao mali dokaz hvale onom papi, koji se sam nazvao nasljednikom onoga Ivana X., koji je poslao krunu prvome hrv. kralju Tomislavu i nasljednikom Leona X., koji je Hrvatima podijelio časni naslov »Predzidie kršćanstva«, a po primjeru Ivana VIII. i Pijo XI. je blagoslovio sav hrv. narod služeći Misu na Dušove na oltaru sv. Petra.

KNJIŠTVO.

Stopo Šerlinskog Oca. O 700-godišnjici svete smrti velikoga sveca i dobrotvora čovječanstva — Sv. Franje Asiškoga — napisao je preuzv. g. nadbiskup Sarajevski Dr. Ivan E. Šarić divnu korizmenu poslanicu i pod gornjim naslovom napose je kao knjigu izdao. Obaseze čitavih 66 stranica i u životu Svećevu ističe osobito one misli i zgodbe, koje su nama danas najpotrebniye: živu vjeru Franjinu i njegovu duh molitve, njegovo pouzdanje u Boga i siromaštvo, njegovu ljubav i trpljenje, njegovo štovanje Euharistije. Sve je to izneseno dubokim zahvatom misli i pjesničkim zanosom, da u isti mah uvjerava i osvaja. Već je sama ova knjižica najdostojnija prosilala sv. Franje, a bit će i svima, koji za tu proslavu rade, obilno vrelo. Napose je pak lijepo, da je to djelo proslave izveo vrhbosanski Metropolita ispred naše mučenice Bosne, koja duguje svoju katoličku vjeru dičnim i velezaslužnim sinovima sv. Franje.

Knjižica se dobiva za 10 dinara sa poštarinom kod Uprave »Kat. Tjednika«. Sarajevo. Krekova ul. 5. —

Slike Sv. Terezije od Maloga Isusa — velike (25×35) i male — kao uspomenu na prvu sv. Pričest izdalо je Društvo za sveudiljno klanjanje i potporu siromašnih crkvi u Zagrebu. Frankopanska ul. 17. Izvanredno dobro uspijele slike stoje 5 din. po komadu; dok su male po 1.50.— Toplo preporučamo svim svećenicima da si te slike nabave to rade, što je čista dobit namijenjena svrsi samoga društva. —

Urednik: Josip Vrbanek D. L.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ivan Dvornik, rektor.

Tiskom »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. L.

MILODARL

Za sv. Mise. Antunovac J N Din. 300.—; T Z Din. 20.—; Bartolovac M M Din. 20.—; Bošnjaci M L Din. 50.—; N N Din. 50.—; Brod R R Din. 25.—; Crkvenica I R Din. 20.—; Čakovec R J Din. 125.—; Donji Miholjac M T Din. 20.—; Gor. Miholjac A V Din. 20.—; Komletinci J P Din. 50.—; Koška A D Din. 20.—; Krapinske Toplice O F Din. 20.—; Omis R M Din. 10.—; Sikirevc J J Din. 15.—; Torjanci M Ž Din. 30.—; M S Din. 10.—; Trsat N N Din. 30.—; Turbe R T Din. 20.—; Vinovo dojne F G Din. 83.—; Vrhovine H R Din. 15.—; Ž. Mrzlopolje N G Din. 20.—

Za Svetište Srca Isusova u Zagrebu. Ahmek B J Din. 155.—; Bač Din. 20.—; Bakar T M Din. 10.—; I R, R i T I Din. 20.—; Banjaluka L E Din. 50.—; Bartolovac M M Din. 25.—; Beograd T B Din. 100.—; Benoit GL M Din. 55.—; Bosut D H Din. 38.—; Bošnjaci N N Din. 10.—; M L Din. 10.—; Bregi M P Din. 40.—; Brestača P A Din. 450.—; Brod R R Din. 50.—; Brodnici M K Din.—; Budrovci M K na oltar M B Din. 5.—; Caginci M C Din. 100.—; Cleveland K J Din. 110.—; Š A Din. 40.—; Chicago Ē V V Din. 55 (za kr. sv. Ante Din. 55.—); Crkvenica I B Din. 20.—; Davor M G Din. 20.—; Donja Kupčina M K Din. 10.—; Draganić A I Din. 10.—; T I Din. 10.—; Drenski Slatnik R K Din. 15.—; I K Din. 10.—; Drežnik J P Din. 100.—; Harbor Ind. V Fr Din. 55.—; Hoboken N Y Buk. S Din. 110.—; Hreljin M V Din. 100.—; I P Din. 100.—; Hillsville K E Din. 200.—; Hrv. Neuzma L B Din 20.—; Ivanić grad L T Din. 100.—; Jougstown Oh Šr. J Din. 30.—; Iv. A Din. 55.—; Kansas City Fr. J Din. 55.—; L C A Din. 55.—; G I Din. 110.—; Kapela T K Din. 30.—; Kajgana J B Din. 20.—; Karlovac N K Din. 8.—; H M Din. 50.—; F M Din. 50.—; Kaštel Sućurac G D Din. 50.—; Kotoriba T R Din. 25.—; T M Din. 20.—; W N Din. 50.—; Kraljevac S K Din. 100.—; Križevci H A Din. 1000.—; T K Din. 10.—; K Z Din. 50.—; Lepoglava A F Din. 100.—; Ledina M J Din. 25.—; Lokve L K Din. 10.—; Lorain Š I Din. 55.—; Marinčić M M Din. 20.—; Marino selo Z K Din. 25.—; Mearjanci S P Din. 10.—; M P Din. 30.—; K P Din. 10.—; Mireč-Brač V E Din. 10.—; Mitrovica S E A Din. 6.—; S K Din. 15.—; S M Din. 10.—; Nova Gradiška F A Din. Din. 13.—; Novi Slankamen J A Din. 10.—; Novska M M Din. 12.—; Osijek Š K Din. 50.—; Pakrac F S Din. 8.—; Philadelphia L K Din. 110.—; Perusić D D U & Pr. S. sabrazo Din. 30.—; Petrovaradin Š L Din. 50.—; M H Din. 10.—; Požega P S Din. 20.—; P I Din. 10.—; Praznice K M Din. 8.—; Prislin A C za zvona Din. 10.—; Račinović H D S Din. 40.—; Rogoznica N N Din. 20.—; Ruski Krstur J T Din. 100.—; St. Lonis Mo B N Din. 275.—; Starigrad K F Din. 10.—; Staro Petrovo selo K R Din. 100.—; Stružec I P Din. 24.—; Subotica V M Din. 10.—; Šišljače V J Din. 30.—; Štefanci J B Din. 20.—; Teslić M O Din. 50.—; Tošin Bunar I G Din. 8.—; Trsat H S Din. 50.—; N N Din. 20.—; Valpovo N N Din. 40.—; M S Din. 20.—; Varaždin K M Din. 100.—; M B Din. 50.—; S F Din. 250.—; F H Din. 10.—; Velika Kopanica Din. 3.—; Virje Konak R V Din. 15.—; Vošnje P D L Din. 10.—; Vrhovine H B Din. 15.—; Zagreb S C Din. 8.—; G J Din. 30.—; B B Din. 10.—; St. đed i unućica Din. 10.—; M P Din. 100.—; K V Din. 100.—; K R Din. 500.—; Gđa. Mijeska Din. 100.—; Gđa. Ausch. sabraša Din. 200.—; Tri darovateljice Din. 115.—; Mrzlopolje M G Din. 15.—;

Za raširenje Glasnika. Babina Greda Ž U Din. 10.—; Bački Monostor A P Din. 15.—; Bakar T M Din. 5.—; Belići F T Din. 8.—; Betica K M Din. 18.—; Betina B T Din. 10.—; Bistrica M S Din. 20.—; Bjelina M F Din. 6.—; Bjelovar M J Din. 25.—; T H Din. 3.—; Bošnjaci E J Din. 100.—; Brčko I V Din. 8.—; Brod E P Din. 8.—; S H Din. 10.—; Budančević L D Din. 8.—; Budrovci T C Din. 10.—; S J Din. 3.—; Cabuna I B Din. 10.—; Cerić M P Din. 3.—; Cerovljani L P Din. 5.—; Crkvenica I B Din. 3.—; Čabar A M Din. 10.—; Čakovec B J Din. 113.—; N R Din. 20.—; Čilići G L Din. 40.—; Dali B Z Din. 13.—; A H Din. 26.—; Daruvar P R Din. 18.—; Dekanovac L M Din. 10.—; F A Din. 10.—; Doljani L V Din. 18.—; Domagović M F Din. 10.—; Drežnik I M Din. 4.—; Dubrovnik M T Din. 10.—; I Z Din. 13.—; N J Din. 20.—; Dr I F Din. 100.—; Gorjani T T Din. 20.—; Gospić M Z Din. 8.—; Gračani A K Din. 10.—; Gradiste M J Din. 8.—; Greda M L Din. 5.—; Gunja E B Din. 10.—; Imotski V I Din. 10.—; Ivanić grad F J Din. 250.—; Jastrebarsko A M Din. 10.—; Kali N N Din. 20.—; Karlovac K M Din. 13.—; H M Din. 50.—; Karlovci Srem, I E Din. 88.—; Kašina T F Din. 50.—; Kaštel Stari P L Din. 8.—; Kaštel Sućurac K S Din. 10.—; Keesport Pa Amerika J L Din. 57.—; Križevci T K Din. 10.—; Kunić J P Din. 74.—; Kunisinci B M Din. 10.—; G J Din. 15.—; Lešće V M Din. 5.—; Lubina B M Din. 10.—; Lužane M R Din. 6.—; Marjanci K P Din. 10.—; J P Din. 10.—; Medurić F L Din. 11.—; Meetković J I Din. 50.—; Mihaljevac M K Din. 10.—; T K Din. 20.—; Mihaljević S F Din. 5.—; J S Din. 5.—; Mireč-Brač V E Din. 10.—; Mlađeševica B I Din. 12.—; Mitrovica P L Din. 3.—;

GLASNIK SRCA ISUSOVA

G. 35.

1926.

Br. 5.

Kršćanska čednost žena u nošnji.

Nakana Apostolstva molitve za svibanj, blagoslovljena od sv. Oca.

Razgovarao sam s liječnikom Dr. B., kako štetno uplivise na zdravlje korzet i druga iznašašća mode. Kad li će mi on na koncu: »Ali što ćeš? O modi se sa ženskinjama prepirati isto je što i piškora držati. Za njega si siguran samo ako ga brzo staviš na vatrnu. Modu češ temeljito pobiti samo ako je u svijetlu vjere pogradiš, jer pusta narav nađe tisuću smicalica.«

Što dakle veli sv. Pismo o ženskoj nošnji?

1. Eva je bila sebi načinila, baš kao i Adam, samo pregaču od lišća. Bog Gospodin nije bio s time zadovoljan. I prem još nije bilo ljudi, koji bi ih gledali, ipak im On sam načini haljine od kože i obuće ih. — Žene dakle treba da se zaista odjevaju. Ne može se pak reći, da su odjevene, ako nose tek komade odjeće, koji ne pokrivaju prsiju, ruku i nogu.

2. Žene treba da se odjevaju i kite s razloga krepština ne odtaštine. Kad se bila Judita svečano zaodjeila i nakitila, veli sv. Pismo, da joj je i sam Gospodin Bog podao poseban sjaj »jer je to sve učinila ne iz požude nego iz krepština«. Juditina 10, 4. — Nije proti krepštini već dapače Bogu milo ako se žena staležu primjereno kiti, da omili svom zakonitom mužu, da ga uzdrži vierna i zadovoljna. To donušta sv. Pismo s riječima sv. Pavla: »Udata žena brine se za svjetsko, kako će omiliti mužu« I. Kor. 7, 34.

3. Svom glavnom vrednotom treba da žene smatraju nutarnju duševnu dobrotu, a ne tijelo, odjevo i nakit. Jasno to propisuje Bog po sv. Pavlu: »Tako i žene da se kite u pristoinom odijelu sa stidišivošću i čednošću, a ne na krovčenom kosom nizlatom ni biserom ili skupocjenim haljinama; nego dobrim diećima, kao što se pristoji ženama, koje ispovijedaju da su pobožne. I. Tim. 2, 9. Stidišivost dakle, čedrost, robožnost i dobra diela — to treba da je prvi nakit ženskoga bića. Kad bi na to sve pazile, više bi se udavale i sretnije bi u braku bile.

4. Kakogod osuđuje sv. Pismo kovrčanje i umjetnu napravu kose, tako brani prirodno negovanje veleći: »časno je ako žena goji dućaku kosu, jer joj je kosa dana za velo«, I. Kor. II. 15. Čini se dakle,

da ih je već u vrijeme sv. Pavla bilo, koje su mislile, da će produžiti pamet podrezujući vlasí.

5. Od kršćanskih se žena traži ne samo da se ne povode za pogankama i židovkama, već mnogo više, da naime **čednošću nošnje i svetošću vladanja vrše apostolat kod njih te ih za vjeru i krepot pridobiju**. Ovako naime govori Duh Sveti u prvoj Petrovoj poslanici 3, 1. »Tako i vi žene pokoravajte se svojim muževima, da se ako neki i nevjeruju propovijedanju, pridobiju ženskim vladanjem bez propovijedanja, kad vide čisto vladanje vaše s počitanjem. Ne kitite sebe izvana kovrčanjem kose i postavljanjem zlata i sjajnim haljinama, nego kitite onoga sakritoga čovjeka srca, što je s neraspadljivim nakitom krotka i mirna duha. To je pred Bogom dragocjeno«.

To je u kratko, što samo sv. Pismo uči o ženskoj nošnji. Potanje to razlažu Crkva i njezini bogoslovi. No o tom dalje ne govorimo, jer za valjane je suvišno, nevaljankama ne bi koristilo. No jedne i druge treba da upozorimo na

kobne posljedice ženske nečednosti na javi.

1. Ona diže časovitu cijenu ženskoga tijela, a cijenu ženske duše i svake kreposti strahovito snizuje.

2. Ona zasićuje premnogim muškarcima oči i srce posredno ili neposredno bez ženidbe, pa djevojke ostaju bez udaje.

3. Ona traži u obitelji nemoguće izdatke i prerano iscrpljuje zalihu ženske privlačivosti, koja je potrebna za ženidbenu vjernost i potpuni odgoj djece; pa tako uzrokuje rastave i uništije obiteljsku sreću.

4. Ona razvija do bolesnog stupnja puteni nagon na štetu radne sposobnosti čovjeka, i time ga čini socijalno manje vrijednim.

5. Ona goni na kupovanje luksusne robe, koja je tudi proizvod, pa tako uvozom oštećeće razumno narodno gospodarstvo.

Od nečednosti dakle ženske strada čovjek pojedinac, muško i žensko, obitelj i država, jer ona ništi imetak i zdravlje, čast i život, krepot i dušu.

Tko će se dakle čuditi, da je Crkva primorana
povesti vojnu proti ženskoj nečednosti !

Dapače ! Tko se ne će odazvati glasu sv. Oca pape, koji na tu vojnu pozivlje sve katoličke žene ističući, kako ta vojna ne kani oslobađati iz sramotnog ropstva prazan Kristov grob, već živi i sveti hram Božji, što je svako tijelo svetim krstom posvećeno.

Koјi — i kojegod dakle se osjećate kršćanima i svojim jednoć proslavljenim tijelom želite doći u društvo Jaganjca i Kraljice djevica, nastojte :

1. **Osuditi riječju i činom svaku pojavu nečednosti;** riječju u obitelji i društvu, u pismu i na skupštinama; činom: odvraćajući oko s prezirom od bljutavog narivavanja živog mesa i njegovih slika.

2. **Poučiti** lakoumne djevojke i žene, kako je »svako tijelo slama, što stari i propada...« I. Petr. 1, 24.; a krepot jedina daje zadovoljstvo i pribavlja štovanje.

3. Ocevi i majke, jednako kao i svećenici i učitelji, da bđiju nad tim, da se naš kršćanski katolički ženski svijet ne prilagodi poganskoj razuzdanosti. U svemu pak treba da prednjače članovi katoličkih društava, kojima će biti svede sve odredbe sv. Oca pape i biskupa, što su ih u tom pogledu izdali.

J. V.

JEDAN JE NAS UČITELJ.

Sav svijet pun je naučitelja i prosvjetitelja. Svaki hvali svoju robu i prodaje svoju istinu. Što se danas pomamno kupuje kao istina što oslobadja, baca se sutra na smetište.

Luč što ju nude ti učitelji širi tamu, rada sumnju, unosi nemir, razara vjeru. Nemirna je luč njihova kao plamen na vjetru.

Muči me pitanje: čemu život? Pohitim k učiteljima. Smiješkom na usnama dobace mi proročki svoj: »Ne znamol!«

Bol zarinula je prste svoje u srce moje, a učitelji zaštuješe.

Drugo govore, drugo čine.

Ništa stalna, ni utješljiva. Sve se giblje, ziblje, njiše kao predmeti na brodu za oluje.

Medu njima стоји uspravno jedan, sam samcat i uči sigurnim glasom: »Ne zovite se učiteljima, jer je jedan vaš učitelj: Krist.«

Učitelji ginu kao loši dani, učenika nestaje kao pljeve na vjetru, nauke se mijenjaju kao mjesec. Samo Krist nepokolebivo стоји kao hrđ u moru. On jedini i najveći učitelj nad kojim nema učitelja, niti će ga ikada biti. On je svijetlo svijeta, čistije od sunca, slade od života. Niže njegova mudrost naučena, ni ishitrema, već je On crpe iz nepresahljivog, bistrog vrela božanstva. »Što smo vidieli svedočimo«. Zato onaj ne dvoumni, sigurni, nepokolebivi: »Ja vam kažem, na ikonostasu u solijskoj katedrali. Nebo će i zemlja proći, ali riječi moje neće proći. On nam nosi najveću i zadnju objavu Božju.

Dodite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni i naći ćete mir dušama vašima!

Kako govori tako i živi. »Primjer sam vam dao!«

Što trčkaramo za učiteljima, koji su »izvori bez vode«, a ostavljamo »Istinu i Život?«

Prekrasna slika Isusa — Učitelja na ikonostasu u solijskoj katedrali.

Jozevov.

VIDJELA MARIJU.

Blažena Bernardica, kojoj se bila Marija g. 1858. u Lurdru ukazala, ležala je bolesna. Mnogi je željeli još jednom živu vidjeti, ali je to tek nekima bilo dopušteno. Među tima bila je četirigodišnja nečakinja jedne redovnice, Bernardićine drugarice.

Hodajući tihano na prstima stupi u bolesničku sobu i sa svetim počitanjem se približi krevetu blaženice.

»Zar ne, Sestro, vi ste vidjeli Blaženu Djevicu?« zapita mala.

»Jesam, draga dijete!« odgovori Bernardica.

»A Marija mora da je bila lijepa?« nastavi dijete pitajući.

Bernardičino se lice preobrazi i s neiskazano milim licem i pogledom odgovori: »O, da, tako lijepa, da kad ju čovjek jednom vidi, umrijeti bi htio, da je opet vidi.«

Vrijedno je na zemlji dobar biti, raditi i trpjeti, da mognemo u nebu Mariju gledati, s Njom se radovati...

»OVA POMAŽE«.

Sadanjega münchenskoga gradonačelnika Sch. posjetio je nedugo u njegovom uredu u gradskoj vijećnici odlični neki gospodin.

Gradska vijećnica — prekrasna gotska gradjevina — stoji u sredini grada na Marijinom trgu, tako prozvanom po kipu Majke Božje, što стоји на каменом stupu usred trga.

Prozori gradonačelnikovog ureda gledaju na Marijin trg.

Između oba gospodina raspleo se živahan razgovor. Najednom dotični gospodin upita gradonačelnika: »Molim Vas recite mi ipak, kako je to moguće, da dospijete toliko uraditi i stvoriti? Gradonačelnik uze ljubazno gospodina ispod ruke i odvede ga k prozoru te pokazao rukom na Stup Marijin na trgu i reče: »Vidite, ova mi pomaže!«

»Ova« hoće svima da pomogne, samo je treba moliti za pomoć!
Jozeov.

NEBESKOJ MAJCI.

Vjenac od cvijeća,
Savijam, Majčice,
Da njime okrunim,
Ruke ti predobre,
Štono su držale
Mog milog Isusa
Što su ga hranile,
Pred njim se sklapale;
Što su ga hranile,
I od zla branile.

Vodi i mene Ti,
Predobra Majčice,
Po stazi životnoj
K cilju mom jedinom,
K Sinku Ti premilom.
U vječnost zovi me,
I blagoslovi me,
Jer Tvoje sam dijete,
Da položim dušu
U ruke Ti svete! —
Zlata Svoboda.

OJ KAKO SI DIVNA.

Oj kako si divna,
Djevo preblažena.
Od tebe mi sva je
Duša uznesena.

Kada gledam Tebe,
Tuge moje produ.
I u srce odmah
Utjehe mi dodu.

Kraljice svibnja — moli za nas!

Ne ostavi mene,
Mila majko moja,
U dolini suznoj
Usred ovog boja.

Vod' me preko mora,
Gdje ti je domaja,
Da te tamo slavim —
Usred lijepog raja.

B. Š.**DVIJESTOGODIŠNICA**

kanonizacije sv. Alojzija i sv. Stanislava. 1726 — 1926.

Bilo je to baš na staru godinu 1726, kada je papa Benedikto XIII. svećano ulazio u crkvu sv. Petra u Rimu, a s njime 32 kardinala i k tomu veliki broj patrijarha, nadbiskupa, biskupa i drugih crkvenih dostojanstvenika. O vjernicima neću ni da govorim; jer ovaj ve-

ličanstveni hram, u kojem može stati 60.000 osoba, bio je dupkom pun sve do zadnjega kutića. Bilo je to košto i lani, kad je u Rimu nekoliko takvih svečanosti bilo.

No o čem se radilo na staru godinu 1726? Sveti Otac proglašio je svecima dva mlađa redovnika poznatog nam sv. Alojziju i mladog Poljaka sv. Stanislava, zaštitnike mlađeži.

Sv. Alojziju! Tko ga ne pozna? Tkogod je pročitao njegove žice, koje je blagopokojni biskup Lang hrvatski priedio, taj mora biti oduševljen za ovog andeoskog mladića.

No, ako si već zaboravio, što si onda čitao ili ako nijesi čitao štograd o sv. Alojziju, slijedi me par časaka. Alojzije je bio kneževskoga roda. Pobožna majka vrlo ga teško rodila, te su morali dijeti odmah pokrstiti misleći, da će za čas izdahnuti.

Kad mu je bilo 12 godina, došao je nadbiskup milanski, sv. Karlo Boromejski, jednoć tamо u pohode. Razgovarajući se sa mlađim Alojzijem, video je, da je to sasma izvanredno dijete puno požnosti i svetoga znanja, te mu je zato odmah podijelio prvu sv. pričest. A nije ni čudo! U Fiorenциji još se dandanas nalazi slika Majke Božje pred kojom je mali Alojzije u devetoj godini zavjetovaо svetu čistoću. Kad je iza toga bio na španjolskom dvoru paž t. j. dvorski plemić kod carice Marije bio je tako stidljiv, te je vazda oborio oči kad je morao govoriti sa ženskom glavom, ma da je to bila i rodakinja, ili pače vlastita majka.

Kad vam dakle dalje pričam, da je ovaj andeoski mladić želio biti svećenikom, dapaće redovnikom, ne ćete se čuditi. Vi ste to sluти. No nije to slutio njegov otac, koji je svu svoju nadu stavio u sina si Alojziju, da će on kao prvorodenac danas sutra biti njegov naslijednik u upravi kneževine. Teške je borbe imao, mnogo postio, molio i trapio se mlađi đak Alojzije, dok nije sklonuo strogoga oca da mu dopusti stupiti u red Družbe Isusove.

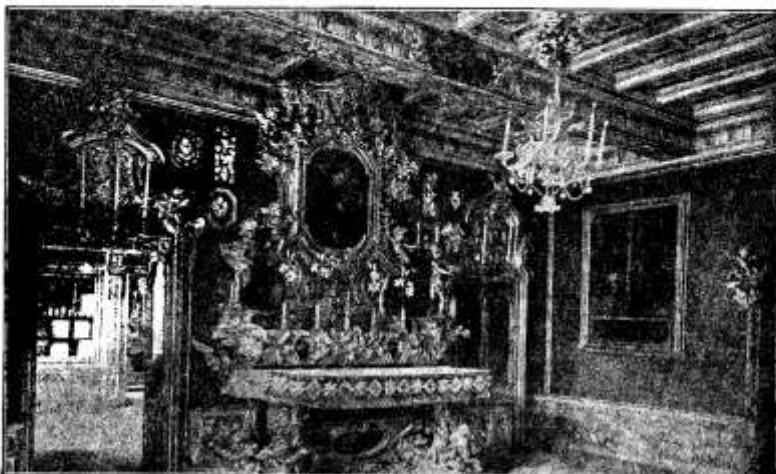
»Hu, u Isusovce!« Šta nije barem ostao u svijetu? Mogao je toliko dobra učiniti, toliko milostinie podijeliti i svojim podanicima dati primjer dobrog vladara! Ali kad ga već srce vuklo, da bude svećenik, što nije postao svjetovni svećenik ili, ako već mora biti redovnik, zašto ne franjevac, dominikanac, benediktinac? Sa 30 godina bi onda već postao biskupom, a malo kašnje i kardinalom kao njegov rodak.

A drugi će kazati: »Kad bi mi Bog tako lijepo dao, kao sv. Alojziju, ja bih uživao ono par godina na ovom svijetu, onda pred smrt bih se isповjedio, pa bih i ovako u nebo došao.« Ali sv. Alojzije se pitao kod svake stvari: »Što mi to koristi za vječnost?« On i onako slab još je velika pokornička djela činio i na kraju je dvorio bolesnike, koji su bili nekom kugom zaraženi, i tako je blaženo umro još kao klerik.

No gle! Bog ga proslavio velikim čudesima, a on sam bio je najveće čudo junaštvo svojih kreposti. I tako ga sada štujemo već 200 godina kao sveca.

Manje poznat je sv. Stanislav ili Stanko, kako ga zovu. I njega je na isti dan Benedikto XIII. proglašio svecem sa sv. Alojzijem,

kako ih je Pavao V. skupa proglašio blaženim. Sv. Stanko je umro iste godine, kad se Alojzije rodio. Bilo mu onda istom 17 godina, tako da je do danas najmlađi svetac isповijedalac. Ima doduše mlađih svetaca ali mučenika.

Sobica sv. Alojzija u kojoj je stanovao u Rimu, pretvorena u kapelicu, gdje se čuvaju albumi s potpisima njemu posvećene mladeži.

Premda tako mlad, postao je ipak tako veliki svetac. Poput sv. Alojzija postao je i on Isusovac uz najveći otpor rođaka. Isus ga je pozvao, pa je moralno biti. Morao je pobjeći iz Beča u Dilingen u Bavarskoj, gdje je onda boravio sv. Petar Kanizij kao provincijal isusovački. Ovaj kuša mlađoga kandidata na razne načine, te ga posla napokon ocu generalu u Rim, a taj je onda bio sv. Franjo Borgia. Dakle svetac šalje sveca k svecu. Prevalio je Stanko na ovom putu 1200 milja — sve pješke. Morao je na put u jesen kad već snijeg pokriva alpinske prelaze. Ali on kao novi Hannibal reče: »Iza Alpa leži Italija sa svetim gradom Rimom, gdje ću naći svoj cilj!« I zaista je tamo postigao, što je želio, te je bio primljen kao novak u Družbu Isusovu. Dapaće on izjaviti, da je bio pripravan makar do Japana putovati, samo da može stupiti u red. Tako visoko je cijenio redovničko zvanje.

Na ovom putu pričestio ga Andeo u nekoj protestantskoj crkvi, u koju je bio zabasao, kako su mu i andeli, kad je bolestan bio donijeli sv. pričest, jer protestantski kućegazda ne htjede dozvoliti, da mu katolički svećenik doneše svetu poputbinu. Ovom zgodom ukaza mu se i sv. Barbara, koju je vrlo štovao kao zaštitnicu dobre smrti. A i Majka Božja, koju je nježno ljubio, dade mu onda malog Isusa u ruke. Stoga se obično i slika sa malim Isusom.

Nije sv. Stanko dugo živio u redu. Samo deset mjeseci boravio

je u novicijatu, a onda je bl. Djevica po njega došla baš u jutro svetkovine Velike Gospe.

Premda je rano umro, bio je već zreo u muževnoj svetosti. Stoga je bio i dostojan, da se i on sa sv. Alojzijem proglaši svećem.

Šteta da nemamo pri ruci opis svetkovine, kako su Isusovci u crkvi sv. Katarine u Zagrebu proslavili ovaj veseli događaj. Bit će slično, kao kanonizaciju sv. Ignacija i sv. Franje Ksaverskoga, koju smo prije malo godina u kalendaru Srca Isusova opisali.

No u franjevačkom samostanu u Zagrebu nalazi se u knjižnici jedan rukopis po svoj prilici su to bilješke nekog hrvatskog Isusovca, koji je bio u raznim kućama provincije.

Ovaj nam opisuje, kako su ovu kanonizaciju sv. Alojzija i sv. Stanka u Beću proslavili.

»Na velikom oltaru bilo je prikazano sunce, koje trake svoje baca na tri grada što su ispod toga bili naslikani: Rim, Beć i Mantovu, gdje su ova dva sveca u kratkom svojem životu najviše boravila. Desno bila je slika sv. Alojzija, a lijevo ona sv. Stanka. Pod njima grbovi pape, cara i sveučilišta, koji se zauzeli, da budu ova dva mlađića proglašena svećima.

Dočim se ta kanonizacija u mjesecu kolovozu g. 1727, u Beću tako sjajno proslavila, spremali su se gradački Isusovci, da i oni ne zaostaju u proslavi obaju zaštitnika mladeži za svojom bećkom braćom, te su i oni dne 31. ist. mjeseca u svojoj velikoj crkvi, sadašnjoj katedrali, svoju čast iskazali ovoj dvojici svetaca.

U Graci bilo je visoko na velikom oltaru ime Isusovo opkoljeno brojnim zlatnim tracima. Ispod toga stajala je sv. crkva simbolično kao žena obučena, a ova je pružila sv. Alojziju liljan a sv. Stanku ružu. Kao svjedoci ove slave stoe na jednoj strani sv. Ignacije sa sv. Franjom Borgijom i sv. Franjom Regisom, a s druge strane sv. Franjo Ksaverski sa trima japanskim mučenicima, kao da se vesele i čestitaju mladoj svojoj subraći.

Ispod ove krasne grupe mogao si vidjeti dva trijema, jedan nad drugim sa krasnim stupovima, a među njima vodoskok, koji je orosio cvijeće na dnu. I tamo bio je natpis s jedne strane: »Flores appauerunt« — cvijeće se pokazalo, a s druge: »In terra nostra« — u našoj zemlji. A zaista, gdjegod se proslavila ova kanonizacija, moralo im se činiti, kao da je nebesko cvijeće sašlo na jednu zemlju za utjehu svojih štovatelja.

Kako krasna morala je biti ova umjetnička skupina u svetištu. U tom su bili stari Isusovci pravi vještaci osobito u ono barokno doba. Svih sedam umjetnosti moralo im je služiti na veću slavu Božju.

Ali i cijela crkva bila je ukrašena. Po svim stupovima mogao si ovdjevidjeti prikazan život ovih svetaca. Svi su pobočni oltari bili nakićeni, osobito dva veća. Na jednom stajao je posrebreni kip sv. Alojzija među liljanima, a na drugom kip sv. Stanka među ružama. Kod obadva oltara bi andeli služili kod misa, t. j. daci obučeni kao andeli.

Fr. Hamerl D. L

MOMU IDEALU.

Premda slaba i neuka seljanka, usudujem Vam se poslati svoju pjesmu u čast i slavu svetom Alojziju. Njega i sama vrlo poštujem, jer mnogo poštujem svetu čistoću, a osobito djevičanstvo. Ono me je toliko zanijelo, da sam ostala neudana, a ako i dugo poživim, sada imam 38 godina, želim i hoću ostati neudana. A valjda tako i Bog dragi hoće, jer ja nikako nemogu ni pomisliti na udaju premda me je davao u svoje vrijeme svakojako kušao. Alojzije je moj ideal, djevičanstvo mi je najmilija i najslada riječ, koja se nalazi na zemlji, ona me često uznoси u nebo, tamo kanim k lijepim djevičanskim dušama, i k njihovoj Kraljici Bl. Dj. Mariji. A sada eto Ti dragi moj sv. Alojzije pjesme.

Što je ova zemaljska ljepota,
I sva njena dražest i krasota,
Što su čari i naslade svjetske,
Pram ljepote i slave nebeske,
Koju sveti Alojzije ima,
U presjajnim nebeskim dvorima.
Ova slava neda se izreći,
Nit um ljudski može je doseći.
A ovaj ju svetac zasluzio,
Jer je sveto na zemlji živo.
A sad evo dvijesto je godina,
Od onoga svečanoga čina,
Kad ga Crkva svetim proglašila,
Na oltare svoje postavila.
Život ovog velikoga sveca,
Alojzija nebeskođa djevca,
Nemože se dosta opisati,
Ni najljepša krepost orisati,
Što mu je s vanjštine osdijevala,
Andeosku oblije davala.
Ljiljan cvjet, sa svojom bjelom,
Životu mu naliči nevinom.
Već u ranom djetinjstvu svojem,
Odazva se pozivu Božjemu.
Pred oltarom preciste Djevice,
A nebeske svoje Zaštitnice,
Djevičanstvo vječno zavjetuje,
I nebeskoj Majci izručuje.
Tu najljepšu od sviju krijeosti,
Dotjero je do savršenosti.
Putenosti nije osjećao,
Kanda t'jela nije ni imao.
Premda Bogat, ubogo živiljaše,
Sve naslade svjetske preziraše,
A molitva i trapljenje tijela,
Bila su mu najmilija dija.
U njima je nasladu imao,
Često se do krije bičevao.
S nevinošću pokoru zdržuje,
Kao tamjan Bogu se žrtvuje.
Ovaj mladić svima drag i mio,
U svijetu ostan je htio.
Kneževski rod i časti ostavlja,

U Družbu se Isusovu javlja,
Gdje svetosti njegova života,
Nemogu se nadiviti dosta.
U vršenju pravila svog reda,
Od nikog se natkriliti neda.
Pogrešaka on nije imao,
Sjajan primjer svakom je davao.
U molitvi i u razmatranju,
Imao je nasladu svagdanju.
Ni u noći nije mirovao,
I tad bi se s Bogom zabavljao.
U Boga mu sav duh uronio,
Premda tijelom na zemlji je bio.
Ljubav Božja u njem je plamtila,
I tjelesne sile mu trošila.
Iz ljubavi ove prevelike,
Dvorio je kužne bolesnike.
Dok se nije sasvim iscrpio,
I tjelesnu snagu izgubio.
A tada je sveto preminuo,
Put nebesa duh mu se vinuo.
S netaknutom krsnom nevinosti,
Alojzije pode put vječnosti.
Gdje ga Višnji radosno primio,
I sjajno mu mjesto pripravio.
Tik prestolja Božjeg Veličanstva,
Njega resi kruna djevičanstva.
Medu četa izabrane zbore,
Odreden bi za nebeske kore.
Gdje u pratinji Jaganjca Božjeg,
Pjesmom slavi Gospoda svojega.
A na zemlji već dvijesto ljeta,
Slava mu se ori širom svijeta.
Jer kršćansku mladež zaštićuje,
Na krjepostan život pobuduje,
Usred vreve svjetskog grešnog kala.
Vodi je do vječnih idea.
Sada neka svuda jekne žica,
Da se ova dvjestogodišnjica,
Svečano i dostojno proslavi,
A mladež se pod zaštitu stavi.
Nebeskoga svoga zaštitnika,
Kojem navjek slava, čast i dika! M. L.

KAKO DA PROSLAVIMO SV. ALOJZIJA.

Odbor za proslavu 200-godišnjice sv. Alojzija i Stanka moli svu mladež i njihove uzgojitelje, da porade, kako bi ova slava rodila du-

hovnom obnovom naše mladeži. U ovim svetima je vanredna sila dobrog primjera, u njima idealizam i samoprijegor do skrajnosti, u njima ozbiljno shvaćanje životne zadaće. U njima je također i moć zagovora, jer su Zaštitnici mladeži.

I. Upoznajmo dakle svoje Ideale!

Oni su u isti mah uzvišeni i mili. Razabiremo to lako iz svake stranice njihova života. Uzmite ili onaj od biskupa Langa ili od Dr. Oberškoga ili od Martindala — kako su oglašeni na omotu — dogodiće Vam se što piše blage uspomene Dr. J. Posilović kao biskup senjski za onda profesoru Dr. Langu: »Suznim očima pročitao sam Vaš životopis sv. Alojzija, i nijesam se mogao otrgnuti od njega...»

II. Stujmo svoje Ideale!

Najprije je na redu sv. Alojzije. Glasovita je i omiljela šestnedeljna pobožnost njemu u čast. Stoji u tom da se 6 nedjelja pričestimo i stanovite molitve izmolimo, a pritom se u krepostima vježbamo. Molitve i razmišljanja u tu svrhu nalaziš bilo u životopisu njegovu, bilo u molitveniku: »Srce Isusovo — spasenje naše», bilo u Kongreganistu.

Daci! Počnimo ovu pobožnost odmah s prvom nedjeljom svibnja, da je pred završetak godine svršimo! Ostali pak u nedjelju pred Duhove, da je pred svetkovinu dovršimo.

Stujmo slike i kipove njegove. Predložimo i saberimo potrebno da se nabave za crkve, kapele, pa i za domove naše.

Nastojimo da pode ophod sa kipom ili slikom Svečevom, kako će to biti u Zagrebu dne 30. svibnja iz crkve sv. Vinka u katedralu.

Izvan crkve možemo širiti štovanje naših Ideala; radosnim sudjelovanjem kod Akademija njima u čast, zauzimajući se za predavanja sa slikama, pišući u listove i potičući druge da pišu i pjevaju njima u čast. Sva će pak naša mladež iskititi krasan Album te ga poslati na grob Alojzijev u Rimu.

III. Slijedimo svoje Ideale!

Sve bi bilo samo pusta riječ, kad ne bismo dušu svoju njima sličnu učinili. Ljubav Boga, čistoća, ozbiljan rad, bratska uslužnost i strpljivost — treba da su plodovi cvijeća, što ćemo ga stavljati do nogu naših Ideala. Poniznost, ustrajna molitva i česta sv. pričest čini sve ovo mogućim.

ALOJZIJE NEBESKOJ MAJCI

Lik mu Njezin neprestano pred očima lebdio.

Ona je bila Zvijezda žiça i srca njegova.

Njoj je ne samo triput, nego često u danu pozdravlja.

Njoj u čast dnevice krunicu i Male časove molio.

Njezina svetišta najradosnije često pohadao.

Pred oltarom Njezinim najrade boravio.

Knjižice Njoj u čast najslasnije čitao.

O Njoj oduševljeno pred svakim govorio.

Mariji je Alojzije svoj ljiljan djevičanstva posvetio.

S Marijom je Alojzije tijelo, svijet i davla pobijedio.

PROGLAS NA NAROD

SUGRADJANI ! Kraj divnih svojstava, što ih ima naš narod, imade on i teških poroka, koji veliku ljagu baceju na nj pred čitavim svijetom. Velika je njegova krivina :

PSOVKA I KLETVA

raširena je među mlađim i starim, bogatim i siromašnim, neukim i obrazovanim. Psovka crni naš obraz pred svijetom, kvari dušu naše mlađeži, tereti savjest čitavoga naroda. Psovkom pljujemo na samoga Boža. Psovka i kletva nije samo pitanje javnoga morala u narodu, nego i njegove prosvjete i uzgoja. Psovka i kletva oznaka je surovoga i zaostaloga naroda, jer čovjek, koji kune, nekulturan je, makar bio školan. On ima ružnu dušu. Uzgoj djece i srečan život porodice je nemoguć, dokle u društvu vlada ovaj grubi porok. — Strahovito je, da u našem svakidašnjem životu i govoru bez ikakvoga crvenila na obrazu govorimo izraze, kojih se u drugih naroda i najprostiji čovjek srami. — Za ovu krivinu i porok nosimo svi odgovornost: psovači i nepsovači. I nepsovači, jer šutimo na porok, i jer ga ne žigošemo. Ustanimo, sugradjani, protiv kletve i psovke, dignimo se i razumijmo, da ona čovjeka upravo tako ponizuje i sramoti kao kradja i prevara. Ovo djelo dužnost je čitavog naroda, crkve i države, javnih oblasti i nadleštava cijelog društva i svakoga pojedinca. Ne može biti većega rodoljublja, ni divnije zadaće u vremenu tisućljetnih velikih uspomena, nego narodu dušu pročistiti od kala i surovosti, obnoviti ju i prekaliti velikim i plemenitim osjećajima.

To nam budî svima zavjet i odluka, naše duševno Uskursnuće !

ZAGREB, O USKRSU 1926.

Deneral Svetozar Matić Komandant IV. Armiske Oblasti	Dr Ante Bauer nadbiskup zagrebački	Stjepan Radić ministar prosvjete
Vjekoslav Heinzel načelnik slob. i kr. grada Zagreba	Ernest Grabarić vršilac dužnosti velikog župana	
Dr. Drago Perović rektor sveučilišta	Dr. Dominik Premuš prep. prvostol. kaptola	Dr. Gavro Manošlović predsj. Jugoslav. Akad.
Ign. Gjuro Stipetić rektor visoke tehničke škole	Dr. Stjepan Bosanac rektor više pedagoške škole	
Slavoljub Sova predsj. banskog stola uprav. odjelj. minist. prav.	Josip Pobor ravnatelj nadbiskupske pisanre	Dr. Viktor Aleksander kr. drž. nadodvjetnik
Dragutin Pintar delegat ministra financa	Ivan Baćac predsjednik sudbenoga stola	
Franjo Holujević pred. Hrv. Radiće pred. »Dušev. obnove«	Dr. Edo Lovrić pred. »Nar. zašl.« taj. Hrv. kat. nar. sav.	Dr. Josip Šilović pred. »Nar. zašl.« taj. Hrv. kat. nar. sav.
O. Vendelin Vošnjak provincijal franjevačkog reda	Kanonik Janko Barle ravnatelj nadbiskupske pisanre	Antun Prešeren provincijal D. I.
Kan. Alojzij Hegedić župnik sv. Ivana	O. Dr. Bono Burić provincijal franjev. konventualaca	
Vladimir Kerdić župnik sv. Blaža	Dr. Svetozar Ritić župnik sv. Marka	Dr. Milan Beluhan župnik sv. Petra subs. kod sv. Marije

Slijede mnogobrojni drugi potpisi.

MOĆ MOLITVE.

J. Komar.

Znadete li, što li je blaga jutarnja rosa za čitavu božju narav? Jeste li kušali proći se kojeg ranog jutra vrtom, iza kako je pala takva rosa? Sjegurno da! Vi ste udisali svježi, jutarnji zrak, upijali ste opojni miris rosnog cvijeća i trave — i bili ste kô preporodeni... A ne samo vi, već i sva Božja priroda.

Cesto se sjećam jedne godine, sa vrlo vrućim ljetom. Dugo ne bijaše kiše, a bila je takva vrućina, da je zemlja sva popucala. Sve živo težilo za kišom, a ljudi vruće moljahu Boga, da im se smiluje.

I Bog im se smilovao. Poslao im kišu. Promatrala sam ženu zemlju, kako je požudno upijala u se ovu blagodat s neba. Promatrala sam i svu prirodu, kako je pod utjecajem blage kiše naglo oživjela: travica, koja je prije bila tako pognurenata, uspravila se, a cvjetići digli svoje glavice...

Kako li se lijepo dade usporediti ovakva blaga rosa pobožnoj i pouzdanoj molitvi!

Što je blaga jutarnja rosa za čitavu prirodu, to je molitva za siromašnu dušu! Kao što rosa osvježuje i preporada prirodu, tako i molitva preporada i diže visoko dušu čovjeka. I poput rose ulijeva molitva jakost u čovjeka — krijeći dušu njegovu, jer združuje s Bogom, vabi milost Božju na nj.

Nema ništa ljepšeg do čovjeka, kada se Bogu moli!

Promatrala sam takoder i starca u crkvi, gdje kleći pred oltarom i molilo zajedno sa svojom majkom večernju molitvu. Svoje male ručice imalo je sklopljene poput svoje majke. One blage djetinje oči bile su uprte u propelo iznad posteljice, a ona nevima ustaša razgovarala se s Bogom.

Dirljiv bijaše taj prizor! Dijete je izgledalo kao pravi anđelak! Sjegurno se i Andeli na nebu veselili tome.

Promatrala sam takoder i starca u crkvi, gdje kleći pred oltarom Majke Božje pa se moli. U uvekljinu mu rukama sveta krunica, čija zrnca prebire slabim prstima. Pogled njegovih očiju zaustavljen je na kipu Djevičinu, a umorne mu usne šapuću toplu molitvu. On moli... moli pouzdano, a izraz mu lica poprimi svetački izgled...

Bijaše jedne svibanjske pobožnosti. Na koru se orilo krasno pjevanje Marijinih pjesama, a na oltaru svibanjske Kraljice titraše bezbroj svijeća. Najednom mi zapne oko na jednoj djevojci, koja je klečala na postavljenoj klupi pred oltarom. I nehotice prekinuh molitvu, te se zagledah u nju. Onaj mirni — blaženi izraz njezinog lica, bio je odraz svetice i spokojne duše njezine, koja nalazi u pobožnoj molitvi svu sreću i blaženost...

I pravo mi reče jedan, da je čovjek najljepši i najmiliji onda, kada se moli Bogu. Idimo svi na procesije u prosne dane!

Molimo rado! Molimo pobožno i pouzdano! Molitva naša neka bude makar kratka, ali pobožna i Bogu odana.

Odmor u radu našem, neka nam bude molitva. Pa i u samome radu uperimo često svoj pogled k nebu — više puta pošaljimo Bogu koji vrući uzdah, pa će tako i rad naš biti sama molitva.

NE DA SE KAŽEM — NEGO DA BUDEM.

Za mudre ljude se ve-li, da »sjede na knjiga-ma«. Pisci »vladaju pe-rom«. Veliki govornici »otvaraju usta«. Ali ža-ba?! Njoj to baš ni jedno ne pristaje.

Da, da! Ne pristaje. A jeste li čuli onu pri-povijest o žabi i volu, pa onu drugu, kako je digla nogu da je potku-ju? Pripovijest čete si sami pripovijedati. A ja će vam reći, zašto je ova žaba u Glasnik došla. Došla je, da se u njoj kao u zrcalu ogledaju naši »mudrijaši« i »mu-drijašice«.

Ima ih svukuda, ima ih dosta. Jedni sjede na sveučilišnim stoli-cama, drugi na školskim klupama, treći na daski pred općinom, če-tvrti u uredništvu bezbožnih novina, peti u vagonu, šesti za stolom u čitaonici, sedmi u krčmi, osma na fotelju pri čaju i t. d. Svi i sve slažu se u tom, što hoće da ih drže mudrima, pametnima, pa i dobrima, a te mudrosti ima u njima ko u ove žabe.

Žaba sjela na knjigu i već za to jer sjedi na knjizi, treba da vri-jedi kao mudra. Nosio dak nekoliko godina knjige u školu, i ako ho-ćete sjedio na njima, i sad je »mudrac«. A mi znamo, kako to danas s mnogima ide. On prode. Prode, ali malo u glavi ponese. On digne visoko glavu, kao lat punu — pljeve. Svaki dašak vjetra ju izdigne.

Jao, ako takav dode na odlično mjesto. Sjedi na svojoj doktor-skoj diplomi ko ova žaba na knjizi i cijelom svijetu viče: »Ja sam doktor — dakle sve znam!« U istinu pak za njega radi isluženi — feljbaba, i bez feljbabe ne mogu spisi iz kancelarije.

Joj, joj, koliko se danas po svijetu prodaje prazne mudrosti! Mu-drosti iz knjiga i za knjige, a ne za ruke i za srce. »Znanje na-dim a, a ljubav gradi!« veli sv. Pismo.

I selo ima svojega mudrijana; ne jednoga, ima ih više. Vidili oni, da gospoda čitaju novine, pa će i oni. Iz novina naučili nekih fraza, kojih »prostii muži« ne znaju. Zna reći »servus«. Brblja i melje kako nijedan mlin. Sve bi imalo biti drukčije. A pitai ga: kako? »E, e, kad bi ja bio gore, vidjeli bi vi!... Pitaj ga, je li svoju kuću uredio, svoju obitelj opskrbio, svoju dušu očistio... »A šta te briga! Ja sam moderan!... I ova žaba hoće da bude moderna...

Čujte — reći će na to svak pametan čovjek: Više vrijedi domovini jedan šoštarski dečko, koji uz Očenaš uči i radi, nego stotina takovih mudrijana gospockih i selskih.

*Spomenite jedamput i nas!« govore mi žene. Pa dobro baš je sad prilika, neka vam bude. Znate, kakva će sad u proljeće početi glazba iz mlaka i moćvara? Nuderte pazite, de ne bude vaša večernja »glazba« mužu neugodnija od one, što je pravi ova na slici.

M. Rihtarić.

ANTIKRIST U NAŠEM VIJEKU.

Kolikopit su već kazali, blizu je sudnji dan. I novine pisale. I čitalo se i očekivalo. I opet je sve mirno prošlo. »A o danu onom ili o uru nitko ne zna, ni andeli na nebu ni Sin — d. Otac. Tako je Spasitelj odgovorio apostolima, kad su ga pitali, kad će biti sudnji dan. Zar novine i »proroci« današnji lažu? Pa vidjeli ste, da lažu. Ovaj ste mjesec očekivali taj strašni sudnji dan, a još uvijek živimo jednako, radimo što i prije, grijesimo kao i prije.

Jedno me čudi. Ako ste vjerovali u novine, da će dne tog i toga biti svršetak svijeta, zašto niste otišli u crkvu i u ispovijedi uredili račune svoje sa Bogom? Inače ste veoma tčni sa godišnjom bilancom i predstojnik vas hvali u uredu. A ovđe? Zar ste bili pripravni, posve mirni i s veseljem čekali glas trublje...? Niste osjetili potrebu duševne bilance?

Ta novine, vaše novine, su pisale, bit će sudnji dan! Vi vjerujete svojim novinama...

»Ali — što bi im vjerovao. Naiprije mora doći Antikrist, a onda bude istom sudnji dan.«

Posve ispravno! A vi čekate Antikrista, pa cete onda u ispovijedaonicu na bilancu?

Možete i sada poći, jer već imate mnogo preteča i prijatelja antikristovih. Njegov je dolazak blizu. Vi me začudeno gledate. Ne, ja nisam prorok, ni vaše novine. Ja vidim današnjeg antikrista u grešnom životu ljudskom. Ili mislite, da kletevi, pijanke, prevare, krađe, ne vršenje kršćanskih dužnosti, da tu nije duh antikristov?

»Tko nije sa mnom protiv mene je«, veli Krist, a taj očekivani protu-Krist je najveći neprijatelj Isusov i sv. Crkve.

A mi? Zar smo mi prijatelji Kristovi, zar smo mi za Njega, kad ne živimo po Njegovim zapovjedima i zapovjedima sv. Crkve?

Odgovor je jasan. Mi smo proti Kristu, I mi živimo u duhu Antikrista.

Zar nije onda Antikrist blizu..? »Tko nije samnom protiv mene je!«

Svi će se morati Antikristu klanjati i hramovi se budu dizali njemu u čast.

Vi čekate, da to bude, a zar niste već vidjeli, kako se klanjaju Antikristu u slici noveca, časti i užitka?

I hramove će njemu podizati! A zar niste vidjeli već danas palače kina, kazališta, kabareta...? Zar to nisu hramovi u kojima se Antikrist slavi?

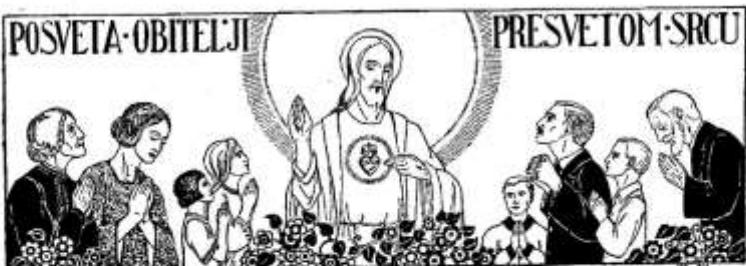
Pristaše antikristove nosit će vidljiv znak. Zar niste i u današnje vrijeme vidjeli očite znakove neprijatelja Božjih i Crkve? Zar vam to ne govori nečedna moda sa dubokim izrezom oko vrata, tjesnim i kratkim sukњama?

Zar ne razumijete vidljiv znak Antikrista u pijanim i neispavanim očima? I vi pomalo prepoznajte Antikrista u našem vijeku. Zar ne, da je veoma blizu, pače i u nama, kadgod grijesimo.

Kuda cete sada?

»U ispovijedaonicu, da se riješim svog Antikrista.« Gospodine s tobom i za Tebe!

B. J.

POSVETA OBITELJI

PRESVETOM SRCU

NE ZABORAVIMO!

Ne zaboravimo, da svi napokon dolaze u obitelj, koji traže uzroke nepoštenja, propadanja.

Ne zaboravimo, da se svi napokon svraćaju u obitelj, koji žele pomoći sebi i svijetu.

Ne zaboravimo, da svi pozivaju u pomoć obitelji, koji stvaraju što veliko Bogu u čast.

Iscijeli jednu obitelj, postavio si kamen u nasip suprot poplave modernog nepoštenja.

Sačuvaj jednu obitelj, zapalio si luč tisućama.

Usavrši jednu obitelj, podigo si tvornicu za nebo.

Sve to možeš posvetom obitelji Presv. Srcu.

Isusa priznaj »uga onim kamonom doma svojega. Isusa »vjećnim svjetлом« svoje obitelji. Isusa »vrelom života« svoga i svojih. To znači: Isusa proglašiti Kraljem obitelji pred slikom Srca njegova.

Eto krasnih svetkovina u svibnju i lipnju, eto zgode da sliku nabaviš, svećenika k sebi dozoveš, obitelj sv. pričešću pripraviš, sliku na najodličnije mjesto u kući staviš, pred njom sa svojima posvetnu molitvu izmoliš, svim srcem se Njemu predaš... Eto to je posveta obitelji, kojoj je Isus obećao: »Štitit će u obitelji, koje se meni posvete.«

Jesi li je već izveo? Jesi li ime Uredništvu Glasnika javio, da ti ga upiše u »Zlatnu knjigu« obitelji posvećenih Presv. Srcu, koja se nalazi kao jamstvo osobite zaštite u Svetištu Srca Isusova?

Provodiš li posvetu, kako si obećao? Jesi li se u tu svrhu priključio Apostolstvu molitve? Što još nije, neka još ovaj mjesec bude!

A STA AKO UMRE DUSA?

Don Bosko bio je apostol i prijatelj siromaha. No i bogataši rado su tražili u njega savjeta. Tako i neka gospoda, dobro poznata u odličnom turinskom društvu, posjeti jednog dana don Bosku. Pratio je najmladi sin. Bila je to uzorna katolička obitelj. Otac je bio poslanik piemontske vlade, no kad ova ote sv. Ocu Papi Rim, poslanik kao dobar katolik ostavi službu.

Don Bosko, prijazan kao uvijek, raspitivao za razne obiteljske brige i nevolje. Na koncu će: »A što ćete sa najstarijim sinom?«

On će u diplomaciju kao i otac.

»Drugi će u vojsku. Već je na naukama. Hoće da postane general! Uvjeren sam da će se proslaviti.«

»Izvrsono! A ovaj malii? — upita don Bosko i pogledi mališa po glavi, koji je živahno motrio starca svećenika za vrijeme razgovora. — »Ovoga ćemo u svećenike. Zar ne tako?«

Starac reče a tako zvana uzorna kršćanska majka problijedi, zadrhta i grozničavo (hoćemo li odmah reći izusti kletvu nad miljenikom!): »Svećenik! Nikad! Radije ču ga gledati mrtva«.

Naravno Don Bosko se začudi i stade se ispričavati: »Nisam ja htio prorac. No ni jednom don Bosku ne pode za rukom, da umiri uvrjedenu veličinu. Ta bila je to lična uvreda — Gospoda dostojanstveno ustade i nakloni se Prode nedjelja dana, a don Bosko žuri opet u govornicu. Zove ga ista gospoda.

»O. don Bosko«, zapomaga ona, »dodite brzo. Dodite i spasite mog miljenika — onog što je bio prošle nedjelje ovdje — umire.«

Prijazni starac — svećenik brzo se našao kraj malisive postelje. Bio je još pri svijesti i kad ga dobiti starac blagoslov, poljubi ga u ruku. Liječnici iskreno priznaju, da ne znaju ni uzroka ni bolesti. No znaju je malis, jer pozva majku pa će slabim glasom: »Majčice, znam ja, zašto umirem. Sjećaš li se, što si rekla don Bosku, kad smo bili kod njega. Zar nisi rekla, da bi me radije vidjela mrtva nego svećenika?«

Don Bosko nastojao ih utješiti i obeća, da će se njegova siročad moliti za ozdravljenje. No iza nekoliko sati stiže vijest, da je malis umro.

Mali je andelak umro — no on je u nebu. No šta onda, majke, ako vaš sin ili kćerka ne ostane andelak? Šta ako im umre duša?! Čedomorke strašna su bića! A šta ako vašom krvnjom umre vašeg čeda duša? Čedomorke nevinosti! Čedomorke vašeg čeda duša!

DJEĆAK OBRATIO MAJKU.

Mali je dječak bio već dva mjeseca u zavodu o. Chevriera u Prado. Mati ga tada posjeti. Tu ona opazi, kako se dječak sasma promjenio i jedva je vjerovala svojim očima. Mali će na koncu: »Majko, kod nas se u kući ne moli, a ovdje lijepo molimo Boga!«

Te je riječi majka jednom čula, ali ih nikada ne može da заборави. Napokon počne i sama moliti i doskora promijeni svoj loši život.

KAKO DA BUDES SRETAN ?

Svaki dan uzmi :

- 1 gram ustrpljivosti,
- 1 gram pouzdanja u Boga,
- 1 gram radijnosti,
- 3 grama molitve.

Sve to umiješaj i ulij u to ljubav k Bogu, pa popij svaki sat koju kap ovog sretneš lijeka.

PITAJTE SE !

Katolički roditelji morate neprestano imati na pameti tri stvari :

1. Gdje su vaša djeca ?
2. S kim su ?
3. Što rade ?

HOĆE LI VAŠE DIJETE OVAKO?

Protestantski pastor misiljanar Horaček iz b'zine Novog Sada danas mi je pripovijedao.

Vodio sam ga stratište Čarugu, (razbojnika, koji je obješen u Osijeku radi mnogih ubojstva i zločina). Onaj pošljednji čas rekoh mu: »Izgovori ime Kristovo.«

»Ne mogu, braće! — odvati mi Čarug.

»Kako da ne možeš?« — zapitam ga.

(Čarug): »Kod kuće slušao sam samo svadu. Kao čak družio sam se sa svadljivcima. U raču sam ljudi ubio. Pa eto sada ne mogu. To su bile Čarugove pošljednje riječi o njegovoj duši. Fr. J.

S MAJKOM K ISUSU.

Možda si ti vrlo siromašno dijete. Možda imaš zakrpane hlače i izlizan kaputić. Ali ti si i u tom siromašnom odijelu čestito, dobro i marljivo. Tad možeš lako sebi da predstaviš, kako je izgledao mali Josip Sarto, koji je poslije postao papom i zvao se Pijo X. On je u svojoj mladosti bio vrlo siromašan. Otac mu je bio listonoša. Tim je posloni dnevno zasluzio tek 1 krunu. Osim toga imao je jednu kravicu i šest jutara zemlje, a devetero djece. Prema tim brojkama vidiš, da se u Sartovoj kući moralo živjeti vrlo oskudno. Ali u toj je kući sjala poput sunca ljubav majke Margarete. Ona je ogrijevala svu obitelj. Majka je radila. Majka se mučila, ali nikad se nije potužila.

Josip kao najodraslijie dijete doživio je najviše nevolje, više od sve svoje braće. On je vidio nevolju svoje kuće i bio zadovoljan s malim svojim obrocima; pa se još većma priljubio uza svoju neumornu majku. Majka je sa svojim Josipom znala otici u bližnji Castellfranco pred sliku Matke Božje. Ta sveta slika uvijek je bila cvijećem okićena. Pokraj majke klečao je pred Majkom Božjom Josip. Gledao je svoju majku, gde se vruće moli nebeskoj Gospi. Odatile je razabrao da mu majka ima teških briga. Tad je i on počeo da moli za svoju majku i za svu svoju kuću i za sebe samoga. Osim toga odlučio je pred Gospinom slikom, da će veseliti svoju majku, koliko će samo moći. I Josip je postao čestit, pobožan i dobar. A to je tješilo majku.

Majka ga je potom upisala u gimnaziju u Castellfranku. Ona će stoga dakako morati od sele više da radi. Ali ništa za to! S komadićem suha kruha u torbici otišao je Josip svaki dan u gimnaziju i prevalio dalek put. Iz škole se vraćao kasno poslije podne. O kako je tad bio gladan! Ipak je bio sasvim zadovolian. Mali je Josip znao, da mu je majka s teškom mukom namakla i taj komadić kruha. Poslije je došao u veliko sjemenište, te se odgajao za svećenika. U to doba preminuo mu otac, a majka ostade sama sa osmoro djece. Najvećem djetetu, što je ostalo kod kuće, bilo je tek 15 godina. Poslije očeve smrti morala je majka još više raditi, da Josip mošne vršiti svoje nauke. A Josip je sve to dobro znao. Zato mu se lik njeđove dobre majke duboko utisnuo u dušu. Ona je htjela da on bude svećenik. Za tu se milost uvijek Bogu molila. Zato je ona bila i u poslu neumorna.

Josip je postao svećenik. Bog ga je obdario bistrim umom.

Josip je uz to imao željeznu marljivost. A pobožnost i vladanje bilo mu zlatno. Od siromašnog dječaka postao je svećenik, koji je imao srce za sirotinju. On postade profesor, kanonik, biskup i kardinal. Obukao se u sjajne kardinalske haljine i dovezao se u kočiji svojoj rođenoj kući. Tu je živjela njegova majka. Bilo joj je punih 80 godina. Starica majka plakala je od veselja. Pred sobom je gledala svoje dijete, koje je doprlo do tolike časti. To je bilo najveće veselje, što joj ga je priredio njezin Josip. Malo iza toga ona umrije.

Josipa Sarta izabraše g. 1903. za papu. Sin siromašnoga listonoše, koji je nekoć patio, ali bio dobar i marljiv, postigao je najveću čast na zemlji. Ali on je i u toj časti sačuvao u živoj uspomeni svoju majku, ostao pobožan, te je i sad kao nekoć imao toplu srce za siromašni narod. Prigodom neke audijencije u Vatikanu izvadio je papa iz džepa svoju uru. Ura je bila od nikla. Kako je bila stara i često u rukama, već je izgubila sjaj. Jedan od nazočnih uglednih posjetnika ponudi papi svoju zlatnu uru za njegovu jednostavnu. Pijo X. odvrati sa zahvalom: »Ovo je ura još od moje majke«. Papa nije htio da ostane bez ure, koju mu je poklonila njegova maka. Tako je on vjerno čuvao njezinu uspomenu. A još vjernije čuvao je u svojem srcu zahvalnost prema njoj.

A znate li, djeco, što je za vas učinio taj papa, koji je nekoć bio siromašno dijete? To vi morate svakako znati. On se kao dječak najvećma veselio, kad je mogao da primi svetu pričest. Tomu bi se morala da vesele sva djeca. Zato je on kao papa odredio, da djeca imadu ići na prvu svetu pričest, čim dodu k razumu. Dakle već oko sedme godine. Tim on htjede da dovede u našem dragom Spasitelju djecu već u cvijetu njihove nevinosti. A idete li Vi rado k sv. Pričesti? Tražite li od roditelja da vas puste? Dali se lijepo vladate prema svojoj majci, da budete vrijedni ići često i svakidan k sv. Pričesti. Kad bih te sad mogao vidjeti, nijesi li se malo zarumenio i oči oborio, pa sve lagano šapćeš: Ne! Nisam se uvijek lijepo vladao prema svojoj maci. Ali od danas će se lijepo vladati. I uvijek će se lijepo vladati. Tad će se tvoja dobra majka vazda tebi veseliti. Isus će se tebi veseliti i rado će k tebi doći u sv. Pričesti.

J. Dobrenić.

SINOVSKA ZAHVALNOST.

Neki gospodar dobio novoga slугу. Bio je to vrlo dobar mladić. Jedno je osobito upalo gospodaru u oči. Novi sluga nije pušio. Gospodar će mu reći jednoć: »Zašto ne pušiš?« A sluga će: »Moj je ciac star i siromah. Držim, da sam dužan, da ga poduprem. A uz moju malu plaću drugčije mi to nije moguće. Što uštedim na duhanu, dajem ocu.«

Tako govori i radi zahvalan sin. I ako je dijete siromašno, vazda će naći način, na koji će moći djelom pokazati, da je zahvalan roditeljima.

DIJETE MAJCI MARIJI.

Dolazi eto svibanj cvatući.
Kraljice svibnja, Majčice moja.
K tebi podižem glavicu svoju,
Poput skromne ljudice u grmu.

Dolazi eto svibanj zeleni.
Kraljice svibnja utjeho moja,
K tebi podižem ručice svoje:
Utješi Majčice dijete svoje!

Dolazi eto svibanj mirisni.
Kraljice svibnja, pomoći moja,
Ničice padam pred prijestolje
tvoje
I molim Tebe za pomoć tvoju.
Danica Dolovčak. Sv. Ivan Zelina.

DJETEŠCE S PUNIM RUKAMA.

Imate li, djeco, kod kuće dobrog malog brata ili seku?...
Zar ne, kako je drago ovakovo malo djetešće? — Svakomu se slatko smiješi, svakome pruža svoje ruke, a ima li šta u rukici, sve hoće da razdijeli.

Ta tko bi takovo drago djetešće ražalostio?
Ipak ima zločeste braće, pa svakojako žaloste maloga brata.
Uzmu ljepe stvarčice iz njegove ruke, pa ih bace, i onda ga još srde.
A sad slušajte. Znate li, tko je sličan ovakovome dobrom,
malom djetetu?... Znam... vi već pogadate... Naš Isus,... Da,
Isus, on je zaista i sada još sličan dobrom malenom djetetu. Tako su
ga Sveci često vidjeli.

Samo je Isus beskrajno milije od svakoga djeteta, i bolji,... i ljubi nas neizmjerno više.

I On nam pruža svoje ruke i svoje darove... a to su milosti za našu dušu. Tako ga je video blaženi Ivan od Avile.

On nam tiko govori: Dijete moje, ja želim, da rado moliš, da rado slušaš svoje roditelje, da marljivo učiš, da uvijek istinu govorиш... A da ti to ne bude previše teško, ja će ti pomoći, dat će ti svoju milost. Ajde pokušaj da lijepo slušaš, da učiš... i vidjet ćeš. Ja će te sve više voljeti, i dat će ti sve ljeđnih darova, da postaneš sve bolje i sretnije...

No dječice, zar ne, mi ne ćemo kao ona zločesta djeca odbaciti lijepе darove dragoga Isusa...

DVIJE CRKVE.

Desno stavljeni crkvi u našem naslovu Apostolata sv. Ćirila i Metoda jest divni hram sv. Aleksandra u Sofiji. O njemu je govorio Glasnik g. 1924, br. 1. i 2. Narodni je to spomenik bratskoga nam bugarskoga naroda, podignut na spomen oslobođenja zaključkom sabora 1879., zidan g. 1904—1913. troškom od 6,000.000 leva. Slikama i radnjama u mramoru i mjeti iskitali ga bugarski i ruski umjetnici tako divno, te je to iza carigradske sv. Sofije najljepša umjetnina na Balkanu.

Još ni danas ne služi redovitoj službi Božjoj i to s više razloga, među kojima nije zadnji: odlučujući krugovi ne bi radi, da to bude hram istočne crkve. Mnogi plemeniti sinovi bugarskoga naroda goje nadu, da će im se doskora narod vratiti crkvenom jedinstvu, pa neka bi onda bio taj hram znakom potpune slobode Bugara.

Tu je nadu uzbudio prvi biskup **Strossmayer**. G. 1861. dao je o svom trošku tiskati zbirku bugarskih narodnih pjesama braće Miladinovca i bio Bugarima kasnije svagda na ruku u prosvjetnom i vjerskom nastojanju. »Dom biskupa Strossmayera — reče voda bugarskih preparanda 19. IV. 1900. — bio je u tmini zvijezda, u koju su bile uprte oči izmučenoga bugarskoga naroda u vrijeme, kada još nitko nije sanjao, da bi se težnje njegove za političkom slobodom mogle ispuniti.«

»Vjerujte mi, braćo, veli biskup u zahvalnici »Slavjanskoj besjadi u Sofiji« 15. V. 1885. — da mi svi ovdje, osobito pak mi Hrvati ostajemo bugarskom narodu privrženi. Već odavna smo mi vašu dičnu mladež rado među nama vidjeli, rado ju u Zagrebu primali... Mi se iz svega srca radujemo, i vašu slobodu našem slobodom, vašu sreću našom srećom, vaš napredak našim napretkom smatramo.«

Da je Strossmayer radeći za Bugare imao pred očima u prvom redu sveti cilj crkvenog jedinstva, svjedoči sam u pismu carigradskom bugarskom odboru 2. IV. g. 1861. »Uvjeren sam, da bi bugarski narod u krilu katoličke Crkve našao onu istu majku, koja je prvoga njegova kršćanskoga vlastaoca svojim mlijekom zadojila, a drugoga carskom krunom ovjenčala, sav pak narod putem narodne knjige, obretene od naših slavenskih apostola, narodnom prosvjetom naobrazila.«

»Trebalo bi samo malo jake volje i Božje milosti — rekao je spomenutim već preparandima — da se sporazumimo i sjedinimo u jednoj vieri i Crkvi, što bi bilo od goleme koristi za svakoga od nas, kao i cijeli svijet.«

Velikom ovom misli oduševili se mnogi Bugari pa danas imade osim katolika zapadnog obreda, još katolika sjedinjenih. Uz strane misijonare: oce Asumpcioniste i Kapucine te Braću kršćanskih škola rade za sveto jedinstvo i domaći svećenici rođeni Bugari. Prava je milina gledati njihovo oduševljenje za sv. rimokatoličku Crkvu, dok nas žalost obuzme misleći, da ih je tako malo, a djelo njihovo tako veliko, vrijedno i sveto.

METROPOLITA ANDRIJA ŠEPTICKI.

Najveći sadanji pobornik sv. sjedinjenja Crkvi. Iz govora presv. vladike Dr. D. Njaradija, što ga držao u Zagrebu dne 21. III. 1926. na proslavi 25-godišnjice biskupovanja ovog velikog muža.

„Želim iznijeti onu veliku misao, koja vodi sav život tog odabranika Božjega u njegovu radu“ — rekao je presvjetli govornik. I zatim s velikim oduševljenjem iznio misao jedinstva Crkve, koja je toliko mila Božu Srcu. Proti toj misli radile su vjekovima tamne sile. Za tu misao žrtvovali se velikani Istoka i Zapada. Ta je misao i dio povijesti naše, kako će to po vremenu i Glasnik donijeti. Toj je misli sada najveći branič metropolita Lavovski, o komu su već tisuće Hrvata čule na ruskom bojištu. I sad prikazuje Presvjetli najprije rad njegov u doba prije rata, a u slijedećem će broju biti, kako je prikazao njegovo mučeništvo za rata i poslije.

Metropolit Andrija rodio se 1865. od odlične grofovske porodice. Imao je vanrednu majku, učenu i pobožnu. Bog ga je obdario neobičnim darovima. Srednje je škole svršio u Krakovu, a sveučilište u Krakovu, Breslavi, Monakovu i Beču. Svagda je bio ne samo među prvima, nego prvi. Sveučilišni profesori u Breslavi izrekoše o njemu takovih pohvala, kakove se rijetko kada čuju.

Porodica Šepicki kao i sve druge odlične ukrajinske porodice pod uplivom vanjskih pritisaka od strane državnih oblasti poprimila je latinski obred. Ali u toj je porodici uvijek živjela jaka tradicija o njihovoj prošlosti i pod tim je uplivom mladi sveučilištarac Roman, tako se prije zvao današnji metropolita, upisao na sveučilište po narodnosti „Rutenus“.

Svršivši nauke odluči stupiti u Red sv. Vasilija. Otac se tomu usprotivi i zaželi da najprije svrši vojničku službu. Tu nastrada mladi Roman. Posljedice iz te dobe nosi i danas na nozi. Dobi upalu žila; rana se na nozi otvorila i sva liječenja ne pomažu. Teške boli i najveće neprilike valja od to doba da snosi. Izade iz vojske nakon dva mjeseca. Mladi Roman i opet želi među redovnike. Otac ga šalje u Italiju, a kasnije u Ukrajinu i Rusiju, da iskuša njegov poziv. Vječni je Rim učinio na mladoga Romana neopisiv dojam. Tu se on upozna s prvim diplomatima svijeta, s umjetnicima, s javnim radenicima tadašnjeg vremena, te još silnije zavoli umetnost. Došavši u audienciju kod velikog pape Leona XIII. otkri mu svoju vruću želju, da postane redovnikom. Papa mu odgovori: »Ne će te minuti taj križ.«

U Kijevu, »majci ruskih gradova«, počela je u njemu još jače da

dozrijeva narodna svijest. I tu je došao u doticaj s narodnim prvacima, što je imalo za nj velikih posljedica u kasnijem njegovom radu.

Došavši u Moskvu upoznao se s najvećim genijem ruskoga naroda, kao i sviju slavenskih naroda, s Vladimirom Solovjevim. Kako će biti poštovanim slušateljima poznato, Solovjev je svom dušom radio oko sjedinjenja Rusije s Crkvom katoličkom. Taj kontakt s najvećim pobornikom sv. sjedinjenja u XIX. vijeku još je više utvrđivao mladoga Romana, da se sav žrtvuje na službu Bogu.

Ta velika ideja nije bila tuda ni njegovim predima, od kojih su trojica tečajem XVIII. vijeka kao vladike Lavovski sjajno ispunjavali svoju uzvišenu zadaću.

Vrativši se iz putovanja stupa u Red sv. Vasilija kao novak u manastiru Dobromiljskom. Tu su u brzo zasjale njegove velike vrline, te veliki darovi u potpunom sjaju. Nakon trogodišnjeg boravka u samostanu bude zaređen za svećenika 1892. i uzme ime Andrija. Kroz 7 godina vrši s najvećim žarom službu profesora kod mlađih kandidata redovnika u Kristinopolju i Lavrovu, a uz to kao misijonar obilazi ne samo po župama, nego i po tamnicama, zatvorima, bolnicama donoseći najbjednjima utjehu sv. vjere. Njegovim poticajem započinju Oci Vasilijani izdavati »Misionar« (poput našega Glasnika) on udara prve temelje njihovoj današnjoj na moderno uredenoj tiskari u Žovkvi.

Godine 1899. na nalog sv. Oca bi posvećen za episkopa u Stanislavovu. I tu se sada započinje onaj njegov veliki rad na svim stranama. Tamo radi tek jednu godinu dana. U to vrijeme sagradi novo sjemenište, neprestano obilazi po biskupiji, daje svećenstvu duhovne vježbe, narodu misije, piše poslanice i najzapoštenijim svojim vjernicima u gorama u posebnom njihovom nariječju i u mnogim tisućama egzemplara razaslije iste po kućama svakomu, tko je znao i htio da čita. Već nakon jedne godine bi imenovan za metropolita sviju grkokatolika u Galiciji. Tu nastavlja i dalje razvija svoje filantropsko, kulturno, političko i crkveno djelovanje s takovom snagom, da se svaki objektivni promatrač mora tomu da divi. Već je u Stanislavovu za jednu godinu ostavio biblioteku od 3000 svezaka. Sad udara temelje novoj biblioteci u Lavovu, u koju je sabrao sve, štogod se odnosi na istočnu Crkvu. Za tu je biblioteku sabirao on sam knjige, po svemu svijetu, slao svoje ljude po Rusiji, po Balkanu i po drugim krajevima, da mu pokupuju znanstvene knjige po knjižarama, po manastirima i privatnim kućama. Svaki radnik na znanstvenom polju za ideju Krista Gospoda, »da svi budu jedno«, treba da barem zaviri u tu biblioteku. Ona u sebi krije neprocijenjeno blago za mnoga stoljeća. Po nakani fundatora tom bi se bibliotekom imali u prvom redu da služe odabrani redovnici pisci, koji bi sve svoje umne sposobnosti imali da posvete isključivo znanstvenom radu za sv. sjedinjenje. — Metropolit Andrej uz silne žrtve otvara i nabavlja sve za nacionalni muzej, kupuje zgradu i otvara žensku gimnaziju pod rukovodstvom ss. Vasilijanaka, otvara za siromaše bolnicu, za iznemoglu gradsku djecu ljetovališta na svojim dobrima, za seliake gospodarske škole, dotira pojedine samostane, uspostavlja Red Studita, uvodi Redemptoriste istoč. obreda, otvara malo sjemeniš., reformuje bogoslovno sje-

menište, šalje nadarene mladiće po najvećim svjetskim učilištima, da spremi sposobne radnike za sve struke, moralno i materijalno podupire sve crkvene i nar. institucije. —

Metropolit Andrija polazi svake godine u vječni Rim, da onđe nabere novih sila za daljni rad i da informira najviše crkvene krugove o našim potrebama. Njegovim poticajem izlaze u Rimu revije najprije »Bessarione«, zatim »Rim i Orient«, i sada »Studion«.

Njegova je kuća kao i srce danju i noću otvorena svima, koji rade na ostvarenju velikog djela sv. sjedinjenja. On je u neprestanom kontaktu s najvećim ljudima Rusije, čitavoga Orienta kao i Zapada.

Nova crkva Bl. Djevice Otaca Asumpcionista u Beogradu.

Na njegov se poticaj sastaju kongresi na Velehradu, da pripravljaju Istok i Zapad na veliko djelo sv. sjedinjenja.

On je do sada napisao oko 90 poslanica, i rasturio među svoj narod, a u svakoj pripravlja i svećenstvo i vjernike na veliko djelo sv. sjedinjenja.

»Približavaju se vremena«, piše metropolit Andrija, u jednoj od prvih svojih poslanica, »kad ćemo mi biti bez sumnje pozvani na velevažni, ali i teški rad za sv. sjedinjenje Ist. Crkvi. To je doista za nas pravi ideal... Sam naš položaj među Istokom i Zapadom traži to od nas. Sjedinjeni sa Zapadom u vjeri, a s Istokom u obredu, mi možemo više nego itko drugi, da radimo na velikom djelu uspostave crkvenog jedinstva.

I nemojte misliti, draga braćo, da propovijedajući kat. vjeru i radeći za sv. sjedinjenje s Prijestolom Rimskim, branimo ikomu od vas, da ljubite našu braću onđe preko državnih granica, da ih držite za svoje, za najmilije. Naprotiv: mi vas sve potičemo, da se za odijeljenu braću molite, te da i njima isprosrite milost, koje ste i sami dionici...«

Veliki je pastir već godine i godine prije svjetskog rata upozo-

rio svoje svećenstvo kao i vjernike na velike poteškoće, što će ih doskora snaći, — kao da je predviđao svjetski rat. A sam se spremao neprestano molitvom i radom na najveće žrtve, da kao glavni poborник sv. sjedinjenja pretrpi pa i smrt za tu veliku ideju Hrista Gospoda.

Njegov je tih glas već prije probijao ruske kordone, i nalazio odziva kod najvećih ruskih muževa, koji su na njegov poticaj osnovali u Petrogradu, Moskvi i Kijevu potajne parohije za sjedinjene.

Ruska je carska vlada budnim okom pratila taj rad metropolita Andrije na polju sv. sjedinjenja, koje je njoj tako mrsko bilo. Ona je vazda na tom radila, da u korjenu uništi sv. sjedinjenje. Svi su stoga mislili ljudi dobro uvidali, da će za vrijeme svjetskog rata prvi udarac carske ruske vlade biti namijenjen metropolitu Andrijiju. I kad je započeo strašni svjetski rat, koji je najteže rane zadao istočnoj Galiciji, metropolit Andrija izdaju svoju znamenitu poslanicu vjernicima za sve tri biskupije, u kojoj ih poziva, da do konca ustraju u sv. vjeri i da se ne dadu zavesti nikakvim zamamljivanjem neprijatelja sv. vjere. I kad su svi predstavnici narodni morali da ostave Lavov, metropolit Andrija ostaje sam sa svojim vjernicima, poručujući vojničkim vlastima, koje su ga nagovarale, da se ukloni iz Lavova: »Gdje je stado, onđe je mjesto i za pastira.«

Kad su ruske vojske zauzele Lavov, nastadoše teški dani za sve grkokatolike i za njihovu vjeru. Jedinu im je utjehu podavala sv. vjera i prisutnost njihova pastira. I metropolit je i dalje vršio svoju uzvišenu službu među vjernicima poučujući ih u sv. vjeri. Njegove propovijedi slušaju i odijeljeni i svi s najvećim poštovanjem susreću tog velikog čovjeka.

(Svršit će se).

»VI STE SVI DJECA JEDNOGA OCA NEBESKOGA.«

Bio sam već na raznim našim prošteništima; a i čitao sam o drugim svjetskim prošteništima Majke Božje. Do suza bi me ganuli pojedini prizori, kad sam video vjeru, pouzdanje prema Majci Božjoj.

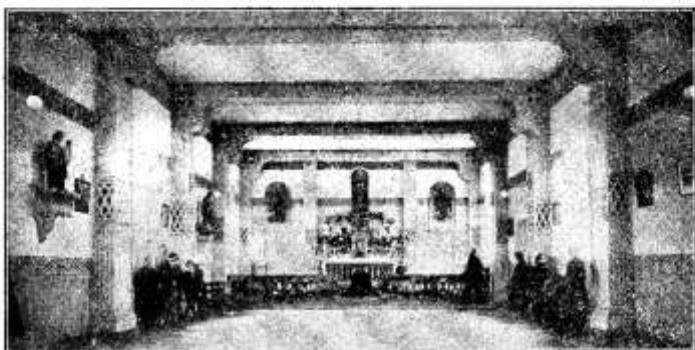
Neko novo posve različno od drugih čuvstava sam osjećao, kad sam bio 15. kolovoza (augusta) 1925. na proštenju kod M. B. Crnogorske. To je prošteništvo u Južnoj Srbiji. Od Skoplja se vozi željeznicom 3 sata do Uroševca, a odavde 4 sata kolima do sela Letnice među brdima, (koja se zovu skopska Crna gora). U tom selu je to prošteništvo. Pod župu Letničku spada 5 sela sa 270 kuća (1600 duša).

Već na putu vidi se onih dana, da je sav kraj pod dojmom neke svećanosti, koja ih razvedruje i privlači k sebi.

Na našem kočijašu prvom sam mogao to opaziti. Bio je on musliman iz Uroševca. Cijelim putem pjeva; svaki čas se okreće prema nama nekim blagohotnim smiješkom; konje tjera neobično; kao da mu je posebna sreća, što nas može voziti. I uistinu čuo sam, da onih dana Turci spremno voze putnike u Letnicu; a od siromašnijih, da ništa ni ne naplačuju.

Za mene je to bilo neobično, jer sam bio priučen ispod turbana uvijek vidjeti mrko čelo.

Putem smo vidjeli nekoliko kola cigana, koji se vozili istim putem, kuda i mi. Kad sam saznao da ih je onoga dana prošlo već 20 kola i to sve na proštenje k M. B. Letničkoj premda su oni muslimani, pomislio sam da oni idu tamo radi »trgovine« kao i cigani u našim krajevima. Ali u crkvi Letničkoj video sam, da sam se varao. Video sam ih, kako među hiljadama drugoga svijeta i oni obilaze oko crkve noseći u ruci svjeće, peškire, pa bombe i janjce — i kad vrše treći obhod, svrate u crkvu, kleknu pred oltar Majke Božje i dižu svoj dar prema kipu viču iz svec grla : Zoja, o Zoja! što znači : Gospodo, o Gospodo! Druge naime molitve ne znaju. To im je molitva i zahvala Majci Božjoj.

Unutrašnjost nove kat. crkve u Beogradu.

Nego za mene lično bilo je najdirljivije, kad sam video hrpe sećjaka posebno odjevenih, i kad sam čuo da su to pravoslavni iz bližih sela. Računalo ih se oko 500 iz blizine i oko 20 kola iz daljih mesta. Ako ih promatraš, jedino po čemu ćeš ih razlikovati od drugih, jest, što se krste sa tri prsta; inače kao da nikad nije bilo razlike medju njima i katolicima, s kojima se ovdje kupe oko M. B. Nema tu one bojažljivosti pred katoličkom crkvom, koju sam na pr. opazio na jednom groblju kad sam blagoslovio grobove, a dvije pravoslavne djevojke pobegle da ne bi koja kapljica blagoslovljene vode pala na njih.

Tu se svi osjećaju da su si vrlo blizu; tu se preziru kojekakove agitatorske fraze, koje nas hoće rastavljati. Svi tu vide, kako su nam jednake potrebe; jednako težimo svi da ih se riješimo. A tu nalazimo i jednu te istu Zoju, Gospodu, Majku, koja i njih sluša pa ih uslišava. Tu se dakle razmekšaju srca svih: tu svi osjećaju jedno čuvstvo zahvalnosti prema M. B. — i čuvstvo saučešća nad jednakim potrebama subraće i čuvstvo radosti kad toj braći bude pomoženo.

Eto kako blizu smo si onda, kad se oko Boga skupimo. To je samo znak, da tamo nema duha Božjega, gdje se udaljivanje promiče.

Svi smo mi djeca jednog Oca nebeskoga. Samo treba da za sve vrijedi jednak pravica, a ljubav i trpljenje da se ne traži samo od jednih.

DARUJTE SLIJEPCA SIROMAKA.

U nekom odličnom društvu bilo je pravoslavnih i katolika. Razgovaralo se i o razlici između katoličke i pravoslavne crkve; o utjecaju jedne i druge na život. Jedan pravoslavni član ozlojedi se i završi razgovor: »Mi priznajemo, da smo mnogo postradali time, što smo odvojeni. Ali šta možemo mi tu pomoći? Možda će naši potomci jedamput biti tako sretni ko što su nam bili predi, koji su bili katolici. Mi možemo međutim za tim samo čeznuti.«

To je bilo iz duše. I kad čovjek boravi blizu naše otudene braće, razumije bolje onaj uzdah kao što i onaj Isusov: »Žao mi je naroda.«

Znam jednu pravoslavnu gospodu, koja je priznala: »Evo ja zalazim već 20 god. u svoju crkvu i još ne razumijem, šta se ono tamo radi. U vašu (katoličku) crkvu zalazim istom tri mjeseca, i jasno mi je sve, što kod vas biva: i što znače odijela, i da se kod službe Božje kruh i vino pretvara u tijelo i krv Kristovu i za što se molite . . .«

Od mnoga njih sam čuo gdje vele: »Ako hoću da se molim Bogu, onda idem u katoličku crkvu; jer kod nas (u pravoslavnoj) se brblja, kupuju i prodaju svjeće — kao ono trgovci u hramu jeruzalemskom.«

Kako žalosno je vidjeti te ljude gdje mi dolaze u potrebama sa molbom: »Da mi častiš!« to jest, da se molim nad njima. Kad njima preporučim da i oni mole: Očenaš ili Bogorodice Djevo — oni stidljivo pogledaju: »Gospodine, ne znamo ništa; mi smo ko . . .«

U potrebi su; i za svaku potrebu naučio nas je Isus moliti »Oče naš« — a mnogi ne znaju ni usta otvoriti.

Kako da mi ne bude žao naroda?

Ta to je ona jedna udovica, koja je izgubila dram. Žalosti se, okreće se, osjeća da joj fali — ali još ne zna ni da ga potraži. — A ako se slučajno namjeri te zapazi taj dram, kako klikne od veselja. Jedan Srbin došao je u katoličku crkvu gdje se po propisima u lijepom redu izvršivalo bogoslužje. Onaj ures, čistoća, red u crkvi, pa pjevanje, pak sama tajna svete mise, pa još k tomu rastumačeno evanđelje — sve je to tako na nj djelovalo, da se glasno zadivi: »O Bože, ljepote! Ili je ovo raj ili nema raja!«

Duša mu je pridignuta k Bogu od koga i za koga je stvorena — i to valjda prviput otkad je živ. Posve naravno da srce zaigra, kad nađe što ljubi.

Ej vi koji ste sretni, da vam se dijele tajne Božje, ne zaboravite tužne braće svoje. Kad bi im vol ili magarac pao u jamu vi bi mu pomogli i izbavili ga. — A dušu? Kad bi oni bili tjelesno slijepi, dariovali bi ih. Pomolite se Gospodaru srdaca, da ih uvede u prosvjetu naravsku i vrhunaravsku. Svakog dana barem 1 Oče naš. Darujte slijepca siromaka!

KARDINAL MERCIER KAO PROMICATELJ CRKVENOG JEDINSTVA.

Dne 23. siječnja o. g. preminuo je u Louvainu u Belgiji znameniti kardinal Mercier, jedan od najučenijih i najuglednijih muževa da-

našnjega vijeka na čitavom svijetu, koji je i katoličkoj Crkvi bio na osobitu diku i ponos svojim apostolskim djelovanjem. On se živo zanimalo za sjedinjenje anglikanske crkve s katoličkom, i u tu svrhu održao se kod njega jedan sastanak izaslanika anglikanske crkve, gdje se pregovaralo o mogućnosti povratka anglikanaca u krilo kato-ličke Crkve.

Od nekoliko posljednjih godina stao se taj apostolski muž zanimati i za obnovu jedinstva istočnih pravoslavnih crkvi s katoličkom, i pokazao se djelotvornim promicateljem ljubavi i susretljivosti. U tom radu držao se načela sadašnjeg sv. Oca Pape Pija XI. koji veli, da rastavljeni Istok treba privući katoličkom ljubavlju i susretljivošću, a nipošto prisilnim načinom ili političkim pregovorima. Kao što je sv. Otac Pijo XI. priskočio poput milosrdnog Samarjanina u pomoć izgla-dnjeloj Rusiji svojom dobrotvornom misijom kršćanske ljubavi, tako je i kardinal Mercier potaknuo javno sabiranje milodara, da pomogne bijednicima u Rusiji, koji su skapavali od strašne gladi, ne gledajući na to, koje su vjere. Kardinal Mercier bio je također veliki dobrotvor Rusa, koji borave u inozemstvu, a naročito je očinski pomagao rusko daštvo na visokim školama u Belgiji.

Da među belgijskim svećenstvom pobudi zanimanje za rad oko obnove jedinstva pravoslavne crkve s katoličkom, priredio je prošle godine u mjesecu rujnu tečaj, na kojem su držali predavanja ponajbolji učenjaci, koji se bave proučavanjem pravoslavne crkve. Na tom je tečaju predavao također znameniti grčko-katolički nadbiskup iz Lavova u Galiciji, po imenu grof Andrija Šepicki, koji je mnogo pre-trpio u vrijeme rata u ruskom progonstvu kao branitelj jedinstva katoličke Crkve.

Dr. J. O.

SVIJETLA ZRAKA I OD ONE STRANE.

Kako svuda tako i kod nas katolika na Kosovu, gdje nema crkve ili kapele, budi se u duši sveto čuvstvo i želja za crkvicom, makar i najskromnijom. Jedina nam je utjeha vojni katolički svećenik sa svojom poljskom kapelom. Službu Božju slušali smo preko zime u časničkom domu — a preko ljeta na otvorenom polju. No u posljednje vrijeme ne ustupa se više časnički dom u tu svrhu, pa smo teškom mukom našli jedan mali prostor za 100 osoba — i to besplatno i dobrotom brata Srbina g. Toše Stefanovića, trgovca i njegove gospode Ruže. Svi smo zahvalni gosp. Stefanoviću na ovoj dobroti — i to više, što je Srbin. Tako se bratstvo pokazuje, cijeni i poštije.

Kosovski katolici.

ZNAKOVE SVOJE

mogu dobiti članovi Apostolata S. I. kod Uprave Glasnika komad po Din 10.— poštom ili na ruke. Novi znakovi za Male Križare i za Djevojačka Društva još nijesu gotovi, ali se nadamo da će biti za svetkovinu Presv. Srca.

Z.V.R.

ZAHVALNICU valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Događajma, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

SVETI NAS BISKUP LANG.

Srijem. Bio je on vjeran sluga Božji. Cijenila sam ga za života, a sad se s pouzdanjem utičem njegovu zagovoru. I kako za života nije pitao »tko je tko«, tako i sada po dobroti i niskima pomaže, pa tako i meni. Hvala dragom Bogu po njemu! Vas pak molim, da mi pošaljete životopis njegov, da me hrabri i jači u teškoćama i u krepstii. — I. St.

Opaska uredništva. Mi toplo preporučamo svima, da si nabave i da svakom preporuče lijepi Životopis blagog našeg biskupa od Dr. St. Markulina. Zagreb L. Kurelčeva ul. 3. Stoji Din. 40.—

BLAGO MUDROSTI I ZNANJA.

Slavonija. Škola i knjiga za sada mi je svagdani kruh. No taj je katkada podosta suh, pa ga nije ni lako ni ugodno gristi. Danomice mi ipak Preslatko Srce Isusovo iskaže nebrojene milosti, koje daju i volju za rad i blagosloven uspjeh. Stoga sam smatrala dužnošću, da to objelodanim u Glasniku, neka bi što više hrvatskih daka potražilo utočište kod Bož. Srca, u kojem je sve blago mudrosti i znanja. — R. M.

MOLITVENIK GA NAUČIO.

Lika. Bolovao sam 7 nedjelja na želucu. Liječio se svime, što sam znao i što mi je pod ruke došlo. Ne pomaže. Došao mi u ruke molitvenik »Srce Isusovo spasenje naše«. Pa hajde nebi li i meni po njemu spasenje došlo. Nadem ja u njemu, kako se vrši devetnica. Nije teško, ne košta ništa — kušat ču. Počnem ja s prvim petkom i kako minula devetnica tako minula i bolest moja. Upravo vidim da je tu ljubav i moć Srca Isusova, pa mu eto i javno zahvaljujem. — S. S.

SVIBANJSKA KRALJICA.

Dodgeville Mich. Zadesila me teška bolest i težak porod. Slaba, kako sam bila, nisam mislila ni ja ni drugi da ču izdržati. Zazvala sam za pomoć Svibanjsku Kraljicu, obećala dar i zahvalnicu. Sve to sad činim. Svibanjska mi Kraljica pomogla. Pomogla braće i sestre i Vama u staroj domovini na duši i tijelu. — M. G.

ZAHVALJUJU PRESV. SRCU:

Babina greda M P Za sretan uspjeh. — K G zahvalna za primljene milosti darujem 20 d. — **Bakar** F R Sretno prošla u porodu. — **Bakarac** I F Pomoglo mi opskrbiti sinove; darujem 20 d. — **Bjelovar** F K Bolest krenula na bolje. — **Bošnjaci** M B Popustilo strašno živčano trganje. — E J Velikom devetnicom smirile mi se boli. — **Brezovica** K P Zagovorom † bpa Langa bila uslišana. — **Brlog** M B Uslijalo mi mnoge molbe. — **Bukovac** M K Velikom devetnicom i postom o kruhu i vodi isprosilo zdravlje. — **Cleveland** K N Iz teških napadaja bolesti petput me već oslobođilo. — **Čakovac** F K Pomoglo mi i još mu se preporučam. — **Čazma** S W Dvaput mi sinu pomoglo kod ispita. — **M H Zaustavi**, Bože, nesreću pri gospodarstvu! — **Dodgeville Mich.** M G Šaljem 1 dolar zahvalna za uspjelu operaciju i zdravlje dijeteta. — **Dolianovci** I Č Zagovorom Bl. Djevice dvaput izbavljen iz nevolje. — **Donji Miholjac** S Č Napušten od liječnika, ozdravljen od nebeskog Liječnika. — **Dragovci** J P Nesrećom stradala na glavi, Pr. Srce brzo pomoglo; darujem 10 d. — **Drvar** I K Sačuvalo me od većega zla na ruci. — **Drnje** B V Pomoglo Bož. Srce i uslijalo. — **Dugaresa** H T Zagovorom svetaca spriječilo

daljnje bolovanje. — **Dakovo** B K Riješeni teške bolesti šaljemo za 2 sv. M. — **Est St. Louis** K H presv. Srce me tješilo u teškim časovima u ovoj tidoj zemlji; darujem 5 d. — **Gorica** D B Hvala Isusu, Mariji i sv. Vidu, što su pomogli nama i sestri. — **Goričan** A B Djeteđu vratilo zdravlje. — **Gor. Hrašćan** F L Ozdravilo blago. — **Gor. Vrba** K B Devetnicom sv. Josipu vratilo se djeteđu zdravlje. — **Gospic** AK Preporučila se † b. Langu i bila višeput uslišana. — **S S Oslobodio** se bolesti devetnicom Pr. Srcu. — **Jasenovac** Š E Složilo nesložnu obitelj. — **Jaska** J A Riješilo me teških kušnja zagovorom † b. Langa; darovao sam 50 d. — **Jelsa** C A Molila za zdravlje želeći razveseliti majku, i mili Isus me uslišao. — **Kansas City** J C Zagovorom sv. Ante ozdravio otac, darujem 1 d. — **Kaštel Suć**. D M Harna darujem 50 d. u čast Bož. Srcu i Gospu lurdskoj. — **Križevci** K F Darujem 10 d. zahvalna za pomoć pri zdravlju kćerke. — **Koprivnica** M T Tisuć hvala Bož. Srcu, koje stiti već mnogo godina mene i muža, darujem 20 d. — **Kostajnica** J M Slava Bož. Srcu i sv. Obitelji radi pomoći učinjenoj mojoj sestri; darujem 50 d. — **Kostrena** sv. B. M R Uslišalo me u potrebi, darujem 30 d. — **Kotoriba** M Š Pomoglo mi po zagovoru sv. Ante i još se preporučam. — **Krapina** M K Sretno prošla na porodnoj operaciji. — **Krasica** D M Uslišana u dvim potrebama. — **Kuzelj** J P. Teški bolesnik pripisuje svoje zdravlje samo zagovoru biskupa Langa. — **Lokve** T H Isus i Marija pomogli pri zdravlju i suprot neprijatelja. — **Lovrečina** I H Cast sv. Ante, koji me uslišao; darujem d. 10. — **Mačkovec** M R U teškoj bolesti i žalosti pomogao mi zagovor † biskupa Langa. — **Madarasevec** A B Obećali devetnicu i post, pa nam Bož. Srce pomoglo pri gospodarstvu. — **Marjančaci** K V Vratilo mi kćerki zdravlje. — **Medvenova draga** M M Riješilo me neprilike i zavade. — **Mihaljevići** T L Ozdravilo nam blago. — **M M Izbašilo** me iz bolesti. — **Moravče** K M Presv. Srce mi pomoglo zagovorom † b. Langa. — **Moslavina** M H Svetit ćemo blagdan Srca Isusova, jer nam djeci pomoglo. — **Mostar** S R Učinila zavjet i bolest jenjala. — **Mrkopalj** A S Zagovorom † b. Langa, † Stepinca i bl. M. Križevčana uslišana u mnogim potrebama; za Dom b. Langa šaljem 50 d. — **Nikinci** N R Hvalim i još se preporučam. — **Ogulin** I S Pred teškom operacijom zavjetovala zahvalnicu pa je sad izvršnjem. — **Oriovac** M R Darujem malen dar ali velikom zahvalnošću. — **Osijak** T Z Za utjehu u teškim časovima zahvaljuje među ostalim i svom bivšem profesoru † b. Langu. — **Paljevine** M Č Ozdravilo nam drago dijete. — **Peterane** M M Uzdržalo mi zdravlje, ljubiti će Ga cijeli život. — **Petrunici** J M Primio od Isusa i Marije mnoge milosti. — **Poljanci** I S Utekla se † b. Langu i ozdravila mi kćerka. — **Popovići** K R Isus, Marija i sv. Ante bili mi od pomoći. — **Prelog** M B Presv. Srce mi pomaže u čestim nevoljama. — **Prugovec** R G zaštićuje mi obitelj. — **Radatović** H G U teškom porodu spasio mi S. I. dijete i život. — **Razbojiste** J K Osvjedočena sam da mi zaštita Pr. Srcu pomaže. — **Retkoveci** M L Isus i Gospa Lurdska mi pomogli, kad sam im darovala za sv. M. — **Rutland** M K Već 4 puta mi pomogao Pr. Srce u teškim bolima; darujem za Svetište 5 dol. — **M P Zahvalna** šaljem za 2 sv. Mise 2 dolara. — **Sarajevo** T R Slava. Pr. Srcu, Majci B. i sv. Josipu jer mi u velikoj nevolji pomogli. — **Sesvete Podr.** R M Ozdravio iza teške operacije. — **Sinj** P R Žarka molitva † b. Langu spasila mi dijete. — **Skoplje** V M Darujem 35 d. zahvaljujući za zdravlje djeteta, muža i sretan porod. — **Stambulić** F E Često već pomoglo meni i družini mojoj. — **Staribrod** S S Namjerio se na dobar lijek. — **Sv. Ivan** Z F J Pomođo Pr. Srce na ustrajinu molitvu majke djetetu i sestri. — **Sv. Jana** P P Iz teške bolesti izbavila me molitva S. I. — **Sv. Petar Or.** M B Vratilo zdravlje suprugu. — **Šamac** M B Sretno prošla u porodu. — **M Z** U teškim nevoljama utješio me i pomogao dragi Isus po svom Glasniku S. I. — **Šemovac** M K Hvala Pr. Srcu, koje mi dalo veliku milost. — **Trojane** Š L Sv. Obitelji pomogla našoj obitelji. — **Valpovo** K V Dijete mi potpuno ozdravilo. — **K Č** Riješilo mi muža krive optužbe. — **Varaždin** V B Zagovor † b. Langa pomogao u gospodarstvu. — **D P** Šaljem 25 d. zahvalna za pomoć po Maloj Tereziji. — **D V** Isus i Marija pomogli nam u dvim potrebama. — **B P** Ozdravila mi dobra tetica; darujem 10 d. — **V Š** Sretno prošao na ispit. — **M K Pomoži** Pr. Srce u siromašnom gospodarstvu. — **Velika** J Lj Krenulo na bolje, za što sam već dugo molila. — **Vel. Bečkerek** A I. Uslišana u velikim potrebama. — **Venac** B T Pr. Srce i M. B. Bistrčka pomogli u kući i u zdravlju očiju. — **Vinica** Ž H Riješilo me duševnoga straha. — **Vranjic** J J Teško nastradaloj supruzi povratilo zdravlje. — **B J Sinčić** prizdravio. — **Vrhovci** M V Pouzdanje u Presv. Srce pomoglo djetetu. — **Vrlika** I F Zagovorom Svetaca svojih ozdravio mi dragi Spasitelji milu kćerku. — **Zagreb** 14 zahvalnica doći će na red u br. 6. — **Zelenika** R L Presv. Srce po zagovoru sv. Terezije i drugih Svetaca pomoglo mi djetetu i u kućanstvu. —

VIJESTI

Rozga u Hrv. Zagorju. Osnovali smo Omladinsko društvo Srca Isusova, to jest Apostolat S. I. u kojem se za sada okupila muška i ženska mladež. Govorilo se ob ovom i ob onom društvu, koje da osnujemo. Mi smo izabrali Apostolat, jer u njemu imamo u glavnom svi iste dužnosti ako i jesmo podijeljeni po spolu, dužnosti lake, a ipak za nas od velike pomoći, a ostajemo svi ipak skupa i to skupa oko Sreća Isusova i njegova oltara. To jedinstvo nam je bilo tako na srcu, da smo odmah u početku radili za zastavu koja je znak jedinstva i slike. I premje je društvo naše utemeljeno o Svim Svetima g. 1925. mi već imamo novu zastavu Pr. Srca Isusova i Preč. Srca Marijina, koju smo nabavili darovima župljana 1472 dinara i svojim prinosom 2800 dinara. Za posvetu zastave i svečano primanje u društvo došao nam je 7. III. vel. upravitelj Apostolata J. Vrbanek D. L. i držao nam je tri propovijedi. Primljeno je 25 mladića i 130 djevojaka, koji se svi za taj dan isповijedili i pričestili. S blagoslovijenim barjakom izašli smo u procesiji, kod koje je lijepo svirala domaća naša glazba, a počast su iskazali i susjedni slovenski Orli iz Dobove. Mnogo je truda stajalo kićenje naše crkve, ali smo sve rado učinile, jer znamo da

Omladinci članovi Apostolata Srca Isusova u Rozgi.

činimo živomu Isusu na oltaru. Njemu u čast darovali su i odlični naši župljanini, koji borave u Zagrebu, krasan cilim pred oltar, pa im se od srca zahvaljujemo. Osobita pak hvala našem dobrom i milom župniku vel. Zv. Štefanciću, koji je društvo osnovao, za njegov se opstanak u svojoj teškoj bolesti brinuo, a sada mu zastavu i pod njom rad tako lijepo razvio. Hvala i vrlim mladićima Dr. Stunkoviću i R. Nemčiću, koji su revno veleč, g. župnika u svemu pomagali. —

Kompolicje kod Otočca. Zauzimanjem našeg veleč, župnika osnovano je kod nas na Tijelovo prošle godine Djekočko društvo Srca Isusova.

Primanje u društvo obavljeno je na osobito svečan način pred punom crkvom. Jer se isti dan dijelila i sv. potvrda, to je sa osobitom pripravnosću svečanost primanja obavio sam presvjetiti biskup Dr. Josip Marušić uz pomoći svoga tajnika i domaćeg župnika.

Prigodnu za to propovijed izrekao je presvjetli biskup u jutro i po podne. Isti dan blagoslovjen je novi kip Srca Isusova — dar jedne osobe. Taj svečani dan ostat će nam u trajnoj uspomeni. Na blagdan Svih Svetih obavljeno je svečano drugo primanje djevojaka u društvo. Društvo ima 29 članica. Imamo sastanak u crkvi svake druge nedjelje pod vodstvom našega župnika.

Dne 8. prosinca sprovele smo na zadnji počinak našu najbolju drugaricu —

Zorku —. Rodena od pravoslavnih roditelja, a odgojena u katoličkoj obitelji svim srcem prionu uz našu svetu Crkvu i eto u pravoj svetoj vjeri ode sretna Gospodinu. Bila je štovateljica Srca Isusova i vrlo strpljivo je podnašala tešku bolest. Tako je već i u nebu procvao prvi cvjet našega mladoga društva. U našoj se župi vidljivo opažaju plodovi pobožnosti prema Srcu Isusovu, Crkva se više počuda, a kip je presvetog Srca opkoljen mnogim štovateljima njegovim. —

Ružica Kranjčević, glavarica.

GROHOTE. Naše Djevojačko društvo S. I primilo je kroz prva dva mjeseca ove godine preko 200 sv. Pricači. Možemo sa zadovoljstvom istaknuti, da se pobožnost prema Presv. Srcu širi u našem mjestu, a opaža se to najbolje svakog prvog petka, kada uz nas i mnoge pobožne osobe pristupaju sv. Pricači. Svake prve nedjelje velič župnik drži nam društveni sastanak, na kojem dobijemo uvijek novih poticaja za duhovni život. U zadnje vrijeme se udale četiri naše članice. Žalimo da još nemamo dobro uređenu novu crkvu, jer je tako mladež u pogibli da ostane bez vjerske pouke. Našla se ipak već lijepa kita mladića, koji se udružiše u Orlovsко društvo. Bilo je ganutljivo viditi ih prve korizmene nedjelje oko oltara, kako primaju sv. Pricač. Na koncu šaljemo pozdrav svim našim društvima, neka sve plamen ljubavi Božje obuzme! Jerka Blasković, glav.

Djevojačko društvo Presv. Srca u Rozgi.

Novi Šeber. Žepče. Mi javljamo žalost, ali kršćansku žalost, koja u sebi krije uvijek smirenje, a katkad i radost. Tuga nas zadesila dne 9. ožujka od smrti vrijednog našeg župnika Fra Velimira Martinčevića, rodom Kreševljaka. Bio je kod nas tek godinu dana, no i to je bilo dosta da je osvojio srca sviju i za sele i za Boga. Pravi pastir stada Božjega, koji je tražio dobro povjerenih, a ne svoje. Uslužan svakom u svako vrijeme, bio je svakim i djetetom i odraslim. Župa nam je među fabrikama, pa tu navrlo svakakva svijeta. Nadaren govorom — kako je bio — pribavio je štovanje katoličkoj vjeri, a mnogu zalutalu ovcu i na pravi put svratio.

Mnogo htjeo mnogo započeo,

Sanduk smrtni njež je prevario —

veli se. Ali njega nije baš prevario. Gledao je svijestan smrti mirno u oči; izrukovoao se s mnogim posjetiocima, na kraju i s bratom Stipom, koji ga lijepo dvorio, pa po tom na Božji taj put pošao. I tako nam ostavio veliko blago: posijano sjeme riječi Božje i sveti primjer svoj.

M. Ivandić.

Duće kod Omiša u Dalmaciji. Ovo malo selo ističe se u pobožnosti spram Bož. Srca. Svake nedjelje iza sv. mise članice »Djevojačko Društvo« pjevaju zlatnu krunicu. Misije, koje se držale od 24. do 30. I., potakle su vjernike, da još većma iskažu čast i ljubav Bož. Srcu. U »Djevojačko Društvo« uvrstile se 43 nove članice. Glavarica im je sada revna učiteljica gosp. Kate Ercegović. Djevojke odlučiše, da sabiraju milodare za svoj društveni barjak. U »Vojisku Srca Isusova« upisalo se 45 novih članova, a to sami momci i odrasliji dječaci. Dok se muzevi uvrstili u Bratovštinsku Presv. Sakramenta, koju je u ovoj prigodi osnovao misjonar S. Dragičević D. I. na njihovu želju. Članovi »Vojiske S. I.« odlučiše, da nabave kip Srca Isusova i izrazile želju da jedno od novih nabavljenih zvona nosi ime Presv. Srca Isusova u spomen stisugodišnjice hrvatskog kraljevstva. Ovo će zvono posvetiti diocez, biskup Dr. K. Bonevac, koji iza misije dolazi u pastirski pohod. Dujam Škarica, član »Vojiske S. I.« ponudio se za povjerenika »Glasnika S. I.« i za vrijeme misije već je sakupio 35 preplatnika. Misjonar je blagoslovio novi željezni misijonski križ, koji se nalazi u jednoj kapeli na glavnoj cesti spram mora. Srećan je zaista bio zaključak misije pod vedrim nebom, a vl. J. Narančić bio veselo radi sjajnog uspjeha misije i oduševljenog svog puka u ljubavi spram Bož. Srca.

Zvečanje u Dalmaciji. Zauzimanjem požrtvovnog župnika g. Stanka Orelmbe, rođena Poljaka, držala se misija od 31. I. do 6. II. u ovoj župi i to u bližnjoj crkvi sv. Križa. Narod se veoma lijepo odazvao. Osnovalo se Djevojačko Društvo i obavilo svečano primanje 62 oduševljenih članica. Ove želje da nabave čim prije društveni barjak. Za povjerenika Glasnika prijavio se Ante Stanić pok. Martina i već je našao 52 preplatnika. I ovi svakako žele s vremenom nabaviti kip Srca Isusova. Zadnjeg dana uputila se procesija sa slikom Bož. Srca iz crkve sv. Križa do crkve sv. Mihovila na brežuljku, gdje je i groblje. Ovdje se obavio blagoslov misijonskog križa. Na ovom milovidnom brežuljku obavio se i svečani zaključak misije. Razdrgani i oduševljeni narod htjede svečano ispratići misijonara sve do granice susjedne župe.

S. D.

Kostanje u Dalmaciji. Misija koja se držala u ovoj župi od 7. II. do 13. II., služila je da oživi pobožnost spram Srca Isusova. Zato se osnovalo Djevojačko Društvo. Bilo je svečano primanje tih članica. Obnovila se Vojiska Srca Isusova. Već sabiraju milodare, da nabave kip Srca Isusova. Predzadnji dan misije bila je svečano primljena u krilo kat. Crkve jedna pravoslavna žena, koja je to ved pred 10 godina tražila. Njezin muž katolički sobno je za to molio presv. biskupa. Narod se veoma lijepo odazvao na misiju. Nije nitko izostao, da se ne bi ispovjedio. Crkva je bila uvijek dupkom puna. Zadnjeg dana uspiješnu procesiju sa slikom Srca Isusova, fotografirao je mladižupnik Juginović. Blagoslovjen je misijonski križ u ovoj prigodi. Cijelo selo svečano ispratiće misijonara do granice bližnje župe i na razni način dalo iskaza zahvalnosti i ljubavi. Prijavio se za povjerenika Glasnika S. Radović pk. Jure i sakupio 70 preplatnika. Ovaj je pozvao na pir misijonara, koji je držao mlađencima prigodni govor.

Podgrade u Dalmaciji. U ovoj župi, vele ljudi, da nije bilo nikada misije. Održiv na misiji, koje su trajala od 14. II. do 20. II., bio je veoma dobar. Na spomen ove misije bio je blagoslovjen lijepi kameni križ kod crkve. Gosp. župnik Matej Luketa, kojega župljani volje i prosili biskupa, da im ga na makne, zaželio je da se što više raširi pobožnost Bož. Srca u njegovoj župi. Zato je misjonar i osnovao Vojisko Srca Isusova i Djevojačko Društvo. Obavio je svečano primanje članica na radost roditelja, koji su ganuti pratili pobožni obred primanja. Za povjerenika Glasnika prijavio se požrtvovni mladič Mate Škarica Lovrin, već je sakupio 40 preplatnika. Od se brine i za mjesnu orlovsku organizaciju. Zadnji dan razvila se lijepa procesija sa slikom Srca Isusova, a na zgodnom mjestu izvan crkve držao se zaključni govor s papinskim blagoslovom, jer je crkva tjesna. Uzveličali su ovu svečanost i svećenici svojom prisutnošću, koji su za to došli iz bližnjih župa, u kojima su se već držale misije. Poslije podne na odlasku misijonara svi su se poredali u procesiji, da što svečanje otrate misijonara, koji je odlazio u Split. I u ovoj župi kao i u bližnjim župama pobudila se želja da nabave kip Srca Isusova.

Vlarnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — I. Dvornik, D. I. rektor
Urednik: J. Vrbanek D. L. Tiskom Glasnika Srca Isusova: A. Allirević D. I.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

G. 35.

1926.

Br. 6.

Glasilo Apostolstva molitve, društava Srca Isusova i sv. Ćirila i Metoda.
S dopuštenjem crkvene vlasti izdaju Isusovci u Zagrebu.
Stoje godišnje D. 12. za inozemstvo 24. Uprava Glasnika S. I. Zagreb I. pp. 147.

Narodi posvećeni Presv. Srcu.

Nakana Apostolstva molitve za lipanj, blagoslovljena po sv. Ocu papi.

»Traži od mene i dat će ti narode, baštinu tvoju; i sav krug zemaljski u posjed tvoj« — veli Otac nebeski Isusu Sinu svojemu. Ps. 2, 8. Gospodin Isus to sad moli Oca živ i slavan na nebu i na oltaru. Traži da ga narodi priznaju svojim vladarom, jer ih je otkupio, jer ih ljubi, jer ih može usreći. S Isusom »neponjatnim vapajima« zdržuju vjernici želje svoje. I Otac ih uslišuje.

God. 1873. posvećuje se Presv. Srcu republika Ekvador; 1874. San-Salvador; 1900. Venezuela; 1902. Columbija, a njezin današnji predsjednik Dr. August Leguia, vitez Presv. Srca, postavlja svečano sliku Presv. Srca u predsjedničkoj palači veleći: »Ovaj je pravi naš vladar!« U novije vrijeme svečano se i javno posvetila Španjolska, Poljska, Costarica, Belgija i Brazilija. U svim tim državama priznali su vladari, skupa sa svladama svojim i narodom, da hoće te Isus i njegov zakon odlučuje u njihovu javnom životu i u to ime posvetili se Presv. Srcu.

Manje službeno no ipak svečano i javno posvetile se Kanada i Australija, zatim republike Irska, Urugvai i Paragvai, te podigle sjajne spomenike Isusu kralju naroda. Kako je krasno vidjeti zastave svih tih naroda i država u tajanstvenoj kapeli ukazanja u Pare-le-Monialu! One su znak Isusove pobjede u srcu tih naroda; one su i jamstvo pobjede tim narodima nad protivnicima njihove slobode i zdravog napretka.

Prvo što Spasitelj obećaje i daje, jest: »Kraljevstvo Božje i pravda njegova« — to jest spas i napredak duše. No i s time je usko vezan, kako veli sv. Augustin, i svaki napredak narodni. »Nije naime od drugdje blažena država, a od drugdje čovjek; jer država nije drugo nego složno mnoštvo ljudi.«

Na te riječi nadovezuje sv. Otac Pijo XI. u krasnoj svojoj okružnici o Kristu Kralju naroda ovako: »Neka se dakle oni, koji upravljaju sudbinom naroda ne ustručavaju i sa strane svoje i sa strane svoga naroda iskazivati javnu počast i posluh vlasti Kristovoj. Tako će

naime i sačuvati svoj ugled i time povećati i promaknuti sreću svoje domovine... Ako budu ljudi javno i privatno priznavali kraljevsku vlast Kristovu, sigurno je da će onda čitavo ljudsko društvo napuniti nevjerljiva dobročinstva kao: **prava sloboda, stega i poredak, sloga i mir...** Sasvim je jasno, da smrtnici postaju to većma sebi svijesni one zajednice, koja ih međusobno veže, što šire se **Kristovo kraljevstvo proteže i što većma obuhvaća sveukupni ljudski rod.** Ova će svijest stranom predusresti i izbjegći čestim sukobima, stranom umanjiti i ublažiti njihovu žestinu».

Značajne su to riječi i plodovi!

Ne obećaje se narodima, da će im zemlja teći medom i mlijekom, kako je Bog Gospodin morao obećati nekad Židovima, da ih na dobro privuće. Niti se obećaje gospodstvo jednom narodu nad drugim, ako posluša Krista Kralja svoga. Ne! Narodi posvećeni Presv. Srcu treba da se i dalje **bore** za svoj opstanak, kako se i kršćanski seljak bori za svoj život na toj Božjoj grudi. No njegova je borba sredena i puna pouzdanja, pa kako je i seljaku sve od Onoga »koji daje da raste«, tako je blagostanje narodima od Onoga, koji je obećao po sv. Margareti »**Blagoslovit će im sve što započnu.**«

Krivo bi bilo pouzdanje naroda Presv. Srcu posvećenoga, kad bi ovo očekivao: Isus će mi pomoći da zavladam drugim narodom kako je nekoć Bog pomagao Židovima. Krivo bi bilo, jer u Isusu i u njegovom Novom Zakonu, nema ni Grka ni Rimljana, nego su svi njegovi sljedbenici jedan novi »narod izabrani, puk posvećeni«, kojem je dragocjenija veza vjere od veze krvi. U toj vezi, svetoj rimokatoličkoj Crkvi, ne gube narodi lijepih svojih prirodnih sposobnosti, nego samo dobivaju povrh naravne plemenštine dvoje: ne mrze jedan na drugoga, svi čine jednu duševnu zajednicu.

Posvetom naroda Presv. Srcu treba da svijest te duševne zajednice u katoličkim narodima ojača, pa da bude temelj pravog međunarodnog saveza, od kojega će imati oni i vremenitih koristi.

I mi Hrvati posvetili smo se Presv. Srcu,

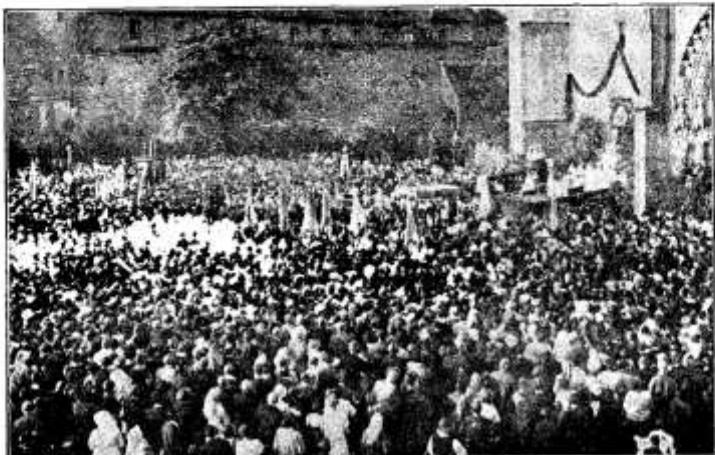
ali više osobno i crkveno, a ne službeno i vanjski kao država. Od g. 1900, posvećujemo se svake godine o blagdanu Presv. Srca, ali samo osobno i crkveno. G. 1916. i 1918. posvetili smo se svečanije po obiteljima i biskupijama. G. 1923. prigodom euharistijskoga kongresa izjavilo je do 100.000 na Jelačićevu trgu: »Tebi se — Srce Isusovo s nama sav hrvatski narod posvećuje kao svome Kralju... Svečano izjavljujemo, da ćeš Ti od sada vladati svojim zakonom u srcima našim, jezikom našim, obiteljima našim, gospodarstvom i društvima našim, u javnom i državnom životu našem...« Isto je obnovilo više od 20.000 ljudi prošle godine pred prvostolnom crkvom u Zagrebu, a slično i druge stotine tisuća širom domovine. Tko bi dakle posumnjao da narod nije predan Presv. Srcu?

No tko je manjkao kod toga najsvetijega njegova čina? Oni, koji ga javno predstavljaju **kao narod;** oni, koji bi trebali da svojom aktivnom suradnjom dadu javnopravni značaj ove posvete naroda kao gradanskog društva.

Na onu posvetu kakvu je narod sam učinio, Isus odgovara

dijeleteći darove pojedincima osobno i u obitelji. Svjedokom su među ostalim zahvalnice u Glasniku, brojni polazak crkve i sve češće prijelje sv. pričesti, svjedokom je i porast kat. društava i dobre štampe.

Onom pak nehaju javnih predstavnika naroda odgovara i gotovo nikakav napredak naših javnih prilika. Kakva molitva — veli narod — takav blagoslov.

Slaveći 1000-godišnjicu posvetile se tisuće hrv. naroda Presv. Srcu Isusovu pred prvostolnom crkvom u Zagrebu dne 21. lipnja 1925.

Slika prikazuje čas, kad je Preuzv. g. nadbiskup govorio: --- Snaga svakoga naroda i u sebi i prema vani to je veća, što je dublja njegova vjera i čišće njegovo čudorede ---.

Što će dakle učiniti pravi rodoljub?

1. **Ostavit će one vikače male i velike, na trgu i u gostionama,** koji se usude ma išto govoriti proti sv. Crkvi Isusovoj. Ne samo ostaviti; doviknut će im gromko: »Bez Isusa nema narodu blagoslova!«

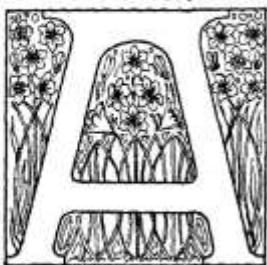
2. **Pristupit će katoličkim društvima:** Srca Isusova, Majke Božje, Orlovima, i drugima, pa će radom u tim društvima nastojati, da Srce Isusovo zavlada i u javnom našem životu.

3. Sve će učiniti, da što prije dobijemo katolički dnevnik, koji će svaki dan istinito izvješćivati, što i kako tko radi za narod. Onda će i širi slojevi naroda vidjeti, koja šteta od onih, koji ne će uz Isusa, a koja korist od onih, koji rade po željama Srca Isusova.

4. Otprošnjom i naknadnom sv. Pričesti **dat ćemo svi zadovoljštinu Presv. Srcu** o njegovu blagdanu dne 11. i 13. lipnja i kasnije u svaki prvi petak.

5. **Molit ćemo Bož. Srce,** da ne gleda na zloču nevjernih sinova našega naroda, već neka žarkim zrakama ljubavi svoje rastopi led srca njihova, a narodu da ne uskrati svoj blagoslov. **J. Vrbanek D. L.**

SRCE ALOJZIJA — SRCE KRISTA.

I. Srce sjajno.

Svjetlo i sjaj oko Sreća Isusova veli; u tom je Srcu istina i svetost. Ta ono je »Sjaj Očev, odraz bića njegova«. Žid. 1, 3.

U Alojzijevom se srcu nije nikad skrivala tamna neistina niti se u njemu kotio grijeh. Pogreške, što ih je kao dječarac počinio, bile su u neznanju. Od rane je mladosti govorio: »U Tvoje se ruke predajem, Bože, i molim višnje veličanstvo Tvoje, koje sve vidi i sve zna, da upraviš sa mnom, kako je najbolje. I Bog ga je vodio svjetlim putevima k vrhuncima kreposti.

Što se više uspinješ nad magle i prašinu, to je čišći zrak. Što se većma udaljuješ od svjetskih naslada, to je duša čišća. Alojzije je ostavio kneževske dvorove da na čistim vrhuncima redovničkog života preslikava Bož. Srce u svoje. Sam je zapisao ovako: »želje, koje želiš, preporuči Bogu, ne kako su u tvojem srcu, već onako, kako su u Srcu Isusovu. Jer budući da su ove tvoje želje dobre, one su prije u Isusu nego u tebi, a on će ih neprispodobivo većom ljubavi preporučiti Ocu nego li ti.«

Kako divno je to izjednačenje srdaca! A što je željelo Srce Isusovo, a da mu nije Alojzije udovoljio? koju zapovijed njegovu nije izvršio? koje »blaženstvo« njegovo nije proveo?

Kako je sa svijetlom mojih načela i životnih pravila? kako sa čistoćom života? koju ču želju Srca Isusova danas izvršiti?

II. Srce toplo.

»Zar nije srce naše gorjelo u nama, dok nam je idući govorio — podsjećaju se Isusovi učenici. Moralo im je srce gorjeti, kad je do njih dopirala vatra iz »žarkog ognjišta ljubavi«. »Ljubio me i predao se za mene«, veli tronuto sv. Pavao. »Koje je ljubio do kraja ih je ljubio svjedoči onaj, koji je na tom Srcu počivao. Dakle je Srce onoga, koji je »oganj došao baciti na zemlju« Srce toplo, Srce »dobrote i ljubavi puno.«

Prvi pogled na Alojzija: ozbiljna, s mrtačkom glavom u jednoj, a bićem u drugoj ruci, rekao bi: to je ledeni svetac. Varaš se. Alojzijeva čud bila je živahna, srce vruće. Pače; jedina strast, što se u djetinjstvu na njemu opažala, bila je razdražljivost.

Naravnu topilinu srca oplemenjivao je kroteći ga od neurednih provala i svraćajući mu plamen spram Srca Isusova i spram srca patnika. Taj isti, koji ima mrtačku glavu i bić u ruci za sebe, milo

LOJZIJU se može primjeniti, što sv. Ivan Krisostom veli o sv. Pavlu: »Srce Pavla — Srce Krista!« Tako je duboko zaronio sv. apostol u misli, osnove, osjećaje, želje i djela Isusova, tako ih je prelio u svoje srce, da je Isusovim mislima mislio, Isusovim željama želio, Isusove osnove provodio, kako je jednom čovjeku u opće bilo moguće. Tako se savršeno odrazivalo Bož. Srce i u srcu Alojzijevu.

je govorio svojim slugama: »Ne biste li imali dobrotu pa mi donijeli...« Nikad nčbi zapovijedao, a još manje ošrinu pokazao. —

Taj isil ozbiljni Alojzije tako je osvojio srca svojih podanika, da su pri njegovu odlasku u samostan muževi ridači od plača za njim da o ženama i mlađeži ne govorim. — Taj miki Alojzije umire zaražen od okuženog bolesnika, a umirući se zavjetuje, da će te okužene još ići nositi i dvoriti ako ozdravi... To nije samo srce toplo, to je srce žarko!...

Iesus — kralj naroda — u slavi. Slika Umbrijske škole u crkvi sv. križa u Rimu.

O tom ozbiljnem Alojziju veli sv. Marija Magdalena Pazijska, što je Bogom prosvijetljena saznala: »Sipao je strijelice ljubavi u Srce Sina lice na njegovom srcu, jer sada razumije i uživa ono sjedinjenje, što ga je zavrijedio čníma ljubavi. Ovi su čini bje strjelice za Srce Božje.«

Današnji svijet ljubi, ali samo načenim, bojadisanim plamenom. Ne ljubi bližnjega ni onaj, koji ne zna podnijeti njegove slaboce. Kao prvo svojstvo ljubavi navodi sv. Pavao I. Kor. 13, 4: »Ljubav je strpljiva, milokrvna je... A moja?«

III. Srce ranjeno.

»Isus je grijeha naše sam iznio na tijelu svome na drvo, da grijesimma umremo i da živimo, jer ste njegovom modricom izlječeni—završuje sv. Petar obodrenje svoje slugama, koji nepravedno trpe. I. 2. 24. To Božansko Srce bilo je dakle nepravedno ranjeno, da pravedno dade zadovoljštinu Ocu. Bol mu je sredstvo, kojim stvara neizmjerno blago časti Očeve, slave svoje i sreće ljudskog roda.

Cujte citaru Alojzijevega srca, kako je prema ovom Srcu ugodena. Još dječakom je česno govorio: »O Bože! Hotio bih da te mogu ljubiti svim žarom, koji se dolikuje tvomu neizmjernom Veličanstvu, i sreća mi plaće, što su ti kršćani tako nezahvalni...« Zeleći naknaditi nehaj drugih činio je onu tešku pokoru za cijelog živoia.

G. 1765. oboli u kumu na smrt Isusovački novak Nikola Celestini. Alojzije mu se u snu slavan ukaže i upita ga: što želi, život ili smrt? Bolesnik mu odvrati, da želi samo ono, što Bog hoće. Na to mu Alojzije reče, kad je tako odan u volju Božju, neka mu bude život, ali neka odsada ozbiljno teži za savršenstvom i neka ravneno, širi pobožnost k Presv. Srcu Isusovu, pobožnost, koja je Bogu tako mila i neka održi šestnedeljnu alojzijansku pobožnost. Nikola se osočili i umoljili Alojzija, da bi ga riješio i glavobolje, koja ga teško muči. »To nije volja Božja—reče Alojzije—hoću da te ova bol bez prekida sjeća na muku Isusovu, kao što sam i ja, za života moga vazda želio da što trpim, da tako očutim nešto od muke moga Gospodina, koji je za mene toliko trpio.«

Eto pravog štovatelja Presv. Srca. On ne čezne da se naužije sladosti duhovne, lagodnog života, da bude samo uživatelj, konsument darova Božjih. On želi da napinjanjem i radom sam stvara nešto Bogu na čast. Sto više! Borbom i trpljenjem on proizvodi zalihu zasluga, kojima naknaduje Bož. Srcu uvrede drugih i u obračun, u bilancu svijeta unosi »dubitaku«.

J. V.

ZA SVETIM ZVANJEM!

Već su dva stoljeća kako nam na obzoru Crkve kat. svijetli sjajna zvijezda nevinosti i djevičanstva — Sv. Alojzije Gonzaga.

Njegova čista i ljupka pojava osvaja srca. Sva mlađež ima u njemu sjajan uzor nevinosti, čistoće i viteštva. Slika Boeyermansova nam ga divno predočuje. To je Alojzije u borbi za svoje zvanje, za svoj ideal. Tude se pokazao Alojzije sav u svojoj ephalnoj veličini. Njegov duh promatra svijet kao pravu dolinu suza, kao privremeno prebivalište prognana čovjeka, kao mjesto kušnje. Na krilima sv. vjere diže se visoko — visoko, tamo do u krajeve vječnoga života, odakle mu domahuju heroji idealizma Ignacije i Franjo Žaverski. Za njihovu se ideju boriti, njihovim životom živjeti, to mu se mili. Mili mu se i privlači ga, jer ta misao, taj život je Raspeti sam. Kako vanredna i silno topla pojava jest mladić tolike vjere i takova vrhunaračnog shvatanja!

Ali gledaj, Alojzije ubava zelena polja svoje kneževine, šareno cvijeće njezinih livada, čuj žubor biser potoka i pjev ptica. A istom

Ijudi... Ah! taj raj zemaljski, taj divni svijet, pun čarobne privlačivosti — zar tebe ne zanima? Zar tvoje srce ne zanima pjesma prirode?! Kuda ćeš, Alojzije, kamo hitiš? kuda bježiš? Popostani malo! Kneževska kruna resi ti glavu, meko svileno ruho pokriva ti plemenito tijelo, u rukama ti žezlo vlasti i gospodstva; budućnost, slavna budućnost ide ti ususret; eno je već gdje pomalja svoje lice...)

Za svetim zvanjem!

On s prezirom odbija čašu zamavljih slasti i užitaka, jer zna, da je u njima strahovita varka; zna, da je svijet, kad te jednom prevario, najveći nasilnik i otrovna zmija, koja ti se omota oko grudi, pa ti piye oči i izjeda srce. Dobri Andeo mu dovikuje: »Alojzije — više, više!« No još nije svršena borba. Eno ti crnoga pakla kako siplje strijele na mladoga viteza. To je očajnički boj, jer Alojzije treba da bude Svetac i to Svetac bijelog liljana. Alojzije će oteti milijune mladića, carstvu tmine... Za to se napinje i nebo pružajući mu pomoć. Dobri genij, Andeo njegov štiti Alojzija. Ne boj se svezana psa dovikuje mu i bodri ga.

A ko ono leži potruške svaljen na zemlju?

To je Amor onaj duh putenosti, koji kvari zemlju, a puni pakao. Njega je satro Alojzijev genij pomoću Andela Božjega u prah. Čistoća njegova ostala je bez ljage. Trnovitim putem pokore i samozataje trebao je da podigne na zamjernu visinu sjaj svoga djevičanstva. Zato grli sv. Križ. Raspeti Isus vuče ga neodoljivom snagom k sebi. Raspelo je Alojziju izvor snage i utjehe. Uz njega i snjime on pobđuje. Zagrljaj Raspetoga na križu, zagrljaj Raspetoga iz Hostije — i odluka je gotova, borba je dobivena...

O kako je krasan mladi, junacički Alojzije! Lijepo je modro nebo, ali je ljepše modro i sjajno oko Alojzijeva; lijepo je žarko sunce, ali je ljepše srce Alojzijeva, iz koga siplju traci ljubavi čak do prijestolja Božjega. Lijepa su polja i livade sa sagom šaroga cvijeća, ali je ljepši cvijetak Alojzijevih kreposti. Duša njegova pjeva, ona tuži za svojim Bogom: »O kad ću doći, kad ću se pokazati pred licem Tvojim, o Bože! Žeđa duša moja za Tobom, kao što jelen za izvorodom!...«

I ode Alojzije. Kuda? U Družbu Isusovu. Lada njegova života jest očinsko krilo sv. Ignacija. Na njem se u šest godina Alojzije odnijao za Sveca, velikoga Sveca. »Nisam mislila, da bi moglo biti takove slave, kakvu Alojzije uziva u nebu!« reče iza viđenja sv. Magdalena Pazijska. Sad na oltarima širom svijeta sja sv. Alojzije — mladi margrof kastiljonski. Milijuni očiju gledaju ga i čude se, milijuni srdaca čeznu za njim! »O kako je lijep čist naraštaj u sjuu svome, neumrla je uspomena njegova; dok je s njima, slijede ga, kad ga nema, čeznu za njim . . .!«

Í hrvatska će mladež tako!

T. Jagrić D. I.

ALOJZIJE . . . !

Oni Tvoji zlatni mladenački dani
Opet su nam sada svježi u pameti . . .
Ko Kerubin nam sjaš, sude odabrani,
Za Tobom nam duša, puna čežnja leti . . .

Ono Tvoje čisto djevičansko čelo
Rastapa nam srce, marni oko silom;
Za Jaganjcem si čistim, mālo ko Propelo
Izmorenio svoje Bogu dao tijelo.

One Tvoje čiste djevičanske oči,
Iz neba nas glede alemovim sjajem,
Za nagradu si suza, što ih ovdje toči,
Zapjevao pjesmu, nevin leteč' rajem.

Ona Tvoja čista djevičanska usta,
Kao rubin sjaju s cjelova Božanskih;
U zagrljaju Krista, nikad Ti ne susta
Piti čašu slastičnâ djevičanskih . . .

Ah, gle srce Tvoje, ljubav što ga grije,
Čudesno se sjaje, zgara od žestine . . .
Od ljubavi gle Božje zaručeno mrije
Naslada ga čista sili da umine . . . !

Budi zvijezda čista mladenačkoj stazi,
Hrvatska te mladost milo za to moli,
Da djevičanskom nogom putem žica gazi,
Navalama pakla smjelo da odoli! T. Jagrić D. L

Mladim pjesnicima.

Na naš poziv u br. 2. prispjelo nam 18 pjesmica u čast sv. Alojziju, od kojih eto dvije najuspjeliye u ovom broju, a treću lijepu narodnu donijesmo u br. 5. Iz ostalih spletst ćemo vjenčić milome Svecu u kojem od slijedećih brojeva, da ne bude ničiji trud bez nekog priznanja.

Uredništvo

SV. OTAC PIJO XI. KATOLIČKIM MLADICIMA.

Mramorni kip sv. Alojzija u rimskoj bolnici »Della Consolazione«, kamo je on odnio okuženoga i od njega se sam razrio.

Pod ovu sliku napisao je dne 5. srpnja ove godine sv. Otac Pijo XI. ovu poruku katoličkim mlađicima :

»Dvijestogodišnja slava proglašenja Alojzija svecem neka uspalj u srcima sviju, a najviše u Vašima, predragi mlađici, živu težnju da naslijedujete divnoga ovog Mlađića, remek-djelo naravi i milosti, koji je uložio i bistrinu uma i snagu duha i postojanost volje i žar nastojanja i plemeniti prezir taštine svijeta, samo da što brže i savršenije postigne svetost — pravi andeo čistoće, pravi mučenik ljubavi.«

Pijo papa XI.
Mlađici ! Što i kako ćete odgovoriti ?

KAKO JE SIROMAŠNA CRKVA DOBILA SLIKU PRESV. SRCA ISUSOVA.

Pohodio sam jednog bolesnog gospodina, a on mi je tom zgodom priopovijedao:

Bilo je još prije rata, kad se sa svojom kuharicom odvezoh na selo, da si nabavimo živeža. Onda sam naime bio silno nervozan, tako da su mi oči neprestanoo treptale i ruke drhtale. Trebao sam dakle već radi zdravlja svoga nešto odmora.

Dodosmo u selo St. J. a po svojem običaju posjetih ondješnu crkvu. U mlađim godinama bavio sam se više od zabave slikanjem slika, te sam se od onda zanimao za svaku sliku. Stoga i ovom zgodom razgledah oltarne slike ove crkve. Među ostalim vidjeh na jednom pobočnom oltaru sliku sv. Urha ili Ulrika, ali u tako čudnom obliku i položaju, da se nehotice na glas nasmijah.

Poslije mi reće moja kuharica, koja je vrlo pobožna ženska: »Gospodine, griješ je u crkvi se tako glasno smijati.«

U to pridode g. župnik, pa će me upitati, kako li mi se sviđa crkva ? A ja mu rekoh: »Oprostite, Velečasni, ogrijesih se u Vašoj crkvi, jer se glasno nasmijah sv. Urhus.«

»Dašto«, odvrati župnik, »nije to lijepa slika; jer, znajte, gospodine, stara je pa cijela općina već davno želi, da se odstrani, a na njezino mjesto da se stavi slika Presv. Srca Isusova. Ali nema novaca u crkvenoj kasi, niti ima tko bi nam takvu sliku **besplatno naslikao**.«

Tad me pozove u svoj župni dvor na času vina. Sada se mi razgovaramo o svačemu. Pri kraju ovako ču ja: »Znate li što, Velečasni? Riješim li se svoje živčane bolesti, onda Vam zadajem riječ, da ču Vam besplatno sliku Presv. Srca naslikati.«

Na to će velečasni: »Kod Boga je sve moguće. Mi ćemo odsada svake nedjelje za Vas jedan očenaš izmoliti, a Vi nam, ako ozdravite naslikajte Presv. Srce.« Ja mu odmah udarim o dlan i stvar je bila gotova barem s moje strane.

Kupujući u ovom selu jaja i drugog živeža naidosmo na neku ženu, koja reče, da ona takve stvari češće nosi u grad. Mi je umolismo, neka bi ovom prigodom i nama svoju robu donijela na prodaju. Ona to obeća, i iza nekoliko dana zaista donese jaja, grah i td.

Sada ču je upitati: »No kako je sada kod Vas u St. J.?« Ona odgovori: »Dobro, sada svake nedjelje poslije propovijedi za Vas molimo po jedan Očenaš. Zar Vam nije već lagje?«

I zaista moradoh priznati, da mi je zdravlje znatno okrenulo na bolje, sada pak i znam komu treba da to pripišem.

Između ostalog reče ta žena: »Ja imam ovde u gradu sina, koji školu polazi, a željela bih ga vidjeti svećenikom; samo ne znam, hoću li to doživjeti.«

»Kako se zove?« upitah; ona će pak: »Jozo mu je ime.« — »Reci mu, neka tvoj Jozo jednom k meni dođe.«

Slijedeće nedjelje eto ti k meni ovog siromašnog daka. Ja ga upitah: »Kako učiš Jozo?« On će: »Ja sam odlikaš.« »Uistinu, rekoh, « a nebih li mogao vidjeti tvoju svjedodžbu?« Za malo dana donese mi svoju svjedodžbu. Imao je zaista prvi red s odlikom. Tada bijaše u 4. razredu gimnazije.

»Dobros, rekoh, »moj Jozo! Kada tako dobro učiš, kupit ću ti jedno novo odijelo; kupit ću ti svake godine haljinu, ako ovako ustraješ dobro se uči i ponašaš. Dadoh mu svoju posjetnicu za svog zeta, koji je bio namješten u dučan gdje se prodaje odijelo. Odsada je Jozo svake godine dobio novo odijelo.

Međutim položi on sretno maturu; ali iza nje žalosno mi izjavlji, kako ne ce da ga prime u sjemenište, jer da je još premlad. »Ne boj se Jozo,« rekoh, »to ćemo već uređiti. Odoh biskupu, kojem sam bio saučenik. On mi reče: »Neka Jozo samo predra molbu. Kad Ti preporučaš, mora da je dobar. Primit ćemo ga.«

Moja je živčana bolest tijekom vremena posve iščezla. Oči su postale mirne kano sada, a ruke nijesu više ni malo drhtale. A moja mi kuharica reče: »Gospodine! Sad treba da Vi iskupite svoju riječ, što ste je Presv. Srcu Isusovu dali; treba da naslikate sliku njegovu. — Jest nema druge.«

Premda je bilo sve puno ratnog meteža, ja se latih kista i boja, te napokon sretno iskupih svoje obećanje.

Slika je postavljena baš na svetkovinu Srca Isusova g. 1918., a nekoliko tjedana iza toga otpjevao je naš Jozo u istoj crkvi svoju mladu sv. misu. Pripustiovali smo joj i mi, pa smo Presvetom Srcu Isusovu zahvalili za povraćeno zdravlje.

Priopćio F. Hamerl D. L.

KOGA TO IMAM?

Osvijesti se! On, Neizmjerni, je među nama! Potraži Ga na oltaru. Čuj sv. Margaretu, kako Te k Njemu upućuje. »Zadi u to euharistično Srce kao prijatelj, pozvan na gozbu ljubavi od jedinog pravog Prijatelja, koji Te želi obdariti i okrijepliti sladkim vinom svoje ljubavi; koji jedini može zasladiti svu žuhkoću života, oduzevši nam pohlep za lažnom zemaljskom nasladom, da nam se nigdje više ne mili nego u njegovu Srcu. Tude Ti govor: Sve što je moje — i tvoje je! Moje rane, moje boli, moja krv — je ti tvoja. Moja ljubav čini te nam je to zajedničko dobro...«

BOŽE DAJ NAM SVETIH SVEĆENIKA!

KATOLIČKI SVEĆENIK.

Novi svetac, sv. Ivan Vianey, župnik Arški, tumačio je jednom vjernicima u crkvi rimski katekizam. Tom je zgodom rekao o svećeničkom redu ovako :

»Ovaj sveti sramenat diže čovjeka do Boga. Što je svećenik? Čovjek koji zamjenjuje Boga, kome je Bog povjerio sve vlasti — Idi, veli Isus svećeniku; kako Otac mene poslao, tako i ja šaljem tebe. Sva mi je vlast dana na nebu i na zemlji. Idi i naučavaj sve narode. — Kada svećenik odrešuje grijeha, ne veli: Bog neka ti oprosti. On veli: Ja te odrešujem. Na posvećenju ne kaže: Ovo je tijelo Gospodnje. On kaže u ime Isusovo: Ovo je tijelo moje. Sv. Bernard tvrdi, da sve dobivamo po Mariji. Jednako možemo kazati, da sve dobivamo po svećeniku, da, sva dobra, sve milosti, sve darove nebeske.

Kad nebi bilo sakramenta sv. reda, ne bismo imali Gospodina. Tko ga je postavio ondje u svetohranište? Svećenik. Tko je primio našu dušu, netom je došla na svijet? Svećenik. Tko je hrani i daje joj jakost, da ustraje na svom putovanju? Svećenik. Tko će je pripraviti, da stupi pred Boga, te tko će je po zadnji put oprati krvlju Isusa Krista? Svećenik, i vazda svećenik. I ako se ta duša nalazi u smrtnom stanju, jer je izgubila milost Božiju, tko će je uskrisiti, tko će joj vratiti mir i pokoj? Svećenik. Nemožete mi navesti ni jedno Božje dobročinstvo, da ne morate tu spomenuti i svećenika.

Ispovijedite se bl. Djevici ili andelu, hoće li vas oni odriješiti? Hoće li vam oni dati tijelo i krv Gospodinovu? Ne. Bl. Djevica ne može li učiniti, da njezin božanski Sin side u hostiju. Ma bilo tu i 200 andela, ne mogu vas oni odriješiti. No svećenik, kakogod bio jednostavan, može. On vam može kazati: Idite u miru, oprštam vam.

Ah! Svećenik je nešto velika. Ni sam svećenik ne će shvatiti svu onu svoju veličinu nego tekar gore u nebu. Kad bi on to dostojanstvo shvatio ovdje na zemlji, ne bi umro od straha, nego od ljubavi.

Ovo razmislite Vi mladi prijatelji, koie glas Isusov zove da stupite u sjemenište ili u bogosloviju ili u red. To promislite svi, koji razmisljate, koji bi stalež odabrali. To razmislite i vi roditelji i odgojitelji !

NA DJELU SVIJESNI KATOLICI.

U mjesecu, koji je posvećen Presv. Srcu Isusovu, slavimo mi katolici Hrvati i Dan katoličke šampe, a to je na Peštrovo. To je blagdan katoličke svijesti, biaguan katoličke borbenosti, biagdan katoličke požrtvovnosti. **Svijest** o tom, što je katoličanstvo životu našem i domovini nasoj, treba da prožme sve nas, koji hoćemo da budemo katolici. Až život je pun borbe; zlo se diže proti duhu, nevjera proti vjeri, dun laži proti dnu istine. I sva je naša hrvatska domovina puna te boroe, pa joj odatle prijeđi najveća opasnost, što bi je ikada mogla zadesiti te tisuće hrvatskih duša upropastiti. Zato moramo biti borbeni katolici, borbenost mora biti naša odlika braneci sebe i dom od navale zla, laži i nevjere. Moramo izvojštiti vladu dobra, istine i vjere u čestitim hrvatskim dušama. A tu se traži mnogo velike i svete požrtvovnosti, bez koje ne može biti pobjede. Ta požrtvovnost mora biti živi vez katoličke slike, koja nas mora uoružiti u svim kaolickim idealima. Danas više nego ikad.

Kudgod se ogledaš, svuda možeš vidjeti, gdje se čitaju zle novije i zle knjige. A čitanje zla štava je otrov za dušu. I za to su sve pakene sile usiale te bacaju soline i stotine milijuna novca za zlu štampu, da njome posiju i poplave gradove i selja, te da tako uguše sve, što katolički misli i osjeća. A katoličkoj šampi gotovo da i traga ne najazdi. Katolici je zanemaruju, a protivnici katoličanstva posukaju. Zato smo mi katolici svuda ovoliko zaposljeni. Danas se jakost svake organizacije mjeri po njenoj štampi. A mi katolici kao najveća organizacija svijeta, a zar da u hrvatskim krajevima ostanemo najslabiji? Zar da pusjimo bezvjerskim haračnjama, da bezvjerskom štampom unišavaju svako sjeme katoličanstva u hrvatskim dušama?

Kako su sretni oni katolički narodi, koji su sebi danas osigurali jaku katoličku štampu! Neprijeđeli Božji moraju pred njima da uzmiju, a Božji blagoslov obilno prati sreću tih naroda. U tom je važnost i vrijednost katoličke šampe: ona nas poučava, jača, diže i ujedinjuje u svemu, što je dobro, plemenito i sveo. Za to je i hrvatskom narodu sada više nego ikad potrebna jaka katolička štampa kao korica svagdanjega kruha. Bez katoličke štampe presajemo biti katolički narod. A s katoličkom štampom pribavit ćemo svome uvjerenju, svome imenu i svim svetinjama hrvatskog naroda pobjedu.

Tome je eto namijenjen Dan katoličke šampe, koji se slavi na blagdan sv. Petra i Pavla. Taj dan, u koji slavimo pravke katoličke Crkve, treba da nas sve katoličke Hrvate okupi na djelo za katoličku štampu. Nijednom pravom katoliku ne smije proći taj dan, a da ne pridoneseš što može, za katoličku štampu. Bezvjerska se štampa drži i uzdržava milijunima bogataša bezvjeraca, a katoličku štampu pomažu i uzdržavaju plemeniti darovi i ljubav katoličke sirotinje. I zar nas da nema više nego bezvjeraca bogataša? To neka dokaze ovogodišnji Dan katoličke štampe. **Tko** je katolik, na djelu će to pokazati.

Dr. Josip Andrić

ZA »SVOG SVEĆENIKA«.

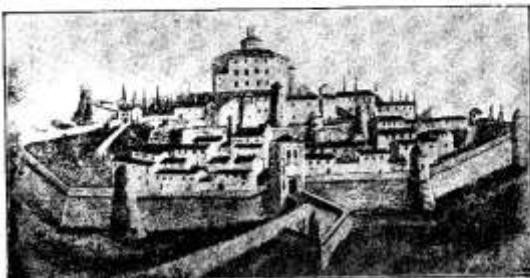
Ove sam jeseni bio u gornjoj Italiji. Ondje sam našao, da Marijine kongregacije i katoličke organizacije redovito doprinose mješevni dar za »svog klerika« urodenika u misijama i za jednog drugog u vlastitoj biskupiji. Taj dar iznosi toliko, koliko je nužno za mješevno uzdržanje toga klerika, obično oko 500 dinara. Na taj način opet oživješe sjemeništa i svaka nova crkvena pokrajina u poganskim zemljama može da otvorí vlastito sjemenište i dobije svoj kler, što je tako važno za napredak Crkve u onim krajevima, a i pape su to preporučili u više navrata.

Ne bi li se ovo uvelo i kod nas?

Ovo mi je lebđilo pred očima, kad sam u trećem broju napisao sličan članak. I Bogu hvala, odziv je lijep. No još uviđek ima mjesta, da pokažu svoju ljubav k Bogu i katoličkoj Crkvi i drugi katolici, koje je dragi Bog obdario imetkom i prihodom. I oni mogu slati na uredništvo Glasnika po 10 ili 20 ili 50 ili 100 ili 500 dinara sami ili nekoliko dobročinitelja s njima skupa. Tako će biti moguće, te se odgoje mladi svećenici. Nekoji će od njih kasnije poći u daleki svijet među pogane, da ondje obraćaju zapuštene ljudi i privedu k Isusu Bogu, da ih spase. Štogod dakle tko udijeli za uzdržavanje Malog sjemeništa u Travniku, on to daje na oltar Božji i Crkve.

Družba će Isusova bilježiti imena svih svojih dobročinitelja. No ima još i jedna druga knjiga, u kojoj će se unijeti imena svih tih doprinosnika, a to je knjiga Božja. Ondje će se zapisati i čaša vode, što je tko drugome dade u ime Kristovo.

Ante Allirević D. I.

Kastiljone, rodni grad sv. Alojzija,
kakav je bio u njegovo vrijeme.

TRI VRSTI ŽUPLJANA.

1. **Župljanin.** Ide k misi u nedjelje, moli, o Uskrsu se pričesti, sluša malo i propovijed, preplaćen je na katolički list, katkada nešto dade za crkvu.

2. **Dobar župljanin.** Čini sve gore navedeno i još više: ide svaki mjesec k pričesti, sudjeluje kod procesije, kod svibanske pobožnosti, član je župnih bratovština i ustanova.

3. **Najbolji župljanin.** Prisustvuje misi i pričescuje se dnevice ili barem sedmično kad god može, čita svaki dan koje vrijeme iz dobre knjige, širi katoličke listove i knjige, nagovara i druge na čestu pričest, preko dana misli na Boga, govori za crkvu i ljubi svećenike.

U koju vrst župljana spadaš ti, o čitaoče?

MOLBA.

Zemljom nekoć hodao si
Cist i nevin kao dijete.
Tih i sabran predao si
U ruke se Božje svete...

Kad si stupio kroz dvorane
Spustio si svoje vjede...
Tvoje lice — činilo se —
I od ljeta da je bljede.

Pokraj gozbi pokraj časti,
Pokraj bučnog grešnog smijeha,
Ostao si čist andelak
Tvoja duša prosta grijeha...

Kad si mrući ležo logom,
Prebirao drven — čislo
Na prečiste grudi svoje
Božansko te Dijete stislo.

Na usne ti cjelov dalo —
S njim i život tvoj ugasi,
Djavnom krunom nebesnika
Tvoje čelo da ukrasi...

Ljeta bila — ljeta prošla,
Otad naša sveta vjera
Proglaši te svecem Božnjim,
Zaštitnikom nježnog ljeta.

Čuj mi vapaj, čuj mi prošnju:
Nek mi tijelo živi, mrije
Netaknuto kao, što je
Tvoje bilo, Alojzije!

Vl. Dolar

JAO VAMA, BOGATASI !

Prie nekoliko nedjelja umrla je u Zagrebu jedna srednje bogata gospoda. Još jedan sat prije smrti mogla je govoriti. Među pošljednjim rječima bile su i ove:

»Da ima Bog bio bi pravedan i ne bi dozvolio, da ja, koja imam svega, što mi srce zaželi, umrem u mojoj 40-toj godini. Ako je on Gospodar smrti, zar nema dosta onih mrcina, koje nemaju što jesti ni obući, koje i tako crkavaju cijeli život...«

Takovi dašto ljudi traže drugoga Boga, drugoga Mesiju, koji bi rekao: »Blago bogatima, jer oni imadu pravo na dug život i zdravlje, jer oni imadu pravo da gaze po siromacima«. Takovo shvatjanje Boga i života imadu bogati ljudi vrlo često. Mjesto da pomažu dobru sirotinju, da dadu zavodima i poduzećima kršćanske ljubavi... sami hoće da sve progutaju, a kad ne mogu — Boga hule. Zato je i rekao Gospod naš, da će lakše proći deva kroz igleno uho, nego li bogataš u kraljevstvo nebesko.

»Jao vama bogataši, jer imate utjehu svoju«. Lk. 6, 24

TIK — TAK.

Ko je kod nas uveo aritmetiku arapsku ?

— Redovnik Gerbert, koji je postao prvi od Francuza papom.

Ko je prvi progovorio o mikroskopu i teleskopu na zapadu ?

— To je redovnik Roger Bakon.

Ko je upoznao naše mornare s busolom ?

— To je redovnik Dominikanac Albert Veliki, svetac.

Ko je prvi kazao: »Sve teži prema središtu?«

— To je redovnik Dominikanac Vincencij de Beauvais.

Ko je proglašio, da se zemlja vrati oko sunca ? — Kanonik Kopernik.

Ko je otkrio zakone elektriciteta ? — Redovnik Beccara.

Ko je izumio barometar ? — Opat Toricelli.

Ko je najbolje proučio sunce ? — Isusovac Secchi.

Ko je najbolje usavršio stenografiju i tako omogućio mnogim ljudima nove zarade ? — Župnik u Aisneu, Duployé

Sve su ove osobe dika čovječanstvu, ali i ponos Crkve. Dakle nije istina, da bi znanost bila protiv vjere. Samo kriva znanost ili znanost u rukama loših ljudi jest protiv vjere. To nije znanost, niti vjeru može za to okriviti.

R. M.

ISPECI — PA ONDA RECI !

Svak je čovjek svoje sreće kovač. Tako bi rekao da i ova žena svoju sreću kuje. Zakovala je jezik, a sad hoće i srce. Kako kovači uzmu staro, zahrdalo željezo, bacaju ga u vatru, a onda udari po njemu. I eto od stara željeza lijepo novo orude. Tako možeš učiniti i od jezika i od srca.

Veli sv. Jakov apostol: »Jezik je nemirno zlo, puno kužnoga otrova«. Tako je i jedan pred mnom uzdahnuo: »Ma, Bože, zašto si išao stvarati jezik, to nemirno zlo?! U kolikim kućama bi muž imao mira, da žena ne ima jezika! A u kolikim obiteljima bi žena s dječicom mirno spavala, da muž ne ima jezičine, kad noću pijan kući dođe!« Ipak, niti su takove sve žene, niti sví muževi takovi.

Ali, tuži se jezik: Ama ljudi božji, što sve i svako zlo na mene svaljujete. Ta gledajte sličicu: Nije jezik, koji žena ova kuje! kakav jezik — srce je! Ako je jezik nemirno zlo, tko je tomu kriv? Ti, tvoje zločesto, pokvareno srce. Jezik miruje i ne će se nikada maknuti sam po sebi. Maknuti i ganuti ga ima uvijek neko drugi, ko uru, koja je stala. Taj drugi, to si ti, tvoja volja, tvoje srce. »Usta govore od obilja srca«, veli sam dragi Isus.

Dakle: Jezik će govoriti ono, čega je srce puno. Ako je srce puno smrada, gnijeleži, jezik će govoriti smradno, rugobu; je li puno plemenštine, dobrote, jezik će govoriti lijepo, plemenito.

Uredi srce: misli, želje, volju, i jezik će biti drag Bogu i ljudima. Znao je dragi Bog, znao je, da je jezik ko lav i zmaj — jak, oštari. Udarat će, navaljivati. Poskrbio je Bog i za to, načinio je pred jezikom dva nasipa: zube i usnice. Ovi ga suzdržavaju. Nekada su pogani mučili kršćane i tako, da su im usne preboli i stavili na njih lokot, da ne govore o Isusu. Nemoj čekati, da i tebi stave taj lokot. Stavi si ga sam. Željezni lokot, željezna jaka volja. Ne, ne ču kleti! Ne ču. Ako ti se ne će stavljati lokot na usna, daj upotrijebi zube. Već si se više puta ugrizao za jezik, kad si jeo. Daj, ugrizni, ugrizni dobro, kad počimaš kleti, sramotno govoriti i ružno. Koliko se zla prouzroči ogovaranjem! Čudno. Mnoga susjeda znade o svojoj susjedi mnogo više nego znade ona sama. Pa da bi bilo dobro, što znade o njoj; ne, samo zlo! I tu se jezik okreće hitrije po susjedi nego kolo na

biciklu. Jezik joj je ko kliješta, kojima primi susjedino srce i stiše ga, ko kovač potkovu.

Dakle: ili ugrizni jezik ili stavi lokot, svoju volju, na usnice. Oh, jezičino, ne bilo te! A jezik odgovara mirno: Da, da, ne bilo te! Ne bilo tebe i tvoje nestrpljivosti! Da znadeš, ili još bolje, da hoćeš zatrptiti, da znadeš, ili još bolje da hoćeš ukrotiti svoje grdo srce, ne bih ja kleo. Ti si nesrećo, koji mene prevrćeš, sa mnom mičeš. Pa da bi na molitvu!? Na kletvu, na kletvu, ne bilo je. Moliti ti je i kratki čas dosadno, kleti možeš cio dan, ne dodija ti.

Znadeš što? Svakoga petka na čast suhog jezika Isusova na križu i probodenog Srca, ne ču govoriti nego ono, što moram. Ako ne moram, šutiti ču.

M. Rihtarić.

Tjedan za muževe bio je od Glušne do Cvjetne nedjelje. Svako veče u 7 sati držao je govor velečasni P. J. Müller D. I. Pet stotina, u neke dane i više, muževa napeto je pratilo uvjerljive propovijednikove riječi. Široka njegova izobrazba i bogato iskustvo davali su katoličkim muževima bistre poglедe u svijet i današnje društvo. Posve praktični zaključci: Radi i štedi, moli u kući kao u kapelici svojoj, odgajaj djecu za Boga, od koga i jesu, budi apostol Isusov u domu i svijetu — duboko se zasjekli u srca slušatelja. Pozivu k zajedničkoj sv. Pričesti muževa odazvalo se na Cvjetnicu oko 500 muževa i mladića. Bilo bi ih i više, da je ženski svijet pokazao malo više susretljivosti kod isповijedaonica.

I ovom se prilikom vidjelo, da imade mnogo katoličkih muževa, koji cijene »staro poštjenje«, rado bi se za nj zauzeli, pripravni su i na žrtve — ali ne znaju: s kim i kako? Eto im prilike u »A p o s t o l a t u m u ž e v a«, koji se okuplja u ovom Svetištu. Svibanjske i lipanske pobožnosti daju svima pa i njima mjesечно osvježenje. U srpnju ćemo opet imati svoj posebni sastanak i govor dne 3. u 7 sati na večer.

Zagrebački članovi marljivo si nabavlju z n a k o v e A p o s t o l a t a p a ih je lijepo vidjeti, kako nedjeliom, a mnogi i inače, ponosno nose svoje svete znakove na grudima. Dobivaju se u sakristiji ili kod Uprave Glasnika za Din. 10.—

Uskrsna obnova za Marijine kongregacije po trodnevnim duhovnim vježbama bila je i ove godine lijepo obavljena. Sve tri ženske kongregacije potakle su i mnogo gospoja izvan društva, da se ovom prigodom bolje spreme za uskrsnu dužnost.

Svaka kongregacija nastoji da poduzme što na slavu Božju. Da spomenemo samo nešto. Kongr. gospoja Bez grešnog Zacheća priređuje liturgijska sijela, gdje profesor liturgike Dr. Kniewald tumači doličnu svetkovinu, a pjevački zbor kongregacije učiteljica izvede pripadne napjeve. —

Kongregacija gospoja od Navještenja k ostalom svom lijepom radu pridodala je ove godine jedan novi: upriličila je i opremila prikazivanje križnog puta. Svaka postaja jedna živa slika umjetnički opremljena prema Schleibneru, a prikazivale su gospoje iz kongregacije, njihova djeca i par članova drugih kongregacija. Slike je razjašnjivao prekrasni tekst od Claudela po prijevodu M. Pavelića, a glazbenu pratnju orkestra sastavio je izvorno ugledni skladatelj franjevac O. K. Kolb. Prikazivanje je bilo i zanosno i duboko vjerski osjećajno, pa se moralo i poslije uskrsa dvaput opelotiti. Tom je prilikom dodan i prizor Spasiteljeva uskrsnuća. — Čisti prihod namijenjen je obnovi svetišta S. L., uređenju crkve sv. Blaža i za popravak orgulja franjevačke crkve. —

Ovo prikazivanje mogla bi izvesti bez osobitih teškoća i vjerska društva u većim mjestima pokrajine.

U našem čednom Domu za duh. vježbe obavili su trodnevne zatvorene duh. vježbe u dva tečaja vrijedni Omladinci, jedan tečaj vrli naši katolički sveučilištarci, a jedan vodstvo Hrv. orlovskega saveza. Ljudima je pobudno, a Spasitelju i anđelima njegovim milo kad gledaju te vrijedne mlade ljude, kako puna tri dana u šutnji i molitvi promišljanju o spasu i savršenstvu svomu i kruga svoga. Tako se stvaraju značajevi, tako se učvršćuju braniči Kristovi u hrvatskom narodu.

Javite se muževi i mladići, koji to isto želite učiniti.

Iz obavljenih ovog proljeća pučkih misija u Srijemu prijavljuju naši misjonari više lijepih primjera požrtvovnosti. Tako na primjer. Glavar stanice u M. dolazio dnevno skupa s obitelju na propovijedi i primio sv. sakramente. Njegov primjer i dobro riječ slijedilo i drugo osoblje na postaji, pa onda i prijatelji u mjestu. Tako se njegovim poticajem nastanio blagi Kristov mir u više obitelji. — Gosp. H. u N. ima veliki moderno uređeni mlin. U njem je zaposleno 100 radnika. Za vrijeme misija šalje on od rada radnike u crkvu. »Hajte, da što dobra čujete! Hajte da se i za dušu pobrinete!« Jednog dana užurbao se njegov veliki automobil pa ti vozi radništvo na sv. ispunjaj. I svi se bez iznimke s Bogom izmirili i Isusa u sv. Pričesti primili. Glavni njegov nadglednik mlinu pobožan je trećoredac pa je svima dobrim primjerom prednjačio.

Posao obnove pročelja na Svetištu za sada je gotov. dva bijela tornja se lijepo izvijaju kao ponosni, što im je i podloga ljepša nego prije. Rekosmo »za sada«, jer će biti zapravo dovršen tek onda, kada se nađe velikodušan darovatelj da pokloni mramorni kip ili

mozaik Presv. Srca nad glavnim ulazom Svetišta, gdje je još udubina ostala prazna. —

S kakovim nam osjećajem pomažu štovatelji Presv. Srca isplatići dugovinu ove obnove Svetišta neka svjedoči pismo čestitoga J. O. iz Slavonije. »Saljem 25. dinara na dar za Svetište Presv. Srca Isusova, kao za »Dom Božji« i »Dom hrvatskoga poštenog i iskrenog naroda. Meni je to crkva najmilija na svijetu, utjeha i pomoć u mome životu, koju nada sve ljubim i u srcu nosim. Isuse, Marijo, Josipe — pomožite meni i mojoj porodici te spasite Hrvatsku domovinu...!« Nek Bož. Srce usliša ovu kao i sve tolike druge molitve štovatelja Bož. Srca, koji mu se utiču!

Dodite u Svetište na svetkovinu Presv. Srca!

»Hvala dragom Bogu, — ovako piše vrijedni orguljaš Iv. Harambašić iz Viduševca — već više od 15 godina dolazim o svetkovini Presv. Srca u Zagreb, da u Svetištu ovom provedem po tri dana: petak, sуботу i nedjelju. Gledam na svoje oči kako od godine do godine raste i broj hodočasnika i njihova pobožnost. No to je još sve malo za Presv. Srce i ovo Svetište i malo za hrvatski narod.

Malo je za Presv. Srce, jer zaslužuje da mu na stotine tisuća skupno i skaže moćast... Malo je za njegovo Svetište, jer je tako vrijedno i lijepo tom i duhovnom službom, što se u njem obavlja, da je štetno, što se time milijuni ne okoriste... Malo je to još i za naš narod, jer je on po svim krajevima tako potreban utjeha i dizanja, da je onih 10.000, što je po tu utjehu prošle godine iz vanjskih župa došlo, tek kaplja za veliku pustinju hrvatske duše. Znam kako mnoge župe svečano slave taj blagdan kod kuće — i hvala Bogu da je tako. Ali znam i to, da se u mnogim župama upravo ništa ne čini u čast baš samom Pr. Srcu, a znam i s druge strane, kako je važno da se baš ovdje u Zagrebu sastanemo sa svih strana i iz onih župa, gdje se kod kuće slavi. Svetkovina Presv. Srca treba da je naša narodna svetkovina, a Svetište Presv. Srca u Zagrebu naša narodna Svetinja... Dodite dakle sa svih strana da ovdje proslavimo svetkovinu Presv. Srca!«

Ovako je pozivao već prošle godine čestiti štovatelj Presv. Srca, ali mu je poziv prekasno došao, pa ga ove godine objelodanujemo, jer je »Isus danas i sutra i u vijeće isti«, a i potreba hrvatske duše još uvijek ista. Ove će godine iz Svetišta izaći svečani ophod gradom po podne u 4 sata, da ljubav, koju ujutro u sv. ispovijedi i pričesti s Isusom obnovimo, pred svijetom otvoreno zasvjedočimo. Tom prigodom mogu vernici obaviti i potrebite pohode za jubilejski oprost, kako se to čita u Kalendaru Srca Isusova i Marijina da su obavljali g. 1751. Potanji će naputak naći na crkvenim oglašima u Zagrebu.

O pobožnosti Presv. Srcu

govori se lijepo i potanko u molitveniku »Srce Isusovo — spasenje naše«, gdje nalaziš i druge najljepše molitve i pjesme. Dobiva se kod Uprave Glasnika S. I. po Din. 20.— u lijepo platno uvezan; za D. 60.— s ukusnim kožnatim uvezom.

METROPOLIT DR. ANDRIJA GROF ŠEPTICKY

Govor vladike Dra D. Njaradya.

Svršetak.

Veliki pobornik sv. sjedinjenja Crkvi trebao je da prođe kao misionar kroz čitavu Ukrajinu i Rusiju po primjeru jednog sv. Anastazija, sv. Ivana Zl. i drugih Božjih službenika. Neprijatelji su Crkve Hristove spremali teške okove sluzi Božjem i njegovim vjernicima, ali Gospod je te okove posvetio.

Osvanu tmurni dan 19. sept. 1914. godine. Poznati grof Bobrinski u dogovoru s metropolitom Evlogijem i drugim poglavarima rusko-pravoslavne crkve, dadoše uhvatiti i zasužniti mrskog im pobornika sv. sjedinjenja kaneći uništiti njega, a s njime i veliku ideju sv. sjedinjenja među ukrajinskim narodom u Galiciji. Teški su to bili časovi za sve sjedinjene. Iz grudi je sviju izlazio jedan uzdah: »Gospode, pomiluj nas! Zasužnjiše nam pastira, rastjeraše svećenike, razgrabiše crkvene dragocijenosti...« Teško je opisivati rastanak vjernika s metropolitom. Odvedoše ga. A kamo? Nitko ne zna. Dopratiše ga po noći dne 20. sept. u Kijev. Ali već treći dan moradoše da ga odande otpreme na drugo sigurnije mjesto, jer je njegov boračak ondje bio jedna misija. Dne 23. rujna javlia mu zapovjednik straže u 9 sati u veče, da će u ponoći dalje putovati u Nižnji Novgorod i da će ondje morati živjeti o svom trošku.

I u Novgorodu nije smio da ostane više od tjedan dana iz istih razloga. Sad je narod upravo čudesne vijesti širio o sužnju. Valjalo dalje u Kursk. Tamo ga smjeliše u malu, nisku sobicu na četvrtom spratu (Metr. Andrej je visok 207 cm.) i zabranile mu svaki doticaj s vanjskim svijetom; ne dozvolile mu čitati novine ili što drugo; zabranile mu da polazi u katoličku crkvu, samo da ga narod ne bi vidio. Kad je jednom prigodom ipak dobio od gubernatora dopuštenje, da pode na sv. ispunjava u katoličku crkvu, nije mogao da prođe putem. Pravoslavni narod je padaо pred njim na koljena, i ljubio mu ruke i skute.

Radi toga od 15. februara 1915. bio je zatvor još više podošten. Veliki pobornik rijetko se komu tužio na sve te križeve. U jednom potajnom listu piše: »Živ sam zakooan u grob. Nemam nikoga, s kim da progovorim i jednu riječ.« Uz to je policija imala nalog da mu danomice dojavljuje, kako je »toga i toga dana u Galiciji otpolo toliko i toliko stotina tisuća od kat. vjere« što sve nije bilo istina »kako će toga i toga dana on biti po ratnom судu osuđen na smrt« i id.

Tekav neljudski postupak nepovoljno je djelovao na njegovo zdravlje i on je mnogo trpio od glavobolje i slabosti srca; višeputa je onesviješten ležao. Ali jaka konstrukcija i to je uzdržala i on nije umro, kako su to željeli neprijatelji sv. sjedinjenja.

Neprijatelji sv. Crkve željeli su, da uklone osobu velikoga čovjeka s lica zemlje. Nijesu se ipak usudili da to učine silom. Ali upravo taj je njihov postupak proizveo protivni učinak. Sv. Otac Benedikt XV., a s njime i sve novine čitavoga svijeta oštvo su osudivale taj barbarski postupak carske vlade, pa su tako i nehotice raznosiše slavu toga čovjeka, a s njime i one velike ideje sv. sjedinjenja, koju je on zastupao. I što nijesu mogli da učine drugi ljudi ljudskim putevima, to je učinio Gospod po trpljenju svoga odabranika. Ideja sv. sjedinjenja danas je poznata po svim kutovima bivšeg ruskog carstva.

Neprijatelji nijesu mirovali, dokle su samo osjećali, da je metropolit među živima. Oni su mu spremali još jednu goru tamnicu. Nakon godišnjeg tamnovanja u Kursku preuzeo ga dne 20. IX. 1916. pod jakom vojničkom pratinjom u Spaso-Efimivski samostan u Suzdalju. Taj je samostan crkvena tamnica, u koju je ruska vlada zatvarala vođe raznih sekti, da ih ondje nestane s ovoga svijeta. Tu smještiše i Metr. Andrija u maloj ćeliji u pred sobljiju poglavara samostana sa stražom od 8 vojnika, ne s drugom nakanom, nego da ondje pogine. Tu mu bude zabranjeno sve. Nije smio ni sa stražom da progovori pa i jednu riječ.

Taj je postupak ponovno izazvao veliko ogorčenje u ruskoj javnosti. Ustadoše mnogi svjetovnjaci u »Ruskijsa Vjedomosti«, u »Ruskijsa Zapiski«, u Dumi i td. protestujući protiv takovom barbarluku. Isti je Kerenjski u Dumi najošttrije osudio taj postupak s poglavarem sjedinjene Crkve samo radi toga, što je on ostao vjeran svojoj sv. vjeri.

Uza sva svoja trpljenja imao je metropolit Andrija u tom samostanu jedno veliko zadovoljstvo: on je sada istom jasno vidio, da trpi kao katolički episkop, a u prvom redu kao metropolit sjedinjenih u Galiciji, a ne kao politički zarobljenik. —

Tu mu je Gospod pripravio još i jednu drugu duhovnu utjehu. Bilo mu je naime zabranjeno služiti Službu Božju. Nije imao potrebnog vina i kruha. Oko Suzdalja čitavi su krajevi puni sa Staroobrećima. Njihovi su glavari jedan za drugim čamili i umirali u istom samostanu. U istoj ćeliji, u kojoj je sada boravio metropolit, umro je pred 7 godina potajni grkokat, svećenik Pidhirmij na glasu svetosti. Taj je u oči svoje smrti rekao svojim vjernicima, da će nakon 7 godina opet doći k njima, da će ga odavde pozvati u Petrograd, a odanle da će se vratiti kući. »Stefaniti«, tako su se zvali njegovi pristaše, držahu, da će njihov voda u to vrijeme uskrsnuti i točno su pazili kad će se ispuniti 7 godina. Kad su nakon 7 godina vidjeli u istoj tamnici metr. Andrija, i kako se na njemu sve ispunjuje, što je njihov vođa prorekao, počeše ga oni sami, a njima se doskora pridružiše i Staroobreci, poštivati kao sveca i pobrinuše se za to, da je Metropolit imao svaki dan sve nužno za Službu Božju. Od 5—7 sati metropolit se zaključao u svojoj ćeliji, jer da molí, i tad je potajno služio Službu Božju.

To štovanje naroda kao i javno mnjenje Rusije prisililo je i opet vlastodršce, da traže novo mjesto prebivanja za »Carskoga sužnja«. Premjestiše ga u Jaroslav uz malo polakšanje. Kad je jedne nedjelje došao u kat. crkvu da se ispovjedi, policija je stajala kod otvorenih vrata sakristije nadzirući i tu, što metropolit radi. Narod videći taj postupak poče na glas u crkvi plakati. Tu se njegovo stanje pogoršalo, i on teško oboli.

Ali »tko je kao Bog?« Dok je ruski episkopat najstrašnije haračio među katolicima ist. obreda u Galiciji, dok su mnogi i mnogi već kliktali od radosti pišući osmrtnice velikom podvižniku sv. sjedinjenja, dogodi se u Rusiji dne 16. ožujka 1917. to, što nitko nije očekivao: pala je carska sila. Otvoriše se tamnice i ispustiše svoje stanovnike. Metropolit Andrej dočeka taj dan oslobođenja i izade iz tamnice kao pravi triumfator. Sva ruska javnost dala mu je dostojnu zadovoljštinu izjavljajući i bezbrojnim dopisima svoga novinstva duboko ogorčenje zbog nepravednog postupka bivše vlade i ujedno svoje duboko počitanje prema njegovojo osobi.

Sve je oštro osuđivalo rad grofa Bobrinskoga, te Evlogija, Antoinija i drugih velikoruskih episkopa.

Prvi koraci metropolite bijahu, kako da uredi i organizuje grkokatoličku Crkvu u Rusiji. I pode mu i to za rukom. Sve udesi kako u Kijevu, tako i u Moskvi i u Petrogradu. Po dobivenoj vlasti od pape postavi kao svoga zastupnika nad svim svećenicima i vjernicima u bivšem ruskom carstvu učenoga i pobožnoga dra Fiodorova. Kad su došli boljševici osudiše zajedno s blagopok. Cijepljakom i dra Fiodorova na 10 godina u tamnicu, gdje je taj čovjek ostao do danas. Vječne su riječi velikoga Tertulijana: »Krv je mučenika sjeme kršćana«. Nadajmo se, da će i u Rusiji tako biti sa malobrojnom četom katolika ist. obreda.

Dne 6. jula 1917. krne na put preko Švicarske u Beč. Tamo je doživio prvu radost, kad je mogao da na svoje oči vidi moći sv. Josafata, mučenika i ispovjednika za sv. sjedinjenje. Po njegovojo su direktivi te sv. moći dopratili oci Vasilijanu ispod ruske vlasti u Bialoj u Beč, da ondje čekaju mirnija vremena, kad će se moći i opet vratiti u one krajeve, koje je sv. Josafat natopio mučeničkom krvlju.

U teškim je prilikama dočekalo vjerno stado svog dobrog pastira-isповjednika u Lavovu. Više od 1000 svećenika dolazi u Lavov, da vidi svoga metropolitu, da mu poljubi ispaćene ruke i noge. Nikada nije nijedan kralj imao takav doček. Duboke mu je brazde na licu ostavio tamnički život. Noge ga izdadoše. On mora da se služi štakama. Sijeda brada, sijeda kosa, premda mu je tek pedeseta minula. Ali blage oči, mila riječ odaju, da ono veliko srce jednako kuca za sv. Crkvu kao i za dobro naroda. On nastavlja svoj mukotrpi život tvoreći na sve strane dobro, gdjegod se samo radi o slavi Božjoj kao da se nije ništa dogodilo. Ne poznaje poteškoća puta, kad ga zove potreba njegova rada ili dobro sv. Crkve. Ma da je bolestan, putuje u Ameriku, obilazi pojedine Evropske države, da pripomogne svojima. Prošle je godine dva puta posjetio Paris i Bruxelles, gdje zajedno s velikim blagopok. kardinalom Mercierom upri-

liči tjedan znanstvenog rada za sv. sjedinjenje. Kako su duboke misli, kako su prepune ljubavi riječi, što ih on izriče o patničkom ruskom narodu, koji toliko mora da pati izvan svoje domovine!

»Zadača je sviju katolika, da strpljivo čiste put za opći povratak pravoslavnih crkvi k crkvenom jedinstvu, kako je bilo među Istokom i Zapadom do IX. vijeka. Mi treba da im damo upoznati istoričku istinu. Duh Sveti neka im udijeli milost sv. vjere.«

Da završim. Prije nekoliko godina bio sam u Đakovu. Pokaže mi sobicu, u kojoj je stanovao veliki Solovjev kao gost biskupa Strosmayera. »Eto tu na ovom hodniku zbio se slijedeći događaj«, tako mi reče, ako se dobro sjećam današnjeg biskupa đakovačkog, presv. gosp. Akšamović.

»Dvije velike duše, Solovjev prije svoga obraćenja na kat. vjeru, i biskup Strosmayer, vodili su disputu o vjerskim pitanjima u toj susjednoj sobici od večera pa do preko ponoći. Daleko iza ponoći rastadoše se i svaki pode u svoju sobu na počinak. Solovjev izade na hodnik i kako je on duboko mislio o svakoj objekciji pok. biskupa, šetao je još neko vrijeme po hodniku. Kad je posljednja poteškoća minula iz njegove duše, pode da traži vrata svoje spavaće sobe, ali ne može da je nađe, ma da je pokraj nje toliko puta prošao. Možda sam zašao u drugi hodnik, pomisli u sebi. I traži dalje vrata svoje sobe. To je traženje trajalo dugo. Počela je već i zora svitati, kad je on opazio, kako se blizu nalazi kod vrata svoje sobe. Ude u sobu i pode na počinak. Sjutradan ujutro dođe k biskupu i stade mu pripovijedati, što mu se po noći dogodilo. Biskup se milo nasmiješi, pa mu kaže: »Eto vidite! Tako je s Vama pravoslavni. Vi po tami ne vidite vratiju sv. Crkve, pokraj koje toliko puta prolazite. Mora doći svjetlost s neba i Vi ste odmah s nama!« Tako reče i zagrli divnog Solovjeva, koji na to uzvrati: Amin, Vaše Visokopreosvajaštenstvo.

Visokopoštovani slušatelji!

Hrvatski je narod po providnosti Božjoi pozvan da radi na velikom djelu sv. sjedinjenja. Naši učenjaci neka neumorno utiru putove sv. sjedinjenju svojim znanstvenim radom, a svi drugi neka udrženi u Apostolatu sv. Ćirila i Metodija pod okriljem Preneporočne ustrajno mole milost obraćenja našoj odijeljenoj braći, pa ćemo svi tako ispuniti nalog Božanskog Spasitelja: »Oče sveti! Daj da svi budu jedno! — I ja velim: Amin! Tako neka bude u sto dobrih časa! —

Najljepša nagrada dobroj djeci i uspomena vjernom prijatelju jesu krasni životopisi svetaca, što ih možeš vrlo jeftino dobiti kod Uprave Glasnika Presv. Srca. **Život sv. Alojzija** od svetog našeg biskupa Langa za Din. 15.— u platno uvezan za D 20.— **Kratak Život sv. Alojzija i Stanislava** skupa za D 5.— ili uvezan za D 8.— **Sv. Terezije** s mnogo lijepih slika za D 40.— **Sv. Alionza** za Din 12.— **Sv. Ivana Berhmansa** za D 5.— **Bl. Bellarmina** za D 5.—

Pitanja i odgovori!

1. Jutarnjim prikazanjem apostolstva molitve prikažemo sve na propisanu mjesecnu nakanu. Zar ne možemo onda za nikoga drugoga više prikazivati, na primjer za pokojne?

Odgovor. Mi sve prikažemo na nakanu Presv. Srca, pa se ne bojte. Ono nije stisnuto ni sebično, u Njemu su zapisane i sve Vaše dobre želje, napose pak dragi pokojnici. — K tome treba da razlikujete višestruku vrijednost dobrih djela i molitava. U koliko Boga časte, u toliko se ne mogu nikomu podariti. U koliko si Vi zasluge njima stičete i oplemenjujete se njima, ni to ne možete sve njima namijeniti. U koliko njima, kao nekim svaldavanjem i trpljenjem, Bogu za grijebu zadovoljavjemo i kaznu odvrtačamo u toliko ih možemo potpuno prikazati za druge, napose za drage pokojnike.

2. Smijem li svoju ispovijed povjeriti prijateljici?

Odgovor. Nijedan propis to izričito ne brani. Ali je pitanje ne čete li time skoditi: a) sebi, da svoje slaboće otkrivate drugomu i svoj dobar glas izgravate pogibli; b) prijateljica Vam se može sablazniti — ili ako su Vaše pogreške sasvim sitne — može postati malodušna što se ne može tako sama sačuvati ili još i zavidna; c) svećenikovu koju riječ može se krivo shvatiti, jer on daje uputu baš Vama prema Vašem duševnom stanju, a njoj će prema njezinom.

3. S kakovim se to grijehom na duši čovjek smije pričestiti?

Odgovor: S lakinim grijehom. Imaći li naime samo takav grijeh na duši (na, pr. hotimična rastresenost u molitvi, mala neposlušnost, manji ogovor kojim se ne škodi bližnjemu i t.d.) to niješ neprijatelj Božji, imaći još uvijek milost i ljubav Božiju. A Isus veli: »Tko ljubi mene, ljubit će i njega Otcem moj. I k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti.« No ako si poslije zadnje sv. pričesti teško sagriješio: psovkom na Boga, nemarom za nedjeljnu Misu, klevetom na bliznjega, hotimičnom nečistom željom, i t.d. onda se treba prije ispovijediti pa onda tek na Pričest, jer se takovim grijesima gubi milost posvećujuća.

4. Rodak mi je otisao na ovu novu krvnu vjeru pa me pozvao da mu budem kum djetetu na krstu, a ja bi opet rado, da bi on bio svjedok pri vjenčanju mojega sina u našoj crkvi. Može li to biti?

Odgovor. Ne može ni jedno ni drugo. Ne prvo, jer katolički ne smije aktivno sudjelovati kod krivotvierskih vjerskih čina. Ne drugo, jer su otpadnici i krivotviri isključeni od naših svetih čina.

5. Komu i kada treba da se jave, koji žele postati svećenici?

Odgovor: Daci, pa i stariji, koji žele u sjemeništa ili u bogosloviju, treba da se što prije jave ravnateljstvu dotičnog sjemeništa: u Zagrebu, Đakovu, Senju, Sarajevu, Splitu i t.d. Neka to učine već u lipnju priloživši svjedodžbe škole, bjeđenika i svoga župnika. Najbolje da se osobno prikažu i sve prilike razlože ravnatelju ili samom biskupu. — Tko hoće u koje redovnike, neka piše njihovu provincijalju, kako je pri kraju Kalendara Srca Isusova i Marijina za g. 1926. navedeno.

6. Što je sad sa zavodom sv. Jeronima u Rimu?

Odgovor. Naši svećenici u njemu stanuju i uče pod upravom poglavara, što ih je sv. Otac imenovao. Ufamo se da će boljom uvidavnošću sviju sveta stvar Crkve ostati nepovrijedena. A to je i bila naša želja kad smo ono u prvom broju pisali. Da se pak oduzme svaki povod bilo kakvom spoticanju naročito izjavljujemo, da nismo ništa drugo namjeravali nego obraniti sv. Stolici od lažnih optužba i u fu smo svrhu prema »Kat. Listu« donijeli činjenice o zavodu; nijesmo pak kanili kakvom ligom žigosati ravnateljevu osobu ili njegove nakane.

Tko želi dobiti oproste, za koje je propisana sv. ispovijed, sigurno je da jednom ispovijedu udovoljuje tom uvjetu za više oprosta; mnogi dapače da je dovoljno u tu svrhu i u 14 dana samo jednom se ispovijediti pa da to vrijedi za sve oproste u to vrijeme.

PRVA SV. PRIČEST.

Prije prve sv. pričesti vladajte se, djeco ovako :

1. Nekoliko sedmica prije svete pričesti **molite svaki dan :** »Dodi, dragi Isuse, dodi k meni! O kako ginem za tobom!« Ili moći ovo: »O sv. Alojzije ili sv. Terezijo! Doskora hoću da primim prvu sv. pričest. Mojega Isusa rad sam primiti onako čisto i dostojno, kako si ga ti primao. Jer ga neiskazano ljubim. Ali ja sam po sebi slab za to. Stoga mi pomozi, zaštitniče prvopričesnikâ! Moćno me zagovaraj kod Isusa, da sretno i sveto primim prvu sv. pričest, te da ostanem sretan i svet do zadnje pričesti na koncu mojega života. Amen.«

2. Kad Spasitelj pod prilikom kruha dode k nama, najprije se dotakne našega jezika. Stoga pazite, djeco, osobito na **jezik**, da njime ne bi lagali niti uopće išta zla govorili.

3. Vi znate, da neizmjerno više vrijedi, ako dođete na pričest **čiste duše**, nego ako dođete u novom odijelu ili u bjelini. Stoga se čuvajte grijeha i iskreno se isповједite.

4. Točno slušajte kod kuće i u školi i ne družite se s raspuštenom djecom.

5. Ovih se dana sjećajte **poganske** djece i one kršćanske djece, koja ne idu k Spasitelju, te molite za njih: »Dodi, Isuse, i toj siromašnoj djeci.«

6. Uoči pričesnoga dana recite često u sebi: »Sjutra će napokon Isus doći k meni siromahu. Sretna li mene! A **na sam pričesni dan**, kad se probudite i prekrizite, recite u sebi: »Bogu hvala što sam dočekao najljepši dan mojega života.« Zatim recite: »Evo me brzo k tebi Isuse.«

7. Prije sv. prečesti vi ne ćete uzeti svoga **zajutarka**, nego govorite ovako: »O Isuse. Nije mi sad stalo do toga, da nahranim svoje tijelo. Moja duša želi da se nasiti svetim tvojim tijelom i da se napoji svetom tvojom krvju.«

8. Sva djeca nemaju kod pričesti **jednako lijepa odijela**. Dobra djeca ne zavidaju onoj djeci, koja su ljepše odjevena. Dobra djeca mole tad ovako: »O Isuse, tebe prima dostojno samo onaj, tko ima čistu i lijepu dušu. Zato te, o Isuse, molim, da mi očistiš dušu od svakog grijeha.«

9. U crkvi se vladajte pobožno i čedno; te molite ili pjevajte, kad je vrijeme za to.

Poslje sv. pričesti :

Tko da izreče, kako je sretno dijete, koje dostoјno prima prvi put živoga dragog Isusa ! Takvo je dijete u neku ruku onako sretno, kao što je sretan i njegov andeo čuvan, koji vidi lice Božje u nebu. Tad se dobro dijete ovako vlađa :

1. Milo se razgovara s Isusom, koji stanuje sad u njegovoj duši i tijelu. Zahvaljuje mu za ovu njegovu ljubav i udijeljene milosti. Zatim mu otkriva svoje nevolje i brige, koje mu more srce. Pazite taj presretni čas, da li vas možda Isus zove da mu prikažete veću žrtvu: odluku svetog zvanja svećeničkog ili redovničkog ili što drugo.

2. Toga dana osobito se čuva, da ne bude raspušteno ili nečedno.

3. Taj dan razvesele djecu roditelji ili drugi dobri ljudi bilo čime. Djeca se njima zahvaljuju na dobroćinstvu. Ali još se većma zahvaljuju za to Isusu, te vele: »O Isuse ! Ove dobre duše čine mi to dobro stoga, što si ti danas došao k meni. Hvala ti, Isuse, za to«.

4. Taj dan gleda dijete, da s dopuštenjem svojih roditelja učini dobro djelo ili kojemu odrasloome siromahu ili kojemu siromašnomete.

5. Ako ikako može, dijete dode isti dan poslje podne u crkvu i moli ovako : »O Isuse od svega ti srca hvala, što si danas došao meni. Ostani kod mene vazda ! Osobito mi onda pomozi, kad mi se približe zli ljudi ili kad mi osvanu crni dani«. Zatim se dijete pita: »A kad će Spasitelj opet doći k meni ? Hoće li skoro doći ? Hoće li često dolaziti ? Zašto ne bi svaki dan ? Ići će Isuse, kad god će ikako moći ! ...

6. Kad dijete moli navečer toga dana, tad ovako misli: »Eto sretno i sveto je prošao ovaj dan, kad mi se Bog prvi put u životu najvećma približio. O da mogu još svetiće da provedem zadnji dan moga zemaljskoga života ! O Isuse, daj mi, da budem dostojan, da te i onda primim. A ti onda primi moju dušu k sebi u nebo !«

Što se ovdje veli nije sve dužnost pod grijeh, nego lijepi savjeti, koje možemo vršiti i u dane kad god se pričešćamo.

ISUS ME GLEDA.

Mali Jozica prođe kraj crkve i zađe unutra, da pohodi i pozdravi dragoga Isusa. Kad je ušao u crkvu, skine kapu, pobožno se prekrsti svetom vodom, a onda uho na prstima pode do glavnog oltara, da pozdravi Isusa. Digne glavu i pogleda sliku Srca Isusova.

Bože misi Isus me gleda, pomisli mali Jozica. Ustane, pode na drugu stranu i opet: Isus me gleda! Ole, kamogod pošao, Isus me gleda. Jozica malko protne, poboja se u srcu, strah ga spopade. Sjeti se, da je jutros bio neposlušan majci, da se svadao sa sestricom. A Isus ga neprestano gleda, prodire u njegovu dušu, u njegovo srce. Jao, što će sad biti? Pakao? Ne, ne, Jozica traži nešto po svojoj duši, što bi mogao Isusu pokazati. Da, da, sad se sjetio. U dnu njegove duše i srca bila je želja, da bude dobar, da, da bude dobar i čist ko sveti Alojzije.

I za čas strah njegov pretvorji se u tihu radost, jer Isus sve vidi i ovu tajnu želju u dnu srca njegova.

Posve miran i srećan nasmiješi se Isusu, prekrsti se i izide iz crkve idući sve natraške, da ga Isus svojim pogledom sve do vrata crkve ispratio.

MALA DANICA.

Dodoh da je pohodim. Već mjesecce i mjesecce leži bolesna, ali uvijek vedra i vesela.

Kad god je pitam: Kako je, Danice? ona se smiješi i odgovara: — Hvala Bogu, dobro.

Danas se grči od bola, suze joj naviru, ali čim malko boli popuste, elo i kroz suze i opet smješka.

Danice, kako možeš da se smiješ, kad toliko trpiš?

Ona se milo nasmiješi i kaže mi tihom: — Danas sam se pričestila.

KAKO DA POSTANE SVET.

— Mamo, zar je mene tebi dao dragi Bog?

— Da, dijete moje, tebe je meni dao dragi Bog.

— A zašto me je dao tebi?

— Zato, da ti mama pokaže, kako ćeš postati svetac.

Sv. Alojzije zove dobru djecu, da Presv. — Svetac da postanem? A ja

Sreću za ljubav budu čisti i dobri. sam htio da budem kapetan ko tata.

— Ništa zato, Miljane, nasmiješi se majka. Možeš postati kapetan, ali i kapetan treba da je svet.

— A kako se to postane?

— Još si mali, Miljane, pa ne možeš to razumjeti. Zasad treba da slušaš mamu i tatu, da činiš sve onako, kako ti mama kaže, jer to hoće dragi Bog. Treba također svako jutro i veče da molis tiho dragoga Isusa: — Isuse, daj da budem svet.

SPOMENIK SRCA ISUSOVA U VRTU.

Hrvatska. Velikom devetnicom ozdravila nam mila majka po teškoj operaciji. Za zahvalu dat ćemo izgraditi u našem vrtu spomenik Presv. Srca i ostat ćemo doživotni preplatnici njegova Glasnika. — **Obitelj K.**

BOGU ODANI.

Primorje. U dugo i teškoj bolesti supruga nalazila sam potrebitu jakost u štovanju Presv. Srca. Ono me slabu ojačalo, da sam smrt muža junački primila; tješilo mene i njega, što se mogao strpiti i Bogu odan ostati i svete sakramente primiti. — **L. R.**

OSLOBODENA DUŠEVNOG MRTVILA.

Slavonija. Presv. Srce me puno uslišavalo, a ovo dobročinstvo me tjera da mu se javno zahvalim. Teški mi grijeh bio pritisnuo dušu. Promatrala sam u korizmi muku Isusovu i za one njegove boli vapila sam da me oslobodi duševne smrti. Čulo je i uslišalo moj glas, pomoglo mi da sam se čestito ispovijedila. **K. K.**

PRVOM PLAĆOM VRSI CETVRTU ZAPOVIJED.

Varaždin. Dok sam još bila mala mama mi se teško razbolila. Molila sam se slatkome Srcu Isusovu, Srcu Marijinu i sv. Antunu, da mi moja dobra mama ozdravi. Zavjetovala sam se: ako ozdravi, darovat će od svoje prve plaće 125 din. za proširenje Glasnika Sreca Isusova. Najlepša hvala Srcu Isusovu, mama mi ozdravila, a ja dočekala svoju prvu plaću i šaljem 125. din. — **V. Z.**

NAMJESTENJE.

Zagreb. U najtežim okolnostima tražio sam namještenje i svagđje sam bio odbijen. Tada se utečem Srcu Isusovu i Blaženoj Gospi usrdnom molitvom. I baš onda, kada sam skoro zdvojio pod pritiskom teške bijede, u najkritičniji čas, dobio sam službu tamo, gdje sam prije bio odbijen. Zahvalan vršim, eto obećanje, koje sam zadao Bož. Srcu. Hvala mu! — **M. G.**

† BISKUP LANG ISPROSIO NAMJESTENJE.

Zagreb. Molila sam devetnicu † biskupu Langu za namještenje jedne osobe. Obećala sam, da će kupiti devet srećaka za gradnju njegovog doma. Zadnji dan devetnice molba bila uslišena. Ovim se javno zahvaljujem našem svetom biskupu za njegov zagovor kod Boga i brzu pomoć. — **D. B.**

CINOVNICA U TJSKOBLI.

Zagreb. Zaključila sam jednog dana račun i našla par stotina razlike među knjigom i blagajnom. Namiriti je, pa gotovo. No to me još nije toliko bolilo, koliko misao, da mi strada ugled. Tražim pogrešku drugi dan — ali uzalud. Dosjetim se, da je Božje svijetlo jače od mojega pa ja u crkvu. »Majko Božja — prosila sam — daj mi da nadem pogrešku! Dat će Tebi na dar i zahvalit će se u Glasniku. Dodam opet u ured, otvorim spise i kao da mi tko prstom upro u jednu brojku — odmah razabarem, da sam je krivo bila unijela. Slutite i sami, kojom sam radošću prepostavljenima ovo otkrila, a također i to kojom srdačnošću šaljem obećani dar i zahvalu. — **M. P.**

MAJCI BROJNE OBITELJI.

Dalmacija. Dne 16. II. prošle godine pane mi supruga s visine od 3 metra i polomi rebro. Boli joj bile teške, no teža joj od toga misao, da petero djece trpi i da bi joj mogli ostati siročad. Jednako se žalostila i djeca za milu majku. Počnemo svi zajedno odmah devetnicu, Pr. Srcu i primim ja s troje odraslije djece sv. Prcišt. Obećamo i zahvalnicu u Glasniku, koju eto sad izvršujemo, jer je mili Isus pogledao na bol majčinu i na suze djece. Hvala mu i čast! Zahvalni šaljemo 25. d., da se više širi ljubav Pr. Sreca po njegovu Glasniku. — **J. J. A.**

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Altura — Italija P M Presv. Srce vratilo zdravje momu srcu. — Andrijević S L Ozdravilo mi dijete. — Babina greda R K Pomoglo Bož. Srce u gospodarstvu i obitelji. — Beretinac K L Mužu krenulo na bolje. — Biloksi A P Više puta mi suprugu pomoglo, darujem 1 dol. — Bjelovar M Š Sredile se prilike unesrećenomu rodu. — Bobovac N K Bilo je već da umrem, zavjetom S. I. sam se ipak održao. — Brezovica F P Zahvaljujući za primljene milosti darujem za sv. Misu. — Bribir Lj N Zagovorom † b. Langa dobila pomoć od Pr. Srcu. — Brod n. S. A B Očituvalo mene i drago mi čedo. — Brod Mor. M K Slava Presv. Srcu, koje me izbavilo iz velike nužde. — Chicago M K Molitva Pr. Srcu pomogla mi u potrebi; zahvalna šaljem 2 dol. — Čazma M D Pouzdanjem u zagovor † b. Langa pridigla se da može u crkvu i na posao; darujem 100 d. — Dapci M M Posteći 9 petaka ozdravila zagovorom sv. Josipa. — Derventa M M Pomoz i meni Presv. Srce, kako si mi pomoglo i djeci. — Detroit N N Nek se širi slava S. I. koje mi je pomoglo; darujem 5 d. — Domagović P B U teškim trenucima života tješilo me i pomoglo Presv. Srcu. — D. Markovac A K Preporučila sam se Pr. Srcu po zagovoru bl. Marka Križevčana i dobila zdravlje i još jednu pomoć u gospodarstvu. — D. Kupčina Obitelj G J i M J Isus, Marija i sv. Josip udjeliли nam što smo molili; darujemo 50 d. — Drnje B V Bož. Srce uslijalo mi molbu. — Dakovo B K Osjetili smo pomoć S. I. u zdravlju. — Feričanci P R Zahvalan za zdravlje šaljem 10 d. — Goričan L M Preporučili se † b. Langu i dobili natrag zemlju. — Gospić P G Slava Pr. Srcu, koje mi je uslijalo jedno prošnju. — Gundinci M U Često sam već bila uslijana pa se eto jednom barem zahvaljujem. — Holland Mich N K Devetnicom Pr. Srcu postigli smo, što smo željili. — Hreljin Jek Oslobodilo me opasne bolesti. — Illok A B Kferka dobila povoljno nameštenje. — Johnston F B Zahvalna šaljem 300 din jer mi je bolest krenula na bolje. — Kakanj M K Zagovorom sv. Terezije od M. Isusa oslobodena velike neprilike. — Kastav K B Iz zahvalnosti za zaštitu kod ispita darujem 100 d. — Kat. Selište Velikom devetnicom isprosila od Pr. Srcu pomoć u bolesti i utjehu u žalosti. — Kostrena sv. B. M B Zaufanom prošnjom Pr. Srcu zaustavila krvotok. — Kostrena sv. L. Šaljem 30 d. jer mi Pr. Srce često pomoglo u obiteljskim brigama. — Knin A K Za primljeno hvalim, za potrebno još se preporučam. — Kraljevica I R Hvala Pr. Srcu, koje me jačilo u muževljevoj bolesti i njemu udjelilo odanost u volju Božju. — A T Držecući nad životom djeteta zahvaljujem za prije udjeljenu milost. — Krapina I D U stanbenoj neprilici bio uslijan zagovorom sv. Ter. i † b. Langa. — Kučište M L Ojačilo nas i bolnu sestruru. — Lacić K K Duševno me opet oživilo. — Leskovac A K U svakoj prigodi osjećam zaštitu Pr. Srcu; zahvalno darujem 100 d. — Lorain A V Iz zahvalnosti darujem dol. 150. — Lupjanica J C Za zaštitu u porodu i potrebama zahvaljuje Pr. Srcu. — Milna M P U obiteljskoj stvari uslijalo Pr. Srce vapaje moje. — Molve I H Ozdravilo mi dijete. — Nova Gradiska M. M. Pr. Srce zagovorom Bl. Djevice, sv. Ante i sv. Tadeja uslijalo molbu. — Omilaši K F Zagovorom † b. Langa uslijalo me dragi Isus. — Osijek A P Hvala Bož. Srcu na primljenoj milosti. — T Z U neprilici službe pomogao sv. Josip i Maša Terezija; darujem za sveć. pomladak 100 d. — M M Pomoglo mi bolesnoj djeci. — Otinovec A W Jedna bližnja obitelj, a kasnije i ja riješeni smo bili teške pogibelji, kad smo dali prikazati više sv. Misa. — Paljšina K F Božje Srce pomoglo u nuždi pri gospodarstvu. — Postira A K U raznom uspjela darom S. I., Gospe ludsake i sv. Ante i darujem 10 d. — Psarjevo S P Štitilo mi obitelj, napose dijete. — Pučišće M O Pouzdanjom i ustrojnom molitvom postigao, što niješem mogao po zemaljskim zagovornicima. — Sali E M Dvaput mi vratilo zdravje očiju. — Samobor B K Očeve zdravije krenulo na bolje. — Sarajevo M K Lijepa zahvalnica, ali je ne uvrišćujemo, jer je niste potpisala punim prezimenom. — M Š Bl. Dj. Marija i sv. Ante isprosili mi u Bož. Srca pomoći. — Sela M M Zahvalna za dobročinstva darujem 10 d. — Senj M K Nebeski zaštitnici rastjerali su guste oblake boli i tuge. — M K Sv. Franjo me preporučio Bož. Srcu i meni na oči i na noge bolje; darujem 30 d. — Sigetec G V Zahvalna Pr. Srcu darujem 2 dukata i 2 forintače. — Sikfrevci K J Dijete sretno izdržalo operaciju. — Sisak M L Sinu krenulo zdravije na bolje kad smo se preporučili sv. Josipu i sv. Ter. — A P Molila sam † b. Langa za zagovor i riješila sam se višestrukih bolestova. — Smiljević M I Hvalim na primljjenim milostima i molim za nove. — Split M S Riješilo me živčane boli, darujem 100 d. — V R Darujem 25 d. zahvalan za mnoge milosti Pr. Srcu — Sutivan L V Sveti zaštitnici i † b. Lang vratili mi zdravje. — M I Preporučam se Pr. Srcu i darujem 200 d. — Sauth Chicago I P Zahvalna za ozdravljenje po zagovoru † b. Langa šaljem za sv. Mise i drugo 8 dolara. — Subotica

M F Bož, pomoćnik obitelji uslišao me po zagovoru † b. Langa u bračnom stanju; darujem 100 d. — V R † b. Lang isprosio i meni željenu milost. — Ob. V Pripisujemo nebeskim zagovornicima da nam je kćerka brzo ozdravila. — Sv. Ivan Z. S H Hvala Pr. Srcu i zagovoru † b. Langa u zaštiti imetka, naručujem Glasnik S. L jer bez ovoga štiva nema u kući zadovoljstva. — Sv. Jana M T Riješilo me teških neprilika i živčane boli. — Šaptinovci M Š Primat ču Glasnik dok sam živa, jer mi Pr. Srce vratilo sina na pravi put. — Štitar M I Zaštito me Pr. Srce u porodu i obitelji. — Štrigova I M Isus pomogao, gdje ljudi nisu mogli. — Thorp Wasch. F G Darujem u čast Bož. Srcu koje me pomoglo u bolovima. — Tyrone Pa M D Ozdravilo me Pr. Srce i zahvalna šaljem dar. — Varaždin Z V Od svoje prve plaće šaljem 125 d. kao zahvalnicu za zdravlje majčino. — Vel. Bečkerek A L Uslisalo me Pr. "Srce zagovorom † b. Langa. — West Allis R M Darujem 1 d. zahvalna za Bož. pomoć u porodu. — Vinkovci M Č Priznajem da mi je Pr. Srce mnogo puta pomoglo. — Virovitica T K Otelo me iz narudja smrti i sinu pomoglo u zdravju. — Virje M H Liječnici me napustili, Isus me primio i ozdravio — Vranjic J I Ozdravilo mi mališa. — Zagradci F B Bož. Srce održalo me na životu za obitelji. — Zagreb I S U zahvalu za ozdravljenje darujem 100 d. — M H Riješilo nas velike nesreće na očevidan način. — S B Bož. Srcu, M. Božjoi i sv. Ante hvala za mnoge milosti. — D E Ozdravila mi unučića bez operacije prema su rekli da to nije moguće; hvala Pr. Srcu kome smo se utekli. — J O Presav. Srce zaštito nevinost moga brata kad sam mu u čast krunicu molila. — J H Zahvaljuje Pr. Srcu za uslišane prošnje i daruje za Svetište 1000 d. — M M Dobro prošla kod suda zagovorom † b. Langa. — J J Reduciran dobio sam devetnicom S. I. domala službu. — E K Za jednu milost zahvaljujem a drugu molim! — O K Zagovorom † Langa uslišana mi je molba. — Lj M Devetnicom S. I. riješila sam se upale uha. — S M Vječna hvala † b. Langu za isprošeno zdravlje moga supruga. — M Š Pomogao nam dragi Isus u obitelji. — M H Dobila službu po želji. — S Š Izbašilo me iz velike neprilike. — J J Pr. Srce pomoglo mi u bolesti zagovorom Male Terezije. — A Ž Iz velikih duševnih teškoča izbašilo me Pr. Srce upravo nadnaravnom silom. — B Š Slava Pr. Srcu za milosti prijateljskoj osobi; darujem ponovno jer je kod S. I. moja štedionica. — B B Pr. Srce mi uvijek pomoglo u nauci. — Z H Uslisana u velikoj obiteljskoj neprilici. — Zajezda M D Zahvalna S. I. za ozdravljenje darujem 100 d. — Zavidović A M Uzdrži mi Isuse muža na pravom putu! — Zemun A Š Bože pomozi mi dijetetu, koji si mi pomogao suprugu! — Županja M P Zahvalan šaljem 20 d. jer mi Pr. Srce blagoslovilo sve čega sam se latio. —

Baška. Djevojačko Društvo Srca Isusova prikazalo je u naknadu Bož. Srcu za uvrede našeg naroda sv. Pričesti u siječnju 142; veljači 98; užujku 115. —

A. Semenić, glavarica.

Janjevo. Malom broju čitalaca bit će poznato, da na sred Kosova u Južnoj Srbiji postoji jedna mala varošica od kojih 2500 stanovnika čistih katolika, potomaka Dubrovčana i Sasa, koji se još za vrijeme kralja Uroša, kao vješti ruđari naselili i za cijelo vrijeme Turske vladavine ovdje ostali i vjeru naslijedenu od pradjedova sačuvali.

Janjevcu su od starine kujundžije t. j. izraduju razne stvari od kovine, kao: prstenje, grivne, kandila, krstove, medaljice i dr. Ali kako u novije doba tvornički proizvodi sve više potiskuju domaću industriju, počeli su Janjevcu veću pažnju obraćati zemljoradnji a naročito vinogradarstvu.

Janjevo ima lijepu i veliku crkvu građenu u bizantijskom stilu sa pet

oltara, a posvećena je svetom Nikoli. Na gornjoj desnoj strani crkve postoji divno izrađena Lurdska Spilja, koju je podigao pok. Msgr. Nikola Glasnović, dika našeg Janjeva.

Marijina kongregacija postoji već od 1895. godine, i ima sada preko 100. članova te razvija svoju blagotvornu djelatnost na sve strane. G. 1921. otvorila je kongregacija »Čitaonica Marijine Djece« koja je svakome pristupačna i raspolaže priličnim brojem dobrih knjiga. Društvo sv. Jeronima, poklonilo je čitaonici nekoliko knjiga, tako isto i kaptol Vrhbosanski i Gdica. Annie Hristić, poslala je iz Londona jedan paket knjiga, a preuzvijen papinski nuncij iz Beograda poslao je 1000.— dinara. Iste godine osnovano je i omladinsko društvo, za mlađice, koji su svršili pučku školu, a ima cilj da unapredje javni moral i katoličku svijest. Omladinsko društvo priređuje predstave i zabave i vodi crkveno pjevanje. Do sada je upisano preko 50. članova.

Mladi predstavljaci »Mesije« sa svojim vodama:

1. O. Petrač, učitelj, 2. L. Glasnović, bilježnik,
3. P. Maculić, 4. Lj. Cibar.

Majgarevo. Naše Djev. dr. S. I. imade sad 147 članica, podijeljenih u 5 skupina s revniteljicama na čelu: B. Beloša, T. Beloša, K. Ipša, M. Turković, a glavarica je M. Stopanjčec. U prva tri mjeseca primile smo 380 naknadnih sv. Prcišti. — Udalio nam se proljetos 5 članica, među njima K. H. (Drugi put treba javiti potpuno ime tako vrijedne članice! Op. Ur.) U društvu nam je bila uzor čednosti, pobožnosti i revnosti napose za nakit crkve. Neka nju i sve udate članice dragi Bog milošću svojom prati u novom staležu. — Kod Božjeg groba vršile smo svoju društvenu dužnost nakita i klanjanja, a isto radosno kod Uskršnja. Kako nam je premeštem vrijedni g. učitelji prihvatile smo mi pjevanje i odgovaranje na koru pod vodstvom drage naše glavarice. —

Mali Iz. Dalmacija. Društvo »Kćeri Marijinih« preinačeno god. 1925. samo za djevojke od bivšeg mjesnog župnika g. Dr. M. D. Uredivši ga s potvrđenim pravilima dao se na posao. S početka išlo je sasvim dobro uz povoljan broj članica i kandidatkinja, prema je mnogo puta našlo na jaki otpor. Pod tim dušobrižnikom naše društvo učinilo je veliki korak naprijed. Poslije nekoliko godina došao nam je drugi, koji nije društvi posvećivao pažnje. Ali naše drage djevojke, znajući da su pod jakom zaštitom Bl. Dj. Marije nijesu klonile, već su ustrajale. I eto, hvala Bogu, dove nam treći župnik, koji nastoji da nas što bolje kao duhovni voda vodi pravim putem k Mariji. — Sada ima lijepi broj članica i kandidatkinja oko 60. Svake nedjelje i ovećeg blagdana imamo oko 3 sata pobožnost i krunicu Gospinu uz propovijed. Takoder svake prve nedjelje u mjesecu imamo zajedničku sv. Prcest, a popodne odborsku sjednicu. Uz Bl. Dj.

Cist prihod od predstave kao i dobrovoljni prinosi određeni su za gradnju narodnog katoličkog Doma, u kojem će pored čitaonice i zbornice biti i pozornica za predstave. Smatram da nije izlišno napomenuti, da su predstave posjetili i inovjerci iz okoline i vrlo se požvalno izrazili.

Lazar Glasnović
čipčinski delovoda — bilježnik

Dodatak Uredništva. Vrijedni dopisnici nju spomenuo ali treba da mi s pohvalom istaknemo kako u svemu on sam prednjači zborom i tvorom. Složio je dapače sam Božićni biblijski prikaz »Mesija« u tri čina, koji je vrlo pobudno djelovao na gledaoca. Čestitamo vrijednim Janjevcima na živoj katoličkoj svijesti. Poveli se i drugi za njima.

Mariju štujemo na osobit način sv. Janju, djevcu, kao svoju odvjetnicu. Na 8. prosinca proslavile smo 10-godišnjicu opstanka, zahvaljujući Gospodinu Bogu i Majci Božjoj za sve darove i ustrajnost, što smo dobile s neba. —

Preko — Dalmacija. Evo i nas, da se časkom javimo u našem omiljelom glasniku »Presv. Srca Isusova«. On dolazi mjesečno u velikom broju u naše mjesto od 200 komada. Samo čekamo, kad li će nam na vrata, da zakucu. Za njegovo proširenje najviše su poradili naše Orlice — Kćeri Marijine. Ove takoder mnogo rade i za ostalu našu štampu. Uz veliki broj članova sv. Jeronima one su već više godina raspaćale po 50—60 Kalendara Srca Isusova te sv. Franje. Ukupno dolazi u mjesto oko 400 komada raznih glasnika, a sve je zasluga Orlica i Kćeri Marijinih. Orlice imaju i svoju Euharističku sekциju pa svake nedjelje skoro sve stupaju k sv. Prcišći. Davale su i više zabava, među kojima se odlikuje predstava prigodom Euharističnog kongresa u mjestu: Smrt Djevice Marije (vidi našu

Orlice iz Preka u predstavi: Smrt Bl. Djevice Marije.

(sliku). Osobito su odlično nastupile sa svojom Duhovnom akademijom na blagdan Preciste Djevice 8. 12. prošle godine. Vecina ih sačinjava pjevački zbor: Sv. Cecilia. Svojim skladnim i višeglasnim pjevanjem uvezljuju službu Božiju. Prvi petak se obavlja svećanije te mnogo naroda obavlja Devetnicu spasa. Presv. Srce udjelilo još što življih katoličkih duh!

Sutlanska Poljana. Sekcija naknadne sv. Prcišći u našoj Mar. kongregaciji djevojaka primila je u drugoj polovici 1925. oko 700 sv. Prcišći. Ove godine: sićečan 520; veljača 160; ožujak i travanj po 200. —

Sv. Ivan Zelina. U naše Djev. d. r. S. I. stupilo je prošle godine 29 članica; 11 članica se udalo, među njima i vrijedna glavarica. Jedna je umrla i mi je pod barjakom i s vijencem otpratismo do groba. Jedna članica pošla je u samostan; dao joj dragi Isus svetu ustrajnost. Sv. Prcišći primljeno je oko 1000. Crkvu smo kitile cijele godine. Blagdan Presv. Srca proslavile smo osobito svećano. Pod barjakom smo sudjelovali u velikoj procesiji u Zagrebu slaveći 1000-godišnjicu. Hodočastile smo i Majci B. na Bistrigu. — Na blagovijest ove godine primljeno je 30 novih članica. Uzdajući se u milost Pr. Srca i dobru volju članica nadamo se da će Društvo sve više raditi za slavu Božju i napredak župe.

Glavarica.

Svakí član Apostolata treba da ima i svoj znak, koji ga sjeća na njegovu dužnost da Isusa nosi u srcu, na ruci i na čelu. U srcu — uvjerenjem, na ruci — životom, na čelu — javnim priznavanjem da smo Njegovi. Znak se dobiva kod Uprave Glasnika za D 10.—

MILODARI

poštom prispjeli Glasniku od 20. III. do 20. IV. 1926.

Antunovac J B raš. gl. 50 Bakar T M sabrano od djece 120 da se jedno crnče krsti na ime Josip, Svet. 10 raš. gl. 5 Misije 10 Bakarac B G raš. gl. 10 Berwyn B G 275. za Svetište, Bobovac raš. gl. N K 25 A K 25 Brčko sv. Misa 35 Brezovec F G raš. gl. 100 Brezovljani T M Svet. 10 Brod n. S. Svet. T R 20 J S 25 J P raš. gl. 6 misije 10 Brod Moravice M K raš. gl. 30 Brusje J D raš. gl. 18 M M 10 Butte, Amerika J F sv. Mise 107 Carevardar B S Svet. 50 Černa M S Dom b. L. 20 Chicago M B 25 za Svet. Cirkovljani G T raš. gl. 10 Čerkovec A C sv. Misa 30 Djakovo B K sv. Misa 20 Don. Bebrina F J raš. gl. 10 Dol. Andrijević S S Svet. 50 Donji Miholjac A C Svet. 25 raš. gl. 25 Drenovci I J Kr. sv. A. 50 raš. gl. 10 Drvar I K Svet. 15 Dubročan M S kr. sv. A. 20 Dubrovnik M S raš. gl. 13 V M Misije 100 Feričanci raš. gl. M B 10 P R 10 Gašinci G R Misa 30 Gata N N za obrać. griješn. 80 Gjurgjevac kr. sv. A. K Š 10 Svet. M P 8 Gor. Garešnica A A kr. sv. A. 10 Gospic S. sv. K. raš. gl. 7 V S Svet. 20 Hlebine J J sv. Mise 50 Illok A B raš. gl. 10 Indiana Harbor J R Svet. 1 dol. Jakšići raš. gl. F S 20 M A 10 Jastrebarsko 7 H Misije 10 raš. gl. 10 A B raš. gl. 3 Johnstovn A T Svet. 14.69 Bal. F 35 za Svet; 25 za misije. Joliet J M sv. Mise 42.46 Kastov K B raš. gl. 100 Komarnica T K Misa 20 Krapina E K Svet. 100 Križišće A M raš. gl. 20 Kutjevo A B raš. gl. 8 Lokve T H Misa 50 Lorain F K Svet. 29 kr. sv. A. 28 Mačkovac M R sv. Mise 32 Mahićevo Svet. K M 3 M G 7 Male Dražice F K sv. Mise 20 Melcher G M Svet. 55. Mihaljević M M Svet. 20 Milice E Š raš. gl. 10 Mitrovica S P raš. gl. 50 A J Misa 20 Molve A T crnici 5 M T raš. gl. 10 Mrzović M K Svet. 10 Mrkopalj A S Dom b. L. 50 Nađice N N 10 raš. gl. Nikinci N R raš. gl. 15 Novi Sad T B 200 da se jedno muško i žensko crnče krsti na ime Stanislav i Ljubica Novska N L Svet. 50 Osijek T Z svec. poml. 100 M R raš. gl. 20 Pittsburgh A S za misije 110. Plavirica Gor. M M raš. gl. 10 Podgradje M Š raš. gl. 20 Požega J O Svet. 25 Prelošćica M Š raš. gl. 10 Privlaka T S raš. gl. 150 A J crnački sveć. poml. 100 Svet. 10 Afric. crnca 10. O A 10. Prozor S Ć za pokršt., jednog crnca na ime Zvonimir 100 raš. gl. 32 Psarjevo gor. S P raš. gl. 20 Radoboj K F Svet. 100 Rastovo A G raš. gl. 8 Ravna Gora D A za pokršt. jednog crnčića na ime Antun 100 Ć A pokršt. crnčića na ime Josip 100 Ruma J M Misa 20 Salis E N raš. gl. 20 Sarajevo Š M mal. sjem. Travnik 50 K B za misjonare medju poganicima 300 M Š Svet. 20 Selce Ž. u. Misije 50 raš. gl. 66 Slano G M Svet. 10 Sombor za crnce I R 15 B E 10 Sotin K T kr. sv. A. 20 Svet. 20 M M raš. gl. 13 Strahoninec K P raš. gl. 10 Strujići J T Svet. 100 kr. sv. A. 80 Subotica raš. gl. T B 100 E K 42 V R Misa 30 za crnčića da se pokrsti na ime Gabor Josip 100 Sunja G K kr. sv. A. 10 Sušak Š D za pokršt. crnčića 100 Sutivan R L J Svet. 50 Šamac raš. gl. R V 10 V R 10 Španovic A N raš. gl. 15 K T 10 Tiborjanci M J raš. gl. 30 N N za obr. griješn. 20 Tisovac V B Dom b. L. 100 Trnjani M N raš. gl. 8 Trnovec M Z Svet 17 Tuzla D B raš. gl. 100 Valpovo M A raš. gl. 5 Varaždin raš. gl. D 25 Z V 125 Misije V L 100 M C da se crnčić krsti na ime Ivan 100 L P Dom b. L. 20 kr. sv. A. 20 raš. gl. 100 Velaluka J A Svet 10 Velika Gor. Š J za Svet. 25. Vidovec V B raš. gl. 15 Vidovice I Ž raš. gl. 50 Vinkevci M Ć raš. gl. 25 A C Svet. 9 Virje M H raš. gl. 10 Ć E Svet. 20 Virovitica V D Svet 10 Vranjic J I Svet. 100 J J raš. gl. 25 Vršac V C raš. gl. 100 Zagreb NN 100 da se jedan crnčić krsti na ime Ante. O D O 60 da se crnačka djevojka krsti na ime Marija Terezija, S J raš. gl. 50 H J 1000 za Svetište Zelenika G G kr. sv. A. 14 Županja M B Misije 10.

Za »Malo sjemenište Družbe Isusove« u Travniku od 15. 2. do 25. 4. 1926.
 Opat M. Segershmed, M. Bistrice D. 1100.—Žup. S. Pavunović Koprivnica 100.—
 Dek žup. M. Galović Bošnjaci 50.—Žup. L. Rusan Remete 50.—Žup. Stj. Kalamari
 Ruševi 50.—Žup. Stj. Topolić Kaptol 200.—Žup. A. Kolaric Vrbovec 100.—Žup.
 I. Kralj Stenjevac 250.—Preb. J. Sokol Djakovo 100.—Dr. J. Marić Zagreb 450—
 D. Katalinić K. Starci 500.—C. Kolonić Goričan 020.—Ob. Salopek Zagreb 100.—
 Nepoznata osoba dala je zlatni lanac.

Dostoj se, Bož. Srce, naplatiti svima, koji nam dobro čine, životom vječnim!

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu—Lj. Dostal, D. I. rektor
 Urednik: J. Vrbanek D. L. Tiskom Glasnika Srca Isusova: A. Alfrević D. I.

God. 35.

1926.

Broj 7.

Suzbijanje protestanskog rovarenja.

Nakana Apostolstva molitve za srpanj, odredena od sv. Oca pape.

Nije nam sada riječ o onim mirnim građanima, koji se drže protestanske vjere, ali u nikoga ne diraju. Mi treba da sad dignemo glas na molitvu i prosvjed proti ogromnim poduzećima onih protestanata, koji se širom svijeta zaljeću među vjerne katolike te ih smućuju i upravo sile na otpad od jedino prave Isusove vjere i Crkve rimokatoličke.

Kako narodna priča govori o zmaju sa sedam glava, tako je upravo s tim protestantizmom. Jedno mu je tijelo: grdosija otpora, duh oholosti; glava ima ne sedam nego 77, to jest toliko, koliko nađe sposobnijih vikača po brojnim svojim sektama. Pitaš li njihove male izaslanike, što obilaze i naša sela nuđajući krivovjerske svoje knjige na prodaju, neka ti kažu, što hoće da postignu, odgovaraju: »Ništa nego Evandelje naviještamo«. Čitaš li pak iskrenje govore njihovih prvaka, svima je jedno u srcu i pred očima rastrovati katolike. Priznaju to i oni mali, ako ih točnije pitaš: »Poštujes li sv. Oca papu kao Kristova namjesnika? Vjeruješ li da on nepogrešivo uči, što nam je vjerovati i činiti za spasenje?... Baš iz odgovora na ta pitanja razabrat ćeš

koji duh ih vodi.

Duh mržnje. Mi katolici ne zaljećemo se ni u raskošničke župe ni u protestanske ili židovske bogomolje, već idemo k paganima, da im donesemo svijetlo vjere Isusove i toplinu ljubavi njegove. Ovi pak protestanski rovari uživaju u tom, kad samo mogu katolike pokvariti. To je više nego nešnošljivost to je mržnja. To je i **duh razaranja**. Poznato je naime, da protestantizam vodi do racionalizma to jest, da si svaki sam vjeru kroji, dok na koncu svaku ne zabaci. U djelu »Christian Work in S. A.« I str. 21. vele i sami, da im baš ne uspijeva ljudi popraviti. Njihov rad u praksi vodi u boljševizam, kako se najčešće vidi kod njihovih pristaša u državi Peru, gdje svoj boljševizam zovu »tihuantisuyo«. Ako dakle po plodovima sudimo njihov duh, svakako ga moramo nazvati **zlim duhom**, jer rodi nečistoćom, neprijateljstvom, spletkama, zavišću, ubijstvom... Gal. 6, 19.

Sredstva su im: novac, zavodenje i nasilje.

Same godine 1922. sabrala su protestanska društva 70 milijuna dolara za rad proti rimokatoličkoj Crkvi. Toliko je od prilike iste godine stajalo uzdržavanje cijele naše države. Sad razumijemo, kako se mogli i kod nas odjednom pojaviti toliki njihovi rovari, koji su bez ozbiljnog zanimanja. Obilaze po kućama i nude nešto za novac, a nešto na dar krivovjerske spise, na primjer: »Put Kristu«, »Slavan dolazak Kristov«, »Naša nada«, itd. Sipat će ti pol dana svoje laži i izvraćanja sv. Pisma, samo ako hoćeš da ih slušaš. Čovjek odmah vidi od takove »trgovine« on ne živi. Tko ga dakle plaća? Gospodari iz New-Yorka, Hamburga i Novog Sada. I ti drznici usuduju se nama spočitavati što slušamo r i m s k o g a p a p u!

Da zaraze katolike svojim naukama otvaraju zabavišta za djecu, kina i kazališta, dapače se uvuku i u državna oporavilišta za mladež. Na velikom svom sastanku prošle godine u Montevideu stvorili su osnovu, kako će ma i silom zavladati javnim životom u državama Južne Amerike. Tude su g. 1925. radila 2243 njihova misjonara. U samoj Braziliji imadu 120 velikih crkvenih organizacija sa 1.765 crkvi, 1275 nedjeljnih škola i 81.287 učenika. U prosvjetljenim dijelovima Indije, gdje je katolicima uspjelo obratiti do 3 milijuna pogana, broj njihovih pristaša porasao je već na 2 i pol milijuna. Ovi i slični njihovi uspjesi kobni su u toliko, što su te duše velikom većinom izgubljene za pravu Isusovu vjeru i Crkvu.

Što je nama do toga?

Isporedimo li njihova naprezanja drugdje i u nas, to vidimo — Bogu dragomu hvala — da im u nas ruže ne cvatu. A čini se da i ne ulazu toliko truda, kad vide, da njihovu ulogu vrše u nas neki nevrijedni i raskolni svećenici, koji hoće da ih zovu »starokatolicima«. Tko za njima ide, u istu propast srta, jednako Boga vrijeda, sramotno svoju rimokatoličku Crkvu ostavlja, jedinstvu i snazi hrvatskoga naroda škodi, baš kao da je pošao k ovim protestanskim rovarima.

Dvoje treba da još ipak gledajući njih uvažimo. Prvo: i mi smo djeca one iste majke Crkve, proti kojoj oni toliko u drugim stranama rade. Ako ona u Južnoj Americi trpi — to n a š a m a j k a trpi; ako duše u Indiji propadaju — to n a š a b r a č a propadaju. Prikazujmo molitvu i trpljenje za m a j k u i b r a č u s v o j u !

Drugo, što pobuduje u nama pogled na te protestanske rovare, jest: b o l i s t i d n a d v j e r s k o m p o s p a n o š č u t o l i k i h k a t o l i k a. Upravo taj nehaj daje njima odvažnosti da se usude katolicima doći. Kako se brzo pobrali iz mnogih mjesta Belgije, Španjolske, Venezuele i drugih krajeva, gdje je katolička mladež odgovorila složnim prosvjedom i — batinama. Tako budnu svijest podržaje d o b r o š t i v o i k a t o l i č k a d r u š t v a. Hoćete li, da nam domovina ne postane pozorištem i tog protestanskog rovarenja, pristupite u katolička društva i čitajte čestito katoličko štivo.

Prosvijetli Božansko Srce naš narod, da to shvati i prihvati, dok mu je još čas spasenja !

J. Vrbanek.

GLEDAJUĆI BOLNO SRCE...

Boli su Isusove orude, kojim Bog kleše ljudske duše, da postanu svete i savršene.

Kake, Bože moj, Tvoja milosrdna ruka da žeže, pali, siječe?
Pa baš na najosjetljivije, najbolnije mjesto?

Zar ne vidiš, Gospode, naše suze, naše uzdisanje?

Zar ne vidiš da nas boli jako?

Da, Ti vidiš, znam sad, i razumijem Tvoje milosrde.

Svijetla zraka iz vrta Getsemane, sa Golgotе, iz Tvoga raskrvavljenog Srca pada u dušu moju. Sve razumijem. Sve mi je jasno.

Bez bola nema ljubavi, je li? A moja duša želi da Te ljubi jako, beskrajno. Smijem li da kažem kako? Smijem li da ponovim ono, što ti reče Mala Tvoja miljenica, smijem li da kažem, da želim da Te ljubim do u smrt.

O Ti Neizmjerni, Jaki, Silni, pomozи slabost moju.

Evo, Gospode, reži, pali, sijeci, gdje hoćeš, kako hoćeš, kad hoćeš, samo daj, da mi duša bude sva sveta, sva čista, sva lijepa.

*
Velim trnov vijenac, koji me
čini Tebi sličnom!

PODRAVSKA RUŽICA.

U Koprivničkom Ivancu usnula je na Božanskom Srcu dne 10. svibnja o. g. **Katica Marčec**, maturantica i kandidatkinja držbe »Kćeri Božje Ljubavi».

Manjkalo je samo 5 dana do punih 16 mjeseci, otkako je taj cvjetić Isusov u velikim bolima — ali upravo svetačkom strpljivošću — dozrijevao za lijepi raj. Uvijek vedra, uvijek mila, imala je blagu riječ ljubavi za svakoga, koji bi je pohodio tako, da su u selu posumnjali, da li je u istinu »betežna«. Kad bi je sažaljevali, što tako dugo leži, ona bi se začudila i rekla, da joj tjedni prolaze brzo kao dani. Svojim uzgojiteljicama, č. ss. družbe »Kćeri Božje Ljubavi« u Koprivnici, koje su je često pohadale, znala je reći: »O, ja znam za koga i zašto trpim, Vi ste me tako naučile«. Kod tih riječi uprla je dubok pogled, pun nadnaravne ljubavi, u krasno raspolo, koje joj je dobra majčica postavila uz krevet. Uz raspolo visila je uspomena na prvu sv. pričest, diploma Marijine kongregacije i sličica sv. Terezije od Maloga Isusa, zaštitnice njezine kandidature, koju je bolesnica osobito štovala i ona je bila prva, koja je u svom rođnom seocu posijala sjeme pobožnosti toj tako dragoj i miloj svetici.

»Za Isusa — za duše!«, — ponavljala je neprestano. Kad joj je ljuti kašalj lomio izmučene grudi pritiskala bi križić na usne i tiho šaptala: »Za Te, za duše!« Kad bi joj dah postajao sve brži i srce sve naglijje kucalo, znala je zanosnim pogledom na svoju raspetu Ljubav govoriti: »Bit će više za Njega«.

U svojoj bolesti bila je ona pravi apoštoli, jer je znala zgodnim načinom i druge na molitvu poticati. U korizmi je danomice poredala na svom krevetu 14 sličica križnoga puta, pa je uz svoju majčicu i druge pozivala, da s njom obave pobožnost križnoga puta. Svaku bi sličicu ukratko razjasnila, onda bi svi zajedno molili i pjevali. Naišli bi i seoski momci. Ozbiljno znala ih je opomenuti, da kleknu i pobožno mole ili da ostave njen dom. Uvijek bi ju poslušali. Priučila je svoju majčicu i druge na male žrtvice, kako je to ona naučila u školi sv. Terezije od Maloga Isusa. Kad bi joj majčica pohitila prozoru, da vidi svatove, koji bi prolazili mimo prozora ili što slična, milo bi je pozvala: »Majčice! najte na oblok gledati, vidite to će biti mala ali draga žrtvica Isusu«. Slične opomene ponavljala je svakom zgodom tako, da joj je konačno priznala i majčica: »No sad razumijem, kako je Mala Terezija po malim žrtvama postala velika svetica, jer ustrajati u neprestanim malim žrtvama nije tako lako, kako sam to ja mislila prije«.

Prvi petak svakoga mjeseca bio joj je pravi svetac, jer se taj dan udostojao Gospodin, da pohodi njezin dom. Cijeli mjesec radovala se tom danu. Kako još za zdravih dana, pripravljala se i u bolesti na taj dan devetnicom presv. Srcu.

Primivši zadnju pomast radosno uskliknje: »Pripravna sam Gospodine!«, a majčici je prišapnula: »Da znate, kako sam sretna!« U zadnjim časovima još združila je svoju smrt sa gorkom mukom i smrću Isusovom i prikazala je kao čin ljubavi i pokore i kao žrtvu za potrebe sv. Crkve, za svećenike i za Jugoslavensku provinciju družbe Kćeri Božje ljubavi, kojoj je pripadala. —

Majčica mile pokojnice ostala je sama na svijetu, ali je od svog pokojnog djeteta naučila dizati pogled pun vjere i nade preko groba spram vječnog raja. Na samrti preporučila je Katica svojoj majčici da otkupi jedno pogansko dijete i da ga nazove njenim imenom. Tu zadnju želju jedinice svoje ispunila je tužna majka.

Katice naša, koja si bila u legiji, koju si je sv. Terezija od Maloga Isusa od dragoga Spasitelja izvojštila, isprosi i nam i mnogim dušama tu veliku milost, da živimo i umremo kao Ti, kao male žrtve milosrdne Ljubavi.

M. r.

DVIJE ZA LJETO.

Brižni pastir stada Kristova presv. g. Dr. Srebrnić, biskup krčki, izdao je baš u pravi čas lijepu okružnicu o čednom odijevanju, koja će biti i svima na pouku. Eto glavnih misli iz nje.

»Svetost i ozbiljna veličina hrama Božjega zahtijeva od svakoga vjernika, te uopće od svakoga posjetioca među drugim i to, da nije sablažnjivo odjeven, kad ulazi u nj i boravi u njemu.

Zadnjih godina počele su naime osobito ženskinje mnogo grijesiti protiv toga inače samo po sebi razumljivog zahtjeva. Ipak moram priznati, da se, hvala Bogu, velika većina naših domaćih žena, djevojaka, i djevojčica još uvijek čvrsto drže starih i čestitih običaja te se rado nose onako, kako su ih njihove pobožne majke naučile. Hvalim ih radi toga, te im dovikujem, neka se u pogledu odijela svuda, a osobito u crkvi drže onoga, što odgovara lijeponi stidljivosti i čednosti.

Führich: Bl. Dj. Marija ide u pohode Elizabeti. Svetkovina 2. srpnja.

Ipak se opaža u nekim krajevima i kod nas, da su nekoje žene i djevojke započele, kako se čini, misliti, da sveta stidljivost i čednost za nje više ne vrijedi, te se prema tomu naročito u toplijie doba počele oblačiti, kao da bi htjele prodavati svoje ruke, noge i život svoj. Nije takav način odijevanja naš domaći način; to je tudja roba, što su je donijeli stranci k nama ili one ženskinje, koje služe ili su boravile izvan naše zemlje i ne će, da se nose kako su ih majke učile. Ne treba, da Vam potanje opisujem, kakav je taj način sablažnjivog odijevanja kod mnogih ženskinja, ali je to način, koji je s jedne strane povodom premnogih nečistih grijeha, i s druge strane dokazom, kako nisko su pale pogledom na sv. stidljivost i poštovanje andeoske kreposti one žene i djevojke, koje ne će, da drže svoje tijelo sakriveno, kako to zahtijeva šesta zapovijed Božja.

Radi velike sablazni i velikog čudorednog zla, koje takova ženska moda očituje i širi, svuda su po čitavom svijetu katolički biskupi dizali i dižu svoj glas oštro osudjujući sadašnju žensku modu i bezobzirno određujući, da ne smije ni jedna ženskinja, koja je nedostojno odjevena, unići u hram Božji i ondje boraviti, a još manje biti pripušte-

na k svetim sakramentima. Prošle godine n. pr. nije smjela ni jedna ženska prestupiti prag svetih vrata u bazilici svetog Petra u Rimu i uopće ući u one bazilike, koje je valjalo pohoditi za polućenje jubilejskog oprosta, ako je bila tako drska te se pokazala u sablažnjivom odijelu. A sablažnjivim odijelom smatra se sva-k-o — i to je najmanje štose u tom pogledu zahtijeva — koje ženskih ne pokriva tako, da zatvoreno siže na ledjima i prsima do vrata, do ispod koljena na nogama i do ispod lakata na rukama. Osim toga se smatra nečednim i nedostojnim takodjer ono odijelo, koje je sašiveno od tkanina prosijevnih, prozirnih i mrežastih, tako da ne sakrivaju tijela, nego ga pače još više otkrivaju. Strogo je dakle zabranjeno, da u crkvu ulazi i u njoj boravi bilo koja ženska, ako nije u pristojnom odijelu. Sama pak sebe isključuje od sv. sakramenata, ako se pogledom na pristojnost u odijelu ne drži zakona Božjega i volje sv. Crkve. Ne zahtijeva se novo ili skupo ili svileno odijelo, ali se zahtijeva, da je odijelo pristojno. Odredba se doduše odnosi samo na hram Božji, ali je vidljivo, da je nedostojno i sablažnjivo odijelo, koje isključuje ženskinje od polaska hrama i primanja sv. sakramenata, zabranjeno i grijesno i izvan crkve, u školi, u uredima u javnosti ukratko svuda.

Lijepo Vas dakle pozivljam, da zabacite daleko od sebe već sam pokušaj, da bi pogledom na način svog odijevanja gazili svetu stidljivost i bili iskrnjemu na sablazan i povodom grijeha i grijesili protiv šeste zapovijedi Božje. Kršćanski ocevi budite strogi gospodari na tome polju te ne dozvolite, da Vam nedostojna ženska moda kalja kuću i kvari kršćanske običaje u obitelji! Kršćanske majke, budite svjesne, da ćete dragom Bogu teško odgovarati, ako u tom pogledu bilo vi ili vaše kćeri štogod propuštate!

Svojim svećenicima nalažem još posebice, da ne smiju ni jedne ženskinje pustiti k svetim sakramentima, ako nije pristojno obučena kod pričešćivanja treba svaku mimoći, koja nije odjevena, kako gore opisano. Pogledom na sv. krizmu neka se pamti već sada, da ne ču ni jednoj djevojčici podijeliti taj sv. sakramenat, ako bude ona sama ili njezina kuma nepristojno odjevena.

Ta odredba glede odijela vrijedi takodjer za učestvovanje kod vjenčanja i krštenja u crkvi ...

Složni budite svi u tome, da sablažnjivu nošnju osudjivate i prezirete kao nošnju, kojom se vrijedja šesta zapovijed Božja. Zabacujte je i držite se čvrsto svojih starih običaja. Bog vas u tu svrhu blagoslovio!

Druga grdna ljetna moda jest: zajedničko kupanje bez razlike spola. O tomu piše glasoviti biskup Keppler ovako: »To je jedna od onih nepristojnosti, koje ispijaju mozak čudorednog zdravlja naroda i prijete mu propašću. Ta i sami rimske carevi borili se protiv te pogibeljne nečudorednosti. Hadrijan, Marko Aurelije i Aleksandar Sever strogo su zabranili zajedničke kupelje. Crkveni sabor u Ladićej g. 372. zabranil zajedničko kupanje pozivajući se na to, da se to i kod pogana zamjeralo.

Kako je to sramotna osuda za katoličke muževe i mladiće, žene i djevojke, koje tu nepristojnost čine, pa time dokazuju, da nemaju ni toliko čuvstva čudoređne finoće kao pogani... Svuda — pa i kod nas — vide se strašne posljedice ove razularenosti, najviše pak u propadanju obiteljskoga života... Takovo kupanje ne pere, ne čisti nego zamaže tijelo, poštenje i dušu...».

ZAUDARA OD LIJENOSTI!

»Moja milostiva zaujtarkuje u krevetu«, poхvalila se pred drugima, u mojoj prisutnosti, jedna soberica. Htjela je reći: »Ne, nisam ja kako su druge. Služim i ja, ali vidi te kod koje!« i čudan slučaj. Bila je to supruga jednoga visokoga činovnika. Ovaj umre i gospođa je dobila mirovinu, ali spram prijašnjeg dohotka za nju jako malenu. Gospođa me molila, neka je preporučim da dobije koju potporu. Ne znam, kako je kafu uzimala onda.

Nije lijenost kad čovjek u bolesti otpoćine. Ali je ružno, baš kako je ovaj »netko« na slici ružan, kad zdrav čovjek neće da radi.

Lijenčina — uživa dok gdjegod u hladu spava. Ali, kako dugo uživa?! Iza toga ili prosjači, ili krade, ili dugacija nepošteno živi.

Tat bude tat, jer neće raditi. Lijenčina! Čovjeku, koji radi, ako se i trudi i muči se, bude mu ugodno, kad vidi, da ima kakav takav plod od svoga rada. Ako i ne ide sve, kako si želi — a komu ide?! — ipak ide. Uživa baš u tom, što ide, ako i pomalo.

Bio sam jednoč kod jednog župnika — stari znanac i prijatelj. U Slavoniji je. Župa mu čisto njemačka. Kako je došlo do toga, da su ovamo došli toliki Nijemci? pitam. Eto kako odgovori župnik. Žene su naše pjevale: Volim kolo plesat, nego djecu radat. A muževi — sjedili u krčmi ili se zavalili u hlad. Što je od njih? Nestalo ih je. Danas ih je još samo nekoliko kuća — pet, šest onih starih naših, drugo sve sami Nijemci. Takovih župa ima u nas nekoliko...

A jedan mi doseljeni na njihovo mjesto Šabac jednoč rekao: »Mi jedemo, i kako vidite jedemo dobro, ali — mi i radimo! Nerad i neradanje je naš narod u nekoliko mjesta poubijalo.

»Lijenčino! hajde mravu i uči se raditi!« opominje sv. Pismo, Rec. 6, 6.

Ima još jedna lijenos, koja se zove duhovna lijenos. Ova je sedmu glavni grijeh. Ova druga lijenos vodi u onu prvu. Moguće, da je i protivno. Čovječe srce je kao njiva. Ako ne siješ u nj dobro sjeme, sam će po sebi rasti u njemu svakojaki drač i korov, koprive i trnje.

Čovjek je ko željezo ili drvo. Ako željezo negdje stoji i š njim se ne radi, ono zahrdavi i raspada se. I čovjek isto tako!

Slugu, ako i ne krade, ne opija se, nije grub, ipak ga gospodar počera ako je lijen. Tako će i dragi Bog čovjeka. Moliti? Oh, dosadno mu je. K misi? Oh, tko će tako rano ustati?! Na isповijed? Ostavi me, daj mi mira...

Neki se čovjek dugi niz godina ljutio, što mu sva vrata na kući strahovito škripaju. On sjedi kod stola i piše. Dode neko, otvori, a vrata zaškripe da mu se koža ježi. Spava i u snu čuje, kako vrata škripaju. Jede, evo ti se otvore vrata i zaškripe, da mu žlica pane iz ruke. Ide on sam vanka, vrata zaškripaju, a on lupi njima, da se stan potrese. A bio je lijen, da uzme malko ulja da ih zalije; drugoga pak nije pustio, da to učini.

Tako škripi gdjekom i gdjekojemu u duši, a on je lijen, da ide u crkvu i da u isповijednicu to uredi.

A sada gledaj na sliku, tko je taj, koji tako fino obučen ovako lijepo, udobno počiva na jastuku? No, tko je?

Reci lijencini: Ili si ti ili je tvoj rođeni brat. Duga ušesa, utaknuta mu u glavu, govore, da ne će biti u njoj mozga na pretek.

Matija Rihtarić.

NA SJEVERNOM POLU.

Novine su donijele, kako je zrakoplov »Norge« 13. svibnja proletio preko sjevernog pola. Taj je čas bio svečan. Aeroplani se poče lagano spuštati prema toj tački naše zemlje, koja je sva u ledu. Amudsen, voda ovog poduzeća, spusti na tle norvešku zastavu na željeznom kopljtu; zatim spusti i Amerikanac Ellsworth zastavu svoje domovine, te Talijanac Nobile zastavu Italije. Oko tih je zastava kružio aeroplani nekoliko puta. Koje veselje u srcima tih ljudi, koji su eto prvi o svih ljudi prešli preko sjevernog pola! Ovo su oni javili brzovatom bez žica odmah iz aeroplana onaj čas, kada su došli i spustili spomenute zastave.

A mi? veselimo li se, kada u nebo šaljemo svoje strjelovite molitve? Ta one ne padaju na ledeno tlo niti na mrtvo zemljiste, nego na Srce našeg milog Boga, koji nas ljubi i na nas neprestano misli.

Oni su odvažni vještaci poduzeli tako teško putovanje, samo da istraže nešto kamo ljudi još nijesu doprli. Nijesu se žacali da i život svoj izlože smrtnoj pogibelji, jer ih znanost tamо vukla. A mi? Što radimo mi, da se popnemo do nebeskog pola, do Boga svoga?

*Ako ste malokrvni, blijadi, ako imate slabe žive, ako nemate teka, ako ste malarični, ako imate slabu i neraspoloženu djecu isprobajte

»ENERGIN« željezovito kina víno, i bit ćeće zadovoljni.

Poštom i doplatom šalje: Laboratorij »ALGA« Sulak 3 velike boce za 128 Din. 6 vel. boca za 248 Din. 1 mala badava.

OPROSTENJE.

Omladinski pisac Kristof Šmidt pripovijeda ovaj događaj iz svojega dječaštva. Jednoga dana udario je neki susjedni dječak Kristofova brata kamenom. Udarac je bio vrlo jak. Bratu je isteklo iz rane obilno krvi. Kristof i ranjeni brat pohitiše svojemu ocu. Molili su ga, neka tuži oca toga dječaka sudu. Željeli su, da otac i sin pretrpe kazan. Ali njihov je otac mislio drugčije, pa reče svojoj djeci: »Taj dječak potjeće iz siromašne obitelji. U njoj ima mnogo djece, a majka im je bolesna. Mi ćemo tomu obijesnome dječaku oprostiti. Sveti evanđelje uči nas, da za zlo nikad ne vraćamo zlo, već dobro. Zato odnesite toj siromašnoj obitelji ovaj dukat. A ni riječju da nijeste spomenuli onoga kamena!« I otac izvadi dukat i dade ga Kristofu.

I otac i majka onoga dječaka već su čuli, što im je dijete učinilo. Stoga su bili u strahu. Kako li su se začudili, kad su mjesto karanja primili novac! Njihov obijesni sin klečeći je molio Kristofova brata, da mu oprosti. U znak pomirbe donio je poslije ranjenome drugu vjenčić, što ga je sam spleo od poljskoga cvijeća.

Eto čime je urodila blagost Kristofova oca. Obijesni dječak dao je potpunu zadovoljštinu za svoj prestup. Da je stvar došla pred sud, možda bi nastala između obje obitelji mržnja. A ovako se stvar mirno uredila. Odsele su ta dva dječaka bila jedan drugome vrlo dobri, pa ne bi nikad nijedan drugome što na žao učinio.

DJeca obratila majku.

Pralja je, udova ratnika, ima sina od 18 godina i kćerku od 11. »Rodena sam Slovakinja, reče mi, luteranske vjeroispovijesti. Kada sam se pred 19 godina htjela vjenčati stupila sam u katoličku Crkvu, onda sam se ispovijedila i primila sv. pričest, od onda me kod ispovijedi nije bilo. Znadem moliti samo »Oče naš«. Bojala sam se da bi me svećenik grdio što i drugo ne znam moliti... Moja djeca mi pripovijedaju što ih gosp. katehet u školi uči... To me je sklonulo, da se nakon toliko godina s Bogom izmirim. Setra ću doći...«

ZAŠTO IMA SIROMAHA.

Mala Dragica zavukla se u jedan kut svoga velikog voćnjaka i tiho je plakla. — Što je, Dragice? Zašto plaćeš? upita je majka.

Ah, znaš, mamice, vidjela sam susjednog Ivicu, kako je jadan i siromašan pa plačem, jer ima siromaha.

Majka se malko zamisli, a onda reče: »Znaš dijete, istina je, siromaštvo je vrlo teško, ali ne zaboravi, da je i dragi Isus bio siromašan i to tako siromašan, da nije imao kamo glavu svoju nasloniti.«

— A zašto je Isus htio da bude siromašan i zašto dopušta da ima tako velikih siromaha?

— Mala moja, što da ti kažem? Isus je Sin Božji, On je najmudriji, On zna, što je najbolje za čovjeka. I sam je bio siromašan zato, da pokaže put, kojim

Ijudi treba da idu. Siromah je bliži dragome Bogu i lakše dolazi u lijepo i bogato nebo, a uza to bogatiji ljudi imadu prilike da čine dobro darivajući siromaha.

RADOST TATINA.

— Tata, hoćeš li, da ti zapjevam pjesmicu, što sam je naučila u školi?

— Hoću, dušo, da čujem.

I malo Bukica zapjeva: Ovako se ruke miju...

— A šta ste još učili?

— Znaš učili smo i ovu: Miš mi je polje popasel...

— A »Lijepu našu« još niste naučili?

— Nismo.

— A Majci Božjoj niste nikakvu pjesmu naučili?

— Nismo.

Bukica vidi, da se мало smrklo tatino lice i pomisli: — Aha, znam što će, razveselit će tatu. Seka će me naučiti pjevati.

Iza par dana dove malo Bukica do sobe, gdje je tata spavao i upita tihu mamu: »Je li tata još spava?«

— Da, dijete moje, tata je još u krevetu.

A mala Bukica stane kod vratiju pa izvije svojim tankim glasićem: Marijo, Majko ljubljena, a iza toga: Ljepa naša domovino.

Zasjalo je lice tatino na tu nježnu ljubav male Bukice i zovnu je: »Dodi, dušo, ti si radost tatina«. Bukica potrči u njegov naručaj sva sretna, što je razveselila dobrogata tatu. No nije to samo bila radost tatina, nego i radost njezina andela čuvara i dragoga Isusa, koji je sve to gledao.

Najljepši odmor.

U CRKVICI...

U crkvici sred oltara
Tam' je moja sreća —
Samo tamo duša moja
Voljko se osjeća.

Tamo slušam, što mi Isus
Milo, tiho zbori —
Moje srce tada sretno
Od ljubavi gori...

O. F.

ZAŠTO JE U KATOLIČKIM CRKVAMA TIŠINA.

Mnogo puta sam čuo, kako se naši pravoslavní izražavaju u užem prijateljskom krugu, da je u katoličkim crkvama ljepše, nego u njihovim. Zanima me, šta se to njima sviđa kod nas. I dobio sam odgovore: jer se tamo propovijeda, jer je tišina, jer se Bogu smole...

Dok oni to dobro primjećuju, Bog zna, da li i naslućuju odakle to katolicima? Dvojim, da bi naslučivali; jer za to se traži puno vjerske prosvjete.

Kaolik znaće, da je tu u crkvi Onaj, koji vazda živi i kraljuje. Za to se spušta pred njim na koljena i šapuće iz dna duše: Hvaljen Isus! Katolički je tako uvjeren o prisutnom Isusu, kao i o drugim osobama, koje viđi pred sobom. A to za to, jer mu to jamči Isus Krist koji reče: »Ovo je tijelo moje«. To pak jamstvo mu je veće, nago i ijamstvo vlasti i očiju.

Odatle ona tišina i sabranost u našim crkvama: iz vjere, žive vjere, da se naizazimo pred živim Bogom, koji je pod oblikom kruha i vina prisutan. Zato su u katolici i sklonni, jer osjecaju, da iščezavaju pred vječnom tajnom: Isusom Bogom. Tu oni osjećaju potrebu, da iznesu pred Njega, svoga Boga i sav život svoj; pa imadu mnogo toga da mu kažu. Zahvaljuju mu za sve, što su dobili prošte sedmice, jer znadu, da bez njega ništa nije bilo; izmjeruju se s njim, ako su prouzročili kakav nemir; prose ga za slijedeći tjedan za sve što im treba za dušu i tijelo. Kako ne će biti mir ondje, gdje se ljudi bave ovako uzvišenim i to sasvim nutarnjim duševnim posloom.

Drugi to sve nazivaju fanatizmom, premda neznaju sami ni što riječ znaći. A hoće reći: to je previše. Dakako njima je previše, jer »vjelesni čovjek ne može razumjeti onoga, što je duhovno«. To znaće: onaj koji nema vjere, ne može razumjeti ni onog života, koji izvire iz vjere. Slično se osjeća bolesnik, koji ne može nikakove hrane ni okusiti — ako onaj koji je zdrav kraj njega tečno jede. Njemu je »previše« koliko onaj jede.

Ali kad bi oni mogli shvatiti, da time još nije svršeno ono udubljenje u tajne Božje — ništo ono, što je s tim udubljenjem skopčano, možda bi se ipak nešto više zanimali za taj tajanstveni život.

Dok se naime kaolik klanja Bogu — udovoljio je nagonu srca, da iskaže poštovanje Onomu, koga je spoznao kao svoga najvišeg neovisnog gospodara, ljubitelja svoga i svako dobro svoje. Ali ti-

me je udovoljio ne samo svome srcu, nego i volji toga Gospodara, koji mu onom prijikom ulije u dušu iz mora zasluga Isusovih. Duša pak svjesna, da je izvršila svoju dužnost i svoje težnje dosegla i još povrh toga, obdarena možda utjehama ili drugim duševnim darovima — vjeruj mi da ne će onoga tihog mira svoga dati ni za što na svijetu, ni za sve tvoje zabave. Takovih duša poznajem ja puno.

Dakako da se to uz dobru voju može postići jedino uz milost Božju. No tu milost Bog daje svakome i prije nego li on ima dobru volju. Svakako pak ne će izostati ondje, gdje je dobra volja.

Mi ljubimo sve ljudе; naročito ljubimo duše sviju. Hajde pomozimo i siromašnim, bolesnim dušama naše odijeljene braće, da im se opet otvori tek za Bogom. Jedan način, kako im možemo pomoći je onaj, što čine članovi »Apostolata sv. Cirila i Metodija«.

Onaj »Oče naš, Zdravo Marijo, i Vjerovanje« nije puno, aliako se 50.000 takovih molitava iz cijelog naroda diže Bogu svaki dan, mora da se isprosi nešto kišice milosti Božje na te suhe duše.

Haba Šabalić.

POKRET »BOGOMOLJACA« U SRBIJL

Prema pripovijedanju očeviđadaca, koji su imali prilike promatrati vjersko stanje srpskog pravoslavnog puka, a i prema vijestima samih pravoslavnih novina, veoma je tužno vjersko stanje toga puka. O vjerskim istinama nema im tko da govori, jer je svećenstva vrlo malo; a ino malo što ga ima, veoma je neuko, pa i ne može dati kakve temeljite vjerske pouke.

Odmah poslije prevrata osjetila se u priprustom puku velika potreba i opća želja, da budu poučeni u vjeri. Čitava sela naroda stala se skupljati i vapiti, neka im tko god što govori o Bogu i vjeri, ali taj glas ostao je kao vapaj u pustinji. Kad nijesu imali svećenika, stali su se skupljati sami u velikom mnoštvu u zapuštenim crkvama ili na njihovim ruševinama. Tko bi među njima znao citati, citao bi mnoštvu odlomke iz sv. Pisma, i predmolio im. Takve bi narod izabrao za svoje »misijonare«, da mu propovijedaju o evandeoskim istinama. Dakako, da ni ovi »misijonari« nijesu mogli dati narodu temeljite pouke u vjeri. Ovi su im ujedno stali zamjenjivati svećenike, te obavljaju bogoslovne obrede, kako znaju i smatraju da je dobro. Nastoje također da čestito živu.

Doskora se ovaj pokret tako raširio, da danas broji do 400 tisuća sljedbenika. Oni su udruženi u »Narodnu Hrišćansku zajednicu«, a u narodu su poznati pod imenom »Bogomoljci«. Njihov najugledniji voda zove se Milan Bozoljac.

Evo dakle, kako je neuka sirotinja željna poznавања kršćanske vjere, a nema tko da je pouči. Ovdje vidimo, kako je istinita riječ znamenitoga crkvenog pisca Tertulijana: »Čovječja je duša po naravi kršćanska!« Kao nejaka dječa mole kruha riječi Božje, a nema nikoga, tko bi im kruha lomio. Zar ne bi mnoge i prenoge ove duše mogle naći svoju duševnu sreću i zadovoljstvo u kriju prave sv. Majke Crkve, koja tako brižno nastoji, da se njezinu djeci što više propovijeda o vjerskim i čudorednim istinama, a uzato ih krijeći obiljem različitih milosti po djeljenju sv. sakramenata.

Molimo dakle za ove duše, koje tako žedaju za istinom sv. Evandelja! Molimo, da im se Gospod što prije smiluje i pošalje k njima pravih Božjih svećenika, da budu poslenici u golemoj žetvi usjeva, koji dozrijevaju za žetvu! Jan.

OBITELJ POSVEĆENA BOŽ. SRCU.

Podravina. Hvala Bož. Srcu, koje mi je ozdravilo sinčića, kad sam žarko molila. Ovo Bož. Srce pomaže mi sveduj i u tegobama života pa mu eto darujem za sv. Misu u Svetištu 100 d. O bolno Srce Isusovo budi i na dalje kraljem srđaca naših i potporom života našega, jer smo pod Twoju zaštitu stavili obitelj našu.

REAKTIVIRAN.

Dalmacija. Prije dulje vremena bili su me u najboljim godinama — a da ni sam ne znam zašto — poslali u mirovinu iz čina sreskog poglavara. Mirovina neznačna, životni zahtjevi preveliki, a potražba privatne zasluge bezuspješna. Kušao sam posredovanjem uglednih ličnosti, da me reaktiviraju, ali sve užalud. Napokon se utekoh Bož. Srcu Isusovu oslanjajući se na zagovor bl. Gospe Pompejske te sv. Male Tereze i sv. Sofije Barat. Molbu sam potkrijeplio zavjetom, da će doživotno ostati pretplašnikom Glasnika Presv. Srca, postignem li žđenu milost. Ujedno sam obećao, da će se na primljenoj milosti zahvaliti u Glasniku. Bož. Srce je sjajno okrunilo moje pouzdanje: bio sam reaktiviran. Hvala i slava Presv. Srcu Isusovu.

M. O.

MILO POMOGLO »ORLICI«.

Slavonija. Pred pet godina zadobila sam bolest na vratu, koja se dalje širi. Liječila sam se, ali tko bi nasmogao novaca za sve lijekove. Kad sam se već 3 g. liječila saznala sam da mi nema pomoći bez operacije. No ni za nju nisam imala novaca. Počnem vruće moliti Pr. Srce Bl. Djevicu i nije sam propustila kad sam večerom sva umorna klonula. Moledi jedne večeri tako osjetim da mi je vrat zdrav. No umorna kako sam bila legnem samo misleći da mi se pričinja. Drugi dan sam uistinu vidjela, da Bož. Srce svojih ne ostavlja, jer je bolest doista isčezla. Slava Bož. Srcu Liječniku naših duša i tijela.

POMOĆ † BISKUPA LANGA OBITELJI.

Hrvatska. Poslije smrti muža zapala sam sa sedmero djece u veliku brigu. Teški dug na glavi, a pomoći od nikuda. Nisam ipak zdvojila. Sv. Obitelji sam se uvijek preporučivala, a sad sam se napose pouzdala u zagovor svetoga našega † b. Langa. Ustrajno sam molila i jednog dana dode mi pomoći od kud sam se najmanje nadala. Hvala i čast mojim nebeskim pomoćnicima napose blaženom biskupu Langu i po njima dragom Bogu, od koga je na koncu sve.

U MAJCINIM BOLIMA.

Posavina. Imala sam pred Božić teški porod. Došlo na svijet draga dijete, ali utroba mi se nije mogla smiriti tri dana. Bilo mi je već da izdahnem. Ufala sam se ipak u Presv. Srce, komu smo posvetili svoju obitelj. Obecala sam u onim mukama 100 d. za njegovo Svetiše u Zagrebu. Radosno ih eto šaljem, jer mi je iz toga Božjeg Srca došla jakost da podnesem sve teškoće.

Želim da to stavite u Glasnik neka bi se i druge majke u svojim bolima pouzdale u jakost Presv. Srca. Žalosti me naime jako kad vidim, kako se plaše djece radi onih majčinih boli. Dragi Isus je znao za njih, kad je rekao: «Žena kad rodi ima muku. Ali kad se rodi dijete, raduje se jer je došao čovjek na svijet». Tu radost bi trebale više da cijene one majke i da računaju na pomoći Isusovu, koji znade za naše trpljenje, a ipak traži «da dode čovjek na svijet».

M. Š.

U BRIZI ZA MUŽA.

Dalmacija. Muž mi je već nekoliko godina u Americi. Primala sam od njega česta pisma. Kad odjednom prestane i punih 11 mjeseci ni glasa. Sva u strahu da je nastradao čujem jednom od jednog jezika, da je s njim nešto nepodobno. U to strašnoj tjeskobi utečem se s obitelju Pr. Srce Isusovu neka me ne zapusti, već da dobijem pismo od supruga. Za malo dana eto željenog pisma, u kojem mi javlja da je živ i zdrav. Slava Pr. Srce ne samo radi tog pisma, nego prvo i glavno, što mi muža čuvalo i u dobru uzdržalo. —

M. F. P.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU :

Badljevina. I V Očuvalo nas S. I. od nesreće u gospodarstvu. — **Bošnjaci** M L U desetgodišnjoj borbi obitelji pomoglo Pr. Srce i zagovor pape Pija X. — **Brckovljani** B B Pomoglo mi Pr. Srce zagovom sv. Ante. — **Bukovje** M Š Bož zaštitnik naše obitelji pomogao mi u porodu. — **Cerje tužno** E K Zagovorom † b. Langa riješilo me Pr. Srce velike žalosti. — **Čilići** P G Darujem za sv. Misu riješena teške neprilike. — **Chicago** M M Hvala Bož. Srcu, koje mi pomoglo suprugu u bolesti. — **Čazma** E P Dragi Isus očuvao nam živinče od propasti. — **Dubrovnik** Fr B Posredovanjem našega milog »sveca« Langa pomoženi smo u gospodarstvu. — **Dunovci** M J Slava Bož. Srcu za iskazanu pomoć, molimo ga i za budućnost. — **Dugoselo** J S Očuvalo me od nesreće. — **Erdevik** Lj M Saljem za zahvalnu sv. Misu Bož. Srcu i dušama u čistilištu. — **Gor, Desinec** N P Pr. Srcu zahvaljujemo za pomoć u obitelji i još se prepričamo. — **Ivanec** A M Devetnicom Pr. Srcu pridiglo mi se zdravlje. — **Kostrena sv. B.** N Hvala svibanskoj Kraljici za uslišanu molbu. — **Kreštelovac** A P Darujem 100 d. jer me Pr. Srce pomoglo u raznim nevoljama. — **Levanska varoš** J B Teško bolesni sinčić ozdravio. — **Lupinjak** F K Udijelilo mi zdravlje da mogu zasluživati svagdanji kruh. — **Lužane** Š R Srce Isuovo i Marijino bili mi ženi na pomoći. — **Macinec** J H Zagovorom † b. Langa povratilo mi se zdravlje. — **Marijančići** M K Stavih obitelji pod zaštitu Pr. Srce i ono ozdravilo sinčića. — **Mrkopalj** A S Devetnicom Pr. Srcu riješila se sudbene neprilike. — **Medince** S Š Puzdanjem u Bož. pomoć riješio se želučne boli. — **Miholjan** A T Čast i dika Pr. Srcu koje mi vratio zdravlje zaradi dječice moje. — **N. Kapela** F K Več 149. tješi me mili Glasnik, a Pr. Srce pomoglo meni i mužu. — **Orahovica** M M Nek se svuda slavi Bož. Liječnik duša, koji je meni i tjelesno zdravlje povratio. — **Orolik** E G Hvala Pr. Srcu i sv. A, za sretan porod. — **Osijak** M R Pr. Srce mi pomoglo i još se prepričam. — I Č Pomočnik već odavna † b. Lang pokazao mi opet svoju moć kod Boga isprosivši mi zdravlje. — A M Srce Isusovo i Marijino pomoglo mi u teškoj bolesti. — **Otok** S K Zazvavši Pr. Srce izmagnula se teškoj pogibli s djecom na željeznici. — **Pitomača** M H Marija mi isprosila od Isusa jednu veliku milost. — **Podgorje** J B Utokavši se Pr. Srcu povratilo se djetetu zdravlje. — **Poljana** S H Novom nevoljom pohodenah zahvaljujem što me je prije Pr. Srce već jednom riješilo. — **Praputnjak** D G Š Na mnogim dobročinstvima zahvaljuje sv. Obitelji i žalje za sv. Misu. — **Rasinja** M S Sveti naš † b. Lang olakšao mi brigu za obitelj. — **Repušnica** E P Zagovorom M. Bože smilovalo mi se Pr. Srce djetetu. — **Senj** J T i opustile teške boli, kad sam zazvala Pr. Srce. — **Sisak** A P Mađaja mi i opet pomogla. — **Štefanje** R Š Prikažeći molim sv. Misu u zahvalu za postignuto zdravlje zagovorom † b. Langa. — **Turnačica** M N Bož. Srce mi pomoglo zagovorom † b. Langa. — **Valpovo** A M Našao izgubljeni novac. — **Valjevo** A B Primila više pomoći napose na ispitu. — **Vel. Gorica** A M Hvala sv. Obitelji, koja mi je pomoglo u nesreći gospodarstva. — **Varaždin** V K M Vrućom molitvom Pr. Srcu i nebeskim zagovornicima ozdravilo dijete od trojake bolesti. — **Vukovar** M S Zaštitio me zagovor † b. Langa i još ga molim da me zaštiti od zlih jezika. — **Zagreb** H D Vršće razne pobožnosti dobila sam stan zagovorom † b. Langa kod Pr. Srca. — M J Uslijalo nas Pr. Srce zagovorom † b. Langa i vratio kćerki zdravlje. — H B Riješilo me teške glavobolje. — T S Minula pogibelj operacije. — M V Isus i Marija zagovorom † b. Langa vratiše mi zdravlje majci. — S B Š Postigla snosljivost s drugaricom u službi. — I W Mala Terezija pomogla mi kod Pr. Srca. — Gj R Zagovorom M. B. Bistričke vratio mi mili Isus zdravlje sinu. — D C Pr. Srce udijelilo mi milost po zagovoru predobrog učitelja mi † b. Langa. — E Š Darujem 3 dolara, jer me pr. Srce riješilo 6-godišnjih bolova. — M P Zahvaljuje Pr. Srcu za zdravljenje i stan što je postigla zagovorom sv. Ante i sv. Valentina. — D G Dvaput mi se vratio zdravlje zagovorom † b. Langa. — J O Devetnicom Pr. Srcu riješio sam se zubnih boli. — B R Zazivajući Pr. Srce u njegovu svetištu postigla sam veliku milost za obitelj; zahvalna daruiem D 100 Gospi od Pobjede u Parizu. — **Zlatar** M G Zagovorom † b. Langa olakšale mi zastarjele boli. —

Najpoznatiji, najrašireniji i najsjegurniji lijek proti reumatizmu, glavobolji, zubobolji i nesvjestici je »ALGA«. ALGU je isprobalo već na hiljade osoba i hvale ju. Kušajte i Vi.

Poštom i doplatom razašilje: Laboratorij »ALGA« Sušak 4 boce 77 D, 8 boce 131 D.

VIJESTI.

Donja Kupčina. Dne 4. IV. o. g. umrla nam je revniteljica Apostolstva molitve Anica Grubić. Anica je prva, koja se preselila ljubljenom Spasitelju otkako je 1923. 31. V. utemeljeno naše društvo, zato je i žalost obuzela srca naša, jer je ponajbolja, najrevnija isčezla iz naše sredine. Naše na glasu blato i magla nijesu joj priječili, da dode u crkvu, a u crkvi kod svog Spasitelja tako je čeznula za Njim, da nije nikoga vidjela, već željno očekivala čas kad će se moći s Njime združiti. —

Dala nam je sjajan primjer pobožnosti. Kako je bila radi svojih vrlina poštovana i cijenjena među družicama i župljanimima najjačnije se pokazalo na dan sprovoda, kojemu je prisustvovalo cijelo društvo djevojaka, žena i muškaraca uz ostali pobožni svijet. Rijetko se vidi na selu sprovod kakav je imala naša Anica. Djevojke joj okitile ljes prekrasnim vijencima, a nad otvorenim grobom se oprostila s njome Barica Stepić. Živo nam je predočila Anu kao uzor članicu, kao goruću baklju, koja izgara ljubavlju prama Spasitelju Isusu. Doživotna bit će spomen Tvoja među nama, a duša Ti se naužila raja nebeskoga!

Naknadnih presv. Pričesti primisno: u veljači 195 ožujak 219 travanj 120. U ime sviju družica našeg društva — najsrdačnija hvala mil. gđi, tajnici Saveza na lijepim uputama i listovima i kartama, za koje lijepo moli i preporučuje se i nadalje uz naklon i pozdrav — **Stelica Antoličić**, glavarica.

Drenovci. Naše »Djev. društvo S. L.« primilo je u svibnju 30 sv. Pričesti. Svake večeri svibnja sakupljale smo se kod oltara nebeske majke. —

Jezerane. Naš župnik veleč. g. Sertić iskupio svoje obećanje radi sv. misije. Od 11.—17. travnja t. g. držali su oci Isusovci L Dvornik i T. Jagrić sv. misije. Narod ih rado slušao i rado poohadao hram Božji. Pripe 46 godina bile su ovdje sv. misije, kojih se mnogi sjećaju, ali, vele, da niti izdaleka nije tako sveto i svećano bilo kada sada. — Ispovijedilo se sve uz malu iznimku, pa i odličniji. Milost Božja bila je velika, koja jedina može golema čudesu učiniti. Tako je i ovđje rijec Božja pala na dobro tlo i neka donese u budućnosti stosrtuki plod. Narod je krenuo stazom Božjom, jer vidi tko vrši volju Božju — stalani je spasu duše, i vremeniči život bolje si uređiti znade. Sada držimo svibanjsku pobožnost svaku večer, pa da viđiš kako narod rado dolazi u crkvu i da čuješ kako se lijepo i skladno zlatna krunica pjeva. Narod žali što su sv. misije brzo prošle i moli neka bi se što skorije druge držale. Daj mili Isuse, učini srca naša po srcu svome, da Ti budu stalno vjerna!

Kraljev vrh. U našoj je župi sveden živi spomen misija, što su bile koncem prošloga rujna. Urodile su velikim plodom u dušama. Tako se na, pr. sad mnogo manje čuje posvika nego prije. — Dne 2. V. bio je blagoslov kalvarijske kapelice, što fu podiglo najmajne selo Pila pod vodstvom F. Špoljara. —

Koprivnica. U spomen miloj našoj članici Marijine kongregacije Mariji Lukinović.

Umrla je, — nas je ostavila,
dobra naša i predraga Mara.
Marna bila ko pčelica, mravac;
Cista bila ko lišjan, pupolj ružin;
Mila bila ko ljubica, krasuljak;
A pobožna ko svetica prava.
Krist ju uze, Njemu i pripada,
Krist ju uze, da ne muči muku,
Krist ju uze, zaručnicu svoju.
Služila mu vjerno po sve dane.
Trećeg Maja u cik zore rane,

Zaručnik joj gle u susret dode,
Zovnu je, i ona s Njime pode...
Stari otac miljenicu plače,
Plaću braća, pomajka i druge...
Čemu suze? Cilj postignu ona,
Bjag zagrljaj Zaručnika svoga.
Dobra Mara, s nebeskih visina,
Gledi tužne oko groba tvoga,
Te u Krista milost nam isprosi,
Tragom tvojim da kročimo ovđje,
Slavu s tobom da dijelimo onđe!

L. Kollay.

Mače. Djevojačko društvo S. I. prikazalo je naknadnih sv. Pričesti: veljača 534; ožujak 638. Umrla nam je draga i dobra drugarica Barica Ivančir, pa je preporučamo molitvama sviju drugarica. —

Sv. Juraj kod Senja. Davno već osjećala se kod nas potreba sv. misija. Premda je bilo slabog izgleda zbog raznih zapreka i poteškoća, ipak smo im se nadali. Nevina dječja usta dnevno su prikazivala svoje malene žrtvice i molila:

»Bože dragi, pošalji nam i blagoslov sv. naše misije!« Predobri Otac nebeski nije se oglasio na ove pouzdane i ustrajne molbe. Dodoš časni oci Isusovci i započeše spasonosno djelo. U uvodnoj propovijedi pozva nas č. o. Jagrić, da dodemo i otpotinemo na Presvetom Srcu. Dodosmo i osjetimo kako je uistinu sladak Gospodin duši, koja Ga ljubi. Narod ove malene župe grnuo je na propovijedi. Kišovito vrijeme sprečavalo je doduše gotovo čitavu sedmici planinski naš svijet. Darežljiva ruka Božja sipala je doista pregršt milosti svoje: mnogi militavi oživješe. Riječ Božju primali su suzni očima i raskajanim srcem te su polazili dnevno sv. misu i primali sv. prćest. U srijedu poslije podne bila je lijepa svećnost: blagoslov misijonskog križa. U četvrtak u veće svečani blagoslov sa Presvetim. Ovu veče, a još više drugi dan na blagdan sv. Josipa, zaštitnika ove župe, slavilo je Bož. Srce Isusovo pravo slavlje. Oltar su okruživali djevojčice u bjelini sa svećicama u ruci. Crkva puna puncata ljudi, a dobr, svemogući i slatki naš Isus na oltaru u zlatnoj pokaznici okružen cvijećem, svećicama i srcima punima duboke šežnje i iskrene i zahvalne ljubavi prema Njemu. Mi smo se tako uživjeli u dnevni red sv. misije, da u ponедjeljak nijesmo mogli vjerovati vlastitim očima, te naših dragih misijonara više nema. Poslije podne u nedjelju iza njihova odlaska sakupismo se na običajni blagoslov i najprije se dakako pjevala zlatna krunica. Narodu je vrlo omiljela, pa je pjeva dnevno kod sv. mise i izvan crkve. Mjesto psovke ori: »Isuse blaga i ponizna Sreća, učini srce moje po srcu svojem!« Nju pjeva narod i mladež kad ide na posao i kad se vraća s posla, a osobito uveče, kad se svi ukućani iskupe oko ognjišta, kako nas je lijepo o tom poučio i preporučio č. o. Dvornik. Jos jednu blagodat sv. misija moram spomenuti: osniva se Marijina kongregacija za djevojke. Molimo Oca nebeskoga, da sjeme baćeno u zemlji doneće stostruki rod. —

M. S.

Dvadeset i pet godišnjica »Djev. društva S. I. u Vel. Bukovcu.«

God. 1901. 25. ožujka osnovao je kod nas »Djevojačko društvo« blage uspomene Isusovac o. M. Gattin. Sjećajući se toga sretnoga dana po našu župu i po nas htjeli smo svečano proslaviti dvadeset i pet godišnjicu pa smo prenijele proslavu u veselo uskršnjo doba na 11 travnja.

Pripremale smo se veselim srcem. Na Veliki Petak počele smo u župnoj crkvi pred Presvetim u Božjem grobu, zajedničku devetnicu. Ostale dane molile smo svako selo u svojoj kapelici, jer su nekoje daleko od župne crkve. Na dan proslave sabrала smo se ranim jutrom pod barjak Sreća Isusova i krenule uz pjesmu u crkvu pred oltar Sreća Isusova. Oltar je bio sav okičen cvijećem i zelenim vijencima, koje su splele djevojke, svaka skupina u svom selu. Za oltar kupile smo oltarnik, pokrivalo i »kanonske pličice«. Potpomogli su nas štovatelji Presvetoga Sreća svojim milodarima. Bog svima neka plati!

Zasvirala glazba i misa započela. Bijela skupina od 130 djevojaka u narodnoj nošnji kleči pred oltrom, a iz duše vije joj se pjesma Srcu Božjemu. Ono sa zastave osvjetljene zrakama proljetnoga sunca, sipa obilje milosti na vjerne štovatelje svoje.

I mnogo oko majke orosilo se suzom, sjećajući se onih sretnih u »Društvu« sprovedenih dana. One su i sada sretne, jer vide svoje kćerke na svom nekadašnjem mjestu. — Divnu propovijed, koja nam je svima srce granula, izrekao je naš upravitelj prečasnji Matej Gaži, a onda nastavio sv. Missu. Dolazi najsvetičniji čin sv. Prćest, a Isus se srušta sa prijestolja slave u 130 stanova naših srdaca, da ih ukraši i okrijepi. Misa je gotova, a iz dupko pune crkve razliježe se »Tebe Boga hvalimo!« — Tako prode dopodne.

Poslije podne imale smo Akademiju sa 7 točaka: pjevanja, deklamacije i svima omiljelu predstavu »Muženice Kristova, oprosti mi!« Hvala Božu, da je sve ispalio dobro! Zahvalno se sjećamo sviju, koji su u ovih 25 god. radili za našpredak našega društva i ovdje i sa strane Saveza. Bož. Sreće bilo svima plaća, a nama jakost i utjeha, da vedro stupamo pod neoklanjanom zastavom Bož. Sreća.

Svete Prćestije primamo mjesečno po skupinama. Za ožujak i travanji imale smo zajedničku sv. Prćest radi proslave. — Preporučamo se u sv. molitve.

A. Osivnik, glavarica.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Lj. Dostal D. L., rektor.

Urednik: J. Vrbanek D. L. Tiskom Glasnika Sreća Isusova: A. Allirević D. L.

God. 35.

1926.

Br. 8.

Vjera i krepot radnicke mlaudezi.

Nakana Apostolstva molitve u kolovozu, blagoslovljena od sv. Oca.

Medu najmilijim slikama Isusovim jesu one, koje ga prikazuju kao dječaka ili mladića na poslu. Tude on nosi, zalijava, kopa, pili, blanja. Znoj na licu pokazuje, da mu je posao ozbiljan, sveta pak vedrina očituje, da je radosno ono, što jest — radnik. U njegovu srcu krilo se duboko počitanje pred svuda nazočnim i s njim sjedinjenim Ocem, krilo se poštovanje spram starijih; krila se ljubav radu.

Kako su daleko drukčije,

Žive slike radnicke mlaudezi,

što ih mi danomice susrećemo. Ne treba da idemo u zagušljive engleske tvornice ili u tamne pariške radione, da vidimo najbjednije medu bijednjima. Ti nas susreću dnevica jutrom i večerom, kad se uvlače i izvlače i iz naših zagrebačkih i drugih tvornica i radiona. Pratite te bijedo-žute ili pocrnjele prikaze od 14 do 20 godina, odakle izlaze, kamo ulaze, koliko ih Božjeg sunca ogrije danju, koliko ih zdrava zraka osvježi noću, koliko ih tople hrane okrijepi k obroku, koliko pristojnih komada odjeće krije njihov sandučić; a tek u bolesti ! . . .

Pa ipak još nije u tom najveća razlika njihova s pram nazaretskog Dječaka — radnika. I On je oskudjevao, i u oskudjevanju nalazio je radost. Dok naša radnička mlaudez iz teške svoje bijede vadi samo gorčinu i duševnu propast.

Mladost po prirodi godi jakost i veličina. I dok joj se krepot ukazuje kao neka slaboca, pa makar i mila, lako se obmami varkom, da je nešto časno i junačko po primjeru drugih pogaziti savjest. Psovkom se nabacuje kao dokazom svoje jednakosti sa starijima; a besramnošću misli utvrditi svoju samostalnost i slobodu.

Iscrpeno im tijelo traži samo vrlo podražljive i bolesne užitke: vino, kino, najgrubiji šport. Duša tako i ne dospije da se razvije. Ne treba tude baš osobite zlobe, da im pobudi zavist nad užicima bogataša, kad im oni sami priječe, da se ne mogu ni uzdići do plemenitih duševnih želja.

Što želi nazaretski Dječak — radnik

ovom našem radničkom i obrtničkom pričastaju?

Zeli mu kulturu i vedrinu duha, koju je sam donio na svijet.

Zeli mu onakove poslodavce, kakove je sam imao u sv. Josipu.

Zeli mu onako sveto obiteljsko ognjište, u kakovom je sam bio.

Mirna savjest, uredno obiteljsko ognjište i socijalna pravda — to je ukradeno blago, koje taj pričastaj — svjesno i nesvjesno — traži. Isus mu ga želi i pomaže da ga nađe.

Pomožimo mu i mi naći ukradeno blago!

Ono je sakriveno na jednoj potonuloj ladi u dubokom moru. Treba da dođu u pomoć zakonoše i ministarstva, učenjaci i društva da se ta lada iz mora izvadi. Današnje zakonodavstvo i uprava nisu nepristupačni, da odrede što dobro za radništvo. Ministarstvu socijalne skrbi jest to dapače prva zadaća. No da li se zakoni i odredbe i vrše? Nalazi li radnik u bolesti temeljitu pomoć? Pitajte ih samo, koliko ih može u bolničku njegu i u samome Zagrebu?

Kako se provode naredbe o nedjeljnom i svetačkom počinku? Na Petrovo se u Zagrebu na sve strane zidalo i tovarilo, a biva to češće i nedjeljom. Čemu se, gospodo, onda čudite, da taj radnički naraštaj prezire sve Božje i ljudske zakone, kad vidi, da se ne obdržavaju oni zakoni, koji su njemu u prilog.

Pa to je još mladarija, pa neka se roditelji za njih brinu!

Kako? Ta nemaju ni obiteljskog ognjišta, gdje da ih uggajaju. Dajte im ognjište pravednim zakonima i ustanovama proti sili nepravednog kapitalizma. Kako uviđavniji tvorničari grade stanove za svoje radnike, tako bi trebalo da učine svi, a manji poduzetnici, da to zajedničkim načinom osiguraju. Naš Hrv. kat. narodni savez trebao bi da to pospiješuje kod upravnih oblasti i trgovacko-obrtničkih komora.

Onu bližu brigu za duševnu kulturu te mlađeži vode i vjerska udruženja za njih: omladinske Mar. kongregacije, Orlovi i djetička društva. Šteta da ih nema u nas više; šteta da nema dosta svećenika, koji bi se više mogli zauzeti za ta društva. No na tom polju mogu i katolički svjetovnjaci učiniti vrlo mnogo. Patronaže katoličkih gospoja i gospode čine u drugim zemljama divna djela. Mogle bi to i u nas. Članovi konferencija sv. Vinka pohadajući po kućama nevoljne nači će često baš ove najnevoljnije i zauzeti se za njih pred poslodavcima i roditeljima. Zauzeti se pak osobito u tom smjeru, da upute radničku mlađež na spomenuta njihova društva.

Ne biste li Vi, dragi seminarci i drugi srednjoškolci, mogli za vrijeme praznika okupljati nedjeljom i pod večer te dječake i mlađice u svojem mjestu te ih upućivati, kako se vrše pojedine vježbe kršćanskoga života: molitva, isповijed, pričest, štivo i djela milosrđa! Doveli biste ih time Spasitelju, koji bi im doviknuo Božanskom snagom kao nekoć mladiću iz Naima: »Mladiću! Ustanil!«

Molimo ga za to ovaj mjesec svi.

J. V.

OD GOSPE LURDSKE.

Prošle je godine posjetilo Lurd 284.000 hodočasnika; dakle 80 tisuća više nego li g. 1924. Hodočastilo je onamo lani 5 kardinala, 2 patrijarhe, 206 nadbiskupa i biskupa. Ti su hodočasnici bili najviše iz Franceske i Belgije. U navedenom broju nijesu ubrojeni pojedinačni hodočasnici.

Bolesnika je bilo 11.365. Glavna ozdravljenja, koja je zabilježilo onđe službeno povjerenstvo u Lurdru, jesu ova: Gospoda je Percevault iz Chauvreauxa bolovala na miokarditis kroničkoj, gospodica Luisa Bapt iz Pariza ozdravila od pleuro-peritonite sušiće, a gospoda Gorse iz Lafenasse od Pottove bolesti na hrptenjači.

Führich: Slavan ulazak Marijin u nebo.

U g. 1925. je čitano 53.500 sv. misa, te podijeljeno 895 tisuća sv. pričesti u Gospinom svetištu. To je pravo slavlje vjere oko lurdske Majke Božje!

Doći u Lurd, jest osobita milost Božja. — A doživjeti u Lurdru čudesno ozdravljenje, jest još veća milost Božja. —

U mjesecu svibnju o. g. bilo nas je desetak Hrvata u Lurdru, koji smo — hvala Bogu — bili svjedoci dvaju čudesnih ozdravljenja. — U novinama »L'echo de Lourdes« (koje su prošle godine još izlazile pod imenom: »La Croix de Lourdes«) u broju 782, od 16. V. 1926. opisano je samo jedno čudesno ozdravljenje — iz razloga koje ču niže navesti. —

No ja ču ovdje da opišem — slobodno — prema izjavama liječnika

Dr. Mattauscha, koji je specijalista za plućne bolesti u Beču, a koji je sa svojom gospojom rođen, Hrvaticom bio u našoj hrvatskoj skupini. On je pregledao obje ozdravljenice, sa Dr. Thomas de Lons le Saulnier te još jedan liječnik iz Portugalske. —

Casna sestra Julijana (de la Présentavion de Marie) iz mjesta **Cousance** došla je u Lurd sa ostalim bolesnicima hodočašća St. Claude. — Bolovala je 7 godina od čireva na želucu i 2 godine te 2 mjeseca od Pottove bolesti, to jest tuberkuloza hrptenjače poznata kao neizlijječiva. Kupala se 7 svibnja o. g. u čudotvornom vrelu. Čim je izšla iz kupke osjećala se voljko. Prestala se tužiti na bolove; očito je nastupilo olakšanje. — A 9 svibnja poslije procesije, oko 6 sati po podne, mogla je bolesnica sama da se pridiže. — Sva vesela — nasmijana, promatrala je nas hodočasnike oko sebe, kad su je na nosilici nosili u ured za konstataciju. — I tu su liječnici ozdravljenicu ispitali i pregledali, te ustanovali, da je ozdravljenje potpuno. —

Druga ozdravljenica jest gospodična iz francuske. Kost i koža na njoj. Pregledana je i ona po liječnicima, te po njenim izjavama i potvrdoma bolničara, bolovala je od plućne tuberkuloze. — Pronadljeno je — da je plućne tuberkuloze nestalo. — **Josip Böhm**, učitelj.

MALI KRIŽARI.

A STO TI MISLIŠ ?

— Kako ćeš svladati teškoće česte sv. pričesti? Eto neka te pouči ovaj dječak.

U župi N. propovijedao svećenik djeci o čestoj sv. pričesti. Slušao ga i neki dječak, komu odjednom planu oči, a pest čvrsto stisnuo.

— No, sinko, što ti misliš o tom, što smo govorili? zapita svećenik dječaka.

Taj se uspravi i kratko će: »Sve se može, kad se hoće!«

Cetiri godine kasnije prolazio ovaj svećenik istom župom, i propita se za dječaka.

Držao je riječ — odgovori župnik. Pričešća se više puta u tjednu. Bez kakovih propovijedi obratio je on i svog oca i svoju majku — svojim primjerom.

ŽRTVUJ SE !

Dogodilo se u Tuluzi, da su optužili mladog revnitelja križara s neke nevaljanštine. Uistinu je bio krivac njegov drug. Mirno se dao kazniti rađe nego da prokaže svoga druga. Kad ga kasnije zapitala starija revniteljica, da li je uistinu kriv, odgovori: »Zaista nisam! Ali zar ne da ne bi bilo lijepo da sam prokazao druga?...«

Ovakovu žrtvu doista nije trebao prinjeti za druga. Pokazao je ipak da se zna svladati. To je pak najljepši plod česte sv. pričesti.

Najpoznatiji, najrašireniji i najsegurniji lijek proti reumatizmu, glavobolji, zubobolji i nesvjestici je »**ALGA**«. **ALGU** je isprobalo već na hiljade osoba i hvale ju. Kušajte i Vi.

Poštom i doplatom razasilje: Laboratorij »**ALGA**« Sušak 4 boce 77 D, 8 boča 131 D.

PRELAT MATIJA RIHTARIĆ.

U počast našemu najboljemu saradniku o 50-godiš. svećeništva.

Često nam pišu čitatelji, neka se u njihovo ime zahvalimo Presvjetlomu g. Rihtariću za njegovo pobudno, milo i poučno pisanje u Glasniku i Kalendaru Presv. Srca. Traže to dapače i župnici uime i sa potpisima mnogih župljana. Budući da presv. gospodin slavi dne 1. kolovoza ove godine navršenih 50 godina svoga svećeničkog života, to mi sjedinjujemo prigodom ove rijetke slave svoju najsmjerniju zahvalnost sa zahvalnim osjećajima mnogobrojnih tisuća naših čitalaca i posvećujemo ovu stranicu Glasnika počitanju našega najboljega suradnika, jednog od najboljih hrvatskih svećenika, narodnog dobrotvora perom, riječi, rukom i značajem.

Presvjetli Rihtarić niknuo je u bogobojskoj obitelji varaždinskoj postolara 19. veljače 1854. kao jedan od dvanaest cvijetova, kojima se ona okitila. Crn je bio i suhi kruh mladosti njegove, ali je bilo i ostalo svagda svjetlo lice i puna njegova duša uzvišenih misli i osjećaja. Bogosloviju svršio je u Zagrebu i poslije redenja g. 1876. bio godinu dana kapelanom u Čazmi, zatim 3 g. kancelista kardinala Mihalovića. G. 1880. došao je red, da se uzme iz zagrebačke nadbiskupije jedan vojni kapelan. Kako je Rihtarić bio vješt njemačkom, mađarskom i talijanskom jeziku, pošao je on i bio namješten u Žadru. Otmjenim svojim vladanjem, bogatim znanjem i čistim značajem stekao je najveće povjerenje predpostavljenih i veliku privrženost u vojnika. Već onda proveo je redoviti polazak vojske na nedjeljnu Misu, godišnju ispovijed i čestu katekizaciju u nedjeljno po podne. S don Ivom Prodanom i sadanjim biskupima presv. Marčelićem i Učelinijem mnogo je saradivao u »K a t. D a l m a c i j i« i slao dopise za hrvatsku stvar na sve strane.

Kasnije je redom bio u Grazu, Celovcu, Badenu i Beču, odakle je g. 1896. došao za vojnog župnika u Zagreb i tude ostao sve dok ga nije u stepenu pukovnika g. 1918. »Narodno vijeće« umirovilo. Kraj sve naporne vojne službe razvijao je Rihtarić vazda još i drugdje djelatnost sad u duhovnoj pastvi, sad u kat. organizatornom radu. Još kao kardinalov kancelista pomagao je pokojnom Hoeppereru

Prelat Matija Rihtarić
o 50-godišnjici svećeništva.

voditi »Djetičko društvo«, a ovih zadnjih godina spasio je upravo on od propasti društvo i njegovu lijepu imovinu. Lijepi »Mirovni dom« djelo je njegova srca i darežljive ruke.

Značajno je u Presvjetlog jubilarca, da nije nikada malaksao usavršujući se znanjem i krepošću. Za svoju izobrazbu, a i iz pobožnosti, putovao je mnogo Njemačkom, Francuskom i Italijom. Svojih svećeničkih dužnosti i obveza nije nikad zanemario. Kad ga se pita, kako je u tolikim pogiblima ostao čestitom svećenikom, odgovara: »Mnogo mi pomoglo što sam tražio društvo revnih svećenika; ali najviše, što sam se cijeli život svakih 8 dana ispravljao.« Poznata je njegova velika ljubav Majci Božjoj, čiji je kongreganista bio u Zadru i sad je u Zagrebu; poznata njegova nježna odanost sinovima sv. Franje, čiji je trecoredac; a nada sve poznata ljubav Presv. Srcu. U njegovu Svetištu u Zagrebu on je podigao oltar vojniku — sv. Ignaciju i poklonio prozor s Nikodemom kod Isusa. U njegov Glasnik i Kalendar izlio je ovih 20 godina najlepše blago duše svoje: svete misli i osjećaje za odgoj naroda. Njegova knjiga: »Udri popa!« je krasno djelo pučke prosvjetne.

Našao je doduše u životu i priznanja. Uz druga odlikovanja počastio ga sv. Otac papa čašcu svoga kućnog prelata, a zagrebački Kaptol imenovo ga svojim počasnim članom. No najveće mu je priznanje čiste savjesti, da je 50 godina vojevalo kao pravi Kristov časnik. Po tom svjedočanstvu savjesti bit će i priznanje Gospodnje u vječnosti.

Uredništvo.

U NEVOLJI SE KUŠA PRIJATELJ.

Bože moj, kakovih sve ima prijatelja! Mudri Sokrat gleda jednoć nego bogatog mladića i gleda, kako se oko njega kupuje drugovi i prijatelji. O svima se govorilo »njegovi prijatelji«. »Mladi čovječe, reče Sokrat, kako te žalim, što si tako osamljen sam i od svih ostavljen. Svi ovi, koji te okružuju i sprovode, nijesu prijatelji tvoji, već svoji. Oni su ko komari, koji se vrte i lijetaju oko čovjeka, da se napiju njegove krvi. Da si siromah, nijednoga ne bi bilo kod tebe.

I jest tako. Dok im aš, imat ćeš i prijatelja, kad ne budeš imao, ne ćeš imati ni prijatelja. Na ovo nas upozoruje samo sveto Pismo, kad u knjizi Sirahovo — 6, 10 — veli: »Jest, imade ih, prijatelja kod puna stola, u nevolji će te ostaviti«.

Gledaj ovu sličicu. Čovjek, nekada bogataš, imao »prijatelja« i na pretek. Dan su i noć bili kod njega, jer je kod njega puna kesa i pun stol. Tu se živje lo! Svi ga hvalili, uživisivali: »Ne ima ga, kakov si ti! Ti imaš! Ne samo da imaš, nego i dades. Ovo daješ se uvijek naglasivalo. Mnoga i mnoga časa se ispila u njegovo zdravje.

Ali — i najdublji zdenac prisuši... Obolio je, leži. Čuju prijatelji, da leži. »Ah neću da ga bunim«, govori jedan. »Zao mi ga je. Previše se je gostio, previše jeo«, govori drugi. Ne ima ni trećega, ni četvrtoga, ni desetoga. »Što mu možemo!« On leži, leži već dulje vremena, stara sluškinja dolazi još k njemu, da mu skuha ono nešto malo, što je bilo. Jedina dva mačka ostali su vjerni. Ali i oni su vikli na pun stol. Ima tu evo miševa, ali dok je u loncu štogod, puštaju oni miševe. Kad presuše još lonci, presušiti će i njihovo mačje prijateljstvo.

Gledao sam i dvojicu, koji se »imali rado«. Prisizao mladi kapral djevojci, da bi radije sve izgubio, nego ostavio nju. Bilo je i krštenje, ali vjenčanja još ne. Kapral postane narednikom, ali bude premješten u drugo mjesto. Njoj je prisizao sada ljubav i vjernost, ali je drugim rekao: »Hvala Bogu, na ovaj način ču se je najbolje rješiti. Njezino draganje i mazanje mi nije imponiralo. Da je bila za što, imala je nastojati, da se obavi prije vjenčanje, nego krstitke«.

Prijatelji, pravi prijatelji mogu biti samo oni, koji su jednak, jednak u časti i dostojanstvu, prilično jednak u imetku, i obojica istih načela, političkih a napose vjerskih. Prijateljstvo je kao zgrada, sazidana na dobrom temelju. Temelj prijateljstva ima biti strah Božji i Božja ljubav u obojice. Ko Boga zabacuje ili ga pače i mrzi, ne može nikada biti pravi prijatelj, veli sv. Ambrozije. A sv. Augustin veli: Samo onaj ljubi uistinu svoga prijatelja, koji ga ljubi radi Boga. A k tomu se hoće vjere. S čovjekom, koji ne živi po vjeri, ne idi nikada sklapati prijateljstva.

U nekoj tamnici bio jedan osuđeni na smrt. Svećenik, koji ga je imao na zadnji korak pripraviti, nade osuđenoga da kleći na podu, križ u ruci, a plače, plače, da svećenik nije mogu učiniti ama ništa, da ga utješi. Napokon suspregne suze, okrene se k svećeniku pa će: Velečasni, vi sigurno mislite, da ja plačem, jer mi je evo za koju uru umrijeti. A ipak nije to uzrok plaku. Čujte, mene su ostavili svi. Imadem znanaca, prijatelja i rodaka, sve me ostavilo. Prijatelji se boje, da ih ne proglaše mojim saveznicima, te su na sudu izjavili, da me nit ne poznaju. A uvijek su govorili, da su mi prijatelji. Rodaci ne dolaze ni u blizinu, stide se da budu rodaci jednoga obješnjaka. Sve, sve me ostavilo. Jedini, koji mi iskazuje sučut i vidim, da mi hoće biti prijateljem, je ovaj — i pokaže križ. Ovaj me tjesi, bodri, govorí mi k srcu. I na vješala će me pratiti. A upravo ovoga ja nijesam cijenio. Četrdeset godina sam ga zabacivao, vrijedao, prezirao. To je velečasni, što me boli, radi čega sada placem.

Jedini, pravi prijatelj, a baš njega nijesam poznavao. Poznaš li ga ti? Deder ga upoznaj, prijatelj je i hoće prijateljem ostati. Pravi prijatelj.

Matija Rihtarić.

IZ-KRALJEVSTVA SRCA • ISUSOVA

Narodna bazilika Presv. Srca u Belgiji. Belgijski su biskupi zajedničkim pisom pozvali narod, da bi ispunio obećanje učinjeno već g. 1914. Na Božić naime one strašne godine, kad su Nijemci poplavili Belgiju, obetali su biskupi, da će svakako, kad se oslobođe podignuti, već god. 1903. odlučenu crkvu, Pr. Srca Isusova na brdu Kókelberg kraj Bruselja. Već je za gradnju sakupljeno do 2 milijuna franaka; trebat će u svemu barem 10 milijuna. Ta će dakle veličanstvena crkva biti znak zahvalnosti belgijskog naroda Presv. Srcu, kojemu se imadu priključiti svi iskreni ljubitelji domovine. Bit će ona, kako spominju biskupi, i kao središte vjerskog života svih katoličkih Belgijaca i kao vidljivi znak onoga živoga hrama, što ga hoće imati Gospod u duši naroda.

Kako se u Navarri slavi Srce Isusovo. U Navarri maloj gorskoj pokrajini španjolske, dan se Presv. Srca osobito svečano slavi. U Pampeloni, glavnom gradu, poznatom radi rane što ju je u obrani ove tvrde zadobio sv. Ignacije, i po drugim gradovima viju se po kućama zastave; prozori su lijepo iskićeni cvijećem oko slike Presv. Srca. U večer su privatne i službene zgrade rasvijetljene. Nastojanjem odbora Apostolata, ovaj se običaj proširio po cijeloj Španiji. Obično se proslava počme devetnicom propovijedanja o vrlinama Presv. Srca. U sam petak bude svećana Misa sa općenitom Pričestom i klečanjem kroz cijeli dan. U večer pak bude procesija sa svijećama, kojoj se svi stanovnici priključuju.

U Pampeloni samoj nosi se krasan kip Srca Isusova i jedna umjetnička grupa prikazuje samo ukazanje Presv. Srca svetoj Mariji Alacoque. Na povratak zaustavlja se procesija pred stolnom crkvom i načelnik obnavlja posvetu grada. Taj dan nema škole i uredi su zatvoreni. Slično se radi u svim gradovima i selima Navarre.

Kako se štuje Srce Isusovo u Holandiji. U malne svakoj katoličkoj kući u Holandiji na dićnom mjestu visi slika ili stoji kip Presv. Srca, obično sa gorućom lampicom, znak posvete obitelji i kraljevstva Srca Isusova. U mnogim se mjestima dižu na javnim trgovima kipovi Presv. Srca. — Možda baš radi ovog javnog štovanja Srca Isusova, raste ondje sve više broj svetih pričesti. Svaki katolički posjetnik slobodne male države ostaje dirnut nad krasnim primjerom što se opaža u mnogim crkvama, posebno redovničkim. U divnom redu pristupaju brojni redovi vjernika, često i svi koji su u crkvi, svetoj Pričesti. Ali i u proste dane velik je broj vjernika u crkvi i na pričesti, i to mnogo muževa i djece, pa i od obrazovanog staleža. Tako na primjer u biskupiji Herzogenbusch bilo je g. 1919. do 14 milijuna sv. pričesti. U čitavoj Holandiji bilo je g. 1924. 50 milijuna sv. pričesti. A prije 5 godina bilo ih je tek 5 milijuna; dok se prije 60 godina za katolicizam u Holandiji jedva i znalo.

Prvi petak male Brazilijanke. Pater Geraedts, misionar u Brasiliji, priopovijeda kako mu jedne večeri uoči prvoga petka došao netko da idě k bolesniku. I ako umaron, ipak uzjaši konja i dade se na put. Kuća bila udaljena dva sata i po i on stigne, kad je već bolesnik bio umro. Ipak mu za sigurnost udijeli uvjetno odriješenje. Potom podne natrag misleći: zašto se to moralno ovako dogoditi? I da si prikrati umornost dalekog puta, počne sa pratiocem pjevati nabožne pjesme. Kad eto jedna ga žena zovne da dode k njezinoj bolesnoj kćerki, koja je da umre. Misionar uđe i nade osamnaestgodišnju djevojku veselu i radosnu što će eto moći primiti sv. pričest za deveti prvi petak svoje velike devetnice. Osam prvih petaka se pričestila u crkvi, a sad teško bolesna nemože u crkvu, pa eto ipak dolazi k njoj dragi Isus, da je usreći zadnjim svojim posjetom, a onda i sa slavom nebeskom, koju je obećao štovateljima presvetog Srca svoga.

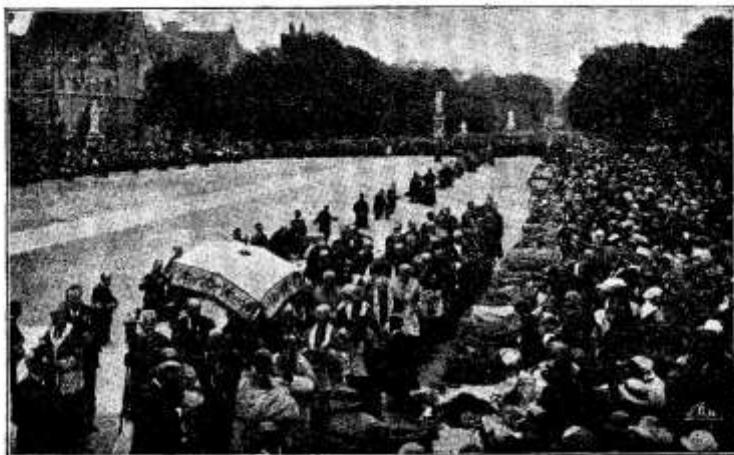
Tako je riješeno ono pitanje oca misjonara: zašto sam morao onaj dugački put prevaliti, kad je Isus znao, da ne će stići na vrijeme. Tajnoviti ali sigurni su putevi Božji.

L Dvornik D. L.

RAZGOVOR O CRKVENIM OPROSTIMA.

Prije više godina imao je pisac ovih redaka sreću, da se pobliže upozna sa jednim odlicnim i uglednim štovateljem Presv. Srca Isusova. I danas sam veoma zahvalam tomu gospodinu, jer mi je dragovoljnim uredenjem jedne kapelice u čast Bož. Srca Isusova puno pomogao u duhovnoj pastvi za neke bijedne i zapuštenе katolike. Taj se gospodin pričešćivo svaki tjedan barem jedamput, a mnogo je svaki dan molio iz svoga molitvenika. Tu se je svaki čas namjerio na bilješku ispod raznih molitava: »Oprost od 100 dana«, »oprost od 300 dana svaki put«, »oprost od 7 godina i 7 četrtdesetnica«, »potpun oprost uz obične uvjete«, itd. Premda je on drukčije i u vjerskom pogledu veoma naobražen bio, ipak nije točno znao, što znaće one bilješke o oprostima. Hvale vrijednom otvorenošću izvadi on jednoč prigodom moga posjeta svoj molitvenik sa zlatorezom, i pokazav mi te bilješke, dugo se vremena sa mnom razgovarao o oprostima, dok nije točno shvatio, što su oprosti crkveni, čemu služe, što će to reći: potpun oprost, ili opet: nepotpun oprost od toliko ili toliko dana.

Nisam zabilježio našega razgovora. Ali kako je ta utješna nauka o crkvenim oprostima i mnogim čitateljima »Glasnika« preslabo poznata, pomislih: sada prigodom jubilejskog oprosta, dobro će im doći opširnija uputa o oprostima. Zato ču ovdje nanizati pitanja onog gospodina i svoje odgovore, kakovi su bili, ili kakovi su mogli biti, jer sada ne pamtim više svih potankosti našega razgovora. U ostalom isp. Beringer - Steinen, Die Ablässe, 15. izd. I. sv. 1-82. Kratkoće radi označit ču osobe ovoga razgovora naslovima »Velemožni« i »Velečasnici«.

Procesija s Presvetim u Lurdru, kod koje se događaju čudesna.

— Evo, Velečasni, u mom molitveniku »Biserje sv. Ante« svaki čas dolazi iza nekih molitava bilješka u zaporkama: »Oprost od tri stotine dana svaki put«. Što to znači?

Lijepo je, Velemožni, što se Vi toliko zanimate za sve, što čitate u katoličkom molitveniku, pa makar i to bilo samo u zaporkama. Nu da Vam sve jasno bude, što pitate, dsjet, da se najprije osvrnetimo na temeljne nauke vjerske, na koje se oslanjavaju crkveni oprosti, i po tom da razložimo, što su oprosti, i kakovi su.

Baš Vam hvala, Velečasni. Luter je nekoć napadao oproste, a kasnije je priznao, da nije ni znao, što su ti oprosti. Tako ja neću.

Vi znate, Velemožni, što je amnestija ili pomilovanje nekih osudjenika prigo-

dom kraljeva rodendana ili sličnim povodom. Čuli ste i to, kako se češće privatni vjerovnik nagodio sa svojim dužnikom i oprostio mu dio njegova duga uz neke uvjete. Nadalje, koliko se puta u jednoj istoj familiji dogada, da velikodusni otac ne kažnjuje zabudjelog sina, koliko je ovaj zasluzio, nego mu u slučaju skrušene otpočinje doista oprasta i krivicu ili uvredu nanesenu i kaznu. Eto, to su Vam neke vrste oprosta ili otpusta među pukim ljudima. A zar nije posve u redu, da i veliki Bog posredovanjem svoje Crkve slično postupa prema skrušenim grešnicima? —

Dakako, to mi se čini uključeno u vlasti klijučeva i u riječima Kristovim zboru apostola: »Štogod razriješite na zemlji, bit će razriješeno i na nebū. Pa tko bi mogao biti velikodusan kao Bog? Njemu je upravo vlastito i značajno, vazda poštijetiti i vazda se ovdje na zemlji smilovati na bijedne ljude. —

Vidim, Velemožni, Vi dobro čitate i pamtite crkvene molitve, i Vaš govor diše duhom njihovim. No i sam Duh Sveti kako u Starom, tako i u Novom Zavjetu ističe ovo divno svojstvo velikodusnog milosrda Božjega. Sjetite se, kako je Spasitelj jednoć u dan subotnji došao u zbornicu nazaretsku i ustao, da čita: »I pružiće mu, kaže sv. Luka (4, 17-19) knjigu proroka Izaje; i kad otvori knjigu, nade mjesto, gdje je napisano: Duh je gospodnji na meni; zato me pomaza da navješćujem evandelje (blagu vijest) siromašnima, i posla me, da propovijedam zareblijenima otkup (oprost) i milosrđu (jubilejsku) godinu Gospodnju». Ova dva zadnja izraza govore o popustljivosti i dobrostosti Božjoj prema potištenim i skrušenim grešnicima ili o oprostu u nekom širem i općenitom smislu. Istu riječ »indulgentia« ili »remissio« (otpust, oprost), koju ovdje čitamo u latinskom prijevodu Sv. Pisma, upotrijebila je Crkva već u srednjem vijeku napose o oproštenju vremenitih kazni bivših okupnih grijeha, te je sabor tridentski baš zato istakao ovo ime kao dobro poznato za oprost vremenitih kazni grijeha.

Dakle, Velečasni, ako sam dobro razumio, kod oprosta u strogom smislu ne radi se o oproštenju grijeha ili krivice, nego samo o otpuštenju kazni, i to vremenitih kazni, zaslужenih po grijesima.

Dakako; no valja pamtiti, da oprost od kazni vremenitih već kao prethodno pretpostavlja oproštenje samih grijeha, t. j. samih krivica ili uvreda, pa i oproštenje vječne kazni za smrtnе grijehu. Dokle god naime grešnik nije skrušenom ispunjenosti, odnosno dovoljnim pokajanjem, sa svoje strane utinio potrebite korake, da mu Bog velikodusno otpusti krivicu grijeha pa i vječnu kaznu paklenu za smrtnе grijehu, dotle nema razloga, da se grešniku oproste manje vremenite kazni. Tako i grešni sin ne može razboriti zahtijevat od uvrrijedjenog oca, da mu ovaj oprosti kaznu, prije nego se sam skrušeno pomirio s ocem.

To mi je dostra jasno, Velečasni. Samo bih rad znati, zašto Vi toliko razlikujete ne samo među grijehom ili krivicom i među kazni grijeha, nego također između vječne i vremenite kazni grijeha.

Baš u dobar čas stavljate ovo pitanje, Velemožni. Da Vam to razjasnim, treba nam se malko osvrnuti na bit i jezgru grijeha, osobito smrtnoga grijeha. Vidite, u svakom smrtnom grijehu, recimo na primer, u svakom zlobnom kumirstvu ili u svakoj grđnoj neposlušnosti protiv teškoga zakona Božjega, čovjek - grešnik dvostruko veliko zlo čini: 1. On se svojevoljno i promišljeno posve odvraća od Boga, vrhovnog dobra i zakonodavca svoga; a 2. on se isto tako promišljeno i svojevoljno posve neurednim grešnim načinom obraća i prijanja kukavnom stvorenju kakovu, recimo, svom kumiru ili svojoj volji koja mu služi kao kakav kumir, komu se on klanja. On prezire i zabacuje Bogu, i povrh toga on neuredno voli kukavan dobitak ili užitak zemaljski; on zabacuje Isusa Krista i zapostavlja ga jednom Barabi, koga za sebe traži protiv svakoga reda i prava. U koliko grešnik svojim kumirstvom prezire Boga, beskrajno dobro, te se od njega odvraća, on zasljužuje kaznu vječnu, kaznu vječnog isključenja od gledanja lica Božjega i ujedno osjetnu kaznu u mukama paklenim. Tu dvostruku kaznu Bog ukida, ako se grešnik za vremena skrušeno vrati svom uvrrijedjenom Ocu nebeskom. Ali i u neurednom obraćanju jednom dobitku ili užitku zemaljskom krije se posebna zločna i nepravednost, te se za uspostavu reda i pravde zahtijeva zadovoljstvo ili kazna vremenita. Pravo je naime, veli sv. Toma Akvinski, da onaj, koji je preko mjere popustio svojoj volji, sada trpi protiv svoje volje, jer se tako uspostavlja ravnoteža. Stoga Duh Sv. govori u knjizi Otkrivenja (18, 7): »Koliko se (veliki Babilon) proslavio i nasladivao, toliko mu podajte muke i tuge«. Neuredno obraćanje jednom

prolaznom stvorenju, u koliko je konačno, ne traži beskonačne kazne. Ako se dakle ovim obraćanjem prolaznom stvorenju ne zdrži potpuno i stalno odvraćanje od Boga, to jest, ako se čovjek poslije smrtnoga grejha pomiri s Bogom, i po gotovu, ako čovjek samo lako zgriješi, onda ne zaslužuje vječne kazne, nego samo vremenite, kakove su nevojje, bolesti, muke ovoga života ili muke u čistilištu. Skruženom je naime grešniku oproštena krivica smrtnoga grejha po ulijevanju posvećujuće milosti u dušu njegovu, a time on nije više odvracen od Boga, nego je sjedinjen s njime, pa je tako nestalo i vječne kazne. No vremenita kazna može preostati.

Hvala Vam, Velečasni, na toj uputi. Sada bolje shvaćam tu razliku između vječne i vremenite kazne. Crkveni oprosti mogu dakle posještiti brisanje vremenitih kazni, preostalih iza oproštenja smrtnih grejha i vječne kazne njihove.

Krivica ili uvreda Božja, što leži u lakom grijehu može se izbrisati također u sakramentalnoj isповijedi. Međutim sakramentalna pokora nije jedini ni potrebniji način brisanja lakih grejha, kao što se to zahtijeva kod teških grejha. Laki se grijesi mogu oprostiti također izvan isповijedi: činom pokajanja ili drugim djelima pobožnosti i ljubavi, n. pr. pobožnim slušanjem sv. mise, moljenjem Očenaša, pobožnom porabom crkvenih blagoslovina n. pr. svete vode i uopće takovim dobrim djelima, koja u nama uzbudjuju ono duševno raspoloženje, što ga Bog ište za oproštenje takovih krivic; a to raspoloženje uključuje osobito ljubav i pokajanje. Prema tomu, kako se ovo raspoloženje nalazi u nama u većoj ili manjoj mjeri, briše se ne samo krivica lakin grijeha, nego također više ili manje vremenitih kazni, što ih krivica lakin grijeha vuče za sobom.

Možemo li dakle savršenom ljubavlju i pokajanjem u sakramentu pokore ili izvan njega ikada postići oproštenje svih svojih krivic i svih kazni grijeha, također vremenitih kazni?

Možemo to postići, Velemožni, premda se usudujem utvrditi, da ne biva to redovito, jer je sabor tridentski osudio kao krivovjersku tvrdnju, da se vazda sa krivicom oprašta i sva kazna, i jednako je osudio drugu krivovjersku tvrdnju, koja smatra kao izmišljotinu nauku, da iza ukidanja vječne kazne po vlasti ključeva obično (*plerumque*) još ostaje vremenita kazna, za koju treba zadovoljštinu dati (S. 14. cap. 8; can. 12. et 15.).

(Nastavit će se.)

U Koprivnici prikazuju članovi vjer. društava Muku Spasiteljevu svake nedjelje srpnja, kolovoza i rujna od 3 do 8 sati po podne pod ravnanjem vel. g. Pavunića. Ljudi dolaze sa sviju strana, da to neobično prikazivanje vide i njim se za duševni napredak okoriste. Tko ikako može neka podel

VIJESTI

Dapci. Naše Djevojačko društvo Srca Isusova za naknadnu sv. pričest, svake prve nedjelje u mjesecu stupa sv. isповijedi i pričesti. Veliki tjeđan iskitile su članice Božji grob i držale su počasnu stražu kraj njega. Mjesec svibnja slavile smo blaženu Djevicu kćerči njezin oltar i pribivajući svaki dan svibanjskoj pobožnosti. Zadnje nedjelje svibnja iskazali smo nebeskoj Majci najljepšu počast, slaveći taj dan spomen posveće njezina oltara. Mjeseca lipnja častili smo presv. Srce Isusovo pjevajući svake nedjelje njemu u čast piesme. Za blagdan Presv. Srca pripravljali smo se devetnicom a na sam blagdan ispovijedile se članice i primile zajedničku sv. pričest. Ove godine primilo je naše društvo 430 sv. pričest. Dosta se je članica iz društva udalo. Najljepše se zahvaljujemo gospodi tajnici, koja nas se više puta sjeti te nas potiče na ljubav i žar spram Bož. Srca i njegove presvete Majke. Preporuča se i nadalje naše društvo u svete molitve.

Katarina Tremac, glavarica.

Djevojačko društvo Srca Isusova u Mokošici (Dalm.)

Mokošica (Rijeka dubrovačka). Naše djevojačko društvo »Kćeri Presv. Srca Isusova« napreduje svake godine na bolje. — Pod bivšim našim upraviteljem veleč. Lovrom Totić, koji se sada nalazi u svom rodnom mjestu Kuna, kao župnik, priredjivali smo svake godine zabave, na korist našeg fonda. Prošle smo godine nabavili barjak za naše društvo. — Svakog mjeseca vršimo sastanke i pristupamo svitim sakramentima ispovijedi i Pričesti. Ima nas lijevi broj, a svake godine napredujemo. — Dalo Presv. Srce, da i pod upravom novog našeg upravitelja veleč. Don Marin Radulovića budemo napredovale u svakoj kreposti. —

Glavarica.

Selnica (Medimurje). Na Spasovo bila je kod nas obnova Djevojačkog društva Srca Isusova. Temelj pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu postavili su ovdje misjonari, koji su poslije rata održali misije i širili Vojsku Srca Isusova.

Već od onda sabiralo se više djevojaka na prve petke k sv. sakramentima,

a zgodimice ih je g. kapelan pozvao na sastanak. Sada smo odlučili da se bolje organiziramo, sabrale se još i druge dobre duše i već od prosinca prošle godine držimo redovito mjesecni sastanak. Da se uzmogne duhovni život razviti u ovim Bogu željnim dušama govorimo o temeljima prave pobožnosti. Sada nas već ima 55. Primanje u društvo je obavio domaći župnik gosp. Ignac Rodić na Spasovo prije večernjice i lijepim govorom potaknuo djevojke na štovanje Presv. Srca. Taj dan bilo je cijelo društvo pod sv. misom na sv. Prcestu. Sv. Prcest primaju članice redovito mjesечно, mnoge češće, a nekoje upravo dnevno. Znakeve sa Srcem Isusovim na crvenoj vrpci imaju sve članice, mjesечно davaju dragovoljno dinar članarine, i sad mnogo misle kako da si pribave lijep društveni barjak.

Nekoje od članica su u pjevačkom zboru koji vodi g. učitelj Viktor Herman, nekoje opet šire dobre Glasnike i brinu se za lijepo cvijeće i crkveni ure. Ovakvo smo eto započeli s radom na slavu Presvetog Srca i za obnovu svoje duše u Kristu. Molimo Božansko Srce da i nas privine k sebi i blagoslovi, a ostala ovaka društva da se i nas sjete u molitvama.

Upravitelj.

Dne 27. lip. 1926. osnovano je »Djev. društvo S. L.« u Pušći.

Oberići u Dubrovačkoj biskupiji. Blagdan Srca Isusova proslavljen je ove godine na vanredni način. Nastojanjem preč. Dura Laneve, nadžupnika nabavljen je kip Bož. Srca. Tog dana bile 2 tih sv. mise, a u 10 sati svećana sv. misa; na orguljama svirao vrijedni o. Kosto Selak, krasna propovijed izrekao je preč. nadžupnik. Poslijepodne bila svećana večernjica, veličanstvena procesija sa kipom Bož. Srca, kojoj prisustvovalo veliko mnoštvo ljudi.

Korčula. Proslava Srca Isusova bila je i ove godine svećana obavljena. Držala se za to predhodna devetnica. Razvila se lijepa procesija sa slikom Bož. Srca, koju su nosile vrijedne djevojčice. Slijedila je tač posveta Presv. Srcu. Veliko je bilo učešće građanstva.

Kučice (Dalm.) Misija (11—17. IV.) uspješno je služila da obnovi župu u požnoštini spram Srca Isusova, kako je to želio novi, revni župnik vel. Grgo Topić. Osnovalo se »Djevojačko Društvo«, koje broji 84 čl. Glavarica je Društva Matija Kovacić Josipova, a ova je ujedno povjerenica Glasnika, već je sakupila 51 preplatnika. Osnovala se »Vojska Srca Isusova«, koja s pomladkom ima 81 čl. Za sastanke tih društava našla se i kuća jedne izumrle bratovštine. Zadnjeg dana bio blagoslov misijskog križa i svečani blagoslov spomenute kuće, koja je dobila ime

»Dom Srca Isusova«. Odaziv na misije bio je veoma dobar. Zadnjeg dana imala se držati procesija do Lurdske špilje u selu, koju je napravio Josip Tomasović, da se zahvali Majci Božjoj radi izvanredne pomoći, koju dobi, kako on tvrdi, još god. 1878 od nebeske kraljice. Narod ovu špilju svake godine rado hodočasti 11 veljače. Onog dana čitaju se u špilji mnoge sv. mise. Kiša je smela procesiju, ali ugodno iznenadila seljane, jer su je davno živo željeli. **S. D.**

Slime u Dalmaciji. Odziv na misije od 18—24. IV. bio je veoma dobar. Budući malena župa osnovala se bratovština Srca Isusova. Poduzetna učiteljica, uđata u mjestu, gospoda Milka Utrobić Kovačić rado se odazvala da bude povjerenicom Glasnika i sabrala do sada 47 preplatnika. Premda nepovoljno vrijeme, narod je ipak dolazio u jutro i poslije podne na propovijedi i isповijed. Zaključak misija bio je svećan: obavila se procesija sa slikom Srca Isusova, pred crkvom držao se govor, papinski blagoslov i blagoslov misijonskog križa, za kojeg se pobrinula požrtvovna obitelj Pupačić. U ovom zabitnom mjestu okretni župnik podigao u svom domu stanicu »Radio«. To svakoga ugodno iznenaduje. **S. D.**

Mate. Djevoj. društvo S. I. primilo je u travnju 650, a u svibnju 535 sv. Pričesti u naknadu Bož. Srcu za psovke.

Tubelj. Zahvaljujemo na lijepome pismu. Broj članica nam se znatno smanjio ipak radimo u crkvi i primamo sv. Pričest. Kuma našeg barijaka gda. A. Jurić je umrla, pa je lijepo sprovedosmo. — **A. Glogoški**, glavarica.

Vel. Gorica. Puno smo zahvalne za lijepo pismo o presv. Muci Isusovoj. I naš vel. g. župnik Stepanić tumačio nam je križni put, koji smo pobožno obavljale i Isusu u sv. grobu se klanjali. Bližna sela: Graditi i Petrovino podigli su lijep spomenik s kipovima Pr. Srca, Majke Božje i sv. Antuna, pa smo i mi na dan blagoslova 24. V. pošle do njega. Svibanjskoj pobožnosti prisustvovalo smo dnevice u 6 s. pred krasno iskićenim oltarom. Sv. Pričesti bilo je: ožujak i travanj 230, svibanj 120. **A. Trupčević**, glavarica.

Katuni — Kreševu u Dalmaciji. U župnoj starinskoj crkvi nalazi se velika uljena slika, koju naslikala g. 1759. slikar Naldi, a ova predočuje općeniti sud. Na toj slici drastično je prikazano uskršnje mrtvih i pakao. Vragovi obavljaju na osudenicima, neke teške operacije, koje ne odgovaraju duhu današnjeg vremena. Ali taj dobar i prostodušan narod rado gleda te strašne kazne raznih grijeha, koje su živo naslikane. U debelini zidovima te crkve, gradene možda u tursko doba, nalazi se više ulišta pčela, od kojih crkva dobiva vosak. Milo je bilo vidjeti kako narod iz udaljenih komšiluka preko brda silazi i dolazi u jutro i poslije podne na propovijedi i isповijed. Velečasni župnik g. Antun Soljnić iz Lastova ustrajno i obilno je pomagao misijonaru u isповijedovanju. Bilo je svećano primanje 80 članica u novo osnovano »Djevojačko Društvo«. Glavarica Društva je Marica Babić Jakovljeva. Povjerenica Glasnika je Soka Babić Mihina, koja je već sakupila 79 preplatnika. Muškarci izručili pismo misionaru da i oni hoće Glasnik i svog povjerenika. Misijonar je odmah to odobrio i pohvalio. U nedjelju bio svećani zaključak s procesijom. U procesiji nosili su sliku Srca Isusova i kip Majke Može. Kip su nabavili seljaci i krstili ga Gospom od Zdravlja. Resit će nišu, koja se nalazi u novom, prostranom, kamenom zidu, koji opisuje veliko groblje i crkvu. Na istom mjestu u zidu ističe se spomen-ploča tisućogodišnjice hrvatskog kraljevstva. U tom prostoru župnik dao podignuti lijepi kameni misijonski križ. Iza blagoslova tog križa, slijedio je zaključni govor i papinski blagoslov mnogobrojnom pukom, koji se sakupio pred crkvom, jer starinska malena crkva čeka na popravak. Poduzetni župnik nuda se da će proširiti što više pobožnost spram Bož. Srca. Delatnost župnika je donekle spriječena jer je župa rastrkana. S vremenom mogao bi uvesti »Vojsku Srca Isusova« za muškarce. Za Društvo Srca Isusova zgodan je molitvenik »Srce Ssusovo spasenje naše«. Nabavlja se kod uprave Glasnika, cijena mu je 20. din. Njime se upozna i širi pobožnost Srca Isusova. **S. D.**

»Ako ste malokrvni, blijedi, ako imate slabe živce, ako nemate teka,
ako ste malarični, ako imate slabu i neraspoloženu djecu isprobajte

»ENERGIN« Željezovito kina vino, i bit ćete zadovoljni.

Postom i doplatom šalje: Laboratorij »ALGA« Šušak 3 velike boce za 128 Din.
6 vel. boca za 248 Din. 1 mala badava.

ZAHVALNICE.

MIRE I POMIRENJE NAŠE!

Dalmacija. Radi pašnjaka zavadila se naša dva sela do oružja i krvi. Tu se gonila stoka, tu ranjavali ljudi, tu dakako psovalo i mrzilo ko da smo pogani. Ni sud ni oružnici ne pomoguće, jer se ni do toga puno više ne drži. Sidi Božja silo pa nas Ti umiri! Mislio sam i molio baš pred Božić. Odem da dadem služiti na čast Pr. Srca za pomirenje sv. Misi. Obećao župnik da će reći na sv. Ivana po Božiću. I bila Misa i molili se mnogi — i Pr. Srce stišalo ljudi. Od tog dana nit opalila puška nit zacvili majka. — T. G.

NAŠLA IZGUBLJENI NOVAC.

Hrvatska. Pošla sam jednog dana po poslu u Zagreb i premeštajući si na rukama stvari izgubila sam novčarku sa 400 dinara. Gotovo kilometar puta iza toga pozam da nemam novčarke. Krenem brzo natrag, no od koga i gdje da tražim? Tužna zadem u crkvu sv. Petra i kroz plač prepričujem Isusu svoju nevolju. Ja iz crkve, a to predamnom djevojčica i pita me zašto plačem. Rečem joj, a ona mi pruži novčarku sa adresom trgovca, pred čijim dučanom sam novac izgubila. U novčarki zaista mojih 400 dinara. Pa da nije dobar Bog! Hvala mu i čast! J. M.

OBITELJ POD ZAŠTITOM PR. SRCA.

Zagreb. Duži niz godina bili smo u stotinu nepričika, koje su nas mogle tjeslesno i duševno uništiti. Pouzdanjem u Pr. Srce izali smo ipak sretno, jer smo svagda strpljivo snosili i oči u Presv. Srce upirali. Zahvaljujem stoga, sada našemu nebeskom zaštitniku i darujem 200 d. za dobre i svete svrhe. — L. P.

USTRAJNA MOLITVA.

Dalmacija. Sumoran mi bio pogled u budućnost. Molila sam, ali nisam dobila. Sine mi jednom misao: Hajde, ja ču Isusu moglići za svaku godinu njegova života po jednu devetnicu. Bilo je dugo 33 puta po 9 dana. Ali ustrajala sam. I kako ja domolila — tako se sretno udala. Kao mlada majka nisam odmah imala hrane za dijetu, ali i tu je dragi Bog pomogao, pa mu sada kao sretna žena i majka tisuć puta zahvaljujem! —

POSTIGLA ZVANJE.

U 16. godini uz nekoliko pobožnih djevojaka počela sam češće primati sv. Pričest. Za neko vrijeme pobudi se u meni želja za redovničkim staležem. Nodata mi stupi sestra u samostan Milosrdnica i mene obuzela velika tuga.

Molila sam roditelje, da i mene puste, a oni ni da čuju. Kad sam više puta o tom s njima razgovarala, počeli se srditi i grditi mene.

Žalosna obratim se Presv. Srcu i obećam svaki dan doživotno moliti njegove litanije, a ista tako i Bl. Djevici Mariji. Obavljala sam i veliku devetnicu u čast presv. Srcu i pouzdavala se u zagovor sv. Margarete Alacoque. I moja se želja ispunila, roditelji mi dopustili. Sada me opet stigla bolest. I tu mi je pomogla bl. Djevica Marija. A sada nakon tri godine ispunjam svoje obećanje i zahvaljujem bl. Djevici i sv. Margareti Alacoque za njihov moćni zagovor! A Tebi, o presv. Srce kličem: Bogato si za sve, koji zazivaju Tebe! Nebrojeno ti puta hvala, čast i slava! — J. F.

RJESILA SE PAKLA.

Moslavina. Udalala sam se za dobrogu muža, ali u kuću, gdje je vladala kletva, svada i svaki grijeh — gotov pakao. Utečem se Presv. Srcu i bl. Djevici da me toga oslobođe, jer je prijetila propast i mojoj duši. Obećala sam da ne ču nikada odbiti siromaha bez pomoći i da ču svoju obitelj i kuću u strahu Božjemu držati. Presv. Srce mi pomoglo, da sam danas s mužem pod svojim krovom, siromašnim ali barem mirnim. Čast mu i hvala od sviju ljudi, a nemirnjacima se Bože smiluj da se obrate!

K. Š.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Andrijevac B H Presv. Srce me čudnim načinom izbavilo od duševne propasti. — **Bapska - Novak P V** Pomoglo mi kao mladom obrtniku do zanata moga. — **A K Zahvalna za ozdravljenje djeteta šaljem n. č. Pr. Srcu 100 d. — Beograd A G Povratilo mi duševni mir, koji mi je nadu sve. — **Biokovo J B** Kad već ništa nije pomoglo pomogao je zavjet S. I. — **Branjevina S S R Vratilo zdravlje cijeloj obitelji**, darujem 50 d. — **Brod n. S. J M Pr. Srce** mi uslišalo molbu, darujem**

100 d. — M K Šaljem 50 d. za Svetište, jer mi Bož Srce dalo kćerki zdravlje. — Delnice M A Slava Presv. Srcu za mnoge primljene milosti. — **Dijakovac** B H Izlijetilo vjernog muža i dobrog oca. — **Domagočić** K B Pomogao najbolji Liječnik Bož. Srce. — **D. Lendava** B G Darujem 30 d. zahvalna za mnoge milosti. — **D. Viljevo** B D Pomoglo mi kćerki i u drugim potrebama. — **Dubica** S S U tjeskobi zvanju bilo mi na pomoć. — **Dubrava** D S Devetnicom Pr. Srcu riješila se duge očne боли. — **Dubrovnik** F B Uvieren sam da je zagovor † b. Langa pomogao meni i cijeloj obitelji. — **Fara** J W Više puta me utješilo Bož. Srce. — **Gundinci** P K Darujem 100 d. zahvalan, što mi Bož. Srce očuvalo suprugu na životu. — Naglo ozdravilo trogodišnje dijete. — **Hum** M V Dobio službu. — **Ilača** M F Zahvaljujem barem sada za davno primljenu milost. — **Jakovlje** S C Ojačalo me Pr. Srce u bolesti i nevoljama života. — **Jakšić** I P Zagovorom sv. Josipa i Ante udjelilo mi Pr. Srce željanu milost. — **Jelsa** V G Uslijalo molitve za obraćenje grešnika. — **Karlovac** I K Za kratko ozdravio. — **Knežinec** F B Očuvalo mi djetete na životu. — **Koprivnica** J J Veliki zaštitnik obitelji vratio mi djetetu zdravlje i blagoslov dao pri gospodarstvu. — **Kreševi** I K Ozdravio majku četvero dječice. — **Lemeš** Š G Pomogao mi u raznim potrebama. — **S S Zavjet** Pr. Srcu pomogao mi, pa ga eto vršim. — **Lit N N Hvala** Pr. Srcu na pomoći zagovorom sv. Ante. — **Madarevo** A T Teško iskušan bez supruga tješi i pomaže Bož. Srce. — **M. Bukovec** J M Dragi Isus pomogao meni i dječici mojoj; hvala mu i čast. — **Mitrovica** S Kr Zagovorom † b. Langa otklonjene velike neprilike od kuće; sv. Tereza nam pomogla u zvaničnim dužnostima. — **Mravinci** M J Dobro položila ispite i ozdravilo mi djetje. — **Novo Čiče** J M Nebrojne hvale Pr. Srcu, koje me uzdržalo živ u porodu. — **J V Pr.** Srce pomoglo mi udati se i sad mi štiti obit. srću. — **J M U** više prigoda osjetila sam neobičnu pomoći Pr. Srcu. — **N. Glavničić** J F Molitvom Bož. Srca ispravila se teška nesreća djeteta na dobro. — **Omišalj** K M Uslijalo mi molbu; darujem 100 d. — **Oriovac** B M Stigla mi nenadana pomoći za devetnice Pr. Srcu. — **Osijek** S T Riješilo me teških kušnja i nevolja. — **E R Zagovorom** † b. Langa sretno prošao na operaciji; darujem 100 d. — **Radakova** J F Sretno dovršio parnicu i pomožen u gospodarstvu. — **Rečica** J V Djetetu mi povratilo zdravlje. — **Sarajevo** J K Sačuvalo me od bolesti. — **Senj** K M Spasilo mi život u porodu. — **Sir, Kataleša** R T Zahvaljujem i preporučam se nebeskoj zaštiti u teškoj nevolji. — **Sikirevi** M Š Hvala za primljeno, molim pomoći i u budućem. — **Skrad** M J Dijete sretno ozdravilo. — **Slunj** S B Za Svetište darujem 100 d. jer mi Pr. Srce pomočio. — **Solin** I G Našla priličan stan preporučujući se Bož. Srcu. — **Split** L M Sačuvalo mi krov nad glavom. — **Starigrad** M P Hvala Bož. Srca na danoj milosti. — **V A Tisuc** hvala Bož. Pomočniku. — **Stolac** I Š Izbačilo me iz velike neprilike na putu. — **Sumartin** K A Pomoglo da brzo ozdravim. — **Sv. Šimun** I J Štitio mi Isus djecu i svu obitelj. — **Šestanovac** K B Darnjem 20 d. zahvalna za višestruku pomoći Bož. Srca. — **Šestine** S B Devetnicom Pr. Srcu postigla više milosti; darujem 30 d. — **M N Na** smrt bolesna kćerka ozdravila; darujem 100 d. za crnce. — **Šibenik** A B Uslijana iz 33 devetnice. — **Varaždin** V Š Darom Pr. Srca sretno prošao na ispit; darujem 25 d. — **Velika** J Lj Zagovor sv. Tereze mi pomogao. — **V. Gorica** M K Pr. Srce mi pomoglo u bolesti, koja mi sprečavala rad. — **Vinkovci** S F Primila mnogo milosti. — **Vinovo** d. T G Izmirilo se selo. — **Vivodina** J F Svladala velike zapreke i postigla redovničko zvanje. — **Vrata** J J U znak hvale Šaljem 50 d. — **Vrbica** F J Na veću slavu Božju Šaljem za sirotinu 10 d. — **Zagreb** Ob. Š. Sačuvan od požara zagovorom † b. Langa. — **M K Postigla** redovničko zvanje i mnogo drugih milosti u obitelji. — **M K Darujem** 300 d. za Svetište zahvalan što mi supruzi krenulo na bolje. — **K K Hvala** Pr. Srcu i zagovoru sv. Ante; darujem 35 d. — **M L Nakon** dvogodišnjeg moljenja dobila zaslужena heriva; danas je i to osobita pomoći Božja. — **K M Pr. Srce** i zagovor Majke Božje pratilo me u apost. radu. — **J Ž Zagovorom** † b. Langa primila pomoći u obit. siromaštvo. — **E I Pr. Srce** spasio mi djetete zagovorom † b. Langa. — **J H Darujem** 1000 d. za Svetište zahvalna za mnoge pomoći. — **J M Zaštito** mene i moje djetete. — **I P Darujem** 200 d. za razne svrhe zahvalan za razne milosti. — **Žepče** K M Vratilo mi mužu zdravlje u teškoj živčanoj bolesti. —

Kalendar Srca Isusova i Marijina za g. 1927 može se već naručiti za 12. dinara.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. L. rektor
Urednik: J. Vrbanek D. L. Tiskom Glasnika Srca Isusova: A. Alfrević D. L.

G. 35.

1926.

Br. 9.

Ustrajnost u štovajnu Euharistije.

Nakana Apostolstva molitve za rujan, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Svi dobro znamo, samo što uvijek ne mislimo na to, da je i u svetim stvarima i priredbama mnogo ljudskoga. Niti idu svi sa svetom nakanom na proštenje, niti su išli u Čikago svi samo da iskažu štovanje Isusu u presv. Sakramentu. Za to kad se čuje da je u lipnju onamo došlo milijun ljudi na 28. međunarodni euharistijski kongres, to je sigurno da se živoj vjeri jednih pridružila značajnost drugih i još koja slabost trećih. Čovjek je, stono vele, čovjek.

No to je upravo ono dívno u Providnosti, da toga slaboga čovjeka znade uzdići iznad njegove slabosti; da u naravnom njegovom životu znade razviti vrhunaračni život milosti; da prirodnim silama znade postići nadprirodni uspjeh. I to upravo postizava Providnost s Euharistijom, to postizava Isus sakriven pod prilikama kruha na oltaru. Veličajno je bilo njegovo slavlje u Čikagu,

20. do 24. lipnja. Kod jedne iste svete Mise, što ju čitao ondje na vojničkom vježbalištu papin poslanik kardinal Bonzano, pozdravlja ga u isti mah, kad silazi u pretvorbi na oltar, pol milijuna ljudi i 62 tisuće djece pjevaju mu: »Hosana! Blagoslovjen, koji dolazi!...« Umom od pola milijuna ljudi u isti mah svjetli misao: »Bog je među nama stvarno prisutan, ne samo kao svudašnji duh, nego i kao utjelovljen Čovjek! Srcima od pola milijuna ljudi struji u isti čas sveto počitanje pred jednom istom bijelom Hostijom...«

Koliko znanje je u tim glavama, kolika energija volje, koliki su tu ugledni položaji, ne samo u Crkvi s ovom dvanaestoricom kardinala, 750 biskupa i drugih crkvenih dostojanstvenika, na tisuće svećenika što su tude, nego i u svjetovnom društvu: ti državnici, ti profesori, ti industrijalci, ... nad svim tim milijunom izabranika ljudskoga roda vlasti Nevideni, Nečuveni iz jedne Hostije.

Vlada, jer vjeruju njegovoj riječi: »Ovo je tijelo moje«. Vjeruju pak, jer je dokazao da može kruh pretvoriti u drugu stvar; veruju, jer ih je uvjerala njegova ljubav, da želi sjedinjenje s ljudskim srcima.

Vjeruju, klanjaju se, obećavaju — i sretni su.

Sav vanjski sjaj bez te pobjede u dušama bio bi prazan i ništa. U jutro onih dana pričestilo se u Čikagu milijun ljudi, kako je nadbiskup Mundelein bio obećao sv. Ocu papi. Milijun poklona ljudskih

srdaca Bogu, milijun priklona Boga-Čovjeka ljudima — milijun plamenova združene Božje i čovječe ljubavi u toj jednoj veličajnoj Pricesti — zaista prizor dostojan Stvoritelja i Gospodara ljudskog roda.

Veledušnosti njihovo odgovara veledušnost Božja. Već do svibnja ove godine zabilježeno je u Sjedinjenim država 224 tisuće obraćenika na rimokatoličku vjeru. Taj broj je zadnjih mjeseci u toliko porastao, da već govore o jednom milijunu obraćenika. Milijun obraćenih, 300 milijuna utvrđenih — po Euharistiji! To je njezino pravo slavlje. »Kad će biti podignut od zemlje, sve će privući k sebi«, reče Isus o svojoj smrti, a sad se to ostvaruje oko podignute Hostije. Divno ovo slavlje potiče nas, da se pitamo:

provodimo li mi želje euharističnoga Spasitelja,

što smo ih usvojili na velikom našem kongresu pred tri godine? Tisuće hrvatskog naroda naglasilo je tada: »Izvor je duhovne obnove presv. olt. Sakramenat. Bez njega nema kršćanskoga života. Zato euharistički kongres svečano poziva sve, da dodu na ovo preobilno vrelo milosti, da u sv. misi, božanskoj žrtvi pomirnicu, postignu milosrde Božje, a u sv. pricesti nadu lijeka svojim ranama i snage za krepostan život...« Zaključak 9.

Misa — pomirba; pricest — lijek i snaga!...

Kako smo se do sada malo poslužili tom pomirnom žrtvom, kad nas eto Gospod pohada tolikim nesrećama. Ocevi bi trebali da budu nedjeljom prvi kod sv. mise u ime kuće i obitelji, u ime općine i domovine. A kud oni? Njihova pusta naklapanja po kojekakvim sastancima, do sada vidjesmo, da nam ne doniješe koristi. Isusu u Euharistiji uskraćuju čast, Isus njima uskraćuje blagoslov. Što mislite, tko će bolje proći: Isus bez njihove časti, ili oni bez njegovog blagoslova?

»Pricest lijek i snaga!«

»Euharistički kongres moli duhovne pastire, da bi često pozivali narod na sv. pricest. Roditelje molimo, da bi pustili djecu što ranije k prvoj sv. pricesti, kako je sv. Stolica odredila, a poslije neka ih marljivo vode k stolu Gospodnjemu, da bi dječija srca prije osvojio Spasitelj nego grijeh. A sve Hrvate katolike molimo, da bi revnim primanjem ovoga božanskoga lijeka obnovili vjerski život cijelog naroda.« Tako u 10. zaključku.

I zaista stižu od mjeseca do mjeseca utješne vijesti. Gdjegod se nade revan svećenik, eto ispovijedaonice nedjeljom i blagdanom pune; eto oltara nakićena živim vijencem priceskina. Ne izgovara se on: sâm sam, pa ne mogu, jer znade, da mu česta pricest naroda i te kako olakšava duhovnu pastvu. U župi, gdje se uobičajili česta sv. pricest, nestaje izgreda i sukoba, koji troše župnikovo vrijeme i sile. U takovoj župi olakšavaju se gospodarske brige župnikove samo ako ima načina s pukom i time mu se obilno naknadni vrijeme ispovjedanja i pričeštanja. Njegujući baš čestu sv. pricest mladeži, najbolje se skrbi svećenik, da ne bude dugo sam, jer ako je što podobno umnožiti svećenički pomladak, to ga je podobna česta sv. pricest.

Najboljim provadacima krasnih ovih zaključaka pokazala se naša vjerska društva. Gdje se društvo osnuje i cvate, tude cvate i euharistični život. Svjedokom su sekcije Mar. kongregacija i izvještaji

Djevojačkih društava Srca Isusova. Gdje samotuju ljudi, samotuje i Isus na oltaru; gdje se svetim vezom društva povezuju ljudi, povezuju se uz Isusa, da ga pohode, da ga primu, da mu stan očiste, ukrase, da mu posude i odijelo poljepšaju.

Kako malo župa može se još za sada da podići takovom svjestil! Dok štovanje Euharistije u drugih naroda bujno cvate na stotine načina pa im treba moliti **ustrajnost u postignutu**, dotle mi treba da tek molimo za **ustrajnost u postizavanju** toga štovanja. Koliko ćemo dakle na tu nakanu primiti ovaj mjesec sv. pričestii? Koji će više drugova i drugarica privesti euharistijskom stolu? U koliko će se župa odvažiti mladići i djevojke da zamole svećenika neka bi im osnovao društvo? Koliko će se naći veledušnih boljih posjednika, trgovaca,... da daruju svojoj crkvi koji ureš?

Euharistijski to Kralj i Utamničenik pita i očekuje,

Vrelo života i svetosti.

Kao osobito sredstvo, da ustrajemo u štovanju Euharistije preporučamo promatranja iz knjige »Iskrice ljubavi«, koju su u tu svrhu i svi naši biskupi preporučili. Eto samo nešto iz krasne pohvale, što ju dao naš sveti biskup Lang ovoj knjizi:

»Doista su ove Iskrice ljubavi krasna knjiga za duhovni život kršćanski, iza knjižice »Naslijeduj Krista«, jedna od najljepših i najkorisnijih. Uvjeren sam, da će svaki, ko ju čita i razmatra, osobito ako ju razmatra pred Presvetim Otajstvom, postati sve bolji i bolji. On će sve bolje upoznati visinu i dublinu, širinu i duljinu ljubavi Isusove napram nama, pa će se i njegovo srce, ma bilo kruto i hladno, užeći plamom svete ljubavi i napuniti se velikoga pouzdanja u dobrotu Srca Isusova. Tko ne vjeruje, neka pokuša: Kušajte i vidite, kako je mio Gospodin. (Ps. 33.)«. Knjiga se nabavlja za D. 20.— kod župnog ureda sv. Marije. Zagreb I. Kaptol 3.

J. Vrbane D. L.

ALOZIJANSKA HIMNA.

Latinski izvornik od P. Perlosia prevela S. Bernardina Horvat, Milosrdnica.

O čujmo vječnog Rima glas,	Ti sav si čist ko ljljan cvijet!
K svetištu slavnom zove nas;	Nek i naš život bude svet,
U njem se rajske vrši pir	Da duša čisti prospe sjaj,
Sveti Alojzij nade mir,	Molimo, sveče, to nam daj!
O sveće divni, uz nas stoj,	Tvoj divni, bijeli ljljan-stijeg
Naviješta tijelo žestok boj;	Nek nas na Božji vodi brijeđ,
Pomozi žalac skršit ljut,	Neka nam Tvoje zvijezde sjaj
Buntovnu daj nam svladat put.	Pokaže pravi put u raj.

Pripjev:
Pred Tvojim svetim prahom tui,
O molbu smjernu, sveče, čuj!

Nek čistog sjaja Tvoga moć,
Razbije tuge naše noć.

KATOLIČKA MLADEŽI !

Pod konac smo prošle školske godine lijepo započeli proslavu 200-godišnjice kanonizacije naših nebeskih zaštitnika: Sv. Alojzija i sv. Stanislava. Većina srednjih škola činila je 6-nedjeljnu pobožnost sv. Alojziju; 32 srednje škole poslale su arke s potpisima Alojzijanske odluke za Album na grob Svečev. Srednjim školama pridružile se same od sebe i neke stručne i pučke škole.

Početak proslave bio je eto lijep. Još lijepši treba da bude nastavak ove jeseni sa slavom sv. Stanislavu, pa onda završetak koncem godine. Bit će nam ovo to laglje, što sad imamo životopise, slike s predavanjima, pjesme i predstave u čast Svetaca, a imat ćemo i više vremena, da se dostoјno spremimo.

Naši Ideali i Zaštitnici zasluzuju i najveći naš napor. Mi ćemo ga primjetiti to velikodušnije što znamo da nam te **žrtve carstvo duha uzvraća nadnaravnom energijom**.

Njedna škola dakle neka ne pomanjka da ne bi:

1. priredila akademiju u čast Svetima;
2. svećano proslavila svetkovinu dne 13. XI. i opet 21. VI.;
3. poslala — ako još nije — svoje arke s potpisima za Album;
4. pridonijela štogod za put u Rim onim mladićima, koji će kao odaslanici odnijeti Album na grob Alojzijev.

K ovoj nas proslavi pozivlje sam sv. Otac papa prekrasnim pismom, u kom izriče nadu, da će slava obih Svetaca snažno unaprijediti idealizam i samoprijegor njihovih štićenika. Sabirajmo stoga duhovno cvijeće: srdačnih molitava, čestih sv. pričesti, odricanja i rada, da u oplemenjenoj našoj duši ostane trajan spomen ove slave.

SV. OTAC PIJO XI. O 200 - GODIŠNJIĆI SV. ALOJZIJA I STANISLAVA.

Radosno prihvata sv. Otac ovu godinu, da po primjeru Bož. Učitelja pokaže svoju ljubav i skrb mlađeži, kako ju Crkva već 20 vijekova pokazuje. Upravlja dakle mlađeži i onima, koji se brinu za njezin odgoj, nekoliko načelnih uputa pismom na Generala Družbe Isusove od 13. lipnja ove godine.

Ne shvaćaju ili tek površno shvaćaju sv. Alojzija oni, koji vele, da on nije više **prikładan uzor** za današnju mlađež. Baš njegovim uzorom dovinuli se divne svetosti kako nekad sv. Ivan Berhmans, tako u naše dane: Don Bosko, Kontardo Ferrini, bl. Bartolomeja Kapitaneo i sv. Gabriel Possenti.

Troje će osobito naučiti mlađež od svog nebeskog zaštitnika, ako dobro prouči njegov život: pravi cilj i sadržaj života, koji je u kršćanskem savršenstvu; prikladna tom cilju **sredstva** i napokon plodove, što ih takav život donosi.

Još dječakom svijestan si je Alojzije, da mu treba za Bogom živjeti, vrednote ovog svijeta samo u toliko cijeniti, u koliko su za vječnost vrijedne. Kao mladić rado i po više puta obavlja duhovne vježbe sv. Ignacija i njima se oduševljava, da jedino za Krista i njegovu Crkvu živi. Koliki bi danas mladići izbjegli trzavicama života i našli pravi

svoj cilj i sreću, kad bi po njegovu uzoru u duhovnim vježbama razmislili: zašto su zapravo na svijetu?

Spoznavši, da mu je nastojati oko **usavršenja** svoga, izbjegavao je Alojzije željeznom dosljednošću sve što bi ga moglo okaljati. Pa ako mu se po osobitom Božjem daru i nije trebalo s nečistim napastima boriti, on je ipak upotrebljavao sredstva da očuva sjaj ljiljana svoga: nježnu pobožnost Bl. Djevice, čestu sv. pričest i kročenjem sjetila svojih. One pak strasti, kojima je sklonost u srcu opazio, tako je pobijao, da im je i isti korijen iz srca išcupao. Mučila ga srdžba i želja za slavom. Pa što učini? **Srdžbu** okrenu proti grijehu i sebi, da se ukroti i postane krotak kao janje u saobraćaju s bližnjim. Onu pak snagu, što je srdžba troši protiv bližnjega, on upotrijebi da radi i moli. **Želju za slavom** oplemeni on neodoljivom težnjom, da omili Stvoritelju i Kralju svemira, a sve časti svijeta prezre kao djetinjariju: odriče se kneževine kao tereta i stupa baš u red Isusovaca, koji se zavjetuje da ne će primiti nikakove časti.

Proti žalosnoj pokvarjenosti, što zahvaća današnju mladež, traže neki nova i od kršćanskog uzgoja različna sredstva. »Neka ovi dobro znamu — veli doslovce sv. Otar — da to neće državi donijeti sreće, ako odnemare ona sredstva i načine, što ih iz kršćanske mudrosti povadene i dugovječnim iskustvom potvrđene sv. Alojzije na sebi iskusio kao najuspješnije: živu naime vjeru, izbjegavanje zamamnih pogibli, umjerenost i uzdržljivost, djelatnu pobožnost spram Boga i Bl. Djevice, život napokon čestom pričešću krijepljen i obnavljan«. Alojzije je to iskusio i činio u doba izrođene renesanse, kad je, baš kao i danas, sve hlepilo za sjetilnim užicima i častima, kad je sve disalo pogan-

L. Seitz: Zdravo Kraljice!

skom mudrošću starih Grka i Rimljana. Ista bolest treba i danas isti lijek.

Napose još ističe sv. Otac dvije Alojzijeve kreposti: **poučljivost i poniznost** nasuprot onoj današnjoj neobuzdanoj težnji za slobodom i vlašću. Alojzije, kneževec, rado prima opomene učitelja svoga, polazi škole i napeto uči sve do u sitnice. Alojzije kao redovnik tako je svet i razborit, da svi u njemu gledaju budućeg Generala Družbe Isusove, on jedini se smatra zadnjim među braćom, čisti im obuću i svjetiljke. »Neka budu sigurni svi — veli sv. Otac — koji žele pod Kristovim barjakom vojevati, odbace li s vrata jaram stege, da će mjesto palma doživjeti nečasne poraze, budući da je Bog tako uredio, te mladež jedino pod vodstvom starijih postizava pravi duševni napredak i kršćanski uzgoj za život. Pa ako to vrijedi za ine struke i nauke, kud i kamo treba da pokažu veću poučljivost oni, koji se spremaju na apostolat i katoličku djelatnost, jer se taj posao ne može sveto i s korišću drugačije izvršiti, nego poniznim srcem spram onih, koje je Duh Sveti postavio da kao biskupi ravnaju Crkvom Božjom.«

Iz takvoga, po vjeri najtočnije uredenoga života, dobio je Alojzije sjajne **plodove**. Kakvom je **ljetopom sjala** ta nevinja **duša** u sebi: umom odličan, sudom bistar, srcem plemenit i hrabar, blagošću mio... Nije u njega manjkala ni ona težnja plemenitih mladića, da koriste što više bližnjemu. Premda je »život bio sakriven s Kristom u Bogu« (Kološ 3, 3.) ipak mu je **apostolski žar** ogrijevao okolinu u pobudnim razgovorima i svetim uputama za mlade, u poučavanju rimske mladeži u katekizmu, u njegovovanju bolesnih i okuženih, od česa se i sam zarazio i umro. Alojzijev apostolat ipak nije sa smrću prestao. Sveti i pape, povijest i dnevno iskustvo svjedoče, da njegov primjer i zagovor vijekove već apostolski djeluje na milu mu mladež. Stoga, u koliko bi to još potrebno bilo nakon izjava Benedikta XIII. i Leona XIII., proglašuje sv. Otac sv. Alojzija nebeskim zaštitnikom sveukupne mladeži. Pozivajući taj izabrani pomladak kat. Obitelji pod barjak Alojzijev, da što bujnije poraste, očinski ga moli i zaklinje, neka otvoreno isповijeda vjeru, čuva čistoću i sv. Alojziju se postojano utiče, napose 6-nedjeljnom pobožnošću.

Napose ga veseli, što se kat. mladež sprema da dne 31. prosinca donese po odslanicima svojim na Alojzijev grob u Rim **Albumu** s potpisom alojzijanskog odlukom, t. j. odlukom čestitog kršćanskog života. Radosno će ih i on primiti i duhom k svetim moćima Alojzijevim pratiti.

Spomenuvši još značajnim crtama kreposti sv. Stanislava i moć njegovoga zagovora preporuča sv. Otac obojici svetih zaštitnika svu mladež i podjeljuje joj svoj apostolski blagoslov.

Hrvatska se mladež lijepo odazvala već prijašnjem kratkom pozivu sv. Oca te počela slaviti alojzijansko slavlje. Nadamo se, da će se naći dobrotvora, koji će omogućiti nekolicini hrv. daka da odnesu o Božiću naš Album u Rim na grob svoga sv. Zaštitnika. No i sami daci i zavodi treba da sa svoje strane što više doprinesu. Sve obavijesti daje: Alojzijanski odbor. Zagreb I. p. 147. Palmotićeva ul. 33.

ALOJZIJE U STALEŠKOM RADU.

se odričem kneževine u korist mlademu bratu Rudolfu; mene pustite da kao Isusovac radim sve za veću slavu Božju! . . .

Otac ga grdi, tjera od sebe, prijeti mu. Alojzije šuti, trpi i moli.

Otac plače, moli ga i zaklinje, da odustane. Alojzije također plače, moli i zaklinje: »Pustite me da idem za zvijezdom zvanja — da vršim volju Božju«. Dvije godine traje borba, koja je Alojzija i krvi stajala, krvi ispod dragovoljnih bičeva. — Iz borbe izlazi pobjednik 17-godišnji Alojzije — obučen u redovničku haljinu. To je prvi staleški rad: stalež postići.

Već u vrijeme same borbe radio je Alojzije i na drugoj dužnosti: usposobljivanje za stalež. Znao je da ga čekaju kao Isusovca filozofske nauke. On im se posvećuje odmah u Miljanu, gdje boravi po očevu poslu. Mladi knežević polazi dnevno na predavanja matematike, fizike, logike i jezika; kad od glavobolje ne može sam da sve zabilježi daje da mu bilježe drugi, a sam kod kuće popunjave zapiske, jer je izvrsno sve pamlio. Stupivši dne 25. X. 1585. u red vrši do u sitnice svaki i najmanji propis znajući, da ga baš krepot najviše usposobljuje za budući zvanični rad. Iza novicijata slušao je filozofiju u Napulju i dovršio u Rimu sjajnim javnim raspravljanjem iz cijele filozofije. Odličan u nauci ipak je daleko od svakog samomilja. Glavno mu je da ima znanje, a ne mari, što će drugi o njemu suditi. On bi dapače i zatajio bio svoje znanje na ispitu, da ga profesori nijesu od toga odvratili.

Današnji Castiglione, rodni grad sv. Alojzija.

Gdje je od toga današnja pohlepa za diplomama, naslovima i uglednim mjestima, a bez brige: što sobom na to mjesto donosi. Donosi malo, jer daci ne vrše potpuno svoje staleške dužnosti. Katolički će dak u Alojziju naći svoj ideal, a naći će po njegovu zagovoru i snađe za taj ideal.

Kako je Bog Gospodin predvidio sve potrebe ljudske, tako je predvidio i sve staleže, koji nastoje tim potrebama udovoljiti. Staleži su od Boga i u svakom se Bog proslavljuje; proslavljuje se pak to većma, što se ljudi više svaki na svom mjestu usavrše. Nije toliko važno, kojeg si staleža, koliko je važno, kako taj stalež vršiš. Ni u redovničkom staležu nije odlučno: gdje je tko nego: jeli potpun tamo gdje jest.

Alojzije je bio savršen dak. Njegov životopisac i školski drug Cepari veli: Alojzije bijaše krasna uma, bistra razuma, zrela suda. Uz krasne darove bijaše Alojzije veoma marljiv, učio je, koliko mu samo slaboća tijela dopuštala. Nikad ne bi počeo učiti, a da ne bi prije pokleknuo i Bogu se pomolio. U nauku nije išao za tim, da čita sad ovo sad ono, već da svestrano promozga ono, što je učitelj predavao. Prije i poslije škole pohodio je presv. Otajstvo. Divna mu bijaše čednost, da ga se ne moguše dosta nagledati. Iz grada bi dolazili učenici u dvorište samo da ga vide kad ide u školu. Tko bi ga video onako čedna, sabrana, krotka, ponizna, bogoljubna i sam bi postao bogoljuban...« Alojzije nije čekao da se posveti na profesorskoj stolici, niti da proslavi Gospoda na propovijedaonici — On je otišao na svetačko prijestolje iz školske kluge. To znači posvetiti se u svom staležu.

ALOJZIJANSKO SAVLJE.

Ministarstvo prosvjetе bilo je zamoljeno, da dozvoli mlađeži zajedničku, javnu i svečanu proslavu 200-godišnjice proglašenja svetima zaštitnika mlađeži sv. Alojzija i Stanislava. Dopushtenje je stiglo tek 28. svibnja, kad je već zbog blizog svršetka škole bilo prekasno prirediti svečane ophode i akademije.

Ipak se mlađež gotovo sviju naših srednjih škola samom pozivu zavodskih vjeroučitelja u vrlo lijepom broju odazvala. Iz izvještaja razabiremo, da se gotovo svuda držala 6-nedjeljna pobožnost i zajednička sv. Prcest, služabljiva se naručivale sličice Svetaca, a velikom pažnjom čitali životopisi, napose »Dva Viteza«.

U pojedinih mjestima učinilo se i više. Zagreb je dao lijep primjer. Radi ranog svršetka školske godine uređena je bila skupna proslava u pravostolnoj crkvi dne 30. svibnja. U svetištu su podigle i divno naktile Revniteljice Apostolata Srca Isusova kip sv. Alojzija, koji je siao u obilju svjeća. S radošću i počitanjem okupila se sva srednjoškolska mlađež oko njega — njih oko 5000 — i pribivala pontifikalnoj misi presvij. Apost. protonotara Strahinščaka. Katedralni zbor izvodio je Palestrinu »Missar brevis«, a preč. kanonik, bivši sveučilišni rektor i predsjednik Alojzijanskog odbora Dr. Vimer progovorio je srdačno i krepko o krepotima Alojzijevim i naslijedovanju njegovu. Na kraju je sva mlađež izmolila Alojzijansku odluku, a zbor seminaraca zapjevao Alojzijansku himnu. — U predvečeriju svetkovine sv. Alojzija priredilo je zagrebačko orlovsko okružje svoju alojzijansku proslavu u dvorani sv. Jeronima. O proslavi u Svetištu Presv. Srca Isusova izvješćujemo napose.

Iz pokrajine je stiglo lijepih dopisa o proslavi. U Krapini je mlađež pod vodstvom vrsnoga katehete veleuč. Dukića priredila dne 20. VI. Dušovnu akademiju s deklamacijom, pjevanjem i predstavom igre: »Gospodin je baština moja« od M. Pavelića. — U Ogulinu je uz svečanosti u crkvi priredena Akademija s dvije deklamacije, govorom, dramском slikom u 3 čina »Čežnja za domovinom« i životom

slikom. — Sličan program imala je i proslava u Skoplju, samo su tamo prikazivali: »Dodi i slijedi mene!« Najsvećanija bit će bila proslava u Travniku, gdje je jedina u nas katolička gimnazija otaca Isusovaca, a i zavodska kapela je posvećena sv. Alojziju. Kod svećane akademije izvodila je mladež upravo umjetničkom dotjeranošću igru »Mladi vitezi« od M. Wernera.

Kako je vidjeti, nije manjkalo revnosti u mnogih odgojitelja mladeži, a nije manjkalo ni oduševljenja u mladeži, gdje je bila samo upućena. Ta što je dostojnije proslave od sv. Alojzija, što doličnije mladeži od zahvalnosti spram nebeskog joj zaštitnika. Neki vjeroučitelji i školski zavodi, koji nijesu za vremena saznali za ministarsku dozvolu ili nijesu mogli u brzini spremiti, javili su već odboru, kako to spremaju sad za novu školsku godinu.

Sv. Ana Marija Taidi.

S. Dragičević D. I. Split.

ODILA se 29. svibnja 1769. u gradu Sieni, u Italiji. U petoj godini života njezini se roditelji preseliše u Rim radi oskudice. Alojzije Gianetti otac joj i majka Marija Massi vršili su službu služinčadi po raznim obiteljima. Kad se Ana vraćala iz škole znala je kazati majci: »Majko, otpočini. Ja sam u školi sjedila, ja ču sada raditi i kuću rediti.« Neko vrijeme učila je šivati kod jedne švelje, da svojom zaradom pomogne roditeljima. Napokon ona i roditelji odoše, da služe kod dobre gospode Serra, pa se tamo i nastane.

Lijepa, čedna i razvijena Ana vabila je oči mnogih. Posavjetova se s duhovnim ocem. Ovaj joj reče da može prigrliti ženidbeni stalež. Dominik Taidi, podvornik kneza Kidija isprosi je i vjenča je. Njezin miraz bio je: nevino srce, pobožnost i ljubav za rad. Dominik pobožan i dobar, ali surov i tvrdoglav tražio je od svoje nevine zarućnice da se kiti i gizda. Ona da mu udovolji na to prista. Počela je savjest gristi. Otač Andeo, duhovni voda mirio ju. Napokon isposlova od muža, da postane trećoretkinjom reda sv. Trojstva za otkup robova. A svoje prisilno ropstvo taštine okajala je prostim odijelom, bičevanjem i pokorom. O. Andeo morao je neprestano obuzdavati pokornički žar ove nevine duše.

UZOR MAJKE.

Muža je smatrala kao svog starješinu ili andela s neba. Poslušnost spram njega bila joj savršena i pouzdana. Volila ga i srce mu svoje otkrivala, pa koje čudo da je i sam priznao: »Krotka i podložna mi je ko ovca.« Znala je smiriti razmirice između svoje majke i muža. U bolnici je ljubezno njegovala svog oca zaražena gubom, premda se on prama njoj hladno ponašao.

Imala je 4 sina i 3 kćerke. Svoju je djecu ljubila, za njih se molila i žrtvovala. Ona je djecu užgajala i podučavala, na njih pazila i nadgledala. Djecu izvan kuće puštala je samu tek onda, kad su naučila koji zanat i već bila odrasla. Sama je djeci prednjačila primjerom, vršeći što savršenije sve kršćanske dužnosti. Kao baštinu ostavi im živu vjeru, strah Božji, kreplost. U njezinoj kući sve je bilo u redu i

na svom mjestu, svuda se zrcalila čistoća. Na vidljivom mjestu u kući isticao se mali oltar. Oko njega majka sakupljala djecu svoju. U poteškoćama mirno je i odano Bogu srce dizala.

NJEZINO BLAGO.

Živa vjera, neograničemo pouzdanje u Boga, goruća ljubav spram Boga, Crkve i bližnjega bile su žile kucavice njezina života. Još kao dijete molila se Bogu za sv. Oca papu Piju VI. O njemu je govorila: »On je Bog na zemlji«. Kard. Pedecini veli o njoj: »Svaki svećenik imao je mjesta u njezinom srcu«. O svećenicima je govorila: »Božji su namjesnici, dostojni svake časti. Na smrtnom času njih najviše trebamo«.

Najmilije su joj bile pobožnosti spram Presv. Trojstva, Presv. Sakramenta, Srca Isusova i Majke Božje Žalosne. Često je govorila: »Budite veoma pobožni spram duša čistilišta, osobito spram duša preminulih svećenika. Dajte za njih mnogo misa. Svaki dan molite 100 »Pokoj vječni«, slušajte sv. misu za njih. Ova pobožnost očuvat će vas i vašu obitelj od mnogih nesreća«. Ovo je i sama vršila. Volila je siromahe i bolesnike, pomagala im duši i tijelu. »U njima vidam Isusa« tako je govorila. Sve joj dozivalo u pamet Boga. Bog je bio njezino blago.

BOGU OMILILA.

Koga Bog voli onoga i kuša. Kad postade Ana trećoretkinjom, čula je glas: »Ja sam te odabrao za mučeništvo. Tvoj život, da uzdržiš vjeru, bit će dugo i zaslužno mučeništvo. Trpijet ćeš tjelesne boli i strašne duševne muke«.

I zaista osjećala je duševnu sušu, žalost, nemir. Duša joj bila kao u tamnici teškim verigama okovana. Ona sama kaza: »Ovo su smrtne muke«. Trpjela je razne tjelesne bolesti: reumatizam, vodenu bolest, zaduhu. Od velike boli nije mogla počivati ni danju, ni noću. Sotona joj se prikazivao u raznim spodobama i odvraćao ju od pokora i kreposti. Bog dopusti da je muči. Sveticu je udarao sad štapom, sad šakom, sad nogom nemilo po glavi, leđima i tijelu. Jedne noći ušuljao se čopor davola kroz prozor i isprebjiali je, htjeli je smaknuti. Svetica se ponizivala i govorila: »Bog ipak prima moju pokoru«. I ovu je prikazivala Bogu za obraćenje grešnika, za Crkvu i za duše u čistilištu. Pokorom je još većma Bogu omiljela.

SJAJ SVETE DUŠE.

Svetica kaza O. Andelu: »Želim biti žrtva na križ razapeta iz ljubavi spram Isusa«. Bog je nagradi izvanrednim, vrhunarnavnim darom spoznaje. Ona ga naziva »čudesnim suncem«. S ovim suncem i slikaju sveticu: nad sveticom naslikane su zrake sunca, a nad njima prepletena trnova kruna. O ovom »suncu« svjedoče i svjedoci kod crkvenog suda. Kard. Pedecini veli: »Ovaj je dar postojano imala pred očima danju i noću«. Ovim je darom poznavala prošlost, sadašnjost i budućnost. S početka je i sama svetica mislila da je to varka sotone. Kasnije se uvjeri sama i drugi je uvjeravali da je ono djelo Božje. I ona ču glas koji joj govoriti: »Ono sunce je ogledalo koje ti pokazuje dobro i зло«. U ovom suncu vidala je svoje grješke, radi kojih se kajala; a vidjela je i tajne drugih srdaca.

Svetica bila pobožna spram sv. Josipa i željela ga vidjeti. I vidi ga u onom suncu kô krasna mladića nešto starijeg od Bl. D. Marije. »Crkva i slikari iz počitanja prikazuju ga starijim«, tako veli ona.

Sjaj kreposna života ove duše bio je samo nekim poznat. Međutim ona 2. VI. 1837 oboli od groznice. Iza sv. pričesti pada u nesvijest, tako su mislili ukućani. Tada joj Bog objavi dan smrti. Ljubezno se oprosti od muža. Pozove djecu i reče im: »Preporučam vam molitvu i krepostan život. Neka vam omili raspeti Isus. Njegujte nježnu ljubav spram Majke Božje. Nemojte nikada poremetiti kućni mir.«

Prije smrti htjela da bude sama, da se bolje pripravi na vječno sjedinjenje s Bogom. Dne 9. lipnja u dobi 68 god. sveto preminu. Kardinal Pedecini odmah javi kardinalu, papinskom Vikaru njezinu smrt: »Već je 30 god. da poznam Taidu. Posjedovala je vanredne Božje darove kao najveći sveci. Cijenili su je sv. Oci pape Pijo VII. i Leon XII. Neka njezino tijelo bude sačuvano, kako dolikuje ovoj odabranoj duši.«

Sjaj njezinih kreposti Bog je potvrdio čudesima. Sv. Otac papa Pijo IX. proglaši je blaženom, a Pijo X. sveticom. Ovoj ženi, prije nepoznatoj svijetu već jedino Bogu, sada sjaje oko glave svetački vjenac. Bog Gospodin ga je dao, a Crkva ovila, e da kršćanske žene imadu opet jedan primjer za teški ovaj život. Sveta Taidi je prva proglašena svetica — žena, koja je svoj zemni život dovršila za živa još supruga svoga. A bio je on kao i mnogi današnji: zagrižljiv, sitničav, grub i još drugih takovih vrlina, koje su ga činile pravim mučiteljem slike žene svoje. I kraj takovoga muža ne ode ona u pakao, kako se mnoge žene tuže, da moraju, već nasuprot posveti sebe, obrati muža i svetu uzgoji djecu. Ljubav Bogu i pak je najjača sila.

Sv. Ana M. Taidi.

Razgovor o oprostima.

Nastavak.

To rado vjerujem. Velečasni, jer obično naša ljubav i bol nije tako savršena niti čista od svake primjese zle sklonosti prema stvorenjima. Meni je za sada dovoljno, što i Vi priznajete sa Spasiteljem: »Ko mnogo ljubi, mnogo mu se opršta«. To jasno vidimo ne samo u priči Gospodnjoj o dva dužnika, što ju je pripovijedao u

kući farizeja Simona pred skrušenom Marijom Magdalenum, nego osobito kod skrušenog razbojnika na križu. —

Da, Velemožni, baš u ovom slučaju moramo iz riječi raspetoga Isusa: »Danas ćeš biti samnom u raju« strogo zaključiti, da je Spasitelj tom skrušenom razbojniku uza svu krivicu oprostio i sve preostale kazne vremenite. Ujedno vidimo ovdje jakost savršenog pokajanja sa dvostrukog gledišta: Glavna je jakost toga čina ljubav, koja je naočigled božanskom Patniku, gdje se još moli za svoje krvnike, u srcu razbojnikovu toliko djelovala, te je on sjajno i javno opravdao i obranio Spasitelja i našao potpuno pomilovanje. Uz to je volja razbojnikova u srcu njegovu uzbudila i veoma jaku osjetnu bol te s najvećom odanošću u volju Božiju primila užasne muke raspinjanja na križ, prebijanja goljeni i ostale kazne na križu kao posve zasluzene; i tako je žestina tih boli, iz ljubavi pretrpljenih sve do zadnjeg dana u živoj zajednici s mukom Isusovom, dovoljna bila, da ovom skrušenom pokorniku nadomjesti dugotrajno i pregorko čistilište.

Izvrsno, Velečasni. No bit će jamačno u Sv. Pismu i takovih primjera, gdje Bog oprasti krivicu a ne oprasti odmah svih vremenitih kazni.

Dašto gledajte n. pr. Mojsiju gdje opet i opet moli Boga, da se smiluje tvrdokornom i skrušenom narodu židovskom. Jednoć mu Bog odgovori: »Otpuštam po riječi tvojoj... Ali svi oni, koji vidješe slavu moju i znake, koje sam učinio u Egiptu i u pustinji, i kušaše me već deset puta, i ne htjedeš poslušati riječi moje, ne ćeš vidjeti zemlje, za koju sam se zakleo ocima nijehovim...» (4. Mojs. 14. 20-23). I sâm Mojsije i brat mu Aron za kaznu ne unidoše u zemlju obećanu, jer su bili posumnjali o riječi Božjoj. Sjetite se i skrušenog kralja Davida, kako je pred prorokom Natanom ponizno priznao goleme svoj dvostruki grijeh preljubočinstva i umorstva. A prorok mu odgovori: »I Gospodin je oduzeo grijeh tvoj; ne ćeš umrijeti; ali što si tim djelom dao priliku neprijateljima Gospodnjim, da hule, zato će ti umrijeti sin, koji ti se rodio.«

Sada, Velečasni, već slutim, koju ulogu vrše oprosti u Novom Zavjetu. Oni hoće da nam posve oduzmu ili barem prikrate takove vremenite kazne za naše okajane grijehе.

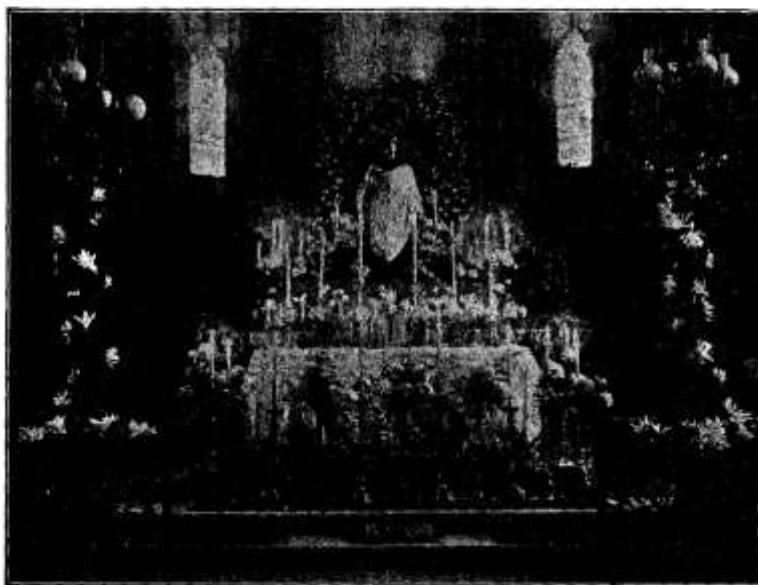
Pravo rekosete, Velemožni. No radi povjesničkog prijegleda i postepenog razvitka nauke o oprostima uvažimo još neke činjenice. Znate, kako je Juda Makabejin iza sretne bitke poslao 12.000 drahmi u Jeruzalem, da se prikažu žrtve za neke pale vojnike židovske, koji su po riječima Duha Svetoga pobožno t. j. u milosti Božjoj usnuli u Gospodinu, ali su ipak bili prekršli jednu laku zapovijed, jer si bijabu prisvojili zlatne i srebrne kumire potučenih neprijatelja. Duh. Sv. na istom mjestu primjećuje, kako je to »sveta i spasonosna misao, moliti se za mrtve, da se riješe svojih grijeha... I same posljedice ili kazne vremenite, preostale iza oproštenja grijeha, označuju se ovdje pod imenom »grijeha« (2. Mak 12. 46). Zato nije čudo, što se kasnije i Crkva kadikad služi istom riječi oprost od vremenitih kazni grijeha, a to su protestanti i moderni krivovjerci toliko zamjerili Crkvi, dakako bez ikakva razloga.

Pravo su se nazvali »protestanti« ili prosvjedujući, jer svemu prigovaraju, sve hoće da kritiziraju i da poruše. Tako su zabacili i zaslunost dobrih djela i molitve za vjerne mrtve, koja se nauka na tom mjestu iz knjige Makabeja tako jasno potvrđuje.

Da, da. Ta je nauka i usko vezana s naukom o crkvenim oprostima. Ali protestantima te knjige Makabeja ne vrijede kao Sveti Pismo, jer su one istom u četvrtom vijeku (g. 389.) općenito od sve katoličke Crkve proglašene bile kao vjerodostojne i nadahnute od Duha Svetoga. No uz njih je Luter i svu poslanicu Sv. Jakova apostola zabacio tobže kao »slamnjastu poslanicu«, jedino zato, što ona protiv njegova krivovjerstva unaprijed jasno ističe vrijednost i zaslunost dobrih djela i navlastito dugotrajnih pokorničkih djela za oproštenje grijeha i vremenitih kazni njihovih! Šv. Ciprian n. pr. govori sredinom trećega stoljeća u listu Antonijanu o dugotrajanoj pokori po njemu nije samo prokušavanje skrušenih odmetnika niti samo zadovoljština za danu sablazan, nego odsluženje dužne kazne prema pravici Božjoj. I da se tu radi također o vremenitoj kazni iza otpuštene krivice grijeha, vidi se iz spomenutih »muka u dugotrajanoj čistilišnoj vatri« (n. 20), kojima se grozi onim slabicima, što nisu u progonstvu junačkom mučeničkom smrću sebi otvorili vrata rajskia.

Cini se dakle, da odmetništvo od vjere i slični grijesi nevjernih kršćana osobito teške kazne izazivaju.

Jest, Velemožni; to napose ističe sabor tridentski, gdje govori u svojoj uputi o oprostima (S. 14 cp. 8): »Uistinu Božanska pravica, čini se, zahtijeva, da se lakše imaju pomilovati oni, koji su prije svetoga krštenja sagriješili iz neznanja, nego oni, koji su već jednoč oslobođeni bili iz ropstva grijeha i davla te primivši dar Duha Sv., nisu se zacula promišljeno oskvrnuti hram Božji i ožalostiti Duha Svetoga. Dolikuje također božanskoj Dobroti, da nam bez ikakve zadovoljštine ne otpusti krivice, kako nebismo tim povodom omalovažili grijehi i tako sve teže grijesili i... nagomilavali srdžbu Božju protiv sebe za dan osvete.«

Za alojzijansku proslavu u zagrebačkoj katedrali dne 30. V. 1926. ukrašeni kip

Da, da, Bog je najbolji odgojitelj i liječnik. U njega ima se ugledati i zemaljska pravda, kada skrušenom i iskrenom zločincu uz uvaženje olakočujućih okolnosti ipak zadaje privremenu kakovu kaznu ili globu. Pa i Vi isповједnici slično postupate u isповјedaonici, kad oprate grijehu, no ujedno zadajete kakovu manju ili veću pokoru ili zadovoljštinu. No kako to, Velečasni, da za prvih vijekova kršćanstva nema govora o oprostima u strogou smislu?

Baš zgodno pitate, Velemožni, za to u vezi sa zadovoljštinom, koja se nameće u sakramentu pokore. Istina, za prvi vijekova nema onih oprosta od vremenitih kazni u donašnjem smislu. Ali krasno možemo to protumačiti na temelju tađanje stroge pokorničke discipline, i povrh toga možemo ustanoviti već u ono vrijeme neke uredbe i običaje, iz kojih dokazujemo vlast svete Crkve oko oprosta i ujedno idemo u trag nekim kanotima klicama i zamecima, iz kojih se postepeno razvila spasonosna uredba današnjih crkvenih oprosta.

Izvolite mi to dalje tumačiti. To me silno zanima.

Culi ste, Velemožni, o vanredno velikim pokorama za prvi kršćanski vijekova. Prvi su kršćani imali »prvine Duha«, t. j. osobito obilje milosti; apostol Pavao često ih zove »svetima«, jer su popriješko sveto živjeli, čeznuli za nehom i za svetim mučeništvom. Nu upravo zato postupali su također strože sa grijesnicima i osobito s onima, koji su javno sablaznili vjernike. Da se ne bi drugi okužili, zadavali su javnim grijesnicima teške i dugotrajne pokore, isključili ih dulje vremena od zajednice svete misne žrtve i svete pričesti i zahtijevали od njih,

da se javno pred Crkvom više godina ili barem čitavu korizmu vježbaju u nekim veoma strogim pokorničkim vježbama i u strogom postu. Ta je strogost u prvo vrijeme spasonosno djelovala, kako razabiremo iz primjera radoskvrnog bludnika, što ga već apostol Pavao privremeno izopćio iz Crkve, dok se nije posve popravio i zadovoljštinu dao. No kad se svremenom broj kršćana sve više množio, i kad su prestala krvava progonstva njihova, te je sve više nestajalo prvo-bitne revnosti uz prvine duha i čudesne darove Duha Svetoga, učestali su i teški grijesi među samim kršćanima, te je očišćena razboritost od crkvenih poglavarata zahtijevala, da prema promišljenim prilikama i obzirom na ljekovitu svrhu sve pokorničke discipline nešto popuste u zadavanju vanrednih i dugotrajnih pokora. Tako su već sredinom trećega stoljeća za lјutog progonstva Decijeva sveti papa Kornelije i sveti biskup kartaski Ciprijan u sporazumu sa mnogim drugim biskupima iza zrelog vijećanja donekle popustili u strogosti prema mnogobrojnim skrušenim odmetnicima od vjere. Skratili su vrijeme pokore mnogima, koji su donijeli pismenu preporuku dnešnjih mučenika, i osobito kad je imalo buknuti novo progonstvo Valerijanova, znali su crkveni starješine uvažiti dosadanju pokoru takovih skrušenih otpadnika, pa su ih opet primili u crkvenu zajednicu dapače i svakidanjoj pričesti pripustiti, da okrijepljeni krvlju Kristovom budu ovaj put spremni prolići krv svoju za Krista. Tu su dakle razne okolnosti opravdale blaži postupak: 1. pismena preporuka svetih mučenika, koji su takovom preporukom kanoti svoje zadovoljštine i svoj zagovor namijenili takovim pokornicima koliko je do njih bilo; 2. dosadašnja vjernost skrušenih pokornika; 3. opravданa nuda, da će ovi pokornici u novom skorom progonstvu stići krunu mučeništva i tako sjajno popraviti prijašnju sablazan i potpunu zadovoljštinu Bogu i Crkvi pružiti. Slično se postupalo i kasnije. A kad je u srednjem vijeku poradi raznih zloporaba ili također poradi smalaksale revnosti vjernika sve više nestajalo javne pokore, Crkva je ostala svjesna svojoj vlasti klijučeva kao i vjerskoj istini o općinstvu svetih t. j. o živoj zajednici između Crkve slavodobitne, vojujuće i patničke, na koju se zajednicu oslanja također vrijednost namjesnih zadovoljština jednih za druge i sva divna nauka o duhovnoj riznici beskrajnih zadovoljština Kristovih i njegovih svetaca. Po nauci bo Kristovoj i Pavlovoj Crkva je jedno živo tajanstveno tijelo Kristovo, ozivljeno od Duha njegova, Duha Svetoga. U ovom svom tajanstvenom tijelu Krist Gospodin i danas divno djeluje na dobro svega tijela i pojedinih uđa, osobito po svetoj misnoj žrtvi i po svetim sakramentima, gdje nam primjenjuje plodove svoje muke i smrti. A pojedini vjernici kao živi uđi toga tajanstvenog tijela svakim dobrim djelom svojim, što ga vrše u milosti Božjoj stiću ne samo novu zaslugu ili pravo na veću osobnu slavu rajsку, nego, u koliko je svako dobro djelo sada, poslije istočnog grijeha skopčano s nekim trudom i naporom, stiću također takovim djelom zadovoljštinu ili naknadnu vrijednost za odsluženje svojih vremenitih kazni grijeha. Ta pak zadovoljština nije samo jednaka pretrpljenom naporu pojedinca, nego glavnu svoju vrijednost prima od zajednice s mukama Kristovim te je u razmjeru sa većom ili manjom ljubavlju Božjom, s kojom ko vrši ta dobra i pokornička djela. Pomicajte sada, Velemožni, na sva dobra djela Krista Gospodina i blažene Gospe i sviju svetih, osobito onih nevinih svetaca, koji su poput Alojzija i Stanka Koske cijeli život svoj jedva po koji laki grijeh učinili, i zato nisu imali odslužiti nikakvih ili gotovo nikakvih vremenitih kazni, pa su ipak tako strašno iskušani bili ili svojevoljno uzelii na se tolike strogosti pokorničke iz čiste ljubavi prema raspetom Isusu. Zar da sve ove goleme zadovoljštine, za njih suviše, posve propadnu, bez ikakve koristi za čitav tajanstveni organizam, u kojem su oni živi uđi?

To nije moguće. Ni priroda ništa ne radi badava. Kud i kamo manje milost Božja. Tu se dakle sjajno vidi općinstvo svetih ili zajednica i donekle solidarnost, uzajamnost zadovoljština svih vjernika, sjedinjenih u Crkvi slavodobitnoj, vojujuće i trećeoj. Doista, Velečasni, to je predivna i veoma utješna nauka.

Jest, Velemožni; ali lako ćete razumjeti, da ove zadovoljštine Kristove, Gospine i raznih svetaca neposredno ne postaju svojina pojedinih drugih vjernika, nego one direktno služe zajednici i sačinjavaju tako zvanu riznicu crkvenu ili blago (thesaurus) neiscrpljivo svih beskrajnih zadovoljština Našega Gospodina Isusa Krista i presvete Majke njegove te svih Bogu milih vjernika svih vijekova. Iz ovog beskrajnog blaga riznice crkvene imaju se primijeniti zadovoljštine pojedinim ljudima na zemlji prema mjeri njihove potrebe i njihova slobodnog sudjelovanja.

A način ovog sudjelovanja u potankostima određuje Crkva Kristova kao Bogom ovlaštena čuvarica i upraviteljica ove riznice duhovne. —

— Kod oprosta velite, traži se dakle neko sudjelovanje same osobe, koja ima steći oprost. A zar pobožna majka ne može n. pr. svom životu sinu namijeniti svoje oproste, ako taj sin, recimo nema vremena, da vrši propisana djela, ili slabu za to mari? —

Ne može nitko drugoj živoj osobi namijeniti svoje oproste. To je Crkva jasno izjavila. I pravo je tako. Jer Crkva ne će nikada poduprijeti lijenost i nemarnost našu u dobrom dijelima. (Isp. kan. 930).

A šta je, Velečasni s dušama u čistilištu? — Nad njima Crkva nema izravno one potpune vlasti, što je vrši nad svojim živim podložnicima. Ali kako i duše u čistilištu spadaju kao živi, dapače i nerazdruživi udi na tajanstveno tijelo Kristovo, Crkva nekim načinom zagovara (per modum suffragii) moli Božju, da on i dušama u čistilištu primijeni plodove svete mise i razne zadovoljštine svetaca Božjih, osobito po molitvama i oprostima, što ih živi vjernici mogu dobiti ili za sebe, ili ako to Crkva dopusti, također za vjerne mrtve, moleći Božju, da ili pojedinim pokojnicima ili svim vjernim mrtvima prema blagomaklonosti svojoj udijeli olakšicu njihovih muka ili potpunu slobodu po kreposti tih zadovoljština Kristovih i svetaca.

Travnički gimnazijalci prikazuju »Mladog viteza«.
Otar daje sv. Alojziju blagoslov da pode u Isusovce.

Hvala, Velečasni, na tom razlaganju. No sad vidim, da sam Vas prekinuo svojim pitanjem o dušama u čistilištu. Kako dakle živi vjernici mogu naći potpuno oproštenje svojih vremenitih kaznara za prije okajane grijeha?

Na dvostruki način: ili veoma mučnim načinom po vlastitoj i dugotrajnoj pokori svojoj ili razmjerno veoma lakin načinom po zadobivanju crkvenih oprosta uz vršenje nekih lakin, od Crkve propisanih dobrih djela. U ovom drugom slučaju Crkva sama upotpunjuje naknadnu ili mirovnu vrijednost ovih dobrih djela iz beskrajnog blaga zadovoljština Kristovih i svetaca. U prvom pak slučaju pojedini vjernici sami odslužuju svoje kazne vremenite primjeranim i dugotrajnim pokorničkim vježbama. Ove su to uspješnije, što više protilaze iz čiste ljubavi Božje i što su više, da tako reknem, umoćene u predragocjenu Krv Kristovu, od koje uopće sva dobra djela naša poglavito primaju svoju zasluznu i naknadnu vrijednost vrhunaruvinu. Taj je prvi način osobne zadovoljštine poglavito u običaju bio za prvih vijekova kršćanstva, kad je uz svesilnu mirovnu moć mučeništva evala također vanredno stroga pokora, ne samo javna, nego i privatna. Poslije kad je prvobitna revnost ljubavi u premnogim srcima oslabila, Bog, koji u Premudrosti i Milosrdnosti svojoj nalazi zgodan lijek slabostima i bolestima svakog vremena, otvorio je sve obilnije u Crkvi svojoj predragocjenu riznicu beskrajnih zadovoljština Kristovih i svetaca njegovih. Ni sada ne prestaje osobna pokornička djelatnost pojedinih živih vjernika. Ali silno je potpomaže i pospiešuje naknadna vrijednost onih dobrih djela, što su ih nekoć ovršili Krist Gospodin, blažena

Gespa i sveci Božji. Latentna energija (vezana moć) tih zadovoljština, dosada sahranjena u riznici crkvenoj, likvidira se, da tako reknem, razvezuje se i djeluje primjenjivanjem crkvenih oprosta, te prelazi u živu naknadnu energiju u prilog onima, koji ispunjavanjem laskih uvjeta oprosta navračaju te vatrogasne vode na skrušenu dušu svoju ili na siromašne duše u čistilištu.

O kako je to utješno. Velečasni, i kako se treba diviti toj uzajamnosti tajanstvenog organizma crkvenog, gdje ekonomičnom štedljivošću sve smjera na dobro cijeline i pojedinih uđa!

Pravo velite, Velemožni. Eto sami bogoslovi govore o Crkvi kanoti o predivnoj »ekonomiji« ili uredbi spasa, u kojoj premudrost Božja snažno dopire od kraja do kraja i uređuje sve slatko. Samo steta, što prenogi ne znaju cijeniti ovo divno djelo Božje, i što takoder mnogi kršćani po riječima svetog župnika Ivana Vianey-a prelaze preko crkvenih oprosta, kao što ljudi u jeseni poslije žetve nehajno prelaze preko strništa. Sada ćeće bolje razumjeti, zašto Crkva u svom modernom zakoniku tako jasno i pobudno govorí (kan. 911.): »**Svi neka visoko cijene oproste**, to jest, pred Bogom podijeljeni otpust vremenite kazni za grijeha, koji su već izbrisani što se tiče krivice; a taj otpust podjeljuje crkvena oblast iz blaga Crkve za žive na način odriješenja, za mrtve pak na način zagovora.«

To mi je sada sve jasno. Izvolite mi, Velečasni, sada takoder tumačiti jezgru ostalih propisa crkvenog zakonika o oprostima.

Dobro, gospodine; u kratko ćemo ondje odgovoriti na Vaša prijašnja pitanja o raznim vrstama oprosta. Crkveni zakonik pri koncu propisa o sakramentu pokore u dva posebna članka raspravlja o podjeljivanju oprosta (kan. 911.-924.) i o postizavanju njihova (kan. 925.-936.). Razloživ što su oprosti, zakonik govori o osobama, koje mogu podjeliti oproste. U prvom redu može to »papa, komu je Krist Gospodin povjerio upravu svoga duhovnoga crkvenoga blaga«. Drugi viši crkveni poglavari (kardinali, biskupi) mogu to samo prema crkvenom pravu u veoma ograničenoj mjeri redovitim putem, a u ime samoga pape mogu osim biskupa kadikad i neki redovnici posebnom povlasticom podjeliti t. zv. papinski blagoslov sa potpunim oprostom. Dapače bolesnicima na umoru može sada svaki za ispoljived ovlašteni svećenik podjeliti taj papinski blagoslov uz potpuni oprost.

A potpun oprost zar nije to otpust svih vremenitih kazni, što ih ko još ima odslužiti? —

Jest; pobliže će Vam to domala tumačiti na temelju crkvenog zakonika. Za sada će se još osvrnuti na neke kanone, koji govore o t. zv. oprostu povlaštenog oltara. Vidjeli ste valjda već u nekim crkvama kraj velikog oltara natpis: »Altare privilegiatum.« —

Da, Velečasni, drago će mi biti, ako i to bolje razumijem. —

Privilegovani je oltar takov, s kojim je papa spojio posebnu povlasticu, da misnik, govoreći na njemu misu za vjernika u Gospodinu preminulog, može na način zagovora namijeniti njegovoj duši iz blaga crkvenoga potpun oprost, kako bi se ta duša po zaslugama Kristovim, Gospinim i svih svetaca odmah ili što prije izbavila iz muka čistilišnih. Crkveno pravo moderno dopušta, da biskupi u svim župskim crkvama mogu odrediti jedan oltar kao svagdanji i sveudiljni privilegovani oltar, a isto mogu viši redovnički starješine za redovničke crkve. Nadalje sve misle, što se govore na Dušni dan, uživaju isti privilegij, isto tako sve misle, što se govore u kojoj crkvi u vrijeme 40. satnog klanjanja. Ipak ne smiju misnici radi privilegovanoj oltara nikad iskati veće misne milostinje, nego što je obična, od biskupa određena. U ostalom novi zakonik nareduje, (kan. 1388.), da se dopuštenje biskupske oblasti ne izdaju knjige, knjizice, ni zbirke oprosta ni letaci takovi; izričita pak dozvola Apostolske Stolice potrebna je za kojegod izdavanje autentičnih zbirki oprosnih molitava i takovih dosada neodobrenih kazala oprosta. —

To dakle smjera na to, da se odstrane ili onemoguće zloporabe u ovom pogledu, te nije istinita osvada, kako su crkveni oprosti po sebi tobože izvor mnogih neredita. —

Takovi prigovori proizlaze iz neznanja ili iz zlobe. I najveće svetinje, kao što su misa i sv. pričest i sv. ispoljed, mogu zlobom ili neznanjem ljudskim biti izvrgnute grdnim zloporabama. Ali kao što ove tajne, tako i crkveni oprosti po sebi vode samo do veoma spasonosnih plodova. Veliki misjonar i čudotvorac sveti Leonardo a Portu Maurilio znao je često govoriti, da vjernik, koji se revno trsi oko postizavanja oprosta, može već tim doći do velike svetosti.

ZAR SAMO TUDA NESREĆA — MOJA SREĆA?

Gospodski dvoranin nosi fino jelo svojem gospodaru. Prezirno pogleda prosjaka. Omakne mu se, razaspe jelo i — tad će tek siromak da nešto dobije. Gospodska nesreća — njegova sreća...

Jao svijetu, kad bi tako bilo! Socijalizam, i osobito komunizam, to ipak hoće. Najprije uništiti sve bogataše i izjesti, što su privrjedili. A što onda?

Ej, bit ćemo svi jednaki!

A mogu li biti svi jednaki? Čovječe božji, ta niti u nebu nijesu svi jednaki, pa kako će biti tu na toj jadnoj zemlji. Dok su glave različite i dok ljudi imaju svaku svoju glavu, glava pametnija će svakako misliti pametnije od šupljeg tikve. Spretnije ruke sagradit će si kućicu prije, nego nespretnе i trome, koje se boje alata. Noge brže skoknut će hitrije, nego lijene, koje se jedva miču. Sunce gdjekad žeže i teško je raditi na njemu, ali daje života više nego onaj hlad, u koji se onaj ondje tako rado zavalil.

A tek grlo, oh grlo! Jedan ni da bi vina okusio, a drugomu grlo uvijek suho! Da mu nije bilo uvijek tako suho, da ga nije dan i noć tako tado zalijevao, bili bi mu stari dani mirniji, udobniji, nego jesu. Sve, sve je za mlađih dana otišlo u grlo.

Nekada: »Vinček, oj vinček, gđo te ne bi pil?«

A sad: »Starček, oj starček, al si volek bil!«

Budimo jednaki, jest, budimo jednaki, ali onako, kako to hoće i provada sveta katolička Crkva. Ljubi Gospodina Boga svoga nade sve, a bližnjega svoga kao sam sebe. Čovjek neka poštuje u čovjeku čovjeka. Koј ima, neka daje onomu, koji ne ima. Pomozi siroti, daj bolesnomu, nahrani putnika i primi ga pod krov. Ali lijenčinu! — Ceraj ga od sebe baš ko i tata. Ako je tebi Bog dao više, daj onomu, koji ima manje. Ako podupiremo jedni druge: imućniji siromašnije, pametniji neuke, ide. Jer jal, mržnja, bune odakle? Odatle, što ovaj ne ima, pa gleda livnim okom onoga, koji ima, a ne pita kako je to, da onaj ima a ja ne. A možda je sam uzrok, što ne ima. Bilo kako da bilo, ipak pomožimo bližnjemu. Dignimo sirotinju, kad već jest sirotinja. Dignimo pak ne samo novcem, dignimo sirotinju i pameću, umom i srcem.

Ti, koji si pametniji, daj svjetuj i poduci onoga, koji nije hodio

u školu i ne može znati koliko znadeš ti. Ti, koji imaš vjere, daj poduči onoga, koji je ne ima. Kad vidiš, da ima evo možda za koji dan umrijeti, daj ogledaj se, da ne ide s ovoga svijeta ko živina. Mene popa, ne će slušati, tebe možda hoće. Učini to, ovo ti je prava sirotinja, slijepac. Pomozi mu, povedi ga preko mosta na onu stranu. Zovi mu svećenika ti, kad su njegovi takovi, da mu ga ne zovu.

Pomozi drugomu, kako i gdje samo možeš. Bog to rado gleda. Ako i veli latinska poslovica: »Tvoja smrt, moj život«, ne idimo za tim, da bude tuđa nesreća — moja sreća. Pomozimo, gdje možemo, gdje je nužda. Gladne nahraniti, žedne napojiti — ali ne ono «suho grlo!» — gole zaodjeti, to ne traži od tebe socijalizam i komunizam, ali traži prava, kršćanska ljubav, traži dragi Bog». »U sadanje vrijeme neka vaš suvišak pomogne njihovoj oskudici, da i tijekov suvišak (duhovni, a u svoje vrijeme i gospodarski) pomogne vašoj oskudici, da bude jednakost«. Tako je sv. Pavao poticao Korinćane na djetovornu ljubav.

Vrši ovu kršćansku ljubav ili sam ili u lijepim, dobrotvornim katoličkim društvima.

Matija Rihtarić.

MALI KUMOVI.

Ovih dana pričala nam je naša časna sestra učiteljica, kako su u Sarajevu kod naših Bijelih č. Sestara u jednom razredu sabrale učenice 100 dinara i poslale misijonarima da se kupi jedno crnačko dijete i da se krsti, a one da mu kumuju. Nama se to vrlo svidjelo te i mi IV. razred djevojčica i dječaka kod naših Bijelih Sestara to isto odlučismo učiniti. Pošto se ove godine slavi dvjesto-godišnjica od kako je sv. Alojzije proglašen svecem, to mi na čast sv. Alojziju sabrasmo evo u 10 dana 120 dirara i usto šaljemo 3200 maraka, da se krsti dvoje crnčadi i to žensko imenom Vjekoslava, a muško Vjekoslav, ili Alojzija i Alojzije. Djevojčice iz našeg razreda žele kumovati ženskoj, a mi dječaci dječaku. VL raz. osn. škole SS. Mil. Banja Luka.

NE TREBAM POPA!

Šećem nedjeljom do podne po gradu K. Sretnem na ulici prijatelja, s kojim radim u istoj tvornici. Pozdravimo se. Opazim na njemu neobično veselje. Htjedoh ga zapitati za uzrok, kad li me on preteče. »Noćas mi se rodio sin prvenac. Mislim, da je sada cijeli svijet moj!«

»E pa onda srdačno čestitam!« odgovorim ja. No kako ga poznam kao silnog bezvjerca i komunistu, koji uopće ne pozna nikakove vjere, crkve ni sakramenata, naravski ni sv. krsta, koji treba, da primi njegov sin, upitam ga: »A kako ćeš ga na sv. krstu nazvati?«

»Šta krstu? Moje malo ubogo dijete, da jedan pop vodom polijeva, da mi se još i prehladi! No ja bi imao pamet! Ne treba on krsta; ja sam ga već i bez krsta nazvao Ivica«, odgovara moj prijo.

On se nade uvrijeden: »Ti dakle mene i mojeg sina smatraš životinjama?« zapita me.

Ovakovom se baš odgovoru nisam nadao, pak da mu ne ostanem dužan, ja mu odvratim: »Dakle Ti si u tom slučaju postupao, kao seljak, kad mu krava oteli tele. On isto — ne krsti, već jednostavno ga nazove ili šaronja, lisek i slično!« Priznajem, da baš nije bila pristojna prispoljba, ali jer sam bio s njime u dobrom prijateljstvu, usudio sam se, tako reći.

»To baš ne, odvratim ja, ali se po vjeri ne razlikuješ ništa od životinja!« »Kako to misliš?« zapita me hladno.

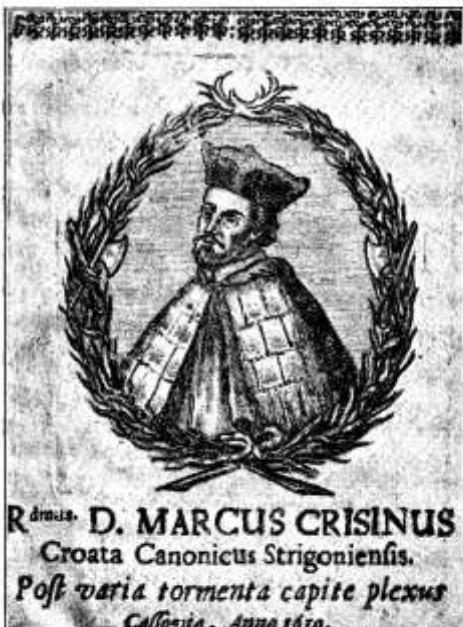
»Pa već sam ti rekao jasno glede krsta, t. j. da si krstio svojeg sina kao seljak tele!« Ove riječi učinile su na njega neobičan utisak. Vidio sam na njemu silnu borbu. Najednoć se naglo trgne i stisne mi ruku:

Hvala ti na ovim riječima! Sad si mi otvorio oči, sad vidim da nam je vjera nužno potrebna. O ja jadnik, koji nisam toga prije video. Ti si mi mnogo o tom govorio, sve dok mi nisi sada ovim primjerom o krstu otvorio oči. Jest, još danas ide moj sin na sv. krst, koji će mu dašto podijeliti svećenik, a ne odvjetnik ili tko drugi!«

I zbilja. Svećenik je sina krstio, a oca ispovjedio i s Bogom pomirio. Postao je dobar katolik.

Kako se brzo snize do životinje ljudi, koji zaborave svoje vrhunarskovo dostojanstvo i posvećenje, što ga na krstu dobivamo. Krstom se oprijava istočni grijeh, s kojim čovjek na svijet dolazi. Krst oblači čovjeka u nadnaravnu milost posveć. Krstom postaje čovjek od vražje-
ga roba Božje dijete i baštinik nebeske očevine. Krst mu pripaljuje svjeću vjere, da mu svijetli na putu poštenog života. Pogani nemaju krsne svijeće, za to i živu u takovoj tami. Evropski pogani pogasili su svoje krsne svijeće, za to i lutaju u takovoj tami.

Tko će prosvjetliti jedne i druge? Svećenika, dobrih svećenika nam treba.

R^{dmus.} D. MARCUS CRISINUS
Croata Canonicus Strigoniensis.
Poſt varia tormenta capite plexus
Cassovia, Anno 1619.

Jedna od najstarijih i najboljih slika bl. Marka Križevčanina, kojega slavimo kao mučenika dne 7. rujna.

Tko će prosvjetliti jedne i druge? Svećenika, dobrih svećenika nam treba.

Rebelić Josip. Karlovac

NOVE POVLASTICE »APOSTOLATA SV. ĆIRILA I METODA.«

Centralni odbor »Apostolata sv. Ćirila i Metoda« u Olomucu obratio se preko olomoučkog nadbiskupa na »Sv. Kongregaciju za istočnu Crkvu« s molbom, da se pobožnom udruženju za promicanje jedinstva između istočne i zapadne Crkve pod imenom »Apostolata sv. Ćirila i Metoda« podijele sve one duhovne povlastice, koje imade i pobožno udruženje pod menom »Unio cleri pro missionibus«. Sv. Otar papa Pijo XI. je u audijenciji na 11. III. 1926. na izvještaj prisjednika iste kongregacije Msgra Isaije Papadopulosa, blagohotno uslišao ovu molbu zbog naročitog razloga, što mu je promicanje ideje jedinstva između istočne odijeljene crkve sa zapadnom osobito na srcu. Stoga je centralni odbor »Apostolata sv. Ćirila i Metoda« dobio od »sv. Kongregacije za istočnu crkvu« u Rimu rješenje od 29. marta 1926. Prot. N. 17572/25. kojim se istom »Apostolatu sv. Ć. i M.« daju ove duhovne povlastice :

Članovi mogu dobiti uz obične uvjete : A) **potpuni oprost** na ove dane :

1. dan upisa u »Apostolat«; 2. na svetkovinu sv. Ćirila i Metoda; 3. na kojigod dan u osmini te svetkovine; 4. na blagdan Bezgrj. Začeća Bl. Dj. Marije; 5. na blagdan Bogojavljenja; 6. na blagdan sv. Mihaela Arkandela; 7. na blagdan sv. Josipa (19. marta); 8. na svaku svetkovinu kojega od dvanaestorice apostola; 9. na jedan dan po volji svaki mjesec jedamput; 10. na čas smrti.

B) **nepotpuni oprost** po 100 dana : 1. kad god se izmoli članska molitva: *Oče naš, Zdravo Marijo s dodatkom »Presveta Djevice Marijo, moli za nas! sv. Cirile i Metode, molite za nas!«* 2. Za svako dobro djelo, što ga učine na korist »Apostolata sv. Ć. i M.«.

C) **Članovi svećenici uživaju ove povlastice** : 1. Mogu blagosloviti pobožne predmete s primjenom apostolskih oprosta; 2. Mogu jednim znakom križa primijeniti na raspelo oproste križnoga puta za one, koji ne mogu tu pobožnost zbog opravdanih zapreka obavljati u crkvi; 3. Mogu po privoli svoga Ordinarijata po jednom obrascu podijeliti škapulare; 4. Mogu primijeniti oproste na raspela za čas smrti onima, koji ih pobožno poljube ili dotaknu; 5. Uživaju osobnu povlasticu oltara četiri puta na tjedan; 6. Poddakoni, dakoni i svećenici mogu anticipirati Matutinum i Laudes iz časoslova odmah poslije podne.

Po tom se očito vidi, koliko je Apostolskoj Stolici stalo do toga, da katolički Slaveni što većom revnošću porade oko promicanja

uzvišene ideje obnove crkvenog jedinstva između istočnih rastvaljenih crkava s katoličkom. Sveta je stoga dužnost svakoga svjesnog katoličkog Hrvata, da poradi kolikogod može za crkveno jedinstvo. Najlakše može da to učini, ako se učlani u »Apostolstvo sv. Ćirila i Metoda«. Dužnosti su vrlo luke, te ih može svaki da izvršuje, a time zadobiva mnoge druhovne blagodati i čini pred Bogom veoma zaslužno djelo za dobro sv. Crkve. Članovi »Apostolata sv. Ć. i M.« mole svaki dan Oče naš, Zdravo Marijo, s dodatkom Presvete Djevice Marije, moli za nas! sv. Ćirile i Metode, molite za nas! — na nakanu sjedinjenja. Osipi toga prikaza koji put sv. pričest na tu nakanu, i daruju godišnje po 6 dinara za potporu misija za sjedinjenje pravoslavnih s katoličkom crkvom. Tko ne može toliko darovati može dati i manji dar, a uživa sve blagodati »Apostolata sv. Ć. i M.«

EUHARISTIJA KOD ISTOČNJAKA.

Euharistija je najveća među sakramentima novoga zavjeta. Ona je sunce, što ga okružuju ostali sakramenti kao manje zvijezde. U zapadnoj se Crkvi jasno očituje ova zamaštost

Euharistije ali nije tako u istočnoj.

Nesjedinjeni priznaju kao i mi da je iza pretvorbe Krist pod prilikama kruha i vina zbijjski nazočan. Njihova se nauka o ovom sakramenu tu podudara s našom, jer su je oni kao i mi, zajedno s nama

primili od Apostola i sv. Otaca. Ali se veoma udaljuju u praksi od katol. Crkve glede štovanja presv. Euharistije. Istočnjaci naime postupaju s presv. olt. sakramentom kao s osobitim moćima nekog sveca, velikim blagom ili kakvom starinskom skupocjenom knjigom. Oni većinom pokazuju čašćenje i počitanje prema presv. Euharistiji, ali ljubavi nema. Tijelo se i krv Kristova časti, ali se Krist u svojoj biti i kao još sada živeći ne ljubi. Doduše vjeruju, da živi, ali uistinu kao da je sahranjen pod koprenom obiju prilika, kao da je još zamotan u mrtvačko platno.

To možda otud dolazi, što se najviše molitva prije i poslije sv. pričesti odnosi ili na Boga Oca ili Isusa u nebu. Iz istog se uzroka također rijetko obnavlja tajinstveno blagovanje ovog sakramenta,

Tamburaški i predstavljački zbor u Janjevu.

nedopušta se lako pristup sv. pričesti, niti se mole ikoje molitve Spasitelju u crkvi prisutnom. Tomu je napokon uzrok, što se slike, raspolo i evanđelje izvanredno štuju, dok se Euharistiji posvećuje veća pažnja tek u sv. misi.

Nije doduše ni u sviju katolika bila vazda jednako živa vjera u nazočnost Isusovu u presv. olt. sakramantu. No kao što dijetе po jelu i pilu sazrije do muža, tako je i ljudska duša u katol. crkvi po ovoj hrani rasla do »savršene vjere« i »veće ljubavi«. Istočna je pak crkva uvenula, jer nije ostala na čokotu te nije mogla donijeti novih plodova pobožnosti. Vjera je u presv. Euharistiju ostala, ali je ljubav ugasla.

Bolji vjernici idu 4 puta godišnje na sv. pričest, a i ne uvažujući riječi, što im svećenik govori kod pričesti: »Sveto svetima«. Ponajviše je primaju bez ikakove priprave. Jedu i piju prije sv. pričesti. A i svećenci se dosta često uzdržavaju od služenja sv. mise, jer su oženjeni. Što se tiče kaludera njima je dopuštena pričest svakih 40 dana. Oni se moraju na nju pripraviti oštrim postom. Tako biva i kod priprostih vjernika. Post im je mjesto isповijedi, tako da mnogi misle, da su postom izvršili sve Božje i crkvene zapovijedi, pa makar im savjest bila opterećena grijesima. K tomu još valja dodati veliko neznanje nenaobraženog puka, od kojeg mnogi misle, da je pod prilikama kruha i vina prisutna bl. Djevica Marija ili koji drugi svetac.

Tako po prilici piše o. Krištof u jednom svom izvještaju. To je posebno u Bugarskoj, ali su slične prilike i kod ostalih pravoslavnih. Molimo se Bož. Srcu, da što prije zavlada u srcima tog dobrog naroda, i da se njegov sakramenat ljubavi i kod njih više štuje. A. L.

POVRATAK PRAVOSLAVNIH SVEĆENIKA.

Pravoslavni je svećenik i dekan u Czechovu kod Lucka u Poljskoj Alojzij Pelipensko prešao u katoličku našu Crkvu. To je u ovo malo vremena već osamnaesti svećenik, koji je u Poljskoj postao katoličkim svećenikom. — Pravoslavni je svećenik Emil Potapij u Nižnajoj prešao u katoličku Crkvu sa svom svojom župom.

U okolini Karbina u Rusiji oveći broj svećenika prigrli katoličku Crkvu, jer ih je na to potakao divni primjer junaka apostola crkvenog sjedinjenja crkvi svećenika Koronina. Svi ti svećenici priznavaju papu i njegovo ime spominju u liturgiji.

U Americi se pravoslavni biskup Dzubai s 30 svećenika odreko pravoslavlju i postadoše svi katolicima.

Iz Nazreta je 5.000 istočnih raskolnika zamolio papu, neka ih primi u krilo Crkve. Papa ih je primio i oni su zadržali istočni obred, primivši dašto s pravom Crkvom i pravu vjeru Isusovu.

IZ-KRAJEVSTVA SRCA-ISUSOVA

Borbe i rad katolika.

U novom Kalendaru Pr. Sreća Isusova i Marijina za g. 1927. imá početak lijepoga članka o borbama i radu kat. Crkve u raznim zemljama. Eto mu ovdje nastavka, koji će si čitatelji Glasnika moći popuniti iz Kalendara.

MEKSIKO. »Meksiko je zoran primjer, čemu se se ima nadati katolička Crkva, kad u nekoj zemlji zavladaju socijalisti, a ona im ne može suprotstaviti nikakove organizirane sile. Tako lijepo opaža jedan ozbiljan promatrač, a važi ta opomena i za nas. Velika većina pučanstva, koje broji 14 milijuna, je katolička; to pučanstvo je dapače dubokom vjerom prožeto i mnogo žrtvuje za crkve, svećenike i redovnike. No što im manjka?

Svijest im manjka, da im se i zakoni i vlada njihova moraju držati vjere. Tu svijest bi trebali da izraze i osnuju katoličku stranku; sa strankom u sabor, iz sabora na vladu; onda bi imali prava, koja im njihovi socijalisti i boljeveci danas gase.

Otelj im sav crkveni imetak crkve sekvestrirali; zatvorili sve kat. škole; unistili bolnice redovnika; protjerali sve svećenike, koji nisu rođeni Meksikanci, domaće pak sili su da se ozene. Znaju naime, da se onda ne će moći opirati njihovu nasilju. Našlo ih se doista nekoliko, na čelu im neki Perec, pa su osnovali svoju »narodnu crkvu«. Bas kako i kod nas.

Dvije pojave pokazuju, kako se kod tih gonitelja nipošto ne radi o kakovom »slobodoumnom uvjerenju«. Prvo: oni puštaju svakoj vjeri slobodu, a gone samo rimokatoličku. Stotine protestantskih misijonara navrlo iz Sjedinjenih država, sve sami tudinci, i — vlada ih radošno prima i podupire... Drugo. Tjeraju redovnike i redovnice, a ipak im daju svoju djecu na uzgoj. Kćerka predsjednika republike Calesa bila je u zavodu Sestara redovnica sve do dan prije njihova izgona. Ministar unutarnjih djela Tejeda bio je još pametniji: nije ni dao otjerati Sestre iz onog samostana, gdje mu je kćerka bila u školi, a drugdje je sve potjerao. I to znači raditi »iz načela«, za »slobodu!«

Slično su medutim radili gonitelji

Crkve i drugdje. Na primjer francuski ministar Komb i Clemanso. Ovaj potonji morao se pred rat podvrći teškoj operaciji na vratu. Odmah je zatražio da ga dvore katoličke redovnice. Predbacili mu, da je to nedosljedno, kad ih inače ne trpi i goni. »A, fučkam je na to — odgovori taj framazun — ja hoću da budem čestito dvoren.«

Isti grubi meksikanski vojnici vide te nepravde. Poslali ih da otjeraju Sestre od Pohoda Marijina. Došli oni u samostan i stali ga pretraživati. Sestre se sve sabrale u crkvi pred Presvetim. Kad su tamo doprli vojnici padne voda njihov na koljena pred poglavariću i izjaviti, da je to proti njihovoj volji, što ih ovako moraju uznenirivati, i da to čine jedino, jer im se vlada zaprijetila strijeljanjem. Na to zamolio klečeći sv. vojnici sestre za blagoslov i onda ih otpratile u progonstvo.

Katolici protiv progona prosvjeđuju, prosvjeđuju biskupi, prosvjeđuju sv. Otar papa, zgražaju se ljudi prosvjetiteljeg svijeta; tirani ipak bijesne, jer — imadu silu. Proti sili vrijedi samo sila i — sveta strpljivost.

MADŽARSKA Kad su g. 1920. obojeni okručni komunisti, bila je katolička stranka najjača u saboru. Čini se da nijesu baš bili pogodili najbolji način rada, kad su g. 1923. izgubili polovicu svojih poslanika. Priznali su sami, da su se odviše bavili visokom politikom, a pre malo kršćanski život gorili. Osim svečanog godišnjeg kat. sastanka u Budimpešti, stali su sad obdržavati pokrajinske sastanke, gdje se više upućuje u dobar katolički život. Mjesto općenitog nekog kršćanstva, kojim su, misili, da će toboga privući svoje sunarodnike, kalvine i protestante, naglašuju sada više strogu katoličku nauku, udruživanje, odgoj i štampu.

»Samo dubokom vjerom prožete duše — reće biskup dr. Glattfelder na kat.

sastanku — tvore čvrst temelj, na kom se može graditi duševna obnova. Samo vjeri odan narod smaže dovoljno polata za borbu. Tu vjeru pak zasvjeđuje žrtvama, kako i jest križ znak vjere našeg.

Jednako odlučno naglašuje i profesor dr. Schütz: »Tko hoće danas da gradi, taj treba da suprot paklu mobilišira svu božansku prasilu. Danas ne treba javni život književnika nego profora; ne treba agitatora nego apostola; ne ljudi taktika, nego svetaca!«

Ozbiljni katolici nastoje da to postignu osobito pomoći Marijinih kogregacija, gdje se uzgajaju čelični značajevi za svaki stalež, te pomoći dobre štampe i domovima za zatvorene duhovne vježbe.

Kalvinski sunarodnjaci spočitavaju dašto katolicima nesnosljivost, premda baš ti isti Kalvini uzimaju sve što je najbolje. Zato im lijepo uvratio prelat dr. Reves: »Mi katolici ne samo da nismo nesnosljivi nego smo upravo odviše strpljivi. Previše je strpljivosti, kad podnosimo profesore otpadnike u našim školama; kad kod javnih svečanosti prisustvujemo bogoslužju svake vjere, kao da je svaka prava; kad trpimo da budemo u županijama zastupani sa 20%, gdje nas ima 80 %!..

Budimpešta, gdje Židovi još uvijek imaju najveći upliv, pokazuje neobično padanje čudoređe. Od 9892 ženidbe, što su tude sklopljene g. 1924., razriješeno ih je još iste godine 1657. — Broj poroda bio je g. 1921. još 19,627, a g. 1924. samo 16,284. Samoubojstva bilo je 1924. god. 451., a zločina počinjeno više od 100.000. —

NJEMAČKA. U Njemačkoj čudi najbrže se izrazi onaj zahtjev katoličke nauke: budi potpun u onom, što jesi. Ako si katolik budi potpun katolik u srcu, u obitelji, u službi, u društvu, u javnosti. Baš radi te svoje crte može da dode otvoreni njemački katolik najbrže u sukob s drugima, pa i svojim sunarodnjacima, koji hoće osobno popuštanje i preveliko prilagodivanje drugima. Kako su naučeni da u svim pitanjima zauzmu odmah načelni stav, tako će onda i s ovog gledišta lako porodi trzavica i borba ili barem nesuglasje među istočnim i zapadnim, sjevernim i južnim kat. dijelovima naroda. Što je ipak katolika od uvjerenja, svi su pripravljeni da poslušaju biskupe i Crkve, kad ona svoju konacnu riječ reče. Tako treba razumjeti

»krizu«, u kojoj — vele —da se njemački katolici nalaze. Dašto da i kod njih ima modernih pogana i otpadnika, više praktičnih nego u vanjskom nijejanju vjere. No ti se baš kod njih prije je drugdje razotkriju, pa svak znađe, s kime ima posla.

Boљe možda nego igdje pazе biskupi baš u Njemačkoj, da na vrijeme suzbiju zlo: nećedu nošnju, zlo štivo i igre, boljjevički napadaj na privatno vlasništvo, zao utjecaj radija nedjeljne izlete bez sv. Mise i t. d. U pravo vrijeme davaju oni i prave smjernice za napredan kat. rad i život na socijalnom polju, za štampu, školu, obitelj, dapaće i državu.

Da se njihove spasonosne upute zaista i provedu, o tom rade brojne kat. organizacije, među kojima je osobitog spomena vrijedna dačka organizacija »Nova Njemačka«.

Pravi duh Kristov, duh ljubavi i žrtve, unosi se duhovnim vježbama sv. Ignacija, za koje postoji već 70 domova, a u 150 zavoda daju se još od zgodne do zgodne zatvorene duh. vježbe za razne staleže.

Brojni redovnički pomladak, što ga imaju svi redovi lijepo svjedoči o pravcu vjerskog života. Samih muških samostana imade 502 sa 9724 redovnika, u tri godine 1027 više.

Kat. pučki savez držao je g. 1925. skupština 1117, konferencija 704, raznih tečaja 53, soc. propovijedi 57, i 142 druge priedrebe.

Dobar primjer dalo je katolicima više njemačkih generala i drugih uglednih lica, koji se odrekose svijeta i podoše u samostane. Istočemo napose sas-koga prestolonasljednika, koji je postao svećenik i stupio k Isusovcima. Kći vojvode virtemberškoga stupila je među Benediktinke u Ebingenu.

PALESTINA. Posjed svetih mesta, gdje je radio i trpio Isus, ugrožava kršćanima sve veće širenje Židova. Od travnja 1921. do siječnja 1926. dosegao se onamo njih 24.000. — Pomaže ih u tom njihovo udruženje »Keren Hajessod«, koje je u to vrijeme izdalо samo za nakup zemlje 647.389 funti Šterlina; za sva pak nova židovska poduzeća ondje dalo je to udruženje 2.082.925 £ št., što je u našem novcu 562 i pol milijuna dinara.

Širenje Židova ugrožava kršćane, ali još više muhamedanske Arape. Ovi su ponovno predali prosvjed, u kojem me-

du ostalim vele: »Useljivanje Židova ugrožava životne interese Palestine budući da dize cijene živežu, umnaža nezaposlenost, sije sjeme otpora i revolucije... Židovi traže za sebe posebna prava i sva odlučna mesta u vlasti u njihovim su rukama...«

Rimokatolički jeruzalemski patrijarška podržaje 38 misijskih stanicu u cijeloj zemlji, te skupa sa franjevcima (400) čuva 53 razna Svetišta. Svjetovno srećenstvo izobražava se u sjemeništu u Bejtgalil, koje vode njemački Benediktinci.

Dok tako Židovi u Palestini i širom svijeta rade protiv kršćanstva, katolici osnivaju društva za njihovo obraćanje. Ima ih već više: u Londonu, Rimu i t. d. Prvo je takovo društvo »Naše Gospe od Siona« osnovano obraćeni Židov Ratisbone pred 80 g. O Uskrsu 1926. osnovalo se u Rimu »Svećeničko društvo prijatelja Izraelovih«, koji dnevice kod sv. Mise mole za njihovo obraćanje, drže, kad god mogu, propovijedi o tome i pišu; prinose i druge žrtve u tu svrhu. Od 1918. do 1922. pokrštio se u Beču 2500 Židova i prešlo na kat. vjeru.

POLJSKA. To je jedna od najčišćih katoličkih država. Pred život vjerom naroda, koji svuda i svagda napunja svoje crkve, imaju počitanje i slobodarski vode naroda, kakav je i maršal Pilsudski. Vlada je sklopila konkordat sa svetom Stolicom, u kojem priznaje veću slobodu Crkvi nego ju je imala na pr. u Austriji. Veledušnosti, koju se od nje očekivalo, ipak nije pokazala stežući na pr. slobodu porabe crkvenoga imetka, namještjanje svećenika itd.

Suprot bezvjerskih potvrdi liberalaca natječe su biskupi i svećenstvo, kako da narod dignu što više u pravoj vjerskoj prosvjeti. U Lublinu podižu sveučilište Presv. Sreća, koje će već vanjskom pojmom svojom, kao kraljevska tvrđava ili dvor, navještati ponos i čvrstoču čiste istine, koja će se na njemu navještati. U glasovitom prošteniku svojem Čenstohovi, grade novu katedralu, veću od sviju u Poljskoj, da zasvedoče Kraljici Poljaka, Majci Božjoj, ljubav i zahvalnost.

Slobodari htjeli su iznijeti u »sejmu« — saboru — zakon o gradanskoj ženidbi. Biskupi su odmah organizirali katolike na otpor i u poslanici svojoj pokazali, kako se rušenjem ženidbene svetosti i veze ruši i narodna sreća. Tako je pogibelj za sada minula.

PORUGAL. Za revolucije g. 1910. dogodila se ondje strahovita svetogrđa i nepravde spram kat. Crkve. Vlada je pravim bijesom gonila sve, što je disalo katolički. Život, rad i strpljivost katolika dotijerala je tu republikansku vladu dotle, da je na primjer ove godine kod svećane proslave Papino g. dan bio kraj lisabonskog patriarha i predsjednika republike i ministar predsjednik i zapovijedajući general. Portugalski poslanik držao je svečani govor, u kom je označio papu kao »živi odraz Božje ljubavi spram čovječanstva«. Drugi je govornik bio profesor Takseira, koji je o sebi rekao, kako ga zli drugovi zaveli u glupi racionalizam, pa je tek kraj kreveta svog bolesnog đeda opet našao pravu svoju katol. vjeru. U gorostasnim pojavama zadnjih papa razabrao je svetost prave Crkve, te danas u katolicizmu, s Pijom XI. na čelu, gleda svu nadu čovječanstva za mir i napredak.

Ministar Costa proricao je pred 15 g. da će za dva pokoljenja nestati katoličanstvo iz Portugala. Danas mu se već rugaju, kad se najodličniji umovi vraćaju Crkvi. Pjesnik Guerra Junqueiro se obratio i slavi Crkvu kao najbolju majku. Mnogo profesora i pisaca pošlo je njegovim tragom.

Kardinal — patriarka lisabonski odredio je, da bude svaki mjesec po jedan dan kao »dan narodne pomirbe i naknade Presv. Sreću Isusovu« za sve nanesene uvrede.

Značajan je za javno mišljenje ondje proglašen organiziranih kat. sveučilištaraca, koji pozivaju da se snažnom rukom zaštite vjerske svetinje naroda proti framazunskim prohjevima i židovskoj internacionalističkoj bilo ona vodena iz Moskve ili iz burze.

ŠPANJOLSKA. U katoličkim zemljama od starine znaju neprijatelji vjere i Crkve tako katolike uspavati i obmamiti te ne opaze kako izumire, pravi kršćanski život. Odjednom im odglasuju u saboru protocrkvene i protuvjerske zakone, da si pospani katolici samo oči taru; kako je to bilo moguće?

Ova pogibelj prijetila je i Španjolskoj. U novije vrijeme nastoje katolici da tome predusretuju raznim organizacijama. U posljednih 6 godina tako je ojačala organizacija sveučilištaraca te je na zajedničkom zborovanju prošle jeseni bilo zastupano 130 udruženja sa preko 20.000 članova, a to je većina svih

sveučilištaraca u zemlji. Da taj broj ima i nutarnju vrijednost, vidi se po tom, što većina njih pristupa ne samo propisanoj mjesecnoj sv. pričesti, već idu i — više puta u tjednu. — Da se doskoči zlu, što potječe iz tako zvanih »slobodnih škola«, osnovao je »Institut sv. Terezije« više katoličkih preparandija, gdje se odgajaju brojne i vrijedne katoličke učiteljice. —

Katolička štampa počela se lijepon razvijati. U Madridu izlaze tri katolička dnevnika. Udrženje svećenika za pomaganje misija imade već 10.000 članova. U domovima zatvorenih duhovnih vježba učinilo je zadnje dvije godine u samoj Kataloniji i Navari više od 8.000 muzeva duhovne vježbe. Te dvije pokrajine najbolje u vjeri, najnaprednije su i u prosvjeti. Broj analfabeta je tude manji nego u nas. Naše su novine i nedavno napadale Španjolsku, kao da ne mari za pučku prosvjetu, jer je katolička. A eto zadnjih godina podigao je njihov direktorij oko 1000 škola. A kod nas?

Apostolat Srca Isusova imade ondje 1.700.000 članova; u 700 grupa noćnih klanjanatelja imade oko sto tisuća drugova. Marijina kongregacija tehničara u Madridu broji 800 članova; ona trgovacke akademije u Barceloni 1000. —

Stručne organizacije su tek u razvoju, ipak ima jedna 58.000 članova. Seljačka kat. organizacija broji do 100.000 članova u 3000 središta.

Lijep novi način vjerske prosvjete uveli su ove godine u Madridu time, da svake nedjelje i blagdana drži po jedan ugledan katolik predavanje u Prado - Muzeju i to pred slikeom od kojega umjetnika (Muriija, Velaskeca itd.), koja odgovara otajstvu dolične svetkovine ili duhu nedjelje. Obilje i ljepota tih umjetnina, daje im laku gradu.

Proti nevaljanom štivu stupa oblast odlučno. Spisatelji Caballero i Rebeta osuđeni su nedavno za zator i 11-godišnji gubitak gradske časti zbog svoga nečuđorednog pisanja.

SJEDINJ. DRŽAVE SJ. AMERIKE. Od oko 100 mil. stanovnika ima 22 i ½ mil. r. kat. U zastupničkoj kući imade 393 protestanta, 33 katolika, 7 Židova, 1 mormonac. Senat sastoji od 90 protestanata, 4 katolika i 2 mormona. 304 zastupnika su framazuni, a isto tako 77 senatora. Teško je dakle na polju zakonodavstva što osobito postići za kat. stvar kao takovu. Pa ipak i ti ljudi

znamdu biti uvidavni. Na predlog zastupnika Tileona prihvati su zastupnici, da se u saboru drži pol sata govor u čest sv. Patriku na njegov dan — 17. ožujka — kao apostolu Iraca.

Gradsko vijeće u New Yorku, kojem predsjeda dobar katolik Mc Kee, prihvati je, da se svako vijećanje započne s molitvom. Prviput je predmolio katolički svećenik.

Katolička svijest tako tamo napreduje, te se poprečno svaki dan u godini dovrši po jedna gradnja crkve. Neki nocobdija u Chicagu ostavio je za crkvu 30.000 dolara, Gospođica Jenkins iz stare kat. obitelji ostavila je oporučno 2 milijuna i sto tisuća dolara, da se sagradi bolnica za neizbjegive i starački dom. — U samoj nadbiskupiji njujorškoj sabralo se g. 1925 pol milijuna dolara za kat. misije među poganim.

Po ugled i napredak katolika važno je izdanie »Kat. enciklopedije« (Sveznadara), koju je izradivalo 1000 vrijednih i učenih katolika. Časopisi i novine, koje hoće da ih se ozbiljno cijeni, uzimaju sad podatke iz te enciklopedije pa tako istinito pišu o katolicima.

Kako se i u Americi ozbiljno boje »crne kuge« to jest pokvarenih novina i knjiga neka svjedoči to, da je u St. Louis-u trgovacka komora sazvala na vijećanje zastupnike raznih društava, da započnu boj proti toj kugi. 30 društava se odazvalo složilo u odbor, koji će procisiti kazalište i kino, a po tom druge nemoralne proizvode.

U istom je smislu predložio senator Albany zakonsku osnovu za državu New York, pa ga sad odlučni muževi revno podupiru, da se njegov predlog uzakoni.

Za nas je malo čudan način, kako se u Americi radi za svetu katoličku stvar. No drugi ljudi, drugi i postupak. Jedan primjer. U Pittsburghu dodoše dva mlada muža nenadano do većeg imetka. Odlučiše darovati 10 milijuna dolara za reklamu kat. Crkve. I sad si mogao citati po svim novinama kratke članice o Crkvi i njezinoj nauci, o istinitoj povijesti njezinoj i radu. Između oglasa sapuna i čokolade stajao oglas, gdje se nalazi koja kat. crkva ili škola. Uspjeh reklama je bio neočekivan. Značiteljni protestanti jurišali su u velikom mnoštvu na uredništva, da što više saznaju o katolicima.

Slično upotrebljavaju katolici i propovijedi na ulicama te radiotelefoniju.

ZAHVALNICU valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu inače se ne uvršćuje. Svemu obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je objasiti. Dogajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširene Glasnika.

ZDRAVLJE, DA STEĆE ZASLUGA.

Dubrovnik. Nazad osam godina teško sam obolila. Mučilo me više bolesti, najviše bila je na plućima. Kako se liječnici niješi više zanimali češ, tu nema ozdravljenja, zavapili ja su svi žarom srca moga k miloj lurdskoj Majci Božjoj i po njezinom zagovoru k Božanskom Srcu Isusovu i molila sam ga, neka mi udijeli još barem godinu dana života, da si mogu steti zasluga za vječno spasenje, za koje sam bila do onda posve nehajna. Plašila sam se praznih ruku doći pred sud Božjih Predobro Srce Isusovo, udijelilo mi, ne godinu nego već eto preko osam godina dijeli mi milosti za dušu i tijelo, i tako sabranije nastojim stupati putem vječnog cilja. Ob istom času obećala sam, da će se javno zahvaliti u Glasnik presv. Srca. To obećanje vršim danas i poklanjam sve zasluge stecene presv. Srcu u naknadu za sve uvrede Njemu nanesene. Darivam takoder 50 din. za raširenje Glasnika.

J. C. Dubrovnik.

PRED ZAVRŠETKOM STUDIJA.

Zagreb. Bio sam pri koncu teških studija. Razne mi poteškoće baš tada niknuše tako, da sam skoro očajao. Medutim obratih se Bož. Srcu Isusovu i Bl. Gospu vrućom molitvom da mi помогну u tim teškim časovima.

Moja molba je bila uslišana, te sam sretno studije završio. Zato se zahvaljujem Bož. Srcu i Bl. Gospu na primljenim milostima i molim da mi i dalje u mom životu budu u pomoći.

Dr. V. I

POUZDAO SE U ZAGOVAR † B. LANGA.

Bačka. Preko dvije godine trpio sam od srčane i živčane bolesti, a u ljetno doba radi vrućine mnogo više, pa i ove godine, čim su u mesecu travnju počeli topli dani, moja se je bolest bila pogoršala mnogo, a noge i ruke počele oticati.

Više puta preporučio sam se u zagovor sv. biskupa Langa, ali kao da nije čuo moje molbe. Na prvi petak meseca svibnja, prigodom pjevanje svete mise, koja se kod nas služi svakog mjeseca sa presvetim, na čast Presvetog Srca Isusova, zaufana srca sa suznim očima, zamolio sam dragog Isusa u Presv. Olt. Sakramantu, da mi se po zagovoru svetog biskupa Langa smiluje, i da mi pomogne u mojoj nevolji. U isto vrijeme obećao sam, budem li uslišan, da će se javno zahvaliti u Glasniku.

Ja sam već za vrijeme svete mise osjetio da mi je nestalo one težine, koja mi je ležala na srcu, a istog dana osjetio sam da mi je takoder nestalo otekline na rukama i nogama. Od onoga dana (t. j. preko 2 mjeseca) ja se osjećam sasvim dobro; zadovoljan i stetan.

Sade evo izvršujem svoje obećanje i kličem iz zahvalna srca: hvala i slava budi Presvetomu Srcu Isusovu, koje mi je ne samo sada, već nebrojeno puta помогло. A i našem milom svetom biskupu Langu zahvaljujem za njegov zagovor kod dragoga Boga.

Osim toga ovim se javno zahvaljujem sv. Anti i sv. Terezi od Malog Isusa. Što su mi odmah помогли čim sam ih zamolio za pomoć, pronaći veliku pogrešku u blagajni koju sam tražio čitavi dan. —

T. B. kapetan.

NA GROBU † BISKUPA LANGA.

Hrvatska. Inači teško bolesna dobila trajno zdravlje u grobnici sv. Marije u Zagrebu, do nogu svetoga biskupa Langa, kojega želim i nadam se doživjeti i slaviti na našim oltarima.

To se ulam u Tebe Bož. Srce nedaj da se zasramim do vijeka! M. M.

U TEŠKIM BRIGAMA.

Podravina. Prijе par mјeseci počeo sam za sebe sam gospodariti otišavši od kuće sa ženom. Kad ona najedampot teško oboli, a ja zaposlen u zanatu, na polju, oko gospodarstva u kuhinji nisam znao što da počnem. Liječilo ju više liječnika, i u tim brigama obolih i ja. Zdvojan počen se moliti presv. Srcu Isusovu svaki dan ujutro i navečer i obećah da ču za ozdravljenje žene mi i moje biti i dalje pretplatnikom Glasnika Pr. Srca do moje smrti i dati dar 100 din. za proširenje Glasnika presv. Srca Isusova i svete mise dati čitatelj i zahvaliti se.

I zbilja, presv. Srce mi je pomoglo žena je ozdravila kao i ja. Mnogo hvala Presv. Srcu Isusovu. Gj. K.

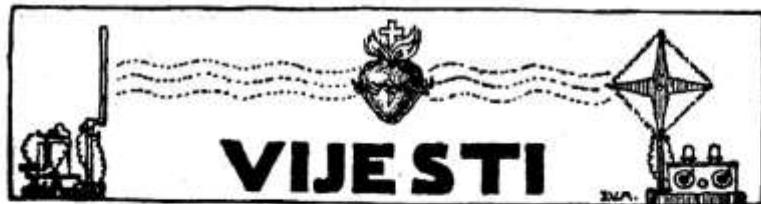
U DUSEVNOJ BORBBI.

Zagreb. U velikoj duševnoj patnji i očajanju podob u crkvu i moljah se toplo Bogu, da mi vrati mir. Usred molitve sjetih se Glasnika S. I. — kojega sam svih 12 svezaka uvezala god 1925. — i hoću nešto da učinim za njega. Vratih se kući, uzeх knjigu i pogled mi pode na sliku Božanskog Srca — Gledah dugo u modre oči našeg Spasitelja i mir je ušao u dušu moju. Sjetih se zatim svoje posvete Srcu Isusovu prije šest godina i šaljem eto 10 D. za proširenje Glasnika, e da bi još mnogima dušama modre i blage oči našeg Isusa vratile mir duše. I on neka mi pomogne, da bih to mogla činiti svakoga mjeseca. O. D. gimnazijalka.

JOŠ ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Babinagreda M Ž Obavljajući devetnicu mužu krenulo na bolje. — M D Presv. Srce i sv Josip pomoži me u slabostima. — A V Pomoglo meni i ocu kad sam molio 2 devetnice za duše čistilišta. — Banja Luka A P Hvala Ti milo Srce i draga nebeska Majko za iskazanu milost. — Belica S Gj Našao izgubljeno. — Beograd J U Izbavilo me od neprijatelja. — Bjelovar B D Zahvalna darujem za Svetište S. I. 100 d. — Bogomolje P R Za primljenu milost darujem za krst crnčeta 100 d. — Brčko M Š Zahvalna za uspjeh kćerke darujem Svetištu 10 d. — Brezovica K P Usljalo mi molitvu. — Cerje L R Pr. Srce oslobođio se mnogih teškoča. — Čazma D T Pr. Srce po zagovoru sv. Josipa bilo mi je milostivo, darujem 10 d. — Čulinec F K Pomoglo više puta suprugu u teškoj bolesti. — Dalj E B Ozdravila mi draga osoba, darujem 20 d. — Dijankovac J D Pomoglo mi pri gospodarstvu. — Dol - Brač L G Za primljenu milost rado darujem 100 d. — Dubrovnik V M Bolesna utekla se Pr. Srcu i ono mi pomoglo, darujem 20 d. — J C Još pred 8 g. izbavilo me Pr. Srce od smrti; darujem 50 d. — K N Nek se širi slava Pr. Srca, koje me je u svakoj potrebi pomoglo. — Dubovac M F Zagovorom † b. Langa i sv. Terezije ispravila drugi red. — Durići E A Pomoglo mi Pr. Srce vec često. — Gavec J J Bilo mi na pomoći u gospodarstvu. — Gerovo A M Devetnicom isprosila opet zdravlje. — M K Vratilo mi zdravlje prije 2 g. — Goričko K F U obiteljskoj žalosti pomoglo Pr. Srce zagovorom Gospe lurdskie. — Gračane Dol. M M Teško bolesna postigla sam trajno zdravlje na grobu † b. Langa. — Grđurovec J O Kćerima se nevinost dokazala, drugoj kćeri zdravlje povraćeno, u gospodarstvu više puta pomožena. — Ilaća M K Usrdnom molitvom riješila se boli i isprosili blagoslov rodu. — Jajce A S Očuvalo nas velike štete. — Karlobag M B Presv. Srce pomoglo mi kod ispita, darujem 10 d. — Kaštela N N Za primljene milosti darujem 20 d. — Koprivnica M Š Darujem 18 d. zahvaljujući za mnoge milosti. — Klanjec J F Sin mi dobio novoljno namještenje, darujem 100 d. — Korčula F F Devetnicom Pr. Srcu riješila oca iz neprilike. — Kragujevac J B Bož. Srce bilo mi je na pomoći pa mu se i dalje preporučam: šaljem 20 d. — Kraljevica K K Šaljem 25 d. zahvaljujući Bož. Srcu, sv. Obitelji, Maloj Teresiji što su mi sačuveli dijete. — Krapje S P Sretno položio ispit. — Krasica S R Srce Isusovo i Marijino bilo mi u potrebi milostivo. — Kupina A Š Izdržao operaciju i položio ispit. — Kurilovac A Š Dragi Isus pretvorio je moju žalost u radost, hvala mu Isućupata! — Kutina D P Ozdravilo me i zahvalna darujem 10 d. za Svetište. —

Lacić J T Dobila zvaničnog posla i pomoć u gospodarstvu. — **Laduć gor**, N B Pr. Srce mi pomoglo u teškim kušnjama i brigama, pa zahvalan darujem 100 d. — **Lovinac M S** Gospo lurdskoj i † b. Langu hvala na zagovoru i pomoći. — **Marija Gorica H I Unuk** dobro prošao na ispitu. — **Mostar V R** Budi hvala Isusu i Mariji na sretnom porodu; darujem 15 d. — **Mrkopalj S B** U teškim bolima poroda zavjetovač preplatiti jednu siroticu na Glasnicu i kupiti drugoj molitvenik, pa sada to izvršujem, jer me Pr. Srce ojačilo. — **Matuровec M L** Zavjetom 1 sv. mise dobila pomoć pri živini. — **Nakovac T S** Dobila novac za put k vjerenuku u Australiju. — **Nijemci O P Slava Pr. Srca i sv. Ante** koji nas pomogli. — **Niš A M Molitvom** Pr. Srca riješila se operacije, šaljem 15 d. na dar. — **Novi Sad T B Zagovor** † b. Langu olakšalo mi Pr. Srce živčane boli. — **Novi Vinodol Z A Sv. Ante i † b.** Langu hvalim na pomoći u školi i preporučam se opet. — **Obreška D.** M S Uspjela operacija. — **Obrovac S G** U velikoj potrebi pomogla Gospa Sinjska i sv. Tadej. — **Omišalj J K** Darujem za sv. misu 300 i za Svetište 100 d. zahvalna za ozdravljenje kćeri. — **J P Zagovorom** † b. Langu vratio mi se zdravlje; šaljem za njegov dom 100 d. — **Osijek M L Uslijalo** mi prošnju, darujem za dobru štampu 20 d. — **Š G Zahvalna** za dragocjeno majčino zdravlje darujem 10 d. — **Otok E G Obratilo** mi sina na pravi put. — **Pitomača J K Molitvom** se riješila trganja u glavi. — **Plešće M Č** Šaljem 30 d. zahvalna za primljene milosti. — **Praznice L I U** znak harnosti šaljem 30 d. — **Prelog H M Devetnicom** isprisila, da se muž ispojedio nakon više godina. — **Radočić J K Presv.** Srce po zagovoru M. Božje izbavilo me od očite smrti. — **Ravna gora A J U** pogibli za blaže molila devetnicu i dragi Isus ga očuvao. — **Razbojništvo M M Spasilo** majku sedmero djece. — **Remete M G Već** 15 godina pomaže i štiti Pr. Srce mene i mojo braču, hvala mu i slava. — **Ropci K P** Darujem 12 d. u čast Pr. Srca iz zahvalnosti. — **Sarajevo Z O** Dobila namještajne i riješilo me napasti. — **Sinj M M Oslobodilo** me duge i teške bolesti. — **Sisak J D** Zahvalan šaljem 100 d. jer me Pr. Srce riješilo dušmanskim spletaka. — **Slano K S** Pomoglo mi u zdravlju, darujem 50 d. — **Skrad K C** Darujem 100 d. za Svetište učujući se u trajnu zaštitu Pr. Srca. — **I M Pr. Srce po zagovoru sv. Ante** riješilo me iz mnogih ratnih nevolja i iz ropstva me dovelo kući. — **Split H T** Srce Isusovo pomoglo mi kod mature, slava mul. — **M G Viečna hvala** Pr. Srca, što mi pomoglo smjestiti u zavod jednu sirotu. — **Srijane P I** Zavjetovala zahvalnicu i Pr. Srce mi očuvalo marvu. — **Starigrad M S Presv.** Srce zagovorom duša u čistilisu udijelilo mi obitelji veliku milost; zahvalna šaljem 50 d. — **Subotica A G** ozdravila mi kćerka. — **J M Mila majka** sretno izdržala operaciju. — **Sv. Ivan Zel. B C** Uzdišući pod teškim križem zavzala sv. Josipa i njegov je zagovor pomogao. — **Ob. S C Otkad** dolazi Glasnik S. I. u našu kuću od onda nam mir i svaki blagoslov. — **Topolovac J H U** nesreći bilo mi na pomoći Pr. Srce, darujem 10 d. — **Varaždin F F** Darujem Pr. Srca u čast 50 d., jer mi je vratio kćerki zdravlje. — **M L** Izbavilo me iz velike neprilike. — **Virje Gj K** Vratilo zdravlje ženi i meni. — **Viškovci Ob.** P Zahvaljujemo na dosadanjoj zaštiti i molimo za buduće. — **Velikiškovci A S** Najbolji liječnik pomogao te mogu vratiť zvanje. — **Vrapče I S** Darujem 50 d. za sretan uspjeh na ispitu. — **Vrana Pok. M P Pr. Srca i Gospo Sinjskoj** hvala, što mi sin položio maturu. — **Vukovar M K** Uslijalo me u svakoj nevolji. — **Zagreb P S** Darujem 100 d. zahvalna za primljene milosti. — **Dr. V I Sretno** svršio teške studije. — **M J Primila** milost, kojoj se nije ni nadala. — **Lj I** Pomoglo mi u školi. — **M O** Darujem 20 d. zahvalna za ozdravljenje majke. — **A D Zagovor** † b. Langu pomogao mi u bolesti. — **V C Pr. Srce i M. B. Bistrčka** pomogli mi u tjelesnoj potrebi. — **J J Zahvaljuje** za mnoge primljene milosti. — **D Š Pomoglo** mi u školi. — **S V Izdržao** tešku operaciju. — **A V Ostavila** se trogođišnja bolest kad sam se utekla Pr. Srca. — **N N Zahvalna** za primljene milosti darujem 400 d. za misiju. — **Zagovorom** † b. Langu i sv. Terezije čudesno izbavljeni iz velike neprilike. — **Začretje V Z** Darujem 15 d. zahvalna za tjelesne i duševne pomoći. — **Zelčin M G** Uspjela očna operacija. — **Zemun S M** Višeput pomožena darujem u čast Pr. Srca 100 d. — **Završće - S. A M** Šaljem 60 d. za Svetište Bož. Srca, koje me neprestano štiti i tješi.

Hrib. — Apostolat molitve — kao društvo Srca Isusova — uveden je u našoj župi god. 1892. za župnika vel. g. Ivana Matejčića. Nakon njegovog odlaska popustila je bila revnost dok nije ponovno bujno procvao 11. VI. ove godine zauzimanjem sadašnjeg gospodina župnika J. Pretnera, koji je cijelo vrijeme svoga boravka među nama radio na tome, da se uspostavi. Mnogo je tom doprinjelo čitanje obljuženog našeg Glasnika, na koji se prigodom blagoslova kuća po velež župniku pretplatilo 52 osobe. U »Djevojačko društvo Srca Isusova« upisalo se 37 djevojaka. Istopom djevojaka — osokoliše se i žene pa se ubilježilo u Apostolat molitve njih 29, a uz njih priključilo se i 25 starije školske djece.

Primanje obavilo se na sam blagdan »Božanskoga Srca Isusova«. Za tu uzvijušenu svetkovinu pripravljali smo se devetnicom, i u zadnja tri dana izvršili smo uvjete za oprost svete godine. Tom zgodom ispovjedili se i pričestili mal ne svi župljani. Na sam blagdan Presv. Srca Isusova pričestili smo se opet svi od društva, a uz nas i mnogi drugi. U deset sati bila je svećana sv. misa pred izloženim Presvetim i propovijed.

Apostolat S. I. u Hribu. Djevojačko Društvo.

Po podne u 3 sata započela svečanost primanja s pjevanjem i prigodnim govorom velež. Jerka Cukli, župnika gerovskoga.

Iza primanja posli smo u svečanoj procesiji, koju je vodio velež. župnik gerovski s Presv. Sakramentom komu su u počast djevojčice od društva bacale cvijeće. Ispred Presvetoga nosili su čestiti mladići kip Srca Isusova uz špalir Djevojačkog društva. Put i kuće bile su okiđene granjem, cvijećem i svijećama, kako naša župa ne pamti. Svečanost je završila blagoslovom i »Tebe Boga hvalimo.«

Društvo počastiše pjevačice iz susjedne župe Gerovo pod vodstvom svoga

g. učitelja A. Denka, i skladnim pjevanjem vrlo uzveličaše svečanost. Zaslужnom i svima milom g. učitelju bila ovim putem izražena najsrdaćnija hvala, a jednak i vrlim njegovim pjevačicama.

Ta svečanost, kojoj se uz gotovo sav domaći puk i vrlo veliko mnoštvo i iz susjednih župa pridružilo, ostat će svima u najugodnijoj uspomeni. Mi se čvrsto nadamo, da će kod drugoga primanja u Apostolat rijetko koji izvan njega ostati. Rad smo započeli redovitim sastancima i primanjem sv. pričesti. U prvi petak srpnja primilo nas 91 sv. prečest.

Tako obnovljeni pozdravljamo sva naša društva i preporučamo u njihove molitve — za ustrajnost.

Z. Gašparac, glavarica.

Djevojačko društvo S. L. u Marija Gorici, osnovano dne 2. srpnja 1926.

Trsteno — Dalmacija. Naš vrli i dobit župnik veleć, Don Danijel Lepeš opasno se razbolio od upale pluća i to tako da su i sami liječnici gubili nadu.

Naše »Djevojačko Društvo presv. S. L.« zavjetovalo je presv. Srcu Isusovu, da će činiti devetnicu skupno u župskoj crkvi pred kipom Bož. Srca i da će pristupiti zajedničkoj sv. pričesti na blagdan presv. Srca, koji se u našoj župi slavi na osobiti način u sam petak, da će poslati za dvije sv. Mise da se odčitaju na oltaru Presv. Srca u Svetištu u Zagrebu i da će se javno zahvaliti u Glasniku. — Devetnici su s litanijsama i posvetom dovršile smo u oči blagdana presv. Srca Isusova, na sam blagdan smo se zajednički pričestile. Dne 30. svibnja kad se u Dubrovniku slavi Gospa od Presv. Srca došla je bolest do vrhunca. Velečasti je sad primio i sv. pomazanje. Neke su članice pošle bosonoge u Dubrovnik i molile za njegovo ozdravljenje. Druge smo to činile kod kuće. I gle dara Božjeg! Upravo za procesije, koja se u Dubrovniku obavljala oko 4 sata poslije podne vrućica bolesniku padne od 40-th stupnjeva na 39 a u večer je bila 37. Naš župnik je bio spašen. Pomalo se od onda oporavljao i danas je dobro.

Sada harna srca zahvaljujemo Presv. Srcu Isusovu, Gospu Sreću Isusova i Svetoj 70. u veljači 46, u ožujku 45, u travnju 67, u svibnju 60, a u lipnju 152 sv. Pričesti

Donja Kupčina. Svetih pričesti primilo je naše društvo S. L. u svibnju 130 u lipnju 196, srpanju 170. Na čest dragoj Majci Božjoj imali smo 22 svibanske pobožnosti; svečano ih završismo zadnji dan mjeseca lijepom velikom procesijom,

kod koje su svi imali zapaljene svijeće, a 4 vrijedne djevojke nosile su lijepo okićen kip Majke Božje. Pred blagdan presvetog Srca Isusova imali smo trodnevnicu, a na sam blagdan svečano slavlje i čast izkazasmo Božanskom Srcu u presvetoj Euharistiji. — Š. M., glavarica.

Ložišće na Braču. Djevojačko društvo S. I. primilo je ove godine u siječnju 70, u veljači 46, u ožujku 45, u travnju 67, u svibnju 60, u lipnju 152 sv. Prečestit u naknadu Bož. Srca za psovke. Na blagdan Srca Isusova bilo je primljeno u društvo 11 novih članica. J. L., glavarica.

Mače. U lipnju prikazalo je naše Djev. dr. 415 sv. pričestiti u naknadu Presv. Srcu za psovke. — A. Ivančir, glavarica.

Velika Gorica. Lipanj je bio za nas osobito radoštan, jer smo dne 8. proslavile godišnjicu našega društva. To je dan klanjanja u našoj župi i mi smo osobitim počitanjem, revnošću u pohadanju Isusa, kičenjem oltara i brojnim sv. pričestima nastojale uzvrati Isusu ljubav za njegovu neizmernu ljubav. U tišini i žarkoj molitvi redale smo se sva sat po sat pred Presv. Otajstvom, da zazovemo Božji blagoslov na obitelji i župu našu. Osobitom radošću pošle smo na blagdan Srca Isusova u Zagreb, da proslavimo s ostalim narodom ljubav Isusovu u njegovu Svetištu. Bila nam je onda i sada prva želja: Ti Isuse vladaj nama, Ti ojači vjeru našu!

A. Trupčević, glavarica.

Milna. U svibnju ove godine crkovinarstvo naše župске crkve odluci nabaviti kip Pr. Srca Isusova. Davna je to bila želja tog naroda i za to je odaziv bio izvanredno velik. Nijedna obitelj, nijedna ustanova nije izostala, a da nije doprinijela svoj obol.

Cestiti naši domorodci u New-Yorku, sakupljeni u društvu: »Milnarska Sloga«, čuvati za našu nakantu, sakupili su svega 218, da tim i oni doprinesu širenju slave i pobožnosti prema Pr. Srcu Isusovu.

Iz pisma; upravljenog našem mjesnomu dušobrižniku, izbjija čvrsta vjera i velika ljubav naših iseljenika prema Bogu, sv. Crkvi i svom rođnom mjestu. Da bude, ova djelotvorna ljubav, njima na diku, nama na ponos a drugima na izgled, donosačemo ovđe njihova imena: Po 10 dolara darovali su: J. Bonacić-Losić; N. Stučić Trebotić L. Ozurović I. Ozurović D. Po 7 dolara: Aračić N. Aračić L. Butorović Š. Po 5 dolara: Marinović L. Marinović M. Aračić N. Aračić L. Bonacić L. Bogić M. Kristić M. Sekul L. Bonacić J. Ivelić M. Šimunović P. Mladić L. Bokuljić F. Gvozdenović L. Stipićević M. Bonačić-Dorić J. Sekul R. Sissić M. Bonačić-Piculović A. Strika M. Po 3 d. dali su: Jurašin M. Bonačić K. Cvrlje B. Mladić K. Šimunović D. Po 2: Pač K. Tiebotić J. Po dollar darovali: Ozunović L. Gvozdanović V. Osim članova spomenutog društva darovali su po 5 dol.: B. Krešić A. Tomas J. Perić M. Filipović D. Angelić M. 3 dol.—

Neka Pr. Srce Isusovo, obilno nagradi iskrenu ljubav i čvrstu vjeru naših iseljenika. I u buci velegradskog života i u borbi za svagdanji kruh, sačuvali su vjeru u kojoj ih odgojile njihove pobožne majke, koja ih tješi na trnovitom putu života. Bog vam platio dragi mješćani, a kip Pr. Srca Isusova, bit će vidljivi dokaz i vašeg čvrstog katoličkog uvjerenja!

Zadvarje u Dalmaciji. God 1913 dioničko Društvo »Sufid« poče upotrebljavati vodenu snagu rijeke Cetinje i to kod Zadvarja, jer je tu jaki, uski pad rijeke, nazvan »Gubavicom« za tvornice na Dugom-Ratu i električnu rasvjetu. Veličanstven i krasan je tu vidik, stranci se dive lijepotu ovog kraja. U ovom mjestu držalo se sv. poslanje od 25. IV. do 1. svibnja. Župna crkva sv. Ante udaljena je od selja, a ipak narod u jutro i poslije podne hrlio u crkvu. Osnovalo se i »Djevojačko Društvo«, koje broji 64. članice, a članica Društva Milica Čizmić Grđina povjerenica je Glasnika i već je sakupila 56 pretpl. Subotu, zadnji dan misije držali kao blagdan, zato su radnice režje duhana isposlovalo da mogu prisustvovati svečanoj sv. misi, koju je pjevao župnik iz Slimena i procesiji Srca Isusova; pripravno se obvezale, da će koji dan nadoknadići duljim radom kroz tjedan. Budući malena crkva pred crkvom bio svećani zaključak i blagoslov misionskog križa. Budući maleni župnik Stjepan Tomasović, koji je ležao u krevetu, žalostio se što je sprječen bolescu, a ujedno Bogu zahvaljivao za krasan uspjeh misije u njegovoj župi. S. D.

G. 35.

1926.

Br. 10.

PROSTODUŠNOST SV. FRANJE — PREPOROD KRŠĆ. DRUŠTVA.

Nakana Apostolstva molitve u listopadu, blagoslovljena od sv. Oca.

Godine 1226. utrnu zemaljski život Sveca, koji je Evropu srednjega vijeka spasio od rasula. Kršćani, djeca Božja, bijahu zaboravili, tko su i što su. Laž im je zamagljivala razum i osvajala srce, laž im je odvraćala misao od prave sreće. I zagrezoše opet u blato, iz kojega ih bijaše izvuklo kršćanstvo: zemaljsko blago, zemaljski užitak, to postajaše opet jedini cilj sviju težnja izopačena kršćanskog svijeta. Himbom i prijevarom, otrovom i bodežem, bunom i ratom, pa i najprokletijim pomagalom trebalo je pošto poto doći do vlasti, novca, bogatstva, raskoši. U tu tminu novoga paganstva sinu svjetlo iz Asiza, javi se slabašan, ubog čovječac, u gruboj haljinici, ispačen postom i pokorom, a iz njegove djetinje i serafiske duše uzeše izvirati riječi tako jednostavne, tako tople i pune, da im se nitko nije mogao oteći. Čarobnom silom djejavaš čudesna pojava divnog toga siromaha, do dna srdaca, i najtvrdih, najokorjelijih prodirahu njegove neodoljive riječi topeći s njih led, mekšajući ih i zanoseći za vječne užitke i ljepote. I veliko se čudo zbi: Pokvareni kršćanski svijet podiže opet malo pomalo rasplakane oči od zemlje k nebesima.

Naše je doba živa živčata slika toga izopačenog vremena, u koje podiže Bog sv. Franju. Ljudi se opet pomamiše za zemaljskim dobrima, za prolaznim užitkom, duh laži, prevare, bune, nevjere, mržnje na Boga i svetištu zavlada bezbrojem duša. U tom ih poučava, krijeći i unapreduje bezvjerska i protivvjerska škola, politika, knjiga, slika, kip i toliko drugih cijevi, kroz koje otac laži, sotona, toči svoj otrov u srca ljudska. Potreban je lijek protiv te kuge, upravo onakav, kakav donese sv. Franjo onim davnim vremenima: potrebna je evandeoska prostodušnost, s kojom je Svetac došao među ljudi i preporodio svijet.

Duh evandeoske prostodušnosti.

Kome se kaže, da je kršćanski, evandeoski prostodušan? Onome, koji brzo upozna, što je Bogu milo i naispremije to čini. Duša se takova čovjeka okreće sva k Bogu, teži k Njemu svim svojim

bićem, svim moćima, mislima, osjećajima. **Ponizan razum, čistosrce, dobra volja**, to su tri vrela, iz kojih kao iz nutarnje prostodušnosti izvire vanjska.

Prostodušan čovjek pristaje u svim stvarima uz volju Božiju, čini u svakoj prilici ono, što hoće Bog. U svemu se mišljenju, osjećanju i djelovanju takvog čovjeka osjeća, da njim gospodari jedna velika i sveta misao. On **obuzdava svoje želje, čedan** je u spoljašnjosti i vladanju, **istinit** u govoru i svemu. Iz čitavog bića takova pravo prostodušnog čovjeka prosijeva divan sklad, duboka i tajanstvena unutrašnja ljepota.

Uzor je i učitelj prostodušnosti sam naš Spasitelj. On traži da njegovi vjernici budu kao **djeца**. Među svećima se Božjim tom djetinjom bezazlenošću osobito ističe sveti Franjo divno naslijedujući u toj stvari bož. Učitelja.

Sv. Franjo prostodušan kao dijete.

Svetac govori o sebi: »Bog me je pozvao putem prostodušnosti i poniznosti«. Zanesen za uzvišeni uzor kršćanskoga viteza **stupi u vojsku** vojvode de Brienne-a. Nato dobi nebesku objavu. Gospod ga pita u viđenju: »Tko ti može učiniti više dobra, sluga ili gospodar?«

»Gospodar«, odgovori Franjo.

»Zašto dakle ideš služiti slugu mjesto da služiš gospodara?« Tad će Franjo:

»Gospode, što hočeš da činim?«

»Vrati se«, kaže Gospod »u svoj rodni kraj, ja će tvoju namisao izvesti duhovnim načinom«. Franjo se odmah vraća odrice se svoje volje i postaje mjesto svjetskoga viteza vitezom duhovnim.

Odmah počinje nadvladavati **sama sebe**. Prije se zgražao, kad bi samo pogledao jadnike, koji su bili nakaženi od gube, a sad eto, sretnuvši se s gubavcem, nagnu sem sebe i poljubi tog bijednika.

Gospod ga u viđenju opominje: »Idi i popravi kuću moju, što puca«, a on odmah misli na crkvicu sv. Damijana u Asizu i dariva sav novac, što ga ima. Još naime nije upoznao, da nije zvan popravljati zidane hramove, već živu Crkvu Božju.

Kad je čitao u evaneliju, kako se hvali siromaštvo, odbaci ne samo sve bogatstvo, već svuće sa sebe i samo odijelo i zaodjenu se u kostrijet izrekavši pred svojim rođenim ocem, da sada može s potpunim pravom govoriti: »Oče naš, koji jesi na nebesih.«

Napokon eto, u prostodušnosti svoga srca traži gorljivo drugove, koji će kao siromasi ići s njim za siromašnim Kristom.

Postati sličan Isusu — ta je težnja osvojila svu plemenitu dušu Franjinu. Zato on ostavlja sve stvari, ostavlja svoju volju, zato je vazda prostodušan i ujedno dostojanstven i veseo u razgovoru sa svojim drugovima kao i sa siromasima.

Prostodušnošću umna i sveta dijeteta ljubi on sva stvorenja Božja. I bistra voda i žarki oganj, i sitna travka i visoko stablo, i malo ptice i mrki vuk — sve su to njegova braća i sestrice, u svima traži on i gleda svoga i njihova Stvoritelja. Opojen tom ljubavi pjeva

pjesmu bratu suncu, tako jednostavnu, bezazlenu i krasnu, kao što je bila duša njegova.

Tu prostodušnost obasiplje Bog **izvanrednim nagradama**: daje mu **dar molitve**. Ta bio je on ne molitelj, već sama živa molitva, veli o njem prvi njegov životopisac Celano. K tomu dobiva dar suza, gleda u ljudska srca, zanosi se često duhom u čudesne strane onoga svijeta, Gospod ukrašuje njegovo tijelo znakovima svoje muke i slave označujući ga sa pet svetih rana.

Ipak ponizni i prostodušni Franjo drži sebe **naivećim griešnikom**. Kako? — Ta da je Gospod sve ovo dao najvećemu griešniku, kaže on, bio bi ta; bolji i zahvalniji od mene... Ta se djetinja prostodušnost naročito ističe u tom, što Svetac duboko

Poštije i sluša Crkvu.

U takvim vremenima živimo, da često moramo slušati napadaje na katoličke svećenike, biskupe, papu, Crkvu. A čujte evo kako se prema njima vlada čovjek, o kojem se veli, da je od svih ljudi valjda bio najsličniji po svom življenju našemu bož. Spasitelju.

U »**Pravilu Manje braće**« od g. 1210. Sv. Franjo obećava poslušnost i poštovanje papi Honoriju, njegovim nasljednicima i Rimskoj Crkvi. Isto tako nalaze u ime svete poslušnosti poglavarima svoga reda, »da mole od gospodina pape jednoga kardinala svete Rimske Crkve, koji će, ravnatiti i popravljati ovo bratstvo, da budemo vazda podložni i podvrgnuti nogama ove svete Crkve, stalni u vjeri katoličkoj...«.

A evo, što na početku svoje **Oporuke** piše o svećenicima: »Gospod mi je dao i daje mi takvu vjeru u svećenike, koji živu prema pravilu svete Rimske Crkve, poradi njihova reda, da bih k njima letio i kad bi me progonili... Ne ču da promatram na njima grijeha, jer gledam u njima Sina Božjega i oni su moji gospodari«.

K izvoru!

Naše je doba mutna velika rijeka, posve protivna svetoj prostodušnosti. **Naše doba**, koje toliko više o pravima čovječjim, ne priznaje prava Božjih, **ne će Boga za Gospodara** u ljudskom društvu,

I. Kršnjavi: Sv. Franjo.
(U zagrebačkoj crkvi čč. oo. Franjevaca).

upire sve sile, da Njega i Njegove zakone odatle izagna. Pa i toliki katolici, ako i vjeruju u Boga, nemaju ipak one djetinje prostodušnosti prema svom Ocu nebeskome.

Hoću li i ja, koji se nalazim u velikom zboru »Molitvenoga apostolstva«, hoću li se i ja predati mutnoj vodi ovoga doba, da me vuče sa sobom prema ušću, u propast? Ni za sav svijet! Ja hoću da plivam uzvodu, protiv opće struje, k izvoru, na kojem ko sunce sja djetinjom prostodušnošću serafski sveti Franjo. Vući će onamo za sobom i druge, osvajat će za svetu prostodušnost molitvom, riječju i primjerom duše, koje se, zagnjurene u zemaljsku prašinu, brinu za tisuće beskorisnih stvari, a zaboravljaju ono jedino potrebno: spasenje duše svoje.

Da, braćo, mrzimo svom dušom sve, što je lažno, neiskreno, prevarno! Ne letimo za zemaljskim dobrima, već molimo s Majkom Crkvom: »Ni bogatstva ni siromaštva ne daj mi Gospode, već samo ono, što mi je potrebno za život!«

Kad tijelo bude šaptalo: — Jedi, pij, uživaj! To je svel doviknimo mu: — Ne laži, svinjska mudrosti! Ja imam besmrtnu dušu; samo je ono sreća, što nju može usrećiti!

Kad oholost počne dovikivati: — Dizi se nad druge, preziri ih! odvratimo joj: Griešnik sam, pa kako da se dižem nad braću svoju?

Katolici, članovi Apostolstva, privijimo se što uže Ocu svome nebeskom, da na njegovim grudima postanemo dobra, prostodušna djeca i ugledat ćemo domala da će se klonula grana duhovnoga staleža u hrvatskom narodu opet zazeleniti, procvjetati i urođiti obilnim rodom svetih svećenika.

P.

NEOSKVRNJENOJ.

Vidjeh Djedu kakve nikad
Vidjelo mi oko nije;
Vidjeh je u rajskej slavi,
Gdje milosti na svijet lije.

Stajala je sva u sjaju,
Ko proletna rumen-zora;
Plašt joj sjao kao sunce,
Kad se rada iza mora.

Oko čela vijenac slave
Dvanaest sjajnih zvijezda plete,
Kao ruža u cvijetnjaku.
Kad leptiri k njoj dolete.

Lice sjajno, oči bistre,
Kô jutarnje kaplja rose -
A na svojim rukama je,
Andelići rajske nose.

Kao ljiljan bijeli čista
Haljina joj sva odsijeva,
A kor svetih serafina
»Magnificat« njezin pjeva —

Ona stoji sva u sjaju
Gazeći zmiji glavu strtu
Što prevari prvu Evu
U edenskom krasnom vrtu -

Pogledah je — pogleda me...
A iz mog se srca vinu
Usklik sreće: »Majko moja!«
I odleti u visinu....

Tomislav D. Posavac.

DON MIHOVIO PUŠIĆ,
novi biskup hvarske.

Smrću vrijednoga biskupa; velikoga štovatelja Presv. Srca, Luke Papa-fave ostala je hvarska biskupija bez pastira, dok joj eto o Ivanju ne proglaši sv. Otac papa novoga glavara u Presv. Mihovilu Pušiću. Kako to da na biskupski prijesto dolazi baš skromni župnik iz Supetra? Dolazi jer je bio svećenik po Srcu Isusovu, pa sv. Otac znaće, da će biti i biskup po Srcu Božjem.

Msgr. Mihovio Pušić, novi biskup hvarske.

Presv. Euharistije cvate u njegovoj župi, obavlja se sedmična ura klanjanja i prima česta sv. Prijest. Mnogo mu u tom pomoglo »Djevojačko društvo Sreca Isusova«, koje on uzorno vodi. Uspjelo mu dovesti u župu i redovnice za pouku i odgoj mladeži. Za katoličku organizaciju se najviše zauzeo među braćom svećenicima i pukom. O narodnim potrebama pisao je u domaće i strane novine i časopise. Kako je vješt njemačkom, talijanskom i francuskom jeziku, pratio je uvek širokim pogledom razvoj prilika u svijetu i bio dapače djelatni član Međunarodne kat. demokratske organizacije.

I muža takovih sposobnosti teško se dojmilo imenovanje za biskupa, pa je brzjavio Nunciјu u Beograd neka zaprijeći, da ne bude biskupom. Baš to počitanje pred teško odgovornom biskupskom službom najbolje je janstvo, da će je i vršiti prema uputama sv. Pavla Timoteju: »Budi izgled vjernicima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoci. Boris se u dobroj borbi vjere, prioni za život vječni!«

Rodio se novi biskup u Visu 23. kolovo 1880., gimnaziju svršio u Splitu, bogosloviju u Zadru i bio vaređen g. 1903. Došaši za īapeljanu pokojnog biskupa Papa-fai, za onda župniku u Supetru, naslijedio ga g. 1912. u župi, a sada eto na biskupiji. Župljani dakle sv. Petru znat će nam o njemu prcvijedati. Pa što vele?

Upravo kakav Spasitelj traži: »Učite se od mene, jer sam krotak i ponizan srećem, takav je bio nji-hov župnik: blag i skroman. Otvoreno i odlučno navještao je Kristov zakon, ali ne ćeš naći u čitavoj župi duše, koja bi se tužila: povrijedio me, I: učnio mi krivo. Šci su znali: Govori i traži, kako mu dužnost nađaze, a ne da koga pni. On nije prodirao u kuće naletljivošću, nego je osajao srca djelatvošćom ljubavlju.

Nastao je narodu materijalno pomoci, u prvom redu ipak dizao ga vjeron i poštjenjem. Stovanje

za sednična ura klanjanja i prima česta sv. Prijest. Mnogo mu u tom pomoglo »Djevojačko društvo Sreca Isusova«, koje on uzorno vodi. Uspjelo mu dovesti u župu i redovnice za pouku i odgoj mladeži. Za katoličku organizaciju se najviše zauzeo među braćom svećenicima i pukom. O narodnim potrebama pisao je u domaće i strane novine i časopise. Kako je vješt njemačkom, talijanskom i francuskom jeziku, pratio je uvek širokim pogledom razvoj prilika u svijetu i bio dapače djelatni član Međunarodne kat. demokratske organizacije.

I muža takovih sposobnosti teško se dojmilo imenovanje za biskupa, pa je brzjavio Nunciјu u Beograd neka zaprijeći, da ne bude biskupom. Baš to počitanje pred teško odgovornom biskupskom službom najbolje je janstvo, da će je i vršiti prema uputama sv. Pavla Timoteju: »Budi izgled vjernicima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoci. Boris se u dobroj borbi vjere, prioni za život vječni!«

KRALJICA SVETE KRUNICE.

Istiniti doživljaj.

Znam djevojku, na kojoj se milosrđe Božje očitovalo skoro čudno-vatim načinom. Što znam o njoj, čula sam od nje same, a to je ovo:

Mlada dama, kćerka ugledne obitelji, a samostalna, lijepa položaja, u kojem je bila upravo zvana da prednjači, bila je, i ako su je telika dobra okruživala, nevrijedna tih debara i toga položaja. Kao katolikinja pripadala je onima, koji su to samo po krsnom listu. Nije moguće opisati, što se je sve ogriješila, no po njezinoj želji, valja istaknuti i to, da je svejedno bila na glasu kao obrazovana, odlična otmjena gospojica — dašto samo kod njoj sličnih. Znamo dobro, kakva sve ima obrazovanog svijeta — dobra i zla. No najgore i najrjeđe je čuti, da se žensko čejade ruga — Majci Božjoj! Ima ih koji ne vjeruju u Bogorodicu, ali barem ne hule vjetinje. Ali ta je dama hulila, rugala se — a zašto? Evo zato, da ne zgleda onako smatražnjačko, spretjerana...

Desilo se, da je medu ostalim, omilila jednom mladiću, koji nije bio najbolji, ali teško da je grijeoši poput nje. Jednog dana, sastavši ga, i sjetivši te, kako joj je nastojao udvarati, htjede mu pokazati kako je svojim ponosom nad njim. Kad on spomenu nešto o svom zahavljanju, odvrati se i zdraviti onako »s visokom«: »No, pa valjda ne ćete moliti krunicu... On na to ne odvrati ništa, nu činilo joj se, da joj se od onda uklanjanje sastavši se nakon dulje vremena s njim u drugom gradu, kamo je pošla ujeti, progovoriše stoeći na ujici siz pristojnost par riječi. Pri tom se mladić opet kao potuži na svoje neuredne zabave. — I opet ponovi djevojka uz laki smiješak porugu o krunici. Iza toga prestade mladić životiti s njom a domala i pozdravljati je. Dugo je ona razbijala sebi davu koji bi tomu bio uzrok. — Sirota!

No što se dogodi. Poče tu djevojku stizati nevolja za nevoljom; zubila je jedno mjesto za drugim, dok ne ostale sred zime bez mjesta. Kako se je kinila, žalostila, bojala, slabo spavala! I tada, u najtežim žasovima, sjeti se ona — krunice. Då, krunice. Neka dobra redovnica poklonila joj negda krunicu i te se ona sad sjeti. Probdi nevoljnica cijelu noć, hladnu zimsku noć u mrzloj sobi, u molitvi, u skrušenoj prošnji. U jutro pode na sv. ispovijed i pričest, a prošavši kraj Bogorodičina oltara, stane u svojoj tuzi svom dušom prošiti, prositi za pomoć, za kruh svagianji! I obeća, da će cijelogoga svoga života moliti sv. krunicu Majci u čast. I gle, smiri se i zaufano očekivaše pomoć.

Zaista, za malo dana dobije mjesto — kraj Bogorodičine crkve! Nije ona poznala te crkve pa pode jednom da je razgleda — pode i stade kao začarana nekim vanrednim čuvtvom. O milosti! Evo u toj se crkvici moli svaki dan sv. krunica! I upravo je ona amo došla!

Ode najzad iz crkve, ali posve obraćena. Sad je dolazila k Majci, molila krunicu, molila i javno u procesiji, govorila o krunici, služila Majci služila Ocu i Sinu i Duhu Svetom! Milost za milošću, sreću za srćem sipaše ljubav Božja u njenu siromašnu dušu. Pjevala i klicala je blažena joj duša, a čim dalje, tim više se je zgražala nad samom sobom i slavila Majku milosrđa, koja je primi u svoje društvo, u bratovštinu sv. krunice, a poslije joj tako pomogne, te ona najnevrednija od najnevrednijih, dobi

milost i sredstva, da jubilarnim hodočašćem u Rimu još bolje umije, uljepša, učvrsti svoju dušu. No još više. Dobivši u vječnom gradu najveće milosti oproštenja, odvede je Majka Sina Božjega dalje, dalje od Napulja, u svoje divno svetište, u Pompejsku crkvu kraljice sv. krunice! Došavši tam, a bješe upravo subota, nade se u stanju, koje se ne da opisati. Što sve nije vidjela i spoznala! Što sve nije dobila! A od koga je dobila! OI one Majke, na čiju je čast skoro pljuvala; koju je lako mogla drugima učiniti mrskom, ona, takova sirota grješnica, koju možda ne bi bio mogao pogledati ni jedan čovjek — osim sveca — blagim okom, s ljubavlju, kad bi je istinski poznavao. Što bismo učinili mi, draga braće, da smo je poznivali, kako ju je poznavao Bog? Sigurno je ne bismo štovali; u najboljem bi je slučaju možda podnosili samo od počitanja prema Bogu. Najbolji bi je možda žali.

Ali drukčija je ljubav. Majka ljubavi Božje ljubila ju tako, da joj je izmislila gotovo rajske blaženstva na ovoj zemlji. Jer Majka ljubi i najgore, najnesretnije svoje dijete. Ona ga ljubi upravo zato jer je najnesretnije.

Slava i vječna hvala Tebi Bože, koji si nam dao Majku neizmjerne ljubavi! Slava Tebi sveta, bezgrješna Djevice, i Majko, koja i ovakovu djecu ljubiš i tako ih ljubiš, da im nebo otvaraš, Siam svom ih vodiš i svima nama daješ svako ufanje, svaku sreću i vječno spasenje!

† Jelka Svrljuga *).

SLIKE S EUHARISTIČKOOGA KONGRESA U CHICAGU (1926).

Nikad mi još nije bilo tako teško uzeti pero u ruke kao sada, kad hoću da podam Glasnikovim čitateljima sliku velikoga Euharističkoga Kongresa u Chicagu, gradu od 3 milijuna duša, u Sjedinjenim državama sjeverne Amerike. Ne može se sa par riječi opisati nešto onako golemo i veličanstveno, kaošto je bio ovaj 28. međunarodni Zbor u počast presvetom Oltarskom Sakramantu. Ipak će pokušati da bar s nekoliko krupnijih crta orišem glavnije događaje nezaboravnih i nevidenih dana toga Kongresa.

Ne će opisivati, kako je lični poslanik Svetog Oca Pape, kardinal Bonzano, bio dočekan u New Yorku od stotina tisuća naroda svih slojeva i u slavlju uveden u prвostolnu crkvu. Već se po ovom dočeku moglo slutiti, da će Euharistički Kongres zadiviti cijelu veliku Ameriku. Tu je iskazana čast Namjesniku Isusovu u osobi njegova poslanika. Isto je tako bio svečan i slavan ulaz u Chicago, napose gradanski doček u najvećoj chicaškoj dvorani, u Koliseju (vidi sliku), u petak 18. lipnja.

^{*)} Umrla u jeku mladosti ljetos. Bilo je to na 3 srpnja, u subotu, dan One, koju je toliku ljubila. Boraveći u Zagrebu kao činovnica u centralnoj banci bila je revniteljicom Apostolstva, okupljala djevojke u pjevački zbor, svaki dan primala sv. pričest uz najveće žrtve. Kćerka odlična roda, bila je vanredno obrazovana, puna zanosa za sve lijepo i dobro. Zahvaćena tifusom podlegla je bolesti, poradi oslabljenja srca. Primivši sv. sakramente predala je Bogu dušu, koja je sva za Njim čeznula, a tijelo joj sniva tamo gdje jadranski valovi šapcu staromu našem Bakru pjesmu uskrsnuća. Tuguju za njom plemeniti stari roditelji, milo je spominju svi, koji su je poznivali. — Svetlost vječna svjetlila joj, Gospodine, sa svetima Tvojim u vijekove!

Otvorene Kongresa.

U nedjelju ujutro, 20. lipnja, krenula je poslije 10 sati iz djeackog sjemeništa procesija, kakve Amerika nije vidjela. U njoj je bilo oko tisuću svećenika i redovnika svake vrste i narodnosti, mnoge crkvenih dostojanstvenika, oko 200 biskupa i nadbiskupa, 11 kardinala, na čelu im poslanik Svetog Oca, kardinal Bonzano, koga je narod osobito zanosno pozdravljao i na koljena padao, da primi blažoslov Sv. Oca Pape. Računa se, da se na ulicama od sjemeništa do katedrale natislo preko 150.000 ljudi.

Procesija je isla uz zvukove glazbe u krasnu prvostolnicu Svetoga Imena, koja je za tu svečanu zgodu bila tako divno urešena rasvijetljena, da ti se činila rajskim predvorjem. Zadnjih vijekova nije nigdje bio na okupu takav zbor.

Kongres je svečano otvoren čitanjem Papina pisma, kojim imenuje kardinala Bonzana svojim zamjenikom na Kongresu te izrazuje želju, da taj zbor i sav njegov rad bude na čast Isusu u presvetom Tijatu, a na vječno spasenje svih učesnika.

Jedan milijun sveti pričesti.

Chicaški nadbiskup, kardinal Mundelein, bježe obećao Svetom Isu, da će se na dan otvorena Kongresa prirediti duhovna gozba, na kojoj će sudjelovati jedan milijun duša, t. j. primit će onog dana milijun vjernika svetu prćest na nakanu Svetog Oca i za uspjeh Kongresa. Kardinal je Mundelein uspio! Računaju, da je bilo one nedjelje 10 milijun i 500 tisuća pričesti. No zato se i radilo diljem cijele Chišaške nadbiskupije neumorno. U samom Chicagu bila je u subotu pak i nedjelju ujutro tolika navala na sv. isporučenje, da je narod i pred crkvama u dugačkim redovima čekao, dok dode na nj red.

Dječji dan.

To je bilo doista nešto nevideno pa je zadivilo i same Američane, koji su vični gledati velika zborovanja. More ljudi u golemom Stadiumu pribiva svečanoj Misi pod vedrim nebom. U Stadiumu i kolo njega bilo je po pouzdanu računu oko 400 tisuća osoba. »Stadium« je najveće mjesto na svijetu za utakmice, utrke, svečanosti pod vedrim nebom. Još nije dogradeno.

Na sjevernoj strani bio je na povišem mjestu podignut visok i skusan oltar nalik oltaru bazilike sv. Petra i Pavla u Rimu. Podnožje, na kojem se dizao oltar, bilo je dugačko preko 40 metara. Tu je bilo srce stadiuma onih dana...

Pontifikalnu Misu služio je u ponедjeljak, na »dječji dan«, kardinal Bonzano uz veliku podvorbu, a pjevalo je starinsku latinsku misu »O Andelima« preko šezdeset tisuća djece katoličkih pučkih škola! Ni ovakova pjevačkog zbora svijet još nije video ni čuo. Dječji zbor od 60 hiljada grla, papin poslanik prinosi svetu Žrtvu Novoga Zavjeta na obali velikog Michiganskog jezera, na čijim temirnim vodama odjekuje sveti liturgijski pijev davnih vijekova. Šlizu pola milijuna vjernika, od kojih su gotovo svi onog jutra primili sveto Tijelo — sve je to napunjalo dušu silnim zanosom i razdražavalo slatkom sviješću, kako je lijepo biti katolik, to jest: član velike, općenite, Božje Crkve katoličke. Srce je kliktalo od radosti, što se

otajstvenom Isusu daje tolika i takova počast na očigled cijelog svijeta. Jest, onih su dana bile oči svega prosvijetljenoga svijeta uprte u Chicago, velike su svjetske i američke novine imale na kongres svoje dopisnike, njih oko 400.

No koja je to sila sakupila i dovela u Stadium ono 60.000 djece sa svih strana Chicaga, koji se rasprostrojili otprilike kao od Zagreba pa do Karlovca? Već u pet sati izjutra kretale su povorke djece pre-

Euharistički kongres u Chicagu. Gradanski doček u Koliseju.
ma »Stadiumu«: Kamo si god došao, svuda si video povorke mladeži nakićene papinskim bojama: žutom i bijelom. Idu, idu, radosno, ponosno, danas će oni iskazati počast svom ljubljenom Spasitelju! Tko ih je oduševljavao, da ustaju u pjevačkim vježbama? To su časne sestre, koje ih uče i odgajaju u pravom katoličkom duhu u župnim školama te se žrtvuju za svetu Črkvu, za vremenito i vječno dobro svog bližnjega. Cast im i dika vječna!

Pitat ćete tko god, kako su one stotine hiljada mogle čuti propovijedi i govore, što su ih od oltara besjedili odlični govornici, dok je s kraja na kraj daljina otprilike jedan kilometar (duljina Palmoticeve ulice u Zagrebu)? Praktični Američani udesili posebnu radijsku postaju, koja je slala govore pojačane megafonima preko cijelog

silnoga zbora, a i dalje diljem Amerike i preko Oceana...

Sveta Misa bješe tek započela, a tmasti se oblaci nadvili nad Chicago, čije je vrijeme jako promjenljivo. Već je stala kapati kiša!... Svakog obuzimao strah... No uzalud smo se bojali: ta dječica bijahu s nama! Domala nebo se razvedriло; pak smo imali lijepo vrijeme, dok je god bio kongres u Chicagu.

Majke i kćeri.

U utorak 22. lipnja bio je t. zv. ženski dan: opet pontifikalna Misa u Stadiumu, određena za ženski svijet, no imali su pristupa i drugi. Stadium pun, pun i prostor nad njim pred Umjetničkim Muzejem. Opel stotine tisuća na sv. Misi! Pjevalo je ženski zbor od 12.000 grla. U pjevačkom zboru bilo je otrilike 6000 redovnica.

Nevideni prizor — bajna noć.

Što se vidjelo i čulo isti utorak navečer u Stadiumu, valjda je najlepši i najuzvišeniji prizor, što ga je ova zemlja gledala. To je bila večernja pobožnost za odrasli muški svijet. Velike zasluge za uspjeh ovoga zborovanja imade Društvo Svetoga Imena, čiji su članovi sačinjavali veliku većinu muškaraca nazočnih kod te pobožnosti. Red je bio unatoč silnom broju uzoran, tišina i sabranost potpuna: sve je odisalo dubokom bogoljubnošću. A i pravo je tako, jer je na oltaru bilo Presveto Otajstvo.

Kad je sunce zašlo, cijeli Stadium planu u žaru električnog svijetla. Držali su se govor u jeziku engleskom, poljskom, njemačkom, francuskom, španjolskom, talijanskom. Prvi je govorio pomoći biskup chicaški Mgr. Hoban, koji je ukratko razložio, što je Društvo Svetoga Imena, koje u Sjedinjenim državama imade do tri milijuna članova. Potresan je bio prizor, kad je dvjesti tisuća muškaraca oduševljeno za njim govorilo poznatu zavjeru članova Svetoga Imena. Tu prelijepu zavjeru iznosim eto pred drage čitatelje i čitateljice našega Glasnika:

»Blagosloven budi Bog. Blagosloveno njegovo sveto Ime. Blagosloven Isus Krist, pravi Bog i pravi čovjek. Blagosloveno Ime Isusovo. Ja vjerujem, o Isuse, da si Ti Krist, Sin Boga živoga. Ja vjerujem sve svete istine, koje sveta katolička Crkva vjeruje i uči. Ja izjavljujem svoju ljubav prema Kristovu Namjesniku na zemlji. Obećajem svečano, da će davati dobar primjer vršeći redovito vjerske dužnosti na čast Njegova Svetoga Imena. Obećajem svečano, da će se čuvati krive zakletve, psovke, kletve i sramotnih razgovora. Obećajem vjernost zastavi svoje domovine i od Boga danim načelima slobode, pravde i sreće, koje ona zastupa. Obećajem pomoći svakoj zakonitoj vlasti, građanskoj i vjerskoj. Svoj muškarački ponos posvećujem časti svetoga Imena Isusa Krista i molim, neka mi On dade milost, da budem svojim obećanjima vjeran do smrti.«

Tko da opiše prizor, kad je zasjalo sto i pedeset hiljada svjeća u rukama muževa i kad je golemi zbor od 200.000 grla skladno pjevalo običajne pjesme u čast presvetom Otajstvu: O salutaris Hostia (O Žrtvo spasa našega) i Tantum ergo! Blagoslov je držao kardinal Mundelein. Kad je digao presveto Otajstvo, da blagoslovi taj silni narod, što je pobožno klečao prignute glave, zasvi-

raše tajinstveno kroz noćnu tišinu trublje: srebrni zvuci trubalja razlijegahu se, milo podrhtavajući, preko Stadiuma... Za ovaj uzvišeni čas bilo je vrijedno prevaliti hiljade kilometara kopnom i morem...

Poslije blagoslova se zaoriše iz krepkih muških grla poznate „pohvale Imenu Božjemu“. Blagoslovljen bud i Bog — Blagosljeno njegovo Sveti Ime..., a dok je svečenstvo i procesiji pratilo sa Stadiuma Sveti Otačstvo, zagrmi silni muški zbor: Tebe Boga hvalimo. (Svršit će se).

ZASTOR PADA.

God. 1909. protura neki gospodin silom u Spitsku bolnicu glumici Gildu — tako se ona zvala. Vraćala se s duga zabavnog puta, na kom je proputovala Italiju, Austriju, Njemačku i dolazila je upravo iz Rusije.

Teška ju je sušica morila, a za ispojed nai da čuje. Razni svećenici kušali, da je nagovore, ali badava, neće, pa ne će. Pozvaše misijonars Isusovca. Ovaj pohadao bolesnicu kroz mjesec dana. Kad bi misijonat pristupio k njezinu krevetu okrenula bi glavu.

Gospode u gradu zauzeće se za nju i počeće se moliti Lurdskoj Gospo Uoči Bezgrješnog Začetka Marijina omekša srce nevoljnici, napokon se ipak ispojedi i pričesti.

Iza sv. pričesti sve bolesnice, koje su mogle hodati, približe se, da joj čestitaju. Neke je izljubiše od radosti govoreći: »Sad si prava kršćanka!«

Na pitanje misijonarevo, kako sada суди o svijetu, odgovori: »Velećasni, vi zrate, da sam bila glumica... Svijet je pozornica, a ljudi igraju — prema svom staležu — razne uloge. Ja sam odigrala svoju ulogu, ali nesretnu za dušu. Sada je predstava svršena, zastor ovoga svijeta pada mi pred očima... Ali ja sam sada sretna i vesela, da sam se s Bogom pomirila. Sretna sam, jer mi sada visi oko vrata medalja Majke Božje. Sretna, jer se približavam vječnosti mirna srca. Molitve Lurdskoj Gospo pomogle mi, da sam se prije smrti obratila. Svima od srca hvala.«

Svak u svom staležu igra ulogu. Dobro je igra onaj, koji savjescno ispunjava svoje kršćanske dužnosti. Za njega neće nenadno pasti zastor pozornice ljudskoga života. Molimo se s velikim pouzdanjem Lurdskoj Gospo, za obraćenje grešnika.

S. D.

VOZAČ I PROLAZNICI.

Pred našom kućom strma je ulica, no ipak još mogu nekako prolaziti njome kola. Zima je, pa valja voziti ugljen. Kola teška, konji tražjavati te jedva vuku: eto prilike za vozače da psaju. Bićem nemilo biju siromašne konje, a iz usla im svaki čas iskoči po koja psovka.

Koliko prolaznika žali bijedne konje, što trpe od udaraca okutnih vozača, a ne misli na strašne psovke, koje su neispredivo veće zlo, jer vrijedaju dobrogoga Boga. Konj nema razuma, a često je i hirovit, pa nije ni posve nepravedno, ako katkad osjeti bič. No što je vozaču skrivio dobar Bog? —

Prolaznici, želite više, što ljudi vrijeđaju dobrogoga Boga, dignite svoj glas na obranu našega Oca nebeskoga, kad čujete psovku!

G

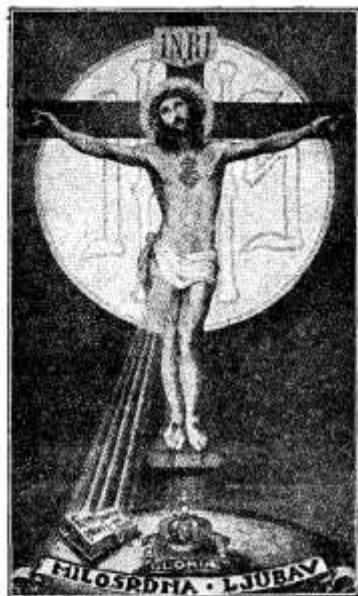
ŽIVA SVETOHRANIŠTA.

Nijesu vezani na mjesto. Ni na sjaj hrama ni na klijuč zvonara. Gibaju se oni i pomicu, hode i pomještaju, oni dragi, živi tabernakuli euharističke duše.

I oni su kao ona oltarska svetohraništa.

I u njima je Tajna nezamjetljiva, a neprestano se očituje, izbija; skrovita, a ističe se, daje život, prikrita velom šutnje, a najsilnije, najavjerljivije govori.

U zlatu svoje duše čuvaju tu slatku bijelu Manu. A stanač je njihova tabernakula obložen bijelom svilom njihove čistoće, što je u dubini prede njihovo srce, zastrti čistim bijelim zastorima skrovitosti i uresnim vratima zlatne šutnje. Tek sjaj njihovih očiju iskri se naizmjenice, kao da blistaju ona dva značajna slova: alfa i omega — početak i svršetak. Tu je, oni Ga nose, čuvaju.

Ostajstvena duhovna svetohraništa!

Koliko blago skrivaju u себи! Zato
se u blizini njihovoj razvija, lebdi
tih sreća. Kao što onda, kad je neka
mati uvela prvi put malo dijete nasame
u crkvu, da vidi, što će, a ono samo
od sebe zapjevalo i ne znajući. Što mu
je izvilo pjesmu iz srca. Kao što onda,
kad bezvjerici, krivovjerici stupaju u katolički hram pa endje počnu pa onđe
mogu moliti, pa im se onđe nešto
sretno spušta u dušu, i onđe osjećaju,
čega — kažu oni — nigdje drugdje
nema.

O divnih li živih svetohraništa ra-
svijetljenih sjajnim pogledima, okičenih
žarkim čuvtvima prema bližnjemu!

Kako obnavljaju putovanja živoga
Isusa po svijetu, kako udešavaju sa-
stanki Njegove s djecom ljudskom Ono-
ga Isusa, koji je za tom djecom čeznuo,
privijao je na Srce, ljubio. I iz njih
čezne O!, privija, ljubi, privlači...

B agos! v jena, sr.tna svet hraništa!

Kako podjaruju čežnju za Njim,
neprestani uzročni i duh.vne prćesti.

I od njihova bića neugasivo dopire žižak vječnoga svijetla i svojim zrakama
opominje, upućuje i dovodi k stvarnoj pričesti — k bliskomu Isusu u
oltaru.

DOBITE, POKLONIMO MU SE!

Dodite svi časovi i satovi, dodite svi dani godine i vi sve godine mogu
života, da Mu se danas poklonimo.

Ishodite kao skladni korovi nebeskih četa, poredani u duge bijele radove
s palmama slave u ruci, i pjevajte euharističku pjesmu o milosrdnoj ljubavi.

Bacite se pred Njegove korake sve radosti moje duše kao zelenilo i cvijeće po putovima prosipano, prostrite se pred Njegove nege sva odricanja i žrtve kao haljina zanesenoga ljudstva.

Klikčile mu sva slatka naslucivanja, okadite ga zahvalnom ljubavi sva rasvijeljenja.

A vi najviši zanosi i vi razdirne najdublje čežnje moje duše prepletite se u uježan cvjetni vjenčić i uokvirite bijelu tijelovsku Hostiju kao glavice malih bijelih andela ljubite neprestano one rubove koji optaću u pokaznici beskrajnu Ljubav.

*

Dan je na smirenju, i noć nastaje.

Prolazim nasipom uz rječicu. Zelenilo je svježe, jer ga je čas prije oškropila kišica. Bijele ivančice jasnije proziru, a na nekom ljubičastom poljskom cvijeću snivaju bijeli lepljari. Mirno kao da su i sami bijeli evjetovi. Bez straha od kiše i rose, što može svaki čas da im ovlaži kričca, rone u čašku cvijeta.

Da li je čaška prazna ili daje slatki sok? Tko zna?

Vjetar sve jače popuhuje i kao da će ih otrgnuti, otpuhnuti no oni se zibaju s cvjetnom stabljikom i ne dadu se odijesiti od čaške cvijeta.

Da je i meni tako biti na crvenoj ruži Srca Isusova, što se rascvjetala uz kratku rječicu života. A usta da su na čaški Presvete Rane. Tako čitavu noć ovoga života. I da ne pitam da li će piti suhi ili slatki nektar, samo da pijem nektar vječnoga života. Bez krzmanja, sustezanja, predane kao oni bijeli leptiri. Bez straha od noćne rose. Uronjena u čašku, da me ne uzmognе otkinuti vjetar, nego da me još dublje potisne, da upadnem u tu prekrasnu crvenu ružu u ljubav Srca Isusova.

D. K.

ČEDO 20. VIJEKA SV. FRANJL.

O 700. godišnjici njegove smrti.

Blagi Sveće Asiski,
Smjerne tvoje misli su
Pčelice bez žaokâ,
Rijeći ti bezázlene
Pjesmice su ševine,
Djela tvoja djeca su
Slična malom Isusu.
Duša ti je muzika
Satkana od glasova
Svega svijeta Božjega;
Njome ljubav ovija
Kao velom najljepšim
Presveti Sakramenat.
Srce tvoje izvor je,
S kojeg vazda žubore
Vode čiste radosti.'

Svrni oči na zemlju,
Gledaj ljute nevolje:
Jadne naše misli su
Čete osa buntovnih,
Prazne naše riječi su
Jata vrana brbljavih,
Tašta naša djela su
Starci željni pohvale.
Duša naša glijma je
Izatkana žicama
Što ih grijesi spredoše;
Njom aždaja lakomost
Zlatno tele ovija —
Srca su nam klisure
Što ih biju valovi
Crnog mora žalosti.

Blagi Sveće Asiski,
Sliko Spasa Isusa,
Moli za nas nevoljne,
Da ljepotu spoznamo
Uboštine gospoje,
I budemo ponizni
Poput vode sestrice,
I ljubimo sirote

Poput brata sunašća;
Da u našem srcu se
Opet Isus porodi,
I da opet andeli
Kano iznad jaslica
Rajsku radost pjevaju:
Slava Bogu na nebu,
Mir na zemlji ljudima! P.

ANDEO ČUVAR.

U Sv. Pisumu čitamo, da je noćna straža kralja Salamona imala 60 ljudi. Bili su to najsrčaniji vojnici, što su se mogli naći u vojsci izraelskoj. Držeći u ruci mač ili kopljje bijeli su stražari, dok je Salomon počivao.

Hvala dоброти Božjoj, i mi imamo svoju stražu. Razlika između naše straže i one, koju je imao Salamon, jest ta, što je naša mnogo jača i vjernija. Nema neprijatelja tako jaka, da bi je mogao oboriti. Naša je straža tako vjerna, da nas ne će nikad ostaviti. Ona je uvijek uz nas. To je naš andeo čuvan.

Rimski katekizam izrazuje se ovako o andeju čuvaru: »Božji promisao dade Andelima posao, da čuvaju rod ljudski i budu pojedinim ljudima u pomoći, da im se ne dogodi kakva nesreća. Jer kao što roditelji daju svojoj djeci, koja polaze na pogibeljan put, čuvare i pomoćnike, tako je naš nebeski Otac dao svakome od nas Andela, da nas prati u nebesku domovinu. On će nam brižno pomagati, da izbjegnemo zamkama neprijateljskim. Pod njegovim vodstvom kročit ćemo pravim putem.«

Cujmo, šta govorи Crkva o Andelima čuvarima na usta svetih Otaca. Na prvom mjestu spominjem sv. Bernarda. Tumačeći svetac riječi proroka Davida: »Zapovjedio je andelima svojim, da te čuvaju na svim putevima tvojim«, kaže: Velike li milosti, neiskazane ljubavi! Tko je zapovjedio? Komu je zapovjedio? Radi koga je zapovjedio? Sta je zapovjedio? Pogledajmo ponovo, braćo, ovu zapovjed i dobro je zapamtimo. Tko je zapovjedio? Ciji su Andeli? Komu se pokoravaju? Čiju volju vrše? Zapovjedio je Andelima svojim, da te na svim putevima tvojim čuvaju. Andeli ne oklijevaju. Pače su spremni, da te na rukama nose. Najuzvišenije Veličanstvo zapovjedio je andelima; zapovjedilo je svojim Andelima; zapovjedilo je onim uzvišenim i blaženim duhovima, koji su tako blizu, koji zajedno s njim stanuju kao ukućani. A tko si ti? Tko je čovjek, te ga se spominješ, ili sin čovječji, da se obazireš na nj? Kao da čovjek nije prah, ili kao da sin čovječji nije crv! A šta misliš, kakvu je zapovjed dao Bog Andelima? Da te čuvaju!«

Sv. Bazilije veli, da se Andeli čuvari brinu za nas tako, kao što se dobar pastir brine za svoje stado.

Dostojanstvo je naše tako veliko, govori sv. Jeronim, da je Bog svakom od nas već od našeg rođenja dao po jednog Andela čuvara.

Crkva nas dakle uči, da svaki od nas ima svoga andela čuvara. Bog nam ga je dao, da nam bude na pomoći za vrijeme našeg zemnog putovanja. Okoristimo se dakle ovim darom svoga nebeskog Oca. Neka andeo čuvar

bude naš savjetnik. Kad se dajemo na kakav važan posao, molimo svoga andeja, da nam rekne, hoće li taj posao biti na slavu Božju i na naše spasenje. Molimo ga, da nam bude u pomoć, dok sretno ne dovršimo ono, što smo počeli. Ako budemo tako činili, budimo sigurni za sretan svršetak posla, jer je naš andeo čuvar mudar savjetnik, vjeran i moćan prijatelj.

Neka andeo čuvar bude naš branič. Ta za to nam ga je Bog i dao. Radi toga, kad sotona navali na nas, tražimo pomoći kod svoga jakog braniča, koga ne može svladati niti čitava vojska puklina.

Ali ne zaboravimo niti svojih dužnosti spram andela čuvara.

Ponajprije: štujmo svoga andela. On je poslanik Kralja kraljeva. Kad se nalazimo u blizini odlične osobe, nastojimo, da se što ljepe vladamo. Tada su naši pogledi čedni, naše riječi birane, naše kretanje odmjerene... Mnogo više razloga imamo, da se čedno vladamo pred licem svoga andela...

I ljubit moramo andela čuvara. Zašto? Jer se on brine samo za naše dobro, za dobro naše duše i našeg tijela.

Da mu zasvjedočimo svoju ljubav klonimo se svega, što bi ga moglo ražalostiti. Čuvajmo se dakle grijeha...

Kad bismo rekli kojoj osobi, da je ljubimo, a ipak bismo činili, što bi tu osobu moglo ražalostiti, nema sumnje, da bi ta naša ljubav bila samo u riječima, da ne bi bila ljubav već licemjerje.

Da zasvjedočimo svoju ljubav spram andela čuvara, budimo mu što sličniji. Naš andeo živi i radi samo za Boga i za nas. Ugleđajmo se u nj, pa radimo samo za Boga i za spasenje svoje duše.

I uzdati se moramo u andela čuvara. Sv. Pavao veli da nam je Bog poslao svoje andele u službu onima, koji će postići baštinu spasenja (Hebr. 1, 14). Ako im je dakle Bog naložio, da nas čuvaju i vode putem spasenja, zar im nije da se, da nas obrane od napadača neprijateljskih?

Radi toga govori sv. Bernardo: »Bila ne znam kolika naša sličica, bilo ne znam kolike pogibelji, što nas okružuju, ne bojmo se ničega kraj takvih pomoćnika!«

Molimo se svaki dan svome dobromu andelu čuvaru. Recimo mu:

Andele Božji, čuvaru moj,
Danas i uvijek uza me stoj;
Ruku mi pruži, vodi me ti,
Ti me od zala očnvaj svih!

F. Mašić D. I.

DJEOVKE, RAZMISLITE OVO.

Izgovarajte se vi, kako vam drago, ipak je stalno, da je sadašnja moda (nepristojno ogoljene ruke i noge) vrlo često izvorom grijeha za one, koje tu modu od vas primaju, i za one, što ih ta moda sablažnjuje. Što ćete reći u dan, kad Bog bude od vas tražio račun za sva zla, koja ćete prouzročiti takvim odijevanjem? On vas ne će suditi ni po vašem modnom listu; ni po lažnoj nauci, koja ne pozna Boga, i ne hajući za dušu uči, da je takva moda korisna za zdravlje, ni po zahtjevima pokvarjenog današnjeg ukusa, nego ćete biti sudeno po evanđelju. A evo, što vam tu kaže božanski Učitelj: **Jao onomu, koji sablažnjuje!** Nebo i zemlja će proći, ali ova riječ ne će proći.

Magr. Besson.

1. Netko želi dobiti oproste, za koje se traži sv. ispovijed i pričest. Je li dužan ispovjediti se, ako prima svaki dan sv. pričest?

Odgovor. Vidi Razgovor o oprostima u ovom broju.

2. Bož Sreć traži za veliku deveinica neprekidni niz od devet prvih petaka, i uz taj uvjet obetava milosti. Ali ako je netko spriječen opravdanim razlogom, jer je na pr. bolestan, ili u malom mjestu upravo na taj dan nije svećenik doma, te dočini ne može u sam prvi petak primiti sv. pričest, može li je prenijeti na prvu nedjelju u mjesecu?

Odgovor. Nije sigurno, da može prenijeti sv. pričest na nedjelju, pa potom ne bi bilo druge, već započeti iznova ovu deveinicu, dok jednom ne uspijemo da je i ovršimo.

3. Je li prevod Sv. Pisma od Vuka i Daničića valjan itd.?

Odgovor. Vuk ni Daničić nisu bili bogoslovc, D. nije znao židovskij, u kom je pisan s većine Stari zavjet, a V. ni grčki, u kom su pisane knjige Novog zavjeta. Isto tako nisu poznivali nauki o Sv. Pismu, pa su po tom dosta puta neispravne prevodili. Uzato oni nisu bili katolici — oba su bili Crkve srpsko-pravoslavne — a prevodili su sv. Pismo za protestante i ono, što je štampano cirilicom i one latinicom, što je zapravo isto, samo su slova različna. — Katolička pak Crkva zabranjuje svojoj djeci služiti se prevodima Sv. Pisma, što ih i zrade ili izdaju nekatolici. Od katoličkih prevoda imamo prijevod cijelog Sv. Pisma od Škarica s oblinim tumačem, samo mu je jezik posre loš i štošta je u njemu zastarjelo. Imamo dobar dio Starog Zavjeta od dra Cebušnika, kojem je prijevod i jezik mnogo bolji. Dio Novi Zavjet imamo od dra Zagode, izdan od dra Markulina, koji je dosada najbolji, jer je dr. Zagoda kao sveučilišni profesor iz nauka o Sv. Pismu i mogao da nam takav podade.

4. Može li seljak sa 5 razr. pučke škole čitati Sv. Pismo sa razumjevanjem?

Odgovor. Ne može ni najveća većina svećenika razumjevati Sv. Pisma bez dobra tumačenja a kamoli će onaj, koji o njemu malo ili ništa nije učio. Stoga katolički prevodi Sv. Pisma imaju uvijek veće ili manje tumačenje uz Božje riječi. Dobar pak prevod s tumačenjem, od Crkve odobren, osimto Sv. Evandelja, ed velike je koristi za svakoga, pa se livo preporučuje.

5. Može li grješnik ili grješnica stupiti u samostan?

Odgovor. Samo onaj, koji je otpao od katoličke vjere i prešao na nekatoličku, i onaj, za koga je pogibelj, da će biti kažnjен, jer je počinio težak zločin, radi koga je tužen ili može biti tužen — samo takav koji ne može po općem crkvenom pravu biti primljen u samostan. Zatim ima redova, koji radi još nekih grješaka ne mogu primiti, a ima redova, koji baš s takvim grješima primaju. Na pr. obični ženski redovi i kongregacije ne primaju ženskih osoba, za koje se javno zna, da su provodile besraman život, no ima kongregacija, kao što su »Magdalinke« u Sloveniji, koje upravo takve pokornice primaju. Inače svi redovi, moški i ženski, primaju nesamo pravednike nego i grješnike, u kojih ima dobre volje, da pravim redovničkim životom okazuju nevaljan prijašnji.

6. Sto je s knjižicom »San bl. Djevice Marije? Je li to dobra stvar?

Odgovor. To je knjižica izdana od neprijatelja naše vjere, koji se rugaju nama katolicima i vjeri Kristovoj. Oni izvrgavaju rugu čudesu, zato baš i pišu u tu knjižicu najlude izmišljotine pa vele: »Eto, katolici su tako glipi, pa će i ovo vjerovati. I nažalost, već više od 40 godina ima mnogo neukih naših ljudi i žena, koji im vjeruju. Nade ih se, koji čak od nas naručuju, da im pošajemo tu otrovnu gljivu! — Ne dajte se varati, braćo! Ne kupujte knjiga, koje govore o vjeri i vjerskim stvarima, ako nemaju odobrenja od crkvene oblasti, koje stoji na početku ili na kraju knjige, i obično se označuje latinskom riječi: »Imprimatur» (t. j. neka se stampa ova knjiga) i potpisom biskupa.

7. a) Da li amiju dvojice braće uzeti svaki jednu sestru za ženu? b) Može li udovac uzeti udovicu svoga pok. brata ili sestru svoje pok. žene?

Odgovor. a) Dva brata mogu uzeti dvije sestre, jer po ženidbi dolazi u svojtu ili tazbinu samo muž sa rodacima svoje žene, i samo žena sa rodacima muža. Rodaci žene i rodaci muža nisu među se u svojji, pa se mogu jedni s drugima ženiti. Udovac ne može sklopiti valjanu ženidbu s udovicom svoga pok. brata, kao ni sa sestrom svoje pok. žene, jer su u 1. kojentu svojte. No crkvena oblast može zbog važnih razloga dati dopuštenje (dispenzaciju) i onda je tako sklopljena ženidba valjana.

PRIJATELJSTVO — DA NE BUDE JADNO.

Poznavo sam mladića — poznam ga i danas, al nije više mladić — bio je dobar; nije bio »bogomoljac«, ali je bio čestit, valjan. Držao je zapovijedi i Božje i crkvene. Namjerio se mladić na druga, ali druga lošega, koji nije zapovijedi razumio, nije htio da razumije. Drugovanje je išlo dalje i dalje, vuklo je jednoga k drugomu, ali nije dobri mladić privukao k sebi lošega, već protivno, loši je povukao dobroga za sobom — a na loše putove.

Dobro je, kako je dobro imati prijatelja, ali prijatelja, koji uistinu jest i može biti prijatelj. Nevaljalac, ništarija, nuda se za prijatelja, narivava se; ali kakav ti može biti prijatelj onaj, koji je sam nevaljalac?! Ono dobro, što si ga možda kroz godine u svojoj duši sakupio i što si dobio od svoga pošteneoga oca i od dobre majke: hodio si svake nedjelje i blagdana k svetoj misi i na blagoslov popodne, hodio si 4-5 puta na godinu k sv. isповijedi i pričesti, pa možda i više puta; molio si, ako i

ne dugo, ali rado, svaki dan; poštovao si svetak i petak, a sada? Sve — sve se je to raspalo. Razlilo se.

To ti govori i prikazuje ova sličica. Tu je krava, kraj krave žena, koja je kravu pomuzla, vjedarce s mlijekom metnula kraj sebe, a sad zapanjena gleda, kako joj je krava mlijeko prolila. Ode sve!

Krava spada među one životinje, koje su čovjeku dobrovori. Prijateljica je čovjeku. Al koja korist, ako je nemirna, rita se, i prolije mlijeko, koje je dala. Takovu kravu, takova prijatelja tjeraj iz kuće, prodaj je, ali ne susjedu ili prijatelju, nego mesaru.

K ovomu bi se mogla dodati još jedna vrst prijatelja. Ima poslovica »Ko je sebi zločest, komu je dobar«. Pazi, što znači riječ »dober«. Pod plaštem prijateljstva se zavuče u dušu grijeh. Ja sam član jednoga društva, koje je imalo i ima priličan imetak. Bilo je vrijeme, da je ova društvena imovina bila krava muzara: Svak je htio biti sebi »dober«, pak štogod od ove imovine prisvojiti. Budimo prijatelji, da, pa i ko dva rođena brata — samo naše kese neka ne budu sestre.

I tat hoće biti sebi »dober« i misli da mu je »poslužila sreća«, ako je »sretno« ukrao a varalica, ako je »fino« prevario. Sprijatelje se, ali dođe vrijeme, da se kaju. Ima ih, koji su prijatelji siromasima, ali žele, da se čita u novinama svaki dinar, koji su dali siromaku ili ga »položili na oltar domovine!«

S kime da sklopimo prijateljstvo, prijateljstvo takovo, od kojega se moći nadati koristi, a da bude i vrijedno i dostoјno? Znate s kime? S dragim Bogom. Mi smo ljudi, svi, bez razlike vjere i narodnosti smo ljudi. Ne samo ljudi, i braća smo. Svak nas može reći: Oče naš, koji si na nebesima. Bog je otac, htio kogod ili ne htio, htio ga priznati ocem, prijateljem, ili ne htio. A evo:

Tri vrste stvorova Božjih ima na zemlji. Jedni ne mogu da Boga spoznaju i poštuju. To su zeni, voda, kamenje, drveće, pa i životinje. Drugi bi mogli biti Božji prijatelji, mogli bi Boga spoznati i ljubiti, ali ne će. To su nevjernici i zli kršćani. K ovima se mogu pribrojiti i prokleti u paklu pa i davli. Treći su, koji i mogu i hoće dragoga Boga poštovati, hvaliti i slaviti, a to su andeli i sveci u nebu, duše u čistilištu i dobri ljudi na zemlji.

Reci, kojima da se pridružimo? K jednima moramo pristupiti.

Oče naš koji si na nebesima. Budi naš prijatelj, naš vlasnik.

M. Rihterić.

Lijepa molitva francuske spisateljice E. Leseur.

»Moj Bože, molim te dragocjenom Krvi Isusovom, daj mi danas pet milosti:

1. obraćenje jednoga grješnika;
2. obraćenje jednoga krivovjerca, nevjernika ili židova;
3. spasenje jedne duše, koja se dijeli od ovoga svijeta, a u pogibelji je, da propadne zauvijek;
4. jedno svećeničko ili redovničko zvanje;
5. milost, da opet jedna nova duša pronikne u euharistijsku tajnu i počne uživati u njoj.«

H.R.-26

Mali križari.

PRESVETO SRCE ĆE ME OZDRAVITI.

Perica je jako bolestan, ima ospice. Njegova majka ne može da spava; u noći se ona tiho šulja k uzglavlju maloga bolesnika.

Dijete je vrlo blijedo, teško diše u vrućici, lice mu se posve promjenilo. Mlada majka gleda svoga dragog mališa i sve pridružuje glasni jecaj, koji joj hoće da provali iz grudi. I ona zdržava svoje molitve s molitvama svoje tetke, gorljive revniteljice u Molitvenom apostolatu: mole za ozdravljenje djeteta.

Najednom se javi mališ slabašnim glasom, zovne majku i dade joj znak, da se prigne k njemu. Tad će joj šapčući: »Moli, mama, ne plači, presveto Srce će me ozdraviti«. Sjutradan dođe liječnik i pronađe, da je bolest krenula na bolje.

Od to doba moli Perica svaki dan »Svagdanje prikazanje«, i napreduje u pobožnosti na radost dobroj majci i svima u kući.

ZA KOGA ĆE SE UDATI.

— O moja sestrice, kako će to biti lijepo, kad mi jednom odrastemo! Tako je kliknuo živahni mališ, vojvoda Ivan Borgija, koji je kasnije postao sretnim ocem svetoga Franje Borgije.

— Pa nama je i sada lijepo, moj brate, odvrati djevojčica, mala Izabela igrajući se s njim.

— Da, da. Ali će onda biti još ljepše, kad se ja budem ženio, a ti udavala. Moja će zaručnica sjati u zlatu i dragom kamenju kao kraljica, a istom tvoj zaručnik...!

— Ženi se ti slobodno, moj brate, uleti mu sestrica u riječ, ali nemaj brige za me. Budи siguran, doda upirući prsticem u ljepe vrtne ruže, da će se ja udati samo za Onoga, koji je načinio ovo cvijeće.

Mala Izabela održa riječ: postade klarisom i dobi ime s Franciskom od Isusa. Za njom dode poslije i njegina majka, te dugo vremena slušaše svoju kćerku, koja joj bijaše poglavicom. Natjecahu se, koja će biti poslušnija, poniznija i siromašnija.

OSLOBODIO MAJKU OD ČISTILIŠTA.

Sveti Dunstan, nadbiskup u Canterbury, video je jedne noći u snu nekoga dječaka, gdje sjedi kraj potoka i hvata ribe na udicu koja je visjela o srebrnoj uzici. Ali mjesto ribe potegnje mladi ribar domala iz vode na svojoj udici vrlo lijepu sliku svoje majke.

Sjutradan je vrlo rano išao nadbiskup u crkvu. Put ga je vodio kroz groblje, koje je bilo oko crkve. I on opazi nekoga dječaka, kako kleći kraj svježeg još groba. Dječak je imao sklopjene ruke, te je molio i plakao. Nadbiskup odmah prepozna dječaka: ta to je onaj, što ga je te noći video u snu!

— Dijete, što radiš tude? — zapita ga svetac.

— Prije osam dana umrla mi je majka, te se molim Majci Božjoj, da je oslobođi od čistilišta, ako joj je osudeno, da ondje trpi — odgovori dječak.

Sad je svetac razumio svoj san. Majka Božja uslišila je pobožnu djetinju molitvu, i oslobođila od čistilišta njegovu majku. D.

RAZGOVOR O CRKVENIM OPROSTIMA.

(Svrhetak).

Sada shvaćam, Velečasni, zašto vjerni puk toliko drži do javno u crkvi oglašenih oprosta. Oprosti su doista veliko mamilo na često primanje svetih sakramenata; a revnost u primanju svetih sakramenata pravo se zove duhovnim topomjerom za stanje koje kršćanske duše ili općine i biskupije.

To je Velemožni, također jedan poglaviti razlog, zašto je Crkva osobito u zadnja vremena tako darežljiva u podjeljivanju oprosta. Samo se treba točno držati onih uvjeta, što ih Crkva propisuje u ovom pogledu. O tim **uvjetima** napose radi drugi članak crkvenog zakonika u poglaviju o oprostima.

Dajte, Velečasni, rastumačite mi također jezgru tih praktičnih propisa.

Dobro. Uopće se zahtijeva za sticanje oprosta, da je dotičnik kršten, ne izopćen, u stanju milosti posvećujuće barem u vrijeme vršenja zadnjeg propisanog uvjeta, i napokon da je podložnik onoga, koji daje oprost. Poblize pak treba da dotičnik također imade barem općenitu nakanu, da dobije one oproste i da izvrši propisana djela u svoje vrijeme i na pravi način, kako je već propisano za koji oprost. Po tom crkveni zakonik ima važnu primjedbu gledom na potpun oprost. Takav se potpuni oprost smatra podijeljenim u ovom smislu, da ga dotičnik prema svom duhovnom raspoloženju uzmognе barem djelomice dobiti, ako ga valjda ne može dobiti potpunim načinom. To će reći: Da se potpun oprost potpunoma zadobije, treba nesamo od srca okajati sve grijeha, teške i luke, nego osim toga također imati srce odlijepljeno od svake neuredne i svojevoljne sklonosti na svaki grijeh. Takovo pak raspoloženje pretpostavlja dosta veliku svetost, pa zato samo savršeni kršćani mogu obično potpun oprost potpunoma dobiti. Svaka naime svojevoljna neuredna sklonost na grijeh djeluje kao djelomična zapreka i donekle zaustavlja djelatnost oprosta. Što je pak srce naše čišće i što točnije ispunimo sve uvjete oprosta, u to većoj mjeri možemo također postići plodove njegove.

Dopustite, velečasni, da Vas opet prekinem. Sad ste mi riješili veliku poteškoću, koju sam uvek osjećao, kad sam čuo govoriti, da jedna ista osoba može za razna bogoljubna djela istoga dana dobiti više potpunih oprosta. Pitao sam se uvek: Kako je to moguće, kad već prvi potpun oprost briše sve vremenite kazne naše? Čemu onda još da se trsimo oko postizanja drugih potpunih oprosta, osim u korist dušama u čistilištu? Sad vidim; što više oprosta dobijemo, to sigurnije i potpunije ćemo izbrisati svoje vremenite kazne. No i ovdje mi je ostala poteškoća: Kad ja mogu namjenom jednog potpunog oprosta posve izbaviti

dušu iz čistilišta, zašto se ipak i dalje prikazuju svete mise i potpuni oprosti za tu istu dušu? Cini mi se, da bih i ovu poteškoću mogao sada riješiti, razlikujući objektivnu potpunu vrijednost i slabije osobno raspoloženje takove duše.

Donekle imate i ovđje pravo, Gospodine, jer barem na umoru nije svaka pravedna duša jednako savršeno raspoložena niti je jednako okajala i sve lake grijeha svoje, premda u vječnosti, mislim, svaka se duša posve i savršeno otrgnula nesamo od svakog grijeha nego i od svake grejšne sklonosti. Ali oprostite, što o vjernim mrtvima ištičem još važniji razlog ovoj praksi mnogobrojnih sv. misa i potpuni oprosta, namijenjenih jednom istom pokojniku. Sjetite se, da smo rekli sa crkvenim zakonom: Vjernima mrtvima namijenjujemo oproste na način zagovora, to jest, molimo Boga, da bi on na temelju našeg oprosta i ispunjenih uvjeta njegovih primjerenih plodova toga oprosta ovoj ili onoj pokojnoj duši. Nu Bog nije dužan, da to doista i učini, jer niti smo mi to strogo zasluzili, niti je on to igdje obećao, premda se možemo uzdati, da će se u milosrdu svome obazirati na molbe svete Crkve i naše u korist vjernim mrtvima, koliko to dopuštaju drugi obziri njegove Pravednosti. Pomišlite slučaj jednog bogataša, koji je za života slabo mario za kršćanski život, ali se ipak na umoru skrušeno izmirio s Bogom i sa Crkvom, te je ostavio veliki zapis ili svotu novaca, da se iza smrti njegove govore mnoge sv. misi za ispojok njegove duše. Istoga dana možda umre i veoma siromašan kršćanin, koji je vazda vjerno služio Bogu, a na umoru jedva toliko ostavio, da mu se namire pogrebni troškovi. Crkva po oporučnoj namjeni bogataševu prikazuje određen broj svetih misa sa potpunim oprostom za njega, dok se onog pokojnog siromaša spominje samo uopće u zajednici s drugim pokojnicima u svakoj sv. misi i molitvi svojoj, prepustivši ipak Bogu, vrhovnom gospodaru svega blaga crkvenoga, konačnu namjenu misa i oprosta za vjerne mrtve. Bog će se sigurno nešto obzirati na taj zagovor Crkve za bogataša i na onu dobru volju njegovu pri oporuci. Ali kako Gospodina Boga ne veže zagovor crkveni u ovom pogledu, i kako on sve mudro uređuje prema većim ili manjim ličnim zaslugama pojedinaca, posve je u redu, da i pokojnim siromasima veliki dio plodova svetih misa, oprosta i molitava crkvenih konačno namijeni, kako bi se i ovi što prije oslobođili svojih preostalih vremenitih kazni, i to valjda mnogo prije, nego onaj nekoć dosta lakounski bogataš.

Doista, Velečasni, to je opet vrio utješno, pobožno i opravданo mnijenje, što je kadro da riješi ne samo množe prigovore proti tobožnoj pristranosti dragog Boga i Crkve prema bogatašima, nego također da i bogataše silno obodri na pravi kršćanski život jer se ne smiju odišće u neuredno uzdati u one svete misе, koje se govore tek poslije smrti njihove. Pobožne pak sramaže ta nauka silno razveseljuje i umiruje kad misle na svoju sudbinu iza smrti.

Bože da, da bi svi kršćani ovo tako lijepo shvatili, kao što vi, gospodine, shvaćate. Sada preostalo još neke kratke pouke, što ćemo ih spojiti sa ostalim propisima crkvenog zakonika o oprostima. Kad se spominje potpuni oprost za koje dobro djelo, onda se redovito ima razumjeti o jednokratnom postizavanju toga oprosta u danu, makar se propisana dobro djela izvršila i više puta toga dana. Izuzetno može se tako zvani potpuni »tolties quoties« (toliko puta — koliko puta) oprost istoga dana toliko puta zadobiti, koliko se puta uz jednokratno primanje svetih sakramenata posjećuje dotična crkva te se moli nešto na nakanu sv. Oca pape. Amo spadaju oprost Porcijunkule (Gospe od Andela, 2. kolovoza), oprost na dušni dan i neki drugi oprosti raznih redova i pobožnih društava. Djelomični ili nepotpun oprost može se toliko puta u danu zadobiti, koliko se puta vrši dotično propisano djelo, osim ako se u oprosnoj koncesiji protivno izričito kaže. Kolikogod puta n. pr. pobožno izučećemo zaziv: »Presveto Srce Isusovo, ja se u te uzdam!« toliko puta možemo dobiti nepotpun oprost od tri stotine dana.«

Baš zgodno, Velečasni, sada spominjete ove oproste od toliko i toliko dana. Toga još uvijek ne razumijem dovoljno; da li su to dani čistilišnih muka, koji se opraštaju ili kakovi drugi dani? —

Ne, nisu to dani čistilišnih muka, jer znate, Velemožni, sa smrću pojedinaca prestaje za njih vrijeme, koje se broji danima. Dakle u čistilištu ne može se više strogo govoriti o vremenu. Nego izrazi oprost od 100 dana, od 300 dana, od 7 godina i 7 četrdesetnica sjećaju nas stare i stroge kanonske ili javne pokore, kada su skrušeni grešnici u vreći i pepelu, u velikom i dugotrajnem postu, u posebnoj pokorničkoj halji i u drugim ljetutim strogostima činili pokoru i mučno se

penjali od najnižih pokorničkih stepena do najviših, dok nisu opet bili pripušteni k svetim tajnama. Kada n. pr. papa Pijo X. (20. V. 1911.) veli: Ja dajem za skrušeno zazivanje: »Moj Isuse, milosrdel! 300 dana oprosta svaki put, to znači: Po ovoj molitvici toliko vam se otpušta od vaših vremenitih kazni za bivše okajane grijeha vaše, koliko bi ih odslužili, da ste kroz 300 dana onako strogu i javnu pokoru vršili, kao što su je vršili pokornici prvih vijekova po starim pokorničkim crkvenim propisima. Slično i oprost od 7 godina i 7 četrdesetnica za konačni trostrukti zaziv izas misnih molitava poslije tihe mise: »Presveto Srce Isusovo, smiluj nam se!« znači: Papa Pijo X. dao je (17. lipnja 1904.) vjernicima za ovu skrušenu trokratnu molitvu oprost od toliko vremenitih kazni za okajane grijeha, koliko bi ih odslužili, da su 7 godina i 7 korizmi strogo postili i javnu pokoru učinili po običaju Pracrke. Valja znati, da se javna pokora za prvih vijekova osobito strogo vršila u korizmi, i zato se napose ističe onih 7 četrdesetnica. Sada ćete, Velemožni, mislim, razumjeti i slične izraze »oprost od jedne godine« ili »oprost od 5 godina i 5 četrdesetnica«, kakav imaju članovi bratovštine svete Krunice svaki put, kada kod moljenja sv. krunice govoreći Zdravomariju pobožno izuzete ime Isus (Pijo IX, 14. aprila 1856). Samo bih Vas molio, da budete na oprezu, ako se namjerite na spis, u kojem se navješćuju oprosti od više hiljad godina. Takovi su oprosti veoma sumnjiivi, t. j. obično ili podmetnuti ili opozvani. Ipak ima nekoliko neputupnih oprosta od mnogo godina, koji su posve istiniti. Tako je n. pr. papa Pijo X. 31. srpnja 1906. izričito obnovio stari oprost od 100 godina i 100 četrdesetnica, što ga članovi bratovštine svetog Ružarja mogu jedanput u danu zadobiti, ako skrušenim srcem uza se nose krunicu.

Hvala Vam, Velečasni, što ste mi spomenuli taj bogati oprost za tako laku vježbu.

Uzima se dakako, da kao član ove bratovštine molite svaki tjedan barem jedanput čitavu krunicu, razmatrajući 15 otajstva, makar i prekinuto, t. j. u tri dana po jedan dio krunice. Uz ovaj uvjet možete zadobiti i svu silu drugih oprosta, označenih u posebnom kazalu.

A možemo li sve te oproste također namijeniti dušama u čistilištu?

Možete slobodno, jer novi zakonik u ovom pogledu veli u svom 930 kanonu: »Nitko, koji postizava oproste, ne može ih drugim živima namijeniti; no dušama u čistilištu mogu se namijeniti svi oprosti, što ih je rimski papa podijelio, osim ako se drugo što odredi.«

A kada treba primiti sv. sakramente, ako se to zahtijeva kao uvjet?

O tom imamo jasne propise u 931. kanonu, koji se dijeli na 3 paragrafa, a glasi ovako:

§ 1. Ispovijed koja se traži za postignuće kojeg mu drago oprosta, može se obaviti kroz osam dana što dolaze neposredno prije onoga dana, za koji vrijedi oprost; pričest može se obaviti uoči onoga dana; obadvije (ispovijed i pričest) također za čitave osmice iza tog dana.

§ 2. Jednako za postignuće oprosta, podijeljenih o duhovnim vježbama od 3 dana ili 8 dana itd., mogu se obaviti ispovijed i pričest također u osmici koja dolazi neposredno iza ovršenih tih duhovnih vježba.

§ 3. Vjernici, koji se osim u slučaju zakonite zapreke — barem dvaput u mjesecu ispovijedaju, ili svaki dan u stanju milosti te s dobrom nakanom i pobožno primaju sv. pričest, makar se jedanput ili dvaput u tjednu uzdržali od nje, mogu također bez ispovijedi, koja bi inače potrebna bila za oproste, zadobiti sve oproste, izuzevši oproste redovničkog ili vanrednog jubileja ili oproste nalik na jubilejski. To su opet, velečasni, velike olakšice za vjernike, koji su revni u primanju što ćešće svete pričesti. Iz ovih riječi crkvenog zakonika dalo bi se zaključiti, da Crkva preporučuje ispovijed barem svakih 14 dana, premda ne će da tim stegne slobodu onih, koji se gotovo svaki dan ili gotovo svaki dan **dostojno pričešćuju**.

Vaš zaključak vrijedi, ali samo donekle, koliko naime zakonik nije posebnim vjerskim društvima, n. pr. redovničkim osobama ili kandidatima svećeničkog staleža preporuči ili propisao i češće, sedmičnu ispovijed (Kanon 595 § 1. n. 3; 1367. n. 2). Međutim za postignuće oprosta ne trebaju duhovne osobe češće ispovijedi no što je trebaju vjernici prema spomenutom kanonu 931. No ovdje možemo po 929 kanonu dodati jednu povlasticu, što je imaju vjernici obojega spola, koji zbog težnje za savršenstvom ili poradi naobrazbe ili odgoje ili također iz zdravstvenih razloga sprovode zajednički život u kućama, koje nemaju crkve

niti javnog oratorija, ali su ipak biskupovom privolom podignute. Ove osobe kao i sva služinčad njihova mogu ispuniti uvjet pohadanja koje mu drago crkve, koji bi možda bio potreban za oprost, ako pohode svoju kućnu kapelicu. Bude li pak pohod stanovite crkve točno određen n. pr. za postignuće oprosta Porcijunkule, ne vrijedi ta povlastica, osim u slučaju posebne valjane povlastice dobivene za dotičnu zajednicu.

Sada znam, što mi je držati do primanja svetih sakramenata i do pohoda crkve kod dobivanja oprosta. Nu obično se osim toga propisuje još i koje drugo dobro djelo.

Jest, gospodine, i to najčešće koja molitva. To nam razlaže crkveni zakonik u pet ostalih propisa. Ponajprije ovo dobro djelo ima biti takovo, da nismo već zbog drugog kojeg razloga dužni da ga učinimo, osim ako se to izrijekom dopušta u podjeljenju oprosta [Kan. 932]. Ako se n. pr. zahtijeva za oprost slušanje jedne svete mise, po sebi se ima ovdje razumjeti druga misa izvan nedjeljne obvezne mize. No oprosno djelo, zadano kod isповijedi kao pokora, može po izričitoj izjavi zakonika također vrijediti za sticanje oprosta. Drugi propis veli, da s jednom stvari (krunicom, križićem, križnim putem itd.) ili mjestom može biti spojeno više oprostâ iz raznih razloga; ali jednim istim djelom, s kojim su skopčani oprosti iz raznih razloga, ne može se zadobiti više oprostâ, osim ako je dotično djelo ispovijed ili pričest, ili ako se drugo što izričito odredi. Ipak je papa Pijo X. 12. lipnja 1907. dopustio, da se jednim istim moljenjem krunice, koja je posvećena i križarskim i dominikanskim blagoslovom, mogu istodobno zadobiti i križarski [500 dana za svaki Očenaš i Zdravomariju] i dominikanski oprosti (mnogobrojni).

Obično se veli kod podjeljenja oprosta, da se nešto ima moliti na nakanu sv. Oca pape ili za Crkvu. Kakova se molitva tu zahtijeva?

Ako se naredi molitva u opće po nakanu papinoj, nije dovoljna čisto mislena; treba usmene molitve, koju vjernici mogu birati po volji, osim ako se odredi stanovita molitva. U ovom zadnjem slučaju može se izmoliti molitva na kojem god jeziku, ako ili kongregacija sv. Penitencijske ili jedan od biskupa dotičnoga kraja svjedoči da je prijevod vjeran. Oprosti pak prestaju svakina dodatkom, ili brisanjem ili umetanjem. Dovoljno je također da se dotična molitva izmoli naizmjence ili da pazimo dok je drugi govor.

A što je s bolesnicima, koji ne mogu u crkvu ili im nije moguće koji drugi uvjet izvršiti?

Njima mogu ispovjednicima propisana djela zamijeniti s drugima. A što se tiče nijemih, oni mogu dobiti oproste, ako pobožno prisustvuju dotičnim javnim molitvama; ili, ako se radi o privatnim molitvama, dovoljno je, da ih duhom promisle ili znacima (n. pr. pobožnim sklapanjem ruku) prinesu ili ih samo očima u knjizi prođu. Time smo glavne odredbe crkvenog zakonika o oprostima iscrpljene.

Od srca vam hvala, velečasni, i od Boga plaćam Samo još jedno vas molim, što nam je raditi, da dobijemo ovogodišnji jubilejski oprost?

Kako znate, papa je na koncu slike godine 1925. proširio jubilejski oprost na čitav svijet i dopustio je, da svaki vjernik može u ovoj godini 1926. dobiti dvaput potpuni jubilejski oprost, jedamput za sebe, drugi put za duše u čistilištu. Uvjeti su uz primanje svetih sakramenata pohadjanje od biskupa određenih crkvi i molitve na nakanu sv. Oca pape. Ti se pohodi mogu obaviti javno u procesiji ili privatno. Za privatno obavljanje propisuje se pohod četiričiju crkava (u gradovima) uz molitve od biskupa određene, i to kroz pet dana, tako da će biti u svemu 20 pohoda crkve. Kod ispovijedi nek se kaže, da je to jubilejska ispovijed, da bi se ispovjednik mogao služiti vanrednim vlastima svojim, što ih ima samo za ovaj slučaj. U ostalom, svaki je biskup u svojoj biskupiji točnije odredio, koje se crkve imaju pohoditi i koliko puta u pojedinim krajevima. Kako su se sami katolici Rimljani i hodočasnici raznih naroda tamo godine revno okoristili velikom milošću jubilejskog oprosta, tako treba da i ostali katolici širom svijeta donesu dostojne plodove pokore prigdom proširenja toga oprosta, koji sav smjera na duhovnu obnovu našu.

Bože da, da se tako lozinka sv. Oca pape Pija XI. »Mir Kristov u kraljevstvu Kristovu« što više približi svom ostvarenju! Što je do mene, Velečasni, ja ēu se od sada još revnije zanimati za ovu divnu riznicu nebesku, na koju ste me sada uputili. S Bogom, Hvaljen Isus! Na vijeke. Amen. L. P. Bock D. I.

KAMENI KRST.

J. Komar: Pehlin.

Dugo vremena bila je u našem kraju — ona dobrota — milina i blagost. Ona — biće — koje je živjelo samo za Boga i za one male stvorove, koji su bili povjereni njezinoj toploj ljubavi.

A ljubila je ona te sitne stvorove, kao što najbolja majka ljubi djecu svoju — ljubila ih — već zborg duša njihovih. Znala je, da voli također i roditelje njihove i braču njihovu — već radi Boga.

Vidjeli smo je često, gdje ide ulicom u jednostavnom odijelu — nju — vazda vedru — nasmijanu, vazda prijaznu i vazda pripravnu na milosrdno djelo.

A imala je ona nešto privlačivo na sebi, nešto, što nas je vuklo k njojzi — bit će to ona njezina blagost i dobrota, što joj je sjala sa lica.

Ni mravku se nije zamjerila, a kamoli čovjeku, te nije bilo duše, koja bi se bila na nju potužila — već naprotiv — morao je, da je zavoli svatko, nju blagu dušu, tko bi je samo jedamput video.

Ondje na raspuću izvan mjestâ, a usred šumice, stoji kameni Krst sa raspetim Kristom.

Za toplijih proljetnih večeri dolaze ovamo ljudi, da osvježe umorno tijelo, a i duh u prekrasnoj Božjoj prirodi. Prolaze pokraj Krsta, a tek koji da digne oči na Krsta — prolaze i — odlaze ...

A ondje, kad nema nikoga, kad je sve tiho — dolazi ona blaga duša. Dolazi sada, kada svi otidu, jer voli, da bude koji časak sama sa svojim Bogom. Beskrajno ljubi ona Njega — ovde — raspetog Boga — više nego sve drugo na svijetu — ljubi Ga nadasve! ...

Dolazi svake večeri, da cvijećem kiti kameni Krst. Ljudi se čude, videći svakog puta najljepše cvijeće, govore svašta — neznadu oni, kako ona silno, a opet nježno voli upravo taj kameni Krst sa raspetim Kristom ...

Stoji ona pokraj Krsta ... zadnji traci zapadajućeg sunca osvjetljuju, cvijeće i žalosnu Kristovu glavu! — — — — —

TRAŽIO I NAŠAO.

Dogada se u Njemačkoj. Na jednoj skupštini ružno govori neki nadriknjiga protiv Boga, vjere, svećenikâ. Govor završuje ovako: »Kad bi bio Bog na nebu, morao bi sad poslati anđela da me kazni radi ove bezbožne besjede«. Našao se blizu njega u času mlad dobar kršćanin, pa će mu gromovito: »Protuha kao što si ti ne zasljuže, da radi njega dolazi anđel iz nebesa. Za tu sam stvar dosta i ja. Evo ovo ti šalje po meni Gospod Bog!« Pri tome mu prilijepi uz obraz jednu s jedne, drugu s druge, da je glasovito odjeknulo. Nadriknjiga se pokunjen izgubi uz burni smijeh nazočnih.

KRUH ŽIVOTA PREZREN.

Godine 1925. o Uskrsu donijele su jedne beogradske novine šaljivo — žalostan prikaz uskrsne pričesti u jednoj pravoslavnoj crkvi. U tom prikazu je bilo tako žalosnih stvari, da ih mi ovdje ne možemo ponavljati. Kad sam pročitao navedeni članak, oteo mi se uzdah riječima pjesme: »Ah, zar je morala doč — ona nesrećna noć, — naime noć 9. stoljeća, kad je Fotije počeo da kida granu istočne crkve od njezina stabla, rimske crkve. Zar je morala doč i ona noć u 12. stoljeću, kad je Cerularije sasvim otkinuo tu granu. Zar se je morala ta grana otkinuti tako da sada leži kao osušena pod stablom. *

Kako bi lijepo bilo, da se i u istočnoj crkvi i danas vidi, kao što se vidjelo nekad, i kao što se i danas vidi u katoličkoj crkvi, gdje kleći pred oltarom mlado i staro, muško i žensko, učeno i neuko. Kolika unutrašnja sabranost, kakvo nastojanje, da budu čedni i pristojni izvana! Oni, koji dolaze na pričest ne dolaze tamo zato, što bi to bio običaj; ne dolaze samo o Uskrsu, nego i u obične dane, ako mogu. A dolaze zato, jer je Isus obećao: »Tko blaguje tijelo moje... ima živote. Oni ne će da im se duša osuši, hoće živjeti; hoće da budu pravedni, razboriti, odlučni, umjereni — ukratko: hoće da izvršuju Isusove zapovijedi, pa i savjete. Da piš može kršćanin danas ovako živjeti, treba mu jake hrane za dušu upravo tako, kao što je trebalo onim kršćanima u doba progonstva. Istina, danas se ne progoni mačem ni kopljem, ali to biva varkom, lukavošću, podmićivanjem protivnika. I kao što su prvi kršćani poslje sv. pričesti stajali jiki ko lavovi protiv silnika, tako i danas samo oni, koji se dostoјno pričešćuju, stoje neustrašivo protiv himbe, rugla, pokvarenosti. Kako je pun ovaj duševni život.

Istina, ima i katolika slabih, ali to su oni, koji sami ne će da živu kako Bog zapovijeda zato i ne dolaze na pričest. Svi koji hoće biti dobri, ti i mogu biti dobri, jer imaju pričest i dostoјno primaju pričest. A gledaj osušenu granu. Makedonac Pantelejmon čitao je, kako je Isus naredio sv. pričest i obećao život onima, koji se budu pričešćivali. Htio je nato, da se i sam često pričešćuje, da i njegova duša uzmognе živjeti. Ali to mu nisu dali. No budući da je mnogo čeznuo za životom duše, Bog mu je dao milost, on je upoznao katoličku crkvu i stupio u nju. Nij je ostao vjeran do smrti; u njoj je našao život, za kojim je čeznuo, a koji je Isus obećao: našto je kruh nebeski, sv. pričest, koju je mogao primati svaki dan. **Ha'a Šabalić.**

ZIVO I ZDRAVO DIJETE.

Hrvatska. Već dvoje djece rođilo nam se mrtvo. Najteže nam je bilo, što pomriješe bez svetoga krštenja. Na putu je bilo i treće dijete. Svi su nam govorili, da radi majčine bolesti ne će ni ovo živo doći na svjet. U toj žalosti utekmo se vrućom molitvom presv. Srca Isusovu obećavši, da ćemo se javno zahvaliti u Glasniku. I eto, prije 2 mjeseca poklonio nam je Bog živa i zdrava sinčića. — Hvala Ti i slava o presveto i premilo Srce Isusovo! Već smo tri godine preplatnici Glasnika, pa ćemo ako Bog da, ostati do smrti, jer nas je presv. Srce Isusovo neizmerno zadužilo.

P. i A. F.

BROJNA DOBROCINSTVA.

Hrvatska. Bog mi je dao što sam molila i za što sam se zavjetovala, premda još nisam mogla izvršiti zavjeta; dobila sam čestita supruga. Prošle sam godine ostala na životu i oslobođena bila od strašnih posljedica vrlo teške bolesti. Ove nam pak godine pokuca bijeda na vrata: suprugu mi bio zabranjen rad i nestalo mu radnog materijala. Ispovjedam se i pričestih na dan sv. Josipa nakon devetnice njemu u čast i vrativši se iz crkve nadoh kod kuće da je već stiglo dopuštenje za rad i dosta materijala. Na tim i mnogim dobročinstvima u drugim sitnijim zgodama sverzna hvala Presv. Trojstvu, Presv. Srcu Isusovu, Majci Božjoj Lurdskoj i Sv. Josipu! — Ljubimo to Srce ranjeno, jer ono nas ljubi i pomaže!

Z. G.

PRESTALA POPLAVA.

Hrvatska. Ove godine bili smo svi u našem selu u velikoj pogibelji od poplave. S jedne strane razilala se Drava, a s druge Plitvica. 14 dana ležala voda ne opadajući, a kiša lijevala kao da nikad ne će prestati. Kukuruz propao, a zrelo žito, klijalo u vodi. Velika je to kazna ali mi vjerujemo, da je još veća milost Božja. Zazvali smo zaufano na pomoć Presv. Srca Isusovo i Majku Božju od Sedam Žalosti, koju imamo na oltaru u našoj maloj kapelici. Obećali smo, da ćemo njoj na čast svake prve nedjelje u mjesecu, postavljati pred njezinu sliku svjetlost koju će svijetliti cijelu noć i da ćemo na taj dan moliti u kapelici zlatnu krunicu, da ćemo dati i dar od 135 din. za svetište Presv. Srca Isusova. Molili smo i devetnicu na čast Presv. Srcu Isusovu, i zadnji dan devetnice kiša je prestala i nastalo je lijepo vrijeme. Obećali smo se javno zahvaliti u Glasniku pa evo svi skupa kličemo najveća hvala i slava, nebeskim pomoćnicima, koji su nas uslijdali. Šaljemo odmah dar od 135 din.

A. B.

U POTREBAMA NJEZINIM I NJEZINE OBITELJU.

Hrvatska. Već je davno — još djevojkicom — dobih zdravlje od Pr. Srca i Majke Božje. Udarši se dobiti sinčića, ali mi bio uvijek bolestan. Obratih se k nebeskim pomoćnicima i moje milo dijete ozdravi. Suprug mi je morao u strašni rat, preporučih se i obećah da će moliti za njegov povratak svaki dan Krunicu. Premda je bio ranjen i zarobljen, povrati se moj suprug ipak sretno k svojem domu. Obolivši teško iza poroda obećah da će držati Glasnik dok budem živa, dati da se služi jedna sv. misa i zahvaliti se u Glasniku. Hvala i slava mojim Pomoćnicima i neka mi oproste, što se tako dugo nisam zahvalila. Šaljem 20 Din. na dar P. S. I. P. M.

ZA KATOLICKI ODGOJ DJECE.

Natalbeny Sa. Dugujem zahvalnicu još od 1923. Moleći radosnu krunicu kad bih god došla do desetke: »Kođe si Djevice u crkvi prikazala«, mislila sam na svoju djecu, koju sam željela opremiti u katoličku školu. Vapila sam za tu stvar k Majci B. Lurdskoj i obećala godinu dana moliti krunicu, ako mi dieca budu mogla u školu k sestrama. Majka me je Božja uslijala, muž mi je nešto više zaslužio i jedna dobra duša mi je dala u pomoć 25 dolara i moja su djeца veselo ista u katoličku školu, učila poznавati i ljubiti našu svetu vjeru i primaći su sv. pričest. No evo moje žalosti: to je tako islo prvu godinu, ali drugu je godinu opet siromaštvo

bilo uzrokom, te je bilo malo nade, da bi mi dječa mogla nastaviti školu. Plakala sam i molila i Majka je Božja pomogla: našla se imućna gospoda, koja je obećala preko jedne dobre sestre, da će mi svaki mjesec priskocići u pomoć sa 10 dolara samo da dječa mogu nastaviti nauke u katoličkoj školi. O kako sam sretna, što mi dječa mogu imati pravi katolički odgoj. Jer je zlo, o roditelji, da vi sami kod kuće dječu učite o vjeri, a saljete ih u nekatoličku školu, gdje o svojoj vjeri ništa ne čuju, ili čuju samo ono, što je našoj svetoj vjeri protivno. Što će biti od takve dječice danas sutra? Bit će skoro sigurno bezvjerici, koji će prezirati svoje roditelje i njihovu vjeru. — Hvala dragoj Majci Mariji, što mi je pomogla, da mi dječa mogu ići u katoličku školu!

A. M.

U NAJTEZOJ MUČI.

Srbija: Pred kratko vrijeme zadesila me teška bolest, a uz to mi supruga nije bilo kod kuće. U najtežoj muci utekoh se Presv. Srcu Isusovu devetnicom, i bjež uslišana još prije nego je izvršili. Bolest krenula na bolje i za par dana ozdravila.

Hvala tisuću puta Božju. Srcu Isusovu! Šaljem u zahvalu Presv. Srcu Din. 25.

St. K.

OZDRAVILA BEZ OPERACIJE.

Hrvatska. Čećerka mi je bila teško bolesna od zuba. Otekao joj desni obraz; od boli nije tri dana mogla ništa okusiti. Počela sam moliti trodnevnicu u čast Majci B. Lurdskoj, a da mi kći nije znala zato. Prvi dan joj je malo olakšalo; drugi je dan ustala, ali je radi slabosti morala natrag u krevet; treći dan upravo svrših molitvu, kadli eto čećerke k meni i kaže da joj je dobro, da može gutati; otekline je posve nestalo. Isto joj je tako bilo u svibnju o. g. u Zagrebu, gdje je morala rad toga k liječniku na operaciju, koji joj je davao injekcije i rezao joj povrh gornjih zubi pod licem. Sad ju je Majka Božja ozdravila bez operacije. Hvala i čest Majci Božjoj Lurdskoj!

J. O.

VISE PUTA USLISAN.

Bačka. Već 33 god., gotovo uvijek zazivam u pomoć preslatko Srce Isusovo i ono mi pomaže. Prijе mnogo godina bijah u žalosti i neprilici. Molih pred slij. Srca Is., obećah zahvaliti u Glasniku i bijah uslišan. Prošle godine teško obolih. Liječnik me poslao u bolnicu na operaciju, ali niti su me operirali niti sam uzimao lijekove: opasnost je prošla hvala Božju. Srcu. Bit ću pretplatnik Glasnika Srca Is. i čitat ću ga, dok me bude živa. Uzato šaljem 25. Din. za svetište Srca Is. A. N.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Banja Luka M O Sačuvalo mi dijete od nesreće; darujem d. 15. — **Brod** N A Izbačilo me Pr. Srce iz neprilike u službi. — **Dol. Kraljevac** S N Muž sretno stigao u Ameriku, dar. 1 dolar. — **Grđurovec** J O Obiteljske teškoće olakšao Isus zakovorom Gospe Lurdske. — **Gundinci** J K Hvala Pr. Srcu za mnoge milosti. — **Hreljin** J P Dulje vremena uživam zaštitu Bož. Srca i zahvalna sada darujem 250 d. — **Jelsa** P Z Poboljšalo se zdravlje, darujem 10 d. — **Kamenica** R H Primila dvije milosti. — **Karlobag** M B Neizreciva hvala Pr. Srcu, M. Božjoj i sv. Josipu za mnoga uslišanja moje obitelji. — **Kerestur** A N U žalosti i teškoćama tješilo me i pomagalo Bož. Srce. — **Kostrena** B S Dalio mi zdravlje i pomoglo u potrebi, darujem 20 d. — **Kotor** A B Sv. Ante isprosio mi u Pr. Srca sretan ispit. — **Kostalnica** N L Zahvalan šaljem 10 d. jer mi Pr. Srce pomoglo u školi. — **Koritinja** T V Hvala Pr. Srcu i Majci Božjoj, što opet mogu pjevali i svirati njima u čest. — **Kloštar-Ivanjic** P M U mnogim obiteljskim teškoćama dobila krunicom u ruci pomoć s neba. — **Križevci** Z B Darujem 10 d. zahvalna za uslišane molitve. — **Križišće** J J U nevolji utekoh se Pr. Srcu i — hvala mu i čest — ono me uslišalo; darujem 100 d. — **Kruševac** S K U teškoj nevolji i boli bilo mi samo Srce Isusovo jakost i obrana. — **Los Angeles** G C Jačilo me Bož. Srce u bolima operacije i kraj smrte postelje supruga; darujem 1 d. — **Madaraševci** Selo nam sačuvala Majka Božja od poplave. — **Matićevac** Z G Često je već Bož. Srce zaštito mene i obitelji; dar. 10 d. — **Mirnovec** J T Hvala Bož. Srcu i zakovoru t b. Langa što mi je dijete ozdravilo. — **Modruš** S G Jedino sredstvo, što me izbavilo iz velike neprilike, bilo je vruća molitva Presv. Srcu i svećima Božjim, darujem 100 d. — **Molve** P i A F Poklonilo nam zdravo dijete. — **Mostar** S G Moleći veliku milost u Pr. Srca bila sam već 3. dan uslišana. — **Mučna Rijeka** T Z Pomoglo mi kod operacije. — **Natallbany-Sa** A M Gospa Lurdska pomogla mi u odgoji djece. — **Omlađaj** M G

Devetnicom Presv. Srcu i zagovorom Bl. Djevice i sv. Ante postigla mnoge milosti, darujem 100 d. — Opatija N V Bož. Sreća izbavilo obitelj iz pogibli; darujem 10 lira. — Osijek J P Zagovorom † b. Langa krenula zdravlje povjerenog mi dječaka na bolje. — Otinovci - Kupres U H Darujem 50 d. Zahvalna za ozdravljenje djeteta. — Petrinja K St. Presv. Srce po zagovoru Svetih utješilo me u velikoj brizi. — Philadelphia Pa A H Milošću P. Srca sretno prepolilo ocean, darujem 1 d. — Popovača A N Pod zaštitom P. Srca čestito proživila djevojaštvo i u obitelji ne-prestano osjećam njegov zagovor. — Račinovci J Š Olakšana djetetu bolest, — Sleme T G Preporučujući se † b. Langu sretno prošila u porodu. — Sarajevo Z O Na mnogim primljjenim dobročinstvima zahvaljuje Bož. Sreću i daruje 100 d. — M Š Bož. Sreću i neb. Majci zahvaljujem mnogo. — South Chicago A i L G Spasilo mi muža od smrti, a s njim i petero djece; darujem 5 d. za Svetište. — Stubica G L Uspjela operacija želaca nakon preporuke Majci Božjoj; darujem 30 d. — Stupnik R S Hvala Ti Isuse, što si nam očuvao "dobrog župnika, čuvaj ga i dalje. — Subotica I B Mili Isus vratio mi djetetu zdravlje. — Sv. Šimun I J Zahvalan Pr. Srce darujem 50 d. za Svetište. — Topličica B C Kod gospodarstva i pri zdravlju osjetila sam zaštitu S. I. — Valpovo M F Kad god se utekla S. I. pomoglo mi je, pa darujem 50 d. — M Z Oslobođilo me bolesti i izbavilo sina, darujem 20 d. — Vinkovci R G Kćerki mi povratilo zdravlje. — Vukovar J S Darujem 20 d. radi uslišane prošnje. — A H Muž mi sretno stigao u Ameriku. — Zagreb M H Preporučivši se Presv. Srce našao sam pogrešku u računima. — J P U bolesti i nesreći jačilo me Pr. Srce. — I M Zagovorom Male Terezije uslišalo me Pr. Srce, — M M Prijateljici mojoj vratilo S. I. zdravlje, po zagovoru M. Terezije. — Z T Slava Pr. Srce, koje me uslišalo na prošnju † b. Langa. — A J Skrušenu molitvu nije odbio Isus. — I D U velikoj potrebi čudom uslišana. — S C Pomoglo mi S. I. u zdravlju. — I H Nakon 17 g. našla sina, darujem za pokrštenje "Dragutina" 100 d. — J Ž U patnjama života štitalo me i jačilo Bož. Srce; dar 100 d. — M L Izbavilo me veće opasnosti. — Š E Darujem 100 d. zahvaljujući za mnoge milosti. — Zavidović L N Vječna hvala Pr. Srce, koje mi uzdržalo sina. — Zlatar M M Medu ostalim zazvala sam i † b. Langa i Pr. Srce me uslišalo; za sv. Misu darujem 20 d. — J O Ozdravila joj krava po zagovoru sv. Leonarda.

Murter. Naša poslovna godina 1925-26 zaključena je na blagdan Presv. Srca Isusova (11. 6. o. g.), za koji smo se pripravljale posebnom devetnicom. Blagdan je bio svećano proslavljen u župi, sve su naše članice bile na skupnoj sv. pričesti i prisustvovale su svećanoj sv. Misi sa svojim znakom i bijelom maramom. Uvečer bio je blagoslov Presv. Sakramenta i držala se je posveta Presv. Srca Isusova; naše članice su pjevale razne pjesme u čast Isusu i zaključile sa posvetnicom »Do nebesa«.

Na večernju naš duhovni voda — mjesni župnik D. Ivo Berak — držao nam je lijepi govor o ljubavi Presv. Srca Isusova k nama.

Dne 24. V. bila je izabrana nova uprava Djev. Društva za poslovnu godinu 1926.-27. i to za glavaricu: Mudronja Jaka. 1. Revniteljica: Juraga Jerka, 2. Božikov Šimica, 3. Božikov Kate, 4. Vodopija Biserka. Tajnica - Blagajnica: Pleslić Štefanija. Barjaktarica: Turčinov Klema.

Naše je društvo podijeljeno u četiri nedjeljna skupa i ima sada 66 pravih članica i 6 kandidatice. U godini 1925-26 vjenčala se je naša revna članica Jelić Kate. Radi slaba vladanja bile su isključene 2 članice, a jedna je sama istupila. Naša članica Juraga Trojka stupila je u red Milosrdnica u Zagrebu i tako sad

imamo skupa 6 članica u toj časnoj družbi, preporučujemo im se, da mole Božanstveno Srce Isusovo za napredak našega društva.

Od blagdana Srca Isusova 1925. do istoga blagdana ove godine naše je društvo primilo ukupno 4650 sv. Pricašti, za iskorenene psovke u našem narodu 385. — Kroz godinu je naše društvo pristupilo više puta zajednički k sv. Pricašti. Bilo je to na Vel. Gospu, Dušni dan, Božić, Vel. Četvrtak, a i inače redovito članice pristupaju mjesечно, po redu; revnije svake nedjelje i svaki dan. Euharistijska je temelj, na kojem gradimo sretnu budućnost.

Revnije članice stupile su u Hrv. Kat. Orlicu, koja u župi plodno djeluje pod geslom: »Sve za Vjeru i Dom«. Naše članice goje ljeti cvijeće i vazda kite njim oltar, osobito oltar Presv. Srca Isusova i Majke Božje. Za duhovnu pouku imamo i svoju knjižnicu od 150 raznih duhovnih knjiga, što ih članice marljivo čitaju.

Naše članice šire i čitaju dobru štampu: Glasnik Presv. Srca Isusova, Gospe Sinjske, sv. Ante i sv. Franje. Naš duhovni voda drži nam redovito sastanak i duhovni razgovor u crkvi i to svake prve nedjelje u mjesecu.

Glavarica: Mudronja Jaka. — Tajnica: Pleslić Štejanija.

Napomena ur. Pomutnjom nije prošle godine (1924-25) unišao u Glasnik izvještaj ovoga djeva, društva, koje u svakom pogledu zasluguje, da se istakne. Prošle je godine imalo 72 prave članice i 12 kandidatice. Broj sv. Pricašti bio je 4645, za iskorenene psovke u hrv. narodu 834. Revnije su se članice brinule za čistoću i ukrase u crkvi. — Neka Presv. Srce Isusovo blagoslov i nadalje svojim blagoslovom ovo uzorno djevo, društvo.

Zvečanje u Dalm. Posveta društvene zastave. Običaj je, da selo Zvečanje i bližnje selo Ostrvica obave svake godine zajedničku procesiju s kipom Bezgrešnog Začetka. U toj prigodi, dne 12. VII., slijedio je blagoslov zastave Djevojačkog društva iz Zvečanja, osnovanog ove godine prigodom misija. Svilena zastava prikazuje s jedne strane Srce Isusova, a s druge Bezgrešno Začeće, naoko izvezeni lijepi cvjetovi. Vrle članice međusobno sabrale za to zatraženu svotu od 4300 din.

U toj procesiji stupalo 6 raznih mjesnih bratovština i djevojačka društva iz Zvečanja i Ostrvice. Vodili su zajedničku procesiju župnici Stanko Orlemba i Mihovil Dubravčić. Bila svečana sv. misa, blagoslov sa Presv. Sakramentom. Najsvetlijiji čas bio je blagoslov krasne nove zastave Bož. Srca, kojeg je obavio župnik Stanko Orlemba, Poljak i držao prigodni govor.

Ponosne su članice tom lijepom zastavom, koja im je na diku, a puk razdragan radi uspijelog slavlja.

Iza zajedničke crkvene svečanosti, ta dva dobra susjedna sela nadoše se kod oltara u bratskoj zajednici.

Društvene zastave izrađuju: gospoda Dujka Milovac u Splitu, Plinarska ulica 3, i u Splitu nastanjene Školske Sestre sv. Franje. S. D.

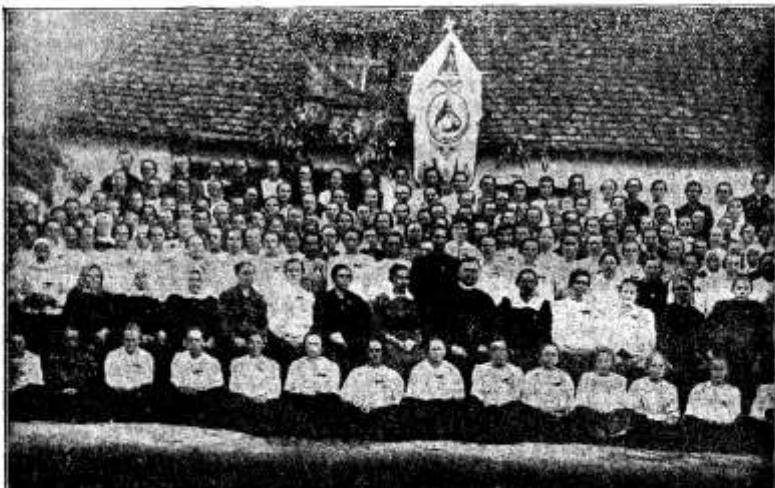
Rogoznica kod Omiša u Dalm. Budući ova župa rastekana, držale se misije u filijalama, pa u matica. Misija je trajala od 7. do 19. III. Narod se lijepo odazvao. Istaknuti je da se u Kutleši obavio svečani blagoslov misijonskog križa. U Dubočaju procesija sa kipom Lurdske Gospe. U Vrulji narod bio smeten, jer se 10. III. potopilo četiri muškarca iz onog sela s ladom na moru radi strašne i neoadane oluje. U spomenutim filijalama osnovala se djevojačka Društva Srca Isusova. Pojedino društvo ima svoju povjerenicu, koja će primati i dijeliti Glasnike članicama. Svečani zaključak misije je bio u matici t. j. u mjestima Lokve i Čelina na Josipovo. U toj crkvi nalazi se lijep kip Srca Isusova i svake godine svečano se slavi blagdan Srca Isusova. U matici obnovilo se Djevojačko Društvo Srca Isusova, koje u cijeloj župi sada ima 125 članica. Župnik vel. Matej Mihanović bio je zadovoljan radi uspijele misije, a i seljaci, jer je iz misija pala obilna kiša, koju su davno željeli i njihovo mjesto dobilo brozjavni ured. Kazivao mi jedan seljak iz Duči kod Omiša: »Mislio sam prodati vino i time dobiti barem nešto novaca. Idem da kušam vino nije li se pokvarilo i ponudim u tu svrhu čašu dvojicu mojih susjeda, da i oni kušaju. Svi smo se osvjeđočili i ustvrdili da je pokvareno, da se ne da piti. Šta će sada? Pouzdano se pomolim Presv. Srcu Isusovu, da mi ga preokrene. Kad sutradan kušam vino, a ono

sasvim zdravo. Pozovem onu dvojicu i oni isto tvrde».

Ponovno sam ispitao seljaka da li je to baš tako, jer mi izgledalo nekako čudno. A on ponovno tvrdio da je i da se to već po selu razglasilo.

Ovo pokazuje barem to, kako se narod pouzdaje u Bož. Srce Isusovo. S. D.

Gjurgjevac. Naše djevojačko društvo primilo je ove godine 3.960 sv. Prćest. Ima nas preko 300, a udale su se 43 članice. Zajedničku sv. Prćest primamo dva puta i to na Uskrs i na blagdan presv. Srca Isusova. U svibnju kitiće smo danonice oltar Majke Božje i dolazile na pobožnost. Blagdan Srca Isusova proslavile smo zajedničkom sv. Prćestom i procesijom. U procesiji nosio se kip presv. Srca.

Djevojačko društvo Presv. Srca u Gjurgjevcu.

18. srpnja bilo je primanje novih članica. Primljeno ih je 95. Mnogi su bili do suza ganuti na dan klečanja 1. kolovoza gledajući djevojke, kako kleče i klanjaju se Euharistijskom Spasitelju. Izmenjavamo se svaki sat po 12 djevojaka. Sastanke po dva puta imamo na mjesec, gdje nam vč. g. upravitelj daje krasne pouke, kakva mora biti katolička djevojka u crkvi, u kući, izvan kuće, u svijetu. Uspjeh je osobit ima sve više svagdanjih sv. Prćesti, a mnoge su djevojke upravo uzorne te daju svojem pobožnošću primjer cijeloj župi našoj. Duine smo najveću zahvalnost vč. g. upravitelju J. Novoseinu na njegovu požrtvovnom radu. **Ana Kucel**, glavnica.

Trogir. Naše društvo Srca Isusova u kojem je skupljeno oko 200 članova i članica, obavljalo je 2. svibnja voe godine rjeđko slavlje. Nema mnogo, da je osnovano. Odmah u početku je pokazalo svoju veliku djelatnost. Marijivim skupljanjem po gradu dobavljamo preko našeg upravitelji iz Rima lijspi kip Srca Isusova. Kao nam je kip prispio, trudili smo se, da što doličnije i svečanije obavimo blagoslov kipa.

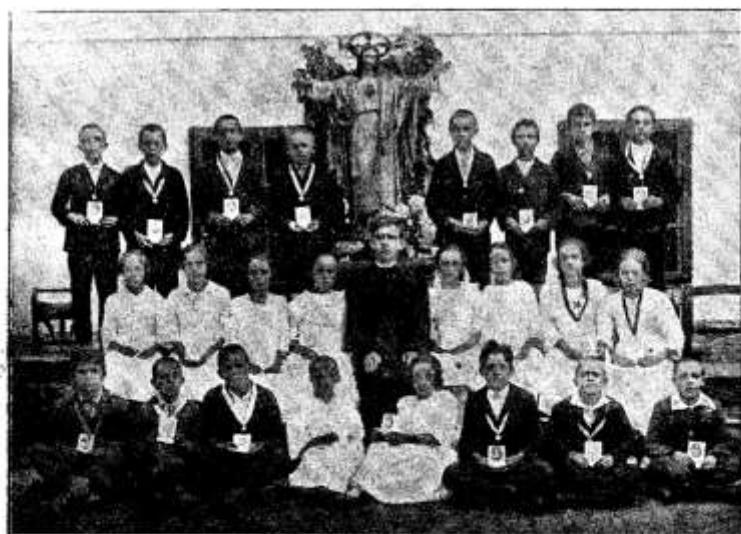
Zato smo iz Splita pozvali O. Periću D. I., koji je držao trođernicu u stolnoj crkvi, gdje je bio izložen kip. Na njegove se propovijedi skupljala velika

množina svijeta. U nedjelju na 2. scibnja bilo je u jutro svećano primanje članica u društvo i zajednička pričest pod sv. misom.

Vrhunac slavlja bio je u svećanoj procesiji, koja se uputila iz stolne crkve sv. Jakova na Cetvrt. To je bila povorka, koja se nigdje nije vidjela u Trogiru. Sva su mješena društva i bratovštine prisustvovali.

Svećanost smo završili koncertom prel crkveni i bacanjem vatre, što je privuklo mnoštvo svijeta. Za čitavo ovo slavlje imo osobito zasluga naš upravitelj Vlč. Don Franjo Coce, te članice Višnja Škalj i Franika Koščina. — Neka ovo bude izgled drugim društvima, a Štu Isusovu neka bude hvala!

Dinka Čalebotta, tajnica.

Apostolat S. I. u Hribu, odio »Mali Križari».

Varaždin. Vadimo iz pisma: Proljetos na 11., 12. i 13. rujna vido je naš grad osobitu svećanost u čast Sv. Antuna u crkvi sv. ož. Franjevaca. Propovijed kroz ta tri dana u 8 sati navečer, u krasno urešenoj i rasvijetljenoj crkvi, pu blagoslov s Presvetim i molitve pred sličnjom sv. Antuna sve se to duboko utislo u srcu Varaždinaca i napunilo ih još više poštovanjem, ljubavlju i pouzdanjem u velikoga čudotvorca. Tek bismo željeli, da se nade novo lijepo zvono, koje bi nas pozivalo k sv. Antunu. To je želja mnogih, koji su najspremniji pomoći u toj stvari, samo da se ta misao o nabavi zvona prihvati i počne izvoditi. **Varaždinka**

Lovrečina kod Vrbevea Škola za domaćice pod zaštitom sv. Marice. U taj tako važni i korisni zavod primaju se djevojke od 15 — 20 god. Treba da donesu krsni list domaćinici, liječničku svjedodžbu i posljednju školsku svjedodžbu te prepisani broj robenine, odjeće i obuće, toaletne potrepštine i posteljinu, ■■■■■ ovu posljednu mogu dobiti i u zavodu, uz odštutu. Tečaj traje 10 mjeseci, a

primaju se učenice bez razlike vjere. Školska godina počinje obično 15. rujna, no za evu godinu mogu biti primljene građanske djevojke i do 1. studenoga. Primaju se samo takve, koje imaju građansku ili višu djevojačku školu. Naobrazbu za budućim domaćicama daju u tom zavodu učiteljice, koje su osposobljene za tu struku. Za potražnji naputak obratite se na upravu škole. Zavod toplo preporučujemo.

RADOSNO IZ DALMACIJE.

Nakon 14 obavljenih misija u omiškom dekanatu, a 2 u splitskom, ugodno je istaknuti slijedeće. U pojedinim župnim crkvama još se vide kod glavnog oltara slike Srca Isusova i Marijina, koje su postavili stari misionari. Isusoveoci Basile i Ajala još od god. 1852. kad su počeli držati misije, a kasnije nastavili. Još i danas pojedinci, a i cijela župa u crkvi moliti i devetnice, koje su oni uveli u čast Srca Isusova. Rado pjevaju poznatu i omiljelu pjesmu: »Pjevajmo braćo, kršćani». Stariji ljudi mole Oče naš, Zdravo Mariju, Slava Ocu i Vjerovanje čast Srca Isusova, kako su ih to stari misionari poučili. U crkvi kod blagoslova sa Presv. Sakramentom pjevaju pjesmu: »Ja se klanjam Božu mili», koju su stari misionari uveli, kao i uzdah pri svršetku blagoslova: »Budi hvajeno po sve vrijeme Isusa, Marije i sv. Josipa, slavno ime». Na vidljivom mjestu u selima još se ističe kameni misionarski križ, kojeg su oni postavili. I premda je s vremenom nestalo natpis, ipak stari ljudi pred tim križem mole. Neki dapaće još molitve, koje su im stari misionari dali onda za pokoru, a vele, da to mole zato, jer da su te molitve »Bogu osobito prijalne». Sve to pokazuje kako je rad starih misionara ostavio za sobom duboke brazde u narodu.

God. 1907. u Dalmaciji počeli su Isusoveci u misijama osnivati »Vojsku S. L., a kasnije i »Djevojačko društvo«. Ta društva donekle su se sačuvala. Imala su svoju društvenu zastavu, kojom su stupala u procesijama. Članovi obavljali su pobožnost spram Bož. Srca. Neka su društva s vremenom nabavila ne samo društvenu zastavu Srca Isusova, već i sabirali milodare da nabave kip Srca Isusova za župnu crkvu. Ženski svijet pomno je sačuvao svoj društveni znak, medalju Presv. Srca.

Na taj način širila se po sejima pobožnost Srca Isusova. Sada malo ne u svim tim mjestima na svečanu način slavi se blagdan Srca Isusova u petak: svečanom misom, procesijom i posvetom Bož. Srcu.

U ovim zadnjim misijama obnovila se revnost već opstojecih Društava Srca Isusova. Mnoga se umnožila brojem članova, a gdjegdje osnovala se nova Društva. U svakom mjestu rado se ponudila osoba, koja će biti povjerenikom Glasnika S. L. Štivo Glasnika još bolje će doprinijeti, da se što bolje širi i dublje upoznava pobožnost spram Bož. Srca.

Vrijedno je istaknuti, da su svuda župnici rado pristajali, da se uvede ili oživi »Društvo Srca Isusova« u njihovoj župi. Uvidaju da su ta društva organizovano Apostolstvo molitve, koje narod spremno i rado prihvata. Zgodno mi reče jedan župnik: »Bez kojeg takvog društva u župi nema života, a na misiji brzo se i zaboravi».

Narod rado regbi pohlepno prigrijuje sve što se odnosi na pobožnost spram Srca Isusova. Mila mu je zlatna krunica S. L., drage volje nabavljaju sliku Bož. Srca Isusova. Sa velikim zadovoljstvom sam opazio, da netom se osnjuje u župi bilo Vojska Sreća L. ili Djevojačko Društvo, ili jedno i drugo, odmah se pobudi živa želja u članovima, da nabave društvenu zastavu Srca Isusova, a s vremenom i kip.

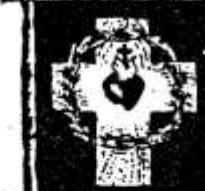
Pobožnost Bož. Srca Isusova daje života i pobude pojedinoj misiji, a osnovana društva u čest Srca Isusova služe da ostane trajan plod misija.

I ove posljednje misije dokazom su da je tamoznji narod i iza rata učuvao vjeru i ostao odan Crkvi. A u pobožnosti spram Bož. Srca nalazi utjeche i pomoći u ovim teškim vremenima.

S. Dragičević. D. L.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. L., rektor.
Urednik: M. Pavelić D. L. Tiskom Glasnika Srca Isusova: A. Alfirević D. L.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

G. 35.

1926.

Br. 11.

UZGOJ DOMACEGA SVECENSTVA U MISIJAMA.

Nakana Apostolstva molitve u studenom, blagoslovljena od sv. Oca.

U indijskom smo gradu Tutikorinu. U ulicama je njegovim danas živo komešanje. Odasvud grne narod prema željezničkoj postaji, a onđe ga se već naslagalo nepregledno mnoštvo, glava do glave. Sve je u svečanom ruhu, s licā sja neka neobična radost.

Što je to tako neobično uznemirilo mirni inače grad na jugu Prednje Indije, uz istočnu obalu morsku? Dolazi novi katolički biskup. — Dobro. Ali zašto jure prema postaji ne samo katolici, nego i inovjerci, pogani, pače i sami muslimani? Zato, jer je taj dostojanstvenik krvi njihove krvi, čovjek koji govori njihovim jezikom kao malo tko, koji hvata živom i topлом riječju za srce. Nadaleko je bio znan i ljubljen u Indiji Franjo Tiburcie Roš, iz kaste Barhata, žarki misijonar i župnik Tričinopoli-a. A istom rada, gdje postade biskupom u Tutikorinu!

Odjednom se ču zviždak, dosopti lokomotiva i ukažu se okičeni vagoni, a iz jednoga se od njih pomoli novi biskup s pratinjom. Biskup njihove krvi, prvi biskup Indijanac! Iz tisuće grudi zaori se klicanje i burno pozdravljanje, ruke zapljeskaše iskazujući radost srđaca; uz katolike se vesele sinu svoga naroda i pogani i muslimani. Bogat, odličan musliman, Šogul Hamid Marakayar, klanja se duboko pred biskupom i moli ga, neka mu iskaže čast i neka uđe u njegov automobil, da ga on poveze u grad.

Zar bi tako primili Indijanci biskupa, koji ne bi bio njihov, iz njihova naroda? Ni govora!

Što hoće Crkva?

Svakomu kraju, pa i misijskomu, nek bude njegovo svećenstvo! To je eto volja Crkve. To ona ponavlja na usta svojih vrhovnih poglavica, rimskih papa. U novija vremena naročito po Piju IX., Leonu XIII., Benediktu XV. A sadanji sv. Otac Pijo XI. piše ove godine u poslanici na upravitelje misija: »Mislite ponajprije, od kolike je koristi, da se u svakom narodu primaju u svećenike domaći sinovi. Bez toga će vaš rad biti nesamo nepotpun, nego ćete upravo zategnuti crkveno uredenje u tim stranama«.

Crkva to traži, jer je tako potrebno, da se može širiti evanđelje. Zašto su toliki krajevi u tmini, zašto ne sja u njima luč evandeoska? Zato, jer nemaju svoga domaćega svećenstva. «Domaći svećenik, koji je po svome rođenju, duhu, mišljenju i težnjama jedno sa svojim zemljacima, ima veliku moć nad njihovim dušama i može ih bolje predobiti za vjeru i utvrditi u njoj nego bi to mogao i najspasobniji svećenik tudinac». (Benedikt XV.).

Potrebno je to i stoga, da se u misijskim krajevima može uređiti Crkva. Najbolje i najjednostavnije uređenje crkveno jest ono, koje potječe od sv. Apostola. Kako su oni uredivali Crkvu u pojedinim narodima? Tako da su za njih odgajali svećenike i biskupe iz samih tih naroda, a nisu im postavljali za svećenike tudinaca. Svetе misije idu za tim, da se Crkva uredi kao negda, kod Grka i Rimljana, to jest, da svaki kraj ima za svoj narod i svoje vlastito svećenstvo.

Potrebno je ovo i zbog velike nestašice svećenstva u samoj Evropi, koja daje najveći dio misjonara. Pošto Evropa ne može da šalje toliko misjonara, to će, ne bude li u misijama domaćega svećenstva, očito stradati sv. vjera u tim stranama.

Zapreke.

Za misijske se krajeve hoće mnogo domaćih svećenika i to kreponih, svetih svećenika. No tomu smetaju mnoge zapreke. Evo glavnih.

Prva je novac. Toliki su troškovi s podizanjem sjemeništa i uzdržavanjem sjemeništaraca kroz mnogo godina nauke, dok ne postanu od njih svećenici. Gdje gde treba čak novčano podupirati i same njihove roditelje. Pa i to bi sve bilo kao ništa, kad bi barem većina od tih odabranih dječaka došla do svećeništva. Ali da, većina ih zapne, ne ustraje.

Druga je zapreka nauk. Djeca u misijskim stranama ne zaostaju za katoličkom djecom u Evropi, što se tiče duševnih sposobnosti, pače se mogu takmiti s njima. No eto nevolje: često im ne idu naše nauke. Gdje koji, inače sposoban za svetu službu, nije n. pr. mogao naučiti ni sama latinskog jezika. Koje čudo stoga, da toliki sposobni od Boga pozvani dječaci, postanu nestalni i ostave sveto zvanje.

K tomu dolaze n. pr. kod Indijaca one svađe pa mržnja između različnih narodnih razreda — kastā — što ih tako dijeli, da viša kasta ni ne gleda svećenika, ako je taj iz koje niže.

Te i mnoge druge poteškoće, smetaju, da se ne mogu od domaćeg ljudstva u misijama odgojiti brojni i sveti svećenici. Pored svega toga ne valja klonuti duhom, jer što je nemoguće kod ljudi, moguće je kod Boga. (Luka 8, 27). Već se ipak vide

Dobri počeci.

Već ima, hvala Bogu, na više mjesta u misijama domaćih sinnova, koji su župnici pa i biskupi. Do 1923. podigla su se u samim

misijskim krajevima 182 mala sjemeništa sa 7.393 dječaka, dok je u većim sjemeništima bilo 2.206 mladića, koji su se pripravljali za svećenički stalež. God. 1913. bilo je u svim misijskim krajevima 3114 njihovih domaćih svećenika, a god. 1923 je taj broj porastao na 4094.

Sve je to dakako malo, vrlo malo, kad pomislimo na one stotine i stotine milijuna, koji se još nalaze u crnoj noći jadnoga paganstva. Ali što da samo uzdišemo? Pomozimo i mi ovomu dobromu početku. Ako nismo do sada radili i molili za ovu stvar, počnimo sada, bit će to od naše strane dobar početak. Komu je Bog dao imetak, neka podupre misije novcem: na vrlo dobre kamate ulaže, koji tu ulaže. Tko nema toga, neka molii! Molimo, mnogo molimo, svaki dan molimo. — Božanski Gospodaru žetve, pošalji žeteoce na one daleke njive svoje, podigni onim siromašnim narodima izobilje domaćih svećenika! »Oče svjetlosti, od koga je svaki savršen dar, podaj svjetlo vjere onima, koji sjede u tminama i sjeni smrtnoj!«.

Milan Pavelić D. L.

IZ MISE ZA POKOJNE.

Divan Kralju strašne slave,
Koji daješ spas badave,
Spasi mene blag od strave.

Gle, za mene, добри Spase,
Uzeo si tijelo na se,
Smiluj mi se u te čase.

Ja sam uzrok tvomu trudu,
Za me pode u smrt hudu,
Nek ne bude to zaludu.

Višnji Suće, pravdo stroga,
Sagrešenja prošti mnoga
Prije dana osvetnog.

Uzdišući gledam nice,
Grijeh mi stidom žari lice,
Očisti me od krivice.

Nije vrijedna molitva mi,
Al ti dobar ne daj da mi
Budu stanom vječni plami.

U prah padam, Bože sveti,
Žarka molba k tebi leti:
Daj mi jednom sretno mrijeti.

U dan onaj teška cvila
Budit svijet će Božja sila,
Sudit će se čovjek krivi,
Ti mu prošti, Bože živi,

Isukrste blagi čuj,
Vjerne mrtve pomiluj! Amen.

SVETI STANISLAV KOSTKA.

»Još tako mlad, a velik svetac!« kliknuo je papa Urban VIII. o sv. Stanislavu, dok su suvremenici nazivali milog dječaka »serafinom, koji se spustio na zemlju«.

Umro je ne navršivši ni 18 godina; umro 1568. — istoga ljeta, kad se je rodio ljiljan kastiljonski, sv. Alojzije, koji pode njegovim stopama. Silvestrovo, posljedni dan u godina 1726., približi još više ta dva druga po odličnom rodu, junačkoj kreposti i redovništву: papa Benedikt XIII. ovjenča Alojzija i Stanislava svetačkom krunom.

Nježan ko proljetni cvijet — tko bi pomislio, da se u njemu krije tolika jakost volje! I odgojitelj i brat vuku ga u Beču od molitve i pobožnosti k svjetskim zabavama, ali im se on junački opire. »Ne za svijet, za veće sam stvari rodene!« To je on upisao sebi duboko u dušu i ništa ga od tog ne odvrati: ni poruge drugova, ni okrutna zlostavljanja brata raskošnika.

Ugrabi priliku i umače iz protestanske kuće i od brata ko mlađi pići iz krletke u zlatnu slobodu. U prosjačkom odijelu, proseći koricu kruha, bježi sin poljskoga velikaša na užas svomu ocu.

Brižno zaštićivan od blažene Djevice, dvaput pričešćen od anđela, postizava svoj cilj: iza tromjesečnog puta iz Dillingena, prevalivši pješice 1200 milja i podnesavši bezbroj teškoća, eto ga napokon u vječnom gradu.

Svetac je slao sveca k svecu: sv. Petar Kanizij Stanislava k sv. Franji Borgiji, tadašnjemu vrhovnom poglavaru Družbe Isusove. S kakovom je negdje svetom ljubavlju počinuo pogled negdašnjeg španjolskoga granda, vojvode i potkralja na poljskom kneževiću, koji je sav sjao od radosti zbog postignuta cilja i sav odisao mladošću i nedužnom djetinjom dušom!

Mjesto željnih njegovih, kuća novaka Isusovačkih, divno zamirisa od ovog andeoskog cvijeta. Taj se miris ne izgubi sve do danas, on se pače razli odanle s velikom silom po svem širokom svijetu, kad andeo iza kratka boravka od 10 mjeseci odleti iz toga blagoslovljenočnog zatišja u nebesa. Zaželje vidjeti slavu Majke nebeske na dan Njezina uznesenja, napisa Joj s djetinjom bezazlenošću pismo, u kojem je moli za to, i Majka dode u zoru toga svetoga dana da s najnežnijim osmijehom privine milu djetinju Stankovu dušu na svoje grudi i ponese je k Isusu.

Sav katolički svijet upire ove godine oči u Alojzija i Stanislava: Italija ipak ističe više svoga kastiljonskog labuda, Poljska naravski svog čarobnoga goluba. Bratskom se poljskom narodu pridružujemo i mi Hrvati, pa ćemo proslavivši skromnije sv. Alojzija gledati da to više proslavimo na 13. studenoga dan sv. Stanka.

DVA KRISTOVA VITEZA,

Sv. Alojzije i sv. Stanko — malena knjižica, ali bez ustručavanja tvrdimo, ide među najljepše, što ih imamo u hrvatskoj pobožnoj književnosti. Načinjena je prema engleskom izvorniku o. Martindala, a to je jedan od prvih katoličkih pisaca, koji danas živi. Preporučujemo živo u mjesecu Sv. Stanislava osobito obrazovaniju mladeži hrvatskoj. Stoji samo 5 d., uvezana 8 d. Narudžbe prima: Uprava Glasnika, Zagreb I. pp. 147.

Pisma o sv. Stanislavu.

Zdravo sveti Stanislave,
Miljeniče rajske slave,
Koj odbaci ovog svita
Tašta dobra vremenita!
Pa od malog doba svoga
Poče ljubit štovat Boga
I nebesku cesaricu
Slavnju Majku i Divicu.
Njoj prikaza svoje žice,
Divičanstva svoga cviče,
Baš u crkvi prid oltarom
Gorućega srca žarom.
Majku Božju on poštiva,
Iz sveg srca Nju zaziva
I Barbaru plemenitu,
Što se štuje po svem svitu,
Da mu budu u pomoći,
Da ostane u čistoći,
Sveg života da ga brane,
U zlo koje da ne pane.
On Isusa najvolio,
Isus Njega zavolio:
U naručje njemu pau
Poljubac mu slatki dae

U Otajstvu Oltarskomu
Klanjao se Bogu svomu.
Cilom dušom želio je
Primit, Bože, tilo Tvoje.
I andeo s neba sinu
Noseć svetu popudbinu,
Svetim Tilom nahrani ga.
Na put dalek pokriji ga
Ide mladić sve do Rima,
Gđi nauke učit ima,
I tu stupi još u novu
Časnu »Družbu Isusovu«.
Malo vrime tu bijaše
Svakom mio postajaše,
Al najviše Božju svomu
Stvoritelju nebeskomu,
Koji Njega milo zove
Iz doline suzne ove,
Da ostavi na tom svitu
Usku stazu trnovitu,
Kad mu skrajno vrime dode,
Da sa ovog svita pode,
Ime Isus on zaziva,
K sebi Njega Bog poziva:
Hodi slugo izabrani,
Kod mene se ti nastani,
Da uživaš slavu Raja,
Kojoj ne će biti kraja!
Baš na Gospe svetkovinu
Duša mu se u raj vinu
Gdino Boga gledat ima
Skupa s Božjim andelima.
Oj Mladiću poštovani,
Našu mladež čuvaj, brani,
Da u zloće ne upane
Nego virna da ostane
Nebeskomu Stvoritelju
Našem dragom Spasitelju
Za koga si sav disao,
Dok si zemljom putovao.
Sveto Trojstvo Tebi bila
Vična slava čast i dika,
Blaženstvo nam zadobila,
Molba Tvoga miljenika! Amen.

Ivo Čakalić.

POLJSKOMU ORLIĆU.

Dječače vedri cvjetnih rumen - lica,
 Hitar i živ ko lane kakvo mладо,
 Čio i krepak kano da si negdje
 Ko David pastir lavića nadvlađo!

Otac je mržnje bratu ti okivo
 Srce u crnu okrutnu tvrdoču, ·
 Srtahu na te, al ko bor si stao,
 Od lava jaču svladao si zloču.

Nedužnost mila ko miris jasmina
 Iz proljetnog ti cijelog bića bije,
 Oči ti mlade, pune lijepe duše,
 Cvjetaju kano tamne ruže dvije.

Svijet zborio je — ko što on već znade — :
 — Taj stvoren je da uživa miline:
 Pa čemu glavu odvraća od cvijeća,
 I čemu gleda gore u visine?

A ti si gledo put blaženih strana,
 Gdje plamte sunca drukčijega sjaja,
 Gdje blista Majka nježnija od krina,
 Riječi su njene glazba Božjeg raja.

Gledo si gore: Isus onamo je,
 Bog mali, sličan milosrdnom danku;
 Grlio on te, on ti cijelov dao,
 S cijelovom srce odnio je Stanku.

Djetešcu Bogu s nježnik grudi malih
 Srce je tvoje pjevajući tuklo;
 Na zemlji tuđin, umiruć od želja,
 Poletio si, kud te ono vuklo.

Orliću poljski, Marijino dijete,
 Premalen za te svijet bijaše cio,
 Hostijom hranjen iz andelske ruke
 Za veće stvari ti si roden bio.

Moli za srca Hrvatske nam mlade,
 Nek budu veća od ovoga svijeta,
 Da Ljubav vječna grije ih i k sebi
 Privuče poput čarobnog magneta.

Milan Pavelić D. I.

SVETI STANISLAV.*)

drama u 3 čina

S poljskoga preveo Andrija Glavaš D. L.

L I C A :

STANISLAV KOSTKA.	STARAC, prosjak
PAVAO, njegov stariji brat	KIMBERKER, senator, Nijemac u
IVAN KOSTKA, njihov otac, kaste-	čijoj su kući u Beču Kostke stanovali.
lan zakočimski	PLEMIČ, poslanik vojvode Plockoga
BIELINSKI, njihov uzgojitelj	SLUGA, sober Stanislavljev.

Zbiva se oko g. 1568. I. čin u Beču u Stanislavljevoj sobi; II. čin na putu u Augsburg; III. čin u Rostkovu, u kastelanovu vrtu.

I. ČIN

Soba Stanislavljeva. Dvoja vrata. U sobi stol, a uza nj klecalo i stolac. Na stolu knjige i pisači pribor. Na zidu svete slike. Može se još postaviti ormari, pult, na pultu svijeća, sat itd.

Stanislav kleči kod stola, moli se i piše. Odjeven je u neki viteški kaputić, bez pojasa. Kaputić gotovo do koljena, zatim duge čarape i cipele. Kosa crna i bujna, ali ne preduga. Lice rumeno.

Unilazi Bielin. Obučen u dugu tuniku sa poširokinjom rukavima. Ima male brkove i bradu; ima mu oko 30 godina.

1. PRIZOR

Bielski: Vi opet nešto drugo radite g. Stanislave, a ne ono što vam je naređenol

Stanislav: (ustane i prignuvši malo glavu odgovara) Pišem, što ste mi zadali.

Biel: Što? Zar klečeći!

Stan.: Ovako mi je lakše pisati.

*) Htjelo se, da na 13. stud. dan sv. Stanislava Kostke, katolički zavodi i škole daju kakav dramski komad o svecu. Stoga odštampasmo ovu eva igru za Glasnik i razglasimo štampane arke na više mjesta, gdje bi to moglo trebatи. Nagće list donijeti čitav komad u ovom i budućem broju. Kako će se predstave sv. Stanku češće davati i u g. 1927., mislimo, da će ovo dobro doći i za buduću godinu. Ufamo se, da nam naši čitatelji ne će zamjeriti, što će ova stvar zapremiti dobar dio 11 i 12. broja. Radi se o proslavi mladenačkog sveca i katoličkoj hrvatskoj mlađeziji, koja će, stalni smo, imati veliku korist i veselje i od čitanja ovog komada, pogotovo od njegova predstavljanja. Ur.

Biel.: Dosta za danas! Spremite se sada, da idemo u grofov u palaču na zabavu.

Stan.: Molim g. uzgojitelju, ne silite me na to, jer vas tu ne mogu slušati.

Biel.: Ali danas je čitava kuća pozvana, pa ni vi ne smijete izostati. Pomislite da će ondje biti sinovi najuglednijih poljskih velikaša, pa Nijemci i Madžari.

Stan.: Ali to su sami krivovjerci, luterani, kalvinci i bezbošci.

Biel.: Što? Kanite li vi gosp. kastelanoviču, tom svojom pobožnošću mene dražiti? Što mislite, da ja kao vaš uzgojitelj i dvorski učitelj ne razumijem, što se slaže s našom rimokatoličkom vjerom i što joj se protivi. Vi ipak u školi sjedite na istim klupama sa krivovjercima, pa mislim, da biste se mogli s njima i gostiti.

Stan.: Znam ja dobro, kakve su to zabave, a vi mislim, znadete još bolje, jer se tamo prečesto gostite. Nijedna svećanstvo ne prolazi bez grijeha, sve se upravo besramno svruje u pijanstvu. A to je grijeh!

Biel.: Pa vi, gospodine Stanislave, ne gledajte na tude grijehe, ako ste već tako svet. Napokon — zlata se rđa ne hvata.

Stan.: Nisam zlato već bijednik kao i svi ljudi. A čovjek, koji ide u blato, zaprljat će se. Zar želite gosp. uzgojitelju, da okaljam dušu i da tako postanem sličan davlu? O nikad, nikad! Stoga radije ostajem ovdje. Za nešto više sam stvoren! Smilujte mi se dakle i nemojte me dalje mučiti; ne silite me da idem na zabave.

Andeo pričešće sv. Stanislava u bolesti.

Biel.: Ali čujte gospodine Stanislave, opametite se već jednom. Mi smo gostima već obećali, da ćemo i vas dovesti na zabavu. — Toliko puta niste htjeli ići! Vi tim osuđujete i mene, a osobito gosp. brata, kao da mi činimo što nedopušteno.

Stan.: O ne gospodine! Budite uvjereni, da nikoga ne osuđujem, ja samo žalim one, koji ne vide... Ja Pavla pače osobito ljubim...

Biel.: Ako ga ljubite, tad hajdete, jer on to želi i hoće.

Stan.: Ali ja čutim u svojoj duši drugi zakon, zakon Božji, nemu ću se uvijek više pokoravati nego ljudima.

Biel.: Bilo što mu drago, savjetujem vas g. Stanislave, da odmah podete, jer ćete inače jako rasrditi g. brata. Znate, što vas tad čeka.

Stan.: Razumijem vas g. odgojitelju, znam što me čeka, ali ja sam se na to već privikao. Dapače, ja želim što više trpjeti, jer ovdje i onako nema dosta križeva, pa će podnositi barem to Bogu za ljubav.

Biel.: Ta je vaša tvrdoglavost doista nepojmljiva, vi ste na oko tako pobožan i ponizan, ali ste odveć tvrdokoran. Takvim pretvaranjem dovodite ljudе do bjesnila.

Stan.: U svemu će vas slušati, ali u tom ne mođu nikako.

Biel.: Slušajte i spremajte se odmah!

Stan.: (Ide Bielinskomu u susret s velikim počasenjem). Ja vas g. odgojitelju u velike cijenim i štujem, tako da sam od ljubavi prema vama pripravan sve učiniti. Vjerujte mi ako zatreba, hodat će i po žeravici, bacit će se u vodu i najteže će poslove prihvatići, ako vi to želite za svoje dobro. No toga ne dočekaste, da bih ja išta učinio, čime bih uvrijedio svoga najboljega uzgojitelja Gospodina Isusa Krista. Vi ovdje zastupate moga g. oca i gđu majku, ali je moju dušu uzela već moja nebeska Majka u svoju baštinu. Njoj će ja biti do smrti vjeran...

Biel.: Samo mi je čudno g. Stanislave, da vi uvijek imate nekakve poslove sa nebom. Okanite se već jednom toga, ta to su utvare, to su gole priče!

Stan.: (Zivlje i otvorenije ali tiše). Ah gospodine, to nijesu priče. Kao što sada gledam vas licem u lice, tako sam nedavno gledao nebesnike, koji me posjetiše. Zar se ne sjećate više onoga dana, kad ste za vrijeme moje bolesti bdjeli ovdje uz moj krevet, i kad je gazda zabranio, da mi donesu svetu popudbinu. Tada su mi andeli nebeski u pratinji slike Barbare donijeli svetu pričest (Bielinski sluša ganut). A tko potom dode? O Bože! Ne znam, smijem li to spominjati?

Biel.: Ne bojte se g. Stanislave, samo nastavite.

Stan.: Ah presveta Djevica Marija posjeti me tada sa Djetičcem Isusom i naloži mi da ostavim svijet... Od toga dana izgara duša moja od želje za nebeskim visinama.

Biel.: Kakve vi čudesne stvari danas pričate! Ne sumnjam o istinitosti vaših riječi. Ali ipak mislim...

2. PRIZOR

Pavao: (Stoji na vratima obučen u skupocjeni kaftan koji mu dopire do koljena, rukavi su mu nabrani, šarenim rubovima isprugani. Preko leda je prebacio bundu, opasao sablju; na glavi mu šiljasta krznena kapa.) Kakvi su to tihi razgovori? Već je vrijeme, da idemo! (Ude, govori zapovijedajući i često popravlja odijelo i bujnu kosu). Kočija već čeka! (Prema Stanislavu). A ti ne zaboravi pojmeti kesu s novcem, jer se poslužnici moraju dobro darivati dukatima. Neka znadu, što su poljski kastelani!

Stan.: Pavle, molim te uzmi moju kesu, pa isplati mjesto mene služinčad.

Pavao: Neka gospodičić izvoli sam platiti!

Stan.: Ja ne mogu onamo.

Pavao: (Ljutito) Sta?! Zar uvijek ista pjesma!? (Bielinskomu) Zar ste ga ovako oduševili za današnju svečanost?! Vi se još upuštate s njim u razgovor?! A gdje vam je odgojiteljski ugled i odlučnost? Jamačno je već i vas zapleo u svoje mreže!

Biel.: Presvjetli kastelanoviću, kako možete tako šta govoriti kad dobro znate da ja ne volim djetinjaste pobožnosti? Ja sam zato već prestar. Slušao sam doduše rado sve, što je gospodin Stanislav govorio, ali još nijesam s umu sašao, da u tome idem za njim. Ja sam uz vaše gospodstvo.

Pavao: Tad ču vam ja pokazati kako valja postupati s ovim ovdje. (Pograbi Stanka i rine ga k vratima). Da si se s mjesta spremio! Odmah na se salonsko odijelo! Jedan dva!

Stan.: Brate dragi, ublaži svoj gnjev! Zaludu se ljutiš, ja sam za više stvari stvoren, kao i svi mi, pa želim samo za njih živjeti.

Pavao: Tako i treba! Ti znaš, tko si, pa živi, kako ti se pristojil Pljuni na tu svetačku usahlu pobožnost, kao što sam to ja već učinio.

Stan.: O ne! Nikad takova šta, jer je samo onaj pravi vitez i plemić, koji vjerno Bogu služi.

Pavao: Sta?! Dakle mi služimo vragu?!

Stan.: Savjest svakome jasno govorи. Ah dragi moj brate, čuvaj svoju dušu za Onoga, koji ti ju je darovao, jer je ovaj život vrlo kratak. Zaklinjem te, ne kaljav se opakim životom... Imaj samilosti barem sa samim sobom!

Pavao: Što?! Ti ćeš meni grigovarati radi moga života? (Skoči k Stanislavu i udari ga). Tko si ti? Zutokljuni ptiču! Samo Bogu dane kradeš i sramotiš kuću slavnih Kostka! Živi, kako se dolikuje našo velikaškoj obitelji!

Biel.: Gospodine Stanislave! Zar vam nijesam rekao, da će se gosp. brat razgnjevit? — (Stanko se pomakne za stol).

Pavao: (Pograbi klecalo i lupa s njim o zemlju). Farizeju! Smrvit ču ja sve ove tvoje crkvene igračke! (Baca sa stola knjige. Bielinski se uklanja na stranu. Stanislav se sagne, da podigne knjige, uto ga Pavao zgrabi za ovratnik). Da si se odmah spremio na put! Da si mi obukao najljepše odijelo! Brzo! Jedan dva! (Tura Stanislava na pobočna vrata, obojica izadu. Cuje se još glas Pavla i Stanislava).

Stan.: Dragi moj brate. Uzalud ti sve, jer ja ne idem na zabavu!

Pavao: Pa dobro! Ja ču ti je ovdje pripraviti. Pamtit ćeš je sav život.

Biel.: Bojim se, g. Pavao će prijeći mjeru (Ode istim pravcem).

3. PRIZOR

Sluga: (Skoči na vrata kroz koja su Stanislav i Pavao izašli. Uzrujan je i smeten). Grozno! Da nas Bog sačuva! Sta da radim? Ovako brat sa bratom ne postupa. Da nas Bog sačuva! Kad sam počeo braniti gosp. Stanislava dohvatio je i mene, tako da mi se gotovo smrklo pred očima! Da nas Bog sačuva! I još mi se stao

sabljom groziti! (Prisluškuje) Uh! Evo ih već se vraćaju. Moram ih se ukloniti, da ne bih još morao svijati ove stare kosti, ako ih bude ovaj mladi gospodin pokušao ravnati. (Zakloni se).

Pavao: (Uniže i grozničavo oblači bundu) Žurite se, gospodgojitelju, jer je vrijeme da idemo. (Bielinski, unišavši iza P. pomaže mu obući bundu. Zatim se na vratima pojavi Stanislav).

Stan.: (Mirno drhtavim glasom). Zapamti dragi brate, ier ti možda zadnji put govorim. Ovakvim postupanjem siliš me, da os.3. im ovu kuću i tvoje društvo.

Pavao: Kamo sreće, da si već otišao! Hajde kuda hoćeš. Možeš se i objesiti. Barem mi ne ćeš prkositi svojom himbom.

Stan.: Dakle dopuštaš, da idem? (Zase) O hvala ti Majko!

Pavao: Dapače želim, i gledaj, da te više ne vidim! Što prije, to bolje! (Odlazi za Bielinskim).

Stan.: S Bogom brate! Dragi Bog neka te čuva...! A sadu na put! O hvala ti, moji Isuse hvala Tebi, majko Marijo! Vi ste mi dali, da ovako govorim. A nadam se da će me vaš sveti blagoslov svuda pratiti. (Počinje se brzo spremati, traži pojas).

4. PRIZOR

Sluga: (Unilazi iz pobočne sobe). O ubogi gospodine Stanislave, kako mi je žao vas siromaha! Recite što hoćete, gospodao je opak čovjek! Da nas Bog sačuva! Tko je ikada u svome životu vidio, da brat brata onako tuče?! A kad sam vas htio braniti, bome sam i ja osjetio.

Stan.: Što kažeš, dragi prijatelju?! Zar je Pavao i tebe tukao? I ti si za mene nevrjedna trpio!

Sluga: Pa nije bilo baš tako zlo. Više sam se preplašio onoga mača kojim mi se je gospodin Pavao prijetio. Da nas Bog sačuva!

Stan.: Ja sam tomu kriv, da je bio tako uzrujan.

Sluga: Sve će to već presvijetlj gospodin kastelan prosuditi. Sve ču ja njemu nabrojiti, kada se vratimo iz Poljske.

Stan.: Ne, mislim, da to ne će biti potrebno. (Donosi bundu iz bližnje sobe).

Sluga: To se g. Stanislav nekamo spremi? Možda ćete na onu zabavu?

Zaštitnici mladeži: Sv. Alojzije, Stanislav i Ivan Berhmans, pred Bl. Djevicom.

Stan.: Da na zabavu, na pravu svečanost.

Sluga: [Začuđen]. Ipak se g. Stanislav dao nagovoriti! Hvala Bogu, sada će biti kraj mukama. O kako će se gosp. Pavao razveseliti, kad vas vidi! (Pomaže mu se spremati, čisti mu odijelo i privjezuje čizme).

Stan.: Mislim, da će se veoma veseliti.

Sluga: Hoću li reći, presvjetli gospodine, da osedlaju konja ili da zapregnu kočiju?

Stan.: Nije potrebno! Hvala. Ja radije idem pješke. Kao na krilima poletjet ču, kamo mi duša već davno žudi.

Sluga: Želite li možda drugi kaftan? Taj je odviše jednostavan za svečane zmode.

Stan.: Hvala. Tamo ću dobiti dragocjeniji od ovih naših.

Sluga: Aaa?! Zar će vam tamo dati novo odijelo?

Stan.: I to sjajno, u kakovom hodaju samo vitezovi Veličanstva. Opasat ću se boljim i ljepšim pasom i dragocjenijim mačem, nego su ovi naši.

Sluga: Uzmite, g. Stanislave, i mene sa sobom! Ja ću vas voditi i posluživati na putu.

Stan.: Hvala, dragi, mene će pratiti andeli (Uzima štap i kapu).

Sluga: E šta ćeš del! Znam, da nijesam dostojan da vas pratim, ali vjerujte mi, da bih ja to vrlo rado učinio.

Stan.: Zbogom, moji prijatelju. Za nagradu, što si me tako vjerno posluživao i što si došao prepatio radi mene, primi ovaj maleni dar, jer više nemam. (Pruži mu kesu).

Sluga: (Poljubi ga u ruku). O, to je odviše! Bog vam stostruko naplatio!

Stan.: Ostanite zbogom! (Ode).

Sluga: Bog vam dragi bio na pomoći! Putujte sretno g. Stanislave! Ama baš čudne i nagle promjene! Prije su ga tukli i mlatali i ne htjedeći, a sada odjedno kreće tako veselo i još pješke! Još se i danas dogadaju čudesna. (Ogledava kesu). Kako je Stanislav dobar; darežljiv gospodin, dobar ko kruh! Toliko novaca ja ni cijele godine ne zasluzim. Bog mu platio! No gle sad je red ovdje pospremiti. (Počinje uređivati sobu).

Zastor pada.

II ČIN.

(Humak pokraj puta i na njem sjedi starac prosjak. Podbratkom se odupire o štap, u ruci mu krunica, o boku torba. Pozadina je šikarje, a dalje šuma. Starac moli i upire nepomično pogled u jednu točku).

1. PRIZOR

Starac: Kao da je od kamena isklesan! Ne miče se nikako, a ipak živi jer uspravno kleći... To je zaista čudnovato! Malo preda

tim je trčao, kao da ga netko progoni, ali netom spazi onaj križ, što ga je naš g. grof. uz put postavio, odmah pokleknu pa još i sada nepomično kleći. Vanjština mu je kao u nebeskog anđela!.. Mora da je vrlo pobožan mladić. Koliko vidim obučen je u viteško odijelo. (Diže ruke i govori). O ugodične Božji, koji tako pobožno moliš, dao Bog, da takav i ostaneš cijeli svoj život! Jamačno je čuo moj glas? Hej, mladi gospodine, kuda vas Bog vodi?

Glas Stan. (Iza kulisa) U nebo, u lijepi raj!

Starac: Ah svi onamo putujemo, ali put dalek kroz ovaj bijedni život, pa nam valja i tijelo krijepliti.

Glas Stan.: Nemam čim gospodine.

Starac: Pa imam ja. Dodite amo. Nijesam doduše gospodin, već prosjak, i ako vam se ne gadi iz moje staračke i prosjačke ruke primiti komad kruha, bit će mi vrlo drago. Rado ga dijelim s vama.

2. PRIZOR

Stan.: O ne, dragi prijatelju, ne gadi mi se, dapače mi je milostinja od Isusova siromaha vrlo mila. Ali ja sada nijesam gladan, već mi se žuri.

Starac: A putujete li mladi gospodine daleko?

Stan.: Najprije u Augsburg, a potom možda u Rim.

Starac: U Rim! Ta to je iza stotinu gora i voda!

Stan.: Znam.

Starac: Pa vi putujete sami?

Stan.: Bog će se dragi već za mene pobrinuti, pratit će me njegovi andeli.

Starac: Da, mili moj gospodine, tako je. Ali zašto bježite, kao da vas tko progoni?

Stan.: Mislim, da brat ide za mnom u potjeru, hoće Andeo pričajuje sv. Stanislava ra putu, da me uhvati. A progoni me i svijet, jer sam obećao, da ću služiti samo Bogu, a ne svijetu. Ali najviše me progoni dragi Bog.

Starac: Što vi to, moj prijatelju?! Da pred Bogom bježite? Je li to moguće?

Stan.: Jest! On mi je zapovijedio, da brzo idem, a moja je najveća želja, da mu služim u redu, u tihom samostanu.

Starac: U redu? Pa zašto baš hoćete u Rim? Zar nema i kod nas dosta samostana?

Stan.: Ovdje me nitko ne bi htio primiti u red, jer mi otac ne bi toga dopustio, a u Rim ne dosije njegova moć.

Starac: Vi dakle radite protiv očeve volje. Vjerujte, nije dobro! Najprije treba slušati oca!

Stan.: Svakako! Ali, recite zar ne valja slušati i presvetu Djevicu Mariju?

Starac: O i kako!

Stan.: A ona mi je sama naložila da idem u samostan. Ponajprije moram dakle Nju slušati. Ništa me više ne će zadržati u svijetu, pa stajalo me i života.

Starac: Zar se ne bojite razbojnika?

Stan.: Zašto, da se bojim? Bogat nijesam, a ovo malo odijela, što je na meni, htio bih ostaviti vama. Molim vas stoga lijepo, da zamijenimo bluze, oglače i kape. (Skida bluzu i pruža starcu).

Starac: Sve je to lijepo, mladi gospodine, ali meni siromahu ne dolikuje, da hodam u takvom odijelu.

Stan.: Molim vas lijepo, učinite mi tu ljubav. Bog će vas za to nagraditi. Ako se već ne ćete s njim služiti, možete ga skupo prodati. Ja evo ostavljam svijet i sad mi pristaje tek prosjačko odijelo.

Starac: Neka bude kako vi hoćete. Možda će za vas tako biti bolje, da vas tko ne napadne putem. (Skinje svoju i obuće Stanislavljenu bluzu). Postadoh eto neočekivano gospodinom, pa vam evo pružam prvu milostinju. Primitate ovaj komadić hljeba.

Stan.: Bog vam naplatio! Blagovat ču putem, jer sada treba da se žurim.

Starac: Pričekajte još malko. Tako je ugodno razgovarati se s vama. Ja sam starac i ne brinem se za ovaj svijet. Vidio sam mnogo ljudi u svome životu, ali vama slična još ne vidjeh. Odakle ste, ako smijem pitati?

Stan.: Iz Poljske!

Starac: Oho! Iz Poljske! To je dobar i bogobojazan narod, pa zato i tuče tolikom silom Turke i Tatare. Jamačno je vaš gosp. etac vitez poljski.

Stan.: Jest vitez, kastelan.

Starac: A zar vi ne želite biti vitezom? Ta to je prekrasno zanimanje. Vi možete tim puno dobro učiniti i za Boga i za ljude.

Stan.: Ja svakako želim postati vitezom, ali vitezom Božnjim. Od vas sam već dobio štit i kacigu, a moje oružje bit će sveta krunica.

Starac: To je doista najbolje i najsigurnije. Samo se čudim, da ste vi ovo oružje sebi odabrali u svojim mladim danima. Obično tako čine već starci, koji u životu počinje dosta zla pa se okreću kad vide, da im je smrt za vratom. A i takovi su dosta rijetki. Nije li vam ipak žao vaše majke i domovine?

Stan.: Moja je majka Presveta Djevica Marija, andeli i ostali nebesnici, oni su moja domovina, a moj kralj jest Gospodin Isus Krist.

Starac: Ali on je vrlo strogi sudac, neizmjerno veličanstvo, Bog.

Stan.: Ali je još više umiljato Djetešće. Takav je počivao u krilu naše nebeske Majke i ona ga je položila na moju postelju. Ah prijatelju, da znate, kako je Isus dobar i lijep. (Sve se više znanosi).

Starac: Što? Vi ste vidjeli Gospodina našega Isusa?

Stan.: Ah da! Nebeska Majka dala ga je meni u naručje, da ga milujem. I on mi naredi tada, da idem — ah! Ja moram ići brzo k Njemu. Možda će ga još danas sresti na putu.

Starac: Ostani još barem koji časak kod mene!

Stan.: Nijesam još ništa okusio, pa se nadam, da će još moći primiti Gospodina.

Starac: Možda još čekate na sv. pričest? Nigdje ovud ne ćete naći katoličke crkve, već samo krivotvierske. Ima doduše jednu milju odavle, ali sada nije sigurno g. župnik kod kuće.

Stan.: Nadam se, da će mi andeli donijeti Isusa, (pristupi k starcu i potiho mu govori) kao što su to već jučer učinili.

Starac: Ha! Pa vi više nijeste od ovoga svijeta, kad drugujete s andelima!

Stan.: O ne! Ja sam još siromašni zemaljski putnik, ali kad bih imao krila, poletio bih namah u lijepi raj, za kojim mi srce toliko čezne. Ali poletjet će možda već zakratko u svoju pravu domovinu.

Starac: Vi već odilazite?

Stan.: Da zbogom, dragi prijatelju. [Odlazi].

Starac: Bog te blagoslovio i vodio na tvom putu, mili mladiću! To je doista čudnovato. Pričinja mi se gotovo sve kao san. Kao da sam bio u svijetu i video puno čarobnih priča. Duh Gospodnjeg govorio na njegova usta tako blago, milo. Duh Gospodnjeg mu je gledao iz nevinih očiju, a lice mu se ražarilo, kao prekrasni mirisni cvijet. Moje se staracko srce, okaljano grijesima, upravo uznijelo k nebnu, dok je govorio, Gospode! Pošalji nam takovih andela na svijet i opet će porasti naša polomljena krlja. Duša će opet nadvladati tijelo i zamilovati Tebe, premlili naš Kralju i Bože! (Gleda na stranu). Opet novi putnik. Silazi s kola i ide prema meni. Mora da je veoma ugledna osoba, jer u takovom odijelu hodaju samo carski senatori u prijestolnom gradu.

(Svršit će se).

NOVO IZVORNO DJELO POBOŽNE KNJIŽEVNOSTI.

Matija Kulunčić D. L »Život i nauka Isusa Krista iz četiri sv. Ev. u razmatranjima«. Doskora će biti doštampan prvi svezak ovoga velikoga djela, što ga vlč. o. Kulunčić izrađuje već mnogo godina. Stručnjaci se izjavljuju o evim razmatranjima najpohvalnije. Nema u njima suvišnih riječi, svuda je sv. Evandjeљe tumačeno jezgrovito, jedro, sažeto, i to ne prema sadašnjim tumačima, već prema sv. Očima. Pisac se je obazirao na sve potrebe duhovnoga života. Djelo ima na kraju razmatranja za 8 dana i za jedan dan mjesecne obnove. Donosi svake subote razmatranje o Majci Božjoj, 10-15 razm. o sv. Josipu, oko 10 o Presv. Srcu napose. Knjiga je prikladna nesamo za svećenike, redovnike, redovnice, sjemeništa i katoličke zavode, u kojima se svaki dan barem nešto razmatra, nego i za sve kršćane. Daje im naime dragocijeno duh. Živo, iz kojeg će mnogo bolje upoznati Isusa i sve tajne vjere, nego iz koje mu drago druge knjige. Izvrsno dolazi napose propovijednicima, egzortatorima, misijonarima.

Ističe se ovo djelo još osobito tim, što podaje hrv. narodu prva izvorno sastavljena razmišljanja, sastavljena u našem duhu, za naše potrebe. Dosele smo u tom području imali naime samo prijevode ili preradbe. Prvi svezak izlazi u Leonovoj tiskari u Splitu. Uredništvo.

HODOČASCE HRVATSKE MUŠKE OMLADINE U RIM U PROSINCU 1926.

U vatikanskoj će bazilici sv. Otac Pijo XI. jedan od posljednjih dana u prosincu o. g. služiti svečanu sv. misu. Bit će to pobožni završetak svetkovine Krista Kralja, koju vrhovni glavar Crkve uzdiže pred oči svega svijeta u svetoj godini jubilejskoj.

No ne samo to. Proslavit će se tim ujedno spomen andeoskih zaštitnika mlađeži, sv. Alojzija i Stanka, koji su prije 200 god. u toj bazilici proglašeni svetima.

Sa svih strana svijeta, iz svih naroda, pohrlić će k toj slavi u vječni grad čete mladića katoličkih, pohrlić će mladi vitezovi Krista Kralja, koji odluciše, da budu ne polutani, već potpuni kršćani. Tu će svoju odluku utvrditi nad grobovima divnih uzora svojih, sv. Alojzija i sv. Stanka, ukrijepit će je kod one Stijene, na koju vijekovima uzalud jurišaju ohola vrata paklena.

I Hrvatska ne će faliti. Zanosnije no ikad putovat će zastupnici mlađe katoličke Hrvatske, da izmole pomoć od svojih svetih zaštitnika i dobiju posvetu od Oca kršćanstva za junačke borbe, što čekaju Kristove borce. Tom će prilikom položiti na grob sv. Alojzija album s potpisima mlađeži hrvatske.

Omladinci seljaci, obrtnici, srednjoškolci viših razreda, sveučilištarci, napose bogoslovci, koji ikako možete, stupite u redove ove smione čete, pohrlete u srce kršćanstva na grob mladenačkih svetaca! Kongregacije muške omladine, gledajte da pošaljete barem po jednoga od svojih članova, da vas zastupa u Rimu! U br. 12 Glasnika ćete potanje obavijesti o putovanju. Dotle svi, koji kanite poći, javljajte se na potpisano

Uredništvo Glasnika Srca Isusova
Zagreb I. p. 147.

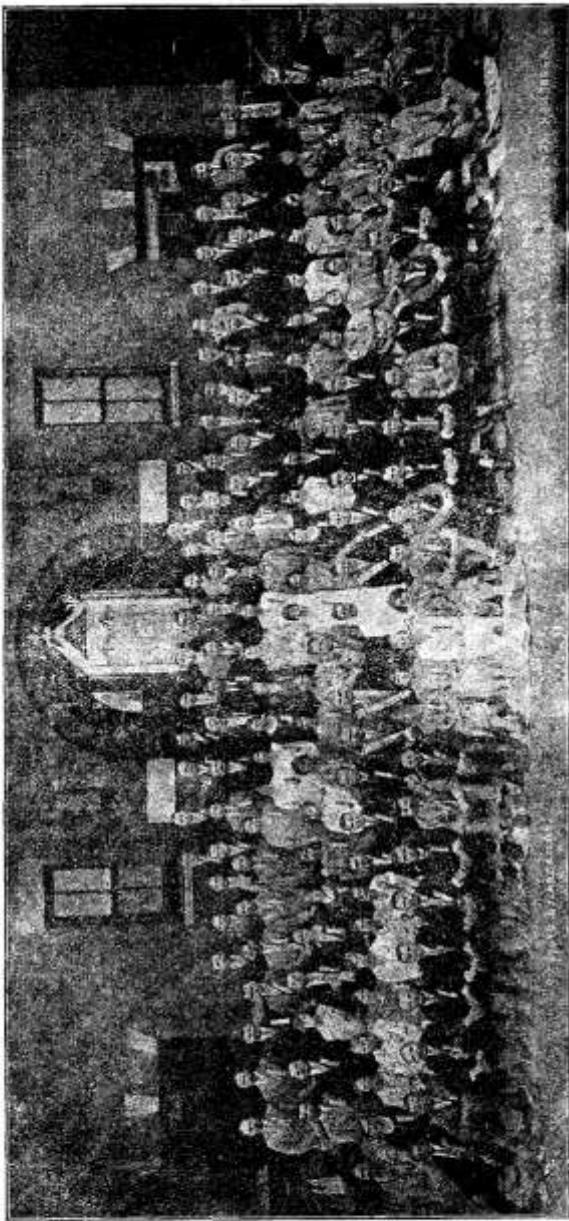
IZ HRVATSKOGA NARODNOG SVETIŠTA PRESV. SRCA ISUSOVA.

U lipnju dodosmo s povećim izvještajem, a sada nas evo tek s nekoliko stvaraca dok nam prostor u Glasniku i zgodan čas ne pomognu, da pobliže progovorimo o djelovanju, što stoji u najužoj vezi s ovim ognjištem molitve i rada.

Svetkovina Presv. Srca Isusova

proslavljenja je ove godine osobito svečano. Već u sam petak, 11. VI., punilo se svetište zagrebačkim vjernicima. Silno je mnoštvo prišlo k stolu Gospodnjem, a navečer je kod propovijedi bilo svijeta kao na najveći blagdan.

U nedjelju 13. VI. dolazio je narod iz bliže i dalje okolice zagrebačke, stizali su hodočasnici i iz udaljenih krajeva hrvatskih. Hodočasnici su ovaj put imali veliku polakšicu, jer je ministarstvo saobraćaja dopustilo, da se na ovo proštenje može doći u Zagreb za $\frac{1}{2}$ cijene. To je vrijedilo ljetos samo za zagrebačku direkciju že-

Uspomena s Euharističkoga kongresa u Čikagu.

Prekomursko potporno društvo »Sv. Križ« u Čikagu. Na sredini "ccv. Inocent Bojanis župnik u Čikagu, Josip Horvat, Prekomurac iz starog kraja i društveni odbornici.

ljeznica, no do godine će se, ako Bog da, ishoditi za sve hrv. krajeve.

Poјedini su krajevi dolazili u procesijama. Naročito se isticala brojem procesija veliko-goričkoga kotara, koja je došla posebnim vlastom. Vrlo lijepo su bile procesije iz Vrapča, Remeta, Šestina i Graňešine. Diralo je napose u srce ono pobožno pjevanje kod ulaska procesije u svetište. A i čio su se dan dizale tu pjesme u čast Presv. Srca. Poslije podne se razvila golema procesija od mnogo tisuća ljudi — veličanstven vijenac ljudskih srdaca savijen u slavu kraljevskom Srcu Krista vladara svijeta.

Za školskih praznika ostaviše Zagreb mnogi profesori, učiteljice, daci, pak se to opažalo i u svetištu kod redovitih pobožnosti. Ali se početkom školske godine opet crkva punila, osobito kod nedjeljnih propovijedi.

U svetištu je bila uto izložena nova

Slika bl. Marka Krizina od dra Kršnjavoga.

Uz oltar Majke Božje, prvi pobočni oltar na strani evanđelja, gledali su posjetnici svetišta kroz nekolika tjedna lijepu sliku blaž. mučenika. Župa krijevačka je tražila dostojuću sliku za svog blaženoga zupljana, i dr. Kršnjavi je to djelo izveo kako treba i poklonio ga tamošnjoj crkvi kao dar svoj i svoje gospode. Neka stručnaci ocjenjuju tu sliku kako im drago, jedno je sigurno: ona će na katolike ugodno djelovati, pred njom će se ruke sklapati i srce će moliti. Odlični starac umjetnik je sigurno za tim i išao, pak je to, hvala Bogu, potpuno i postigao. Vrlo dobro će biti, da se ta slika kod nas što više raširi. Naš Glasnik će je donijeti preštampalu iz male fotografije.

Lijepi dar.

Tko uđe u svetište Presv. Srca na velike svetkovine vidjet će rasprostr po podnožju oltara veliki čilim, nabavljen još prije rata. Kao što veliki dostojanstvenici imaju takve ukrase u svojim dvorana, tako treba pogotovo da se ukrasi mjesto, nad kojim se diže prijestolje Euharistijskoga Kralja. Taj se čilim bio već dugom upotrebom istrošio, no našle su se plemenite duše, koje su se same od sebe odlučile uzeti na sebe nemalenji trošak za popravak čilima. Vješte su ga ruke tako popravile kao da je nov. Velikodušnoj Marijinoj kongregaciji građanki najljepša hvala i cd Presv. Srca plaća na tom velikom daru.

Jubilejska procesija.

Na 10. listopada poslije podne došla je i u Svetište Srca Isusova velika procesija, koju se držalo za postignuće oprosta u ovoj svetoj godini. U njoj se nalazio i dugi niz Marijinih kongregacija, koje imaju svoje sjedište kod ovoga Svetišta. Redatelji u procesiji bili su članovi građanske i radničke Marijine kongregacije, koje se obadvije kupe uz ovu crkvu Presv. Srca. Kad je velika ta procesija, u kojoj je bilo 11 biskupa, skupljenih na svoj sastanak, ušla u večer u krasno rasvjetljeno Svetište, i kad je kod ulaska biskupa sav nazočni narod

iz sveg srca zapjevalo: »Do nebesa nek se ori...« dizala su se zanosom potresena srca puna molitve, ljubavi i zahvalnosti prema Srcu svoga Kralja obećavajući mu vječnu vjernost i odanost.

Svak će lako uvidjeti, da su troškovi za ovo Svetište vrlo veliki, jer ono nema stalnih dohodaka, već živi samo o milostinjama dobrih vjernika. K tome je došla obnova pročelja, pa nabava zvona, koja su i kako potrebna za ovako veliko svetište. Na žalost moramo priznati, da ovi veliki izdaci premda je već gotovo prošla godina dana od obnove i nabave, nisu jošte ni izdaleka podmireni. Zagrepčani su k tomu već toliko učinili za ovu stvar... No u famo se, da će ljubav Bož. Srca ganuti svoje štovatelje u vanjskim hrvatskim krajevima, napose one, koji hodočaste u ovo hrv. narodno Svetište, i oni će mu obilnije pomoći, da se oslobođi dugova.

SLIKE S EUHARISTIČKOOGA KONGRESA U CHICAGU (1926).

Vjera i znanost.

U srijedu 23. lipnja bio je dan mlađeži, koja se odgaja u katoličkim gimnazijama i sveučilištima, kojih ima veoma velik broj. Amerika je zemlji slobode. To nije tek pusta riječ, mrtav članak američkog ustava: to je život. I katolici su slobodni pa se oni svjesno služe ustavnom slobodom, da daju odgajati svoju djecu za svoje novce kako oni misle da je dobro, korisno i nužno — u katoličkom duhu. A to ih ni malo ne smeta, da budu dobri državljanini. Svakako ne zaostaju rodoljubljem ni za kim. Kako oni ljube svoju Ameriku!

Srijeda 23. lipnja podavala je na svečanoj misi u Stadiumu veličajnu sliku prosvjetnog rada Crkve: nepregledno more daka i učenica srednjih i visokih škola javno eto isповijeda svoje katoličko uvjerenje, javno i zanosno iskazuje počast Euharističkomu Spasitelju, kog su onih dana primali u svetoj pričesti.

Klanjanje Presvetom Otajstvu.

Euharistički kongres bio je zapravo jedna velika i svečana pobožnost od pet dana u čast Otajstvenom Isusu. U katedrali Svetoga Imena presvete je Otajstvo bilo izloženo danju i noću. Poput rijeke grnuo je amo bogoljuban narod od zore do blizu ponoći, da dade čast Euharističkom kralju i da zadobije potpuni oprost — uz obične uvjete i uz pohod još dviju crkvi. Kolika je bila navala vjernika, može se prosuditi po tome, što je za ona četiri dana pohodilo katedralu do milijun osoba. Tu su u srijedu u 2 sata po ponoći imali Svetu Uru katolički novinari. I u ostalim se chicaskim crkvama kroz one dane držala mila pobožnost Svetе Ure.

Veličanstven završetak.

Oko 60 kilometara Chicagu na sjevero-zapad sagradio je nadbiskup i kardinal Mundelein troškom od 8 milijuna dolara veliko

moderno sjemenište u seocu, koje danas nosi ime Mundelein. S važnih se razloga odlučilo, da se završna pobožnost i procesija kongresa održi na prostranom zemljištu sjemeništa. Po sigurnom računu pribivalo je zaključku kongresa u četvrtak 24. lipnja blizu šest stotina hiljada osoba. Željeznice su prevezle oko 425 tisuća, a ostalo je došlo automobilima. Tako šta ni Amerika nije vidjela.

Poslije svećane Mise, koja se služila na oltaru, podignutu pred sjemenišnom crkvom povije jezera, počela se redati sjajna procesija, u kojoj je bilo udređeno mjesto svakom narodu, i hrvatskomu, pak raznim društvima, svećenstvu, biskupima, nadbiskupima, kardinalima. Sveti Otajstvo nosio je u divnoj pokaznici kardinal Bonzano. Nebo su nosila četiri odlična svjetovnjaka, od kojih spominjem američkog admirala Benson (vatren obraćenik) i jedan vrlo bogat Kinez, vitez reda sv. Grgura Velikoga, na glasu kao velik dobrotvor naroda.

U procesiji su se vozila na lijepo ukrašenim terenim automobilima različna prikazivanja iz crkvenoga života i iz crkvene povijesti (žive slike) na pr. Kolumbo donosi vjeru Americi, časni o. Eymard, otac Marquette (17. vijek) donosi luč vjere Chicagu, katolička zadruga Forester, poljska "Alma Mater" ...

Procesija je išla moleći i čuvajući plesajući gođenjem sjemenišnim parkom pa oko jezera. Duboka pobožnost i krasota prirode podavala joj poseban čar.

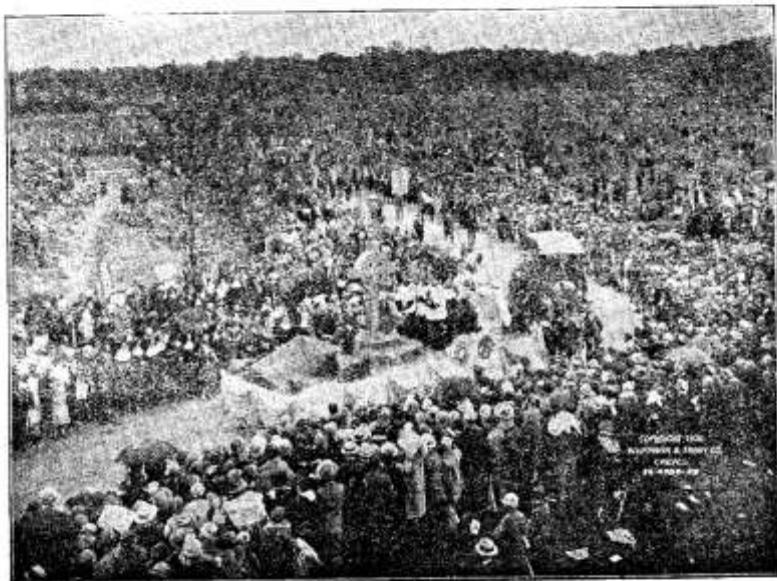
Međutim se nebo naobjačilo. Bože, hoće li biti kiše? Ah, da su školska djeca s nama kao ono u ponedjeljak u Stadiumu! Ali nema ih, da svojim molitvama isprose ljepe vrijeme. I udri kiša kao iz kabla, a domala i tuča! Niže trajalo dulje od četvrt sata, no bilo je dosta da svi pokisnu do kože. Ipak je procesija išla dostojanstveno, kao da se na plavetnom nebu sunce smije. Kad je povorka sa Prešvetskim stigla do sjemenišne crkve, nebo se razvedrilo pa se mogao blagoslov i završna pobožnost usmjetiti obaviti.

Američka sloboda i snosljivost.

Tko je gledao grad Chicago u dane Euharist. kongresa, ne bi pomislio, da je u zemlji, u kojoj tek petna žitelja ispojeda katoličku vjeru: grad je sav u naktu, trgovine, radnje, gradski svjetionici, tramvaji, najamni automobili (t. zv. taxi cab), a najviše se isticaju zastavice i zastave papinskih boja. — Velike, svjetske novine, kao što je na pr. Chicago Daily Tribune, jedne on najvećih novina na svijetu, pisale su, kao da ih katolici izdaju, a tako redom sve znatne novine. Nehinjeno hvale i iskreno se dive veličini vjerske manifestacije, a umiju ocijeniti i ono dobro, što ga kršćanstvo može izvršiti za moralni napredak države i naroda. — I država i Chicago učiniše svoju. Sam je predsjednik Sjedinjenih država Coolidge (čit. Kulić) po svojem zamjeniku pozdravio Euh. Kongres. I pravo je tako. Katolici su gradani kao i drugi, a na kongresu našli su se na okupu narodi cijelog svijeta, čak iz Kine i Australije. Iz same Kanade došlo je 70 hiljada hodočasnika. Kulturan narod pozdravlja goste ne gledajući, koje su vjere. Tim je i opet Amerika osvjetlala sebi lice.

Hrvati na Kongresu.

Iz stare Domovine došli su Hrvati nadbiskup dr. Ivan Šarić (Sarajevo), nadbiskup Ivan Rodić (Beograd), biskup Garić (Banjaluka), biskup Dionizije Njaradi (Križevci), Mgr. dr. Bakšić i dr. Mihalović, oba bogoslovni profesori u Zagrebu, hercegovački franjevački provincialni fra Dr. Lujo Bubalo i tajnik mu fra Blaž Jerković, župnik iz Prelošćice vč. M. Jesih, župnik iz Berkasova vč. Franjo Latković i dr. Dakako kongresu je pribivalo mnogo Hrvata iz pet hrvatskih župa chicaških, a došao ih je lijep broj i izvana: Gary, Joliet, E. Chicago,

Euharistički kongres u Chicagu. Prizor s procesije.

Whiting, St. Louis, Kansas City, Steelton, Milwaukee, Millvale, Pittsburgh, Detroit... U čast gostima priređen je svečani doček. No kako se dvorana župe sv. Ane pokazala premalena, da obuhvati 5000 osoba, koje su došle da pozdrave hrvatske dostojaanstvenike i ostalu braću iz Domovine Hrvatske, održao se zbor vani na trgu. Govori se izmjenjivaju sa zvukovima glazbe. U srce je diralo svakoga Hrvata i svaku Hrvaticu, kad su slušali i oduševljeno pjevali Lijepa naša domovina daleko od rođene grude, sred golemoga Chicaga... Vrli chicaški hrvatski župnici imali su mnogo truda, da ispovijede bogoljubni narod, koji je hrlio da primi svetu pričest, a u hrvatskim se crkvama držala pobožnost Svete Ure s propovijedima.

*

Treba da završim, a ti, bijela knjigo, putuj preko mora širokog u dragu Hrvatsku, u bijeli Zagreb, k Svetištu Srca Isusova, a onda

zaredaj diljem hrvatskih domova i svuda pripovijedaj o ljepoti i veličini i miloti svete i presvete Euharistije i o sreći, što smo djeca Crkve Katoličke, kojoj je Bog dao najveće blago u pohranu — presveto oltarsko Otajstvo, komu je *eto* iskazana veličajna počast na kongresu u Chicagu, a bila Mu slava i dika na vijeke.

Miroslav Vanino D. I.
1369 E - 40th St., Cleveland, O.

NAŠ ZEMLJAK G. LJUBIĆ U AMERICI.

izraduje kipove, na kojima se lijepo složeni glasovi zvona javljaju svaki četvrt sata, a njihovo je udaranje praćeno krasnom blagom muzikom, koja igra različne pobožne komade kao što su: Zahvalnica, Fidelis, O Sanctissima, Marijo Kraljice Hrvata. Udešeno je sve to na elektriku ili bez nje s urom. Ima manjih kipova s 3 i više zvona i većih, koji ih imaju čak i 12.

Radnje g. Ljubića odlikuju se i tim, što on ne pravi svojih umjetnika slijepo se povodeći za drugim takvima kiparima, već sam izmišljava nove stvari i zna ih izvesti, kako treba. Tako je napose vrlo zanimljiv njegov Betlehem s električnom rasvjетom, izrađen od kamene mase i drveta, koji uistinu može da o Božiću napuni svakoga, napose dječicu, pobožnim i nedužnim veseljem. — Naši zemljaci u Americi, koji kupuju takve stvari, neka ih uzimaju od svoga čovjeka, to više, što hoće da svojim radom pomaže hrvatske katoličke misijonare.

Cijena je kipovima od 15 do 50 dolara. Obiteljima, koje se žele posvetiti presv. Šrcu, daje ih na otplatu po 1 dolar na mjesec. Naruči li tko kakav poseban kip, koga nema gotova, biva mu izrađen u roku od 3 mjeseca. Narudžbe prima: Alois W. Ljubić, 901 Russelwood Ave, Mc Kees Rocks, Pa.

Uredništvo.

**IZ-KRALJEVSTVA
SRCA-ISUSOVA**

Rim i boljševici. Ocu D' Herbigny-u izjavio je jedan sovjetski komesar u Rusiji: »Rim ostaje nama zagonetka. Badava smo do sada tražili jednu bojnu osnovu proti Rimu. Bez Rima bi se brzo rasule sve druge vrste kršćanstva, ili bi se predale nama. Bez Rima bi izumrle vjere.«

Prava velikašica. Velikaši se zovu oni, koji mnogo imaju, no ako to potroše samo za sebe, maliji su, ne velikaši. »Komu je mnogo dano, mnogo će se i tražiti od njega«, doviknuo im je već Spasitelj.

Taj glas je poslušala vojvotkinja Sforza-Palavicini, koja je poklonila katoličkom sveučilištu Presv. Srca u Milandu jedan krasan dvorac skupa sa posjedom i vrtovima, da se ondje otvorí viša škola za katoličke učiteljice

Katolička sveučilišta. Veliku nadu za procvat kršćanskog života daju po svem svijetu raširena katolička sveučilišta. Ima ih u svemu 60. Potpunih, to jest sa barem 4 fakulteta, ima ih 6; i to u Louvain-u, Lillu, St. Louisu, Quebecu, Montrealu i Manili. Louvensko je najstarije i ima 3400 slušača sa 150 profesora. Najviše ih je u Sjedinjenim Državama Sjeverne Amerike, gdje je škola pravo slobodna, a pametni Američani vide, gdje se više i bolje uči, pa idu i daju djecu i novac katoličkim sveučilištima. Ove su godine gotovo sva ova sveučilišta sklopila savez, da se pomažu u znanstvenom radu i obrani vjere.

Najveća prostorom biskupija na svijetu jest mohilevska u Rusiji. Prostire se od Sjevernog mora kroz svu Rusiju i Sibiriju do Tihoga oceana, od Arhangelska do Harkova i Taškenta. Ima 152 crkve, 320.000 vjernika i 86 svećenika, od kojih je 15 u tamnici. U toj se biskupiji nalazi i najprostranija župa na svijetu, Taškent, na površini od 1.623.025 klm². I u toj župi radi samo jedan svećenik! — Njegov drug brine se za duhovne potrebe katolika od Arhangelska do Jaroslava i Ribinska, to jest na prostoru kao čitava Italija. —

A kako divnih katolika ipak ima u tim krajevima. Kad su boljševici zaprijetili, da će im uzeti crkveno posude ako ne daju 24 funte srebra, odmah su oni to sabrali uz najteže žrtve, samo da im svećenik može služiti sv. Misu, kad ih pohodi.

Narod, koji daje mnogo biskupa. U belgijskoj državi živu zapravo dva naroda: francuski Valonci i germanski Flamci. Flamci (i sv. Ivan Berhmans je bio Flamac) su u manjini i bore se za prava svoga jezika i svoje prosvjete. Njihovi su zahtjevi u novije doba sve više ostvaruju. A što im pomaže? Ne pusta naklapanja na skupština u novinama, nego ugled i rad njihovih ljudi. Od 31 biskupa Belgijanca, što sad živu i rade u Belgiji i izvan nje, 29 ih je Flamac, a tek 2 Valonci, premda su Valonci većina.

Razuman inovjerac. Katolici se vesele, kad članovi drugih vjera načine što lijepo Bogu na čast, bližnjemu na korist. Nije tako uvijek i na njihovoj strani. No nade se i drukčijih. — Profesor A. M. Brouwer, Holandez, protestant piše u »Allgemein Weekblad«: »Doživljujemo eto, da se kat. Crkva budi ne samo u našoj zemlji, već i po čitavom svijetu. Mi se dođuše ne radujemo njezinu sve većem utjecaju, ali ipak moramo priznati, da ima pravo sa svoga stanovišta, ako upinje sile, da osvoji izgubljeno tlo. Mora da je zaista začarava misao: obratiti cijelu Holandiju i opet je privesti k Majci Crkvi...«

Što je revolucija. Boljševički ministar Trocki držao je u Kijevu govor slaveći revoluciju i njezine plodove. Kad je svršio, pozove predsjednik naznačne, da otvoreno reku, ako drugačije misle. Radnik Efimov stupa na govornicu sa štapom u ruci i reče: »Drugovi radnici! Gle ovaj štap će vam rastumačiti, što je revolucija. Prije revolucije vladali su „enljom plemići, i to je ovaj držak štapa, željezni šiljak, to su bili lopovi, a sredina, to ste vi. Sad Efimov malo zašuti i obrne štap. Eto sad je došla revolucija, nastavi on. »Plemići su sad dolje, lopovi su gore, a vi ste opet gdje ste i bili...« Za par dana bio je dašto od boljševika ustrijeljen.

PO NALOGU SLOBODNIH ZIDARA.

Predsjednik republike Meksiko jest slobodni zidar 33. stupnja i drži se zaključaka, što ih je stvorio opći sastanak latinsko-američkoga slobodnog zidarstva u Buenos-Aires (1906). Te je zaključke netom objelodanio nadbiskup Caracas-a prema jednom slobodno-zidarskom listu (Masonic Journal of Caracas N. 10). Evo nekih od tih zaključaka, koji ovamo idu:

5. latinsko-američko slobodno zidarstvo borit će se svakim sredstvom, kojim samo bude moglo, protiv klerikalne propagande »(to jest protiv svega rada katoličke Crkve)« kao i protiv useljivanja i razvijanja vjerskih bratovština i nastojati će uzato, da osigura njihov izgon iz ovih zemalja. Da se to izvede, a) ne će slobodni zidari slati svoje djece u zavode, kojima upravljaju redovnici. b) Slobodni zidari će upotrebiti sva sredstva, da odvrate svoje žene i zabrane svojoj djeci poći na ispunjaj k svećeniku. c) Slobodni zidari ne će nikojim načinom pomagati uzdržavanje vjerskih bratovština ni njihovih kapela.

6. Slobodni zidari će raditi da predobiju što više članova političkih stranaka, koji će zastupati njihovo mišljenje i glasovati po njihovu shvaćanju za rastavu Crkve od države, za izgon vjerskih družba, za civilnu ženidbu i ženidbenu rastavu, za odgoj djece bez vjere, za svjetovne dvorkinje u bolnicama, za ukinuće vojnih dušobrižnika i drugih klerikalnih zakona.

7. Svaki je slobodni zidar dužan da i u neslobodnozidarskom svijetu radi prema načelima slobodno zidarije; tko prestupi ovaj zakonik časti, stiči će ga najstrože kazne, koje predviđa slobodno zidarski zakon.

10. Slobodno će zidarstvo raditi zato, da države odazova svoje zastupnike iz Vatikana, jer ono ne priznaje papainstvo kao međunarodnu vlast.

Iza svega je ovoga lako razumjeti, što je slobodno zidarstvo škotskog obreda po predsjedniku svoga »visokog vijeća«, Luiz Manuel Ropasu, predalo gospodinu Calles-u svečanim načinom slobodnozidarsku medalju za zasluge. No gospoda su žido-kapitalistički slobodni zidari nešto odveć žurni s tim priznavanjem »zasluga«, jer bi možda mogli jednoga dana vidjeti, da je g. Calles, sve protiv svoje volje, stekao zasluge ne za svoju poštovanu braću, nego za katoličku Crkvu.

NARODE MOJ.

Nedaleko moga doma je velika bukova šuma. Prolistala je. U šumi je tihao kao na veliki petak. Tek koja sjenica na kratko pjevucka pa umukne. Na rubu šume divno se glasa slavulj.

Na raskršću šumskog puta sloji raspelo. Krist s križa gleda tako tužno, nepomično na taj jedni svijet. Na oku mu je krvava suza. A na cijelom tijelu titra ta mirna, ali gorka bol.

Pod raspelom piše: »Narode moj, što sam ti učinio i čim sam te rastužio? Odgovori mi.«

Nikad nisam na običnom šumskom raspelu našao toliko duha, srca, bolesti...

Koliki toga golog Krista—Boga, koji razapet na tvrdom drvu križa iz najježnije ljubavi prema njima umire u golemoj boli, preziru, grde, odiču ga se, ne mare za njega?

A On ih bolno pita: narode moj, što sam ti učinio? Jozefov

NADA.

Gledaj sličicu, mnogo kaže. Tu vidimo čovjeka u tamnici. Došo je pod »siguran ključ«, tati ga neće ukrasti. U tamnoj je sobici, Prozor malen, debelo željezo na njemu. Sam je, nigdje nikoga. Jedini je profoz, ključar, koji ga kad tad posjeti. Ali taj posjet! Volio bi čovjek, da ga nije. Dugi dani, dulje noći.

Pakao, pravi pakao!
Sapet je u okove.

Razmišlja, ima kad razmišljati... Komu da se uteče? Koga da moli za pomoć? Umije prevrće misli; ne ima nikoga. I dode mu miso, miso nova; Bogu, jedino Bogu.

A njega se najmanje bojao, na njega je najmanje mislio. I čovjek, koji se bio sprijateljio s grijehom, uvijek živio u grijehu i za grijeh, počne sad razmišljati, kako da se oslobodi grijeha, da se obrati k Bogu. Duša? A ima li čovjek dušu? Ima, mora imati! Kako bi drukčije svi kažnjenci mogli ključara zvati »bezdušnim«?

Hoće da moli. Ne ide mu, ne zna. Kad je počeo Oče naš, dode i na Zdravo Mariju. A tko je Marija? Majka Božja. To je znao. To mu potvrđuju i riječi: Sveta Marija, Majko Božja, moli za nas. Oho. nova misao u jadu i nevolji. I Marija može moliti za nas. Oh, da mi je imati krunicu! Ne zna je, ali je čuo o krunici. Prije nije imao vremena, sada ima. Ne ima tu gostionice, ne ima kafane, sad bi se mogao s krunicom zabavljati. I već je htio moliti profoza, da mu pribavi krunicu, ali... Ali je odsada mislio, mnogo je mislio na blaženu Djevicu Mariju. Tim je kratio vrijeme.

I čudno, Jednoga dana otvoril ključar vrata, a neki dječak donese sidro, kako je ovdje narisan, i ode.

Covjek gleda. Sidro znači nadu, ufanje. Neko mi ga šalje dakle ima nuda.

Sad je molio još jače. Molio je, kako je najbolje znao. Nada ga držala. Da imam molitvenik! Da molitvenik! On ne zna ni kakove su mu korice. Procitao je mnogo knjiga, proštudirao ih, ali molitvenik — ni sam ne zna, je li ga ikad imao u ruci!

Oh, ovo dugo, dugo vrijeme, čime ga prikratiti? I eto: opet se jednoga dana otvore vrata i onaj isti dječak donese tamburicu, brač. Hvala dragomu Bogu, uzdahne čovjek. Sad je islo, prolazilo.

I čovjeku u tamnici dolazile misli, do kojih ne bi nikada bio

došo. Tamnica! Pa ovakova tamnica! Jesam li ja ikada mislio, da ču se jednoga dana naći u tamnici. Ja?! Nikoga se nijesam bojao, zapovijedao sam drugima, a sada? Sad svak zapovijeda meni.

Tamnica, ova tamna tamnica! Ovi okovi! A je li istina, da ima i još jedna tamnica, gora, mnogo gora od ove. Još tamnija, još strahovitija. Ova je pod zemljom, ali je ona kud i kamo dublje pod zemljom. U njoj ne ima sidra, ni tamburice, ni molitve. Ondje je mržnja, jauk, prokljanje. Tamnica paklena. Je li istina, da postoji? Vele: Postoji. Ne, ne smijem misliti na ovo. Ako je tako užasna ova, kakova je ona?! Ovdje je nade, da ču se riješiti, da ču izaći, ondje nade nikakove, izaći nikada. A ipak — ipak govore toliki ljudi, mudri, pametni, da postoji. Ne, Bože moj, u nju ne!

Sjećam se, govorio čovjek u tamnici sam sebi. Sjećam se, pitali su jednog poštenog čovjeka: Čega se ti najviše bojiš? Ja? Ničega. Kako to? Ne, ne bojim se ničega. Ne bojiš se duge, velike bolesti, glada, velikoga siromaštva, poruge? Ne. Ne bojiš se smrti, pakla, davla? Ne, ne bojim se. Ne bojim se a ma ničega na svijetu.

Ne bojiš se barem Boga? Ne, njega se najmanje bojim, njega ljudim. Ne bojiš se ničega, a reko si, da te ipak muči i tare jedan strah. Kako to?

Eto: Siromaštva, golotinje, glada i žede se ne bojiš, toga se plaše samo ljudi, koji ne misle na Boga. Ta i Sin Božji je sve ovo trpio. Boli i bolesti se ne bojim, jer one ruše samo tijelo, dok dušu dižu gore. U bolesti, u jadu i nevolji se ljudi najviše obraćaju k Božu. Ne bojim se i ne marim, ako me zlo sude, ogovaraju i kleveću. To mi daje uostalom prigodu, da se vježbam u strpljivosti i samozataři. Medutim neće me klevetati gore nego su klevetali Sina Božjega. Zašto da se bojim smrti? Ta ona je andeo Božji, koji prenosi dušu preko mosta, na drugi kraj. Svakomu je čovjeku prijeći preko toga mosta, k dragomu Bogu. Davla?! Njega se najmanje bojim. On je privezan ko pas na lancu. Ako ne idem k njemu, ne može me ugristi. Što više na me laje, što me više napastuje, to se ja više privijam Onomu, koji ga je nadvladao i privezao. Boga? Zašto da se njega bojim? Njega se neka boje oni, koji ga mrze, koji ga proklinju. Ja ga ljubim, ja mu se molim.

Pa ipak se bojim, ipak me muči jedan veliki strah.

No eто! Koji?

Što ljudi drže za ništa, čega se ni malo ne boje; što ljudi dan na dan čine i čine rado i veselo; čime se oni rado, jako rado zabavljaju, u čemu uživaju, a što ne daje čovjeku ništa, a ma posve ništa, toga se ja strahovito bojim, a to je grijeh!

Grijeha se bojim više nego samoga pakla, jer jedini grijeh vodi i silom vuče u pakao.

Bože moj, uzdahne čovjek u tamnici. Bože moj, daj, oslobodi me, čuvaj me od grijeha.

A nije li ovaj svijet tamnica, prava tamnica. Imaš nade da izadeš i dodeš gore, na slobodu. Ali grijeh — vuče u pakao.

Matija Rihtarić.

Zahvalnicu potpiši potpunim imenom i prezimenom, označi mjesto, gdje boraviš, i posljednu poštu, jer inače ne će ući u Glasnik. Ti svoje obećanje potpuno izvršuješ, ako pošalješ zahvalnicu uredništvu, a kad će je ono oglasiti i kako će to učiniti, to je njegova stvar. Događaje, o kojima govore zahvalnice, držimo dostojnim vjere, kao i svaku drugu stvar, za koju jamči pošten čovjek. Za štampanje zahvalnica ne plaća se ništa, darovi idu za širenje Glasnika.

NAŠ BOG SAKRIVENI.

Hrvatska. Radi neke prodaje dokopah se teška posla. Općinsko poglavarstvo našlo se nešto uvrijedeno i prijavilo me finansijskoj oblasti. Susjedi me žalili, kako će mi platiti silnu globu. Od stida se nijesam usudio ni na tjelesku procesiju. No kad je ona prolazila s Presv. Olt. Sakramentom uzdahnuo sam: »Isuse, koji se kriješ pod prilikom sv. hostije, koji si za zemaljskog života bio nemilo po sudnicama vučen, pomozi mi, da se ova stvar dobro svrši, i ja će Ti javno zahvaliti!« U taj mah sam se posve primirio, a i sud je poslije posve dobro svršio i ja evo zahvaljujem u Glasniku našem Bogu sakrivenom u Presv. Sakramantu.

A. B.

USLIŠENA MOLITVA ZA NAMJEŠTENJE.

Zagreb. Preko pola godine molio s obitelju Pr. Srce po zagovoru bl. Djevice, da dobijem namještenje. Kako je to teško danas dobiti, zna svak. No Isus je rekao: »Kucajte i otvorit će vam selo! Molili smo i izmolili: ja sam preko svakog očekivanja dobio upravo ono mjesto, koje sam želio. Hvala na ovoy i nebrojenim drugim milostima Pr. Srca i prečistoj Djevici Mariji! S. J.

ZAGOVAR + B. LANGA.

Hrvatska. Kako se iz glasnika već vidjelo i još se neprestano viđi, naš se milo pokojnik živo skribi za one, koji traže njegov zagovor. Jedna je osoba nedavno imala da pravi ispit. Imala je dosta teškoća kod učenja, preporučila se + biskupu i uvelike osjetila njegovu pomoć. Kruna svega bio je izvrstan uspjeh kod ispita.

S. M. M. B.

SPASENA MAJKA.

Hrvatska. Oboljela mi sestra, majka od petero djece troje još posve malenih. Liječnik nije davao gotovo nikakve nade, bolest je kretala sve na gore. Podoh s najstarijom njezinom kćerkom u crkvu moliti za pomoć Bož. Kralja, a onda počesmo devetnicu. Posljednih dana devetnice odlanu bolesnici, paće ona prizdravi toliko, da se mogla dići iz kreveta i raditi. Hvala milomu Spasitelju na dobroti! Darivamo 20 d. za raš Glasnika.

K. K.

OZDRAVIO OTAC OBITELJU.

Santh Chicago. Muž mi se u ožujku o. g. naglo razbolio i morao na operaciju zbog slijepoga crijeva. Iza operacije gore te gore svaki dan. Liječnici rekose, da je potrebna nova operacija, ali ni oni sami nisu imali nade, da će ostati na životu. U boli klekнем pred sliku žalosne Majke i zavapim: »Ti viđiš žalost, u kojoj se nalazim s petero nejake dječice. Izmoli mi milost od Srca svog Sina Isusa, da mi ozdravi branitelj djece!« I moj muž domala ozdravi, hvala Pr. Srca i dragoj Majci Mariji! Šaljemo 5 Dolara.

A. i L. G..

JOS ZAHVALJUJU BOZ. SRCU:

Bapska Novak K K Primila, što je prosila od Srca Is., dar. 20 d. — Bedelitovčina L K Devetnicom pr. Srcu i zagovorom † Langa dobila sinu mjesto, koje prije nije mogla dobiti, dar. 20 d. — Beograd S A Pr. Srce i sv. Josip oslobođili ga od teške neprilike, u koju je upao posve nedužan dar. 10 d. — B. A W muž našao službu. — Brežani F R Na zagovor Bož. Srcu ozdravila mu žena, dar. 150 d. — Bukovac I. B Šinčić joj ozdravilo Bož. Srce, dar. 50 d. — Carevdar M K Ozdravio muž i dobila drugih dobroćinstava, dar. 110 d. — Celje A Ć Bož. Srce posloilo kod namještenja. — Dubrava E S Dobila pomoći u oskudici. — Hodilje K i K Po zagovoru Gospa Lurdskoj ozdravila kćerka. — Ivankovo A I Ozdravilo joj na smrt bolesno dijete, dar. 10 d. — Jesenje J K Kćerki se ispunila želja, te je ostala u samostanu, dar. 100 d. — Kakanj M M Zagovorom Boz. Srcu i sv. Ante posve ozdravila. — Kansas City R K Oslobođena bolesti u glavi. — Kalovac H R Ozdravio suprug. — Koprivnica M M Ozdravila od bolesti srca i dobila sve sto je molila, dar. 5 d. — Kozinčak S V Izbavilo je Bož. Srce iz neprilike i pomoglo u mnogim stvarima. — Los Angeles L C Teška njezina operacija srećno uspjela, pr. Srce joj dalo snage, da je mogla njegovati muža na smrtnome mu času, dar. 1 dolar. — Madarevo A T U patnjama s dvoje dječice i dugoj odsutnosti muževoj jači je presv. Srce, dar. 20 d. — Mitrovica K K Pr. Srce pomoglo njezinu sinu i zaštito više obitelji i osoba, koje su bile u životnoj opasnosti, d. r. 50 d. za misu zahvalnicu. — Mladice. Sestre malog Isusa. Primile milost od Bož. Srca po zagovoru sv. Male Terezije, dar. 25 d. za misije. — Opatija N V Bož. Srce spasilo jednog člana obitelji iz velike pogibije, dar. 10 L. — Otok kod Vukovara. A L Pr. Srce pomoglo kod jednoga ozdravljenja. — Popovići L B Pr. Srca Is. i Marijino pomogla su jednoj nutarnjoj muci i u više potreba. — Pučišće Z E Bož. Srce pomoglo, preporučuje mu se i dalje, dar. 20 d. — Sarajevo S B Pr. Srce pomoglo kod ispita i udijelilo mnoge milosti. — Slavonija M I. Pr. Srca Is. i Marije pomogli kod ženidbe bratove i sestrine udaje i sv. Antun u više potreba. — Sutivan D P W Pr. Srca Is. i M. i sveti zaštitnici pomogli, te je postignuta željena milost, dar. 10 d. — Sv. Ivan Zelina B pl. G Pr. Srce pomoglo u bolesti različinom poteskočama. — Valpovo J P Činilo je dugu devetinicu od 9 mjeseci i ozdravilo ju je Pr. Srce, uz koje hvali i svojim zaštitnicima. — Veleševac F Ć U pogibli od poplave utekao se Presv. Krvi Isusovoj, preč. Djevici i Svim Svetima i bio uslišen. — Vinkovci F K Prije 4 god. Pr. Srce spasilo je u teškoj bolesti, pa mu se preporučilo opet sad u novoj bolesti. — Vukovar F K Utekla se Pr. Srcu Is., Majci B. i sv. Antu za sestru na smrt bolesnu, i bolest odmah krenula na bolje. — Vukovje A P Kroz više godina primila različene milosti od Pr. Srca i sv. Ante. — Turanj J S Za ozdravljenje sinovke zahvaljuje Presv. Srcu skupljajem preplatnika za Glasnik, kojih je već našao 12. — Zagreb O A Pr. Srce uslijalo po zagovoru Majke B., sv. Josipa i sv. Antuna, dar. 100 d. — R B Iza trodnevnice Pr. Srcu povratio se muž, koji ju je bez razloga ostavio, dar. 50 d. — T Gj Oslobođio je Bož. Liječnik od vrlo neugodne bolesti, hvali Bož. Srcu Bl. D. M., sv. Josipu i sv. Antunu, dar. 100 d. — T H Hvali Pr. Srcima Is. i Marije na dobijenim dobroćinstvima, dar. 50 d. — M K Hvali sv. Josipu i † b. Langu naročito što je s obitelju izbavljena od velike pogibelji i žalosti, dar 100 d. za dom b. Langu, 100 za kršć. crnčeta. — E V Pr. Srce očevđeno pomoglo u preteškim mukama kod porodaja, dar. 10 d. —

KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARJINA. za 1927. razašilja se već punom parom. Pouzdano držimo, da će čitatelji biti s njim zadovoljni. Preporučuju ga toliki zanimljivi članci, pouke i zabave, izobilje lijepih slika, dobra svrha, za kojom ide: širene ljubavi k Isusu i Njegovoj presvetoj Majci. Štampan je u vrlo ukusnom obliku, ima preko 154 strane i stoji samo Din. 12. Narudžbe prima: Uprava Glasnika Presv. Srca Zagreb I. pp. 147.

SV. TEREZ. MAL. ISUSA: POVIJEST JEDNE DUŠE. »Mala« svetica, kako je svi od mila zovu, žini bez prestanka velika čudesa. No najveće je čudo njezin čarobni andeoski život, što ga u ovoj knjizi opisuje ona sama. Djelo je obilno ukrašeno krasnim slikama. Stoji. D. 40. Narudžbe prima Uprava Glasnika Presv. Srca Zagreb I. pp. 147. Palmotičeva 31.

Rečica kod Karlovca. Prvo svećano primanje članica »Društvo djevojaka Presv. Srca Isusa« i »Društvo sv. materinstva«. Nastojanjem sadašnjeg g. župnika osnovana su ova društva još pred 1½ god. S početka išlo je teško, jer kod naroda nije bilo razumijevanja za vjerski život i vjerska društva. Svi su bili zauzeti politikom i u svemu su gledali samo politiku. Zato su mnogi s nepovjerenjem gledali i rad g. župnika. Danas se, hvala Bogu, ljudima otvaraju oči i oni uvidaju, da jedino uzgoj, koji se postizava u ovakvom vjerskim društvima, vodi k pravoj sreći nesamo mlađež, nego i cijeli narod. Poslije rata zavladala je u narodu velika pokvarenost, osobito kod mlađeži mnogi su počeli zaboravljati na crkvu i Boga. Nadamo se, da će djelovanje ovih društava iskorijeniti mnogo zlo, a narod se obratiti k Bogu, jedinom izvoru svake sreće i blagoslova.

Materinsko društvo u Rečici kod Karlovca.

Prvo svećano primanje u oba društva obavljeno je na glavni blagdan ove župe —Glavosjek sv. Ivana Krst.—29. VIII. t. g. Primanje je obavio vlč. o. J. Vrbanek D. I. kod rane sv. mise pristupile su sve članice zajednički k sv. pričestu, a popodne u 3 sata obavljeno je primanje. Prije samog primanja održao je o. Vrbanek prigodnu propovijed, u kojoj je članice žarko poticao na ljubav

prema Presv. Srcu Isusovu i da se brinu za spasenje duša, a majkama živo preporučao skrb za odgoju djece. Sretna je svaka majka, koja ima dijete u ovakvim društvima. Dok je ono tu, nije straha, da će stramputice. Nakon toga krasnog govora došao je obred primanja. Prigodom propovijedi, a još više za primanja, vidjele su se u očima mnogih majka suze radosnice, dok su gledale svoju djecu pred oltarom. Mnoga je majka požalila, što i ona nije primljena u društvo, a još više, što ni njezina kćerka nema te sreće. — U »Društvo djevojaka Presv. Srca Is.« primljeno je 74., a u »Društvo sv. materinstva« 56 članica.

Ovu našu slavu počastile su članice sestrinskih društava iz D. Kupčine, došavši u procesiji sa svojim g. župnikom E. Berteljem. Od srca im hvala. — Osobitu hvalu izričemo vel. o. Vrbaneku, koji je, premda bolestan, rado došao, da nam u početku našega djelovanja bude u pomoći. Bog neka mu naplati.

Donja Kupčina. Naše društvo S. L. dogovorilo se sa najbližim sestrama iz Rečice, da ćemo se više puta pohoditi, pa će tom prilikom govoriti nama njihov voda vlc. g. Nikola Borić, a njima naš vlc. g. Bertelj. Na dan naše »crkvene posvete« 22. VIII. došle su sestre k nama u procesiji, kojoj se pridružio i g. župnik iz Šišljića sa svojim župljanim. U kratkom ali tako lijepom i dirljivom govoru govorio nam je vlc. Borić o ljubavi Božanskog Srca, živo nam predocio gorke boli umirućega Spasitelja na križu. Na 29. VIII. podosmo pak mi u procesiji u Rečicu, gdje je obavio svećano primanje u društvo velečasnog o. Vrbanek i izrekao krasan govor, kojim nas je oduševljavao, da radimo i živimo samo za dragog i živog Isusa na oltaru, —

Svakog četvrtka imamo ovdje na čast presv. Oltarskom Sakramentu društvenu sv. Misi u 6 sati, na oltaru je izloženo Presveto.

U kolovozu primisimo nakn. sv. Pr. 160. **Štefica Antolčić**, glavarica.

Ivanec. Sakupljamo se redovito svake prve nedjelje u mjesecu u djevojačkoj školi, gdje nas časna sestra ravnateljica poučava i police na revnost u širenju slave Božje, napose da što češće pristupamo k stolu Gospodnjemu. Svi članici ima nas 40 a sv. pričesti bilo je od rujna 1925. do sada 1.100. Svaka članica se pričešće redovito jedamput na mjesec, a mnoge od njih svaku sedmicu i češće.

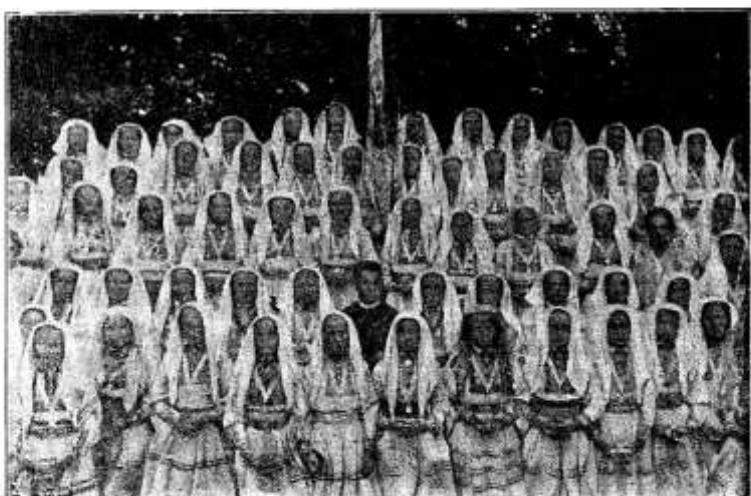
Na 4th rujna izložen je ovdje cijeli dan Presv. Olt. Sakramenat pa su članice imale počasnu stražu i izmjenjivale se cijeli dan 4 po 4 moleći i klanjajući se Isusu u Presv. Sakramentu. Isto tako i na Vel. Petak i Subotu izmjenjivale smo se kod Božjega groba do kasno u noć, molile krunicu i pjevale sv. pjesme.

Na Uskrs primile smo zajedničku sv. Prcest. U mjesecu svibnju natjecale smo se u štovanju nebeske Kraljice, dolazeći svaki dan k svibanjskoj pobožnosti. Usto smo hodočastile pješke k Majci Božjoj Bistričkoj, noseći u procesiji njezin kip i zastavu. U mjesecu lipnju nastojale smo opet, da što revnije stujemo Božansko Srce. Istoga mjeseca i to na 13. VI., kad je ovdje dijelio preuzv. g. nadbiskup sv. potvrdu, nastojale smo i mi da učinimo štogod za što dostojniji njegov doček. Zato smo pomagale očistiti crkvu, i što lijepše je uresiti.

U mjesecu prosincu prošle god. preselila nam se jedna dobra članica u vječnost. Otratili smo je do hladnoga groba, i dale za pokoj njezine duše služili sv. misu. Mjesto nje je stupila u društvo njezina mlada sestra, ali je i ona u mjesecu srpnju ove godine otišla u vječnost za starijom sestricom. Obje su bile i revne štovateljice Božanskoga Srca, zato ih je ono i pozvalo k sebi. Tri dobre članice su nam se udale. Namjesto njih ušlo je u društvo 12 drugih.

Roza Friščić, glavarica.

Velika Gorica. Naše »Djevojačko društvo« primilo je u srpnju 125 sv. pričesti na naknadu božanskom Veličanstvu za psovke, kojima ga vrijedaju nerazuznici ljudi. Nastojale smo dosada da mnogo raširimo Glasnik, iše smo preporučujući ga od kuće do kuće. Svako selo kod nas ima svoju revniteljicu, koja pari na vladanje člaica i dijeli Glasnike. Svaka članica drži Glasnik i tako ih dolazi ovamo na nas same do 500. No drže ga i druge katoličke kuće. Svi ga željno čekamo svaki mjesec. Svaka djevojka može u njem naći pouke i pomagala, kako će se očuvati u nevinosti i spasiti svoju dušu. **Anica Trupčević**, glavarica.

Djevojačko društvo u Rečici kod Karlovca.

Sv. Juraj kod Senja. Poslije misija osnovano je u našem mjestu, društvo Marijine kongregacije za djevojke. Pod vodstvom našega upravitelja vrh. g. Andrije Bana lijepo napredujemo. Mali nas je broj, ali se uфamo u Boga i bl. Dj. Mariju, da će nas biti više. Na Veliku Gospu bile smo svećano primljene. Oltar smo lijepo okitile cvijećem, da pokazemo svoju ljubav prema presvetoj Djevici, kojoj smo posvetile svoje srce i obećale joj vjerno služiti. Svaki dan po jedna članica pristupa k svetoj pričesti, a zajedničku sv. pričest obavljamo svaki prvi petak u mjesecu. Molimo bl. Dj. Mariju i našu zaštitnicu sv. Tereziju od Maloga Isusa, da nam pomognu revno izvršavati što smo obećale. **M. B.**, glavarica.

Mače. Ovdješnje je »Djev. društvo« primilo u srpnju 444 sv. pričesti

KNJIGE.

Dr. D. Kniewald: Katolički dјak — Katolička učenica. S dječjom dra Kniewalda počinje novo doba u našoj pobožnoj knjizi. Ova bi tvrdnja slajala, da nije izveo ništa do priredbe »Rimskoga misala«. No on je išao i dalje, i najnovijim su plodom njegova rada ova dva djela, koja su i valjani kažiputi našoj obrazovanoj muškoj i ženskoj mlađeži, kako će sama sebe odgajati, i vrsni

uistinu suvremeni molitvenici. A zasluzni je izdavač dr. Markulin tako krasno i preonio obadva molitvenika, da su i njemu na čast. Primjerak vezan u platno stoji D. 30.— Narudžbe prima Dr. Stjepan Markulin, Zagreb I. Kurelčeva 3.

Nove knjige Društva Sv. Jeronima. Izšla su netom: Isus Krist od dra Vimmera, Slavončice od Matasovića, Pčelarstvo od Litarica i Danica za 1927. za članove 20 d. nečlanovi dvostruko — Začlaniti se može uplativši 7. d. članarine jednom za svu život. Za tako malu cijenu ne može se danas doista nijedne dobiti tako vrijednih knjiga. Preporučujemo stoga svima, da se upisu u naše hrvatsko katoličko književno društvo Sv. Jeronima i da nabavljaju sebi tako korisno i lijepo život za neznatan novac.

Mijo Lamot Za zemljom. Igra u 4 čina, iz seljačkog života. Izalo »Društvo Sv. Jeronima«. Preporučuje se da uspijela igra napose svima onima koji priredjuju pučke predstave. Stoji 5 dinara. — Ova kao i sve knjige »Društva Sv. Jeronima« naručuju se u Zagrebu, Trenkova ulica 1.

Dr. Josip Andrić: Politika kao nauka, izdanje Male Knjižnice svezak 7., cijena 3 Din., s poštarnom 50 para više. Dobiva se kod Narodne Prosvjete u Zarebu pošt. pret. 109. — Ova se najšire narodne slojeve jasno pisana knjižica vrlo dobro dolazi danas, gdje svak o politici govori, a vrlo ih je malo, koji znaju što je uistina politika. Tko ovo djelo prouči, imat će u toj stvari dobar kaziput. Preporučamo.

Psovka i kletva narodna sramota. Izalo »Društvo duševne obnove« kao prvi svezak svoje knjižnice, koju ureduje Dr. Ritić, Zagreb (Markov trg 5). Kao po svijetu tako se i kod nas našlo napokon plemenitih ljudi, koji javno istupiše protiv te sramote našega naroda. U ovoj su knjižici sabrani govori, što su bili izrečeni na skupštini protiv kletve u Zagrebu 10. srpnja prošle godine. Društvo »duševne obnove« uzelo je lijep zadatak, da popravlja i oplemenjuje naš narod i nije toga moglo bolje započeti nego radom protiv strašne psovke. Preporučujemo.

VAŽNE PORUKE UPRAVE.

1. Dragim našim preplatnicima u Americi poslali smo, svima bez razlike, naš kalendar za god. 1927., a to stoga, jer su zapravo Glasnik i Kalendar jedna cjelina. Molimo ih stoga da šaljući preplate za Glasnik, pošalju ujedno ili uplate kod naših povjerenika i za Kalendar 1 dolar. Koji što duguje neka tom istom prilikom podmiri i dug. A da se znadu ravnati, mi smo svakomu na adresi naveli, koliko ima da platiti dug i uplate za god. 1927.

2. Molimo sve preplatnike neka svoj račun svakako podmire do kraja godine, jer i mi imamo mnogo obveza, koje moramo urediti na kraju godine.

3. U svakom pismu, karti i na kupunu neka se svaki čitljivo potpiše i o novcu navede, za koju svrhu ga šalje, a kod Glasnika neka još napiše: »stari ili novi preplatnik.«

4. Kod nas se naručuju samo naša izdanja, i ništa drugo.

5. Svaku promjenu adrese treba nam odmah javiti i svaki put navesti mjesto gdje je preplatnik bio prije i točno naznačiti novo prebivalište. Za troškove oko promjene adrese plaćaju se 3 Din.

6. Broj naveden na pasici kaže, koliko Glasnika treba platiti, Glasnici koji se žalju na dar, nisu tu ubrojeni, ali se nalaze u paketiču.

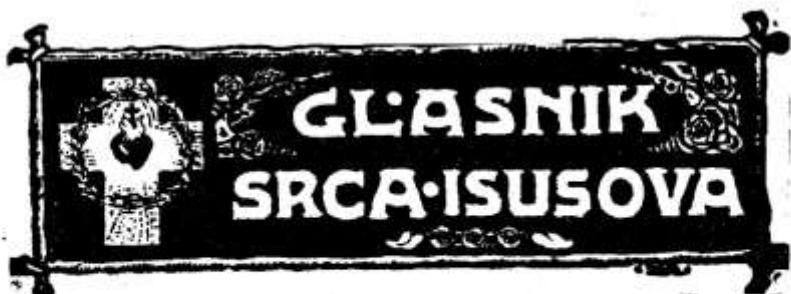
7. Tko želi dobivati Glasnik od župnoga ureda ili od našega povjerenika, neka se njemu prijavi i njemu plati, a nama ne treba nijavljati loga.

8. Ako tko naruči Glasnik za drugoga, onda se tim obvezuje, da će ga i platiti, ako toga primatelj Glasnika ne učini.

Uprava Glasnika Srca Isusova.

Molitvenik »Sreća Isusovo Spasenje naše« u kožu vezan stoji din. 60 (u popisu na nekim omotima pogrešno označeno Din. 40.)

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. I., rektor.
Urednik: M. Pavelić D. I. Tiskom Glasnika Srca Isusova: A. Allirević D. I.

G. 35.

1926.

Br. 12.

Krist i državni zakoni.

Nakana Apostolstva molitve u prosincu, blagoslovljena od sv. Oca.

Nekoć je Bog korio Izraelce preko proroka Malahije: »Sin poštuje oca i sluga gospodara svoga; ako sam ja otac, gdje je čast moja? i ako sam gospodar, gdje je strah moj?« (1, 6). U Rusiji Mehiku, i tolikim pa i katoličkim zemljama ustaju danas državni zakoni protiv Božjih zapovijedi. Ne vrijede li i za njih riječi Gospodnje: »Narode moj, šta sam ti učinio i čim sam ti dosadio? odgovori mi... Zato će te i ja biti, da oboliš, pustošit će te za grijeha tvoje.«

S pravom može ovako da zaprijeti Krist narodima, koji mu se otuduju. Ta on je kralj. A mudri Salamun veli: »Gnjev je kraljev glasnik smrti« (Price 16, 14) i odmah nadodaje: »Ali mudar ga čovjek ublaži. Kako? Ako sam riječima i djelima uistinu priznaje Krista svojim kraljem, te radi da to čine i drugi ljudi, osobito oni koji vladaju narodima. Zašto upravo ovi? Jer je Krist kraljem i državama, narodima. Ogleđajmo to pobliže.

Krist je kralj državā.

Andeo navješćuje bl. Djevici o Kristu: »I kraljevat će u domu Jakovljevu uvijske i kraljevstvu njegovu ne će biti kraja« (Lk 1, 32-33). I Pilat pita Isusa: »Dakle si ti kralj?« A Isus odgovara: »Ti govorиш (pravo), ja sam kralj.« I drugdje Krist veli, kako će on suditi na općem суду kao kralj svih naroda (Mat. 25). Pred apostolima reče naš Spasitelj: »Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji« (Mat. 28, 18). Na temelju ovoga piše sv. Pavao, da Kristu »valja vladati, dok ne podloži sve neprijatelje.«

O Kristu je prorečeno, da će biti kralj. Tako patrijarha Jakov opisuje dolazak Spasitelja kralja ovako: Ne će se uzeti palica vladalačka od Jude ni vođa od bedara njegovih, dokle ne dode onaj, koji treba da bude poslan, i on će biti očekivanje narodima« (Mojs. 49, 10). I David vidi, kako se bune narodi i hoće da raskinu jaram Gospodnjim, ali im se Bog s neba podsmijeva i Krist im veli:

»Ja sam postavljen za kralja na Sionu, svetoj gori njegovoj, da navješćujem njegov zakon«. Kristu kaže Otec nebeski: »Išti u mene, i da će ti narode u našljedstvo, i krajeve zemaljske u posjed (Ps. 2).

I mi svi ljudi, pa i svi narodi i sve države, moramo priznati Krista svojim kraljem. Ta on nas je i otkupio svojom krvlju ili kako lijepo veli sv. Pefar: »Znajte da niste otkupljeni raspadijivim srebrom ili zlatom, nego skupocjenom krvlju Krista nedužnog i neoklanjanoga janjeta« (1 Pet. 1, 18-19). Krist je umro za sve nas, pa mu je zato Otec dao ime, »koje je nad svako ime, da se u ime Isusovo pokloni svako koljeno onih, koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom i svaki jezik prizna na slavu Boga Oca: Isus Krist je Gospodin« (Fil. 2, 9, 11). Krist kao Bog-čovjek može ponoviti, što je Bog objavio preko Salamuna: »Mnom kraljevi kraljuju, i vlađaoci postavljaju pravdu. Mnom vladaju knezovi i poglavari i sve sudije zemaljske« (Prov. 8, 15-16). Zato i apostol piše o pravdi i zakonitoj vlasti: »Nema vlasti, da nije od Boga« (Rim. 13, 1). A nijedna država ne može da se pravo razvija, ako njezina vlast nije zakonita ili bolje nije u skladu s Bogom i njegovim zakonima.

Naobilje ćemo se o tome uvjeriti, ako državu isporedimo s obitelji, koja je temelj njezin. Što se dogodi s obitelji, u kojoj jedno zapovijeda otac, a drugo nareduje mati? Tu vlasta nered, raspra, natezanje, prigovaranje; nema Božjeg blagoslova. Druččije je u kući, gdje se roditelji slažu i u svemu vrše zakon Božji. Tu sinovi poštivaju svoje starije, tu je posluh i sklad, tu siromaštvo ne oduzimle mira i zadovoljstva. Pravo veli psalmista: »Blago svakome, ko i se boji Gospodina, koji hodi putevima njegovim! Žena je tvoja kao rodna loza usred dora tvojega; sinovi tvoi kao grane maslinove oko stola tvoješa. Gle, tako će biti blagoslovjen čovjek, koji se boji Gospodina« (Ps. 127).

Kako je lijepo u selu, gdje kršćani idu u crkvu, hrane se sa stola Gospodnjega, i drže točno sve zapovijedi Božje! Tu možeš svoje stvari ostaviti nastred puta, nitko ih ne će dirnuti. Tu se ljudi ne natežu po sudovima. Pravo veli psalam: »Blago narodu, kojemu je Bog gospodar« (143, 15).

No što da radimo ako koja država zakonom nešto naredi, što je u ooreci sa zakonom Božjim? Tu moramo kazati sa sv. Petrom čisto i odvažno: »Više se treba pokoravati Bogu nego ljudima.

Naši zastupnici i izbori.

Svi znamo, da u državi zastupnici stvaraju zakone. Ako su naši zastupnici dobri, bit će takovi i naši zakoni; ako su oni loši kršćani, ne možemo se dobru nadati. Ne veli uzalud naš hrvatski narod: Teško kapi na čelu čelavom i nogama pod mahnitom glavom.

Što ne učiniše loši zastupnici u Rusiji i Mehiku? Katolicima zabraniše i polazak crkve, kazne ih ako slušaju svoje biskupe, ne dopuštaju im javne procesije, iz sudnica izbacije križeve, djeci ne daju da uče katolički katekizam, uvedoše civilnu ženidbu. Ukratko, katolike progone gore nego li su to nekada činili poganski Rimljani.

A tko je kriv, da su ti loši zastupnici sjeli kršćanskom narodu

na vrat? Sami kršćani ili svojim nehajem ili zato, jer su birali tako rdave zastupnike. Katolik treba da bira dobre katolike, i to ljude iz kršćanske stranke. Inače takav katolik ne priznaje Krista kraljem svoga naroda. Dobar katolik ne gleda ni lijevo ni desno, ni rodbinu ni svojtu, nego bira, kako Bog želi. I po tome se poznaje, tko zapravo priznaje Krista kraljem. Po otkusu se poznaje kosac.

Što ćemo dakle uraditi, kada dođu izbori? Hoćemo li srcem željeti, da Krist vlada nad narodima koji je u SHS kršćanski u znatnoj većini, a svojim izbornim kuglicama vikati poput nepametnog puka pred Pilatom: Daj nam Barabu, a Isusa raspni? Ne tako, već budimo pravi Isusovi sljedbenici i prijatelji, pa kako molimo u Očenašu: Dodí kraljevstvo tvoje, tako svugdje svojim rijećima, radom i životom govorimo: »Bog je kralj naš od starine!« (Ps. 4, 12).

A. Alfirević D. L.

ROSITE NEBEZA.

Pravednici staroga zavjeta
vapiju za Spasiteljem.

Rosite nebesa
Kišom milosnom,
Dodí, višnji Kralju,
Dodí k puku svom!

Gospode ne kasni
Nama u pomoć,
Posljedni su časi,
Spustila se noć.

Gdje si, ljudska sreća?
Kamo ode mir?
Nevjera nas zoblje,
Guta grijeha vir.

Zamrla je radost
Usred grudi svih,
Gusle naše vise
S vrba žalosnih.

Gdje si, Djèvo Majko,
Da se rodi Spas,
Da se u boj dade,
I da spasi nas!

Rosite nebesa
Kišom milosnom,
Dodí, Višnji Kralju,
Dodí k puku svom!

Sveti Stanislav.

drama u 3 čina

S poljskoga preveo Andrija Glaveš D. I.

(Svršetak)

3. PRIZOR.

Kimberker: (Odjeven je u tamnoj, dugoj, poširokoj tunici. Opanjan sjajnim pojasmom, a o pojusu mu visi kratak bodež. Šešir mu zavrnut prema gore. Koša mu se spustila do ramena. Ima bradu i brkove. Stupa oštro). Pomoz Bog, starče!

Starac: Bog dao dobro!

Kimb.: Da li već dugo ovdje sjedite?

Starac: Od jutros, velemožni gospodine!

Kimb.: Znadete li, nije li ovuda prošao jedan mladi putnik iz Beča?

Starac: Iz Beča?!

Kimb.: Da! On je pobegao iz moje kuće, po svoj prilici prema Augsburgu.

Starac: Da li ste vi moguće njegov otac?

Kimb.: Što te briga zato! Govori brzo, što znadeš o njemu!

Starac: Dakako, briga me je, jer do toga stoji, hoću li vam o njemu što reći ili ne. Ja ne znam zašto vi tražite putnike.

Kimb.: A znaš li s kim govorиш? Pred tobom stoji carski bečki savjetnik.

Starac: Pokorno se klanjam vašoj presvjetlosti.

Kimb.: (Baci mu u ruku srebrni novac). Ja nijesam otac onoga mladića. Njegov je otac poljski grof. Moji sinovi su papiste i ne bježe od kuće kao zlikovci. Onaj mladić stane zajedno sa svojim bratom kod mene. Oni prevezani Isusovci uhvatiše ga u svoje mreže. Sigurno je pobegao, da se nastani kod njih u Augsburgu, jer mu to u Beču ne bih ja dopustio. Moram ga svakako uhvatiti. Ako znaš što o njemu govoris!

Starac: O znađem puno, ali to sve je tako uvišeno. On je pravi andeo u ljudskom tijelu. On je veliki ljubimac Božji i odabran dijete presvete Bogorodice.

Kimb.: (Namrgoden okrene se na stranu). Ti prokleti papiste!

Starac: Što velite, velemožni gospodine! Nijesam dobro čuo!

Kimb.: Govori brže što znadeš o bjeguncu! Ja se ne upuštam u razgovor sa idopokloncima i vražnjim slugama.

Starac: E bome onda i ja šutim. Sada znam gosp. savjetnike, što ste. Odali ste se. Da, da, ja sam luterancu prokleti papista, a što ste vi?

Kimb.: Govori namah što znadeš o bjeguncu, jer inače jao tebi! Prerezat će ti ti odmah grkljan! (Hvata za mač i prijeti se starcu).

Starac: (Skoči, zgrabi štap). Samo polako, gospodine krivojerčel! Zar vi ne znate što govoris ono staro evandelje, kojega se i vi još držite: »Ne bacaj bisera svinjama, jer će ga pogaziti!«

Kimb.: (Skoči bijesan i hvata starca za ramena. Ovaj mu se izmakne i odleti u šumu. Bluza ostane u rukama napadaču). Ha, tif lopove jedan!

Starac: Uzeli ste mi bluzu, pogledajte je dobro, gospodine savjetnici, pa ispitajte svoju savjest. Vidjet će te, da ova bluza pripada onom svetom mladiću, koga ne ćete tako lako dobiti u svoje šake. (Kimblerker ogledava bluzu). On ide skrovitim putem, za koji vi ne znate, jer ste slijepi. Duh je Gospodnji s njime, a anđeli ga Božji poslužuju. Obučen je u moje prosjačke haljine, ali je zaista mlad i divan vitez! (Zamakne u gustu šikaru i počinje pjevati): »Pod obrambu Majke drage«. (Pjeva sve tiše do konca ovoga čina).

Kimb.: (Prebac bluzu preko ruke, te se ljutit okreće sad lijevo sad desno. Čuje se topot konja). Hej, hop, hop! Amo gospodo! (Maše čas rukom, čas bluzom). Našli smo ga, ne će nam pobjeći! Samo brzol Trebamo više ljudi, da uhvatimo jednog starca, koji je pobegao evamo u šumu. On znade za bjegunca. (Dolaze uzrujani Pavao i Bielinski).

Pavao: Sve je uzalud!

Kimb.: Ta zašto? Je li vam, mladi gospodine, poznata ova bluza? (Triumfirajući) Znadete li, čija je?

Pavao: To je Stanislavljeva bluza!

Biel.: Premda sam već dosta star, ipak još imam dobar njuh. Vidite, da je ona gatalica imala pravo, kad nam reče, da jašimo prema Augsburgu, a vi ste je ismjehivali.

Pavao: Sve je to stina, ali ništa ne pomaže. Ja dalje ne idem više ni koraka! To su čudes!

Biel.: Da čudes s neba, upravo nečuvena!

Kimb.: Sto vi sve naklapate! Uzmimo oba kočijaša, nas smo trojica: pet nas je dosta, da uhvatimo onoga starog prosjaka: s njim je Stanislav zamijenio odijelo.

Pavao: Stanislav u prosjačkom odijelu? (Bielinskemu). Vidite, te je novi dokaz, da ono viđenje nije bilo samo utvara.

Kimb.: Kakovo viđenje?

Pavao: Eto, malo prije, tamo nad rijekom ugledasmo mladog hodočasnika u dugoj prosjačkoj haljini. Išao je vrlo brzo. Pogledasmo bolje, ta on ipak ne bijaše tako djeven; pojurismo naprijed. Gospodin me uzgojitelj upozori na njegovo crveno lice i smeđu kosu. Čeljade stane bježati, a mi okrenusmo kočiju pa za njim i bili bismo ga gotovo uhvatili, da nijesu u taj čas konji stali. Kočijaš udara bićem, sili ih, a oni ni makac. Skočisimo s kola, da čemo pješke, a on pode po vodi tako, da je se nije ni dotakao i za čas se nade na drugoj obali. Okrene se i nasmija nam se i tad istom vidjesmo, da je to Stanislav. Gledasmo za njim, a on se brzo izgubi za brežuljkom.

Kimb.: Oprostite mladi gospodine, to ja ne mogu, da vjerujem.

Biel.: Ali je doista tako bilo, na to mogu i priseći.

Kimb.: To moraju biti nekakve čarolije!

Pavao: Kočijaš je treći svjedok. Ne možemo ratovati s nebom, već nam se vratiti, a da ništa ne opravismo.

Kimb.: Bila bi sramota, gospodo! Ja sam za to, da ga još progonio.

Pavao: Kočijaš se boji i ne će ni pod koju cijenu da ide dalje.

Biel.: Ja perem ruke od te čitave stvari. Znam iz usta samoga Stanislava, da ga štiti nebo.

Pavao: Ako ste vi, g. senatore, drugoga mišljenja, idite za njim, mi ćemo kući. (Odlaze).

4. PRIZOR

Kimb.: Zatucani papiste! Pljujem na vas i na vašeg svečića. (Čuje se opet pijev starca). Uh, da mi je onog odrpanog lupeža dobiti šakel! Gle ga. Kako drsko stupa prema meni i još me tako čudno gleda!... Da nije to kakav čarobnjak? Možda je bjegunac baš u njegovom pomoći letio preko rijeke? Vrag ne spava, bolje će biti, da se i ne sastajem s njime. (Zove) Ivane! Spremi se! Idemo kući! (Brzo ode. Pokaže se starac i gledajući za odilazećima diže ruke k nebū i pjeva):

Ti nas, Majko, vijekom štiti,

Nedužnost nam čuvaj ti,

U pomoći se dostoј biti,

Kada napast navalii.

Ti, o Majko kršćanima

Uzorom si prejasnim:

Cistu ljubav daj nam svima,

I pomozi nevoljnim!

Zastor pada.

III. ĆIN

1. PRIZOR

(Raskošan vrt. U daljini se opaža jedan dio kastelanove palače. Sprijeda sa strane klupa. Na njoj sjedi Pavao, uza nj stoji Biel.).

Pavao: Kako je dasadno u tom Rostkovu! Otac hoda kao mučnija, snužden; nema gozbe ni zabava, pravi grob.

Biel.: Umirite se, gospodine Pavle, uvjeren sam, da će i to brzo proći. Kad je jučer dobio list iz Rima od gosp. Stanislava, silno se je razgnjevio i stao glasno vikati: »Tako mi mogu imena nikada ne ću dopustiti, da se tako sramoti i ponizuje moj rod! Izvući ću ja već onoga izroda odonud! Dat ću da ga okuju u lance i amo dovedu. Hoće mu se samostanskog i prosjačkoga života; dobro, oboje će imati ovdje u ovoj tvrđavi! A za omražene Isusovce naču će već lijeka. U Pultusku ću im sravniti kuću sa zemljom. Dokle ja budem živ, ne će mi jedan Isusovac na poljsko tlo!«

Pavao: Pa koja nam korist od toga?

Biel.: Ha, tā, da će nas g. otac radi te stvari sigurno poslati u Rim. Haj, haj! Na putu ćemo obnoviti bečka prijateljstva i zabave.

Pavao: Vjerujem, gospodine odgojitelju, da će nam biti ugodno. Ali sumnjam, da će se Stanislav pokoriti. Rim nije Poljska, već talijanska zemlja, gdje vlada papa kao kralj, a on će sigurno držati sa Isusovcima.

Biel.: Ako ga ne predadu, mi ćemo ga odvući varkom. Ja ću već naše ljude izvježbati i zgodno rasporediti, pa će nam posao stalno usjetiti.

Pavao: Dospije li u moje šake, dobit će poštenu plaću za sva poniženja, što sam ih doživio od oca, jer ga tobože nijesam »dobro čuvao« i dapače mu »dozvolio, da ide«.

Biel.: A šta da kažem ja? Gospodin kastelan vikao je na mene kao na najprostijeg uličnjaka, prijetio mi se batinama. A kad se htjedoh opravdati, lupi sa mnom o zid, da mi je krv udarila na nos. A sve radi našega svetog študentića.

Pavao: (Potapka ga po ramenu). Budite mirni, naplatit ćemo se mi već zato. Držim, da će ga otac za kaznu razbaštiniti, ja ću to ocu u zgodan čas spomenuti. Tad je pobjeda naša!

Biel.: Već sada ponizno pozdravljam u vašoj presvijetloj ličnosti budućega preuzvišenoga kastelana i služit ću vam najvjernije vazda i u svemu.

Pavao: Ha, ha, ha! Osobito u rasipnosti!

Biel.: Pozor! (pokazuje na stranu).

Pavao: Što je?

Biel.: Gospodin otac dolazi.

Pavao: Uklonimo se!

2. PRIZOR

(Kastelan unilazi polako, podupire se o štap, s izrazom prijetnje na licu; dugi mu se brci spustili, a dragocjeni mu je prsluk opasan širokim pojasmom).

Kastelan: O, kako mi je teško! Da ga je ugrabila smrt, jamačno bih se već umirio. Tako me sramotno ostaviti i bježati kao kukavni prošjak preko tolikih zemalja i gradova. Što li će svijet misliti o obitelji Kostki? Da je škrt. Ta mogla bi čitav put do Rima posuti zlatnim dukatima! Bez znanja uzgojiteljeva i bratova, protiv očeve volje, pobjeći kao zločinac od kuće! Jeli to pobožnost? To je tvrdoglavost, oholost! On se još usuđuje pisati pisma, da će ustrajati u svom ludom naumu! O ne, nikad ja toga ne ću dopustiti. A ščepam li ga, pamtit će me. Ipak mi je žao i boli me jako, kad pomislim, kako je to dijete bilo skromno. Mezimče majčino zahvalno za sve, kao i ona. K tomu se čuvaо svake i najmanje pogreške, pravi Ilijan. Ali što je veća njegova pogreška, to je veća i moja bol. Da je ovdje odbrao duhovni stalež, ne bih žalio. Mogao je postati biskupom, prelatom ili kojim drugim crkvenim dostojaštvom. No da je izabrao baš taj nepoznati novoosnovani i omraženi jezuitski red, o kojem se toliko zla govori, toga ja ne mogu podnijeti! O Bože na što su spali slavni Kostke! Zar nema za njih na ovome svijetu boljega zakloništa?! (Udara štapom po klupi). Ne, ne, ne dopuštam, ne ću nikada dopustiti!

3. PRIZOR

Biel.: Vaša me milost zvala?

Kast.: Ne! (Iza kratke stanke). Pričekajte, dobro da ste došli. Požurite se i recite, da se odmah spremi kočija s poštom i neka čeka pred dvorom. A gospodin Pavao neka se oprosti s majkom i odmah dode ovamo po pisma i preporuke.

Biel.: (nakloni se). Smijem li vašu milost pitati, da li i ja moram biti spreman za put?

Kast.: Ne, vi ostajete ovdje, jer vas trebam.

Biel.: (Odlazi nezadovoljan).

Kast.: Znam ja dobro, da ti se mili lunpovanje; ali nije sad tomu vrijeme, onaj će tamo bez takva druga brže stići u Rim.

4. PRIZOR

Pavao: Vi ste me zvali, oče!

Kast.: Ići ćeš u Rim. Sve je već gotovo. Jučer sam poslao konje koje ćeš izmjeniti. Evo ovdje su pisma za kardinala i za svjetovnu gospodu, koji će ti pomoći. Posluži se svim sredstvima, da dovedeš Stanka živa. Ja imam na to pravo, jer dječak još nije punoljetan, pa pripada pod očevu vlast, a moja je volja izražena u pismima.

Pavao: A ako sve ne bi koristilo?

Kast.: Tad ga ščepaj za vrat! Ja se ne ču klanjati hirima jednog žutokljunca! Zato sam već prestao! A poljski plemeči nijesu tome ni vikli. Čini što znaš, samo ga moraš izbaviti iz isusovačkih pandža. Ti si kriv, da je pobegao, ali ču ti oprostiti sve, ako sad popraviš pogrešku i dovedeš ga kući! Sad hajde!

Pavao: (Poljubi oca u ruku). Zbogom g. oče! Sve što mogu nem učiniti ču (Ode).

Kast.: Zbogom! Hajde i sretno se vratil! Ako ti ništa ne postigneš, predat ču čitavu stvar kralju i dignut ču toliku galamu u parlamentu, da će se i u Italiju čuti. Uzbunite ču plemstvo, da rastrubi tu stvar po čitavom svijetu. Premda su mi krivovjeri mrski, tu će mi ipak dobro doći i oni.

5. PRIZOR

Sluga: (Poljubi kastelana u ruku). Vaša milosti, imam jednu molbu.

Kast.: Što želiš?

Sluga: Tri sam godine služio mladome gospodinu Stanku u Beču i motrio njegovo sveto življenje. Molim stoga vašu milost, da mu ne učinite ništa na žao, ako bi ga gosp. Pavao doveo kući.

Kast.: Ne, ne. On mora biti kažnjen, jer je osramotio moje ime. Mora biti strogo kažnjen, da uvidi, kako je pogubno, kad se njegova samovolja diže nad očev ugled.

Sluga: Ali presvjetli gospodine, vi sigurno ne znate, koliko je Stanko u Beču pretrpio i koliko puta je bio nedužan kažnjen! Sam

sam sve to vido; neka mu se bar ono uračuna u kaznu.

Kast.: O kakovim to kaznama govoris?

Sluga: Neka mi oprosti vaša milost, što sam o tome šutio, dok je g. Pavao bio kod kuće. On mi je najstrože zabranio govoriti o tom. Gosp. ga je Pavao neprestano tjerao, da s njime rasipno živi, a jer ga nije mogao skloniti, bacao ga je na tla, gazio po njemu i nemilice ga tukao šibama i batinama, da smo mu ga kadikad jedva oteli.

Kast.: Pa kako da ja o tome ništa ne znam? Gosp. Bielinski mi nije o tom ni rijeći spomenuo.

Sluga: Eh, g. Bielinski bio je uvijek na strani g. Pavla. S njim se je najradije družio i nikako mu se nije svidalo, da gosp. Stanko ne pristaje uz njih.

Kast.: Da li je i on kažnjavao Stanislava?

Sluga: Kažnjavao ga baš nije, pače ga je i branio od g. Pavla, kad bi ovaj u svojoj ljutosti prekoračio mjeru. Ali ga je često korio, što ne živi kao njih dvojica. I tako, moj premilostivi gospodine, Stanko nije imao baš nikoga, komu bi se mogao potužiti i tko bi ga zaštitio. Jedino je tražio koji zabitni kutić, da se moli i pred Bogom izjada svoje srce. No i u tom su mu mnogo smetali, jer smo stanovali u kući krivovjera.

Kast.: Nikada mi o tom ni slovke nije spomenuo u pismima! Zar nije ipak otac najbliži zaštitnik svomu sinu?

Sluga: Svakako. Ali molim, vaša milost! on nije pisao, jer vrlo ljubi brata i vas, prejasni gospodine, pa ne hoteći nikoga rastužiti samo je šutio i strpljivo podnosio. Dapače je služio bratu i kod objeda, čistio mu obuću i odijelo, donosio ovo i ono, samo da ga ublaži.

Kast.: Čudne li i žalosne vijesti čujem! Znadeš li još štogod?

Sluga: A kako je istom postupao sa g. Stankom zadnji dan, prije no što je ovaj pobjegao?! O Bože kakav je to bio oproštaj i rastanak! Stidim se i spominjati.

Kast.: Namah govorи, što je bilo!

Sluga: Bijah u svojoj sobi, pa ne znam, što su oni onamo zapravo govorili. Znam tek, da je bila spremna kočija, da ih odveze među krivovjerce na zabavu. Kad odjednoč čujem galamu u sobi mladoga gospodina. Podem da vidim, što je, a kad tamo, gosp. Pavao bacio brata na tla i nemilosrdno ga tukao, da sam ga jedva oslobođio iz njegovih ruku. I ja sam dobio nekoliko poštenih udaraca. A kad je g. Pavao vido, da ga ne može silom odvući na gozbu, dobaci mu na odlasku: »Nosi se kamo hoćeš, objesi se, ako te volja, samo da mi više ne dolaziš na oči!« Gosp. Stanko uze te rijeći kao dopuštenje, i spremi se odmah na put u samostan. Već mu je prije i presv. Djevica Marija naredila, da postane redovnikom.

Kast.: Ah kamo sreće da sam to prije znao! Jadno dijetel Dakle je Pavao svemu kriv? O Pavle, Pavle! Ti sablaznitelju nevinosti! (Ustane i hoda). Ah da ga imam sada u šakama čeljust bi mu razvalio! S puta će mu pozvati natrag. Idi zovni konjušnika! Ne, čekaj! Bolju će mu kaznu spremiti. Neka samo putuje u Rim, da dovede Stanka, a zatim će ga otjerati od kuće i razbaštiniti. Hoću tako mi imena Kostka. A za čast zastavnika predložit će Stanka.

6. PRIZOR

Biel.: Smjerno priopćujem vašoj milosti, da je stigao brzoteča, plemić dvoranin vojvode Plockoga, i donio ovo. (Predaje pismo). Cini se da je stvar vrlo hitna, jer dolazi iz Rima...

Kast.: Sto? iz Rima? Neka odmah dode! Da nije što o Stanku...

Biel.: On ne će ništa da govori, niti će unići u dvor, dokle vaša milost ne pročita pisma. Stvar je sigurno žalosna.

Kast.: Kakva su to naklapanja? Sto on misli, da će ja kao stara baba roniti suze nad pismom g. Plockoga? Ili će se možda stidjeti da pročitam ovo pismo pred njim. Idite k njemu i zamolite ga u moje ime, da dode ovamo na razgovor (Bielinski ode, kastelan sjedne).

Kast.: Sto je to? Tako čudan pečat?! (Otvori pismo). Zove H me možda na pogreb gospode vojvotkinje? (Čita hvata se za glavu) Ah, Bože, Bože, Bože!

Sluga: (Upada). Jao što se dogodilo?

Kast.: Stanko je umro!

Sluga: (Lama rukama). O predobri Isuse! Sto je to?! Je li moguće? Mrtav?!...

7. PRIZOR

Biel.: (Ulazi sa plemićem, pogledaju Kastelana pa slugu, postave se sa strane).

Plemić: (Potiho Bielinskomu). Već je saznao!

Biel.: Da čini se.

Kast.: (Iza kratke stanke) O Bože! Sve mi osnove edoše u hladan grob. Ipak ga nijesam oslobođio iz ruku njihovih... Nemila mi ga smrt tako brzo ugrabi... O Bože, Bože, zašto me tako kažnjavaš? Ah! (Baca pismo). Gosp. Bielinski, vi ste mnogo skrivili, što ste odustali od potjere za Stankom radi nekoga glupoga straha i utvarel (Plemiću) Žalostan ste mi doista glas donijeli gosp. dvoranine, i sada mi više niste željkovani gost. Novost, koju mi saopćiste, najveća je u mome životu.

Plemić: Prejasni vojvodo, volja Božja! Nijesam htio da vam sam javim tužni glas ni da budem svjedokom vaše prve žalosti.

Kast.: Razumijem te, brate, i zahvalan sam ti na tom, ali koja utjeha za me? (Pruža mu ruku).

Plemić: I te kakva utjeha, jasni vojvodo! Što su moje uši čule i oči vidjele, od toga se, presvjetli vojvodo, mora i najtvrdi srce umekšati i razveseliti. Ja vam iz dna srca čestitam i kličem: Sretni ste, oče, što imate takova sina! Vi ste uistinu u nebo poslali sveca ili bolje da kažem andela, koji će vas, ondje dočekati. Njegova je blažena smrt pravi čudesni dogadjaj, jer je unaprijed kazao, kada će umrijeti, premda se tom nijesu nadali ni liječnici ni itko drugi. Nije ga sruvala teška bolest, nego obična grožnica, od koje redovito nitko ne umire. Žarka ljubav njegova prema Bogu i presv. Djevici uništila je njegov nježni, mladi život i presadila ga u kraljevstvo nebesko baš na svetkovinu Uznesenja Blažene Djevice Marije. On je toliko želio, da proslavi u nebu tu svetkovinu i za tu je milost prosio nebesku kraljicu posebnim pismom.

Kast.: Pismom?... U nebo? Ne razumijem...

Plemić: To su pismo sačuvali u Rimu kao svete moći, ono je ujedno dokaz čiste i nevine Stanislavljeve duše, koja je govorila s kraljicom neba kao sa majkom. Ta ona ga je još u Beću, u pratnji andela posjetila i naredila mu, da stupi u Isusovce.

Kast.: (Bielinskomu). Pa vi toga nijeste znali?

Biel.: Samo sam nešto naslučivao!

Plemić: A sada kratko pred samu smrt dođe mu u susret sama Kraljica nebeska. Lice mu se naglo zažari na pogled nebeskih videnja. Nazočni kleknuše, a on preporuči svoju dušu Majci Mariji i otpušta u Njezinu pratnji iz ove suzne doline u nebesku domovinu.

Kast.: Nepojmljivo!..

Plemić: Netom se pronijela vijest o blaženoj smrti Stanislavljevoj, skupi se silno mnoštvo ljudi oko pokojnika. Stadoše nabrajati njegove uzorne kreposti i nebrojena čudesna iz njegova života. Još istoga dana govorilo se po vječnom gradu jedino o mlađom svecu. Priprosti narod i velikaši, ljudi slavnici zbog kreposti i znanosti, sve je jednodušno govorilo: »Umro je svetač Kostka Stanislav, Poljak! Premda bijaše još tako mlad ipak je zastidio nas starce i ljubavlju Božjom osvojio nebol!« Njegov pogreb sličio je više veličanstvenom slavlju, negoli žalosnome pogrebu.

Kast.: To je sve lijepo, ali mi se nikako ne svida, što je kroz daleki svijet putovao, kao najgori prosjak i pružao ruke prošeti milostinju. Time je obeščastio svoje senatorsko ime, i ponos moga roda.

Plemić: Kamo sreće, da bi svatko od nas bio takvim prosjakom! Zar ne zna vaša milost, da su onom prosjačiću sami andeli na putu služili? Oni su mu dijelili milostinju. Ta poznato je da su ga andeli nahranili Gospodnjim Tijelom, kada se je slučajno nalazio za putovanja u jednoj krivovjerskoj zbornici. Oni su utišali glad njegove duše!

Sluga: Sveti Bože, pa su to prava čudesna!

Kast.: Da li se to doista dogodilo? Odakle vi to znate?

Plemić: Cijeli Rim govori o tom. To je svetac i veliki miljenik nebeski. To je najmiliji cvijet poljske zemlje i predragocjeni biser, koji posjeduje vaša prejasna obitelj. Njegovo prosjačenje nije nikakova sramota, već ponos Kostkina imena, jer će slava Kostkā biti od

sada vječna! — Uzmimo jasni vojvodo, da bi vam bilo uspjelo podići Stanislava na kraljevski prijesto, ni tada ne bi slavni rod Kostkā postigao veće slave. Ime bi se njegovo doduše spominjalo u povijesti naroda, ali uspomena njegova trajala bi samo kratko vrijeme!... A tako će vaš premili sin biti slavljen svagđje, kuda god bude doprila vjera Kristova, pa i do na kraj svijeta, do žarkih afričkih stepa; svagđje, kod svih naroda i plemena, spominjat će se njegovo slavno ime. Tvrdio se ujedno nadam, da će na oltarima našim biti čašćen i zazivan, jer se već govori o novim čudesima. Klečat će pred njim narodi, koji do sada nijesu ni čuli za Poljsku, i molit se Stanislava Kostku, vašega sina, da ih zagovara kod Boga, jer je on veliki sluga Božji i miljenik presv. Djevice, naše Kraljice. — Veseli se, slavni i jasni vojvodo, jer ti je velike stvari učinio Gospod! — Ja time svršujem svoje poslanstvo a to su riječi vojvode Plockoga, gospodara moga. On ti ih šalje ne u znak saučešća u žalosti, nego kao iskrenu i radosnu čestitku.

Kast.: (Napola glasno za sebe). Dakle će moj Stanislav živjeti... u ustima naroda... na oltarima... Da li sanjam, ili je istina? (Baca pogled čas na Bielinskoga, čas na slugu). Preda mnom se otvara novo obzorje...

Sluga: Milost je Božja nad rodom vaše preuzvišenosti.

Kast.: Spomen crkve će mu odsele graditi, vitezovi će ga zazivati u boju, narod će ga slaviti i pjesmom i molitvom, a on će nam biti zaštitnikom (Ustane i glasno govori). Putevi su Božji doista skroviti! — Ah, kako sam ludo radio, kad sam se protivio Gospodnjim odlukama! Oprosti mi Bože, oprosti! Ah kako si mi sada drag premili sinko moj Stanislave! Kako bih te rado sada na svoje grudi privinuo! — Ah, zašto mi barem još na samrti nijesi mogao podijeliti svoj sveti blagoslov? — Žalim za tobom, moj Stanislave!... (Sve tiše i polaganje) ali sam ujeno i presretan! (Čuje se pjevanje). Čini mi se, da čujem pjesmu tam u daljini, pjesmu, koja će se kroz vijekove razlagati, pjesmu proljetnu, pjesmu jutarnju. — To je naša pjesma, čujete li? To pjeva Poljska! Veselo radosno... pjesmu o mojoj blagoslovljrenom sinu!... (Već se u daljini čuje pjesma).

Jasna zvijezdo svijeta kršćanskoga
Biser-kruno roda poljačkoga,
Ti naš sveti na nebesih brate,
Moli Boga i za nas Hrvate!

(Pokleknu najprije sluga, pa plemič i Bielinski. Na riječi pjesme):

»Čuvaj nas o sveti Stanislave,
Da budemo vrijedni tvoje slave!«

(Kastelan diže ruke u vis i polako klekne).

Zastor pada.

SVEĆENICI I SIROTINJA.

Prije Krista nijesu poznavali boљnike ni sirotišta za sirotinju. Sada su pogani to usvojili od nas kršćana. Ova ljubav prema sirotinji cvate u katoličkoj Crkvi oduvijek, jer nas »ljubav Kristova sili« (2 Kor. 5, 14). Je li tako i danas? Dakako, i danas ima svetih svećenika, koji u svojoj svetosti ne zaboravljaju ni na sirotinju, kako su činili prvi apostoli, tako čine i oni. Evo nekoliko primjera iz novije crkvene povijesti.

M. Bailly osnovao je Konferencije sv. Vinka Paulskog. On je bio svet, ponizan svećenik, pa je njegovo ime pri toj ustanovi gotovo isčešlo pred imenom Ozanama. Poznato je, da se Konferencije po svem svijetu uspješno zauzimaju za sirotinju; njihovi članovi i članice pohađaju bolesne, tješe sirote, nose hrane i odijela, brinu se za pokop mrtvaca. — Bl. Cottolengo osnovao je u Turinu djelo kršćanske ljubavi; u toj je kući i sada smješteno više nego li 5000 nesretnika. — Časni Don Bosco ustanovio je ne samo red, koji se brine za bezbrojne zapuštenе mladiće i sirote, nego taj red daje zarade i kruha kako njima tako i bezbrojnim radnicima i sirotinji. Ovaj je red danas raširen po svemu svijetu. — P. Pernet uveo je bolničare, koji idu po kućama, pa dvore badava zapuštenu sirotinju. — Svećenik Fouque obnovio je u Marsiliji ono, što je u svoje doba učinio Cottolengo. — Kod nas je pok. biskup Lang znao i cipele s nogu dati sirotinji. Zagreb ima dvije velike ubožnice za starce i starice. Tko ih je ustanovio? I tu bez svećenika ne bi bilo ništa. Pa takovih ubožnica ima gotovo svaki naš grad, a gotovo sve su podigli svećenici.

Nedavno su seljaci u Sinju (Dalmacija) rekli svome župniku: »Vidimo, velečasni, da nas svači zapušta, najbolje da se mi držimo svojih svećenika. Oni su nam najbolji prijatelji. Kako govore ti dobri ljudi, tako misle svi vrli kršćani, ne dajući se zavesti niti vjerujući neprijateljima katoličkog svećenstva. Tko govori protiv svećenstva? Onaj, koji ima interesa da tako govori i kome svećenici smetaju radi nevaljana života njegova ili zlih namjera.

A.

NAŠ HRVATSKI SV. ZAVER.

Na 13. rujna 1925. proslavila se je tisućgodišnjica kraljevstva hrvatskoga u crkvi sv. Franje Žavera blagoslovom i posvetom Križnoga puta što je zasluga »Hrvatske žene«. Pri ulazu u svetište čitaš: »Ovo je svetište obnovljeno g. 1925. u spomen 1000-godišnjice hrvatskoga Kraljevstva«. U samoj crkvi, prema propovijedaonici, vidiš spomen-ploču, postavljenu na vječnu uspomenu kraljevima hrvatskoga kraljevstva.

Tako se uz svetište Presv. Srca Isusova u Zagrebu diže i drugo narodno proštenište sv. Žaver¹⁾. Kreneš li tramvajem s Jelačića trga k Zvijezdi, stigneš na veliko raskršće. Nastavi put Šestina i u 20 časaka se nalaziš pred ovim narodnim prošte uštem. Uspinjući se prema crkvi naći ćeš desno i lijevo 14 postaja Križnoga puta sa lijepim novim reljefnim slikama.

U rujnu 1925. bilo je tu do 50.000 pobožnih vjernika, koji su obavili pobožnost Križnoga puta. Ali nije to ništa novo. U prijašnja vremena slavila se posveta crkve svake godine na petu nadjelu po Uskrsu. Tad je dolazila iz Zagreba zavjetna procesija, da prosi pomoć, napose proti kugi.

Ubuduće držat će se proštenja 2 puta na godinu i to pete nedjelje po Uskrsu, prema starom običaju, i prve nedjelje u rujnu — novo proštenje — na uspomenu proslave tisućugodišnjice hrvatskoga kraljevstva.

Kako je poznato, ova je crkva pripadala do g. 1775 Isusovcima, a kad je uto Družba Isusova bila ukinuta, crkva pripala je pod župu sv. Marka.

Naši hrvatski redovnici III. Reda sv. Franje Asiskoga, nazvani glagoljaši, jer čitaju sv. Misu doduše rimskim obredom, ali starohrvatskim jezikom, radi nastalih političkih događaja izgubiše 1921. samostan u Velikom Lošinju, a 1923. u Zadru. Zato im je Božji promisao dodijelio 24./X. 1923. crkvu sv. Žavera u Zagrebu.

U našim krajevima javljaju se trećoreci, vezani na zajednički život već u polovici 13. vijeka. Naši hrvatski redovnici glagoljaši postoje već od 15. vijeka. G. 1439. osnovao je u Zadru samostan trećoredaca Bošnjak Matej, koji je kao trećoredac došao iz Bosne ponosne, odakle se zbog turskih navalja i bogumilskih napadaja do selilo mnogo ktoničkih obitelji u Dalmaciju. Nastojanjem velikoga ovog apostola i njegovih drugova bili su podignuti samostani: 1439. Sv. Ivana Krstitelja u Zadru, gdje se i danas hrvatski propovijedi i sv. Misa čita u starom našem jeziku; 1448. sv. Pavla na Školjiću (Preko), gdje naši redovnici imaju danas svoju nižu gimnaziju sa pravom javnosti; 1463. sv. Marije od Milosti u Prvić-Luci kod Šibenika; 1468. sv. Marije na Glavotoku (o. Krk), gdje sad ima društvo »Uzajamnost« ljetovalište za bolesne svećenike.

Neka i naš Hrvatski sv. Žaver u Zagrebu^{*)}] bude svjetlo Božje proti tmini, koja u raznim oblicima prijeti hrvatskomu narodu. Neka hrv. narod pošle svojih sinova, da umnože redove naših otaca glagoljaša, pa da nam ovi otvore novih samostana. To neka nam isprosi kod Svevišnjega veliki krčki biskup Mahnić. Ovo svetište Sv. Žavera nositi će doskora u svojim njedrima ostatke slavnoga biskupa, kao dragocjeni zaklad Božjega blagoslova i ljubavi naroda hrvatskog i slovenskoga.

N. N.

^{*)} Čitateljima preporučujemo knjižicu: Sv. Ksaver u Zagrebu, Hrvatskomu narodu prigodom tisuć-godišnjice hrvatskoga kraljevstva posyećeće »Hrv. Ženak«. Napisao prof. Dr. Rudolf Horvat. Knjižica se može nabaviti po Din. 5.— kod samostana sv. Franje Žavera u Zagrebu.

^{**) Tu se nalazi provincijal trećoredaca, O. Bono Zec, poznati pjesnik, Euharistije. Njemu neka se obrate svi, koji žele stupiti u samostanski III. red sv. Franje Asiskoga.}

STOSTRUKA NAGRADA.

Jedan glasovit propovjednik (P. Millerot), osobit prijatelj radništva, priopovjeda, šta mu se jedamput dogodilo.

Došao k meni starac od osamdeset i tri godine. Vidjelo se na njemu, da mu je imovina vrlo čedna.

— Velečasni oče, reće mi starac, donio sam vam tri franka za »Novčić sv. Petrac.

— To je vrlo lijepo djelo, dragi prijatelju. Bog će vam to stostruko naplatiti, i to tim više, što se baš ne čini, da ste milijunaš.

— Istina je, nijesam bogat, odvrati starac, ali ipak drage volje dajem nešto za papu.

— To je vrlo plemenito!... Nego možda bi ipak bolje bilo, da razdijelimo ovu svoticu na dva dijela. Jedan zadržite za se, a drugi neka bude za papu...

— Ne, ne, neka bude sve za papu.

— Pa kad već želite, neka bude, odvratim ja, a zatim nastavim:

— Kako je inače?

— Hvala Bogu, živi se iz dana u dan, kako Bog hoće...

— A što se tiče vjerskih dužnosti, sigurno je sve u redu?

— To baš ne; ali ima još vremena...

— Ima još vremena... Bože daj, da ga bude... Nego čemu odgadati ono, što se može sada učiniti... Vi ste sigurno primili prvu svetu pričest?

— Dakako, odvrati starac.

— Dobro, to je već nešto... A jeste li se još koji put pričestili?

— Nijesam odvrati starac. — Međutim... ja nijesam došao na ispovjed...

— Ništa zato. Ja sam ipak spreman, da vas saslušam. Ja ću vas pitati, a vi ćete mi odgovarati da ili ne, i to je sve...

Starac se isповjedi... Sa suzama radosnicama ostavio je svećenika...

F. M.

SJENICE.

Zima je. Snijeg pada gustim pahuljicama. Na moj prozor doletjele dvije sjenice. Gladne su. Čim me opaziše otprhnuše i sjedoše na granu obližnje kruške. A ja ih tako volim. Zovem ih, nudam im brane, toplu sobu, Ne razumiju me. Plaše se mogu glasa i bježe od mene. Ne shvaćaju, da im hoću dobro. Boli me, što me se ti maleni, lijepi stvorovi boje. Iznova ih zovem. Sad odletješe preko susjedove kućice — gladne.

I Gospod zove, opetovano nas zove. Hoće nam zaista dobro, nudi nam ga obilno. Zove k pričesnom svom stolu, da nas okrijepi. A ljudi bježe od njega u svijet... Tu ostaju gladni i prazne duše. A Gospod je tako bogat i drag. Oni to ne znaju, pa bježe od Njega. Ne razumiju njegova dozivanja. Gube se u svijetu. O kad bi ga poznavalii! Gospoda tako boli, što bježe od Njega...

Jozewov.

BADNJA NOĆ.

Po svoj zemlji tama pala,
Zrakom luti sjever brije,
Te bi reko, gladan vuče
U planini bijesno vije.
Sniježak prši, sićušne mu
Pahuljice posvud lete,
Obamrloj zemlji goloj
Pokrov bijeli noćca plete.

U štalici betlehemskoj
Djetešće je sad u sanku,
A kraj njega čista Djeva
Tiho pjeva uspavanku:
»Usnulo si, milo Dijete,
Posred ovih bijeda svih —
Spavaj, spavaj, srećo ljudi
I andela Božijih!«

I on leži, Isus mali,
U tcj štali i u zimi,
Narcd njegov odabrani
Ne će da ga pod krov primi.
I on dršće od studeni,
Al ne plače, već se smiješi,
Od svog prvog časa trpi,
Da svoj narod ropstva riješi..

Noćnim zrakom pijev se divni
Na sve strane svijetom ori,
Rajskom pjesmom javljaju se
Andeoski blagi kori:
»Slava« »Svet« Ko golubovi
Hladnim zrakom zvuci lete
Zeleć ganut srca kruta,
Da se svojeg Boga sjete.

A on moli: »Daj im razum,
Milošću im srca puni,
Da polome gvožda grijeha
Okovani milijuni!
Oče svjetla i dobrote,
Sina svoga pogledaj,
I otvori ljudskom rodu
Izgubljen po grijehu raj!«

Tomislav D. Posavac.

Mali križari.

MOJE ŽELJE.

Terezijo mala,
Ponizno te molim
Ti Isusu kaži,
Da ga jako volim.

Ja još malo znam,
Ali želim učit,
Za Isusom ići,
S njime se zaručit.

Želim da mi srce
Kao zipka bude,
Da Isusa malog
Zibala bih tude.

Sve na ovom svjetu
Želim ostaviti,
Križ Isusov grlit,
Uz Isusa biti.

Hoću, da se vazda
Bijeli moja halja,
Da u raju budem
Blizu svoga Kralja.

Terezijo mala,
Ponizno te molim
Ti Isusu kaži,
Da ga jako volim.

PO MALIM STEPENICAMA DO VELIKE LJUBAVI.

Bog je zasijao nevidljivo zrnje kreposti u djetinja srca. Da se to zrnje razvije, treba da rade Bog i ljudi. Bog daje stalno sunce i kišu milosti, a odgojitelji treba da upute djecu k vrelima, iz kojih najobilatije teče milost, t. j. k molitvi, sv. Misi, sakramentima. Treba da ih priuče na svetu borbu, to jest da im dječa naviknu odricati se stvar ugodnih, činići dobre stvari koje su im neugodne i podnositi nevolje. Tomu ukratko kažemo: treba priučiti djecu od malena na žrtvice. Sitne žrtvice jesu zlatne stepenice, kojima će se dječa uspeti do slike ljubavi, do te najveće žrtve.

Donosimo evo, kako se u tim žrtvicama vježbaju djevojčice u jednom sirotištu blizu Zagreba. Uče ih tomu plemenite odgojiteljice. Bog dao, da njihov primjer potakne sve hrvatske katoličke majke, da i one nastoje naučiti sličnim stvarima svoju djecu.

Što su činile od ljubavi k Isusu.

Imam pred sobom mnoštvo sitnih ceduljica. Na prvoj piše: »Za ljubav malomu Isusu šutjela sam navečer u spavaonici. Druga kaže: »Šutjela sam u školi«. Treća je malo opširnija: Danas sam se žrtvovala tako da nisam »brblala« u spavaonici ni kod stola. — A što mislite, da je to lako Marici, Ankici, Ružići? Ta da imaju i lokot na ustima, progovorile bi. E, ali kad je za ljubav Isusu, onda se šuti, makar bilo i vrlo teško.

No vratimo se. Dragovoljno sam brisača hodnik — veselo sam išla spremiti — bez jastuka sam spavala — bila sam mirna u školi — bila sam »ustreljiva« — čuvala sam svoje teke. Sve to čine one »za ljubav malomu Isusu«. Jedna opet nije odgovarala, kad je bila radi nečega ukorenja od drugarice; druga je ujutru na glas zvona odmah ustala; treća je strpljivo nosila pilotinu, ili lijepo pospremila spavaonici, ili nije jela svoj obrok kruha u 10 sati. A čemu su se onoj tamo tako nadula ličca? »Strpljivo« sam, kaže, pomogla »digniti« bure na kola!

Isto tako male te vjeverice od ljubavi k Majci Božjoj svladavaju radoznalost i lijepo slažu knjige; jedna za ljubav sv. Franji Ksaveriju odlučuje vrlo tešku stvar, da ne će ujutru ni jednu nepotrebnu riječ progovoriti; druga se za ljubav sv. Stanislavu uzdržala od neke »značajnosti«.

Dobra nakana, to jest ljubav k Isusu, Majci Božjoj i svetima, pretvara sve te sitne žrtvice u sjajno biserje, koje se vrlo mili dragomu Bogu i andelima čuvarima tih mališa.

No one hoće, da svojim malim žrtvama izmole ujedno pomoći drugima. Za koga ih osobito prinose?

Za Crkvu, sv. Oca, biskupe i svećenike.

Ja sam izmolila trodnevnicu Presv. Srcu Isusovu za potrebe katoličke Crkve, kaže prva. Druge dvije su radio i veselo vršile svoje poslove za potrebe sv. Crkve, dok je treća na tu nakanu pomogla bližnjemu u nekoj stvari.

Za sv. Oca papu činile su ovo: Pospremila sam hodnik — učinila sam jednu samozataju — šutila sam u spavaonici — naučila sam sve lekcije — šutjela sam u zabranjeno vrijeme....

Za biskupe i svećenike: Obavila križni put — učinila jednu samozataju — učinila samozataju za potrebe mnogih redova.

Takve žrtvice i molitve će Isus primiti s osobitom radošću. Nije moguće, da božanski Prijatelj malenih ne će poslati obilje dobrih svećenika narodu, čija mu djeca budu za to ovakim načinom prinosila svoje molbe.

STUDITI.

U Poljskoj je katolička Crkva dosta jaka i brojna. Ona je pokazala svoju odanost Apostolskoj Stolici krvlju sv. Jozafata i u prošlom stoljeću, kad je ruska vlast pregnula iz svih sila da naveđe ove kršćane na raskol. Sada je na čelu te crkve preuz. g. Andrija Szeptycki. Da, što više oživi svoju crkvu, on uz drugo nastoji da je dovede do prvotnih bizantskih predaja. Neće da bi se moglo unijatiima prigovorili, da su im liturgija i običaji polutanski. Želi, da njegova crkva bude uzor, kako treba nadržavati običaje, a čini to s apostolskom nakanom.

Podizanje novih redovnika, nazvanih »studite«, baš se slaže s njegovom osnovom. Studite žele uistinu da obnove staru istočnu redovničku predaju. Oni su potpuno monasi.

Neće da se pridruže ikojem od redova što postoje ni da prime pravila ijednoga od njih. Samo ime njihovo navješće, da žele živjeti po običajima carigradskog manastira Studiona. Tamošnji način života je prodro i u ostale slavenske pravoslavne manastire osobito ruske. U Studionu su skupili, u tančine razvili, a često i pojednostavnili pravila raznih Otaca, osobito sv. Bazilija.

Što hoće?

Studiti ne uzimaju za svoju zadaću kakva posebno djelevanja. Oni hoće, da kod njih svak nađe posla u onom, za što ima zvanja i sposobnosti. Većina ih je monaha radnika, jer je njihov pokret sve do sad dobivao novake gotovo jedino od seljaka. Ali oni žele razviti i znanstveno, a po mogućnosti i umjetničko djelevanje. Neki se bave pomaganjem i poučavanjem siročadi. Pripravni su i na apostolski rad, ali u tom čekaju, što će im naložiti sv. Otac. Napokon žele obnoviti i one oblike istočnoga redovništva, koji se bave samo unutrašnjim životom, hoće da imaju pustinjaka, ispovnika i monaha, koji uvijek šute.

Veoma važno mjesto zauzima u životu studita molitva. U ponoci je prva molitva, u 4 sata drugo ustajanje, zatim jutarnji časovi, razmatranje, liturgija (sv. misa), pod kojom se svi pričesto, a u podne je šesti čin. Popodne i navečer ima još više od 2 sata bogoljubnih vježba. Za rad im ostaje dnevno 8 sati.

Upotrebljavaju grčko slavenski obred u njegovim najstarijim oblicima. Kako slijede čistu istočnu predaju, to se ni ne razlikuju od braće laika. Svećenik živi s laikom i kao on. Ne jedu mesa niti piju vina. Odijelo imaju svi jednakom: tunika i crni naplečnik su privezani kožnatim pojasmom. Pojas se može odložiti, da im bude lakše raditi.

Sadašnje stanje.

Studitska se zajednica pojavila tek 1900. Ova je ustanova imala značaj zajedničkog života, što su ga od svoje volje primili neki seljaci i zanatlije, koji su se udružili, da sprovode život molitve i rada po evanđeoskim savjetima. Metropolit Szeptycki uzeo je cijeli pokret u svoju zaštitu i vodstvo. I on sam g. 1908. zaredi prvoga studita za svećenika.

Sada postoje 3 studitska manastira. Najvažniji je i najveći onaj u Uniovu u Poljskoj. U njem ima 87 monaha. Od njih je 18 sa vječnim zavjetima, među njima 4 svećenika, 41 s privremenim. Nadalje ima 10 novaka i 20 kandidata.

Na čelu je manastira rođeni brat metropolitov, o. Klement Szeptycki. Drugi se manastir nalazi u Kamenici u Bosni. Amo su studiti došli već prije rata, da očuvaju u vjeri ukrajinske doseljenike.

Rat je imao strašnih posljedica za zajednicu. Madžari su prognali nekoliko kaludera, a te je kasnije pokosila kolera. Veliki je zavod u Sklinovu sasvim izgorio. Zato je središte zajednice moralo biti preneseno na metropolitovo imanje u Uniovu.

Još je prerano, da se prosuduje djelo studita, ali ovo stoji: monaški život, kako ga oni shvaćaju, sasvim odgovara predajama i ukusu grčko-slavenskog istoka, i oni će imati velik utjecaj.

Spominjem još da je Msgr. Leonida Tedorov, apostolski protonofar i katol. egzarch za cijelu Rusiju, svršio novicijat kod studita u Bosni. Njega su doveli pred sovjetski sud s pokojnim nadb. Cieplakom. Tu su ga osudili na 10 godišnju tamnicu, u Moskvu, gdje i sad još čam.

Iz časopisa: »L' Union des Eglises«.

ITALIJA PROTIV PSOVKE.

Talijanska država spremila novi kagneni zakonik, u kojem će biti određena kazna za psovače. Toga dosada nije bilo u njihovu zakonu. Međutim rade tamo i pojedina društva i općinska poglavarstva protiv psovke. Donosimo evo jednu naredbu, koju je u toj stvari izdao načelnik grada Genue:

»Psovku protiv Boga i kletvu moramo prognati iz našega grada nesamo zato, što se one protive vjerskom osjećanju najveće većine talijanskoga naroda, nego i zato, jer nas sramote i sprečavaju narodno obrazovanje i uljedbu. Tako misle svi, koji jasno gledaju. No to mišljenje dobrih nije dovoljno, da se zlu doskoči, pa treba da pristojni ljudi imaju pri ruci pomagalo, kojim će prinukati na poštenu vladanje i one, što sami od sebe ne misle na to; kojim će spriječiti, da se na javnim mjestima ne razliježu nekažnjeno psovke protiv Boga i besramne riječi. Protiv psovke i kletve postupat će gradска policija na temelju zakona o javnoj sablazni i smetanju mira.«

Tako se čini posvud u Italiji i kletve biva tamo sve manja. Kod nas je prije nekoliko godina učinjeno nešto u Splitu, lani u Zagrebu. Drugdje koliko nam je znano, nitko da bi se maknuo. Zar nigdje drugdje u hrvatskim krajevima ne boluju jezici od te paklene rane? Kamo sreće da ne bi!

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu potpiši potpunim imenom i prezimenom, označi mjesto, gdje boraviš, i posljedu poštu, jer inače ne će ući u Glasnik. Ti svoje obećanje potpuno izvršuješ, ako pošalješ zahvalnicu uredništvu, a kad će je ono oglasiti i kako će to učiniti, to je njegova stvar. Dogadaje, o kojima govore zahvalnice, držimo dostojnim vjere, kao i svaku drugu stvar, za koju jamči pošten čovjek. Za štampanje zahvalnice ne plaća se ništa, darovi idu za širenje Glasnika.

SPASENA DJEĆICA.

Bosna. Bilo je lani uoči Sviju Svetih. Djekočiću od 9 godina zahvatilo mi ljuti šarlah. Zovnuh lječnika, a taj me slabo utješi veleći, da će mi oboljeti sva djeca. Imam ih šestero, od tih je dvoje poodraslo, ostala su manja. Lječnik reče: »Odraslija teško da prebole, s manjima će lakše iciti. — Mati i ja prestrašimo se i padosmo na koljena. Počesmo devetnicu. Naša je molitva bila milostivo primljena; bolesno dijete ozdravi, a druge sve očuva Bog od bolesti. Zahvaljujem milosrdnom Srcu našega Spasitelja, dragoj Majci nebeskoj i svetim zaštitnicima! Šaljem d. 50, od toga 40 za životopis sv. Terezije od Malog Isusa za moju djekočicu, koja je ozdravila, 10 za raš. Glasnika. T. S.

OTKRIVENI ZLIKOVCI — OBITELJ OČUVANA OD BIJEDA.

Dalmacija. U noći između 5. i 6. I. 1925. provališe u mojo kuću nepoznati zlikovci i odnesuo cijeli godišnji prihod ulja, sru moju i moje obitelji hranu i obranu. Crna nam je svanula zima. Puna teške žalosti sjetih se ipak odmah Presv. Srcu i zavjetovah se vršili devetnicu kroz 9 petaka, da nam se smiluje. Odmah sputradan biće zlikovci otkriveni i predani u žuke sudu, a naše ulje vraćeno. Hvala milosrdnom Srcu, koje nas je očuvalo od bijede! Z.M.

DOBIO TRAŽBINU. OSUJEĆEN POKUŠAJ OTPADNIKA.

Hrvatska. Kroz više mi se godina kratila jedna tražbina, na koju sam imao potpuno pravo. Vršio sam devetnicu u čast Presv. Srcu, i dobio sam svoje pravo. — Utom pokušao odmetnici da prevedu cijelu mojo župu na »starokatoličku« vjeru. Obavljao sam protiv te zlikovačke nakane devetnicu u čast presv. Krvi Isusovoj, koja je tekla za besmrte duše, i preporučivao se u zagovor † bisk. Langu. Namjere opakih ne uspješe. Hvala bož. Srcu i presv. Krvi Isusovoj, hvala blagomu zagovorniku! M. R. župnik.

† BISKUP LANG ZASTITNIK KOD ISPITA.

Zagreb. U dosta nepovoljnim zdravstvenim i drugim prilikama morao sam se pripravljati za ispite. Utekao sam se u zaštitu dobromu † bisk. Langu i to nesamo da nije bilo uzalud, već mi je tako pomogao da sam konačni ispit polazio s odličnim uspjehom — ocjena, kakve, po svome mišljenju, nijesam služio. Hvala dragomu zagovorniku! Darivam d. 10 za svetište. D. M. indžinir.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Rizovac AW Hvala Pr. S., Majci B., sv. Josipu i sv. Antunu muž joj dobio službu. — **Calumet Mich. RS** Nisam vjerovala, da će me Srce Is. uslišati no još nisam došla ni do pola devetnice i molba mi se ispunila. Na toj i mnogim pomoćima tisuće puta Mi hvala, dar. Dol. 1 za Svet. — **Columbus Ohio AD** Muž joj dobio posla, hvala Bož. Srcu i sv. Antonu, dar. za kruh sv. Ant. Dol. 2. — **Crikvenica AC** Uslišalo joj Pr. Srce molbu, dar. d. 20. — **Donji Miholjac EL** Sin joj ozdravio, mužu, koji je na sjaju bio prevaren, vraćen je novac. — **D. Kupčina PA** Ozdravio po zagovoru † bisk. Langa, Siromašnoj mu kćeri ozdravilo živinče na molbu Pr. Srcu. — **Dubravčak AL** U opasnoj bolesti obećala, da će svaki prvi petak k sv. pričesti i bolest joj odmah krenula na bolje, dar. za raš. gl. d. 25. — **Gačice EK** Pr. Srce po zagovoru † bisk. Langa oslobođilo je od velike žalosti, dar. d. 10. — **Gaj LD** i MO Zahvaljuju, što su bile višeput uslišane i daruju d. 20. — **Gore MK** Uslišala joj Pr. Srce molbu u teškoj bolesti, — **Gornja Goricka MJ** Po zagovoru † bisk. Langa dobili službu. — **Gračane MS** Očuvalo je diljem života u svakakvim nevoljama. — **Grižane CB** Oslobođena od preteške glavobolje, dar. d. 50. — **Hrebinec BB** Zagovorom

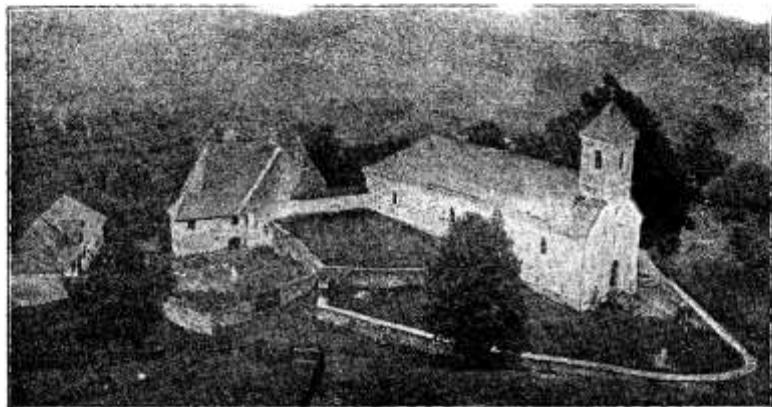
† bisk. Langa ozdravilo blago, dar, za raš, gl. d. 10. — **Jerovec** MD Posudila nepromišljeno novac, no Pr. Srce pomoglo, da nije imala štete, kako se bojala, dar, za Svetište d. 10. — **Jezerane** MM U zahvalu Pr. Srcu i Bl. D. Mariji, koji uvijek pomažu dar, za raš, gl. d. 100. — **Karlobag** IB Uslijalo ga Pr. Srce po zagovoru sv. Ante, dar, d. 10. — **Karlovac** RG Muž na njezine molitve bio prizdravio, no bolest se opet povratila, pa se svom dušom obraća za pomoć Pr. Srcu, da se smiluje na nju i troje nejake djece, dar, d. 10 za Svet. — **Kaština** MR Hvali Pr. Srcu i Majci B., što je porod sretno prošao, dar, d. 20. — **Koprivnica** NM Hvali na primlj. milosti, dar, d. 50 za raš, gl. — **Kućiste** IB Hvale Pr. Srcu i sv. M. Terez, na uspjeloj operaciji, dar, d. 100. — **Krk** VZ Hvaleći sv. A. na ozdravljenju daje za njegov kruh d. 100. — **Kuti Stupnički** TV Mala joj unuka ozdravila od teške bolesti istu noć, kad je baka vršila za nju »Svetu uru«. — **Ladimiroveci** TG Hvala Ti, milo Srce i draga nebeska Majko, što ste nam pomogli u gospodarstvu. — **Ljubljana** VV Hvali Pr. Srcu na dobročinstvima da, d. 50. — **Mačkovač** MA Od teške muke u prisrnu ozdravila čim je počela s majkom vršiti devetnicu u č. Pr. S., dar, d. 20. — **Milna** PM Na primlj. milosti Bož. Srcu zahvaljuje, dar, d. 20. — **Martinac** FK Od teške bolesti za par dana posve ozdravili t. bisk. Langu, M. B. bistrčkoj i Pr. S. — **Mitrovica** JŠ Ozdravio zet, komu više nisu mogli pomoći liječnici. Hvali Pr. S., Majci B. i sv. Jos., dar, d. 25. — **KŠ Zahv.** Bož. Srcu na pomoći u mnogim nevoljama, kao i sv. Ant. na zagovoru, dar, d. 100. — **Novi Sad** DR Hvala Ti Preslatko Sreć Is., što si mi pomoglo, pomaži mi i odsad i ne ostavi me, dar, d. 5. — **Osijski Kongreganistika** — orlica hvali na uspjehu u naukama i postignuću stipendije. — **Pakrac** MDM Prizdravila majka, a potom ozdravilo dvoje djece, za koju je liječnik bio izgubio nadu. Uz Pr. Srce i slike zaštittnike hvali i t. bisk. Langu. — **Požega** Jopl.M Pr. Sr. Is. i Mar. pomogla mu u mnogim teškoćama, osobito kod teških operacija supruge. Hvala im. — **Preko** PP Bolesna trošila uzalud na lijekarie; iza ovršene devetnice i drugih dobrih djela ozdravilo ju je Pr. S., dar, d. 20. — **Prelog** KV Hvala na primlj. milostima, dar, d. 10. — **Remete** MP Gdje ne pomogče liječnici, pomoglo Pr. S., dar, d. 10. — **Ruma** JM U zahvalu Pr. S. žalje, dar za sv. misu d. 10. — **St. Quentin** MK Od mladih godina mu vazda pomaže Pr. S., dar, franaka 100. — **Sinj** KD Spasilo je dvaput od požara, dar, d. 10. — **Sisak** JD Iza dvije godine muka, gdje mu htjede oteti stian i pravdu, obratio se Pr. S. i dušmani uzmakoše, dar, d. 100. — **Split** AV Bolesnik ozdravio od teške bolesti i položio sretno ispit. — **MH Nečak** dobio željenu službu, dar, d. 10. — **Stajnica** VM Prizdravilo dijete, dar, d. 20. — **Steelton** Pa HM Ne mogu izreći, kolika sam dobročinstva primila niti ikad dosta na njima zahvaliti Pr. S. i sag. sv. Ant., dar. Dol. 3. — **Stražanac** BK Ozdravila i dobila zvanje za redovnicu, kod ponovnog oboljenja našla pravi lijek nakon ovršene devetnice, dar, d. 10. — **Sumartin** AP Izbačljena teških pogibelji, dobila i više nego je molila, dar, d. 5. — **Sušak** MN U užasnim bolovima zazvala Pr. S. po zag. t. bisk. Langa i odmah bila uslijena, dar, d. 76. — **Sutivan** RL Potpuno ozdravila od bolesti želuca, dar, d. 30. — **Sv. Ivan Želina** BP Obolio sva obitelj, no Pr. S. pomoglo, dar, d. 100. — **Šandrovac** MŠ Pomođe kod operacije, dar, d. 25. — **Trebinje** ŠS Pomođe sv. Ter. u mnogim potrebljama. — **Varaždin** BI Bož. S. i M. B. spasili nju i prijateljicu iz očite smrti. — **VH** Sin joj prošao u školi s dobrim uspjehom, hvali uz Bož. S., Majku B., i sv. Jos. također t. bisk. Langu, dar, za Svet. d. 100. sv. misa d. 20. — **Vareš** KO Oslobodilo ju od straha, nemira i bolesti, dar, d. 20. — **Var. Toplice** EM Obolio joj sin, 3 liječnika izjavila se posve nepovoljno, bož. Liječnik pomogao, dar, d. 30. — **Virje** PM Ozdravilo živinče. — **Visoko** VP Spasen u velikoj pogibelji hvali Pr. S. I. i Mar. — **Vojni Križ** AV Više godina pati, bolje joj je, ali nije posve ozdravila — hvali i preporučuju se. — **Zagreb** AP Ozdravilo joj kći, dar, d. 20. — **FS** Na zagovor t. bisk. Langa dobila u roku od 3 dana namještenje, kakvu se nije nikad nadala. — **IK** Ozdravila, dar, d. 20. — **JG** Dobila pomoć u nevolji, dar, za male crnce d. 20, za sv. misu d. 20. — **JB** Ozdravila joj sestra, dar, d. 50. — **MJ** Sestra službu dobila. — **Dr. MJ** Ozdravio ja, sintiću mi se zdravljivo poboljšava, dar, d. 20. — **ML** Sretno položio ispit zrelosti. — **MM** U zahvalu S. Is. i Mar. dar, d. 100. — **Obitelj IN** zahvala za uslijene molbe za 2 sv. misa dar, d. 30. — **NN** Oslobodena duševne tjeskobe i bolesti, dar, za sv. misu d. 20., za gl. 10. — **RP** Po zagov. sv. Ter. od M. Isusa uslijedila joj molba. — **SDS** Bož. S. pomoglo svladati teškoće i položila je sv.

redovničke zavjete. — VM U zahvalu na mnogim milostima dar. d. 50. — VA Zahvaljuje na jednoj velikoj milosti i dariva za misije u Indiji srebrnu ljestvici pribor, 6 pari). — Zgrade SK Smilovanjem Bož. S. i zagov. t bisk. Langa oslobođen od dviju nevolja. — Zemun NN Dijete napredovalo u školi, dar. d. 20. — Ždenčina LK Sin joj dobio pripomoć za školjanje, dar. d. 100. — Zlatar AS Pr. S. pomoglo joj već više puta u teškim časovima. — Županja NN Zahvaljuje Pr. Srcu Majki B. i sv. Josipu, što su mu pomogli, kad ih je umolio.

Vijesti.

Marija Bistrica. Naše je Djekočko društvo Srca Isusova imalo primanje na sam blagdan sv. Petra i Pavla. Bilo je primljeno 20 novih članica. Pričešćujemo se redovito svaki mjesec, a glavarica svaki dan. Još neke stupaju također češće k stolu Gospodnjem. Sastajemo se redovito, i treba naročito istaknuti, da se vidi radost kod pohadzaja sastanaka. Rado čitamo Glasnik. Lijepo pozdravljamo.

Revniteljica.

Zupna crkva u Modrušu.

Modruš. Ete i nas ispod Kapеле mlada još Djekočkog društva presv. Srca Isusova, da se javimo s par redaka. Marom veleč. g. Kezele, našeg župnika upisalo se na 23. kolovoza o. g. nas 60 djevojaka, bez žena i muževa, u »Apostolstvo molitve«. Odusevljenje, što je vladalo na dan primanja, podvostručilo se prve nedjelje u mjesecu, kad je pristupilo k stolu Gospodnjem 140 osoba.

Osobita se ljubav k presv. Srcu Isusova pokazala prve nedjelje u listopadu, kad je u našoj župi bio izložen Presv. Sakramenat na klanjanje. Crkvu smo mi iskitile vijencima i cvijećem. Osobito je lijepo bilo pogledati veliki oltar, na kom se nalazio izložen Isus u sv. hostiji; sav se sjao u cvijeću. K sv. pričestu pristupiše taj dan 254 osobe. Mi smo djevojke klečale naizmjence svaki sat po četiri, i tako naš mili Isus nije ni časom preko dana ostao sam. Što da istom kažem o kruni našega slavlja, o krasnoj procesiji sa svijećama na kojoj se nosilo Presveti! Bojali smo se, da će nam kisa zapriječiti to veselje. G. župnik nam reče: »Ne bojte se, molite samo za duše u čistilištu, one će nam isprositi lijepo vrijeme«. I uistinu, bio je to divan dan, bez čuha vjetra, bez oblačka. Premda je naša župa jako rastresena i mnogi župljeni vrlo odaljeni od središta, ipak je crkva već na početku blagoslova bila dupkom puna. Iza blagoslova krenula je procesija, a vodio ju je velič. g. Glad, župnik iz Josipdola uz vlč. g. Soića, župnika Cerovnika, i našeg župnika, veleč. g. Kezele, kojima smo vrlo zahvalni, što omogućile ovo slavlje!

Nemam riječi, da dostojno opišem procesiju, onaj red i pobožnost, ono pjevanje zlatne krunice, koje se orilo iz 500 gralj lza propovijedi i Tebe Boga bvalimo razilazio se narod kućama pjevajući »Isukrste, Srcu Tvom...« Još dugo iza toga nije se kod nas o ničem toliko govorilo kao o toj svečanosti, koja je Modruš ove godine pivi put doživio, i kojoj nije bilo slične, kako nam vele 90 godišnji starci. **Sofija Gašparović**, poštariča — glavarica.

Baška. U travnju primilo je naše »Djev. društvo« 145 sv. pričestili, u svibnju 112, u srpnju 66. Na blagdan Pr. Srca pristupismo sve članice zajedno k stolu Gospodnjemu prikazavši sv. pričest u naknadu za uvrede nanesene Bož. Srcu. Imamo redovite sastanke, gdje nas vlč. naš duh. voda lijepo poučava.

Anka Semerčić, glavarica.

Djevojačko društvo Srca Isusova u Modrušu.

Voštane Rože u Dalm. U ovoj zabitnoj župi držale se misije od 17. do 22. X. Ovaj dobar i priprlost narod na poticaj i neprestano nastojanje svog revnog župnika Luke Pavlinovića iz Podgore gradi novu crkvu u čast Imena Isusova. Uspjeh misije bio sjajan: svi se isповjedili i pričestili. U ispovjedanju pomogali svećenici, a neutrudiv pomagač je bio osobito veleč. franjevac fr. Filip Vuković, župnik Bajagića.

U novo osnovano Djevojačko Društvo S. I. pristupile 124. članice. Glavarica je Društvo Mile Babić Matina. Misijonar je pohodio i filijalu Rože, gdje su se lijepo odazvali. Zaključak misije bio svećan. U vojoj prigodi zaželjeli su seljaci, da im misijonar blagoslov temelje nove crkve. Žena Pera Akrap darova crkvi lijep kip sv. Petra apostola, i misijonar ga je blagoslovio Presv. biskup dr. Bonefačić pohvalio pastirskim pismom seljake i poslao im pripomoć od 1000 d. Imena plemenitih dobročinitelja čitaju se redovito svake nedjelje u Crkvi, a narod se za njih Bogu molii. Siromašno se selo obratilo s molbom za nabavu nove slike Imenova Isusova, jer je sara slika sasvim istrošena. Ali do tada molbe ostadoče bez uspjeha. Kad bi se zato našla plemenita duša, koja bi pribavila ovoj crkvi novu željenu sliku Imena Isusova, zadužila bi se pred Bogom i pred ovim dobrim narodom. **S. D.**

Vrpolje Srca Isusova. Selo Vrpolje kod Sinja u Dalmaciji, ima milovidnu kapelu Srca Isusova. 23. X. zaustavio se u Vrpolju o. Dragičević D. I. idući u

Grab, gdje je imao držati misiju. Narod i susjedno svećenstvo dočekali ga procesijom, koja je krenula pod zastavom Presv. Srca put kapele Bož. Srca. U kapeli služio je sv. misu mjesni župnik g. Marko Perica. Pod sv. misom pjevali su pjesme u čast Srca Isusova svećenici Luka Pavlinović, Ante Perić i Toma Bavčević. Misijonar govorio sakupljenom narodu o Bož. Srcu, Iza svećanosti u crkvi krenuli su svi pjevajući zlatnu krunicu u procesiji do novo sagradenog stana gosp. župnika, koji su sagradili s sami seljaci svomu duhovnomu pastiru. Prije blagoslova novog stana misijonar je pohvalio seljake i obodrio ih, da ustraju u plemenitoj svojoj nakani, te na istom mjestu blizu novog stana sagrade i crkvu u čast Bož. Srca. To je bila prva crkva Srca Isusova u ovom kraju.

Rekosmo, da su s sami seljaci gradili tu sada već gotovu lijepu kuću župnika. Nalazi se među njima vrijednih zidara, tesara, zanatlija. A Vrpoljanim iz Amerike šalju novca, da izvedu njihovu i svoju plemenitu nakanu t. j. sagrade novu crkvu Srcu Isusovu.

Svi su nazočni priznali, da je ova prigodna svećanost lijepo uspjela. Žalili su, da nije bilo fotografске sprave, koja bi predočila na slici ovo sveto slavlje sinovima Vrpolja po svijetu rasrijanima. Bili su se pobrinuli zato i pozvali vlc. Nikolu Žisku, da fotografira, ali nije mogao nikako doći. — Selo Vrpolje iskazalo je ovom zgodom, kako štuje Bož. Srce, i ono neka blagoslov i njihov plemeniti pothvat, da sagrade novu crkvu Njemu na čast. S. D.

KNJICE.

M. Kulunčić D. I. Život i nauke Isusa Krista Svezak 1. Navijestimo ova razmatranja već u prošlom broju. Omašna je to knjiga od 330 strana u osminskom obliku. Obuhvaća božićno doba, vrijeme od 1. nedjelje adventa pa do svršetka 6. nedjelje po Bogojavljenju. Eto dušama svećeničkim, redovničkim i svima, koji žele da postanu potpuno Isusove, eto im vode na tom slavnom putu, koji će ih izvrsno učiti, kako da upoznaju, ljube i nasleduju božanskoga Spasitelja. Osobita je odlika ovih razmatranja to, što su tako jasna, da se mogu s razumijevanjem u njih zadubljivati i posve jednostavni ljudi, a opet tako pona, da će omiljeti i učenu svećeniku. Svi, kojima je stalo do onoga prvoga i glavnoga napretka narodnog, do napredovanja u kreposti, neka nastoje, da ova prva izvorna razmatranja u hrvatskom jeziku što više rašire među naš svijet. Knjiga se naručuje kod Hrvatske Knjižare u Splitu. Broširana stoji D. 30, vezana u poluplatno D. 50.—

O. J. Vlahović: Kratka razmatranja na čast Presv. Srca Isusova. Revni i radini dominikanac, vlc. o. Vlahović, znan na daleko po hrvatskom narodu, kao vrstan propovjednik, napisao je više stvari u duhovnoj našoj književnosti. U ovoj knjižici od 86 strana pribrao je zrnata razmatranja za pobožnost prvih petaka svakog mjeseca s krunicom, pa misnim, pričesnim i drugim molitvama u čast bož. Srca. Djelce nije veliko opsegom, ali mu je sadržaj velik i znamenit, pa ga toplo preporučamo. Nabavlja se samo kod OO Dominikanaca, Split Dalmacija. Novac treba poslati unaprijed. S poštarnicom stoji D. 4.—

«Moj mali misnik». Nakladom »Glasnika sv. Josipa« izdana je, ta knjiga, izrađena po francuskom djelu od Pierre Lhanda-a. U njoj je vrlo zanimljivo prikazan život mladića, koji hoće da postane svećenikom; vladanje njegove majke u različitim prilikama njegova života; ljepota mlađenacke ženske duše, koja se znade žrtvovati za Boga i bližnjega. Osim toga gledaš tu pustos duše, koja se odvratila od Boga, koju progone sumnje i uznemiruje nedosežna ljubav. Može biti na pouku i starijima i mlađezi i poslužiti kao lijep i jestin božični dar. Ima 60 strana, oblik »Glasnika sv. Josipa«, stoji samo 7 Din. Naručuje se kod Uprave Glasnika sv. Josipa Zagreb 6, Frankopanska ulica 17.

STO TREBA DA ZNAMO O ROMANIMA?

Od svih knjiga čitaju se najviše i najradnije knjige, koje se zovu romanji. U njima se pripovijedaju dogadaji istiniti ili izmišljeni, i to je pripovijedanje obično tako zanimljivo, da ne možeš odložiti knjige, dok je ne pročitaš. No u romanima se prečesto krije najluči otrov za dušu, koja čita. A baš danas ~~se~~

eto svuda više nego ikad čitaju svakakvi romani. Upravo ne možeš tome izbjegći. Ne hasni govoriti: Ne čitaj romane. Jedina je pomoć, da se širi i preporučuje čitanje dobrih romana. No dosad je bilo dobrih romana na hrvatskom jeziku malo, pa se teže bilo boriti protiv zlih. Zato u dobar čas dobismo posebnu knjižnicu dobrih i najšejftinijih romana. Do Božića će izdati četiri takva katolička romana, pa ih svima najtoplje preporučujemo. Svaki roman stoji samo 15 dinara, a tko se pretplati na sva četiri romana, plaća samo 10 dinara. Komu se romani šalju poštom, plaća još za svaki 2 dinara poštarine. Tko naruči deset i više romana najedamput, ne plaća nikakve poštarine. Sve upute daje Hrvatsko književno društvo sv. Jeronima, u Zagrebu, Trenkova ul. 1.

NOVA SLIČICA SV. TEREZIJE OD MALOGA ISUSA.

Izašla je lijepa sličica male sv. Terezije popraćena s jednom od jedanaest misli, što su se tu rasule kao jedanaest mirisnih latica s njezinim nebeskim ružama. Te misli mogu nas časom trgnuti iz zemaljskih skrbi i jada i baciti nas u naručje milosrdne Božje ljubavi, te preokrenuti naše slabo raspoloženje. Izradene su sličice u četiri boje, i zgodne su za molitvenik. Cijena je komadu Din. 1.50. Naručuje se kod **Uprave Glasnika** ili kod »Društva za sveudiljno klanjanje presv. Olt. Otajstvu i potporu siromašnih crkvi«, Zagreb, Frankopanska ul. 17.

PROČITAJ!

1. Tko ne želi više primati Glasnika, neka napiše odmah na 1. broj 1927. •Ne prima se više, neka se potpiše i povrati ga poštom natrag.
 2. Povjerenici, koji primaju više komada na svoje ime, ne trebaju namjavljati imena preplatnika kojima davaju list. Oni neka njihova imena drže kod sebe i točno upisuju preplate, koje od njih primaju.
 3. Novac šalji poštanskom doznačnicom ili čekom, jer je to najsigurnije, a onda ti ne treba od nas potvrde, da je novac primljen, jer imaš odrezak čeka ili poštansku potvrdu.
 4. Želi li tko odgovor na pismo ili potvrdu, da je novac primljen, neka to traži samo onda, kad je doista nužno i neka pošalje 2 dinara za poštarinu i odgovor.
 5. Mnogi dobiva Glasnik na svoje ime, pa mu odjednom dode na pamet i prijavi se povjereniku, a da nam toga ne javi ni on sam ni povjerenik. Ove molimo, da otkazu jedan primjerak, čim ga počnu dobivati od drugud.
 6. Cijene naznačene za knjige znače, da toliko stoji sama knjiga, a poštarka se plaća posebno. Samo onda ako se novac posalje unapred, plaćamo poštarinu mi, ali ako se putem izgubi ne odgovaramo. Zato je najsigurnije, da pošiljka ide preporučeno ili s pouzećem.
 7. Nastoj preplatu odmah poslati. Ne možeš li to, podmiri barem kroz godinu, da se izbjegne opomenama.
 8. Imamo mnogo i takovih prijatelja, koji nisu povjerenici, ali se brinu za Glasnik tražeći preplatnike i pobirući od njih novce. Koliko god smo im zahvalni na tom njihovu trudu, toliko ih molimo, da nam svaki put kad šalju novce, jave ujedno tačno imena svih preplatnika, za koje plaćaju. Ne učine li to onda mogu i oni i mi imati neprilika, kao što su ih već imali, jer nismo znali, na koga bi novce upisali.
 9. Neka nam nitko i nikada ne javlja kao preplatnike one osobe, s kojima nije o tome prije govorio, i koje nisu naročito pristale na to, da im se šalje Glasnik.
 10. Tko što treba od uprave Katoličkih misija, neka adresira na nju, a ne na upravu Glasnika.
- Glasnik, Kalendar i sve druge knjige što ib šaljemo u inozemstvo, računamo dvostruko radi velike poštarine, radi boljega pakovanja i materijala za pakovanje, koji mora biti solidniji zbog dalekoga puta.

Uprava »Glasnika Srca Isusova».

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. I., rektor
Urednik: M. Pavelić D. I. Tiskom Glasnika Srca Isusova: A. Alfrević D. I.

Kratko stvarno kazalo. Glasnika Srca Isusova 1926.

- Amerikanac, što sudi 106
Andeo čuvar 270
Antikrist 142
Bernardica 39, 68
Biskupi narodu 54, bisk. Pušić 261
Bogataši — jao njima 175
Bogomolci 204
Crkva — jedinstvo 24, dvije c. 84
148, jedan Otac 152, bolna Majka
104, darujte 154, svjetla zraka 155
povlastice apost. Č. i M. 244, kard
Mercier 154. — Šeplicki 149, 179.
Čednost 124, 196
† Danica Širola 337
Djeca, posluh 23
Duša 14, 44, 143
Euharistija — podvornici 19, kod
istočnjaka 245, štovanje 255, Čika-
go 263, 307, svetohranište 268, kruh
281.
Framasuni 34, 312
Govor: ispeci pa reci 175
Hodžin zapis 48, 77, 116
Hrv. svetište S. I. 87, 176, 304
Ispovijed 67
Jubilej 2, oprost 100
Knjige — papirnata zvona 46 — 96
127, 172, 310
Krist — raspetomu 71, K. Kralju 71,
kralj: S. I. 35, 45, 216, 311, K. i drž.
zak. 321, Rosite n. 323, narode 312,
križni put 82
† Lang — dom 83, s groba 107
Lijenost 199
Marija 9, 10, nemaju M. 26, 77, 132,
133, 147, lurdška G. 211, 260, 262
Mali križari 17, 58, 81, 119, 145, 186,
201, 275, 342
Misa sakriveno blago 73, iz mise za
pok. 291
Molitva — majčina 106, moć 140
Nada 313
- Napast: Tvoja sam Gospodine 339
Obraćenja židov 80, 2 obrać. 85, prav-
sveć. 246, glumica 267
Oholost mal. pa drag 11, visoko hoda
115, ne da se kažem 141
† O. Klapuch 52
Oprosti 217, 235, 276
Orlovi 112
Podravska ružica 195
Pričest 18, 70, zajednička 97
Prostodušnost 257, Sv. Franje 257, 269
Prijatelj 214, prijateljstvo 273
Protestanti 193
Psovka — pismo 47, proglaš 139, Ita-
lija protiv ps. 345
Rad — mnogo želi 41
Redovničko zvanje 114
Ribatarić 213
Savjest 72, 75,
Srce Is. očuvalo 8, straža 12, posve-
ta obit. 22, 54, 143, posvećeni 162,
slika 169, bolno 195
Studiti 344
Sveci: sv. Josip 102, 103; sv. Alojzij
51, 133, 137, 138, 164, 167, 168, 228,
231; sv. Stanko 292 - 295; sv. Ana
Taidi 233; sv. Žaver 280
Svećenik 15, 18, sveć. majka 23, po-
povi 76, što je sv. 89, ozbiljna riječ
108, dar 111, razumiju 114, 171, 173,
ne treba ga 242
Tišina u crkvi 103
Uskrs 99, 101, 114
• Vijesti 29, 63, 97, 123, 158, 189, 207,
220, 254, 284, 315, 348
Vjera 25, u pogibli 26, procvat 66
kod radnika 210, našao 280, kame-
ni krst 280
Zahvalnice veće 26, 61, 90, 125, 156,
187, 205, 223, 251, 282, 315, 346
Žena 76, ženidba 55
Župljanji 3 vrsti 173

